Document finalizat
Cod ECLI ECLI:RO:ICCJ:2021:046.000534

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAŢIE ŞI JUSTIŢIE
SECŢIA PENALĂ

Decizia nr.534/RC **Dosar nr.1804/1/2021**

Şedinţa publică din 23 noiembrie 2021
Completul compus din:

Rodica Cosma – Preşedinte
Laura Mihaela Soane – Judecător
Ştefan Pistol – Judecător

Mihaela Mustaţă – Magistrat-asistent

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – Direcţia Naţională Anticorupţie – a fost reprezentat de procuror Raluca Mirică.

*****

Pe rol soluţionarea cauzei penale având ca obiect recursurile în casaţie declarate de inculpaţii **Truică Remus, Delcea Valentin, Gheorghiță Dragomira, Popa Caterina, Dicu Corina Teodora, Marcovici Marius Andrei, Andronic Dan Cătălin, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Olteanu Gheorghe, Mateescu Lucian Claudiu, Jecu Nicolae, Mușat Apostol, Dima Niculae** și **Roșu Robert Mihăiță** împotriva deciziei penale nr.382/A din data de 17 decembrie 2020, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – Secţia Penală în dosarul nr.345/64/2016.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 4 noiembrie 2021, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta decizie, când Înalta Curte, având nevoie de timp pentru a delibera, a stabilit termen de pronunțare la data de 18 noiembrie 2021 şi, ulterior, la data de 23 noiembrie 2021, când a decis următoarele:

ÎNALTA CURTE

Asupra recursurilor în casaţie de faţă;

În baza actelor şi lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin **decizia penală nr.382/A din data de 17 decembrie 2020, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – Secţia Penală în dosarul nr.345/64/2016**, au fost *admise apelurile* declarate de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Brașov** şi de **părțile civile Regia Națională a Pădurilor – ROMSILVA, Ministerul Finanțelor Publice, Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice**

Brașov și **Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor** împotriva sentinţei penale nr. 39 din data de 27 iunie 2019, pronunţată de Curtea de Apel Brașov – Secţia Penală.

A fost desfiinţată, în parte, sentinţa penală atacată şi, în rejudecare:

I. Au fost respinse cererile inculpaților Roşu Robert Mihăiţă şi SC Reciplia SRL, formulate în temeiul art. 52 alin. 3 Cod procedură penală.

II. A fost înlăturată dispoziția privind schimbarea încadrării juridice a faptei de abuz în serviciu reținută în legătură cu retrocedarea suprafeţei de teren de 46,78 ha din Pădurea Snagov.

III.1. A fost descontopită pedeapsa rezultantă de 4 ani închisoare, aplicată inculpatului **Truică Remus**, în pedepsele componente, care au fost repuse în individualitatea lor.

În temeiul art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul Truică Remus la pedeapsa de 6 ani închisoare și 3 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și lit. b Cod penal (1969) pentru săvârșirea infracţiunii de *constituire a unui grup infracţional organizat*.

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi lit. b Cod penal (1969).

A fost majorată pedeapsa aplicată inculpatului Truică Remus de la 4 ani închisoare la 6 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de *trafic de influenţă* prevăzută de art. 257 alin. 1 Cod penal (1969), cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi lit. b Cod penal (1969).

A fost majorată pedeapsa aplicată aceluiași inculpat de la 3 ani închisoare la 5 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de *spălarea banilor* prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr.656/2002 (art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, după republicarea legii), cu aplicarea art. 5 Cod penal (faptă descrisă în rechizitoriu la pct. 5 de la încadrarea în drept).

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi lit. b Cod penal (1969).

În temeiul art. 26 Cod penal (1969) rap. la art. 248, art. 248^1 Cod penal (1969) și art. 13^2 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat același inculpat la pedeapsa de 5 ani închisoare și 3 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și b Cod penal (1969), pentru *complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Ferma Regală Băneasa)*.

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi lit. b Cod penal (1969).

În temeiul art. 33 lit. a rap. la art. 34 lit. b Cod penal (1969), au fost contopite pedepsele aplicate inculpatului **Truică Remus** prin prezenta decizie în

pedeapsa cea mai grea de 6 ani închisoare, care a fost sporită cu 1 an închisoare, urmând ca acesta să execute în final **pedeapsa de 7 ani închisoare**.

În temeiul art. 35 alin. 3 Cod penal (1969), s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și lit. b Cod penal (1969), pe o perioadă de 3 ani, după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), s-a interzis inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și lit. b Cod penal (1969).

În temeiul art. 88 Cod penal (1969), s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului Truică Remus durata reținerii și arestului la domiciliu de la 09.12.2015 la 21.06.2016, inclusiv.

2. A fost înlăturată aplicarea dispozițiilor art. 86^1 - 86^4 și art. 71 alin. 5 Cod penal (1969) în ceea ce îl privește pe inculpatul **Al României Paul Philippe**.

În temeiul art. 6^1 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin. 2, art. 76 alin. 1 lit. d Cod penal (1969) și art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul Al României Paul Philippe la pedeapsa de 1 an și 10 luni închisoare, pentru săvârșirea infracţiunii de *cumpărare de influenţă*.

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi lit. b Cod penal (1969).

În temeiul art. 26 Cod penal (1969) rap. la art. 248, art. 248^1 Cod penal (1969) și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin. 2, art. 76 alin. 1 lit. b, alin. 2 și alin. 3 Cod penal (1969) și art. 5 Cod penal, a fost condamnat acelaşi inculpat la pedeapsa de 3 ani şi 4 luni închisoare pentru *complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Pădurea Snagov)*.

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi lit. b Cod penal (1969).

În temeiul art. 26 Cod penal (1969) rap. la art. 248, art. 248^1 Cod penal (1969) și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin. 2, art. 76 alin. 1 lit. b, alin. 2 și alin. 3 Cod penal (1969) și art. 5 Cod penal, a fost condamnat acelaşi inculpat la pedeapsa de 3 ani și 4 luni închisoare, pentru *complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Ferma Regală Băneasa)*.

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi lit. b Cod penal (1969).

În temeiul art. 33 lit. a rap. la art. 34 lit. b Cod penal (1969), au fost contopite pedepsele aplicate inculpatului **Al României Paul Philippe** prin prezenta decizie, urmând ca acesta să execute, în final, **pedeapsa de 3 ani și 4 luni închisoare**.

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi lit. b Cod penal (1969).

În temeiul art. 88 Cod penal (1969), s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului Al României Paul Philippe durata reținerii și arestului la domiciliu de la 12.12.2015 până la 21.06.2016, inclusiv.

3. A fost înlăturată aplicarea dispozițiilor art. 91-93 Cod penal şi art. 404 alin. 2 Cod procedură penală, cu referire la art.96 Cod penal, în ceea ce o privește pe inculpata **Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela**.

În temeiul art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 297 alin. 1, art. 309 Cod penal și art. 13^2 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnată inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela la pedeapsa de 4 ani închisoare și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal, pentru *complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Pădurea Snagov)*.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatei, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal.

În temeiul art. 38 alin. 1, art. 39 alin. 1 lit. b și art. 45 alin. 1 Cod penal, au fost contopite pedepsele aplicate inculpatei **Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela**, de 3 ani închisoare și de 4 ani închisoare și 2 ani interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal, în pedeapsa cea mai grea de 4 ani închisoare, la s-a adăugat un spor de o treime din cealaltă pedeapsă, respectiv 1 an închisoare, urmând ca, în final, inculpata să execute **pedeapsa de 5 ani închisoare** și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatei, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal.

4. În temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, a fost *schimbată încadrarea juridică* dată faptei reținute în sarcina inculpatului **Roșu Robert Mihăiță** prin rechizitoriu *din* infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 Cod penal *în* infracțiunea prevăzută de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal.

În temeiul art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul Roșu Robert Mihăiță la pedeapsa de 3 ani închisoare și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal, pentru săvârșirea infracţiunii de *constituire a unui grup infracţional organizat*.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal.

În temeiul art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 297 alin. 1, art. 309 Cod penal și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat același inculpat la pedeapsa principală de 4 ani închisoare și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a şi lit. b Cod penal, pentru *complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Ferma Băneasa)*.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal.

În temeiul art. 38 alin. 1, art. 39 alin. 1 lit. b și art. 45 alin. 2 Cod penal, au fost contopite pedepsele aplicate inculpatului **Roșu Robert Mihăiță** prin prezenta decizie, în pedeapsa cea mai grea de 4 ani închisoare, la care s-a adăugat un spor de o treime din cealaltă pedeapsă, respectiv de 1 an închisoare, urmând ca, în final, inculpatul să execute **pedeapsa de 5 ani închisoare** și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal.

În temeiul art. 72 Cod penal, s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului durata reținerii și arestului la domiciliu din data de 10.12.2015 până la 11.03.2016, inclusiv.

5. În temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, a fost *schimbată încadrarea juridică* dată faptei reținute în sarcina inculpatului **Tal Silberstein** prin rechizitoriu *din* infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 Cod penal *în* infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal.

În temeiul art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul **Tal Silberstein** la **pedeapsa de 5 ani închisoare** și 3 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și c Cod penal, pentru săvârșirea infracţiunii de *constituire a unui grup infracţional organizat*.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal.

6. În temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, a fost *schimbată încadrarea juridică* dată faptei reținute în sarcina inculpatului **Benyamin Steinmetz** prin rechizitoriu *din* infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 Cod penal *în* infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal.

În temeiul art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul **Benyamin Steinmetz** la **pedeapsa de 5 ani închisoare** și 3 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și c Cod penal, pentru săvârșirea infracţiunii de *constituire a unui grup infracţional organizat*.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal.

7. În temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, a fost *schimbată încadrarea juridică* dată faptei reținute în sarcina inculpatului **Andronic Dan Cătălin** prin rechizitoriu *din* infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 Cod penal *în* infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal.

În temeiul art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul **Andronic Dan Cătălin** la **pedeapsa de 3 ani închisoare** și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal, pentru săvârșirea infracţiunii de *constituire a unui grup infracţional organizat (în forma aderării)*.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal.

În temeiul art. 91 Cod penal, s-a dispus *suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei* de 3 ani închisoare, aplicată inculpatului Andronic Dan Cătălin, pe un termen de supraveghere de 4 ani, stabilit conform art. 92 Cod penal.

În baza art. 93 alin. 1 Cod penal, s-a stabilit că, pe durata termenului de supraveghere, inculpatul condamnat va respecta următoarele măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte la Serviciul de Probaţiune de pe lângă Tribunalul București, la datele fixate de acesta;

b) să primească vizitele consilierului de probaţiune desemnat cu supravegherea sa;

c) să anunţe, în prealabil, schimbarea locuinţei şi orice deplasare care depăşeşte 5 zile;

d) să comunice schimbarea locului de muncă;

e) să comunice informaţii şi documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existenţă.

În baza art. 93 alin. 3 Cod penal, pe durata termenului de supraveghere, inculpatul Andronic Dan Cătălin va presta o muncă neremunerată în folosul comunităţii, pe o perioadă de 60 de zile, la Centrul de Asistență Integrată pentru Adicții București sau la Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Sector 3, București.

În baza art. 404 alin. 2 Cod procedură penală, s-a atras atenţia inculpatului asupra dispoziţiilor art. 96 Cod penal privind revocarea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei.

S-a constatat că inculpatul Andronic Dan Cătălin a fost reținut pe o durată de 24 de ore, de la 10.12.2015 până la 11.12.2015.

8. În temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, a fost *schimbată încadrarea juridică* dată faptei reținute în sarcina inculpatului **Marcovici Marius Andrei** prin rechizitoriu *din* infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 Cod penal *în* infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal.

În temeiul art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul **Marcovici Marius Andrei** la **pedeapsa de 3 închisoare** și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal, pentru infracţiunea de *constituire a unui grup infracţional organizat (în forma aderării)*.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal.

În temeiul art. 91 Cod penal, s-a dispus *suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei* de 3 ani închisoare, aplicată inculpatului Marcovici Marius Andrei, pe un termen de supraveghere de 4 ani, stabilit conform art. 92 Cod penal.

În baza art. 93 alin.1 Cod penal, s-a stabilit că, pe durata termenului de supraveghere, inculpatul condamnat va respecta următoarele măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte la Serviciul de Probaţiune de pe lângă Tribunalul București, la datele fixate de acesta;

b) să primească vizitele consilierului de probaţiune desemnat cu supravegherea sa;

c) să anunţe, în prealabil, schimbarea locuinţei şi orice deplasare care depăşeşte 5 zile;

d) să comunice schimbarea locului de muncă;

e) să comunice informaţii şi documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existenţă.

În baza art. 93 alin. 3 Cod penal, pe durata termenului de supraveghere, inculpatul Marcovici Marius Andrei va presta o muncă neremunerată în folosul comunităţii, pe o perioadă de 60 de zile, la Agenția Națională Antidrog - Centrul de Asistență Integrată în Adicții Obregia sau la Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Socială, sector 6, București.

În baza art. 404 alin. 2 Cod procedură penală, s-a atras atenţia inculpatului asupra dispoziţiilor art. 96 Cod penal privind revocarea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei.

S-a constatat că inculpatul Marcovici Marius Andrei a fost reținut pe o durată de 24 de ore, de la 9.12.2015 până la 10.12.2015.

9. În temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, a fost *schimbată încadrarea juridică* dată faptei reținute în sarcina inculpatului **Mateescu Lucian Claudiu** prin rechizitoriu *din* infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 Cod penal *în* infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal.

În temeiul art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul **Mateescu Lucian Claudiu** la **pedeapsa de 3 închisoare** și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal, pentru săvârșirea infracţiunii de *constituire a unui grup infracţional organizat (în forma aderării)*.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal.

În temeiul art. 91 Cod penal, s-a dispus *suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei* de 3 ani închisoare, aplicată inculpatului Mateescu Lucian Claudiu, pe un termen de supraveghere de 4 ani, stabilit conform art. 92 Cod penal.

În baza art. 93 alin. 1 Cod penal, s-a stabilit că, pe durata termenului de supraveghere, inculpatul condamnat va respecta următoarele măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte la Serviciul de Probaţiune de pe lângă Tribunalul București, la datele fixate de acesta;

b) să primească vizitele consilierului de probaţiune desemnat cu supravegherea sa;

c) să anunţe, în prealabil, schimbarea locuinţei şi orice deplasare care depăşeşte 5 zile;

d) să comunice schimbarea locului de muncă;

e) să comunice informaţii şi documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existenţă.

În baza art. 93 alin. 3 Cod penal, pe durata termenului de supraveghere, inculpatul Mateescu Lucian Claudiu va presta o muncă neremunerată în folosul comunităţii, pe o perioadă de 60 de zile, la Agenția Națională Antidrog - Centrul

de Asistență Integrată a Adicțiilor Pericle sau la Direcția Generală de Asistență Socială și Protecție a Copilului, sector 4, București.

În baza art. 404 alin. 2 Cod procedură penală, s-a atras atenţia inculpatului asupra dispoziţiilor art. 96 Cod penal privind revocarea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei.

S-a constatat că inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a fost reținut pe o durată de 24 de ore, de la 9.12.2015 până la 10.12.2015.

10. În temeiul art. 248, art. 248^1 Cod penal (1969) și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin. 2, art. 76 alin. 1 lit. b, alin. 2 și alin. 3 Cod penal (1969) și art. 5 Cod penal, a fost condamnată inculpata **Gheorghiță Dragomira** la **pedeapsa de 4 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de *abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Ferma Regală Băneasa)*.

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), s-a interzis inculpatei, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c Cod penal.

În temeiul art. 86^1 şi art. 86^2 Cod penal (1969), s-a dispus *suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei* de 4 ani închisoare, aplicată inculpatei Gheorghiță Dragomira, pe un termen de încercare de 6 ani.

În temeiul art. 86^3 alin. 1 Cod penal (1969), s-a dispus ca, pe durata termenului de încercare, inculpata condamnată să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de Probaţiune de pe lângă Tribunalul București;

b) să anunţe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reşedinţă sau locuinţă şi orice deplasare care depăşeşte 8 zile, precum şi întoarcerea;

c) să comunice şi să justifice schimbarea locului de muncă;

d) să comunice informaţii de natură a putea fi controlate mijloacele sale de existenţă.

S-a atras atenţia inculpatei asupra dispoziţiilor art. 86^4 rap. la art. 83 și art. 84 Cod penal (1969), privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În temeiul art. 71 alin. 5 Cod penal (1969), s-a dispus suspendarea executării pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare.

11. În temeiul art. 26 Cod penal (1969), art. 248, art. 248^1 Cod penal (1969) și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin. 2, art. 76 alin. 1 lit. b și alin. 2 Cod penal (1969) și art. 5 Cod penal, a fost condamnată inculpata **Dicu Corina Teodora** la **pedeapsa de 4 ani închisoare** și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prev. de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c Cod penal (1969), pentru *complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Ferma Regală Băneasa)*.

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), s-a interzis inculpatei, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c Cod penal (1969).

În temeiul art. 86^1 şi art. 86^2 Cod penal (1969), s-a dispus *suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei* de 4 ani închisoare, aplicată inculpatei Dicu Corina Teodora, pe un termen de încercare de 9 ani.

În temeiul art. 86^3 alin. 1 Cod penal (1969), s-a dispus ca, pe durata termenului de încercare, inculpata condamnată să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de Probaţiune de pe lângă Tribunalul Bucureşti;

b) să anunţe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reşedinţă sau locuinţă şi orice deplasare care depăşeşte 8 zile, precum şi întoarcerea;

c) să comunice şi să justifice schimbarea locului de muncă;

d) să comunice informaţii de natură a putea fi controlate mijloacele sale de existenţă.

S-a atras atenţia inculpatei asupra dispoziţiilor art. 86^4 rap. la art. 83 şi art. 84 Cod penal (1969), privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În temeiul art. 71 alin. 5 Cod penal (1969), s-a dispus suspendarea executării pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare.

12. În temeiul art. 26 Cod penal (1969), art. 248, art. 248^1 Cod penal (1969) și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin. 2, art. 76 alin.1 lit. b, alin. 2 și alin. 3 Cod penal (1969) și art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul **Stoian Ioan** la **pedeapsa de 4 ani închisoare** pentru *complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Ferma Regală Băneasa)*.

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și lit. b Cod penal.

În temeiul art. 86^1 şi art. 86^2 Cod penal (1969), s-a dispus *suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei* de 4 ani închisoare, aplicată inculpatului Stoian Ioan, pe un termen de încercare de 6 ani.

În temeiul art. 86^3 alin. 1 Cod penal (1969), s-a dispus ca, pe durata termenului de încercare, inculpatul condamnat să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de Probaţiune de pe lângă Tribunalul Bucureşti;

b) să anunţe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reşedinţă sau locuinţă şi orice deplasare care depăşeşte 8 zile, precum şi întoarcerea;

c) să comunice şi să justifice schimbarea locului de muncă;

d) să comunice informaţii de natură a putea fi controlate mijloacele sale de existenţă.

S-a atras atenţia inculpatului asupra dispoziţiilor art. 86^4 rap. la art. 83 şi art. 84 Cod penal (1969), privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În temeiul art. 71 alin. 5 Cod penal (1969), s-a dispus suspendarea executării pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare.

13. În temeiul art. 297 alin. 1 Cod penal rap. la art. 309 Cod penal și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul **Mușat Apostol** la **pedeapsa de 4 ani închisoare** pentru săvârșirea infracţiunii de *abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Pădurea Snagov)*.

În temeiul art. 66 Cod penal, s-a interzis inculpatului, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal, pe o perioadă de 2 ani după executarea pedepsei principale.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal.

14. În temeiul art. 297 alin. 1 Cod penal rap. la art. 309 Cod penal și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul **Dima Niculae** la **pedeapsa de 4 ani închisoare** pentru săvârșirea infracţiunii de *abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Pădurea Snagov)*.

În temeiul art. 66 Cod penal, s-a interzis inculpatului, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal, pe o perioadă de 2 ani după executarea pedepsei principale.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal.

15. În temeiul art. 297 alin. 1 Cod penal rap. la art. 309 Cod penal și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul **Jecu Nicolae** la **pedeapsa de 4 ani închisoare** pentru săvârșirea infracţiunii de *abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Pădurea Snagov)*.

În temeiul art. 66 Cod penal, s-a interzis inculpatului, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal, pe o perioadă de 2 ani după executarea pedepsei principale.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal.

16. În temeiul art. 297 alin. 1 Cod penal rap. la art. 309 Cod penal și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnată inculpata **Popa Caterina** la **pedeapsa de 4 ani închisoare** pentru săvârșirea infracţiunii de *abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Pădurea Snagov)*.

În temeiul art. 66 Cod penal, s-a interzis inculpatei, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal, pe o perioadă de 2 ani după executarea pedepsei principale.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatei, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal.

17. În temeiul art. 297 alin. 1 Cod penal rap. la art. 309 Cod penal și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul **Olteanu Gheorghe** la **pedeapsa de 4 ani închisoare** pentru săvârșirea infracţiunii de *abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Pădurea Snagov)*.

În temeiul art. 66 Cod penal, s-a interzis inculpatului, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal, pe o perioadă de 2 ani după executarea pedepsei principale.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal.

18. În temeiul art. 297 alin. 1 Cod penal rap. la art. 309 Cod penal și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul **Delcea Valentin** la **pedeapsa de 4 ani închisoare** pentru săvârșirea infracţiunii de *abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Pădurea Snagov)*.

În temeiul art. 66 Cod penal, s-a interzis inculpatului, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal, pe o perioadă de 2 ani după executarea pedepsei principale.

În temeiul art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal.

19. A fost înlăturată aplicarea dispozițiilor art. 86^1 - 86^4 și art. 71 alin. 5 Cod penal (1969) în ceea ce îl privește pe inculpatul **Chiriac Theodor**.

În temeiul art. 88 Cod penal (1969), s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului Chiriac Theodor durata reținerii și arestului la domiciliu de la 2.03.2016 până la 14.03.2016, inclusiv.

IV. În baza art. 25 alin. 3 Cod procedură penală, au fost *desființate următoarele înscrisuri*:

- Procesul-verbal al Consiliului de administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor din data de 2.09.2008;
- Procesul-verbal al Consiliului de administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor din data de 26.09.2008;
- Decizia nr. 30 din data de 26.09.2008 a Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor;
- Protocolul de predare - preluare din data de 26.09.2008 încheiat între Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor și Al României Paul Philippe privind suprafața de 170.924,975 m.p.;
- Hotărârea nr. 7 din 14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor;
- Procesul-verbal din 9 martie 2006 al Comisiei locale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor și Anexa nr. 37 (în parte, cu privire la cererea inculpatului Al României Paul Philippe);
- Hotărârea nr. 1156 din 07.06.2006 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor;
- Hotărârea nr. 661 din 02.03.2007 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor;
- Procesul-verbal de punere în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe din data de 26.06.2007 întocmit de Comisia locală Snagov pentru suprafața de 9,97 ha;
- Titlul de proprietate nr. 243 din 07.08.2007 emis de Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor;

- Procesul-verbal de punere în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe nr. 16.085 din data de 15.08.2007 întocmit de Comisia locală Snagov pentru suprafața de 36,78 ha;
- Titlul de proprietate nr. 246 din 31.08.2007 emis de Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor.

V. A fost înlăturată dispoziția de la pct. V.2 din sentința apelată privind măsura confiscării speciale de la inculpata SC Reciplia SRL.

În temeiul art. 397 alin. 1 și alin. 3 rap. la art. 256 și art. 25 alin. 2 Cod procedură penală, a fost *admisă acțiunea civilă formulată de partea civilă Ministerul Finanțelor Publice, Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov* și s-a dispus **restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunilor, în sensul reintegrării terenului în suprafață de 170.924,975 m.p.,** ce a făcut obiectul deciziei nr. 30 din data de 26.09.2008 și al Protocolului de predare - preluare nr. 2847 din 26.09.2008, **în proprietatea publică a statului**, urmând ca partea civilă, în calitate de reprezentant al Statului Român, să întreprindă toate demersurile necesare în acest sens.

Au fost înlăturate dispozițiile de la pct. V.3 şi V.5 din sentința apelată cu privire la măsura confiscării speciale de la inculpatul Truică Remus și de la SC Mercure Commerce International SRL.

În temeiul art. 397 alin. 1 și alin. 3 rap. la art. 256 și art. 25 alin. 2 și 3 Cod procedură penală, a fost *admisă, în parte, acțiunea civilă formulată de partea civilă Regia Națională a Pădurilor – ROMSILVA* și s-a dispus **restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunilor, în sensul reintegrării următoarelor terenuri:**

- terenul de 67393 m.p. înscris în C.F. nr. 104238 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7970) Snagov, nr. cadastral 5827/4/2;
- terenul de 110682 m.p., înscris în C.F nr. 104373 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7449) Snagov, nr. cadastral 5830/4;
- terenul de 68300 m.p. (68344 măsurat), înscris în C.F. nr. 104678 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7138 Snagov), nr. cadastral 5825;
- terenul de 75400 m.p., înscris în C.F. nr. 104234 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7966 Snagov), nr. cadastral 5843/2, în valoare de 41281,5 euro;
- terenul de 14000 m.p., înscris în C.F. nr. 104621 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7095 Snagov), nr. cadastral 5817;
- terenul de 9300 m.p., înscris în C.F. nr. 104622 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7096 Snagov), nr. cadastral 5808;
- terenul de 6534 m.p., înscris în C.F. nr. 102687 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7440) Snagov, nr. cadastral 5827/2;
- terenul de 43459 m.p., înscris în C.F. inițială nr.7447 Snagov şi dezmembrat ulterior în 43 de parcele cu numerele cadastrale 5830/2/1-5830/2/43 și
- terenul de 28799 m.p., înscris în C.F. nr. 102714 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7448) Snagov, nr. cadastral 5830/3,

în proprietatea statului sau, după caz, a unității administrativ teritoriale Snagov, urmând ca partea civilă, în calitate de reprezentant al

Statului Român și unitatea administrativ teritorială să întreprindă toate demersurile necesare în acest sens.

În temeiul art. 998, 999 rap. la art. 1003 Cod civil anterior, au fost obligaţi în solidar inculpații Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Al României Paul Philippe, Mușat Apostol, Dima Nicoale, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin și Olteanu Gheorghe la plata sumei de 1.019.285,49 euro, contravaloarea în lei la cursul BNR din ziua plății efective, către partea civilă Regia Națională a Pădurilor – ROMSILVA, în calitate de reprezentant al Statului Român, cu titlu de despăgubiri civile materiale.

În temeiul art. 397 alin. 1 și 3 Cod procedură penală, a fost *admisă, în parte, acțiunea civilă* formulată de partea civilă Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor și, în temeiul art. 998, 999 rap. la art. 1003 Cod civil anterior, au fost obligaţi în solidar inculpații Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță, Al României Paul Philippe, Gheorghiță Dragomira, Dicu Corina Teodora și Stoian Ioan la plata sumei de 17829,73 euro, contravaloarea în lei la cursul BNR din ziua plății efective, către partea civilă, cu titlu de despăgubiri civile materiale.

VI. Au fost menținute următoarele măsuri asigurătorii:

- cu privire la inculpatul Truică Remus – cele instituite prin ordonanța procurorului din 1.03.2016 asupra terenurilor de 75400 m.p., înscris în C.F. nr. 104234 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7966 Snagov), nr. cadastral 5843/2; de 9300 m.p., înscris în C.F. nr. 104622 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7096 Snagov), nr. cadastral 5808 şi de 14000 m.p., înscris în C.F. nr. 104621 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7095 Snagov), nr. cadastral 5817, iar cele instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015, 12.02.2016, 1.03.2016, 07.04.2016, 11.03.2016, 27.01.2016, 25.03.2016, până la concurenţa sumei de 17829,73 euro:

- cu privire la inculpatul Al României Paul Philippe – cele instituite prin ordonanţele procurorului din 08.12.2015, 01.03.2016, 11.03.2016, până la concurenţa sumei de 5.037.115,22 euro;

- cu privire la inculpata SC Reciplia SRL – cele instituite prin ordonanţele procurorului din 08.12.2015 şi 02.03.2016 asupra bunurilor imobile;

- cu privire la Chiriac Theodor – cele instituite prin ordonanţele procurorului din 01.03.2016, 25.03.2016, 02.03.2016 şi 10.05.2016, până la concurenţa sumei de 45000 euro;

- cu privire la SC Mercure Commerce International SRL – cele instituite prin ordonanţa procurorului din data de 04.03.2016;

- cu privire la Roșu Robert Mihăiță – cele instituite prin ordonanţele procurorului din datele de 08.12.2015, 12.02.2016, 11.03.2016 şi 25.03.2016, până la concurența sumei de 17829,73 euro;

- cu privire la inculpata Păvăloiu Nela – cele instituite prin ordonanţele procurorului din datele de 01.03.2016, 11.03.2016, 25.03.2016, până la concurența sumei de 1.019.285,49 euro;

- cu privire la inculpatul Muşat Apostol – cea instituită prin ordonanţa procurorului din data de 01.03.2016, până la concurența sumei de 1.019.285,49 euro;

- cu privire la inculpatul Dima Niculae – cele instituite prin ordonanţele procurorului din datele de 01.03.2016, 02.03.2016 şi 25.03.2016, până la concurența sumei de 1.019.285,49 euro;

- cu privire la inculpatul Jecu Nicolae – cele instituite prin ordonanţele procurorului din datele de 01.03.2016, 02.03.2016 şi 25.03.2016, până la concurența sumei de 1.019.285,49 euro.

A fost ridicată măsura sechestrului asigurător cu privire la inculpata SC Reciplia SRL, instituită prin ordonanţa din 08.12.2015 asupra conturilor societăţii.

VII. În temeiul art. 274 alin. 1 şi 2 Cod procedură penală, au fost obligaţi inculpaţii Tal Silberstein și Benyamin Steinmetz la câte 40.000 lei, inculpatul Roșu Robert Mihăiță la 35.000 lei, inculpații Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Mateescu Lucian Claudiu la câte 20.000 lei, inculpatul Mușat Apostol la 6.000 lei, iar inculpații Gheorghiță Dragomira, Dicu Corina Teodora, Stoian Ioan, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe și Delcea Valentin la câte 2.000 lei, cu titlu de *cheltuieli judiciare către stat*.

În temeiul art. 276 alin. 1, 2 și 4 Cod procedură penală, au fost obligaţi inculpații Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță, Al României Paul Philippe, Gheorghiță Dragomira, Dicu Corina Teodora și Stoian Ioan la plata sumei de câte 2000 lei către partea civilă Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, reprezentând *cheltuieli judiciare*, din care suma de câte 1000 lei contravaloarea onorariului pentru expertiză și suma de câte 1000 lei contravaloarea onorariului avocatului ales.

În temeiul art. 276 alin. 1, 2 și 4 Cod procedură penală, au fost obligaţi inculpații Ignatenko (fostă) Păvăloiu Nela, Al României Paul Philippe, Mușat Apostol, Dima Nicolae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin și Olteanu Gheorghe la plata sumei de câte 3130 lei către partea civilă Ministerul Finanțelor Publice, Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov, reprezentând *cheltuieli judiciare*.

Au fost menținute celelalte dispoziții ale sentinței atacate care nu sunt contrare deciziei.

Au fost *respinse, ca nefondate, apelurile* declarate de **inculpații Truică Remus, SC Reciplia SRL, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Andronic Dan Cătălin, Mateescu Lucian Claudiu, Marcovici Marius Andrei, Al României Paul Philippe** și **Chiriac Theodor** împotriva aceleiași sentințe penale.

S-a constatat că prin încheierea din data de 4 iunie 2020 s-a luat act că **inculpatul Roșu Robert Mihăiță și-a retras apelul declarat** împotriva aceleiași sentințe penale.

S-a luat act de **retragerea apelurilor declarate de inculpaţii Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein** și **Moshe Agavi** împotriva aceleiași sentințe penale.

În temeiul art. 276 alin. 5 Cod procedură penală, a fost respinsă cererea intimatei SC Hoda Project SRL de acordare a cheltuielilor judiciare.

În temeiul art. 275 alin. 2 Cod procedură penală, au fost obligaţi apelanții inculpați Truică Remus, SC Reciplia SRL, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Andronic Dan Cătălin, Mateescu Lucian Claudiu, Marcovici Marius Andrei, Al

României Paul Philippe și Chiriac Theodor la plata sumei de câte 1000 lei, cu titlu de *cheltuieli judiciare către stat*.

În temeiul art. 275 alin. 2 Cod procedură penală, au fost obligaţi apelanții inculpați Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein și Moshe Agavi la plata sumei de câte 500 lei, cu titlu de *cheltuieli judiciare către stat*.

În temeiul art. 275 alin. 2 Cod procedură penală, a fost obligat apelantul inculpat Roșu Robert Mihăiță la plata sumei de 100 lei, cu titlu de *cheltuieli judiciare către stat*.

Onorariul cuvenit apărătorilor desemnaţi din oficiu pentru apelanţii intimaţi inculpaţi: SC Reciplia SRL, Marcovici Marius Andrei, Al României Paul Philippe, Andronic Dan Cătălin, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Chiriac Theodor, Mateescu Lucian Claudiu şi Truică Remus, precum şi pentru intimaţii inculpaţi: Tal Silberstein, Moshe Agavi, Benyamin Steinmetz, Roşu Robert Mihăiţă, Popa Caterina, Dicu Corina Teodora, Gostin Marin, Dima Niculae, Olteanu Gheorghe, Delcea Valentin, Muşat Apostol, Jecu Nicolae, Sin Gheorghe şi Gheorghiţă Dragomira, în sumă de câte 1100 lei, s-a dispus a se plăti din fondul Ministerului Justiţiei.

Onorariul cuvenit apărătorului desemnat din oficiu pentru intimatul inculpat Stoian Ioan, în sumă de 1253 lei, s-a dispus a se plăti din fondul Ministerului Justiţiei.

Onorariul cuvenit traducătorilor de limbă engleză pentru inculpatul Al României Paul Philippe și martora A României Lia Georgia s-a dispus a se suporta din fondul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Pentru a pronunţa această soluţie, instanţa de apel a reţinut următoarele:

A. JUDECATA ÎN PRIMĂ INSTANŢĂ

Prin **sentința penală nr. 39 din 27 iunie 2019, pronunțată de Curtea de Apel Brașov – Secția Penală**, în temeiul art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, s-a constatat că *au autoritate de lucru judecat în cauză următoarele hotărâri pronunţate de instanţele civile*:

- hotărârea nr. 132/06.02.1955, pronunţată în dosarul nr. 234/1954 al Secţiei I-a a Tribunalelor Judiciare de la Lisabona, Portugalia, recunoscută prin decizia irevocabilă nr. 954/14.02.2012, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie în dosarul nr. 5696/2/2009 – exequatur, cu privire la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de moştenitor al fostului Rege Carol al II-lea;

- sentinţa civilă nr. 1872/26.06.2003, pronunţată de Judecătoria Buftea (definitivă şi irevocabilă prin neapelare) şi Sentinţa civilă nr. 1496/16.05.2005, pronunţată de Judecătoria Buftea (rămasă irevocabilă prin respingerea apelului prin decizia civilă nr. 1075/A/12.05.2006 a Tribunalului Bucureşti şi respingerea recursului prin decizia civilă nr. 73/22.01.2007 a Curţii de Apel Bucureşti), cu privire la dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita restituirea suprafeţei de teren de 46,78 ha. din Pădurea Snagov;

- sentinţa civilă nr. 2146/06.12.2013 a Tribunalului Bucureşti – Secţia a III-a civilă (definitivă prin neapelare), cu privire la dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita restituirea imobilului Ferma Regală Băneasa;

Au fost respinse restul solicitărilor inculpatului Roşu Robert Mihăiţă şi ale inculpatei SC RECIPLIA SRL de constatare a autorităţii de lucru judecat a chestiunilor statuate prin celelalte hotărâri pronunţate de instanţele civile în legătură cu drepturile succesorale ale inculpatului Al României Paul Philippe.

Au fost respinse cererile şi excepţiile privind constatarea nulităţii absolute a probelor administrate în prezenta cauză, formulate de către inculpaţii Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz, Moshe Agavi, Mateescu Lucian Claudiu, Andronic Dan Cătălin şi Truică Remus.

În temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, s-a dispus *schimbarea încadrării juridice a faptei de abuz în serviciu, reţinută în legătură cu retrocedarea suprafeţei de teren de 46,78 ha. din Pădurea Snagov, pentru inculpaţii*:

- TRUICĂ REMUS, *din* complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, *în* complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal (fapta descrisă în rechizitoriu la pct. 4 de la încadrarea în drept);

- ROŞU ROBERT MIHĂIŢĂ, *din* complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, *în* complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal (fapta descrisă în rechizitoriu la pct. 4 de la încadrarea în drept);

- AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, *din* complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, *în* complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal (fapta descrisă la pct. 3 de la încadrarea în drept din rechizitoriu);

- PĂVĂLOIU NELA, *din* complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, *în* complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

- MUŞAT APOSTOL, *din* abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de

art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, *în* abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

- DIMA NICULAE, *din* abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, *în* abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

- JECU NICOLAE, *din* abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, *în* abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

- POPA CATERINA, *din* abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, *în* abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

- OLTEANU GHEORGHE, *din* abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, *în* abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

- DELCEA VALENTIN, *din* abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, *în* abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

- CHIRIAC THEODOR, *din* abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, *în* abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

În temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, a fost respinsă cererea inculpatului Delcea Valentin de schimbare a încadrării juridice a faptei din infracţiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art.

5 Cod penal, în infracţiunea de neglijenţă în serviciu, prevăzută de art. 298 Cod penal.

1. În temeiul art. 257 alin. 1 din Codul penal din 1968, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost *condamnat inculpatul* **TRUICĂ REMUS** la o pedeapsă de 4 ani închisoare, pentru comiterea infracţiunii de *trafic de influenţă*.

În temeiul art. 71 din Codul penal din 1968, s-a aplicat pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a şi lit. b) din Codul penal din 1968.

În temeiul art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 [art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, după republicarea legii], cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat acelaşi inculpat la o pedeapsă de 3 ani închisoare, pentru comiterea infracţiunii de *spălare a banilor* (fapta descrisă în rechizitoriu la pct. 5 de la încadrarea în drept).

În temeiul art. 71 din Codul penal din 1968, s-a aplicat pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a şi lit. b) din Codul penal din 1968.

În temeiul art. 33 lit. a) din Codul penal din 1968 raportat la art. 34 lit. b) din Codul penal din 1968, s-au contopit pedepsele de mai sus, aplicându-se inculpatului Truică Remus pedeapsa principală cea mai grea, de 4 ani închisoare şi pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a şi lit. b) din Codul penal din 1968.

În temeiul art. 88 alin. 1 din Codul penal din 1968, s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului Truică Remus durata măsurilor preventive privative de libertate (reţinere şi arest la domiciliu), de la 09.12.2015 la 21.06.2016, inclusiv.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul Truică Remus pentru infracţiunea de constituire a unui grup infracţional organizat*, prevăzută de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003 (forma în vigoare la data faptelor), cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat acelaşi inculpat pentru infracţiunea de spălare a banilor*, prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 [art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, după republicarea legii], cu aplicarea art. 5 Cod penal (fapta descrisă în rechizitoriu la pct. 3 de la încadrarea în drept).

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat acelaşi inculpat pentru infracţiunea de complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit*, prevăzută de art. 26 din Codul penal din 1968 rap. la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal din 1968, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat acelaşi inculpat pentru infracţiunea de complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave*, prevăzută de art. 26 din Codul penal din 1968 rap. la art. 13^2 din Legea

nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal din 1968, cu aplicarea art. 248^1 din Codul penal din 1968 şi art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 6 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. f) Cod procedură penală, s-a dispus *încetarea procesului penal faţă de acelaşi inculpat pentru infracţiunea de dare de mită*, prevăzută art. 255 alin. 1 din Codul penal din 1968 rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, ca urmare a intervenirii prescripţiei răspunderii penale.

2. În temeiul art. 6^1 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 (forma în vigoare la data faptelor), cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost *condamnat inculpatul* **AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE** la o pedeapsă de 3 ani închisoare, pentru comiterea infracţiunii de *cumpărare de influenţă*.

În temeiul art. 86^1 şi art. 86^2 din Codul penal din 1968, s-a dispus *suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei* de 3 ani închisoare, aplicată inculpatului Al României Paul Philippe, pe un termen de încercare de 5 ani.

În temeiul art. 71 alin. 1 din Codul penal din 1968, s-a aplicat inculpatului Al României Paul Philippe pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi lit. b din Codul penal din 1968.

În temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1968, s-a dispus suspendarea pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare.

În temeiul art. 86^3 alin. 1 din Codul penal din 1968 s-a dispus ca, pe durata termenului de încercare, condamnatul să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de Probaţiune de pe lângă Tribunalul Bucureşti

b) să anunţe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reşedinţă sau locuinţă şi orice deplasare care depăşeşte 8 zile, precum şi întoarcerea;

c) să comunice şi să justifice schimbarea locului de muncă;

d) să comunice informaţii de natură a putea fi controlate mijloacele sale de existenţă.

S-a atras atenţia inculpatului asupra dispoziţiilor art. 86^4 raportat la art. 83 şi art. 84 din Codul penal din 1968, potrivit cărora săvârşirea unei noi infracţiuni în termenul de încercare sau neîndeplinirea obligaţiilor civile stabilite prin hotărârea de condamnare atrage revocarea suspendării sub supraveghere şi executarea în întregime a pedepsei.

S-a constatat că inculpatul a fost reţinut în data de 11.12.2015 şi arestat la domiciliu de la 12.12.2015 până la 21.06.2016, inclusiv.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul Al României Paul Philippe pentru infracţiunea de spălare a banilor*, prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 [art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, după republicarea legii], cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat acelaşi inculpat pentru infracţiunea de complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit*, prevăzută de art. 26 din

Codul penal din 1968 rap. la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal din 1968, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat acelaşi inculpat pentru infracţiunea de complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave*, prevăzută de art. 26 din Codul penal din 1968 rap. la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal din 1968, cu aplicarea art. 248^1 din Codul penal din 1968 şi art. 5 Cod penal.

3. În temeiul art. 257 alin. 1 din Codul penal din 1968 raportat la art. 71^1 alin. 2 din Codul penal din 1968, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost *condamnată inculpata* **S.C. RECIPLIA S.R.L.** la o pedeapsă de 200000 lei amendă penală, pentru comiterea infracţiunii de *trafic de influenţă*.

În baza art. 495 alin. 6 Cod procedură penală, s-a dispus că, după rămânerea definitivă a prezentei hotărâri, o copie de pe dispozitivul hotărârii se va comunica Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Bucureşti.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitată inculpata S.C. RECIPLIA S.R.L. pentru infracţiunea de spălare a banilor*, prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 [art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, după republicarea legii], cu aplicarea art. 5 Cod penal.

4. În temeiul art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, a fost *condamnată inculpata* **PĂVĂLOIU NELA** la o pedeapsă de 3 ani închisoare, pentru comiterea infracţiunii de *spălare a banilor*.

În temeiul art. 91 Cod penal, s-a dispus *suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei* de 3 ani închisoare, aplicată inculpatei Păvăloiu Nela, pe un termen de supraveghere de 4 ani, stabilit conform art. 92 Cod penal.

În baza art. 93 alin. 1 Cod penal, s-a stabilit că, pe durata termenului de supraveghere, inculpata condamnată va respecta următoarele măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte la Serviciul de Probaţiune de pe lângă Tribunalul Bucureşti, la datele fixate de acesta;

b) să primească vizitele consilierului de probaţiune desemnat cu supravegherea sa;

c) să anunţe, în prealabil, schimbarea locuinţei şi orice deplasare care depăşeşte 5 zile, precum şi întoarcerea;

d) să comunice schimbarea locului de muncă;

e) să comunice informaţii şi documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existenţă.

În baza art. 93 alin. 2 lit. a) Cod penal, s-a impus inculpatei condamnate obligaţia de a frecventa un program de reintegrare socială derulat de serviciul de probaţiune sau în colaborare cu instituţii din comunitate.

În baza art. 93 alin. 3 Cod penal, pe durata termenului de supraveghere, inculpata condamnată Păvăloiu Nela va presta o muncă neremunerată în folosul comunităţii, pe o perioadă de 60 de zile, stabilindu-se că instituţiile din comunitate în care aceasta poate presta muncă sunt Direcția Generală de

Asistență Socială și Protecție a Copilului, Sector 4, București și Fundația pentru Promovarea Sancțiunilor Comunitare București.

În baza art. 404 alin. 2 Cod procedură penală, s-a atras atenţia inculpatei asupra dispoziţiilor art. 96 Cod penal, a căror nerespectare are ca urmare revocarea suspendării sub supraveghere.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitată inculpata Păvăloiu Nela pentru infracţiunea de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

5. În temeiul art. 31 alin. 2 din Codul penal din 1968 rap. la art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 [art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, după republicarea legii], cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost *condamnat inculpatul* **CHIRIAC THEODOR** la o pedeapsă de 3 ani închisoare, pentru comiterea infracţiunii de *participaţie improprie la spălarea banilor*.

În temeiul art. 86^1 şi art. 86^2 din Codul penal din 1968, s-a dispus *suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei* de 3 ani închisoare, aplicată inculpatului CHIRIAC THEODOR, pe un termen de încercare de 5 ani.

În temeiul art. 71 alin. 1 din Codul penal din 1968, s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi lit. b din Codul penal din 1968.

În temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1968, s-a dispus suspendarea pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare.

În temeiul art. 86^3 alin. 1 din Codul penal din 1968, s-a dispus ca, pe durata termenului de încercare, inculpatul condamnat să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

- să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de Probaţiune de pe lângă Tribunalul Bucureşti;
- să anunţe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reşedinţă sau locuinţă şi orice deplasare care depăşeşte 8 zile, precum şi întoarcerea;
- să comunice şi să justifice schimbarea locului de muncă;
- să comunice informaţii de natură a putea fi controlate mijloacele sale de existenţă.

S-a atras atenţia inculpatului asupra dispoziţiilor art. 86^4 raportat la art. 83 şi art. 84 din Codul penal din 1968, potrivit cărora săvârşirea unei noi infracţiuni în termenul de încercare sau neîndeplinirea obligaţiilor civile stabilite prin hotărârea de condamnare atrage revocarea suspendării sub supraveghere şi executarea în întregime a pedepsei.

S-a constatat că inculpatul a fost reţinut în data de 02.03.2016 şi arestat la domiciliu de la 03.03.2016 până la 14.03.2016, inclusiv.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul Chiriac Theodor pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit*, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal din 1968, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

6. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul* **ROȘU ROBERT MIHĂIȚĂ** *pentru infracţiunea de constituire a unui grup infracţional organizat*, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. a) Cod procedură penală, a fost *achitat acelaşi inculpat pentru infracţiunea de trafic de influenţă*, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat acelaşi inculpat pentru infracţiunea de complicitate la spălarea banilor*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat acelaşi inculpat pentru infracţiunea de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat acelaşi inculpat pentru infracţiunea de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave*, prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

7. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul* **TAL SILBERSTEIN** *pentru infracţiunea de constituire a unui grup infracţional organizat*, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. a) Cod procedură penală, a fost *achitat acelaşi inculpat pentru infracţiunea de trafic de influenţă*, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat acelaşi inculpat pentru infracţiunea de complicitate la spălarea banilor*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

8. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul* **BENYAMIN STEINMETZ** *pentru infracţiunea de constituire a unui grup infracţional organizat*, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat acelaşi inculpat pentru infracţiunea de complicitate la trafic de influenţă*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat acelaşi inculpat pentru infracţiunea de complicitate la spălarea banilor*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

9. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul* **MOSHE AGAVI** *pentru infracţiunea de constituire a unui grup infracţional organizat*, prev. de art. 367 alin. 1 Cod penal – în forma aderării, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

10. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul* **ANDRONIC DAN CĂTĂLIN** *pentru infracţiunea de constituire a unui grup infracţional organizat*, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal – în forma aderării, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat acelaşi inculpat pentru infracţiunea de complicitate la trafic de influenţă*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

11. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul* **MARCOVICI MARIUS ANDREI** *pentru infracţiunea de constituire a unui grup infracţional organizat*, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal – în forma aderării, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat acelaşi inculpat pentru infracţiunea de complicitate la trafic de influenţă*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat acelaşi inculpat pentru infracţiunea de spălare a banilor*, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

12. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul* **MATEESCU LUCIAN CLAUDIU** *pentru infracţiunea de constituire a unui grup infracţional organizat*, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal – *în forma aderării*, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat acelaşi inculpat pentru infracţiunea de complicitate la trafic de influenţă*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

13. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitată inculpata* **GHEORGHIŢĂ DRAGOMIRA** *pentru infracţiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave*, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

14. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul* **SIN GHEORGHE** *pentru infracţiunea de complicitate la abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

15. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitată inculpata* **DICU CORINA TEODORA** *pentru infracţiunea de complicitate la abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

16. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul* **STOIAN IOAN** *pentru infracţiunea de complicitate la abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

17. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul* **MUŞAT APOSTOL** *pentru infracţiunea de abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit*, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

18. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul* **DIMA NICULAE** *pentru infracţiunea de abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit*, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

19. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul* **JECU NICOLAE** *pentru infracţiunea de abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit*, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

20. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitată inculpata* **POPA CATERINA** *pentru infracţiunea de abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit*, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

21. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul* **OLTEANU GHEORGHE** *pentru infracţiunea de abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit*, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

22. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul* **DELCEA**

VALENTIN *pentru infracţiunea de abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit*, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

23. În temeiul art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a fost *achitat inculpatul* **GOSTIN MARIN** *pentru infracţiunea de mărturie mincinoasă*, prevăzută de art. 273 alin. 1 Cod penal.

În temeiul art. 257 alin. 2 rap. la art. 256 alin. 2 din Codul penal din 1968 şi art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968, s-a dispus *confiscarea specială a următoarelor bunuri*:

- terenul de 67393 m.p. înscris în Cartea funciară nr. 104238 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7970) Snagov, nr. cadastral 5827/4/2, aflat în proprietatea inculpatei S.C. RECIPLIA S.R.L.;
- terenul de 110682 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104373 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7449) Snagov, nr. cadastral 5830/4, aflat în proprietatea inculpatei S.C. RECIPLIA S.R.L.;
- terenul de 68300 m.p. (68344 măsurat), înscris în Cartea funciară nr. 104678 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7138 Snagov), nr. cadastral 5825, aflat în proprietatea inculpatei S.C. RECIPLIA S.R.L.;
- terenul de 127138 m.p. (127718 măsurat) înscris în Cartea funciară nr. 237376 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 91087), nr. cadastral 26041/2/2, aflat în proprietatea inculpatei S.C. RECIPLIA S.R.L.

În temeiul art. 257 alin. 2 rap. la art. 256 alin. 2 din Codul penal din 1968 şi art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968, s-a dispus *confiscarea specială* de la inculpata SC RECIPLIA S.R.L. a echivalentului în bani al terenului de 23783 m.p., înstrăinat de S.C. RECIPLIA S.R.L. către S.C. HERCULES PROPERTIES S.R.L., în valoare de 8.347.833 euro.

În temeiul art. 257 alin. 2 rap. la art. 256 alin. 2 din Codul penal din 1968 şi art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968, s-a dispus *confiscarea specială* de la inculpatul Truică Remus a echivalentului în bani al următoarelor bunuri:

- terenul de 75400 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104234 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7966 Snagov), nr. cadastral 5843/2, în valoare de 41281,5 euro;
- terenul de 14000 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104621 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7095 Snagov), nr. cadastral 5817, în valoare de 7665 euro;
- terenul de 9300 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104622 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7096 Snagov), nr. cadastral 5808, în valoare de 5091,75 euro;
- terenul de 10000 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104371 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7446) Snagov, nr. cadastral 5830/1, în valoare de 4835 euro;
- terenurile în suprafaţă totală de 32573 m.p., înscrise cu numerele cadastrale 5827/1, 5827/3, 5827/5, 5827/6, 5827/7, în valoare de 15749,04 euro.

În temeiul art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968, s-a dispus *confiscarea specială* de la inculpatul Al României Paul Philippe a sumei de 4000000 euro.

În temeiul art. 25 alin. 1 din Legea nr. 656/2002 (art. 33 alin. 1 din Legea nr. 656/2002, după republicarea legii) raportat la art. 118 lit. e) din Codul penal din 1968, s-a dispus *confiscarea specială a următoarelor bunuri*:

- terenul de 6534 m.p., înscris în Cartea Funciară nr. 102687 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7440) Snagov, nr. cadastral 5827/2, aflat în proprietatea scriptică a SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL;
- terenul de 43459 m.p., înscris în Cartea funciară iniţială 7447 Snagov şi dezmembrat ulterior în 43 de parcele cu numerele cadastrale 5830/2/1-5830/2/43, aflat în proprietatea scriptică a SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL;
- terenul de 28799 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 102714 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7448) Snagov, nr. cadastral 5830/3, aflat în proprietatea scriptică a SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL.

În temeiul art. 25 alin. 1 din Legea nr. 656/2002 (art. 33 alin. 1 din Legea nr. 656/2002, după republicarea legii) raportat la art. 118 lit. e) din Codul penal din 1968, s-a dispus *confiscarea specială* de la inculpatul Chiriac Theodor a sumei de 45000 euro.

În temeiul art. 25 alin. 5 Cod procedură penală, au fost lăsate nesoluţionate acţiunile civile formulate în procesul penal de părțile civile Institutul de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, Ministerul Finanţelor Publice şi R.N.P. ROMSILVA.

În temeiul art. 397 Cod procedură penală, *s-au menţinut măsurile asigurătorii dispuse în prezenta cauză asupra bunurilor aparţinând următoarelor persoane*:

- Truică Remus, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanţele procurorului din 08.12.2015, 12.02.2016, 1.03.2016, 07.04.2016, 11.03.2016, 27.01.2016, 25.03.2016 (cu excepţia măsurilor asigurătorii instituite asupra terenurilor de 75400 m.p., de 9300 m.p. şi de 14000 m.p., menţionate mai sus), până la concurenţa sumei de 74622,29 euro;
- Al României Paul Philippe, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanţele procurorului din 08.12.2015, 01.03.2016, 11.03.206, până la concurenţa sumei de 4000000 euro;
- SC RECIPLIA SRL, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanţele procurorului din 08.12.2015 şi 02.03.2016 asupra bunurilor imobile, iar în ce priveşte măsura asigurătorie instituită prin ordonanţa din 08.12.2015 asupra conturilor societăţii, aceasta se menţine până la concurenţa sumei de 8.347.833 euro;
- Chiriac Theodor, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanţele procurorului din 01.03.2016, 25.03.2016, 02.03.2016 şi 10.05.2016, până la concurenţa sumei de 45000 euro;
- SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanţa procurorului din data de 04.03.2016.

În temeiul art. 397 Cod procedură penală, *s-au ridicat în totalitate măsurile asigurătorii dispuse în cauză asupra bunurilor următorilor inculpaţi*:

- Roşu Robert Mihăiţă, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanţele procurorului din 08.12.2015, 12.02.2016, 11.03.2016 şi 25.03.2016;

- Andronic Dan Cătălin, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanţele procurorului din 08.12.2015, 27.01.2016, 11.03.2016 şi 25.03.2016;

- Marcovici Marius Andrei, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanţele procurorului din 08.12.2015 şi 11.03.2016;

- Mateescu Lucian Claudiu, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanţele procurorului din 08.12.2015 şi 27.01.2016;

- Păvăloiu Nela, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanţele procurorului din 01.03.2016, 11.03.2016 şi 25.03.2016;

- Muşat Apostol, măsura asigurătorie instituită prin ordonanţa procurorului din data de 01.03.2016;

- Dima Niculae, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanţele procurorului din 01.03.2016, 02.03.2016 şi 25.03.2016;

- Jecu Nicolae, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanţele procurorului din 01.03.2016, 02.03.2016 şi 25.03.2016.

În temeiul art. 397 Cod procedură penală, *s-au ridicat măsurile asigurătorii dispuse prin ordonanţele procurorului din 12.02.2016 şi 01.03.2016 asupra următoarelor bunuri, deţinute în devălmăşie de inculpatul Truică Remus şi Truică Irina*:

- terenul de 75400 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104234 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7966 Snagov), nr. cadastral 5843/2;

- terenul de 9300 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104622 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7096 Snagov), nr. cadastral 5808 şi

- terenul de 14000 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104621 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7095 Snagov), nr. cadastral 5817.

În temeiul art. 274 alin. 1 şi 2 Cod procedură penală, au fost obligaţi inculpaţii Truică Remus la plata sumei de 55300 lei, Al României Paul Philippe la plata sumei de 55300 lei, SC RECIPLIA SRL la plata sumei de 55300 lei, Păvăloiu Nela la plata sumei de 15300 lei şi Chiriac Theodor la plata sumei de 7300 lei, reprezentând *cheltuieli judiciare către stat*.

În temeiul art. 275 alin. 3 Cod procedură penală, restul cheltuielilor judiciare avansate de stat au rămas în sarcina acestuia.

În temeiul art. 276 alin. 5 Cod procedură penală, a fost respinsă cererea inculpatului Mateescu Lucian de acordare a cheltuielilor de judecată.

În temeiul art. 272 Cod procedură penală, onorariile avocaţilor din oficiu desemnaţi pentru inculpaţii Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță, Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz, Moshe Agavi, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei, Mateescu Lucian Claudiu, SC Reciplia SRL, Al României Paul Philipe, Gheorghiţă Dragomira, Sin Gheorghe, Dicu Corina Teodora, Stoian Ioan, Păvăloiu Nela, Muşat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Delcea Valentin şi Chiriac Theodor, în cuantum de câte 520 lei pentru fiecare, s-a dispus a fi înaintate din fondurile Ministerului Justiţiei.

I. Prima instanţă a reţinut că **acuzaţiile reţinute în rechizitoriu** vizează fapte comise în perioada 2006-2013, în interesul obţinerii unor imobile de o valoare deosebită, respectiv Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa, bunuri

care, în opinia parchetului, au fost revendicate fără drept de către inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE.

1. Referitor la infracţiunile de constituire a unui grup infracţional organizat, trafic de influenţă, cumpărare de influenţă şi spălare a banilor, reţinute în sarcina inculpaţilor Truică Remus, Paul Philipe Al României, Roșu Robert Mihăiță, Tal Silberstein, Steinmetz Benyamin, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei, Moshe Agavi şi Mateescu Lucian Claudiu, parchetul a arătat următoarele:

În anul 2005, în ansamblul preocupărilor inculpatului PAUL PHILIPE AL ROMÂNIEI de retrocedare a bunurilor care au aparţinut fostului Rege Carol al II-lea, bunicul său, fiind nemulțumit de stadiul soluţionării cererilor şi de demersurile făcute de avocaţi sau mandatari, inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE a cunoscut-o pe inculpata PAVĂLOIU NELA (cercetată în prezenta cauză în legătură cu retrocedarea bunului Pădurea Snagov), care i-a fost prezentată ca o persoană cu multe relaţii şi, implicit, cu influenţă, care s-a oferit să-i acorde sprijin în demersurile de identificare şi recuperare a bunurilor preluate abuziv, în schimbul unei cote din dreptul de proprietate al bunurilor obţinute.

La data de 30.10.2005 s-a încheiat între inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL şi SC ILKO STAR SRL, reprezentată de PĂVĂLOIU NELA, contractul de mandat prin care societatea se obliga să acorde asistenţă de specialitate în procedurile de restituire. În schimb, inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL se obliga să-i plătească mandatarei un procent variabil din suma obţinută din vânzarea bunurilor imobile sau cota parte în natură din bunurile imobile. Ulterior, a fost încheiat un alt contract de mandat şi asistenţă de specialitate între aceleaşi părţi şi având acelaşi obiect, autentificat de notarul public prin încheierea nr. 5 din 13.01.2006, iar plata mandatului a fost stabilită la valoarea de 30% din preţul de vânzare a bunului recuperat. Acest contract a fost modificat prin două acte adiţionale, iar în baza lui s-au încheiat apoi antecontracte de vânzare-cumpărare a unor părţi din bunurile solicitate la retrocedare, corespunzătoare acestui procent de 30%.

Nereuşind să obţină banii pretinşi de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE (care avea la acel moment venituri modeste, constând într-o rentă lăsată de tatăl său) şi dorind la rândul ei să obţină bani, profitând de contractul de mandat avut, inculpata PĂVĂLOIU NELA a căutat persoane cunoscute în domeniul imobiliar care să cumpere „afacerea”. Fiind presată de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE şi simţindu-se depăşită de „dificultăţile” de rezolvare, deşi avea numeroşi prieteni în lumea politică, i-a comunicat acestuia că pentru obţinerea bunurilor are nevoie de „oameni mai puternici, mai bine ancoraţi politic”, context în care i-a făcut cunoştinţă cu inculpatul TRUICĂ REMUS, pe care i l-a prezentat ca fiind o persoană cu importanţă în România, consilier al lui Adrian Năstase.

Pe de o parte, inculpatul PAUL PHILIPE AL ROMÂNIEI a cumpărat influenţa pe care inculpatul TRUICĂ REMUS o avea asupra diferiţilor funcţionari de la instituţiile publice deţinătoare a celor două proprietăţi. Pe de altă parte, inculpatul TRUICĂ REMUS a prezentat „afacerea” unor persoane potente din punct de vedere financiar, cu care s-a asociat constituind un grup

infracţional, aşa cum se va arăta în continuare, hotărând împreună cu aceştia să se implice în realizarea demersului infracţional, singura cale în obţinerea bunurilor imobile pe care PAUL PHILIPE AL ROMÂNIEI le revendica în mod nelegal.

Astfel, s-a arătat că, începând cu luna noiembrie 2006, inculpații TRUICĂ REMUS (fost consilier la cancelaria primului ministru până în 2004, cunoscut conform datelor publice ca o persoană cu influență la nivelul autorităților publice, chiar și după ce a fost eliberat din funcția publică), ROȘU ROBERT MIHĂIŢĂ (avocat al Casei de avocatură Ţuca, Zbârcea şi Asociaţii, s-a implicat activ în demersurile de încheiere contracte, transmitere notificări, conform celor convenite cu TRUICĂ REMUS), TAL SILBERSTEIN (sub pretextul activităților de consultanță politică derulate prin firma Media Polical Comunication SRL a făcut mai multe activități de lobby în România), BENYAMIN STEINMETZ (cel care a condus legăturile infracționale ale grupului organizat din afara țării, rar prezent în România, a asigurat mare parte din banii care au fost necesari pentru a fi avansați în cadrul proiectului infracțional ce formează obiectul prezentei analize) și SHIMON SHEVEZ (fost consilier al unui premier israelian, consultant politic și colaborator al unor firme de consultanță americane), au constituit un grup infracţional care a avut ca scop dobândirea întregii averi revendicate nelegal de AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE prin oferire de bani/bunuri persoanelor din cadrul autorităţilor/instituţiilor deţinătoare a acestor proprietăţi şi complicitatea la săvârşirea, de către aceste persoane, a infracţiunii de abuz în serviciu, prin punerea la dispoziţie şi semnarea înscrisurilor necesare, traficarea influenţei reale asupra funcţionarilor publici.

Parchetul a mai reţinut în actul de sesizare că inculpații ANDRONIC DAN, MARCOVICI MARIUS ANDREI, MOSHE AGAVI şi MATEESCU LUCIAN au aderat ulterior la grupul infracţional: primii trei în anul 2007, ultimul în anul 2011.

Rolul inculpatului TRUICĂ REMUS în cadrul grupului a fost esenţial, în sensul că persoana, reputaţia şi susţinerile acestuia au fost determinante în convingerea inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, persoană interesată pentru cumpărarea influenţei.

Inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE a arătat pe parcursul urmăririi penale că inculpatul Truică Remus i-a promis că va interveni direct sau prin relaţiile pe care le are la nivelul instituţiilor deţinătoare a terenurilor solicitate pentru a obţine soluţii favorabile.

De asemenea, s-a reţinut în rechizitoriu că inculpatul TRUICĂ REMUS a acţionat ca mandatar al SC RECIPLIA SRL în actele întocmite cu cumpărătorul de influență AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, s-a întâlnit în mod repetat cu acesta pentru a discuta stadiul demersurilor întreprinse, a negociat cu acesta în interesul grupului, a discutat cu inculpatul ROȘU ROBERT, avocat, pentru întocmirea documentelor necesare creării aparenţei de legalitate, s-a prezentat în faţa autorităţilor în numele cumpărătorului de influență, a discutat cu notari şi avocaţi pentru întocmirea de înscrisuri necesare revendicărilor, și-a traficat influenţa în mod real şi a corupt funcţionari pentru atingerea scopului urmărit.

În ceea ce îl priveşte pe avocatul ROŞU ROBERT MIHĂIŢĂ, parchetul a susţinut că rolul său a fost esenţial în activitatea grupului şi atingerea scopului urmărit, folosindu-şi profesia şi imaginea rezultată din calitatea de partener la una din firmele cunoscute de avocatură din România, a participat la discuţiile cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL încă de la început, s-a ocupat de demersuri de notificare la diferite instituţii publice, acestea fiind absolut necesare pentru a crea aparenţa de legalitate, a încheiat actele şi împuternicirile necesare pentru atingerea scopului grupului (a redactat contractul de cesiune şi actele adiţionale, a redactat notificări şi memorii către instituţii publice deţinătoare, s-a prezentat personal la şedinţele comisiilor de retrocedare pentru determinarea membrilor acestora să adopte punctul său de vedere, a redactat contracte de vânzare-cumpărare pentru bunuri retrocedate, cunoscând modul lor ilicit de dobândire).

În acest context, începând cu anul 2006, inculpatul TRUICĂ REMUS i-a promis cumpărătorului de influenţă AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE că poate să îi recupereze averea revendicată nelegal, pretinzând că are relaţii în lumea politică şi în justiţie la cel mai înalt nivel, consilier al primului ministru, serviciile unei firme de avocatură de top, prin care influenţa poate ajunge chiar la ÎCCJ, cerând în schimb o parte considerabilă din această avere, atât pentru el, cât şi pentru membrii grupului, între 50 – 80% din fiecare bun care va fi obţinut.

În realizarea scopului grupului, inculpatul TRUICĂ REMUS, împreună cu ceilalţi membrii ai grupului, TAL SILBERSTEIN, SHIMON SHEVEZ, BENYAMIN "BENNY" STEINMETZ, MOSHE AGAVI, MARCOVICI MARIUS ANDREI, ANDRONIC DAN CĂTĂLIN, MATEESCU LUCIAN CĂTĂLIN şi ROŞU ROBERT MIHĂIŢĂ şi cumpărătorul de influenţă AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE au ascuns natura ilicită a înţelegerii prin contract de cesiune, cu privire la bunurile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietăţii, încheiate între cumpărătorul de influenţă şi societatea comercială RECIPLIA reprezentată de TRUICĂ REMUS.

Societatea RECIPLIA LIMITED a fost înfiinţată în 19 septembrie 2005, cele 5.000 de părţi sociale fiind deţinute de: RIVERSIDE REAL ESTATE CORP. (înregistrată în Insulele Virgine Britanice), controlată de BENYAMIN STEINMETZ – 4390 părţi sociale, reprezentând 87,8%, TRUICĂ REMUS – 390 părţi sociale, reprezentând 7,8 % şi STG VENTURES LTD (înregistrată în Insulele Virgine Britanice) – 220 părţi sociale, reprezentând 4,4%. Ulterior, la propunerea lui REMUS TRUICĂ, martorul Dimofte Radu a cumpărat 7,8 % din părţile sociale, prin intermediul unei firme înregistrate în Cipru, respectiv DOORBEL TRADING LTD.

Pentru a ascunde natura infracţională a înţelegerii, negociată de TRUICĂ REMUS în numele asociaţilor săi, la data de 01.11.2006, la societatea de avocatură Ţuca, Zbârcea şi Asociaţii, se încheie un contract de cesiune drepturi, aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietăţii, între inculpatul PAUL PHILIPPE AL ROMÂNIEI şi SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul TRUICĂ REMUS.

În concret, acest contract redactat de inculpatul ROŞU ROBERT MIHĂIŢĂ, prevede că AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPE, în calitate de cedent, transmite/cesionează fără nicio rezervă, cu titlu oneros, toate drepturile sale prezente şi viitoare asupra unor bunuri imobile, enumerate şi identificate în

contract (între care „Ferma Băneasa” – punctul 1.5 din contract, teren în suprafaţă de 28,63 ha şi Pădurea Snagov – punctul 1.18). RECIPLIA SRL se obligă să plătească, în anumite condiţii, o sumă de bani şi să asigure sprijin şi asistenţă în legătură cu bunurile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire. De asemenea, RECIPLIA SRL se obligă la plata unui avans în sumă de 4 milioane euro, din care 1 milion euro la semnarea contractului şi apoi la plata a 20% din preţul obţinut din valorificarea fiecărui imobil care va fi retrocedat. Pentru 5 imobile, identificate în Anexa 2, RECIPLIA SRL urma să plătească 50% din valoarea acestora inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE. Pentru imobilul „Ferma Băneasa” cotele stabilite sunt de 20% pentru PAUL AL ROMÂNIEI şi 80% pentru RECIPLIA SRL.

La datele de 20.03.2007, 04.04.2007 şi 04.10.2007 se încheie acte aditionale la contractul initial, redactate de acelaşi inculpat ROBERT ROŞU MIHĂIŢĂ, prin care sunt adăugate alte imobile pretinse de PAUL AL ROMÂNIEI, pentru care cota cedată către RECIPLIA SRL variază între 50% şi 64% din valoarea imobilelor, fiecare dintre acestea reprezentând acte materiale ale aceleaşi infracţiuni de spălare a banilor, în condiţiile în care au fost încheiate pentru a disimula adevărata natură a înţelegerii dintre părţi, respectiv trafic/cumpărarea de influenţă avută de TRUICĂ REMUS personal şi prin asociaţii lui în administraţie şi justiţie la cel mai înalt nivel. Actele adiţionale au fost semnate pentru RECIPLIA SRL de inculpatul REMUS TRUICĂ, ca mandatar.

Parchetul a arătat în actul de sesizare că această activitate de traficare a influenţei a continuat apoi şi pe parcursul anilor 2007-2013, în condiţiile în care dobândirea bunurilor revendicare a presupus derularea unor proceduri în timp, membrii grupului promiţându-i lui AL ROMÂNIEI PAUL în toată această perioadă că au influenţa necesară pentru obţinerea în final a bunurilor.

În prima parte a perioadei, anii 2007-2009, legătura membrilor grupului cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL a fost ţinută în principal de inculpatul TRUICĂ REMUS, întâlnirile repetate având loc în principal în biroul inculpatului ROŞU ROBERT MIHĂIŢĂ de la firma de avocaţi, de fiecare dată inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE primind asigurări că s-a acţionat pentru dobândirea bunurilor şi, în cel mai scurt timp, îşi va primi banii pentru cel mai important dintre imobilele revendicate, fosta fermă Băneasa şi, de asemenea, că trebuie să aibă răbdare, întrucât numai prin influenţa membrilor grupului poate să obţină banii.

Dacă în primă fază demersurile efective ale grupului infracțional pentru obţinerea bunurilor au fost întreprinse de REMUS TRUICĂ şi ROŞU ROBERT MIHĂIŢĂ, ulterior, profitând de prezenţa sa cu regularitate în România, urmare a unui contract de consultanţă avut cu PNL pentru alegerile din anul 2008, inculpatul TAL SILBERSTEIN s-a implicat în mod direct în aceste demersuri, cu atât mai mult cu cât, din această postură, a putut să pretindă faţă de inculpatul PAUL AL ROMÂNIEI că are influenţă inclusiv la nivelul primului-ministru de la acea dată, preşedinte PNL.

În ceea ce-l priveşte pe inculpatul BENYAMIN STEINMETZ, parchetul a susţinut că din convorbirile telefonice purtate în perioada 2007-2008, interceptate în cauză în baza mandatelor de siguranţă naţională, rezultă că a fost

implicat în mod activ în activitatea grupului infracțional, a fost informat în permanenţă, susţinând activitatea de traficare a influenţei şi aprobând săvârşirea unor fapte certe de corupţie (mituirea funcţionarilor publici), iar acţiunile inculpaţilor TRUICĂ, ROŞU şi SILBERSTEIN au fost întreprinse după consultarea sa prealabilă.

Parchetul a arătat că, începând cu anul 2007, la grupul infracțional constituit au aderat inculpaţii MARCOVICI MARIUS ANDREI, ANDRONIC DAN CĂTĂLIN şi MOSHE AGAVI. Aderarea şi activitatea acestora în cadrul grupului infracțional a fost determinată de interesele membrilor acestuia sau de necesitatea de a dovedi inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE influenţa pretinsă în lumea politică şi media, aceștia susţinând apoi constant activitatea de traficare a influenţei desfăşurată de TRUICĂ REMUS şi TAL SILBERSTEIN.

Inculpatul MARCOVICI MARIUS ANDREI a aderat la grupul infracţional constituit din inculpaţii TRUICĂ REMUS, TAL SILBERSTEIN, BENJAMIN STEINMETZ, ROŞU ROBERT şi SHIMON SHEVES în anul 2007, fiind „omul lui Tal”, persoana cu care se discuta în lipsa acestuia sau care transmitea dispoziţiile inculpatului TAL SILBERSTEIN. Fiind consilier al primului ministru, a contribuit la întărirea convingerii inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL în influenţa reală a grupului în lumea politică.

Pentru a întări convingerea în reuşita acestui demers, inculpații REMUS TRUICĂ şi TAL SILBERSTEIN au menţionat în discuţii numele inculpatului ANDRONIC DAN CĂTĂLIN ca fiind persona prin intermediul căreia vor controla presa. În acest context, s-a susţinut că inculpatul ANDRONIC DAN CĂTĂLIN a aderat la grupul infracţional în anul 2007 şi i-a fost prezentat lui PAUL AL ROMÂNIEI ca o persoană influentă în lumea media, dar şi în lumea politică, fiind consultant responsabil de campania electorală a primului ministru.

În ceea ce-l priveşte pe inculpatul MOSHE AGAVI, acesta a fost reprezentantul BSG Grup în România, ocupându-se în mod direct de investiţiile imobiliare ale lui BENYAMIN STEINMETZ în România, iar începând cu anul 2007 a acţionat în cadrul grupului reprezentând interesele acestuia. Din declaraţiile martorilor audiaţi rezultă nu doar legătura cu inculpatul BENYAMIN STEINMETZ, ci şi faptul că MOSHE AGAVI a desfăşurat activităţi în coordonarea lui TAL SILBERSTEIN, confirmând astfel o dată în plus legătura existentă între toţi membrii grupului.

Prin activitatea infracțională desfăşurată apoi, prin comiterea de infracţiuni de corupţie, s-a reuşit retrocedarea abuzivă a Pădurii Snagov, cauzându-se un prejudiciu în dauna statului român de 9.523.769 euro, precum şi a Fermei Regale Băneasa, prejudiciu în dauna statului român de 135.874.800 euro, sume care reprezintă totodată folos necuvenit pentru AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, TRUICĂ REMUS şi asociaţii acestuia în grupul infracţional.

Ulterior, după dobândirea bunurilor, acestea au fost transferate de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE prin contracte de vânzare-cumpărare, către RECIPLIA SRL, disimulându-se astfel natura ilicită a provenienţei.

Astfel, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 3512/15.10.2007, autentificat de notarul public, întreaga suprafaţă de 46,75 ha din Pădurea

Snagov (dezmembrată în 6 loturi, în suprafeţe de 76.400 mp, 14.000 mp, 9.300 mp, 106.500 mp, 193.000 mp şi 68.300 mp) este vândută de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE către SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul TRUICĂ REMUS, preţul vânzării fiind mult subevaluat, respectiv 500.000 Euro.

În ceea ce priveşte Ferma Regală Băneasa, la data de 15.01.2009 se încheie şi contractul de vânzare-cumpărare între AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPE şi SC RECIPLIA SRL, reprezentată de Sandra Horemans, obiectul fiind întregul teren, toate cele trei loturi dezmembrate cu o zi înainte, preţul trecut în contract fiind de 3.216.000 lei. Contractul a fost întocmit de avocatul Mircea Răzvan şi a fost autentificat prin încheierea nr. 5 a notarului. În aceeaşi zi, 15.01.2009, SC RECIPLIA SRL vinde două din cele trei loturi proaspăt dobândite, respectiv lotul de 5.583 mp şi cel de 18.200 mp, în favoarea SC HERCULES PROPERTIES SA, pentru preţul de 530.000 de euro.

Transferul acestor bunuri în proprietatea SC RECIPLIA SRL, prin cele două contracte menţionate, reprezintă modalitatea în care s-a plătit preţul traficului de influenţă săvârşit pentru retrocedarea acestora şi totodată s-a realizat şi operaţiunea de „spălare" a lui.

Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa, după obţinerea prin mijloace infracţionale, au fost introduse de inculpatul Truică Remus, cu sprijinul avocatului Roșu Robert şi împreună cu ceilalţi membri ai grupului, într-un circuit succesiv fictiv de dezmembrări, alipiri, vânzări-cumpărări, în scopul ascunderii provenienței ilegale a acestor imobile.

S-a precizat în actul de sesizare că inculpata RECIPLIA SRL nu a încasat vreun preţ din vânzările ulterioare ale unor loturi din terenurile de la Snagov şi Băneasa, fapt care rezultă atât din declarațiile date în cauză, cât şi din documentele contabile. Cercetările au stabilit însă că terenurile achiziționate prin intermediari au fost ulterior folosite de inculpatul TRUICĂ REMUS pentru a obţine în mod nelegal importante sume de bani prin credite bancare (activitate infracțională care face obiectul dosarului nr. 659/P/2015 al D.N.A – Secţia a II-a).

După realizarea acestor transferuri de bunuri, inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE nu a primit procente din vânzările ulterioare (respectiv 20% din Băneasa şi 50% din Snagov), aşa cum se stabilise potrivit contractului de cesiune, ceea ce l-a nemulţumit, solicitându-i explicaţii inculpatului TRUICĂ REMUS, care i-a precizat cumpărătorului de influenţă şi soţiei acestuia, suspecta A României Lia, că s-au cheltuit sume mari de bani pentru recuperarea acestor bunuri.

În anul 2010, pe fondul unor conflicte între membrii grupului infracţional, TRUICĂ REMUS şi-a cedat părţile sociale deţinute în RECIPLIA LTD către compania inculpatului STEINMETZ BENYAMIN, astfel că, începând cu anul 2013, cele 5.000 de părţi sociale sunt deţinute de trei societăţi offshore, respectiv: RIVERSIDE REAL ESTATE CORP (înregistrată în Insulele Virgine Britanice, controlată de inculpatul BENNY STEINMETZ) – 4390 părţi sociale, DOORBEL TRADING LTD (înregistrată în Cipru, controlată de martorul DIMOFTE RADU) – 390 părţi sociale şi STG VENTURES LTD (înregistrată

în Insulele Virgine Britanice, controlată de inculpaţii TAL SILBERSTEIN şi SHIMON SHEVEZ) – 220 părţi sociale.

Tot începând cu anul 2010, rolul inculpatului MARCOVICI MARIUS ANDREI în cadrul grupului a sporit, fiind desemnat administrator al inculpatei RECIPLIA SRL, dar şi împuternicit al offshore-ului din Cipru, RECIPLIA LTD, preluând rolul inculpatului TRUICĂ REMUS în relaţia cu cumpărătorul de influenţă. În această calitate a purtat discuţii în mod direct cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL, pentru a-i menţine acestuia convingerea că doar prin influenţa grupului va putea obţine bunurile revendicate şi promiţându-i că îşi va primi banii conform cesiunii.

S-a mai arătat în rechizitoriu că, urmare a întâlnirilor şi discuţiilor purtate, membrii grupului infracţional, respectiv TAL SILBERSTEIN, ROŞU ROBERT MIHĂIŢĂ, MARCOVICI MARIUS ANDREI, MOSHE AGAVI şi ANDRONIC DAN CĂTĂLIN au reuşit să-l convingă încă o dată pe inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE de influenţa avută pentru dobândirea bunurilor pretinse, astfel că acesta a acceptat să încheie o nouă „înţelegere” cu inculpata RECIPLIA SRL, parte fiind de această dată şi LOT INVEST.

„Înţelegerea” a fost autentificată de notarul public Costescu Nicolae Dragoş la data de 13.04.2011, reprezentând un act adiţional la contractul de cesiune de drepturi din noiembrie 2006, iar inculpata RECIPLIA SRL a fost reprezentată de inculpatul MARCOVICI MARIUS ANDREI.

La data de 23.06.2011 se încheie actul adiţional nr. 1 la „Înţelegere”, semnat pentru RECIPLIA SRL de inculpatul MARCOVICI MARIUS ANDREI, act care a fost autentificat de notarul public la aceeaşi dată. Prin acest act se modifică unele clauze din „Înţelegere”, printre care şi cele privind transferul ulterior al unor păţi din bunurile recuperate (20% Băneasa şi 50% din Snagov către inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL).

S-a mai arătat că, în decembrie 2011, din grupul infracţional făcea deja parte şi inculpatul MATEESCU LUCIAN CLAUDIU. Aderarea acestuia la grup se datorează faptului că inculpaţii MARCOVICI ANDREI MARIUS şi ANDRONIC DAN CĂTĂLIN nu au putut să suplinească rolul lui TRUICĂ REMUS în relaţia cu AL ROMÂNIEI şi soţia sa, nereuşind „să-i ţină ocupaţi”, astfel că inculpatul TAL SILBERSTEIN i-a cerut lui ANDRONIC să găsească o persoană care să se ocupe de această activitate.

În acest fel, la grupul infracțional a aderat inculpatul MATEESCU LUCIAN CLAUDIU, fiind prezentat inculpatului TAL SILBERSTEIN de inculpaţii MARCOVICI şi ANDRONIC, la data de 18.10.2011, iar apoi, fiind acceptat de TAL SILBERSTEIN, acesta a acţionat în cadrul grupului alături de inculpatul MARCOVICI, preluând rolul inculpatului TRUICĂ în activitatea infracţională.

Din probele dosarului rezultă că până la sfârşitul anului 2013 inculpatul PAUL AL ROMÂNIEI nu a obţinut alte sume importante de bani din partea grupului, sau realizarea unei înţelegeri prin care drepturile asupra bunurilor revendicate cesionate către RECIPLIA SRL să-i reintre în patrimoniu, aşa cum a dorit.

În aceste condiţii, a căutat alte persoane influente care să îl ajute în acest demers şi prin intermediul cărora să obţină în continuare bani. A apelat astfel la

avocatul Mircea Andrei, fost parlamentar şi astfel cu influenţă în lumea politică, prin intermediul căruia, în cursul anului 2014, a notificat RECIPLIA despre faptul că înţelege să rezilieze înţelegerea avută. La cererea avocatului, martor în cauză, după ce acesta s-a întâlnit cu inculpatul TAL SILBERSTEIN, firma de avocaţi Ţuca, Zbârcea şi Asociaţii predă dosarele privind procedurile judiciare în derulare referitoare la bunurile pretinse, de care de la acel moment s-a ocupat noua firmă de avocaţi.

Pe fondul acestor divergenţe legate de rezilierea contractului de cesiune de drepturi litigioase, în data de 23.01.2015 şi apoi în data de 15.04.2015, AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE a formulat plângere penală, respectiv denunţ, împotriva următoarelor persoane: REMUS TRUICĂ, TAL SILBERSTEIN, MARIUS ANDREI MARCOVICI, ROBERT MIHĂIŢĂ ROŞU, CĂLIN CONSTANTIN ANTON POPESCU TĂRICEANU, sub aspectul comiterii infracţiunilor de trafic de influenţă, şantaj şi înşelăciune, cu un prejudiciu evaluat la aproximativ 45 milioane lei, în legătură cu reconstituirea dreptului de proprietate asupra bunurilor ce au aparţinut fostei Case Regale a României, lui Carol al II-lea sau Elenei Lupescu.

2. Referitor la infracţiunile de abuz în serviciu comise în legătură cu retrocedarea Pădurii Snagov şi a Fermei Regale Băneasa, în actul de sesizare s-au reţinut următoarele:

Deşi nu era încă recunoscută în România hotărârea Tribunalului de la Lisabona, inculpatul PAUL PHILIPPE AL ROMÂNIEI a demarat în nume propriu proceduri de retrocedare a unor bunuri imobile, considerându-se îndreptăţit, ca moştenitor al lui Carol al II-lea, cu toate că tatăl său trăia la acel moment (Mircea Grigore Carol Al României a decedat în ianuarie 2006) şi nu l-a împuternicit în acest sens.

În ceea ce priveşte procurile la care face referire inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL, acesta a prezentat într-adevăr în original şi a depus în copie unele procuri date de tatăl său la un notar în Anglia, dar niciuna dintre acestea nu este special dată inculpatului pentru a revendica bunuri din averea fostului rege Carol al II-lea (procurile depuse vizează împuterniciri doar pentru îndeplinirea formalităţilor pentru rectificarea datelor de stare civilă şi pentru stabilirea cetăţeniei – procuri din 22.02.1991, 29.04.1998 şi 10.12.2003). Că este aşa, o confirmă chiar conduita inculpatului, acesta formulând notificările în nume propriu, nu ca mandatar al tatălui său, în notificările depuse fiind menţionat contractul de vânzare de drepturi succesorale încheiat de inculpat cu Monique Urdărianu şi nu faptul că cere bunurile fiind împuternicit pentru aceasta de fiul fostului Rege Carol al II-lea.

În lipsa unei împuterniciri speciale date de tatăl său, pentru revendicarea unor bunuri în România, Carol Mircea Grigore manifestând în toată perioada dezinteres pentru astfel de demersuri, inculpatul PAUL AL ROMÂNIEI şi-a „rezolvat” înscrisuri, aparent provenite de la Elena Lupescu sau moştenitoarea acesteia, Monique Urdărianu, din care să rezulte că ar fi dobândit drepturile succesorale ale acesteia asupra bunurilor moştenite în România de la Carol al II-lea.

Parchetul a susţinut că actul de vânzare-cumpărare a drepturilor succesorale invocat şi depus de inculpat ca temei al pretenţiilor sale asupra

acestor bunuri este fictiv, inculpatul având în acelaşi timp şi un act de donaţie pentru aceleaşi drepturi, asupra ambelor acte existând suspiciunea că nu ar reprezenta voinţa reală a vânzătoarei/donatarei Monique Urdărianu. Oricum, din actele dosarului rezultă fără dubiu că inculpatul nu a plătit o sumă de bani în schimbul drepturilor pretins transmise, actul prezentat pentru justificarea pretenţiilor neputând valora astfel vânzare-cumpărare.

În ceea ce priveşte acest contract de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale, a fost autentificat prin Încheierea nr. 1489 din 02.08.2001 a BNP Irina Moisescu, la cererea inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, martora Burlacu Daniela acceptând să fie mandatarul lui Monique Urdărianu, persoană pe care nu o cunoştea. Deşi la data respectivă nu era deschisă în România succesiunea după Elena Lupescu sau Carol al II-lea, nefiind eliberat certificat de moştenitor, notarul autentifică contractul de vânzare-cumpărare privind „bunurile lăsate şi existente pe teritoriul statului român" de Elena Lupescu.

Ulterior, pentru a justifica calitatea lui Monique Urdărianu în procesul de exequatur, dar şi pentru a-şi preconstitui înscrisuri necesare revendicării bunurilor pretins a fi aparţinut lui Carol al II-lea şi Elenei Lupescu, inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL, cu ajutorul aceleaşi martore, Burlacu (fostă Năstase) Daniela, în numele lui Urdărianu Monique, a solicitat, la data de 23.09.2002, deschiderea succesiunii după Elena Lupescu, deşi nu exista vreo procură specială în acest scop. La dosarul notarial nu există dovezi cu privire la existenţa/inexistenţa unor moştenitori ai acesteia, însă suspecta A României Lia a dat o declaraţie sub numele de Lia TRIFF, în care a menţionat în fals că a cunoscut-o pe Elena Lupescu şi că aceasta nu a avut moştenitori. În această modalitate frauduloasă a fost eliberat certificatul de calitate de moştenitor nr. 8 din 21.10.2002, potrivit căruia Urdărianu Monique este moştenitoarea testamentară a Elenei Lupescu.

În funcţie de interesul generat de cererile de retrocedare formulate, inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL a deschis apoi succesiunea după Carol al II-lea, prinţul Nicolae Al României, Principesa Elisabeta şi ulterior după tatăl său, Carol Mircea Grigore, obţinând certificate de calitate de moştenitor, cu încălcarea normelor notariale în materie succesorală.

Astfel, potrivit certificatului de calitate de moştenitor nr. 55 din data de 26.05.2005, eliberat de notarul public Popa Carmen Marilena, tatăl inculpatului, Carol Mircea Grigore al României, a fost declarat moştenitor legal al lui Carol al II-lea, nefiind însă citat în cadrul procedurii şi fostul Rege Mihai I, deşi e de notorietate faptul că acesta este fiul lui Carol al II-lea. De asemenea, nu se face vorbire nici despre un alt moştenitor al lui Carol al II-lea, pretins chiar de către inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL, respectiv Monique Urdărianu, legatarul soţiei supraviețuitoare Elena Lupescu, deşi potrivit art. 115 din Legea nr. 36/1995 a notarilor publici, certificatul de calitate de moştenitor atestă numărul, calitatea si întinderea drepturilor tuturor moştenitorilor legali şi se eliberează cu respectarea procedurii prevăzute pentru eliberarea certificatului de moştenitor.

Parchetul a susţinut că toate aceste înscrisuri, întocmite/eliberate în mod fraudulos, au fost utilizate de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE

pentru a-şi justifica pretenţiile în faţa autorităţilor publice deţinătoare a bunurilor revendicate.

a). Referitor la retrocedarea Pădurii Snagov, în actul de sesizare s-au reţinut următoarele:

Conform declaraţiei executorului judecătoresc Stăiculescu Dumitru şi avocatei Burlacu Daniela, a înscrisurilor depuse de acesta la dosar, rezultă că, în data de 13 februarie 2002, prin avocat, inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL a depus un număr de 10 notificări, între care şi cea adresată Regiei Autonome a Pădurilor, înregistrată de executor sub nr. 555/13.02.2002, prin care, în temeiul Legii nr. 10/2001, acesta revendică Pădurea Snagov – trunchiul Fundul Sacului, bun pretins a fi aparţinut lui Carol al II-lea.

Potrivit art. 8 din Legea nr. 10/2001, nu intră sub incidenţa acestei legi terenurile aflate în extravilanul localităţilor şi cele al căror regim este reglementat prin Legea nr. 18/19991 şi Legea nr. 1/2000, astfel că notificarea depusă pentru Pădurea Snagov a fost făcută cu nerespectarea legii.

Prin adresa nr. 1071 din 12.03.2002, Regia Naţională a Pădurilor – Direcţia Silvică Bucureşti a respins cererea inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, pentru următoarele motive: s-a ales în mod greşit procedura Legii nr. 10/2001 întrucât terenurile forestiere se retrocedează potrivit procedurii prevăzute de Legea nr. 1/2000, art. 7 şi art. 22; nu s-a făcut dovada calităţii procesuale, nu s-au depus actele de stare civilă, dovada titlului şi a titularului de drept, titlu în baza căruia pădurea a aparţinut regelui Carol al II-lea. De asemenea, în această adresă se precizează şi faptul că pădurea se retrocedează în baza Legii nr. 1/2000 de către comisiile constituite conform legii.

Această decizie de respingere nu a fost atacată de AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, nici în temeiul Legii nr 10/2001, nici în temeiul legii contenciosului administrativ, dar la un an de zile după aceea, respectiv la data de 12.03.2003, acesta depune o nouă notificare, adresată de această dată PRIMĂRIEI SNAGOV, în care se menţionează că se revine la notificarea nr. 555/13.02.2002 adresată ROMSILVA.

Notificarea este depusă prin mandatar, inculpatul GOSTIN MARIN, solicitându-se de această dată doar 10,78 ha din Pădurea Snagov – Fundul Sacului, pretinsă proprietate a regelui Carol al II-lea. În notificare se menţionează că inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL este îndreptăţit la restituire întrucât acest bun a aparţinut lui Carol al II-lea, iar la moartea sa l-a moştenit Elena Lupescu (Elena de România) în calitate de soţie supravieţuitoare, fără însă să se ataşeze o dovadă în acest sens, respectiv că pădurea a fost expropriată de la fostul rege. Sunt ataşate totuşi la această notificare actele pe care inculpatul PAUL AL ROMÂNIEI şi le-a preconstituit în vederea acestor revendicări, respectiv contractul de vânzare-cumpărare a drepturilor succesorale încheiat cu Monique Urdărianu, certificatul de calitate de moştenitor al numitei Monique Urdărianu faţă de defuncta Elena Lupescu, acte fictive sau încheiate cu nerespectarea legii.

Din cercetările efectuate şi din declaraţiile martorilor audiaţi rezultă că inculpatul GOSTIN MARIAN, fost secretar de stat în Ministerul de Interne, fost preşedinte al Clubului Dinamo, era cunoscut la momentul respectiv ca un om de afaceri influent în judeţul Ilfov, ocupându-se de retrocedări de bunuri. De

asemenea, avea o relaţie apropiată cu primarul localităţii Snagov de la acea dată, martorul Biriş Ioan, prin intermediul căruia a reuşit în final obţinerea frauduloasă a unuia dintre bunurile revendicate, respectiv suprafaţa de 10 ha de pădure.

Astfel, la o zi de la depunerea noii notificări, prin adresa nr. 4002 din 13.03.2003 a primăriei Snagov, primită sub semnătură personal de inculpatul GOSTIN MARIN, se aduce la cunoştinţa inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL că cererea sa nu se poate soluţiona întrucât nu a făcut dovada clară a faptului că este îndreptăţit la retrocedare.

Sub acest pretext, la data de 06.06.2003, se înregistrează sub nr. 3387/2003 la Judecătoria Buftea acţiunea în constatare formulată de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL prin mandatar, inculpatul GOSTIN MARIN, prin care se solicită ca instanţa, în temeiul art. 111 Cod procedură civilă, să constate că este îndreptăţit să beneficieze de retrocedarea terenului de 10 ha pădure cunoscut ca Pădurea Snagov - Fundul Sacului.

Prin sentinţa civilă nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea s-a admis acţiunea formulată de inculpat prin mandatar şi s-a constatat că acesta este îndreptăţit să beneficieze de 10 ha pădure în localitatea Snagov, zona Fundul Sacului. Procesul s-a desfăşurat la primul termen de judecată, nu a fost depusă întimpinare de către pârâta Primăria Snagov. Motivarea hotărârii lipseşte, judecătorul limitându-se să enumere înscrisurile depuse de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE.

În ceea ce priveşte hotărârea nr. 7 din 14 ianuarie 2004 a Comisiei Judeţene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, prin care s-a recunoscut inculpatului dreptul de proprietate pentru 10 ha teren cu vegetaţie forestieră, în temeiul Legii nr. 1/2000, deşi notificarea depusă fusese întemeiată pe dispoziţiile Legii nr. 10/2001, iar hotărârea instanţei nu face vorbire de temeiul de drept al admiterii acţiunii, parchetul a susţinut că aceasta este nelegală, în condiţiile în care inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE a depus notificare pe Legea nr. 10/2001 la data de 13.02.2002, dată la care termenul prevăzut de Legea nr. 1/2000 expirase (potrivit art. 33 cererea pentru reconstituirea dreptului de proprietate putea fi făcută în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a legii, respectiv 12 ianuarie 2000), nu a existat vreo şedinţă la care această contestaţie să se analizeze, referatul necesar a fi întocmit de colectivul de lucru fiind redactat formal de martorul Anghelescu Dragoş la data întocmirii hotărârii din 14.01.2004.

Considerând nelegală hotărârea comisiei judeţene, Regia Naţională a Pădurilor – Direcţia Silvică Bucureşti a acţionat în instanţă solicitând anularea acesteia, acţiune care însă a fost respinsă prin sentinţa civilă nr. 1496/16.05.2005 a Judecătoriei Buftea, definitivă prin decizia nr. 1075/12.05.2006 a Tribunalului Bucureşti şi irevocabilă prin decizia nr. 73/22.01.2007 a Curţii de Apel Bucureşti.

La data de 19 iulie 2005 a fost adoptată Legea nr. 247/2005, care aduce modificări Legii nr. 1/2000, în sensul că persoanele, fizice şi juridice, pot formula cereri de reconstituire a dreptului de proprietate pentru diferenţele de suprafaţă ce pot fi restituite, respectiv de la 10 ha la 50 ha, până la data de 30 noiembrie 2005, inclusiv.

Nemulţumit de rezultatele obţinute de mandatarii pe care i-a avut anterior, văzând oportunitatea deschisă de intrarea în vigoare a noii legi pentru a revendica bunuri pentru care i se respinsese cererea depusă, ştiind că nu are drept să obţină bunurile, inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL s-a orientat pentru a găsi alte persoane prin influenţa cărora, mai ales politică, să obţină în sfârşit sume de bani.

În acest context, inculpatul a perfectat o înţelegere (contract de consultanţă) cu inculpata PĂVĂLOIU NELA, care a promis că are influenţa necesară, mai ales la nivelul judeţului Ilfov, pentru a obţine bunurile pretinse. Astfel, PĂVĂLOIU NELA depune cerere pentru retrocedarea Pădurii Snagov, apelând pentru aceasta la martorul Dumitrescu Mircea, avocat, care se ocupa de intermedieri în domeniul imobiliar.

În aceste condiţii, la data de 06.09.2005, a fost înregistrată la Primăria Snagov, sub nr. 11923, cererea formulată de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE prin care acesta a solicitat în temeiul Legii nr. 247/2005 terenul în suprafaţă de 46 ha, în localitatea Ghermăneşti, com. Snagov. La data de 01.11.2005 s-a înregistrat la Primăria Snagov, sub nr. 15056, cererea aceluiaşi inculpat, formulată prin acelaşi mandatar, Dumitrescu Mircea, de revenire la notificarea privind restituirea a 47 ha pădure, de această dată fiind indicat amplasamentul din localitatea Snagov, zona Fundul Sacului.

Deşi inculpaţii MUŞAT APOSTOL şi DIMA NICULAE, primarul, respectiv secretarul localităţii Snagov, au solicitat în mod expres prin adresa nr. 15056 din 14.12.2005 depunerea titlului (legii) în baza căruia pădurea Snagov a intrat în proprietatea lui Carol al II-lea, iar Ocolul Silvic Snagov, prin adresa din 24.02.2006, a solicitat documente suplimentare privitoare la titlul lui Carol al II-lea şi dovada exproprierii de la acesta, acte care nu s-au depus la dosarul administrativ de către inculpata PĂVĂLOIU NELA (pentru simplul motiv că ele nu există), la data de 09.03.2006 se întocmeşte procesul-verbal al comisiei pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor din cadrul Primăriei Snagov, potrivit căruia s-a constatat că inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL îndeplineşte condiţiile pentru restabilirea dreptului de proprietate pentru 46,78 ha teren forestier.

Atât procesul-verbal, cât şi anexa 37, au fost semnate de primarul MUŞAT APOSTOL şi de secretarul DIMA NICULAE şi au fost înaintate apoi spre validare comisiei judeţene.

Parchetul a arătat că din probele administrate (declarații inculpaţi, martori, înscrisuri, raport de constatare) rezultă faptul că acţiunea abuzivă a primarului localităţii Snagov, inculpatul MUŞAT APOSTOL şi a secretarului localităţii, inculpatul DIMA NICULAE, a fost determinată de intervenţia inculpatei PĂVĂLOIU NELA, cu care primul avea o relaţie apropiată.

În ceea ce priveşte modul concret de lucru la comisia judeţeană Ilfov, din declaraţiile date în cauză a rezultat că cererile cu care era sesizată prefectura erau repartizate de prefect şefului colectivului de lucru, martorul Ţipluică Marian, care le repartiza apoi unui inspector din cadrul colectivului, în funcţie de localităţile arondate acestuia. Inspectorul analiza cererea şi întocmea un referat, care era discutat şi aprobat de şeful colectivului de lucru, iar apoi dosarul era introdus pe ordinea de zi a comisiei, pentru aprobare. Anterior şedinţei

propriu-zise a comisiei, toate cererile erau discutate de şeful colectivului, Ţipluică Marian, cu prefectul Jecu Nicolae, subprefectul Popa Caterina şi şeful compartimentului juridic Olteanu Gheorghe, dar şi cu subprefectul Delcea Valentin.

Deşi s-a invocat şi dezbătut faptul că terenul respectiv nu a fost expropriat de la Carol al II-lea, nefiind menţionat în Decretul 38 din 1948 şi deşi s-a învederat că anterior s-au retrocedat 10 ha din acest teren, comisia judeţeană, în componența JECU NICOLAE – prefect, preşedinte al comisiei, POPA CATERINA – subprefect, secretar al comisiei, DELCEA VALENTIN – subprefect, OLTEANU GHEORGHE – jurist prefectură, GHIBA RUXANDRA – director OCPI, ZOLTAN NAGY BEGE – ADS, Petrişor Teodor pentru Ioanoveci Elie Nicolae – director ANIF, CISMARU NICOLAE – vicepreşedinte CJ Ilfov, CUCU IONUŢ – delegat Direcţia Silvică, BĂNCILĂ FLORIAN – delegat ITRSV, BURLACU VICTOR – SNTR Propact, a aprobat cu majoritate de voturi propunerea comisiei locale, validând anexa 37. Din cei prezenţi s-a opus doar reprezentantul Direcţiei Silvice, martorul Cucu Ionuţ, astfel cum rezultă din declaraţia acestuia şi raportul întocmit după şedinţă, dar şi din declaraţia inculpatului JECU NICOLAE.

Parchetul a arătat că, în realitate, din probele dosarului a rezultat că validarea de către comisia judeţeană, cu încălcarea normelor legale, s-a făcut urmare a intervenţiei inculpatei Păvăloiu Nela, recomandată funcţionarilor din prefectură de senatorul Cristache Rădulescu, şeful filialei judeţene Ilfov a PDL, partid aflat la guvernare la acel moment. Din declarațiile martorilor şi inculpaţilor audiaţi a rezultat că Rădulescu Cristache venea frecvent în Prefectura Ilfov la prefectul JECU NICOLAE şi subprefectul DELCEA VALENTIN, se implica în activitatea acestora, iar din poziţia avută în cadrul partidului avea puterea de a influenţa numirea unei persoane în astfel de funcţii sau, dimpotrivă, demiterea.

După validare, atunci când la Prefectura Ilfov a fost depusă copia deciziei 1/1941 a ICCJ fiind solicitată anularea hotărârii, inculpatul OLTEANU GHEORGHE împreună cu inculpatul JECU NICOLAE au solicitat printr-o adresă Direcţiei Silvice să depună originalul, deşi avea aplicată ştampila „executat la Arhivele Naţionale” şi, prin urmare, nu se putea înfăţişa originalul. În plus, toate înscrisurile din dosarul lui AL ROMÂNIEI PAUL erau în copie, fără să se ceară originalele.

Prin hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006, comisia judeţeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor a hotărât validarea anexei 37, recunoscându-i astfel lui AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE un drept de proprietate în calitate de moştenitor al lui Carol al II-lea pentru 46,78 ha teren cu vegetaţie forestieră situat în localitatea Snagov. Hotărârea a fost semnată pentru prefectul NICOLAE JECU de inculpatul DELCEA VALENTIN, subprefect şi inculpata POPA CATERINA.

După emiterea hotărârii de validare s-a acţionat apoi pentru punerea efectivă în posesie, demersurile în acest sens fiind făcute, pe de o parte, de inculpata NELA PĂVĂLOIU, cu sprijinul primarului MUŞAT APOSTOL, iar pe de altă parte, de inculpatul TRUICĂ REMUS, care a apelat la şeful Direcţiei

Silvice Ilfov, Capanu George, singura instituţie care putea dispune punerea în posesie.

Prima tentativă pentru punerea în posesie a fost făcută de PĂVĂLOIU NELA împreună cu AL ROMÂNIEI PAUL, cu sprijinul primarului MUŞAT APOSTOL, însă, datorită opoziţiei reprezentantului Ocolului Silvic Snagov, martorul Berceanu Daniel şi a şefului Direcţiei Silvice Snagov, martorul Capanu George, acest lucru nu a fost realizat cu toate insistenţele inculpatului CHIRIAC THEODOR, director tehnic în cadrul Direcţiei Silvice Ilfov, un apropiat atât al primarului MUŞAT APOSTOL, cât şi al inculpatului TRUICĂ REMUS.

Pe fondul acestei opoziţii constante a Ocolului Silvic Snagov şi a Direcţiei Silvice Ilfov, fiind în imposibilitate de a obţine punerea în posesie şi fiind presată în continuare de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, inculpata PĂVĂLOIU NELA, simţindu-se depăşită de „dificultăţile" de rezolvare, deşi avea numeroşi prieteni în lumea politică, i-a comunicat acestuia că pentru obţinerea bunurilor are nevoie de „oameni mai puternici, mai bine ancoraţi politic", context în care i-a făcut cunoştinţă cu inculpatul TRUICĂ REMUS, pe care i l-a prezentat ca fiind o persoană cu importanţă în România, consilier al lui Adrian Năstase. Demersurile au fost preluate astfel de inculpatul REMUS TRUICĂ, prieten cu primarul din Snagov şi, potrivit propriilor afirmaţii, „un fel de şef pe acolo". În plus, întrucât opoziţia venea din partea Direcţiei Silvice, inculpatul TRUICĂ REMUS a dezvoltat o relaţie cu inculpatul CHIRIAC THEODOR, director tehnic în cadrul Direcţiei Silvice Ilfov, prin intermediul căruia, în final, grupul infracțional va reuşi punerea în posesie a pădurii.

La data de 18.04.2007 şi apoi la data de 06.05.2007, inculpatul ROBERT ROŞU, în numele inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, notifică Direcţia Silvică Bucureşti pentru punerea în posesie, ameninţând cu acţiuni pentru angajarea răspunderii persoanelor vinovate şi plata de către acestea de despăgubiri băneşti ca urmare a comportamentului „abuziv" al ROMSILVA, solicitând directorului „să intervină şi să remedieze" situaţia, toate acestea ştiind că inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL nu este persoană îndreptăţită şi pădurea nu a fost proprietatea lui Carol al II-lea. În fapt, din actele de cercetare efectuate rezultă că aceste notificări au fost făcute doar pentru a-l ajuta pe inculpatul CHIRIAC THEODOR să aibă justificarea pentru a ordona punerea în posesie, atunci când va putea aceasta, în locul directorului Capanu George, cunoscându-se opoziţia constantă a acestuia la retrocedarea pădurii.

Deşi decizia din 1941 a ÎCCJ era în posesia Direcţiei Silvice, pe exemplarul deţinut, predat în copie la prezentul dosar, fiind aplicată ştampila de certificare a Arhivelor Naţionale şi în răspunsul dat la notificarea formulată de inculpata PĂVĂLOIU NELA au fost indicate pe larg motivele pentru care punerea în posesie se respinge, fără a se depune probe noi, urmare a intervenţiei inculpatului TRUICĂ REMUS, la data de 26.06.2007, inculpatul CHIRIAC THEODOR, delegat între timp în funcţia de director, a semnat în numele Direcţiei Silvice Bucureşti adresa nr. 2850 prin care a cerut Ocolului Silvic Snagov să-l pună în posesie pe inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE cu o suprafaţă de 10 ha pădure în zona Fundul Sacului Snagov.

Inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL a fost pus în posesie cu 9,97 ha în zona Fundul Sacului, amplasamentul fiind predat de reprezentanţii Ocolului Silvic, iar

ulterior s-a emis titlul de proprietate nr. 243 din 07.08.2007. Comisia de punere în posesie a fost constituită din inculpatul MUŞAT APOSTOL, primarul localităţii Snagov, DIMA NICULAE, secretarul localităţii, Cucu Ionuţ – Ocolul Silvic şi Cismar Marinescu Răzvan – specialist măsurători topografice.

Pentru suprafaţa de 36, 78 ha de teren s-a realizat punerea în posesie la data de 15.08.2007, comisia având aceeaşi componenţă, iar inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE a fost reprezentat de acelaşi avocet, Ene Mihail din cadrul SCA Tuca, Zbârcea şi Asociaţii.

Imediat după intrarea în posesie, deşi a avut cunoştinţă de decizia din anul 1941 a ÎCCJ, prefectul JECU NICOLAE a emis titlurile de proprietate nr. 243/07.08.2007 – pentru 10 ha şi nr. 246/31.08.2007 – pentru 36,78 ha pe numele inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, ca moştenitor al lui Carol al II-lea.

b). Referitor la infracţiunile de spălare a banilor, reţinute în sarcina inculpaţilor Truică Remus, Chiriac Theodor şi Păvăloiu Nela, în legătură cu bunul Pădurea Snagov, în actul de sesizare s-au reţinut următoarele:

Inculpatul TRUICĂ REMUS, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 103/11.06.2009, încheiat cu SC RECIPLIA SRL prin mandatar Zelig Tony Sebastian, a dobândit un teren cu vegetaţie forestieră în suprafaţă de 75.400 mp din Pădurea Snagov retrocedată. Contractul astfel încheiat reprezintă folosul necuvenit obţinut de inculpatul REMUS TRUICĂ pentru activitatea desfăşurată în cadrul grupului infracţional şi pentru atingerea scopului acestuia, conform înţelegerii prealabile avute cu membrii acestuia, reprezentând totodată modalitatea de spălare a bunului.

Urmărind să ascundă provenienţa ilicită a terenului primit la Snagov pentru activitatea desfăşurată în cadrul grupului infracţional, inculpatul TRUICĂ REMUS a încheiat contractul de vânzare, preţul de 310.786 lei, respectiv 0,98 Euro/mp (la cursul BNR de 4,1977 lei/Euro din 11.06.2009), deşi în mod evident subevaluat, nu a fost achitat de acesta, după ce, în prealabil, Reciplia SRL, reprezentată tot de inculpatul TRUICĂ REMUS, a cumpărat de la AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE terenul în suprafaţă de 46, 78 ha, obţinut prin fapte de corupţie la care a contribuit în mod direct.

S-a subliniat că şi anterior inculpatul TRUICĂ REMUS, cu ştiinţa şi acordul celorlalţi membri ai grupului infracţional, a mai dobândit o suprafaţă din pădurea Snagov, fiind încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr. 4144/05.12.2007, vânzător: SC RECIPLIA SRL, prin reprezentant Şerban Ionuţ Cătălin; obiectul contractului: teren cu vegetaţie forestieră înscris în amenajament silvic, în suprafaţă de 14.000 mp şi teren cu vegetaţie forestieră în suprafaţă de 9.300 mp (ambele din titlul de proprietate nr. 243/07.08.2007); preţul vânzării: 278.580 Euro, respectiv 11,96 Euro/mp.

Şi acest contract a reprezentat, ca şi contractul din 2009 arătat mai sus, modalitatea de spălare a folosului necuvenit obţinut de inculpatul REMUS TRUICĂ urmare a activităţii infracţionale desfăşurate în interesul grupului, însă, raportat la data contractului, a intervenit prescripţia răspunderii penale pentru această faptă de spălare a banilor.

S-a mai stabilit că prin intermediul martorilor Matei Marian şi Matei Maria, inculpatul CHIRIAC THEODOR a disimulat folosul necuvenit, 1000 mp

teren forestier în zona Fundul Sacului, primit urmare a exercitării defectuoase a atribuţiilor de serviciu, interpunându-i pe cei doi în transferul proprietăţii bunului. Din declarațiile martorilor audiaţi rezultă faptul că inculpatul CHIRIAC THEODOR este adevăratul proprietar al terenului achiziţionat prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 517/20.02.2008, încheiat între vânzător SC RECIPLIA SRL, prin mandatar Aparaschivei Cristian Relu şi cumpărătorii MATEI MARIAN şi MATEI MARIA, pentru care nu a plătit vreo sumă de bani. Martorul Matei Marin şi soţia acestuia, martora Matei Maria, au îndeplinit doar formalităţile de semnare a contractului de vânzare cumpărare, din probe rezultând că nu au avut reprezentarea naturii ilicite a tranzacţiei.

Ulterior, la solicitarea inculpatului CHIRIAC THEODOR, martorul Matei Marian şi soţia acestuia, Matei Maria, au semnat la data de 01.04.2008 un alt contract de vânzare cumpărare, transmiţând acest teren cumpărătorului Cacenco Aurelian. De toate formalităţile s-a ocupat CHIRIAC THEODOR, acesta a discutat cu cumpărătorul condiţiile şi a încasat apoi preţul, 50.000 euro, deşi în act s-a menţionat 5.000 euro. În această modalitate CHIRIAC THEODOR a intrat în posesia efectivă a mitei, determinând totodată pe cei implicaţi în această tranzacţie să disimuleze, fără vinovăţie, adevărata natură a provenienţei bunului.

În ceea ce o priveşte pe inculpata NELA PĂVĂLOIU, conform înţelegerii avute cu AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, REMUS TRUICĂ şi ceilalţi membri ai grupului asociaţi în RECIPLIA, în schimbul activităţii de traficare a influenţei asupra funcționarilor publici implicaţi în soluţionarea cererii de retrocedare a pădurii Snagov, dar şi pentru contribuţia avută la convingerea inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL pentru ca acesta să cumpere influenţa grupului infracţional, a beneficiat de importante sume de bani, respectiv 2.600.000 euro plus TVA (remişi în baza unor contracte fictive de asistenţă încheiate cu RECIPLIA SRL), precum şi de loturi de teren din pădurea Snagov reprezentând 20% din valoarea acestuia, pentru care au fost încheiate următoarele contracte:

- contractul de vânzare-cumpărare nr. 7/08.01.2008, vânzător: SC RECIPLIA SRL, prin mandatar Şerban Ionuţ Cătălin; cumpărător: SC ILKO STAR SRL Bucureşti, prin asociat PĂVALOIU NELA; obiectul contractului: teren cu vegetaţie forestieră, înscris în amenajamentul silvic, în suprafaţă de 6.534 mp (din terenul în suprafaţă de 106.500 mp, titlu de proprietate nr. 246/31.08.2007) şi teren cu vegetaţie forestieră, înscris în amenajamentul silvic, în suprafaţă de 43.459 mp (din terenul în suprafaţă de 193.000 mp, titlu de proprietate nr. 246/31.08.2007), preţul total al vânzării terenului de 6.534 mp + 43.469 mp este de 199.972 Euro, respectiv 4 Euro/mp;

- contractul de vânzare-cumpărare nr. 266/21.02.2008, vânzător: SC RECIPLIA SRL, prin mandatari Aparaschivei Cristian Relu şi Aprofirei Diana Cristina; cumpărător: SC ILKO STAR SRL Bucureşti, prin asociat PĂVALOIU NELA; obiectul contractului: teren cu vegetaţie forestieră, înscris în amenajamentul silvic, în suprafaţă de 28.799 mp (din terenul în suprafaţă de 193.000 mp, titlu de proprietate nr. 246/31.08.2007), preţul vânzării: 115.196 Euro, respectiv 4 Euro/mp.

Inculpata PĂVĂLOIU NELA dobândeşte astfel o suprafaţă totală de 78.792 mp, a cărei provenienţă ilicită este disimulată prin cumpărarea terenului

de către SC ILKO STAR SRL de la RECIPLIA SRL (contractul de vânzare-cumpărare nr. 7/08.01.2008 şi contractul de vânzare-cumpărare nr. 266/21.02.2008), întregul teren fiind apoi transferat către SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, drept de proprietate dobândit prin convenţie, respectiv actul constitutiv al acestei societăţi cu nr. 1459/28.09.2015, fiind adus aport la capital de SC ILKO STAR SRL.

Cu privire la SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, din verificările efectuate în baza de date ONRC s-a stabilit că societatea a fost înfiinţată la data de 24.07.2015, moment la care asociat unic şi administrator al acestei societăţi era Şerban Ana Maria Iulia (fiica lui Păvăloiu Nela), ce figurează ca fiind asociat în cadrul SC ILKO STAR SRL, deţinând o cotă de 20% din părţile sociale ale societăţii.

Transferul terenului în patrimoniul SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, societate controlată de asemenea de inculpata PĂVĂLOIU NELA, reprezintă modalitatea de spălare a bunului dobândit prin traficul de influenţă săvârşit de aceasta, în condiţiile în care intervine pe fondul cercetărilor, declaraţiilor şi denunţului formulat de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL în prezentul dosar, acesta făcând direct trimitere la tranzacţiile cu terenurile dezmembrate din pădurea Snagov. Transferul terenului s-a făcut în forma aportului la capitalul unei societăţi nou înfiinţate, controlată de inculpată, societate care nu a desfăşurat vreo activitate din cele pretinse (dezvoltare imobiliară utilizând fonduri europene), din verificările efectuate rezultând că nu a fost depus vreun proiect pentru obţinerea de fonduri, aşa cum pretinde inculpata.

Cele două contracte din anul 2008, încheiate între RECIPLIA SRL şi ILKO STAR SRL, au reprezentat şi o modalitate de spălare a folosului necuvenit obţinut ca urmare a activităţii infracţionale desfăşurate de inculpate, detaliată mai sus, dar, raportat la data contractelor, a intervenit prescripţia răspunderii penale pentru aceste fapte de spălare a banilor. Parchetul a arătat că nu poate fi reţinută o singură infracţiune în formă continuată de spălare a banilor care să includă şi activitatea din anul 2015 reţinută mai sus, având în vedere intervalul mare de timp scurs între aceste tranzacţii.

c). Referitor la retrocedarea Fermei Regale Băneasa, în actul de sesizare s-au reţinut următoarele:

Pentru acest bun inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE a depus, la data de 13.02.2002, cu o zi înainte de împlinirea termenului prevăzut de Legea nr. 10/2001, o notificare înregistrată sub nr. 554 la executorul judecătoresc, la care nu a ataşat niciun fel de înscris doveditor, deşi în cuprinsul acesteia se face precizarea că se depun mai multe acte, respectiv copie CI, copie testament şi copie act de vânzare drepturi succesorale.

În cadrul actelor de cercetare efectuate în cauză s-a dispus ridicarea şi ataşarea la dosar a acestei notificări, din cuprinsul căreia rezultă că inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE a revendicat imobilul în nume propriu, invocând un drept succesoral dobândit prin cumpărare de la legatara Elenei Lupescu, numita Monique Urdărianu.

Acest imobil este menţionat expres în anexa Decretului 38/1948 ca „fostă proprietate Carol al II lea”, dar această menţiune este făcută pentru identificarea

bunului şi nu echivalează cu dovada absolută că la momentul naţionalizării imobilul era în continuare proprietatea fostului rege. Aceasta cu atât mai mult cu cât actul de naţionalizare prevede că bunul este preluat de la „fostul rege Mihai şi de la membrii fostei familii regale”, iar Carol al II-lea abdicase deja în 1940.

Mai mult, la abdicarea lui Carol al II-lea, în baza Decretului - Lege 3767 din 12.11.1940, întreaga avere aflată în posesia acestuia a fost inventariată şi au fost aplicate sechestre pe bunurile respective până la clarificarea situaţiei lor juridice, respectiv dacă fostul rege avea sau nu un drept valabil asupra lor, între aceste bunuri sechestrate fiind şi ferma regală Băneasa. Pe măsura clarificării situaţiei unor bunuri, Consiliul de Miniștri a acţionat pentru întoarcerea bunurilor în proprietatea statului. Prin deciziunea nr. 1 din noiembrie 1941 a ÎCCJ au reintrat astfel în proprietatea statului 11 bunuri, restul bunurilor, pentru care din cauza războiului nu s-au finalizat demersurile pentru lămurirea situaţiei juridice şi eventual reintrarea în patrimoniul statului, au rămas sechestrate, până la momentul preluării lor de către stat prin Decretul din anul 1948, împrejurare care rezultă din înscrisurile întocmite cu regularitate de cei care aveau custodia acestor bunuri.

Chiar inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL a arătat că, după abdicarea şi plecarea lui Carol al II-lea din România, bunuri care au aparţinut acestuia au fost sechestrate de regele Mihai, astfel că la momentul naţionalizării nu au fost preluate de la Carol al II-lea.

Inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL a avut cunoştinţă de toate acestea, nu doar din decizia din 1941 a ÎCCJ, depusă în procesele la care era parte, ci şi din informaţiile/înscrisurile pe care le-a căutat chiar el în arhive. Fiind însă de rea-credinţă, inculpatul (şi avocaţii acestuia) a făcut referire şi a depus autorităţilor/instituţiilor publice doar trunchiat aceste înscrisuri, fără a prezenta şi actele privind situaţia imobilului în 1948, la momentul naţionalizării. Spre exemplu, inculpatul a depus ca dovadă a faptului că ferma regală Băneasa a fost proprietatea lui Carol al II-lea procesul-verbal de sechestru din anul 1940, precum şi acte subsecvente, dări de seamă, prin care administratorul sechestrului prezenta situaţia la zi a bunurilor sechestrate, respectiv procesele verbale din 1941 şi 1946, fără însă să depună sau să facă referire şi la procesul-verbal din 1943, în care se menţionează expres decizia din 1941 a ÎCCJ prin care o parte a ternului care compune această fermă trece în proprietatea statului (terenul obţinut prin darea în plată, la care se face referire pe larg în cele ce urmează).

În ce priveşte demersurile concrete întreprinse pentru obţinerea bunului, din cercetări a rezultat că notificarea a fost depusă la Primăria Municipiului Bucureşti în temeiul Legii nr. 10/2001, deşi terenul era agricol, fiind dat de altfel Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor Bucureşti (în continuare ICDPP), care l-a folosit pentru culturi agricole şi experimente în domeniu. După înregistrarea cererii la primărie, s-a purtat corespondenţă pentru completarea actelor doveditoare, dar abia în anul 2007, după încheierea contractului de cesiune cu RECIPLIA SRL şi implicarea inculpatului REMUS TRUICĂ şi a grupului infracţional din jurul acestuia, Primăria Municipiului Bucureşti şi-a declinat competenţa prin dispoziţia nr.

9134 din 23.11.2007 a Primarului General al Municipiului Bucureşti, către Institutul pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor Bucureşti.

După înregistrarea notificării la Institutul pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor Bucureşti, directorul acestuia, numitul Iliescu Horia (decedat), a adus la cunoştinţa Consiliului de administraţie (în continuare CA) acest fapt, hotărând să respingă cererea, terenul fiind destinat cercetării ştiinţifice, urmând ca petentul să se adreseze dacă va dori în justiţie.

De altfel, după discuţii între membrii CA şi directorul ICDPP şi în urma analizării documentaţiei transmise de Primăria Municipiului Bucureşti, prin nota nr. 996 din data de 14.04.2008 s-au solicitat inculpatului PAUL PHILIPPE AL ROMÂNIEI dovezile din care să rezulte: calitatea sa de persoană îndreptăţită, natura terenului, în considerarea dispoziţiilor art. 4 alin. 2 din Legea nr. 10/2001 şi ale pct. 4.4 din Normele metodologice, sens în care i s-a solicitat să completeze dosarul administrativ cu următoarele: certificatul de moştenitor, dovada că nu au fost depuse cereri de restituire vizând acel imobil de către alţi moştenitori legali sau testamentari, titlul de proprietate din 1931 pentru a dovedi dreptul de proprietate al Regelui Carol al II-lea asupra acelui teren, dovada că terenul intră sub incidenţa Legii nr. 10/2001, deoarece din anexele ataşate notificării rezulta că terenul era în extravilan, agricol şi neagricol şi nu intra sub incidenţa art. 8 din Legea nr. 10/2001, neputând forma obiect al reconstituirii.

După data acestei notificări, dosarul administrativ aflat la ICDPP nu a fost completat în sensul celor dispuse, inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL depunând prin societatea de avocaţi doar o adresă, la data de 27.08.2008, prin care avocaţii exprimă un punct de vedere în legătură cu aspectele semnalate de conducerea ICDPP în notificare, fără însă să depună actele suplimentare care au fost solicitate.

Deşi conducerea ICDPP a solicitat această completare a dosarului administrativ cu înscrisuri, deşi nu le deţinea, câtă vreme notificarea nu era respinsă printr-o decizie, inculpatul TRUICĂ REMUS a considerat aceasta ca o situaţie favorabilă, bazându-se că, prin influenţa pe care o are la nivel politic, va putea obţine în final o decizie favorabilă pe cale administrativă.

După ce inculpatul TRUICĂ REMUS a reuşit să realizeze legătura cu directorul Iliescu Horia şi să îl convingă să fie de acord cu retrocedarea terenului, oferindu-i pentru aceasta şi mită, ca o condiţie pentru admiterea cererii, în cadrul înţelegerii frauduloase realizate, Iliescu Horia a cerut inculpatului să intervină pentru ca cei din conducerea ASAS să solicite convocarea unei şedinţe de CA în care să se ia în discuţie notificarea inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL.

Inculpatul TRUICĂ REMUS l-a convins, prin influenţă politică, pe secretarul ASAS, inculpatul SIN GHEORGHE, să susţină acest demers şi să solicite convocarea de către ICDPP a unei şedinţe de CA, deşi acesta cunoştea poziţia de refuz a celor două instituţii, semnând chiar el adrese către primărie în care exprima astfel de poziţii.

Secretarul general SIN GHEORGHE trimite ICDPP adresa nr. 1420 din data de 29.07.2008, prin care a solicitat să se convoace Consiliul de administraţie pentru a se analiza solicitarea inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, care să fie invitat personal la şedinţă. În aceeaşi zi i s-a comunicat

inculpatului faptul că s-a dat dispoziţia de convocare a consiliului pentru analizarea cererii sale.

Urmare a acestei adrese, directorul Iliescu Horia convoacă apoi CA, şedinţa având loc la data de 02.09.2008, participând în calitate de invitaţi şi inculpatul PAUL AL ROMÂNIEI şi avocatul acestuia, inculpatul ROBERT ROŞU, precum şi inculpatul TRUICĂ REMUS, fără ca acesta din urmă să îşi decline vreo calitate oficială şi fără a semna vreun act. De asemenea, au participat ca invitaţi şi inculpatul SIN GHEORGHE, inculpata CORINA DICU şi jurista ASAS, martora Popescu Ileana.

În privinţa Consiliul de administraţie, acesta a avut următoarea componenţă: ILIESCU HORIA, OANCEA FLORIN, DRAGOMIRA GHEORGHIŢĂ, ANDREI ANA MARIA, ALEXANDRU PASCU şi ELENA LEAOTA.

Din cuprinsul procesului-verbal de şedinţă, dar şi din declaraţiile persoanelor prezente, suspecţi, inculpaţi sau martori în dosar, rezultă că Iliescu Horia a prezentat mai întâi invitaţii, prinţul PAUL AL ROMÂNIEI şi avocatul său, iar apoi a pus în discuţie notificarea acestuia, pronunţându-se în sensul admiterii, fiind îndeplinite condiţiile prevăzute de lege, punct de vedere susţinut apoi şi de inculpata DICU CORINA TEODORA.

Înainte de punerea notificării în dezbaterea consiliului, inculpatul ROŞU ROBERT a înmânat fiecărui membru o mapă separată cu înscrisuri, deşi participau ca invitaţi, iar consiliul avea dosarul oficial, cu toate înscrisurile depuse de petent în sprijinul cererii sale. De asemenea, inculpatul PAUL AL ROMÂNIEI a înmânat fiecărui membru al consiliului o broşură în care era prezentată istoria casei regale şi în care era precizată apartenenţa inculpatului la aceasta, deşi la momentul respectiv descendenţa sa nu era recunoscută în România.

Cunoscând că documentaţia este incompletă şi nu sunt îndeplinite condiţiile legii pentru retrocedarea terenului, demersul ambilor inculpaţi s-a înscris în aceleaşi preocupări avute pentru determinarea unei soluţii favorabile în mod fraudulos, prin exercitarea influenţei, dar şi prin presiuni puse asupra persoanelor respective, impresionaţi de numele şi descendenţa inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL, de prezenţa lui fizică în şedinţă, dar şi de susţinerile privind pretenţiile sale la daune în cazul respingerii cererii, faţă de membrii consiliului ca persoane fizice, pretenţii invocate şi anterior de inculpatul ROŞU ROBERT în corespondenţa purtată.

Deşi există aceste discuţii, care se referă nu doar la amplasamentul terenului, ci şi la îndeplinirea condiţiilor de fond pentru retrocedare, respectiv incidenţa Legii nr. 10/2001 raportat la categoria de folosinţă şi situarea terenului, aspecte care nu sunt lămurite în şedinţă, urmare punctului de vedere exprimat de inculpata DICU CORINA şi de directorul Iliescu Horia, având reprezentarea susţinerii retrocedării din partea reprezentanţilor ASAS, la şedinţă participând secretarul general, inculpatul SIN GHEORGHE, membrii CA au hotărât că institutul este unitate deţinătoare potrivit legii şi inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL este persoană îndreptăţită pentru că a depus la dosar înscrisuri doveditoare că este succesor în linie directă (nepot de fiu al regelui Carol al II-lea) şi întrucât a dobândit drepturile succesorale de la Monique

Urdărianu. Apoi s-a recunoscut dobândirea dreptului de proprietate de către Carol al II-lea şi faptul preluării abuzive de către statul român de la acesta. În privinţa identificării şi individualizării terenului, în considerarea art. 10 pct. 3 din Normele metodologice, consiliul a hotărât efectuarea expertizei tehnice topografice, cu următoarele obiective: identificarea terenului - amplasament şi vecinătăţi, determinarea coordonatelor punctelor de hotar, stabilirea amplasamentului construcţiilor, stabilirea suprafeţei afectate de servituţi legale, stabilirea suprafeţei de teren neocupate de construcţii şi determinarea amplasamentului fostei fermei Băneasa, în sensul dacă este în intravilanul sau extravilanul localităţii.

Hotărârea CA a fost luată prin votul tuturor membrilor, singura care s-a abţinut fiind martora Leaotă Elena, reprezentanta Ministerului Agriculturii în Consiliu, care a considerat că terenul nu poate fi retrocedat.

În privinţa terenului deţinut de Institutul pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor Bucureşti (ICDPP), se precizează că, prin HG nr. 1881/22.12.2005, privind înfiinţarea unor institute şi centre de cercetare-dezvoltare agricolă, trenurile institutelor aflate în domeniul public al statului şi în administrarea Agenţiei Domeniilor Statului şi concesionate institutelor, centrelor, staţiunilor şi societăţilor comerciale de cercetare şi producţie agricolă trec în administrarea institutelor şi centrelor de cercetare-dezvoltare agricolă nou înfiinţate, între care şi ICDPP, prevăzut la Anexa 11 din acest act normativ. În Anexa 11 c) sunt identificate suprafeţele de teren care sunt date în administrarea ICDPP în Bucureşti Sector 1, după cum urmează: teren arabil – 6,27 ha; vie – 4,54 ha; livezi – 16,42 ha, adică un total de 27,230 ha expres prevăzut ca fiind teren agricol, la care se adaugă teren neagricol în suprafaţă totală de 4,179 ha format din: drumuri – 2,310 ha; teren construcţii – curţi – 1,869 ha.

Potrivit art. 8 din Legea nr. 10/2001, nu intră sub incidenţa acesteia terenurile situate în extravilanul localităţilor la data preluării abuzive sau la data notificării, precum şi cele al căror regim juridic este reglementat prin Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările şi completările ulterioare şi prin Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole şi celor forestiere.

Potrivit art. 35 alin. 2 din Legea nr. 18/1991, terenurile proprietate de stat, administrate de institutele şi staţiunile de cercetări ştiinţifice, agricole şi silvice, destinate cercetării şi producerii de seminţe şi material săditor din categorii biologice superioare şi a animalelor de rasă, precum şi din administrarea Institutului pentru Testarea şi Înregistrarea Soiurilor de Plante de Cultură şi a centrelor sale teritoriale aparţin domeniului public şi rămân în administrarea acestora, articol care nu se modifică prin Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietăţii şi justiţiei, precum şi unele măsuri adiacente, voinţa legiuitorului rămânând astfel aceeaşi în ceea ce priveşte aceste terenuri.

După această primă şedinţă a CA, inculpatele DICU CORINA, GHEORGHIŢĂ DRAGOMIRA şi directorul Iliescu Horia s-au implicat în întocmirea expertizei tehnice solicitate de membrii CA.

Persoana care a întocmit aşa-zisul raport de expertiză a fost desemnată de către directorul Iliescu, la recomandarea inculpatului SIN GHEORGHE, în persoana inculpatului STOIAN IOAN, cu care acesta mai lucrase înainte. S-a arătat că inculpatul STOIAN IOAN era angajat la Institutul de Cartografie şi nu putea să efectueze astfel de expertize, fiind incompatibil. Cu toate acestea, pentru a ajuta conducerea ICDPP să poată retroceda acest teren, a acceptat să efectueze lucrarea, folosindu-se pentru aceasta de numele şi ştampila expertului Stângu Ioan. Din declarația acestuia din urmă rezultă că locuieşte în jud. Neamţ, avea la acel moment o relaţie apropiată cu inculpatul Stoian Ioan, cu care colabora din punct de vedere profesional şi, profitând de faptul că acesta lucra în Bucureşti, i-a dat ștampila pentru a o preschimba. Ulterior, nu a primit ştampila înapoi şi nu a avut cunoştinţă dacă a fost sau nu folosită.

La data de 26.09.2008 a fost convocată o nouă şedinţă în care a fost din nou luată în discuţie cererea inculpatului PAUL AL ROMÂNIEI de retrocedare a 204.740 mp teren. De această dată, PAUL AL ROMÂNIEI nu a mai participat la şedinţă, fiind reprezentat de avocat, inculpatul ROŞU ROBERT, însă nu s-a discutat asupra concluziilor expertizei şi nici nu au fost analizate alte condiţii.

De această dată, consiliul de adminsitraţie nu s-a mai întâlnit într-o şedinţă la care să participe toţi membrii, ci s-a discutat informal în biroul directorului Iliescu Horia, acesta afirmând că toate problemele discutate anterior au fost rezolvate.

Consiliul de administraţie, în componenţa Iliescu Horia Iliescu, Oancea Florin, DRAGOMIRA GHEORGHIŢĂ, Andrei Ana Maria, Alexandru Pascu şi Elena Leaota, a hotărât, cu majoritatea voturilor, respectiv patru „pentru" şi o abţinere, cea a numitei Leaota Elena, reprezentanta MADR, restituirea în natură a terenului în suprafaţă de 170.924, 97 mp situat în Bucureşti, b-dul Ion Ionescu de la Brad, nr. 8. A fost emisă, în consecinţă, decizia nr. 30/26.09.2008.

Parchetul a susţinut că decizia de restituire este abuzivă, cererea nefiind însoţită de documente justificative din care să rezulte calitatea de moştenitor îndreptăţit sau incidenţa Legii nr. 10/2001 raportat la situarea terenului, iar acesta nu a fost identificat potrivit legii. Mai mult, din probele dosarului rezultă că în anul 1948 Ferma Regală Băneasa era situată în extravilanul localităţii Băneasa, aşa încât nu putea face obiectul Legii nr. 10/2001.

De asemenea, terenul retrocedat în natură era ocupat în parte de construcţii, fapt cunoscut de toată lumea, aşa cum rezultă şi din declaraţiilor martorilor (locatari), inculpatul TRUICĂ REMUS oferindu-le sume de bani (2500 euro fiecare) pentru a părăsi imobilele fără probleme. Existenţa unor construcții durabile, locuibile pe terenul retrocedat, rezultă şi din aceea că, după obţinerea terenului, inculpatul Paul Al României a încheiat contracte de închiriere cu unii dintre angajaţii institutului, precum şi din extrasul CF eliberat după intabularea ca proprietar pe teren a RECIPLIA SRL, în care apare notat şi dreptul de proprietate al statului asupra construcţiilor amplasate pe acest teren.

Având în vedere cele expuse, precum şi faptul că inculpata GHEORGHIŢĂ DRAGOMIRA deţinea funcţia de director economic, calitate în care a cunoscut fără dubiu în ce constă patrimoniul ICDPP, împrejurarea că acesta a participat la discuţiile avute de directorul Iliescu Horia cu inculpatul TRUICĂ REMUS înainte de şedinţele de CA, legătura ei apropiată cu inculpata

DICU CORINA, fiica sa, precum şi implicarea directă în întocmirea de către inculpatul STOIAN IOAN a aşa-zisului raportat de expertiză, dându-i acestuia explicaţii privind stabilirea loturilor ce urmau a se retroceda, dar şi acţiunile ulterioare retrocedării (intermedierea relaţiei între TRUICĂ REMUS şi Institut pentru rezolvarea servituţii de trecere în anul 2009), dovedesc că aceasta a acţionat cu intenţia de favorizare a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL, prin retrocedarea nelegală a terenului.

Decizia de retrocedare este apoi pusă în executare, în aceeaşi zi, prin încheierea unui protocol de predare-primire, semnat pentru inculpatul PAUL AL ROMÂNIEI de inculpatul ROŞU ROBERT, fără o delimitare şi punere în posesie efectivă, astfel că ulterior s-a constatat că s-au restituit 150.000 mp în loc de 170.000 mp şi pe terenul restituit se aflau imobile funcţionale (ex. sediul fermei, cămin de nefamilişti, seră).

Din probele administrate în cauză rezultă că acţiunile directorului Iliescu Horia au fost determinate de oferirea de foloase necuvenite de către inculpatul TRUICĂ REMUS, constând în plata unei excursii în străinătate pentru patru persoane. Din convorbirea din data de 12.09.2008, purtată de Truică Remus cu Iliescu Horia, rezultă că în seara precedentă acesta i-a remis documentele rezervării camerelor de hotel şi dovada că aceasta este deja plătită. În discuţie se menţionează că preţul este de peste 500 euro *(„de cinci sute, nu ştiu ce, pe noapte”).*

Imediat după obţinerea terenului, inculpaţii REMUS TRUICĂ şi ROŞU ROBERT, împreună cu ceilalţi membri ai grupului, au început demersurile pentru transferul acestuia în proprietatea SC RECIPLIA SRL, modalitate în care s-ar fi plătit preţul traficului de influenţă săvârşit pentru retrocedarea acestui bun şi totodată s-ar fi realizat şi operaţiunea de „spălare” a lui.

Vânzarea a fost amânată însă din cauza taxelor notariale datorate în conformitate cu Ghidul notarilor publici pentru anul 2008. Se precizează că valoarea minimă admisă la tranzacţie era, potrivit acestui ghid, de 1.300 euro/mp pentru strada Ion Ionescu de la Brad, ceea ce ar fi dus la taxe de aproximativ 6,5 milioane euro, sumă considerată inacceptabilă. Pentru înlăturarea acestui obstacol s-a schimbat numărul administrativ al terenului pe strada Gheorghe Ionescu Siseşti, nr. 8 A, prin dispoziţie administrativă a primăriei, urmare a unei cereri depuse de Paul Al României, acesta solicitând „atribuire” de număr administrativ, deşi imobilul avea deja un astfel de număr. Conform noii adrese, valoarea terenului era de doar 500 euro/mp, la care ar fi corespuns o taxă de aproximativ 2,5 milioane euro. Inculpatul BENY STEINMETZ nu a fost însă de acord să plătească nici această taxă, solicitând să se găsească „o soluţie creativă”. Tranzacţia a fost amânată până în ianuarie 2009, conform noului ghid al notarilor, terenul de pe strada Siseşti fiind evaluat la 54 euro/mp (pe str. Ion Ionescu de la Brad valoarea minimă admisă a rămas de peste 1.000 de euro/mp).

Tranzacţia se realizează finalmente la notarul public Georgescu Gabriela, după ce, în prealabil, la data de 14.01.2009, la acelaşi notar, prin încheierea nr. 4, se autentifică actul de dezmembrare a terenului în 3 loturi, de 5.583 mp, 18.200 mp şi 127.138 mp. Actul este întocmit de inculpatul ROŞU ROBERT.

La data de 15.01.2009 se încheie şi contractul de vânzare-cumpărare între AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPE şi SC RECIPLIA SRL, reprezentată de Sandra Horemans, obiectul fiind întregul teren, toate cele trei loturi dezmembrate cu o zi înainte, preţul trecut în contract fiind de 3.216.000 lei. Taxele notariale au fost calculate conform încheierii de autentificare la valoarea de 8 milioane euro, valoare minim admisă de notar la tranzacţie. Contractul a fost întocmit de avocatul Mircea Răzvan şi a fost autentificat prin încheierea nr. 5 a notarului.

În aceeaşi zi, 15.01.2009, SC RECIPLIA SRL vinde două din cele trei loturi proaspăt dobândite, respectiv lotul de 5.583 mp şi cel de 18.200 mp, în favoarea SC HERCULES PROPERTIES SA, pentru preţul de 530.000 de euro, care, de asemenea, nu a fost plătit în realitate. Actul este redactat de acelaşi avocat, Răzvan Mircea, de la SCA Ţuca Zbârcea şi Asociaţii.

II. Prima instanţă a reţinut următoarele:

1. În privinţa chestiunilor prealabile:

Instanţa de fond a reţinut că argumentele parchetului dezvoltate în rechizitoriul D.N.A. – S.T. Braşov din data de 17.05.2016 pentru a susţine acuzarea inculpaţilor din prezenta cauză, de săvârşire a infracţiunilor de abuz în serviciu, au fost acelea că inculpatul Al României Paul Philippe nu ar fi avut dreptul la retrocedarea celor două imobile ce au făcut obiectul cauzei, respectiv Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa. Parchetul a mai susţinut că inculpatul Al României Paul Philippe nu ar fi făcut nici dovada calităţii sale de moştenitor de pe urma fostului Rege Carol al II-lea şi nici dovada că acesta din urmă ar fi avut în proprietate cele două bunuri menţionate anterior.

Aşadar, principalul argument invocat de parchet pentru susţinerea acuzaţiei de abuz în serviciu, fie sub forma autoratului, fie sub forma complicităţii, este acela al admiterii cererilor de retrocedare fără a fi întrunite condiţiile prevăzute de legile speciale care reglementează restituirea proprietăţilor preluate abuziv de statul comunist.

Prin faptul că inculpaţii Muşat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe şi Chiriac Theodor ar fi dispus cu privire la retrocedarea Pădurii Snagov fără ca inculpatul Al României Paul Philippe să facă dovada calităţii de moştenitor şi a faptului că acest teren a aparţinut fostului Rege Carol al II-lea, parchetul a susţinut că aceştia au săvârşit infracţiunea de abuz în serviciu. În sarcina celorlalţi inculpaţi, Truică Remus, Al României Paul Philippe, Roşu Robert Mihăiţă şi Păvăloiu Nela, s-a reţinut complicitate la această infracţiune de abuz în serviciu, susţinându-se că ar fi înlesnit săvârşirea acestei infracţiuni de către ceilalţi inculpaţi.

De asemenea, parchetul a susţinut că, prin faptul că inculpata Gheorghiţă Dragomira ar fi admis cererea inculpatului Al României Paul Philippe de retrocedare a Fermei Regale Băneasa, fără să fie făcută dovada calităţii de moştenitor de pe urma fostului Rege Carol al II-lea şi dovada preluării abuzive a acestui teren, ea ar fi săvârşit infracţiunea de abuz în serviciu. Inculpaţii Sin Gheorghe, Stoian Ioan, Dicu Corina, Truică Remus, Al României Paul Philippe şi Roşu Robert Mihăiţă ar fi săvârşit, în opinia parchetului, o complicitate la infracţiunea de abuz în serviciu, prin înlesnirea acestei restituiri, fără drept, a imobilului menţionat.

Or, instanţa penală nu poate ignora, în analiza săvârşirii de către inculpaţi a infracţiunii de abuz în serviciu, faptul că mai multe instanţe competente au statuat în mod definitiv şi irevocabil atât calitatea de moştenitor a inculpatului Al României Paul Philippe de pe urma fostului Rege Carol al II-lea, cât şi dreptul său de a solicita retrocedarea celor două imobile, în baza legilor speciale de retrocedare a imobilelor preluate abuziv în perioada comunistă.

Calitatea de moştenitor de pe urma fostului Rege Carol al II-lea şi dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita retrocedarea în baza legilor de restituire a proprietăţilor preluate abuziv de către stat nu privesc existenţa infracţiunii de abuz în serviciu, ci aspecte de drept civil care exced elementelor constitutive ale acestei infracţiuni. Teoretic, chiar în cazul existenţei calităţii de moştenitor şi a dreptului de a solicita retrocedarea celor două bunuri, s-ar putea concepe săvârşirea de către funcţionari a infracţiunii de abuz în serviciu, dacă s-ar constata încălcarea de către aceştia, cu ocazia retrocedării imobilelor, a altor dispoziţii legale decât cele referitoare la existenţa calităţii de moştenitor sau a dreptului de a solicita retrocedarea bunurilor. Elementul material al infracţiunii de abuz în serviciu constă în neîndeplinirea sau îndeplinirea defectuoasă (cu încălcarea legii) a atribuţiilor de serviciu, iar constatarea autorităţii de lucru judecat a hotărârilor civile care au statuat cu privire la calitatea de moştenitor a inculpatului Al României Paul Philippe şi a dreptului acestuia de a solicita retrocedarea celor două bunuri imobile nu se suprapune cu conţinutul constitutiv al infracţiunii.

Având în vedere principiul securităţii raporturilor juridice, care ţine de respectarea dreptului la un proces echitabil, întrucât există unele hotărâri judecătoreşti prin care s-a stabilit calitatea de moştenitor a inculpatului Al României Paul Philippe de pe urma fostului Rege Carol al II-lea, în calitate de nepot de fiu, precum şi dreptul acestuia de a solicita restituirea celor două imobile ce fac obiectul cauzei penale, nu s-ar mai putea statua prin sentinţa penală într-un sens contrar celor reţinute de instanţele civile care au analizat aceste aspecte şi le-au soluţionat prin hotărâri definitive. Doar dacă s-ar fi constatat săvârşirea unor infracţiuni cu ocazia pronunţării acestor hotărâri judecătoreşti, care ar fi condus la desfiinţarea lor în calea extraordinară de atac a revizuirii, s-ar fi putut nesocoti cele statuate de instanţele civile cu privire la calitatea de moştenitor de pe urma fostului Rege Carol al II-lea şi cu privire la îndreptăţirea inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita retrocedarea Pădurii Snagov şi a Fermei Regale Băneasa.

În ce priveşte calitatea de moştenitor a inculpatului Al României Paul Philippe de pe urma fostului Rege Carol al II-lea, în calitate de nepot de fiu, acest lucru a fost statuat în mod irevocabil prin hotărârea nr. 132/06.02.1955, pronunţată în dosarul nr. 234/1954 al Secţiei I-a a Tribunalelor Judiciare de la Lisabona, Portugalia, recunoscută prin decizia irevocabilă nr. 954/14.02.2012, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie a României, în dosarul nr. 5696/2/2009 – exequatur.

Chiar dacă la momentul săvârşirii faptelor ce formează obiectul acuzaţiei de abuz în serviciu nu era definitivă hotărârea de exequatur ce avea ca obiect recunoaşterea hotărârii nr. 132/06.02.1955, pronunţată în dosarul nr. 234/1954 al Secţiei I-a a Tribunalelor Judiciare de la Lisabona, Portugalia, în prezent nu se

mai poate face abstracţie de existenţa acestei hotărâri de recunoaştere şi nici nu s-ar putea reţine o situaţie juridică contrară acesteia. Ea a statuat în mod definitiv şi irevocabil cu privire la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de moştenitor al fostului Rege Carol al II-lea, în calitate de nepot de fiu.

Prevederile legislaţiei incidente (Codul Familiei din 4 ianuarie 1953, în vigoare la data faptelor) au fost interpretate în mod constant de către doctrină şi jurisprudenţă în sensul că orice acţiune în stabilirea filiaţiei (fie faţă de tată, fie faţă de mama copilului), odată rămasă definitivă, produce efecte retroactiv – de la naşterea copilului, iar în ceea ce priveşte drepturile acestuia – de la concepţia lui.

Încă de la 07.08.1991 se iniţiase dosarul de exequatur în România, prin acţiunea introdusă de Carol Mircea Grigore, avându-1 ca mandatar pe Paul Philip de Hohenzollem (Al României Paul Philippe), în recunoaşterea şi învestirea cu formulă executorie a Hotărârii pronunţate de Secţia I a Tribunalelor Judiciare de la Lisabona în data de 06.02.1955, în dosarul nr. 234/1954, prin care s-a constatat în mod irevocabil că Prinţul Carol Mircea Grigore are calitatea de fiu legitim al Regelui Carol al II-lea şi moştenitor al acestuia din urmă.

La data de 04.05.2010, în *Cauza Carol Mircea Grigore* (nr. 18811/02), Curtea Europeană a Drepturilor Omului a admis acţiunea lui Carol Mircea Grigore de Hohenzollern împotriva Statului român, pentru nerespectarea art. 6 CEDO, prin nesoluţionarea acţiunii în recunoaşterea hotărârii Tribunalului din Lisabona, în România, timp de mai mult de 15 ani (la data pronunţării deciziei CEDO). Printre altele, CEDO a observat şi faptul că Paul Philippe este continuatorul acţiunii în recunoaşterea hotărârii Tribunalului din Lisabona (începută de tatăl său în 1991 în faţa instanţelor române). De la data decesului lui Carol Mircea, la 6 august 2007, Paul Philippe a devenit în mod direct parte în procesul iniţiat de tatăl său. Curtea a condamnat România pentru durata nerezonabilă a procesului de exequatur şi a obligat Statul român la plata a 9.500 Euro ca urmare a încălcării art. 6 alin. 1 din Convenţie.

Ulterior, a fost pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie şi hotărârea de recunoaştere, care produce efecte retroactiv.

Aşadar, decizia irevocabilă nr. 954/14.02.2012, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie în dosarul nr. 5696/2/2009 – exequatur, produce efecte retroactiv, de la naşterea inculpatului Al României Paul Philippe, iar instanţa penală nu mai poate pronunţa în prezent o hotărâre care să contrazică cele statuate prin această hotărâre.

De asemenea, în legătură cu dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita retrocedarea imobilului Pădurea Snagov au fost pronunţate mai multe hotărâri judecătoreşti, care au statuat în mod definitiv şi irevocabil existenţa acestui drept.

Astfel, prin Sentinţa civilă nr. 1872/26.06.2003, pronunţată de Judecătoria Buftea în dosarul nr. 3387/2003, instanţa a admis cererea reclamantului Hohenzollern Paul Philipe împotriva Primăriei Snagov şi a recunoscut calitatea de persoană îndreptăţită al lui Al României Paul Philippe pentru 10,79 ha din Pădurea Snagov. Conform sentinţei menţionate: *„reclamantul a făcut dovada de succesor în drepturi al Elenei Lupescu, soţia Regelui Carol al II-lea, care la*

rândul său a fost proprietarul suprafeţei de pădure la care se face referire în acţiune” şi *„reclamantul este îndreptăţit să beneficieze de retrocedarea suprafeţei de 10 ha de pădure, situată în comuna Snagov, zona Fundul Sacului”.*

Deşi parchetul critică de mai multe ori în actul de acuzare această sentinţă, susţinând că este netemeinică ori că ar fi fost dată cu încălcarea legii, ea beneficiază de autoritate de lucru judecat, iar cele statuate în sentinţă sunt obligatorii *erga omnes*. Chiar dacă s-ar fi comis o infracţiune în legătură cu adoptarea acestei hotărâri, ea tot ar produce efecte până la desfiinţarea ei prin exercitarea căii extraordinare de atac a revizuirii, potrivit Codului de procedură civilă. O hotărâre judecătorească definitivă şi irevocabilă nu poate fi desfiinţată pe calea prevăzută de art. 25 alin. 3 Cod procedură penală, care se aplică altor înscrisuri decât hotărârile judecătoreşti. Altfel nu ar exista nicio raţiune pentru care legiuitorul să prevadă în mod expres ca motiv de revizuire a unei hotărâri judecătoreşti săvârşirea unei infracţiuni cu ocazia pronunţării acesteia. În plus, nici parchetul nu a solicitat acest lucru, nefiind effectuate cercetări cu privire la posibilele infracţiuni comise cu ocazia pronunţării acestei hotărâri.

Tot în legătură cu retrocedarea bunului Pădurea Snagov, instanţa a reţinut că prin Hotărârea nr. 7/14.01.2004 a Comisiei Judeţene pentru Stabilirea Dreptului de Proprietate asupra Terenurilor s-a aprobat înscrierea lui Al României Paul Philippe, în Anexa 53, ca titular al unei suprafeţe de 10 ha teren forestier în Comuna Snagov. Hotărârea nr. 7/14.01.2004 a fost atacată în justiţie de către Regia Autonomă a Pădurilor Romsilva – Direcţia Silvică Bucureşti, care a solicitat anularea acesteia, invocând mai multe dispoziţii din Legea nr. 18/1991 şi din Legea nr. 1/2000. Prin Sentinţa civilă nr. 1496/16.05.2005, pronunţată de Judecătoria Buftea în dosarul nr. 378/2005, s-a respins cererea formulată de către reclamantă. Sentinţa civilă nr. 1496/16.05.2005 a rămas irevocabilă prin respingerea apelului de către Tribunalul Bucureşti, prin Decizia civilă nr. 1075A/12.05.2006 şi prin respingerea recursului de către Curtea de Apel Bucureşti, prin Decizia civilă nr. 73/22.01.2007.

Toate cele trei hotărâri constată existenţa dreptului inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita retrocedarea bunului Pădurea Snagov, menţionând în motivare următoarele aspecte relevante:

- *„În baza art. 5 lit. a HG nr. 1172/2001 Comisia Locală Snagov trebuia să analizeze cererea depusă, conţinutul său şi elementele prevăzute de art. 10 al. 2 din aceeaşi hotărâre. Solicitantul poate indica terenuri de drept corecte sau greşite, Comisia Locală are atribuţia de a analiza actele anexate de solicitant [în] cond. art. 10 al. 3 din HG 1172/2001 şi să aprecieze dacă se putea încadra în disp. Lg. 1/2000; având un rol activ. Oricum, soluţia putea fi verificată sub aspectul legalităţii de Comisia Jud. Conform art. 6 lit. b şi c Comisia Judeţeană a interpretat corect HG nr. 1172/2001 şi Legea nr. 1/2000 prin soluţionarea contestaţiei şi emiterea hotărârii oferind o interpretare în sensul aplicării, nu în sensul neaplicării legii. Atât timp cât pârâtul demonstrează cu acte dreptul său, confirmat şi prin admiterea acţiunii în constatare prin s.c. nr. 1872/26.06.2004, o interpretare rigidă a regulamentului şi reluare a procedurii ar conduce la acelaşi rezultat: atribuirea în proprietatea pârâtului a 10 ha cu teren vegetaţie forestieră. Atâta timp cât pârâtul a depus o*

cerere, chiar greşit întemeiată, aceasta a existat. Prin absurd, raţionamentul reclamantei ar funcţiona şi atunci când un petent depune cerere de reconstituire adresată Comisiei Locale şi întemeiată prin disp. art. 480 C.civ. privind revendicarea. Calificarea cererii este în atributul Comisiei Locale aceasta rezultând din obligaţa analizării sale, conf. art. 5 lit. a din HG nr. 1172/2001. Analiza în definiţie a cuvântului înseamnă o verificare riguros elementată cererii depuse de un petent pentru a identifica acele situaţii ...[neinteligibil]... legea 18/91, legea 1/2000 acte normative specifice pentru activitatea Comisiilor Locale şi Judeţene. După încadrarea situaţiei, de fapt în sens larg în ipoteza normei, urma aplicarea efectivă a dispoziţiei acesteia. Prin greşita analiză, a cererii, Comisia Locală a împiedicat aplicarea dispoziţiilor legale, în concret, nu a aplicat legea unei persoane îndreptăţite Comisa Judeţeană a reparat aceste erori...” - pag. 2-3 din Sentinţa civilă nr. 1496/16.05.2005, pronunţată de Judecătoria Buftea (filele 98-101, vol. 2 din dosarul de urmărire penală).

- *„Tribunalul consideră că în analiza valabilităţii hotărârii Comisiei Judeţene Ilfov nu se poate ignora împrejurarea că printr-o hotărâre judecătorească definitivă, sentinţa civilă nr.1872 din 26.06.2003 pronunţată de Judecătoria Buftea în dosarul nr. 387/2003, s-a admis acţiunea formulată de reclamantul Paul Philippe de Hohenzollem în contradictoriu cu pârâta comuna Snagov, prin Primar, şi s-a constatat că reclamantul, intimatul-părăt în prezenta cauză, este îndreptăţit să beneficieze de retrocedarea suprafeţei de 10 ha pădure situată în comuna Snagov, zona „Fundul Sacului”.*

Deşi apelanta reclamantă a susţinut că această hotărâre judecătorească a fost avută în mod greşit în vedere de către prima instanţă în soluţionarea acţiunii în anulare, tribunalul reţine că sentinţa respectivă pronunţată în cursul procedurii de reconstituire a dreptului de proprietate reclamantului în baza Legii nr. 18/1991 şi Legii nr. 1/2000 prezintă relevanţă în stabilirea legalităţii hotărârii Comisiei Judeţene Ilfov prin raportare la motivele de nulitate prevăzute de art. III din Legea nr. 169/1997.

Or, potrivit acestor prevederi, faţă de temeiul juridic al acţiunii de anulare şi motivele de nulitate invocate de reclamantă, tribunalul constată că trebuia verificat în ce măsură intimatul pârât Paul-Phillipe de Hohenzollem (Paul Phillipe de România) poate fi considerat o persoană îndreptăţită la reconstituirea dreptului de proprietate în baza acestor dispoziţii speciale în materia fondului funciar, motivul de nulitate absolută ce trebuia cercetat fiind cel arătat de art. III alin. l lit. a din Legea nr. 169/1997 (celelalte cauze enumerate de textul legal respectiv nefiind aplicabile speţei). (...). Prin sentinţa definitivă mai sus menţionată se constată însă dreptul la retrocedarea unei suprafeţe de teren forestier în patrimoniul intimatului pârât, apreciindu-se astfel, indirect, că sunt îndeplinite toate cerinţele legale — de formă şi de fond — pentru a beneficia de reconstituirea dreptului de proprietate în temeiul Legii nr. 18/1991 şi Legii nr. 1/2000. În acest context, nu are relevanţă că hotărârea nu este executorie şi că nu obligă Comisiile constituite în baza Legii nr. 18/1991 la reconstituirea dreptului de proprietate. Pe de altă parte, autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri definitive nu trebuie confundată cu opozabilitatea, în sens larg, a hotărârii faţă de terţi ca o realitate incontestabilă, acest act jurisdicţional fiind totuşi un element al ordinii juridice care nu poate fi ignorat.

În ceea ce priveşte respectarea celorlalte dispoziţii legale invocate de apelanţi la adoptarea hotărârii Comisiei Judeţene Ilfov, tribunalul constată că prin împrejurarea că s-a aprobat în cadrul unei proceduri de stabilire a dreptului de proprietate conform Legii nr. 18/1991 şi Legii nr. 1/2000 înscrierea intimatului pârât într-o anexă cu o suprafaţă de 10 ha teren - cu vegetaţie forestieră nu se încalcă niciuna dintre dispoziţiile legale ce reglementează regimul proprietăţii publice – cum ar fi caracterul inalienabil, insesizabil şi imprescriptibil al acestor bunuri (conform art. 11-12 din Legea nr. 213/1998) sau interdicţia reducerii suprafeţei fondului forestier proprietate publică (prevăzută de art. 54 din Codul Silvic), cum în mod neîntemeiat susţin apelanţii, cu atât mai mult cu cât nu s-a probat că s-ar fi eliberat un titlu de proprietate pentru suprafeţe de teren ce fac parte din domeniul public şi, eventual, care nu ar putea face obiect al unei reconstituiri a dreptului de proprietate pentru foştii proprietari." - pag. 4-5 din Decizia civilă nr. 1075A/12.05.2006 a Tribunalului Bucureşti, pronunţată în dosarul nr. 31572/3/2005 (4628/2005) – (filele 102-104 verso, vol. 2 din dosarul de urmărire penală).

- *„S-a susţinut de recurentă că singura cerere formulată de intimatul pârât pentru reconstituirea dreptului său de proprietate a reprezentat o notificare adresată Comisiei de Aplicare a Legii nr. 10/2001, care nu avea nici o competenţă legală privind restituirea terenurilor forestiere. Critica este nefondată în condiţiile în care art. 33 din Legea nr. 1/2000 prevede expres valabilitatea cererilor de reconstituire chiar dacă acestea au fost depuse la alte comisii decât cele competente potrivit legii.*

Pe de altă parte, Hotărârea nr. 07 din 14.01.2004 a fost emisă de Comisia Judeţeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor în baza sentinţei civile nr. 1872 pronunţată la 26.06.2003 de Judecătoria Buftea, prin care se constatase în mod irevocabil faptul că intimatul pârât (reclamant în acea cauză) este îndreptăţit la retrocedarea suprafeţei de 10 ha pădure în comuna Snagov, zona „Fundul Sacului".

Chiar dacă această hotărâre nu a fost pronunţată în contradictoriu cu recurenta reclamantă, ea are caracter irevocabil, iar instanţa de judecată nu poate, într-o acţiune având ca obiect anularea hotărârii de validare emisă în baza acestei sentinţe, să dea o altă dezlegare a problemelor de drept reţinute în considerentele şi dispozitivul acestei hotărâri.

A proceda altfel înseamnă a încălca ordinea juridică internă, cum în mod corect a reţinut şi instanţă de apel, dar şi a lipsi pe intimatul pârât de un bun dobândit prin hotărârea mai sus menţionată, încălcând astfelbdispoziţiile Convenţiei Europene a Drepturilor Omului.

Nu poate fi ignorat nici faptul că unele din dispoziţiile legale menţionate de recurentă ca fiind încălcate de instanţele anterioare au fost abrogate prin Legea nr. 247/19.07.2005, lege în baza căreia intimatul reclamant a obţinut la data de 07.07.2006 Hotărârea nr. 1156 emisă de Comisia Judeţeană Ilfov prin care s-a validat dreptul său de proprietate asupra terenului cu vegetaţie forestieră în suprafaţă de 46,78 ha, din care face parte şi terenul în litigiu" - pag. 6 din Decizia Civilă nr. 73/22.01.2007 a Curţii de Apel Bucureşti - Secţia a III-a civilă (fila 105-111, vol. 2 din dosarul de urmărire penală).

S-a reţinut din aceste hotărâri că instanţele civile au analizat şi chestiunile

de fond privind dreptul inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea acestui imobil, nu doar chestiunile de formă, legate de modul şi termenul de depunere a cererii de retrocedare, aşa cum susţine parchetul în concluziile pe fond (fila 174, vol. LXV din dosarul instanţei).

Faţă de chestiunile de drept dezlegate definitiv şi irevocabil de instanţele civile menţionate mai sus, instanţa penală nu poate constata că s-ar impune o altă interpretare a dispoziţiilor legale analizate prin aceste hotărâri judecătoreşti. Instanţele civile au verificat atât temeiul legal ce a stat la baza retrocedării, cât şi actele depuse în susţinerea cererii de retrocedare, constatând că inculpatul Al României Paul Philippe avea dreptul de a solicita retrocedarea Pădurii Snagov şi că această retrocedare a fost conformă cu dispoziţiile legale ce reglementează acest domeniu.

În ce priveşte retrocedarea Fermei Regale Băneasa, aceasta a fost dispusă prin decizia administrativă nr. 30/26.09.2008 a Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor. Prin această decizie nu s-a dispus, însă, retrocedarea întregii suprafeţe de teren solicitată de inculpatul Al României Paul Philippe, ci doar a unei suprafeţe de 170924975 mp. Pentru restul suprafeţei de teren pe care a deţinut-o în această zonă fostul Rege Carol al II-lea, care a format un lot comun cu terenul retrocedat, inculpatul Al României Paul Philippe a formulat o acţiune în instanţă prin care a solicitat măsuri reparatorii în echivalent.

Această acţiune a inculpatului Al României Paul Philippe, formulată în contradictoriu cu Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, a fost admisă prin sentinţa civilă nr. 2146/06.12.2013 a Tribunalului Bucureşti – Secţia a III-a civilă, prin care s-a dispus obligarea pârâtului de a emite dispoziţie de acordare de măsuri reparatorii pentru suprafaţa de 25642,96 mp din imobilul cunoscut ca Ferma Regală Băneasa, în condiţiile Legii nr. 165/2013.

În motivarea acestei sentinţe, rămasă definitivă prin neapelare, se menţionează: *„Constatând în speţă îndeplinită situaţia premisă prevăzută de Legea nr. 10/2001 atât referitor la preluarea abuzivă a imobilului din patrimoniul autorului reclamantului, cât şi referitor la calitatea acestuia de persoană îndreptăţită la despăgubire, aspecte recunoscute în mod definitiv şi de către pârâtă, pentru întreaga suprafaţă a fostei Ferme Regale Băneasa, inclusiv pentru suprafaţa ce face obiectul prezentului litigiu, tribunalul reţine obligaţia pârâtei de a soluţiona notificarea şi pentru diferenţa rămasă nerestituită a suprafeţei de teren de 25642,96 mp din imobilul cunoscut ca Ferma Regală Băneasa, astfel că tribunalul constată cererea ca întemeiată, urmând a o admite şi a obliga pârâtul să emită dispoziţie de acordare de măsuri reparatorii pentru suprafaţa de 25642,96 mp din imobilul cunoscut ca Ferma Regală Băneasa în condiţiile Legii nr. 165/2013”.*

La fel ca în cazul celorlalte sentinţe referitoare la retrocedarea imobilului Pădurea Snagov, şi în cazul imobilului Ferma Regală Băneasa s-a constatat prin sentinţa mai sus menţionată îndeplinirea condiţiilor prevăzute de Legea nr. 10/2001 referitoare la preluarea abuzivă a imobilului şi la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptăţită la despăgubire. Nu este vorba doar de o hotărâre care s-a pronunţat exclusiv pe baza Deciziei nr. 30/2008 emisă de către ICDPP, aşa cum susţine parchetul în concluziile pe fond

(fila 175, vol. LXV din dosarul instanţei), ci de o hotărâre care a analizat îndeplinirea tuturor condiţiilor prevăzute de Legea nr. 10/2001. Or, aceste constatări ale instanţei civile, făcute printr-o hotărâre definitivă în legătură cu dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita retrocedarea imobilului Ferma Regală Băneasa, au autoritate de lucru judecat, neputând fi contrazise printr-o altă hotărâre judecătorească.

Principiul securităţii raporturilor juridice se opune ca instanţa penală să constate inexistenţa acestui drept al inculpatului Al României Philippe ori neîndeplinirea condiţiilor legale prevăzute de legile de retrocedare în cazul Fermei Regale Băneasa şi a Pădurii Snagov. Fiind vorba de aspecte statuate în mod definitiv şi irevocabil de alte instanţe de judecată, ele beneficiază de autoritate de lucru judecat în faţa oricăror alte instanţe de judecată, indiferent care ar fi obiectul cauzei cu care acestea sunt investite.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, instanţa a constatat că au autoritate de lucru judecat în prezenta cauză penală următoarele hotărâri pronunţate de instanţele civile:

- hotărârea nr. 132/06.02.1955, pronunţată în dosarul nr. 234/1954 al Secţiei I-a a Tribunalelor Judiciare de la Lisabona, Portugalia, recunoscută prin decizia irevocabilă nr. 954/14.02.2012, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie în dosarul nr. 5696/2/2009 – exequatur, cu privire la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de moştenitor al fostului Rege Carol al II-lea;

- sentinţa civilă nr. 1872/26.06.2003, pronunţată de Judecătoria Buftea (definitivă şi irevocabilă prin neapelare) şi Sentinţa civilă nr. 1496/16.05.2005, pronunţată de Judecătoria Buftea (rămasă irevocabilă prin respingerea apelului prin decizia civilă nr. 1075/A/12.05.2006 a Tribunalului Bucureşti şi respingerea recursului prin decizia civilă nr. 73/22.01.2007 a Curţii de Apel Bucureşti), cu privire la dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita restituirea suprafeţei de teren de 46,78 ha din Pădurea Snagov;

- sentinţa civilă nr. 2146/06.12.2013 a Tribunalului Bucureşti – Secţia a III-a civilă (definitivă prin neapelare), cu privire la dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita restituirea imobilului Ferma Regală Băneasa.

În ce priveşte solicitarea inculpaţilor Roşu Robert Mihăiţă şi S.C. RECIPLIA S.R.L. de a constata autoritatea de lucru judecat a celorlalte hotărâri civile pronunţate de diferite instanţe în favoarea inculpatului Al României Paul Philippe, instanţa a constatat că nu sunt îndeplinite condiţiile pentru a se reţine caracterul de chestiuni prealabile al aspectelor statuate prin aceste hotărâri.

În primul rând, toate celelalte hotărâri judecătoreşti menţionate de inculpaţi în cererile de constatare a chestiunilor prealabile privesc alte imobile decât Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa, care fac obiectul prezentei cauze. Nefiind investită instanţa penală cu judecarea unor infracţiuni care să fi fost comise în legătură cu alte bunuri care au făcut obiectul unor hotărâri civile, nu se impune constatarea autorităţii de lucru judecat a acestor hotărâri civile în prezenta cauză penală.

Aşa cum s-a arătat anterior, constatarea caracterului de chestiune prealabilă al aspectelor soluţionate prin hotărârile civile pronunţate în legătură

cu Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa are relevanţă doar în ceea ce priveşte infracţiunile de abuz în serviciu de care au fost acuzaţi inculpaţii în legătură cu retrocedarea acestor imobile. Doar în cazul acestor infracţiuni de abuz în serviciu aspectele statuate de instanţele civile au legătură cu obiectul cauzei penale şi obligă instanţa penală să ţină cont de autoritatea de lucru judecat a hotărârilor civile. Or, din moment ce instanţa penală a fost investită cu infracţiunile de abuz în serviciu comise în legătură cu retrocedarea Pădurii Snagov şi a Fermei Regale Băneasa, celelalte hotărâri judecătoreşti care nu au legătură cu aceste bunuri nu constituie chestiuni prealabile în cauză.

Inculpaţii au argumentat în cererile lor faptul că celelalte hotărâri civile pronunţate în legătură cu alte bunuri imobile revendicate de către inculpatul Al României Paul Philippe au reţinut că acesta a dobândit în mod valabil drepturile succesorale de pe urma fostului Rege Carol al II-lea de la Monique Urdărianu. Faptul că instanţele au constatat în cazul altor bunuri legalitatea acestei transmiteri a drepturilor succesorale nu înseamnă că suntem în prezenţa unei autorităţi de lucru judecat, deoarece nu este vorba de acelaşi obiect al cauzei. Lipsind unul din elementele autorităţii de lucru judecat (identitatea de obiect), nu se poate constata autoritatea de lucru judecat a celorlalte hotărâri civile, în prezenta cauză penală. Ele ar putea constitui un argument pentru a se reţine lipsa de temeinicie a acuzaţiilor de săvârşire a infracţiunilor de abuz în serviciu, dar nu o chestiune prealabilă dezlegată cu autoritate de lucru judecat.

În plus, parchetul a susţinut în actul de sesizare că actul care dovedeşte cumpărarea drepturilor succesorale de către inculpatul Al României Paul Philippe de la Monique Urdărianu ar fi fals, fapt care impune analizarea acestei susţineri pe fondul cauzei. Dacă s-ar constata caracterul fals al înscrisului, instanţa penală poate să reţină că nu a existat o transmitere valabilă a drepturilor succesorale prin acesta, fără ca astfel să încalce autoritatea de lucru judecat a celorlalte hotărâri civile. De această data, nu suntem în prezenţa unor hotărâri judecătoreşti irevocabile care să fi statuat asupra aceloraşi aspecte, ci a unor alte înscrisuri depuse în dovedirea unor cereri similare.

Pentru aceste motive, instanţa a respins restul solicitărilor inculpatului Roşu Robert Mihăiţă şi ale inculpatei SC RECIPLIA SRL de constatare a autorităţii de lucru judecat a chestiunilor statuate prin celelalte hotărâri pronunţate de instanţele civile în legătură cu drepturile succesorale ale inculpatului Al României Paul Philippe.

În consecinţă, instanţa a reţinut că nu îndeplinesc condiţiile pentru a fi considerate chestiuni prealabile aspectele statuate prin Sentinţa civilă nr. 2038/27.08.2008, pronunţată de Judecătoria Reşita şi Decizia civilă nr. 207/R/30.03.2009, pronunţată de Tribunalul Caraş Severin – Secţia civilă, ambele în dosarul nr. 3850/290/2007; Sentinţa civilă nr. 932/02.04.2007, pronunţată de Judecătoria Bârlad şi Decizia civilă nr. 839/R din 04.07.2007, pronunţată de Tribunalul Vaslui – Secţia civilă; Decizia civilă nr. 182A/23.03.2009, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti – Secţia a III-a civilă şi pentru cauze cu minori şi de familie în dosarul nr. 35827/3/2005 (1444/2008); Decizia civilă nr. 109A/05.07.2012, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti – Secţia a IX-a civilă în dosarul nr. 3878/2/2012; Sentinţa civilă nr. 500/16.05.2006, pronunţată de Tribunalul Prahova – Secţia civilă în dosarul nr.

3127/2006 şi Decizia civilă nr. 435/13.12.2006 a Curţii de Apel Ploieşti – Secţia civilă, pronunţată în dosarul nr. 5425/42/2006; Sentinţa civilă nr. 679/20.06.2006, pronunţată de Tribunalul Prahova – Secţia civilă în dosarul nr. 3128/2006 şi Decizia civilă nr. 4792/09.07.2008, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – Secţia civilă şi de proprietate intelectuală în dosarul nr. 6322/42/2006; Decizia civilă nr. 3378/14.06.2013, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – Secţia I-a civilă în dosarul nr. 3878/2/2012.

În ce priveşte constatarea autorităţii de lucru judecat a hotărârii Tribunalului de Primă instanţă Paris din 06.03.1957 – exequatur, nefiind vorba de o hotărâre recunoscută pe teritoriul României, s-a reţinut că instanţa nu poate admite această cerere. Aceasta poate constitui doar un argument în favoarea susţinerilor inculpatului, dar nu o hotărâre care să beneficieze de autoritate de lucru judecat pe teritoriul României.

De asemenea, sentinţa civilă nr. 110/04.04.2000 a Tribunalului Arad a fost pronunţată într-un litigiu în care au fost alte părţi şi având un alt obiect, neputând fi reţinută ca o chestiune prealabilă în prezenta cauză, ci doar ca un argument în favoarea susţinerilor inculpaţilor.

2. În privinţa cererilor şi excepţiilor privind constatarea nulităţii absolute a probelor administrate în prezenta cauză, formulate de către inculpaţii Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz, Moshe Agavi, Mateescu Lucian Claudiu, Andronic Dan Cătălin şi Truică Remus, instanţa de fond a reţinut următoarele:

a). Chiar dacă au fost formulate sub forma unor excepţii de nulitate absolută, instanţa a reţinut că solicitările inculpaţilor redate mai sus au natura juridică a unor cereri de înlăturare, ca nelegale, a unor mijloace de probă administrate în cursul urmăririi penale. Deşi regula este că cererile privind nelegalitatea probelor administrate în cursul urmăririi penale se soluţionează în faza camerei preliminare, practica judiciară a reţinut că există şi situaţii în care acestea pot fi invocate în faza de judecată. Unele dintre aceste situaţii sunt şi acelea în care, după ce a fost depăşită faza camerei preliminare, au intervenit modificări legislative ori au fost adoptate decizii ale Curţii Constituţionale a României cu privire la texte de lege incidente în cauză.

Curtea Constituţională a României a arătat în mod explicit în motivarea unor decizii, cum sunt deciziile nr. 51/2016 şi 26/2018, că efectul acestora se produce şi asupra cauzelor pendinte, în mod corespunzător. În altele, cum sunt deciziile nr. 302/2017, 91/2018 şi 802/2018, Curtea Constituţională nu a făcut o astfel de precizare expresă în motivare, rămânând în sarcina instanţelor de judecată interpretarea şi aplicarea în fiecare cauză a articolului 147 alin. 4 din Constituţie, potrivit căruia *„Deciziile Curţii Constituţionale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii şi au putere numai pentru viitor.”* În cazul deciziei nr. 802/2018 a Curţii Constituţionale a României, incidenţa ei în prezenta cauză decurge şi din faptul că ea a fost adoptată în urma invocării excepţiei de neconstituţionalitate de către inculpatul Mateescu Lucian Claudiu.

Ţinând cont de faptul că în susţinerea cererilor de constatare a nulităţii absolute a unor probe inculpaţii au invocat şi incidenţa deciziilor Curţii Constituţionale nr. 51/2016 şi 26/2019, în care se subliniază în mod expres că

produc efecte în mod corespunzător şi în cauzele pendinte, instanţa a analizat pe fond cererile de constatare a nulităţii absolute şi de înlăturare a unor probe administrate în cursul urmăririi penale, chiar dacă, în cauză, a fost depăşită faza camerei preliminare.

Principalul argument invocat de inculpaţi în susţinerea cererilor de constatare a nulităţii absolute a probelor menţionate anterior a fost acela al pronunţării Deciziei Curţii Constituţionale nr. 302/2017, prin care a fost admisă excepţia de neconstituţionalitate ridicată şi s-a stabilit că *„soluţia legislativă cuprinsă în dispoziţiile art. 281 alin. (l) lit. b), care nu reglementează în categoria nulităţilor absolute încălcarea dispoziţiilor referitoare la competenţa materială şi după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, este neconstituţională."*

Instanţa a constatat că, în acest caz, nu suntem în prezenţa unei decizii interpretative, ci în prezenţa unei decizii a Curţii Constituţionale prin care se declară neconstituţională *o soluţie legislativă* sau *o omisiune legislativă*. Referitor la acest tip de decizii ale Curţii Constituţionale, prin care s-a declarat neconstituţională o soluţie legislativă sau o omisiune legislativă, practica judiciară majoritară a considerat că ele produc efecte similare unei modificări legislative. Din momentul publicării lor în Monitorul Oficial s-a considerat că în dreptul pozitiv este reglementată soluţia legislativă apreciată de Curte ca fiind cea constituţională şi că este abrogată implicit soluţia legislativă neconstituţională. Aceasta este interpretarea prin care se conferă deciziilor Curţii Constituţionale de acest tip efectul cel mai puternic, ele fiind considerate ca având forţa juridică a unei modificări legislative cu efect imediat în dreptul pozitiv. Au fost şi opinii în sensul că astfel de decizii se adresează doar legiuitorului şi că organele judiciare nu ar putea aplica în practică în mod direct soluţia legislativă impusă de Curte, până când legiuitorul nu o consacră printr-un text de lege, însă aceste opinii au rămas minoritare.

Chiar şi în modalitatea de aplicare imediată a deciziilor Curţii Constituţionale prin care a fost declarată neconstituţională o soluţie sau o omisiune legislativă, ele nu pot produce alt efect decât acela pe care l-ar produce adoptarea unei legi noi care să consacre soluţia legislativă impusă de Curte prin deciziile pronunţate. Acest lucru rezultă atât din prevederile art. 147 alin. 4 din Constituţie, cât şi din cele ale art. 15 alin. 2 din Constituţie, care consacră principiul neretroactivităţii legii şi excepţiile de la acest principiu. Aşadar, întrucât în dreptul nostru deciziile Curţii Constituţionale produc efecte doar pentru viitor, regula este că ele nu pot fi aplicate unor fapte sau acte juridice anterioare.

În consecinţă, Decizia Curţii Constituţionale nr. 302/2017 nu poate produce alt efect decât acela pe care l-ar fi produs adoptarea unei legi noi de procedură penală prin care s-ar consacra în mod explicit sancţiunea nulităţii absolute pentru încălcarea dispoziţiilor referitoare la competenţa materială şi după calitatea persoanei a organului de urmărire penală. În motivarea deciziei nr. 302/2017 nu s-a precizat nimic în legătură cu efectele în timp ale acesteia, fiind aplicabilă regula generală de la art. 147 alin. 4 din Constituţie.

Cum decizia nr. 302/2017 a Curţii Constituţionale a României priveşte un text de procedură penală, respectiv dispoziţiile art. 281 alin. l lit. b) din Codul de

procedură penală, ea va produce aceleaşi efecte ca o lege nouă de procedură, adică se va aplica doar pentru actele procesuale şi actele procedurale efectuate după publicarea ei în Monitorul Oficial.

Referitor la regulile de aplicare a legii noi de procedură penală, doctrina şi practica judiciară sunt unanime în sensul că ea nu poate fi aplicată actelor de procedură efectuate anterior intrării ei în vigoare.

În acest sens, în doctrina română s-a subliniat că *„Din principiul aplicării imediate a legii procesuale penale rezultă că aceasta este numai* activă *şi niciodată* extraactivă*; adică nu se aplică în trecut, la acte şi la raporturi trecute; numai poate avea eficienţă asupra unui act procesual efectuat anterior punerii ei în vigoare; nu mai poate atinge valabilitatea acestuia; ceea ce s-a făcut sub imperiul legii anterioare, nu se mai poate desface prin legea nouă; actele procesuale efectuate sub legea veche, după normele acesteia, îşi păstrează valabilitatea lor originară şi deci toate efectele legale."* (Traian Pop, Drept procesual penal, Volumul I, Partea introductivă, Tipografia Naţională S.A., Cluj, 1946, pagina 210).

De asemenea, s-a mai arătat în doctrină că *„Dispoziţiile legii de procedură penală au eficienţă numai faţă de actele procesuale sau procedurale îndeplinite în intervalul dintre intrarea şi ieşirea din vigoare a acestor dispoziţii, odată cu legea care le conţine sau în mod separat. În caz de succesiunea legilor de procedură actele procesuale şi procedurale efectuate în orice proces penal în timpul legii abrogate îşi păstrează valoarea, iar cele care vor interveni ulterior vor fi îndeplinite potrivit noii legi (consacrarea regulii tempus regit actum)."* (V. Dongoroz ş.a., Explicaţii teoretice ale Codului de procedură penală român. Partea generală, Vol. V, Ediţia a doua, Editura Academiei Române, Bucureşti, 2003, pagina 14).

Aceste reguli de aplicare în timp a legii de procedură penală sunt consacrate şi legislativ, în textul de la art. 13 alin. 1 din Codul de procedură penală.

Având în vedere aceste principii de aplicare a Deciziei nr. 302/2017 a Curţii Constituţionale a României, instanţa a reţinut că nu poate fi primită susţinerea inculpaţilor că mijloacele de probă administrate în prezenta cauză în cursul urmăririi penale ar fi lovite de nulitate absolută pe motiv că ele ar fi fost efectuate de organe de urmărire penală necompetente material. Acestea au fost efectuate cu respectarea legii în vigoare la momentul efectuării lor, iar modificările ulterioare intervenite ca urmare a declarării neconstituţionalităţii unor texte de lege nu pot produce, în principiu, efecte asupra lor.

Chiar dacă actele efectuate sub imperiul legii vechi sunt folosite ulterior în proces, cum este cazul probelor administrate anterior care sunt folosite la adoptarea hotărârii, principiul menţionat anterior rămâne valabil. Aşa cum s-a arătat în doctrină, *„Astfel, în principiu, aplicaţiunea imediată a legii procesuale penale se conjugă cu principiul separaţiunii sau izolării actelor procedurale şi chiar a diferitelor acte sau operaţiuni componente ale unui act procedural complex. Aceasta este teza dominantă a doctrinei şi jurisprudenţei. Şi numai în mod excepţional, şi prin dispoziţiunea expresă a legii, se aplică principiul unităţii actului de procedură, sau a fazei de procedură, sau al unităţii (relative)*

procesului." (Traian Pop, Drept procesual penal, Volumul I, Partea introductivă, Tipografia Naţională S.A., Cluj, 1946, pagina 218)

În consecinţă, instanţa nu poate sancţiona cu nulitatea absolută actele de procedură efectuate de organele judiciare cu respectarea normelor legale în vigoare, chiar dacă ar fi vorba de acte care, în urma adoptării Deciziei nr. 302/2017 a Curţii Constituţionale a României, ar fi sancţionate cu nulitatea absolută, pentru că această decizie nu poate fi aplicată retroactiv.

b). Referitor la interceptările efectuate în baza mandatelor emise de judecătorul de drepturi şi libertăţi, instanţa a reţinut că nu au intervenit aspecte noi faţă de momentul pronunţării încheierii de cameră preliminară în prezenta cauză, care să conducă la concluzia că acestea sunt lovite de nulitate.

Aşa cum s-a reţinut în încheierea de cameră preliminară din 30.8.2016, rămasă definitivă prin respingerea contestaţiilor, *„În cazul mandatelor de supraveghere tehnică emise în baza Codului de procedură penală în anul 2015, anterior apariţiei deciziei nr. 51/2016, practica judiciară cvasiunanimă a considerat că sancţiunea care operează este aceea a unei nulităţi relative, care necesită dovedirea unei vătămări, pentru a putea conduce la excluderea probei cu interceptarea convorbirilor telefonice efectuate de Serviciul Român de Informaţii. Or, o astfel de vătămare nu poate fi dedusă din supoziţii, ci ea ar trebui să se bazeze pe un minim de elemente concrete, obiective, care ar face ca fiabilitatea probei respective să fie pusă sub semnul întrebării. În lipsa dovedirii unei astfel de vătămări, Decizia Curţii Constituţionale a României nr. 51/2016, ca toate deciziile date în materie de procedură penală, va produce efecte ca şi o lege nouă de procedură penală, care se aplică doar actelor de procedură efectuate după intrarea ei în vigoare. Actele de procedură efectuate sub imperiul vechii legi de procedură, cu respectarea dispoziţiilor acesteia, rămân valabile, dacă nu se poate dovedi existenţa unei vătămări ce nu poate fi înlăturată altfel decât prin desfiinţarea lor. Acest lucru rezultă şi din jurisprudenţa CEDO, care arată, de exemplu, în cauza Botea c. României, că trebuie să se examineze în special dacă reclamantului i s-a oferit posibilitatea de a contesta autenticitatea probelor şi de a se opune utilizării lor şi, în plus, trebuie să se ţină seama de calitatea probelor, inclusiv dacă circumstanţele în care au fost obţinute pun la îndoială credibilitatea sau corectitudinea acestora."*

Aşa cum s-a arătat anterior, întrucât Decizia Curţii Constituţionale nr. 302/2017 nu poate produce efecte asupra actelor de procedură efectuate anterior adoptării ei, rămân valabile cele reţinute cu autoritate de lucru judecat în încheierea de cameră preliminară cu privire la proba cu interceptarea convorbirilor telefonice efectuată în baza mandatului emis de judecătorul de drepturi și libertăți în prezenta cauză. Neinvocându-se alte aspecte care să conducă la concluzia producerii unor vătămări care nu ar putea fi înlăturate decât prin anularea acestor acte de procedură, instanţa a reţinut valabilitatea argumentelor expuse în încheierea de cameră preliminară în care au fost analizate aceste aspecte.

În ce priveşte efectele pe care le-a produs asupra acestor înregistrări adoptarea Deciziei nr. 26/2019, Curtea Constituţională arată în paragraful 211 că: *„Prin urmare, având în vedere art. 197 alin. (2) din Codul de procedură*

penală din 1968 şi art. 281 din Codul de procedură penală, acest din urmă text coroborat cu Decizia Curţii Constituţionale nr. 302 din 4 mai 2017, prin care s-a constatat că soluţia legislativă cuprinsă în dispoziţiile art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, care nu reglementează în categoria nulităţilor absolute încălcarea dispoziţiilor referitoare la competenţa materială şi după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, este neconstituţională, revine Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie şi celorlalte instanţe judecătoreşti, precum şi Ministerului Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie şi unităţilor subordonate să verifice, în cauzele pendinte, în ce măsură s-a produs o încălcare a dispoziţiilor referitoare la competenţa materială şi după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, şi să dispună măsurile legale corespunzătoare."

Aşa cum s-a arătat anterior, nu poate fi vorba în prezenta cauză de incidenţa sancţiunii nulităţii absolute, ca urmare a încălcării regulilor de competenţă materială a organelor de urmărire penală, deoarece interceptarea a fost făcută în baza normelor în vigoare de la momentul efectuării. Curtea Constituţională subliniază în paragraful 164 din Decizia nr. 26/2019 că textul de la art. 142 alin. 1 din Codul de procedură penală s-a bucurat de prezumţia de constituţionalitate în perioada 1 februarie 2014 - 13 martie 2016, prezumţie care a fost ulterior răsturnată de Curtea Constituţională prin Decizia nr. 51/2016. Aşadar, fiind vorba de acte de procedură efectuate de organele judiciare în baza unui text de lege în vigoare, care s-a bucurat până la data de 13 martie 2016 de prezumţia de constituţionalitate, nu se poate reţine reaua-credinţă a organelor judiciare în efectuarea acestor acte de procedură şi nici necesitatea aplicări unei sancţiuni procedurale acestora.

Această soluţie a fost adoptată şi de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie într-o decizie de speţă, în care s-a reţinut că *«...prin eliminarea din categoria nulităţilor absolute a nerespectării dispoziţiilor referitoare la competenţa materială şi după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, legiuitorul nu şi-a îndeplinit obligaţia ce decurge din respectarea principiului legalităţii, ceea ce contravine art. 1 alin. (3) şi (5) şi art. 21 alin. (3) din Constituţie (...). Înalta Curte reţine însă că, la momentul efectuării actului, încălcarea competenţei materiale a organelor de urmărire penală era prevăzută de lege sub sancţiunea nulităţii relative, iar evaluarea incidenţei nulităţii se realizează prin raportare la legea procesual penală în vigoare la momentul efectuării actului, întrucât legea procesual penală nu retroactivează, ceea ce înseamnă că nu poate fi invocată Decizia Curţii Constituţionale (care modifică o dispoziţie procesual penală) în privinţa actelor de procedură efectuate anterior publicării acesteia.»* (I.C.C.J., Decizia nr. 168/A/2018 din 28 iunie 2018).

În aceeaşi decizie instanţa supremă a mai reţinut că *«Prin urmare, regulile de competenţă materială avute în vedere de dispoziţiile art. 281 alin. (1) lit. b) din C. proc. pen. vizează repartizarea prin lege a organelor judiciare, după anumite criterii, care pot fi anumite infracţiuni sau anumite acte ori măsuri dintr-o anumită fază a procesului penal (în acest sens, a se vedea paragraful nr. 53 din Decizia Curţii Constituţionale nr. 302 din 04.05.2017, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 566 din 17.07.2017), reguli care au fost*

respectate în cauză. Or, administrarea probei cu sprijinul tehnic al altor organe specializate decât cele de urmărire penală nu intră în sfera de incidenţă a nulităţii absolute generată de nerespectarea competenţei materiale a organelor de urmărire penală, întrucât vizează sprijinul tehnic acordat pentru derularea unui procedeu probatoriu, care excedează noţiunii de „act de urmărire penală”. În acest sens, sunt considerentele Deciziei Curţii Constituţionale nr. 779 din 28 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 439 din 24 mai 2018, prin care s-a respins, ca neîntemeiată, excepţia de neconstituţionalitate şi s-a constatat că dispoziţiile art. 91[2] alin. (1) din C. proc. pen. din 1968 sunt constituţionale, în raport cu criticile formulate.»

Aşadar, punerea în executare, prin Serviciul Român de Informaţii, a mandatelor de interceptare, în baza dispoziţiilor art. 142 din Codul de procedură penală, anterior declarării sale neconstituţionale prin Decizia nr. 51/2016, nu are ca efect nulitatea mijlocului de probă obţinut.

Întrucât înregistrările convorbirilor telefonice efectuate în baza mandatelor emise de judecătorul de drepturi şi libertăţi au fost depuse la dosarul cauzei în totalitate, au putut fi ascultate şi contestate de către părţi şi reprezintă forma brută a datelor care rezultă din aceste probe, instanţa a reţinut că efectuarea lor prin folosirea aparaturii deţinute de către Serviciul Român de Informaţii nu poate avea ca efect nulitatea probei. Niciunul dintre inculpaţi nu a solicitat expertizarea tehnică a acestor înregistrări, ci doar a unor înregistrări efectuate în baza mandatelor de siguranţă naţională, neinvocându-se niciun aspect care să ridice vreo îndoială asupra fiabilităţii probelor astfel obţinute. De altfel, nici nu s-a invocat în sprijinul acuzaţiilor vreo convorbire telefonică interceptată în baza mandatelor emise de judecătorul de drepturi şi libertăţi, ci doar unele convorbiri telefonice interceptate în baza mandatelor de siguranţă naţională.

c). Referitor la interceptările efectuate în baza mandatelor de siguranţă naţională, instanţa a constatat că, deşi nu este incident vreun motiv care să conducă la aplicarea sancţiunii nulităţii absolute, se impune acordarea unei valori probante reduse pentru aceste probe, în sensul că ele nu pot sta la baza pronunţării unei hotărâri de condamnare a inculpaţilor şi nici nu pot avea un caracter determinant pentru adoptarea unei astfel de soluţii.

În ce priveşte legalitatea acestor probe, instanţa a reţinut că acest aspect a fost analizat în faza camerei preliminare, statuându-se printr-o hotărâre definitivă că sunt legale.

Conferirea unei valori probante reduse este determinată, în primul rând, de faptul că în cursul judecăţii au fost adoptate Deciziile nr. 91/2018 şi nr. 802/2018 ale Curţii Constituţionale a României, care au declarat neconstituţionale două teze din art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991 privind securitatea naţională a României.

Potrivit dispoziţiilor art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991, *„constituie ameninţări la adresa securităţii naţionale a României subminarea, sabotajul sau orice alte acţiuni care au ca scop înlăturarea prin forţă a instituţiilor democratice ale statului ori care aduc atingere gravă drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale cetăţenilor români sau pot aduce atingere capacităţii de apărare ori altor asemenea interese ale ţării, precum şi actele de distrugere,*

degradare ori aducere în stare de neîntrebuinţare a structurilor necesare bunei desfăşurări a vieţii social-economice sau apărării naţionale."

Prin Decizia nr. 91 din data de 28.02.2018, publicată în Monitorul Oficial nr. 348 din 20.04.2018, Curtea Constituţională, admiţând excepţia de neconstituţionalitate cu care a fost sesizată, a constatat că sintagma *„aduc atingere gravă drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale cetăţenilor români"*, cuprinsă în art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991 privind securitatea naţională a României, este neconstituţională.

De asemenea, prin Decizia nr. 802 din data de 06.12.2018, publicată în Monitorul Oficial nr. 218 din 20.03.2019, Curtea Constituţională, admiţând excepţia de neconstituţionalitate cu care a fost sesizată de inculpatul Mateescu Lucian Claudiu, a constatat că sintagma *„ori altor asemenea interese ale ţării"*, cuprinsă în dispoziţiile art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991 privind securitatea naţională a României, este neconstituţională.

Cum din mandatele de siguranţă naţională depuse la dosar în formă declasificată rezultă că ele au fost emise în baza art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991, părţile sunt în imposibilitate de a verifica dacă mandatele de siguranţă naţională au fost emise în baza vreuneia din cele două teze declarate neconstituţionale prin Deciziile nr. 91/2018 şi nr. 802/2018 (*„aduc atingere gravă drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale cetăţenilor români"* şi *„altor asemenea interese ale ţării"*) ori dacă au fost emise avându-se în vedere vreuna din celelalte teze ale art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991. Cunoaşterea de către persoana supravegheată a temeiurilor de fapt şi de drept care au stat la baza emiterii mandatelor de supraveghere tehnică şi conferirea unei posibilităţi reale de a le contesta în faţa instanţei necesită declasificarea încheierilor ce au stat la baza mandatelor de siguranţă naţională.

În speţă, s-a solicitat Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie declasificarea integrală a încheierilor în baza cărora au fost emise mandatele de siguranţă naţională, răspunsul fiind unul negativ, din motive ce ţin de siguranţa naţională. Au fost declasificate parţial aceste încheieri, doar cu privire la temeiul juridic ce a stat la baza emiterii mandatelor de siguranţă naţională, însă din această declasificare parţială nu s-a putut identifica teza de la art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991 care a stat la baza emiterii mandatelor de siguranţă naţională.

Instanţa a făcut demersuri pentru a solicita documentele în format clasificat, iar apărătorii inculpaţilor au avut posibilitatea efectivă să le consulte, cu respectarea condiţiilor impuse de legislaţia în vigoare privind siguranţa naţională. Astfel, avocatul inculpaţilor Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein şi Moshe Agavi a înţeles uzeze de această posibilitate legală şi a parcurs procedura de obţinere a certificatului ORNISS care i-a permis accesul la acestea. Faptul că ceilalţi apărători ai părţilor implicate în dosar nu au parcurs această procedură de autorizare a împiedicat accesul lor la documentele clasificate şi posibilitatea unei dezbateri reale cu privire la conţinutul acestora şi la temeiul de fapt şi de drept care a stat la baza emiterii lor.

Necesitatea parcurgerii unei astfel de proceduri de autorizare a accesului la documente clasificate a fost considerată de către Curtea Constituţională a României în Decizia nr. 21 din 18 ianuarie 2018 ca fiind una proporţională cu scopul urmărit, reţinându-se în paragraful nr. 43 din motivare că: *«Curtea*

Constituţională s-a pronunţat prin Decizia nr. 1.335 din 9 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 29 din 15 ianuarie 2009, stabilind constituţionalitatea dispoziţiilor de lege care condiţionează accesul la informaţiile secrete de stat de obţinerea autorizaţiei (impuse de legea de la acea dată inclusiv magistraţilor), arătând că „dispoziţiile referitoare la persoanele ce urmează să aibă acces la informaţiile clasificate, protecţia acestor informaţii prin măsuri procedurale, nivelul de secretizare a acestora, precum şi interdicţia clasificării unor categorii de informaţii sau accesul la informaţiile secrete de stat nu reprezintă impedimente de natură să afecteze drepturile şi libertăţile constituţionale, fiind în deplin acord cu normele din Legea fundamentală invocate. De asemenea, acestea nu înlătură posibilitatea judecătorului de a avea acces la informaţiile secrete de stat, cu respectarea regulilor de natură procedurală prevăzute de lege". Curtea a mai reţinut că: „critica privind încălcarea [...] principiului egalităţii în drepturi, prin instituirea unor nivele diferite de acces la informaţie pentru acuzare şi apărare, este neîntemeiată, deoarece pentru a avea acces la informaţii clasificate trebuie să se urmeze aceeaşi procedură prealabilă de obţinere a certificatelor/autorizaţiilor de securitate, indiferent de persoana care solicită acest lucru". În acelaşi sens se pronunţase Curtea şi prin Decizia nr. 1.120 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 27 noiembrie 2008, statuând că „este firesc ca Legea nr. 182/2002, având ca obiect de reglementare protecţia informaţiilor clasificate, să conţină reguli specifice cu privire la accesul la astfel de informaţii al anumitor persoane care au calitatea de părţi într-un proces, respectiv cu condiţia obţinerii certificatului de securitate, fiind necesar a fi îndeplinite, în prealabil, cerinţele şi procedura specifică de obţinere a acestuia, prevăzute de aceeaşi lege. De vreme ce prevederile de lege criticate nu au ca efect blocarea efectivă şi absolută a accesului la anumite informaţii, ci îl condiţionează de îndeplinirea anumitor paşi procedurali, etape justificate prin importanţa pe care asemenea informaţii o poartă, nu se poate susţine încălcarea dreptului la un proces echitabil sau a principiului unicităţii, imparţialităţii şi al egalităţii justiţiei pentru toţi. Pe de altă parte, însăşi Constituţia prevede, potrivit art. 53 alin. (1), posibilitatea restrângerii exerciţiului unor drepturi – inclusiv a garanţiilor aferente unui proces echitabil – pentru raţiuni legate de apărarea securităţii naţionale. Reglementarea mai strictă a accesului la informaţiile clasificate ca fiind secrete de stat, prin stabilirea unor condiţii pe care trebuie să le îndeplinească persoanele care vor avea acces la astfel de informaţii, precum şi a unor proceduri de verificare, control şi coordonare a accesului la aceste informaţii, reprezintă o măsură necesară în vederea asigurării protecţiei informaţiilor clasificate, în acord cu dispoziţiile constituţionale ce vizează apărarea securităţii naţionale."»

Tot în această decizie Curtea Constituţională a României a reţinut, în paragraful 52 din motivare, că *«instanţa europeană a statuat în jurisprudenţa sa că, pentru pregătirea apărării în cadrul unei proceduri penale, inculpatul trebuie să ia cunoştinţă de toate elementele dosarului. Deşi a admis faptul că acest drept nu este absolut, excepţiile trebuie să fie justificate şi trebuie să existe o compensare pentru aceste dificultăţi procedurale create (Hotărârea din 24*

iunie 2003, pronunţată în Cauza Dowsett împotriva Regatului Unit, paragrafele 41 şi 42). În acelaşi timp, Curtea a socotit că exigenţele Convenţiei sunt respectate şi atunci când acuzatului nu i s-a permis accesul personal la dosarul cauzei, însă acest drept i-a fost acordat avocatului acestuia (Hotărârea din 19 decembrie 1989, pronunţată în Cauza Kamasinski împotriva Austriei, paragraful 88). Această ultimă exigenţă pe care jurisprudenţa Curţii europene o consideră îndeplinită în legătură cu dreptul inculpatului de a fi informat cu privire la actele/documentele/materialele aflate la dosarul cauzei nu poate fi nicidecum interpretată în sensul că avocatul acuzatului se substituie în dreptul acestuia la informare, ci doar în sensul că, atunci când acuzatul este în imposibilitatea de a accesa personal şi, eventual, asistat de avocat, dosarul, dreptul său la informare nu este afectat dacă este reprezentat de avocatul său, căruia i se asigură accesul la dosarul cauzei.» Aşadar, în speţă s-ar fi putut realiza o informare efectivă a avocaţilor inculpaţilor cu privire la conţinutul documentelor clasificate, iar aceasta ar fi fost una conformă cu exigenţele Convenţiei europene a drepturilor omului.

Cum nu a existat o astfel de informare decât faţă de avocatul inculpaţilor Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein şi Moshe Agavi, nu şi faţă de avocaţii celorlalţi inculpaţi din cauză, instanţa a reţinut că acesta este un motiv pentru care, faţă de imposibilitatea obiectivă de a analiza temeiurile de fapt şi de drept care au stat la baza emiterii mandatelor de interceptare pe legea siguranţei naţionale, aceste înregistrări nu pot avea un caracter determinant sau esenţial pentru pronunţarea unei soluţii de condamnare în cauză. Interceptările şi înregistrările au fost efectuate în baza legii în vigoare la momentul efectuării lor, cu autorizarea judecătorilor din cadrul Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, motiv pentru care nu poate fi constatată nulitatea acestora, însă încheierile care au stat la baza efectuării lor nu au putut fi puse în discuţia contradictorie a părţilor, fiind clasificate.

Asigurarea unui drept real al inculpaţilor de a contesta în faţa instanţei de judecată temeiurile de fapt şi de drept care au stat la baza emiterii acestor mandate, deşi se referă la un drept substanţial (dreptul la viaţa privată), constituie temei pentru aplicarea în speţă a remediului procedural constând în conferirea unei valori probante reduse acestor mijloace de probă.

În legătură cu procedura de punere la dispoziţia parchetului de către Serviciul Român de Informaţii a celor 188 de înregistrări ale convorbirilor telefonice interceptate în baza mandatelor de siguranţă naţională, instanţa a reţinut că aceasta este reglementată în două texte de lege. Primul temei legal al acestui act îl reprezintă dispoziţiile art. 66 alin. 3 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, care prevede că: „*Serviciile şi organele specializate în culegerea, prelucrarea şi arhivarea informaţiilor au obligaţia de a pune, de îndată, la dispoziţia parchetului competent, la sediul acestuia, toate datele şi toate informaţiile, neprelucrate, deţinute în legătură cu săvârşirea infracţiunilor.”* Al doilea temei legal al punerii la dispoziţie a acestor înregistrări îl reprezintă art. 14 alin. 3 şi 4 din O.U.G. nr. 43/2002, privind Direcţia Naţională Anticorupţie, în care se prevede că: *„(3) Serviciile şi organele specializate în culegerea şi prelucrarea informaţiilor au obligaţia de a pune la dispoziţie Direcţiei Naţionale Anticorupţie, de îndată, datele şi informaţiile*

deţinute în legătură cu săvârşirea infracţiunilor privitoare la corupţie. (4) Serviciile şi organele specializate în culegerea şi prelucrarea informaţiilor, la cererea procurorului şef al Direcţiei Naţionale Anticorupţie sau a procurorului anume desemnat de acesta, îi vor pune la dispoziţie datele şi informaţiile prevăzute la alin. (3), neprelucrate."

Aşadar, nu s-ar putea reţine că temeiul care a stat la baza punerii la dispoziţia parchetului a acestor înregistrări ar fi fost Protocolul nr. 00750 din 4 februarie 2009, încheiat de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie şi Serviciul Român de Informaţii, cu privire la care s-a constatat conflictul juridic de natură constituţională prin Decizia nr. 26/2019 a Curţii Constituţionale a României.

S-a constatat că este real faptul că din probele administrate rezultă că, împreună cu aceste înregistrări, Serviciul Român de Informaţii a transmis parchetului şi unele note de redare a convorbirilor, dar acest aspect nu poate afecta fiabilitatea probei cu înregistrarea audio transmisă parchetului, ci doar a notelor de transcriere. D.N.A. – S.T. Braşov a arătat în adresa depusă la dosar în data de 22.06.2017, aflată la filele 187-193 din volumul XVIII al dosarului instanţei, că redarea convorbirilor telefonice în procesele-verbale certificate de procuror în prezentul dosar s-a făcut după reascultarea tuturor convorbirilor. Or, în acest caz, fiind vorba de redarea de către procuror a înregistrărilor de la dosar, nu s-ar mai putea susţine nelegalitatea care ar fi rezultat din redarea convorbirilor telefonice de către un organ necompetent. Nu există la dosar alte procese-verbale de redare a convorbirilor telefonice, în afara celor certificate de procuror. În plus, toate cele 188 de convorbiri telefonice interceptate în baza mandatelor de siguranţă naţională au fost puse la dispoziţia tuturor părţilor, iar fiabilitatea redării lor în procesele-verbale certificate de procuror a putut fi verificată în cursul judecăţii, fiind remediate în cursul cercetării judecătoreşti toate erorile de redare sau de traducere, astfel că nu există nicio vătămare sub acest aspect.

În ce priveşte modul concret în care au fost puse la dispoziţia parchetului aceste convorbiri telefonice, în adresa depusă la data de 5.03.2019, aflată la filele 144-146 din volumul XLIV al dosarului instanţei, D.N.A – S.T. Braşov a arătat că: „După ce procurorul a solicitat punerea la dispoziţie a eventualelor date şi informaţii deţinute de S.R.I. în baza mandatelor de siguranţă naţională puse în aplicare, S.R.I. a pus la dispoziţia procurorului, la sediul D.J.I. Braşov, înregistrări ale unor convorbiri însoţite de note de redare pentru ca procurorul să analizeze şi să aprecieze dacă au legătură cu cauza. După ce procurorul a luat la cunoştinţă de aceste informaţii clasificate şi a apreciat că din conţinutul lor rezultă date în legătură cu cauza, prin adresa din data de 05.06.2015 s-a solicitat SRI declasificarea *tuturor convorbirilor telefonice prezentate şi a notelor de redare a acestora.* Nu au existat înregistrări prezentate de SRI pe care procurorul să le considere lipsite de relevanţă şi pentru care să nu solicite declasificarea." În aceeaşi adresă se arată că, urmare a solicitărilor adresate SRI, această instituţie a transmis apoi cele 188 de înregistrări, pe două suporturi optice tip DVD, care conţineau 34 şi, respectiv, 154 sesiuni audio şi că, în afara acestor înregistrări depuse la dosarul cauzei, SRI nu a pus la dispoziţia procurorului alte înregistrări obţinute în baza mandatelor de siguranţă naţională.

Potrivit art. 66 alin. 3 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară şi art. 14 alin. 3 şi 4 din O.U.G. nr. 43/2002, privind Direcţia Naţională Anticorupţie, Serviciul Român de Informaţii avea obligaţia de a pune la dispoziţia parchetului *„toate datele şi toate informaţiile, neprelucrate, deţinute în legătură cu săvârşirea infracţiunilor”*. Din formularea expresă a acestor texte de lege rezultă că există această obligaţie de a pune la dispoziţia parchetului doar datele şi informaţiile deţinute *în legătură cu săvârşirea infracţiunilor,* iar nu toate datele şi informaţiile deţinute cu privire la anumite persoane. Având în vedere natura activităţii serviciilor de informaţii, este justificată opţiunea legiuitorului de a institui această obligaţie doar cu privire la datele şi informaţiile deţinute în legătură cu săvârşirea infracţiunilor, nu şi alte date şi informaţii, deoarece această limitare este necesară pentru protejarea siguranţei naţionale.

Întrucât textele de lege prevăd obligaţia punerii la dispoziţie a datelor şi informaţiilor *neprelucrate,* instanţa a reţinut că această menţiune se referă la punerea la dispoziţie a acestora în formă brută. Sintagma „neprelucrate” nu se referă la punerea la dispoziţie în totalitate a datelor şi informaţiilor deţinute în legătură cu o anumită persoană, ci la lipsa unei prelucrări a acestora de tip „intelligence”, adică a unei analize a acestor date şi informaţii, care să fi fost făcută de serviciul de informaţii. Or, în speţă, s-a constatat că Serviciul Român de Informaţii a pus la dispoziţia parchetului forma cea mai brută a informaţiilor deţinute, care constă în înregistrarea propriilor convorbiri ale inculpaţilor din prezenta cauză. În plus, acestea au fost puse la dispoziţia tuturor părţilor din dosar şi au putut fi contestate în cursul cercetării judecătoreşti. Fiind vorba de punerea la dispoziţie a înregistrării convorbirilor telefonice purtate chiar de inculpaţi, procurorul a putut să facă propria analiză a acestor date şi informaţii şi să decidă ce valoare probantă au fiecare dintre ele, neputând fi reţinută o ingerinţă a serviciului de informaţii în activitatea procurorului sub acest aspect. Faptul că alături de aceste înregistrări au fost puse la dispoziţie şi note de transcriere a lor nu poate fi considerat o prelucrare a informaţiilor, întrucât, aşa cum s-a arătat anterior, procurorul a procedat la ascultarea şi retranscrierea acestora.

Deşi nu ridică vreo problemă de legalitate a mijloacelor de probă, aspectele analizate mai sus constituie, însă, un alt argument pentru reducerea valorii probante a înregistrărilor puse la dispoziţia parchetului de către Serviciul Român de Informaţii, în sensul că ele nu pot avea un caracter esenţial sau determinant pentru pronunţarea unei hotărâri de condamnare.

Condiţiile folosirii în procesul penal a transcrierii unor convorbiri telefonice au fost statuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în mai multe cauze.

În *cauza Khan contra Marii Britanii* s-a reţinut că reclamantul a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la trafic de droguri în baza unei interceptări realizate ca urmare a montării de către poliție a unor dispozitive în apartamentul unui prieten al acestuia față de care, el, pe parcursul unei discuții spontane, a recunoscut săvârșirea faptei. Curtea a constatat încălcarea art. 8, apreciind că înregistrările ambientale realizate de polițiștii britanici nu aveau o bază legală corespunzătoare în dreptul englez, ele efectuându-se după niște reglementări ale Ministerului de Interne care nu

îndeplineau condiția de accesibilitate. În plus, reclamantul a invocat încălcarea art. 6 din Convenție, întrucât înregistrările efectuate reprezentau singura probă care a stat la baza condamnării sale. Astfel, admiterea de către instanțele britanice a acestui mijloc de probă l-a determinat ulterior și pe reclamant ca, în faza de judecată, să-și recunoască vinovăția. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că procedura în anasamblul său a fost echitabilă, nefiind încălcat art. 6 din Convenție, deoarece reclamantul a avut posibilitatea să conteste atât autenticitatea înregistrării, cât și utilizarea acesteia de către organele judiciare.

În *cauza Dumitru Popescu contra României* (nr. 2), în paragraful 106, Curtea Europeană arată că: *„Dacă prevederile Convenției garantează, prin art. 6, dreptul la un proces echitabil, totuși aceasta nu reglementează admisibilitatea probelor ca atare, materie ce ține în primul rând de dreptul intern. Așadar, Curtea nu va putea exclude admisibilitatea unei probe administrate cu nerespectarea reglementărilor dreptului național (Schenk împotriva Elveției, Hotărârea din 12 iulie 1988, seria A nr. 140, § 46; Khan citată mai sus, § 35, și P.G și J.H împotriva Regatului Unit, nr. 44.787/98, § 76, CEDO 2001-IX). Pe de altă parte, Curtea reamintește că în trecut a avut deja ocazia să declare că utilizarea unei înregistrări ilegale și, pe deasupra, ca element unic de probă, nu este în sine incompatibilă cu principiile de echitate consacrate de art. 6 § 1 din Convenție, chiar și atunci când acest mijloc de probă a fost obținut cu încălcarea cerințelor Convenției, în special cu cele ale art. 8 din Convenție (Khan citată mai sus, § 40; P.G și J.H împotriva Regatului Unit citată mai sus, § 81; Schenk citată mai sus, § 49).”*

În paragrafele 110 și 111 din această hotărâre se arată că: *„110. În cele din urmă, Curtea constată că, în materie de probațiune, dreptul procesual român prevede că probele nu au valoare prestabilită și nu sunt ierarhizate, forța lor probantă depinzând de intima convingere a judecătorilor în ceea ce privește ansamblul probelor administrate, fără să existe, așadar, prezumția de preeminență a unei probe față de alta (paragraful 39 de mai sus). Ea consideră că în cauza de față trebuie acordată importanță faptului că înregistrările în litigiu nu au constituit singurul mijloc de probă supus aprecierii suverane a judecătorilor [a se vedea, mutatis mutandis, Schenk citată mai sus, §§ 47 și 48; Turquin împotriva Franței, nr. 43.467/98 (dec.), 24 ianuarie 2002]. Într-adevăr, Tribunalul Militar Teritorial București și instanțele superioare au coroborat înregistrările cu alte mijloace de probă, precum declarațiile coinculpaților, mărturiile agenților însărcinați cu securitatea aeroportului Otopeni și procesele-verbale de confruntare, de reconstituire și de percheziție, elemente printre care înregistrările litigioase au contat, desigur, la luarea deciziei judecătorilor naționali de a-l condamna pe reclamant, însă fără ca ele să fi constituit elementul unic ce le-a creat convingerea intimă cu privire la vinovăția acestuia (paragrafele 26 și 37 de mai sus).*

111. Având în vedere cele de mai sus, Curtea consideră că utilizarea înregistrărilor în litigiu ca probă în procesul de convingere intimă a judecătorilor naționali nu l-a privat pe reclamant de un proces echitabil și, așadar, nu a încălcat art. 6 § 1 din Convenție.”

În *cauza Niculescu contra României* Curtea arată că: *„Referitor la transcrierile convorbirilor telefonice, Curtea a constatat că, în conformitate cu prevederile Codului de procedură penală, instanţele naţionale au acceptat ca probă în dosar procesul-verbal al procurorului privind conversaţiile telefonice între inculpaţi în timpul investigaţiilor preliminare. Totodată, instanţele interne au răspuns pe larg la apărările inculpaţilor ce priveau faptul că interceptările nu erau autentice şi Curtea a mai observat că reclamanta a fost cea care s-a angajat în mod liber în acele convorbiri, iar reclamanta a avut posibilitatea să le conteste, instanţele dând lămuriri amănunţite cu privire la obiecţiile formulate în acest sens.*

Mai mult, Curtea a reiterat că această probă nu avea o valoare dinainte stabilită, iar înregistrările nu au fost tratate de instanţe ca o mărturisire deplină, care să stea la baza vinovăţiei, ci au jucat un rol limitat în ansamblul probator analizat de instanţă.

Curtea a mai reiterat că instanţele naţionale sunt mai bine plasate, pentru a aprecia probele necesare într-un dosar, şi dacă o cerere concretă a uneia dintre părţi (în acest caz, exprimarea părerii de către un expert) este relevantă pentru un caz. Mai mult, Curtea a apreciat că probele din dosar erau suficiente pentru a justifica decizia pronunţată de instanţă.

Având în vedere garanţiile oferite în analiza, admisibilitatea şi autenticitatea probei în discuţie, natura şi gradul presupusei constrângeri, precum şi modul în care materialul obţinut prin interceptările telefonice a fost utilizat de instanţe, Curtea a considerat că utilizarea interceptărilor telefonice nu a încălcat drepturile apărării.”

Faptul că, în prezenta cauză, inculpaţii au avut la dispoziţie înregistrările convorbirilor telefonice de la dosar şi le-au putut contesta atât sub aspectul conţinutului, cât şi sub aspectul fiabilităţii lor, faptul că a fost efectuată în cauză şi o expertiză tehnică a înregistrărilor, cu încuviinţarea unui expert parte al inculpaţilor care au solicitat acest lucru, faptul că a fost audiat în şedinţă publică expertul oficial care a întocmit raportul de expertiză, inculpaţii putându-i adresa întrebări, sunt aspecte de natură să asigure garantarea efectivă a dreptului la apărare al inculpaţilor în legătură cu aceste mijloace de probă.

Curtea Constituţională a României acceptă în Decizia nr. 91/2018, paragraful 35, că dispoziţiile art. 139 alin. 3 din Codul de procedură penală pot conferi calitatea de mijloc de probă acestor înregistrări făcute în baza mandatelor de siguranţă naţională, subliniind că: *„Aşa fiind, concluzia care se impune este aceea că dispoziţiile legii privind securitatea naţională nu conferă calitatea de probă/mijloc de probă datelor şi informaţiilor rezultate din activităţi specifice culegerii de informaţii care presupun restrângerea exerciţiului unor drepturi sau libertăţi fundamentale ale omului, autorizate potrivit Legii nr. 51/1991. Doar dispoziţiile art. 139 alin. (3) din Codul de procedură penală ar putea conferi calitatea de mijloc de probă înregistrărilor rezultate din activităţi specifice culegerii de informaţii, autorizate potrivit Legii nr. 51/1991, iar nu dispoziţiile art. 11 lit. d) din Legea nr. 51/1991. Astfel, Curtea constată că problema de constituţionalitate ridicată de autorul excepţiei nu ţine de modul de reglementare a dispoziţiilor art. 11 lit. d) din Legea nr. 51/1991, ci de modul de reglementare a dispoziţiilor procesual penale, eventual*

coroborate cu dispoziţiile Legii nr. 51/1991, care însă nu au fost criticate în prezenta cauză." Așadar, întrucât dispozițiile art. 139 alin. 3 din Codul de procedură penală sunt în vigoare și nu au fost declarate neconstituționale, ele constituie baza pentru reținerea ca mijloace de probă în procesul penal a înregistrărilor efectuate în baza mandatelor de siguranță națională.

Instanța a constatat că și Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie a admis folosirea ca mijloace de probă în procesul penal a înregistrărilor efectuate în baza mandatelor de siguranţă naţională, reţinând într-o decizie de speţă că: *„În primul rând, privitor la activităţile autorizate prin mandatul de securitate naţională nr. Y., a căror nulitate este invocată de către inculpata A., facem precizarea că acestea nu sunt măsuri de supraveghere tehnică dispuse conform C. proc. pen., ci activităţi de culegere de informaţii autorizate de judecători anume desemnaţi din cadrul Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie. Este adevărat că unele dintre acestea sunt similare măsurilor de supraveghere reglementate în dispoziţiile art. 138-146 Cod procedură penală, însă nu trebuie confundate cu acestea.*

Activităţile de culegere de informaţii sunt autorizate şi puse în executare în conformitate cu dispoziţiile Legii nr. 51/1991 privind securitatea naţională a României şi nu potrivit dispoziţiilor Codului de procedură penală.

Potrivit acestei legi (art. 8 alin. 1), activitatea de informaţii pentru realizarea securităţii naţionale se execută de Serviciul Român de Informaţii, organul de stat specializat în materia informaţiilor din interiorul ţării, Serviciul de Informaţii Externe, organul de stat specializat în obţinerea din străinătate a datelor referitoare la securitatea naţională şi Serviciul de Protecţie şi Pază, organul de stat specializat în asigurarea protecţiei demnitarilor români şi a demnitarilor străini pe timpul prezenţei lor în România, precum şi în asigurarea pazei sediilor de lucru şi reşedinţelor acestora.

Conform art. 9 din aceeaşi lege, Ministerul Apărării Naţionale, Ministerul Afacerilor Interne şi Ministerul Justiţiei îşi organizează structuri de informaţii cu atribuţii specifice domeniilor lor de activitate. Activitatea de informaţii a acestor organe se desfăşoară în conformitate cu prevederile acestei legi şi este controlată de Parlament. Cum Direcţia generală de informaţii şi protecţie internă era structură specializată a Ministerului Afacerilor Interne care desfăşura astfel de activităţi de informaţii (după cum vom arăta în continuare), tragem concluzia că activitatea de culegere de informaţii realizată de către DIPI/SIPI în baza Legii nr. 51/1991 este conformă acestei legi, precum şi legii de organizare a acestei structuri (O.U.G. nr. 30/2007 privind organizarea şi funcţionarea Ministerului Internelor şi Reformei Administrative).

Aşadar, aceste activităţi de culegere de informaţii au fost realizate în conformitate cu legea care le reglementează, urmând ca instanţa învestită să soluţioneze în fond cauza să stabilească care este valoarea probatorie a acestor informaţii." (I.C.C.J., Secţia penală, judecător de cameră preliminară, încheierea din 21 martie 2018).

Chiar înregistrările efectuate în baza mandatelor de siguranţă naţională folosite în prezenta cauză au fost menţionate de către Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie în motivarea sentinţei penale nr. 318 din 22 mai 2018, rămasă definitivă prin respingerea apelurilor, în care s-a dispus achitarea martorului Popescu

Tăriceanu Călin, audiat în prezenta cauză în cursul urmăririi penale. În motivarea soluţiei de achitare a martorului, instanţa supremă a făcut referire şi la înregistrări efectuate în baza mandatelor de siguranță națională folosite și în prezenta cauză.

Din declasificarea adreselor emise de D.N.A – Serviciul Teritorial Braşov şi Serviciul Român de Informaţii nu rezultă aspecte din care să se poată trage concluzia că probele administrate în cursul urmăririi penale au fost alterate, sub aspectul fiabilităţii, prin vreo intervenţie a serviciului de informaţii în administrarea lor. În cazul în care din probe ar fi rezultat o astfel de intervenţie a serviciului de informaţii în administrarea probelor, s-ar fi impus înlăturarea probelor administrate în acest mod, deoarece fiabilitatea lor ar fi fost pusă sub semnul întrebării. Însă, din probele administrate în cauză rezultă că întreaga corespondenţă s-a purtat între cele două instituţii în legătură cu înaintarea de către Serviciul Român de Informaţii a înregistrărilor efectuate în baza mandatelor de siguranţă naţională ori în legătură cu înregistrările efectuate în baza mandatelor emise de judecătorul de drepturi şi libertăţi, înregistrări care au putut fi ascultate şi contestate de părţile din cauză. Din acest motiv, instanţa a reţinut că nu se impune înlăturarea înregistrării convorbirilor telefonice nici în baza Deciziei nr. 26/2019 a Curţii Constituţionale a României.

Acestea sunt singurele mijloace de probă care au o legătură cu Serviciul Român de Informaţii în prezenta cauză şi, aşa cum s-a arătat anterior, ele au fost solicitate de parchet şi predate de către serviciul de informaţii în baza prevederilor art. 66 alin. 3 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară şi art. 14 alin. 3 şi 4 din O.U.G. nr. 43/2002, privind Direcţia Naţională Anticorupţie, care sunt dispoziţii legale în vigoare, adoptate cu respectarea Constituţiei.

Nu au rezultat în cauză date potrivit cărora ar fi fost obţinute şi alte probe cu sprijinul Serviciului Român de Informaţii ori că ar fi existat vreo „delegare" de atribuţii din partea D.N.A – Serviciul Teritorial Braşov către acest serviciu de informaţii, în baza Protocolului nr. 00750 din 4.02.2009, încheiat între Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie şi Serviciul Român de Informaţii. Raportul de constatare întocmit de Institutul de Tehnologie Avansată constituie o probă cu caracter tehnic, întocmit de un specialist dintr-un domeniu, la solicitarea procurorului, fără vreo legătură cu folosirea unor metode specifice unor servicii de informații. Potrivit art. 172 alin. (10) Cod procedură penală, constatarea poate fi făcută de un specialist care funcţionează în cadrul organelor judiciare sau din afara acestora, nefiind limitată în vreun fel această posibilitate a organelor de urmărire penală de a apela la cunoştinţele unor specialişti. La momentul la care s-a dispus efectuarea acestuia nu era pronunţată Decizia nr. 26/2019 a Curţii Constituţionale a României, care a constatat existenţa conflictului constituţional. Raportul întocmit este depus la dosar, a putut fi contestat sub aspectul conţinutului probator, iar părţile au putut solicita efectuarea de expertize în cursul judecăţii în combaterea oricăror aspecte relevate de acest mijloc de probă.

Nu a fost apreciată ca întemeiată nici susţinerea inculpatului Truică Remus, potrivit căreia probele ar fi nelegale pentru că instituţiile beneficiare ale informaţiilor clasificate (Ministerul Public şi I.C.C.J.) la momentul emiterii

documentelor clasificate nu erau beneficiari autorizaţi şi nu aveau, în conformitate cu dispoziţiile imperative ale art. 22 din Legea nr. 182/2002, întocmite liste proprii cuprinzând informaţiile secrete de stat în domeniul lor de activitate, pe care să le fi supus aprobării sau să fi fost aprobate în acest sens prin Hotărâre, de către Guvernul României. Instanţa a reţinut că acest text de lege se referă la beneficiarii autorizaţi ai informaţiilor clasificate, respectiv la instituţiile cărora serviciile de informaţii sunt obligate să le înainteze rapoarte, analize etc. Or, parchetul sau instanţele de judecată nu sunt astfel de instituţii, ci pot fi sesizate doar organele de urmărire penală cu săvârşirea unor infracţiuni, în baza art. 66 alin. 3 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară şi art. 14 alin. 3 şi 4 din O.U.G. nr. 43/2002, privind Direcţia Naţională Anticorupţie.

Regimul folosirii informaţiilor sau documentelor clasificate în cauzele penale este reglementat în art. 352 alin. 11 şi 12 din Codul de procedură penală, iar utilizarea unor astfel de documente într-un proces penal se face în baza acestor texte de lege, fără să fie necesară adoptarea unui alt act normativ care să autorizeze parchetul sau instanţa în acest sens.

Pentru aceste motive, instanţa a reţinut că proba cu înregistrarea convorbirilor telefonice, făcută în baza mandatelor de siguranţă naţională, nu este lovită de nulitate absolută, fiind făcută în conformitate cu legea în vigoare de la momentul efectuării lor şi cu autorizarea unui judecător din cadrul Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie.

e). Această probă nu este nici lipsită de fiabilitate, deoarece expertiza tehnică efectuată în cauză nu a relevat aspecte care să ridice vreo îndoială cu privire la veridicitatea aspectelor rezultate din aceste convorbiri. Chiar dacă expertul nu s-a putut pronunţa cu privire la caracterul cert autentic al înregistrărilor, pentru că nu a avut acces la originalul înregistrării şi la aparatura cu care s-a făcut interceptarea, nefiind furnizat expertului codul H, acest lucru nu poate conduce *de plano* la înlăturarea acestei probe. Astfel, fiind audiat la data de 19.10.2018, expertul audio Sas Vasile Dan, din cadrul LIEC Braşov, a arătat că: *„De aceea eu nu am scris în concluzie că înregistrările nu sunt editate, ci am scris că nu am depistat urme de editare. Există o multitudine de posibilităţi de a edita înregistrările digitale fără a putea depista acele editări. Cu posibilităţile tehnice avute eu nu am depistat astfel de urme de editare.”*

Din celelalte probe administrate în cauză, din susţinerile inculpaţilor cu privire la aceste înregistrări, din argumentele invocate de aceştia în susţinerea apărărilor şi din ascultarea înregistrărilor, instanţa a concluzionat că aceste convorbiri sunt reale. În înregistrările din prezenta cauză pot fi identificate şi în mod direct vocile inculpaţilor care au fost prezenţi în sala de judecată.

Inculpaţii nu au contestat existenţa acestor convorbiri telefonice şi nu au invocat existenţa unor aspecte concrete care să se fi discutat şi care nu ar apărea în înregistrare, astfel că nu există niciun motiv pentru a înlătura aceste mijloace de probă. Dimpotrivă, inculpatul Truică Remus, în declaraţia dată în faţa instanţei de judecată, a încercat să justifice unele aspecte rezultate din conţinutul convorbirilor telefonice interceptate în baza mandatelor de siguranţă naţională, fapt din care rezultă o recunoaştere implicită a autenticităţii conţinutului acestora.

Eventualele greşeli de traducere sau de consemnare, identificate de inculpaţi în înregistrări, a convorbirilor telefonice, au fost remediate în cursul judecăţii, prin audierea în faţa instanţei de judecată a unui interpret care a arătat sensul exact al termenilor contestaţi.

În afară de imposibilitatea stabilirii cu certitudine de către expert a caracterului lor autentic, din cauza lipsei accesului la aparatura cu care au fost făcute, nu au mai fost identificate de către expertul oficial alte aspecte care să ridice un dubiu asupra înregistrărilor. Posibilele deformări care ar putea apărea cu ocazia copierii pe CD a acestora ori cu ocazia trecerii de pe un suport pe altul nu pot altera conţinutul convorbirii în aşa fel încât acesta să nu mai prezinte nicio garanţie de autenticitate. Sub acest aspect, în declaraţia din 19.10.2018. expertul audio Sas Vasile Dan, din cadrul LIEC Braşov, a arătat că: *„Autenticitatea în cazul înregistrărilor digitale nu are relevanţă faţă de momentul la care s-au manifestat probele vocale datorită multiplicităţii probelor digitale. Acestea pot fi reproduse fără eroare de nenumărate ori, spre deosebire de înregistrările analogice în care înregistrarea originală este unică"; „prin copiere conţinutul este identic, în schimb metadatele se modifică pentru că sistemul de operare înscrie noi metadate, adică data, ora, anul când s-a procedat la copiere."*

Spre deosebire de aceste înregistrări făcute în baza mandatelor de siguranţă naţională, la care nu au fost indicate urme de editare prin ştergere de către niciunul dintre experţi, în cazul înregistrării ambientale făcute în locuinţa inculpaţilor Al României Paul Philippe şi A României Lia (înregistrarea 29-discutie-tal-beni-steinmetz-shimon.mp3), expertul parte Cătălin Grigoraş a susţinut că a depistat cel puţin o urmă de ştergere la contor de timp 00:16:48.350 de la începutul înregistrării (urme de ştergere de tip Butt-Splice) şi că această urmă este evidentă şi din punct de vedere auditiv (pagina 11 din Obiecţiunile la raportul de expertiză nr. 120 din 6 octombrie 2017). În cazul acestei înregistrări, având în vedere aspectele tehnice depistate de către expertul parte, care ridică dubii cu privire la integritatea înregistrării, văzând şi lipsa aparatului cu care s-a făcut înregistrarea, care nu a putut fi pus la dispoziţie de către cei care au făcut-o, instanţa a reţinut că ea nu prezintă suficiente garanţii de fiabilitate pentru a fi folosită ca mijloc de probă în cauză.

În consecinţă, faţă de toate aceste aspecte, instanţa a reţinut că există în cazul înregistrărilor efectuate în baza mandatelor de siguranţă naţională o problemă de asigurare deplină a garanţiilor dreptului la viaţă privată, pe care o ridică lipsa încheierilor în baza cărora au fost efectuate şi lipsa unui text de lege similar celui din art. 145 Cod procedură penală, care să dea dreptul persoanei supravegheate ca, după încetarea măsurii de supraveghere, să fie informată cu privire la acest aspect şi să aibă dreptul, la cerere, de a asculta convorbirile efectuate. Acestea sunt *garanţii ulterioare măsurii supravegherii tehnice,* care nu afectează fiabilitatea probei cu înregistrarea convorbirilor telefonice de la dosar, dar a căror nerespectare impune adoptarea remediului acordării unei valori probante reduse acestor mijloace de probă.

În plus, instanţa a reţinut şi faptul că, în cursul judecăţii, au fost adoptate Deciziile nr. 91/2018 şi nr. 802/2018 ale Curţii Constituţionale a României, care au declarat neconstituţionale două teze din art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991

privind securitatea naţională a României, iar prin clasificarea încheierilor în baza cărora au fost emise mandatele de siguranţă naţională şi a celorlalte acte legate de emiterea acestora, inculpaţii au fost în imposibilitate de a lua la cunoştinţă şi de a contesta temeiurile de fapt şi de drept care au stat la baza interceptării convorbirilor lor telefonice, aspect care impune, de asemenea, acordarea unei valori probante reduse acestor mijloace de probă, în sensul că ele nu pot avea un caracter esenţial sau determinant în pronunţarea unei hotărâri de condamnare sau de amânare a aplicării pedepsei.

Acest remediu al conferirii unei valori probante reduse unor probe administrate în cursul urmării penale este consacrat legislativ în art. 352 alin. 12 din Codul de procedură penală şi a fost admis şi în jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului, fiind reţinut ca atare şi în doctrina şi jurisprudenţa română. Astfel, în doctrină s-a arătat că: *„testul determinant sau exclusiv al probei, evaluat de CEDO în ipotezele în care declaraţiile unor martori (noţiune autonomă în sens european) au fost administrate fără ca acuzatul să fi putut avea o ocazie adecvată să îşi exercite dreptul prevăzut de art. 6 parag. (3) lit. d) din CEDO poate fi aplicat, în mod similar şi în acelaşi scop (protecţia dreptului la un proces echitabil), şi atunci când probele au fost administrate în cursul urmăririi penale în mod nelegal. În această modalitate, valoarea probantă a probelor administrate în cursul urmăririi penale poate fi afectată de nelegalitatea administrării lor prin stabilirea de către judecătorul de cameră preliminară că singurul remediu eficient este acela al constatării valorii probante condiţionate a acestor probe care, în cursul judecăţii, să nu poată servi în mod determinant sau exclusiv la pronunţarea unei hotărâri prin care să se dispună condamnarea inculpatului, renunţarea la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei.”* (M. Udroiu, Procedură penală. Partea specială, Ediţia 4, Editura C.H. Beck, 2017, pagina 186).

f). Referitor la cererile de constatare a nulităţii absolute a percheziţiilor informatice, formulate de inculpaţii Andronic Dan Cătălin şi Mateescu Lucian Claudiu, instanţa a constatat că acestea au ca argument principal tot pronunţarea, în cursul cercetării judecătoreşti, a Deciziei nr. 302/2017 a Curţii Constituţionale a României. Or, aşa cum s-a arătat anterior, având în vedere că această decizie priveşte un text de procedură penală, respectiv dispoziţiile art. 281 alin. l lit. b) din Codul de procedură penală, ea va produce aceleaşi efecte ca o lege nouă de procedură, adică se va aplica doar pentru actele procesuale şi actele procedurale efectuate după publicarea sa în Monitorul Oficial.

Doar legile penale substanţiale mai favorabile şi deciziile Curţii Constituţionale care se referă la acestea se aplică retroactiv, dacă sunt mai favorabile suspectului sau inculpatului, nu şi legile de procedură penală.

În materia administrării probelor, principiul activităţii legii de procedură obligă organele judiciare să ţină cont de legea în vigoare de la momentul administrării probelor, chiar dacă ulterior ar interveni o lege de procedură care ar sancţiona cu nulitatea absolută această probă. În doctrina română s-a arătat că: *„astfel, proba, în întregime, este supusă legii din momentul admisibilităţii şi administrării ei.”* (Traian Pop, Drept procesual penal, Volumul I, Partea introductivă, Tipografia Naţională S.A., Cluj, 1946, pagina 235).

Or, în prezenta cauză, au fost analizate de către judecătorul de cameră preliminară aspectele privind legalitatea administrării probelor cu percheziţiile informatice, prin prisma sancţiunii nulităţii relative incidente la acel moment, constatându-se că acestea au fost legal administrate.

În plus, competenţa organelor de urmărire penală, la care se referă art. 281 alin. l lit. b) din Codul de procedură penală, se rezumă doar la atribuţiile procurorului şi organelor de cercetare, nu şi la competenţa altor specialişti chemaţi să dea concurs tehnic organelor de urmărire în administrarea unor probe. Potrivit art. 55 alin. 1 din Codul de procedură penală, noţiunea de organe de urmărire penală se referă strict la procuror, organele de cercetare penală ale poliţiei judiciare şi organele de cercetare penală specială. Doar încălcarea regulilor de competenţă a acestora ar putea atrage nulitatea absolută a actelor de procedură, potrivit art. 281 alin. 1 lit. b) din Codul de procedură penală. Aşadar, nu ar putea fi inclus în noţiunea de organ de urmărire penală specialistul la care face referire art. 168 alin. 12 din Codul de procedură penală şi nici nu ar putea fi asimilată încălcarea acestui text cu încălcarea competenţei organului de urmărire penală, încălcarea competenţei acestui specialist.

În consecinţă, încălcarea textului de la art. 168 alin. 12 din Codul de procedură penală prin efectuarea percheziţiei informatice în lipa unui specialist în domeniul informatic, nu poate atrage sancţiunea nulităţii absolute, ci doar a sancţiunii nulităţii relative. Aceasta din urmă ar putea interveni doar în cazul în care ar fi invocată cel târziu în faza camerei preliminare, dacă ar fi vorba de un act din cursul urmăririi penale şi dacă s-ar dovedi o vătămare care nu ar putea fi înlăturată în alt mod. Or, în speţă, a fost depăşită faza camerei preliminare, iar inculpaţii nu au invocat vreo chestiune care să ţină de fiabilitatea probei cu percheziţia informatică şi care să impună înlăturarea probei astfel obţinute ca necredibilă.

Legalitatea efectuării percheziţiei informatice asupra suporturilor aparţinând inculpatului Andronic Dan Cătălin a fost analizată şi în faza camerei preliminare, reţinându-se în Încheierea nr. 1531/12.12.2016 a Judecătorului de cameră preliminară din cadrul Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie că: *„În cauza de față, se constată că activitatea procedurală de cercetare a susporturilor/sistemelor informatice, desfășurată în perioada 05 - 07.01.2016, a reprezentat prima fază a procedurii percheziției informatice, încuviințată prin încheierea nr. 9/MSPI/15.12.2015 a judecătorului de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel Brașov, ce a stat la baza emiterii mandatelor de percheziție informatică nr. 65 și 66 din aceeași dată.*

Premergător acestor activități, la data de 04.01.2016, s-a procedat la încunoștințarea avocatului ales al inculpatului Andronic Dan Cătălin despre efectuarea percheziției informatice, apărătorul precizând că inculpatul nu dorește să participe la activitatea procedurală, aspecte consemnate ca atare în cuprinsul procesului-verbal din data de 04.01.2016.

Susținerea contestorului, în sensul că nu ar fi fost încunoștințat despre efectuarea perchziției, este contrazisă, în plus, de mențiunile procesului-verbal din data de 05.01.2016, din cuprinsul căruia rezultă că, pe durata activităților specifice percheziției desfășurate la acea dată, în prezența avocaților săi,

Andronic Dan Cătălin a fost contactat telefonic, în scopul furnizării unor informații necesare accesării dispozitivelor suspuse percheziției.

La toate activitățile specifice percheziției informatice realizate în perioada 05 - 07.01.2016 a fost prezent cel puțin unul dintre apărătorii aleşi ai inculpatului, care au semnat fără obiecțiuni fiecare dintre cele trei procese-verbale întocmite de organele judiciare (aflate în vol. 46 d.u.p). Prin urmare, pe durata întregii activități cu valoare de procedeu probatoriu, a fost asigurată în mod efectiv reprezentarea contestatorului, cu respectarea exigențelor legale în materie.

Activitățile ulterioare, de analiză și listare a datelor și fotografiilor de interes rezultate în urma percheziției informatice (activități desfășurate în perioada 29.01.2016 - 06.02.2016, conform proceselor-verbale aflate în vol. 45 și 50 dosar urmărire penală), sunt activități subsecvente procedeelor probatorii prevăzute de art. 168 alin. 1 Cod de procedură penală, având ca obiect filtrarea datelor și informațiilor obținute în urma percheziției și evaluarea relevanței probatorii a acestora de către organul judiciar."

Inculpatul Mateescu Lucian Claudiu nici nu a formulat în faza camerei preliminare critici cu privire la administrarea în cursul urmăririi penale a probei cu expertiza informatică, fapt din care se poate trage concluzia că acesta nu a considerat că proba a fost afectată de vreo nelegalitate.

Invocarea, în cursul judecăţii, a unor aspecte de nelegalitate a percheziţiei informatice, care ar fi trebuit invocate în faza camerei preliminare, prin interpretarea excesiv de extensivă a cazurilor de nulitate absolută de la art. 281 Cod procedură penală, nu poate fi admisă.

g). Faţă de toate acestea, **referitor la aspectele de nelegalitate a unor mijloace de probă**, invocate de inculpaţi în prezenta cauză, instanţa a reţinut că, în *cauza Schenk împotriva Elveţiei*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că este în sarcina sa aprecierea în ansamblu a caracterului echitabil al procesului şi nu excluderea în principiu şi *in abstracto* a probelor administrate nelegal. În această cauză s-a constatat că reclamantului i-a fost respectat dreptul la apărare, chiar dacă cererile sale fuseseră respinse, întrucât acesta a putut contesta caracterul nelegal al înregistrărilor, pe motivul că nu fuseseră dispuse de un judecător şi, pe de altă parte, a avut posibilitatea de a tăgădui autenticitatea înregistrărilor şi de a se opune la folosirea lor (Hotărârea din 12 iulie 1988, paragrafele 46-49).

În acest sens este şi jurisprudenţa Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, în care s-a statuat că *„potrivit jurisprudenţei constante a Curţii Europene a Drepturilor Omului, în principiu nu este interzisă folosirea în procesul penal a unei probe obţinute în mod nelegal, dacă procedura, în ansamblul ei, este echitabilă, iar inculpatul a avut posibilitatea contestării ei."* (ICCJ, decizia nr. 168/A/28.06.2018, pronunţată în dosarul nr. 3250/1/2017).

În speţă a fost asigurat dreptul inculpaţilor de a contesta pe parcursul cercetării judecătoreşti probele din cursul urmăririi penale şi s-au administrat probele solicitate de aceştia cu privire la aspectele de nelegalitate şi de nefiabilitate invocate. Pentru aceste motive, instanţa a reţinut că a fost respectat în cauză dreptul la apărare al inculpaţilor, aşa cum este acesta consacrat în

legislaţia internă şi în jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului, nefiind niciun motiv de înlăturare a mijloacelor de probă contestate.

3. În privinţa încadrării juridice a faptelor reţinute în sarcina inculpaţilor:

La data de 17.05.2019, când s-au discutat cererile de schimbare a încadrării juridice a faptelor, nu era publicată în Monitorul Oficial Decizia nr. 250/2019 a Curții Constituționale a României, prin care Curtea Constituţională, cu majoritate de voturi, a admis excepţia de neconstituţionalitate și a constatat că dispozițiile art. 377 alin. 4 teza I și art. 386 alin. 1 din Codul de procedură penală sunt constituționale în măsura în care instanța de judecată se pronunță cu privire la schimbarea încadrării juridice dată faptei prin actul de sesizare printr-o hotărâre judecătorească care nu soluționează fondul cauzei.

Instanţa de fond a reţinut, însă, că publicarea comunicatului Curţii Constituţionale din data de 16.04.2019 impune obligativitatea interpretării dispoziţiilor art. 386 alin. 1 din Codul de procedură penală în sensul celor dispuse de Curtea Constituţională, în cazul în care schimbarea încadrării juridice a faptei poate fi făcută exclusiv prin analizarea situaţiei de fapt reţinute în actul de sesizare, fără a face o analiză a probelor administrate în cursul judecăţii.

a). Pentru aceste motive, *prin încheierea de şedinţă din data de 17.05.2019*, în temeiul art. 386 alin. 1 din Codul de procedură penală, *prima instanţă a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaţilor*:

TRUICĂ REMUS – din trafic de influenţă, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în trafic de influenţă, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

ROȘU ROBERT MIHĂIȚĂ – din trafic de influenţă, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în trafic de influenţă, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

TAL SILBERSTEIN – din trafic de influenţă, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în trafic de influenţă, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

BENYAMIN STEINMETZ – din complicitate la trafic de influenţă, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în complicitate la trafic de influenţă, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

ANDRONIC DAN CĂTĂLIN – din complicitate la trafic de influenţă, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în complicitate la trafic de influenţă, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

MARCOVICI MARIUS ANDREI – din complicitate la trafic de influenţă, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în complicitate

la trafic de influenţă, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

MATEESCU LUCIAN CLAUDIU – din complicitate la trafic de influenţă, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în complicitate la trafic de influenţă, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

SC RECIPLIA SRL – din trafic de influenţă, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în trafic de influenţă, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În motivarea schimbării încadrării juridice a faptelor, instanţa a reţinut că, *în cazul infracţiunii de trafic de influenţă*, doctrina şi practica judiciară au statuat că, dacă ar fi comise atât acte de pretindere, cât şi acte de primire a unor bani sau alte foloase, în condiţiile art. 291 Cod penal, încadrarea juridică a acestor fapte este într-o singură infracţiune de trafic de influenţă, fără aplicarea dispoziţiilor legale referitoare al infracţiunea continuată, prevăzute de art. 35 alin. 1 Cod penal.

Într-adevăr, în cazul infracţiunilor de cumpărare şi de trafic de influenţă, ca şi în cazul altor infracţiuni cu consumare anticipată, fapta se consumă la momentul realizării primelor acţiuni ce constituie elementul material al infracţiunilor, respectiv a promisiunii de bani sau bunuri din partea cumpărătorului de influenţă şi acceptării acestei promisiuni de către traficantul de influenţă.

În speţă, s-a reţinut în sarcina inculpatului Truică Remus că i-a spus inculpatului Al României Paul Philippe că va interveni pe lângă funcţionarii publici competenţi să-i soluţioneze acestuia cererile de retrocedare a imobilelor care au aparţinut fostului Rege Carol al II-lea, iar în schimbul acestei intervenţii inculpatul Al României Paul Philippe s-a obligat să transmită către SC RECIPLIA SRL, la care inculpatul Truică Remus era asociat, bunurile astfel obţinute (urmând ca el să primească ulterior de la SC RECIPLIA SRL o cotă din valoarea acestora).

Această promisiune de bunuri din partea cumpărătorului de influenţă şi acceptare a ei de către traficantul de influenţă s-a materializat prin încheierea contractului preliminar din data de 21.09.2006, denumit „Contract privind transmiterea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietăţii”, care a fost apoi înlocuit cu Contractul privind transmiterea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietăţii din 1.11.2006.

După retrocedarea bunurilor Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, inculpatul Al României Paul Philippe a transmis proprietatea acestora către SC RECIPLIA SRL, la data de 15.10.2007 şi, respectiv, 15.01.2009, în baza promisiunii pe care o făcuse anterior inculpatului Truică Remus că va remite acestei societăţi bunurile promise în schimbul influenţei. Toate acestea sunt, aşadar, acţiuni de dare şi, respectiv, de primire a bunurilor promise în schimbul folosirii influenţei, care fac parte din conţinutul constitutiv al aceloraşi infracţiuni de cumpărare şi, respectiv, de trafic de influenţă.

Promisiunea de bunuri şi darea de bunuri, ca şi acceptarea promisiunii şi primirea bunurilor promise, nu sunt acte materiale distincte ale unor infracţiuni continuate de cumpărare şi, respectiv, de trafic de influenţă, ci sunt acte ale aceloraşi infracţiuni de cumpărare şi de trafic de influenţă, existente sub forma unităţii naturale de infracţiune. Nu se poate reţine forma continuată a infracţiunii de trafic de influenţă, în cazul în care o persoană acceptă promisiunea de bunuri în schimbul traficării influenţei şi primeşte ulterior aceste bunuri, chiar dacă primirea are loc în mai multe tranşe şi nu se poate reţine forma continuată a infracţiunii de cumpărare de influenţă, în cazul în care o persoană promite bunuri în schimbul traficării influenţei şi dă ulterior aceste bunuri, chiar dacă remiterea lor are loc în mai multe tranşe.

În speţă, întrucât acceptarea promisiunii şi primirea bunurilor de către traficantul de influenţă s-au făcut cu privire la aceleaşi bunuri retrocedate inculpatului Al României Paul Philippe, suntem în pretenţa unei singure infracţiuni de trafic de influenţă, sub forma unităţii naturale. Inculpatul Al României Paul Philippe i-a promis inculpatului Truică Remus că îi va remite toate bunurile obţinute ca urmare a traficării influenţei primului (urmând ca el să primească ulterior o cotă parte din valoarea acestora), motiv pentru care nu pot fi reţinute atâtea acte materiale ale infracţiunii de trafic de influenţă câte bunuri i-au fost transmise, ci o singură infracţiune sub forma unităţii naturale.

Cum, în speţă, nu este vorba de o unitate legală de infracţiune, care subzistă doar în cazurile prevăzute de lege, practica judiciară şi doctrina au arătat că suntem în prezenţa unei unităţi naturale de infracţiune. Astfel, practica judiciară a reținut, într-o altă speță, că *„întrucât inculpatul a săvârșit fapte care constituie două dintre modalitățile menționate, iar acestea se referă la aceeași sumă de bani, predată în vederea ralizării aceluiași scop, s-a comis o singură infracțiune de trafic de influență, al cărei conținut s-a realizat nu numai prin pretinderea, dar și primirea sumei pretinse.”* (T.S., decizia nr. 4094 din 26 iulie 1971, în CD 1971, pagina 364).

Așadar, în acest caz, infracţiunea de trafic de influenţă nu este una continuă, aşa cum a susţinut parchetul, ci suntem în prezenţa unei unităţi naturale de infracţiune care conţine atât actul de acceptare a promisiunii, cât şi actul de primire a bunului. În doctrină şi în practica judiciară s-a susţinut existenţa acestei unităţi naturale de infracţiune în cazul infracţiunilor cu consumare anticipată, cum sunt traficul de influenţă, cumpărarea de influenţă, luarea de mită ori darea de mită. De pildă, într-o altă cauză, instanța a reținut că *„infracțiunea de trafic de influență s-a realizat, sub una din modalitățile sale alternative, în momentul pretinderii folosului, pretindere care a avut loc o singură dată; acțiunile ulterioare, constând în primirea eșalonată a folosului, deși multiple, constituie, împreună cu acțiunea de pretindere, care le precede, o unitate infracțională naturală, ceea ce înseamnă că existența și pluralitatea lor este nerelevantă pentru a se reține fapta ca o infracțiune continuată.”* (Trib. București, Secția a II-a penală, decizia nr. 2628/1975, în C. Rotaru, A.R. Trandafir, V. Cioclei, Drept penal. Partea specială II, Editura C.H. Beck, 2018, pagina 247). Transmiterea ulterioară în proprietatea SC Reciplia SRL a bunurilor Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa constituie acte care, împreună cu actul anterior de pretindere a acestor bunuri în schimbul folosirii

influenței de către inculpatul Truică Remus, constituie o singură infracțiune de trafic de influență, sub forma unității naturale.

La fel ca în cazul infracţiunii de trafic de influenţă, în cazul infracţiunii de cumpărare de influenţă, doctrina şi practica judiciară au statuat că, în ipoteza în care sunt comise atât acte de promisiune, cât şi acte de oferire sau dare a unor bani sau alte foloase, în condiţiile art. 292 Cod penal, încadrarea juridică a faptei este într-o singură infracţiune de cumpărare de influenţă, fără aplicarea dispoziţiilor legale referitoare la infracţiunea continuată, prevăzute de art. 35 alin. 1 Cod penal.

Întrucât inculpatul Al României Paul Philippe nu a făcut prin transmiterea bunurilor Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa, din 15.10.2007 şi, respectiv, 15.01.2009, decât să dea bunurile promise traficantului de influenţă, în speţă suntem în prezenţa unei singure infracţiuni de cumpărare de influenţă, în forma unităţii naturale.

Pentru aceste motive, prin încheierea din 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, instanţa a dispus şi schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului Al României Paul Philuppe, din infracţiunea de cumpărare de influenţă, prevăzută de art. 292 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în infracţiunea prevăzută de art. 292 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal (fără aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal).

b). Tot *prin încheierea de şedinţă din data de 17.05.2019*, în temeiul art. 386 alin. 1 din Codul de procedură penală, instanţa a dispus *schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaţilor*:

TRUICĂ REMUS, din spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, din spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

ROȘU ROBERT MIHĂIȚĂ, din complicitate la spălarea banilor, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în complicitate la spălarea banilor, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

TAL SILBERSTEIN, din complicitate la spălarea banilor, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în complicitate la spălarea banilor, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

BENYAMIN STEINMETZ, din complicitate la spălarea banilor, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în

complicitate la spălarea banilor, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

MARCOVICI MARIUS ANDREI, din spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

SC RECIPLIA SRL, din spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Pentru a dispune această schimbare a încadrării juridice a faptelor reţinute în sarcina inculpaţilor, instanţa a arătat că sunt incidente argumente similare cu cele din cazul infracţiunilor de trafic şi cumpărare de influenţă, care impun schimbarea încadrării juridice a presupuselor fapte descrise în actul de sesizare, *din infracţiunea continuată de spălare a banilor* prevăzută în art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal, *în infracţiunea de spălare a banilor* prevăzută în art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 (fără aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal), pentru inculpaţii Truică Remus – trimis în judecată în calitate de autor al acestei infracţiuni, Al României Paul Philippe – trimis în judecată în calitate de autor al acestei infracţiuni, Roşu Robert Mihăiţă – trimis în judecată în calitate de complice la această infracţiune, Tal Silberstein – trimis în judecată în calitate de complice la această infracţiune, Steinmetz Benyamin – trimis în judecată în calitate de complice la această infracţiune, Marcovici Marius Andrei – trimis în judecată în calitate de autor al acestei infracţiuni şi SC Reciplia SRL – trimisă în judecată în calitate de autor al acestei infracţiuni.

Infracţiunea de spălare a banilor, dacă are în vedere transmiterea bunurilor provenind din aceeaşi infracţiune, va fi o infracţiune unică, iar nu una continuată, chiar dacă această transmitere s-ar face prin mai multe acte succesive, comise la diferite intervale de timp. Or, în speţă, parchetul a susţinut că inculpatul Al României Paul a transmis către SC RECIPLIA SRL, prin mai multe acte, bunurile obţinute prin săvârşirea aceloraşi infracţiuni de corupţie. În acest caz, având în vedere scopul unic reţinut de parchet în actul de sesizare, de transmitere către SC RECIPLIA SRL a întregului patrimoniu dobândit de inculpatul Al României Paul Philippe de pe urma fostului Rege Carol al II-lea, fapta inculpaţilor ar constitui o singură infracţiune de spălare a banilor, în forma unităţii naturale, dacă ar fi întrunite toate elementele constitutive ale acestei infracţiuni.

Nu s-ar putea reţine în acest caz o infracţiune continuată de spălare a banilor, chiar dacă transmiterea s-ar face prin mai multe acte succesive, deoarece importantă este intenţia făptuitorilor de a spăla „produsul" infracţiunilor de corupţie, care este format din mai multe bunuri retrocedate inculpatului Al României Paul Philippe. Nu are nicio relevanţă, sub aspectul unităţii infracţiunii de spălare a banilor, faptul că sunt mai multe bunuri, iar nu un singur bun. Important este scopul unic urmărit de făptuitori, de a spăla „produsul" infracţiunii.

De asemenea, această soluţie a unităţii naturale a infracţiunii de spălare de bani, în cazul în care activităţile ar privi acelaşi „produs” al infracţiunii predicat, rezultă şi din Decizia nr. 16/2016 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în care se arată că *„Spălarea de bani este o infracţiune la care elementul material constă într-o acţiune ce se poate realiza în şapte modalităţi alternative (schimbarea, transferul, ascunderea, disimularea, dobândirea, deţinerea sau folosirea). Realizarea oricărei modalităţi a elementului material va conduce la consumarea infracţiunii. Odată consumată infracţiunea, realizarea altei modalităţi a elementului material în baza aceleiaşi rezoluţii infracţionale va fi lipsită de consecinţe juridice… Ca atare, realizarea mai multor acţiuni ce reprezintă elementul material al infracţiunii de spălare de bani, în realizarea aceleiaşi rezoluţii infracţionale, nu afectează unitatea infracţională.”*

La fel ca în cazul infracţiunilor de trafic de influenţă şi cumpărare de influenţă, în ce priveşte forma unităţii de infracţiune, şi în acest caz este vorba tot de unitate naturală de infracţiune, iar nu de o infracţiune continuă.

c). Tot *prin încheierea de şedinţă din data de 17.05.2019*, în temeiul art. 386 alin. 1 din Codul de procedură penală, instanţa a dispus *schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaţilor Mușat Apostol și Chiriac Theodor*, *din infracțiunea de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave*, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, *în* infracțiunea de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal (fără aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal).

Pentru a dispune această soluție, instanța a avut în vedere existența unității de acțiune pretins ilegale comise de inculpații Mușat Apostol și Chiriac Theodor. Unitatea de infracțiune în cazul acestora este dată de faptul că, în viziunea parchetului, aceştia şi-ar fi încălcat atribuţiile de serviciu în acelaşi context, pentru a-i retroceda inculpatului Al României Paul Philippe bunul format din Pădurea Snagov. Nu se pot reţine atâtea acte materiale ale presupusei infracţiuni continuate de abuz în serviciu câte acte au semnat fiecare, ci încadrarea juridică a faptei este în infracţiunea unică de abuz în serviciu, având în vedere că toate actele au fost comise în vederea restituirii unui singur bun imobil. Pot fi făcute mai multe demersuri, în vederea atingerii unui singur obiectiv, fără ca acest lucru să atragă reţinerea formei continuate a presupusei infracţiuni de abuz în serviciu ce ar fi comisă de funcţionar.

Pentru aceste motive, *instanţa a dispus schimbarea încadrării juridice a infracţiunii de abuz în serviciu reţinute în sarcina celor doi inculpaţi, din forma continuată, în forma simplă a infracţiunii de abuz în serviciu*.

În şedinţa publică din data de 17.05.2019 instanţa a pus în discuţie cererile inculpaţilor privind schimbarea încadrării juridice a faptei de retrocedare către inculpatul Al României Paul Philippe a Pădurii Snagov, din infracţiunea de abuz în serviciu prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, în infracțiunea prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 297 alin. 1 Cod

penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal (fără aplicarea art. 309 Cod penal), pentru inculpaţii Truică Remus, Al României Paul Philippe, Roşu Robert Mihăiţă, Păvăloiu Nela, Muşat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Delcea Valentin şi Chiriac Teodor.

De asemenea, în aceeaşi şedinţă, instanţa a pus în discuţie şi cererea inculpatului Delcea Valentin de schimbare a încadrării juridice a faptei, din infracţiunea de abuz în serviciu prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, în infracțiunea de neglijenţă în serviciu, prevăzută de art. 298 Cod penal.

Întrucât pentru soluţionarea acestor cereri instanţa ar fi trebuit să facă o analiză a probelor administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul judecăţii, respectiv să arate care sunt motivele pentru care înlătură unele probe şi reţine altele referitoare la cuantumul prejudiciului rezultat din presupusa infracţiune sau referitoare la forma de vinovăţie cu care a acţionat inculpatul Delcea Valentin, instanţa a arătat, în şedinţa din 17.05.2019, că se va pronunţa prin sentinţă cu privire la aceste cereri de schimbări de încadrare juridică. Nefiind publicată în Monitorul Oficial la data respectivă Decizia nr. 250/2019 a Curții Constituționale a României, instanţa nu a putut cunoaşte care este motivarea Curţii Constituţionale cu privire la acest aspect, iar pronunţarea prin încheiere, în lipsa motivării deciziei Curţii Constituţionale a României, ar fi putut constitui o antepronunţare asupra unui aspect important al cauzei, cum este valoarea pretinsului prejudiciu produs. În plus, reţinerea sau înlăturarea consecinţelor deosebit de grave nu constituie un aspect al încadrării juridice care să impună pronunţarea prin încheiere asupra lui pentru asigurarea respectării dreptului la apărare al inculpaţilor, deoarece nu reprezintă un aspect esenţial al acuzaţiei, care să privescă elementele constitutive esenţiale ale faptei. Inculpaţii şi-au putut face apărarea cu privire la infracţiunea de abuz în serviciu, chiar dacă pretinsul prejudiciu produs nu a fost stabilit de instanţă înainte de pronunţarea pe fond a cauzei.

În ce priveşte reţinerea în sarcina inculpaţilor a formei calificate a infracţiunii de abuz în serviciu, prevăzută de art. 309 din Codul penal, analizând actele şi lucrările dosarului instanţa a reţinut că paguba produsă prin presupusa infracţiune de abuz în serviciu constând în retrocedarea către inculpatul Al României Paul Philippe a suprafeţei de teren de 46,78 ha. din Pădurea Snagov este mai mică de 2000000 lei.

Astfel, din Raportul de expertiză întocmit la data de 08.06.2018 de către expertul Perlik Romeo, desemnat de instanţă să facă evaluarea bunurilor imobile, a rezultat că valoarea Pădurii Snagov retrocedate inculpatului Al României Paul Philippe era, la data faptei, de 5550 euro/ha pentru pădurea Fundul Sacului de 9,97 ha şi de 5440 euro/ha pentru Pădurea Snagov de 36,78 ha. Or, raportând acest prejudiciu la valoarea totală a terenului, rezultă că suma totală este mai mică de 2000000 lei.

Nu a putut fi primită susţinerea parchetului de a fi luată în considerare evaluarea făcută de specialiştii D.N.A. în cursul urmăririi penale, în primul rând deoarece expertul desemnat de instanţă se bucură de garanţiile de independenţă pe care nu le au specialiştii parchetului. În al doilea rând, în expertiza efectuată

în cursul judecăţii de către expertul independent s-a făcut evaluarea terenului potrivit destinaţiei clare a acestuia de vegetaţie forestieră, în timp ce specialiştii D.N.A. au evaluat terenul ca pe unul construibil. Din moment ce terenul avea la data retrocedării şi are şi în prezent destinaţia de vegetaţie forestieră, nefiind construibil, nu se poate face evaluarea acestuia prin luarea în considerare a unui aspect eventual şi incert, cum ar fi posibilitatea de a fi declarat teren construibil.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, instanţa de fond a dispus *schimbarea încadrării juridice a faptei de abuz în serviciu, reţinută în legătură cu retrocedarea suprafeţei de teren de 46,78 ha. din Pădurea Snagov, pentru inculpaţii*:

TRUICĂ REMUS, din complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal (fapta descrisă în rechizitoriu la pct. 4 de la încadrarea în drept);

ROŞU ROBERT MIHĂIŢĂ, din complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal (fapta descrisă în rechizitoriu la pct. 4 de la încadrarea în drept);

AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, din complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal (fapta descrisă la pct. 3 de la încadrarea în drept din rechizitoriu);

PĂVĂLOIU NELA, din complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

MUŞAT APOSTOL, din abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în abuz în serviciu dacă funcționarul a

obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

DIMA NICULAE, din abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

JECU NICOLAE, din abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

POPA CATERINA, din abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

OLTEANU GHEORGHE, din abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

DELCEA VALENTIN, din abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal;

CHIRIAC THEODOR, din abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

d). *În ce priveşte cererea de schimbare a încadrării juridice formulată de inculpatul Delcea Valentin*, instanţa a constatat că nu poate fi primită susţinerea acestuia că nu a prevăzut şi nici nu a acceptat că prin fapta sa de a vota în sensul retrocedării către inculpatul Al României Paul Philippe a Pădurii Snagov ar fi încălcat legea. Participarea sa în calitate de membru al comisiei judeţene de fond funciar presupune luarea la cunoştinţă de către acesta a tuturor deciziilor luate de această comisie, aşa cum s-a întâmplat cu toţi ceilalţi membri ai comisiei. Nu s-ar putea reţine că inculpatul Delcea Valentin ar fi acţionat din culpă, iar ceilalţi membri ai comisiei au acţionat cu intenţie, deoarece martorii au arătat că toţi

membrii comisiei au votat după ce s-a discutat în prealabil cu privire la obiectul cererii de retrocedare. Ca să se reţină în sarcina inculpatului Delcea Valentin comiterea din culpă a faptei ar fi trebuit să rezulte din probe că acesta nu ar fi cunoscut deloc ce s-a votat ori că ar fi fost în eroare cu privire la obiectul votului, or din probele administrate rezultă contrariul.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, *instanţa a respins cererea inculpatului Delcea Valentin de schimbare a încadrării juridice a faptei, din infracţiunea de abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave*, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, î*n infracţiunea de neglijenţă în serviciu*, prevăzută de art. 298 Cod penal.

III. În privinţa acuzaţiilor aduse inculpaţilor, prima instanţă a reţinut următoarele:

1. Situaţia de fapt

a). Referitor la infracţiunile de constituire a unui grup infracţional organizat, trafic de influenţă, cumpărare de influenţă şi spălare a banilor:

În anul 2005, inculpatul Truică Remus era asociat cu Riverside Real Estate Corp. şi cu STG Ventures Ltd. în cadrul societăţii Reciplia Ltd., cu sediul în Cipru. Riverside Real Estate Corp. este o societate controlată de inculpatul Benyamin Steinmetz, iar STG Ventures Ltd este o societate controlată de inculpatul Tal Silberstein.

La data de 14.12.2005, s-a înfiinţat în România societatea comercială RECIPLIA SRL, al cărei unic acţionar este societatea Reciplia Ltd., obiectul de activitate al societăţii româneşti fiind „cod CAEN 4110 – Dezvoltare (promovare) imobiliară”.

Administrator statutar al SC RECIPLIA SRL a fost desemnată iniţial numita Sandra Merloni-Horemans, cetăţean străin cu domiciliul în străinătate, dar din probe rezultă că administrator de fapt al acestei societăţi în România a fost inculpatul Truică Remus, până în primăvara anului 2010, când şi-a cesionat către Riverside Real Estate Corp toate părţile sociale pe care le avea la Reciplia Ltd.. Această cesiune a părţilor sociale deţinute de inculpatul Truică Remus la Reciplia Ltd. a intervenit ca urmare a disensiunilor care au apărut între acesta, pe de o parte, şi ceilalţi inculpaţi cu care era partener în societate, respectiv inculpaţii Benyamin Steinmetz şi Tal Silberstein, pe de altă parte. Motivul disensiunilor l-a reprezentat efectuarea de către inculpatul Truică Remus a unor acte, în cadrul SC RECIPLIA SRL, fără ştirea celorlalţi doi inculpaţi.

După ce a încetat mandatul numitei Sandra Merloni-Horemans, administrator statutar al SC RECIPLIA SRL a fost desemnat inculpatul Marcovici Marius Andrei, începând cu data de 15.10.2010. În această calitate, la fel ca administratorul statutar anterior, inculpatul Marcovici Marius Andrei nu a efectuat decât acte licite de administrare curentă a societăţii şi de încheiere a unor acte juridice licite, fără să fi comis vreo faptă penală.

Prin înfiinţarea societăţii comerciale RECIPLIA SRL şi prin desfăşurarea activităţii acesteia s-a urmărit un scop licit, în sine, acela de a obţine retrocedarea legală a bunurilor care au aparţinut fostului Rege Carol al II-lea, antecesorul inculpatului Al României Paul Philippe şi de a valorifica ori a

administra bunurile retrocedate. Din acest motiv, partenerii inculpatului Truică Remus din cadrul acestei societăţi, respectiv inculpaţii Steinmetz Benyamin şi Tal Silberstein, nu pot fi consideraţi răspunzători pentru faptele de corupţie săvârşite de acesta din urmă în desfăşurarea activităţilor legate de această societate, neexistând probe din care să rezulte că ei au cunoscut despre săvârşirea acestor fapte penale.

Din probe a rezultat că inculpatul Truică Remus i-a promis inculpatului Al României Paul Philippe că îi poate obţine mai uşor şi mai repede retrocedarea bunurilor moştenite de pe urma fostului Rege Carol al II-lea, prin influenţa pe care o are asupra funcţionarilor competenţi să dispună această retrocedare, solicitându-i în schimbul folosirii acestei influenţe transmiterea către SC RECIPLIA SRL a proprietăţii asupra tuturor bunurilor retrocedate. Inculpatul Al României Paul Philippe a fost de acord cu această înţelegere ilicită şi i-a promis inculpatului Truică Remus, în schimbul folosirii acestei influenţe, că va transmite către SC RECIPLIA SRL bunurile ce urmau a fi retrocedate, el păstrându-şi un drept de creanţă de 20 până la 50% din valoarea acestor bunuri.

În aceste condiţii s-a încheiat, la data de 1.11.2006, contractul de cesiune de drepturi aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietăţii, între inculpatul Al României Paul Philippe şi SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus. Întrucât inculpatul Truică Remus a acţionat ca un administrator de fapt al societăţii comerciale RECIPLIA SRL, comiţând infracţiunea de trafic de influenţă în numele şi în interesul societăţii, instanţa a reţinut şi răspunderea penală a acestei persoane juridice pentru comiterea infracţiunii de trafic de influenţă.

Inculpaţii Roşu Robert Mihăiţă, Moshe Agavi, Mateescu Lucian şi Andronic Dan Cătălin au colaborat cu SC RECIPLIA SRL pe diferite aspecte, ce urmează a fi detaliate în continuare, cu prilejul analizei activităţii acestora.

Nu există probe că aceşti inculpaţi ar fi cunoscut săvârşirea de către inculpatul Truică Remus a infracţiunilor de corupţie reţinute în sarcina acestuia şi nici să ar fi urmărit, prin faptele lor, înlesnirea în vreun fel a săvârşirii acestor infracţiuni. Acţiunile acestor inculpaţi s-au circumscris unor activităţi licite normale în cadrul unei societăţi cu obiect de activitate ca cel al SC RECIPLIA SRL. Inculpatul Roşu Robert Mihăiţă a desfăşurat activităţi de asistenţă juridică, în calitatea sa de avocat în cadrul societăţii de avocatură care avea contract de asistenţă juridică cu societatea. Inculpaţii Moshe Agavi şi Mateescu Lucian au fost colaboratori ai societăţii în domeniul lor de specialitate şi în domeniul de activitate al societăţii, acela de dezvoltare (promovare) imobiliară. Inculpatul Andronic Dan Cătălin a fost consultat sporadic de reprezentanţi ai societăţii RECIPLIA SRL cu privire la unele aspecte legate de relaţiile cu publicul, fără să urmărească prin aceasta înlesnirea sau ajutorarea săvârşirii vreunei infracţiuni de corupţie.

Transmiterea de către inculpatul Al României Paul Philippe a proprietăţii Pădurii Snagov şi Fermei Regale Băneasa către SC RECIPLIA SRL, după ce anterior promisese că va da aceste bunuri în schimbul folosirii influenţei de către inculpatul Truică Remus, constituie acte materiale ale aceleiaşi infracţiuni de trafic de influenţă. Ele nu pot constitui, în acelaşi timp, şi acte materiale ale infracţiunii de spălare a banilor, aşa cum a susţinut parchetul, deoarece, pentru

existenţa acestei infracţiuni, trebuie îndeplinită condiţia situaţiei premisă ca bunurile „spălate” să provină din săvârşirea unei infracţiuni distincte, care s-a comis anterior.

b). Referitor la retrocedarea Pădurii Snagov și la infracțiunile legate de aceasta:

Inculpatul Al României Paul Philippe este descendentul fostului Rege Carol al II-lea, în calitate de nepot de fiu. După ce s-au adoptat legile privind retrocedarea bunurilor confiscate abuziv în perioada comunistă, acesta a formulat diverse cereri pentru a i se retroceda bunurile fostului Rege Carol al II-lea, invocând fie dreptul propriu de moştenire, în calitate de nepot de fiu, fie cumpărarea drepturilor succesorale de la moştenitoarea testamentară a ultimei soţii a acestuia (Elena Lupescu), respectiv de la numita Monique Urdărianu.

Inculpatul Al României Paul Philippe a avut mai multe persoane mandatate să se ocupe de aceste retrocedări, cel care a depus cererea de retrocedare a bunului Pădurea Snagov fiind inculpatul Gostin Marin. Acesta a depus la Primăria Snagov, la data de 12.03.2003, o cerere pentru suprafaţa de 10,78 ha. (maximul permis de lege la data respectivă fiind de 10 ha.) din Pădurea Snagov – zona Fundul Sacului, ca mandatar al inculpatului Al României Paul Philippe.

Prin adresa nr. 4002 din 13.03.2003 a Primăriei Snagov i se aduce la cunoştinţă inculpatului Al României Paul Philippe că cererea sa nu se poate soluţiona întrucât nu a făcut dovada certă a faptului că este îndreptăţit la retrocedare, adresa fiind semnată de primire de inculpatul Gostin Marin.

În aceste condiţii, la data de 06.06.2003, inculpatul Al României Paul Philippe, prin mandatarul Gostin Marin, înregistrează la Judecătoria Buftea, sub nr. 3387/2003, o acţiune civilă prin care solicita instanţei, în temeiul art. 111 din vechiul Cod de procedură civilă, să se constate că este îndreptăţit să beneficieze de retrocedarea terenului de 10 ha din Pădurea Snagov, în zona cunoscută sub numele de Fundul Sacului. Prin sentinţa civilă nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea a fost admisă acţiunea formulată de inculpatul Al României Paul Philippe, prin mandatar şi s-a constatat că acesta este îndreptăţit să beneficieze de 10 ha. de pădure în localitatea Snagov, zona Fundul Sacului. Sentinţa a rămas definitivă şi irevocabilă prin neapelare.

Ulterior s-a adoptat hotărârea nr. 7 din 14 ianuarie 2004 a Comisiei Judeţene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, prin care i s-a recunoscut inculpatului Al României Paul Philippe dreptul de proprietate asupra a 10 ha. de teren cu vegetaţie forestieră, în baza Legii nr. 1/2000, deşi notificarea fusese depusă în baza Legii nr. 10/2001. Această hotărâre de validare a fost primită, în numele inculpatului Al României Paul Philippe, de mandatarul acestuia de la data respectivă, respectiv de către inculpatul Gostin Marin.

Motivul pentru care inculpatul a făcut notificare în baza Legii nr. 10/2001, iar hotărârea respectivă a făcut referire la Legea nr. 1/2000 a fost acela că, la data notificării, inculpatul Al României Paul Philippe nu mai era în termen să solicite retrocedarea terenului cu vegetaţie forestieră în baza Legii nr. 1/2000. Ulterior, s-a adoptat Legea nr. 247/2005, care a repus persoanele îndreptăţite în termenul de a solicita retrocedarea unor astfel de terenuri cu

vegetaţie forestieră, majorând şi limita maximă ce se putea retroceda, până la 50 ha. de teren.

Deşi a obţinut hotărârea de validare nr. 7 din 14 ianuarie 2004 a Comisiei Judeţene Ilfov, pentru 10 ha. de pădure, inculpatul Al României Paul Philippe nu a reuşit punerea în posesie asupra acestui bun, deoarece hotărârea a fost atacată în instanţă de către Regia Naţională a Pădurilor – Direcţia Silvică Bucureşti, care avea terenul în posesie.

În aceste condiţii, văzând că nu a obţinut retrocedarea efectivă a bunului, inculpatul Al României Paul Philippe a renunţat la mandatul acordat inculpatului Gostin Marin şi a încheiat cu firma inculpatei Păvăloiu Nela (SC ILKO STAR SRL) un alt contract de mandat şi asistenţă de specialitate, la data de 30.10.2005. La data de 01.11.2005, avocatul Dumitrescu Mircea, colaborator al inculpatei Păvăloiu Nela, a depus la Primăria Snagov notificarea pentru restituirea a 47 ha. din Pădurea Snagov, zona Fundul Sacului.

La data de 30.01.2006, între inculpatul Al României Paul Philippe şi inculpata Păvăloiu Nela, prin firma acesteia SC ILKO STAR SRL, s-a încheiat un alt contract de mandat şi asistenţă de specialitate, autentificat la notar. Prin acest contract, firma SC ILKO STAR SRL se obliga să acorde asistenţă de specialitate pentru retrocedarea bunurilor, care consta în principal în angajarea unor avocaţi care să facă demersurile juridice la autorităţi sau în instanţe pentru revendicarea bunurilor, iar inculpatul Al României Paul Philippe se obliga să-i plătească în schimb 30% din preţul de vânzare al fiecărui bun recuperat.

Inculpata Păvăloiu Nela a renunţat la colaborarea cu avocatul Dumitrescu Mircea şi a preluat personal unele demersuri pentru retrocedarea terenului de 47 de ha. din Pădurea Snagov, fiind probe din care rezultă că aceasta a apelat la martorul Cristache Rădulescu, preşedintele Consiliului Judeţean Ilfov de la vremea respectivă, pentru a o sprijini în încercarea de a obţine retrocedarea efectivă a acestui teren. Martorul Cristache Rădulescu era un prieten al inculpatei Păvăloiu Nela şi făcea parte din acelaşi partid politic cu inculpatul Muşat Apostol, care era preşedintele comisiei locale de fond funciar şi cu inculpatul Jecu Nicolae, care era preşedintele comisiei judeţene de fond funciar.

La data de 9.03.2006, Comisia Locală Snagov pentru restabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor a încheiat procesul-verbal potrivit căruia inculpatul Al României Paul Philippe îndeplineşte condiţiile pentru restituirea terenului de 46,78 ha. din Pădurea Snagov, întocmindu-se în acest sens şi anexa 37, ambele fiind semnate de inculpatul Muşat Apostol, în calitate de primar al comisiei de fond funciar şi de inculpatul Dima Niculae, în calitate de secretar. Din comisia locală de fond funciar a mai făcut parte şi martorul Berceanu Daniel, reprezentant al Ocolului Silvic Snagov, care s-a opus retrocedării, considerând că nu sunt întrunite condiţiile legale. Acesta a semnat cu obiecţiuni anexa 37, înaintată Comisiei judeţene Ilfov de fond funciar spre validare.

S-a constatat că nu sunt probe din care să rezulte faptul că inculpaţii Muşat Apostol şi Dima Niculae ar fi întocmit aceste acte cu încălcarea legii ori ca urmare a intervenţiei nelegale a inculpatei Păvăloiu Nela sau a martorului Cristache Rădulescu. Dimpotrivă, din probele de la dosar rezultă că inculpatul

Al României Paul Philippe avea dreptul de a i se retroceda imobilul din Pădurea Snagov, care aparţinuse fostului Rege Carol al II-lea.

La data de 07.07.2006, actele înaintate de Comisia locală de fond funciar Snagov au fost analizate de Comisia judeţeană Ilfov de fond funciar, condusă de inculpatul Jecu Nicolae, în calitate de prefect, din care au mai făcut parte şi inculpaţii Popa Caterina – subprefect, secretar al comisiei, Delcea Valentin – subprefect, Olteanu Gheorghe – justul prefecturii, dar şi martorii Ghiba Ruxandra – director OCPI, Zoltan Nagy Bege – reprezentant ADS, Petrişor Teodor pentru Ioanoveci Elie Nicolae – director ANIF, Cismaru Nicolae – vicepreşedinte CJ Ilfov, Cucu Ionuţ – delegat Direcţia Silvică, Băncilă Florian – delegat ITRSV, Burlacu Victor – SNTR Propact. Deşi în cadrul şedinţei doar martorul Cucu Ionuţ, reprezentantul Direcţiei Silvice, s-a opus validării anexei 37 a Comisiei locale Snagov de fond funciar, ceilalţi membri votând pentru, parchetul a considerat că au săvârşit infracţiunea de abuz în serviciu prin validarea acestei anexe doar inculpaţii Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin şi Olteanu Gheorghe. S-a reţinut că nu sunt probe din care să rezulte faptul că aceşti inculpaţi ar fi validat propunerea comisiei locale Snagov cu încălcarea legii ori ca urmare a intervenţiei nelegale a inculpatei Păvăloiu Nela sau a martorului Cristache Rădulescu.

Demersurile inculpatei Păvăloiu Nela de obţinere a retrocedării efective a terenului „s-au blocat” în etapa punerii în posesie, deoarece directorul Direcţiei Silvice Ilfov, martorul Capanu George, ca şi reprezentanţii acestei instituţii din comisiile de fond funciar, s-a opus retrocedării terenului către inculpatul Al României Paul Philippe. Din acest motiv, inculpata Păvăloiu Nela a cedat către SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus, drepturile litigioase pe care le obţinuse de la inculpatul Al României Paul Philippe prin contractul de mandat şi asistenţă de specialitate, autentificat la notar.

Urmare a înţelegerii dintre inculpaţii Truică Remus, Al României Paul Philippe şi Păvăloiu Nela, la data de 1.11.2006 se încheie un contract de cesiune de drepturi aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietăţii între inculpatul Al României Paul Philippe şi SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus. Motivul determinant al încheierii acestui contract de cesiune de drepturi a fost promisiunea inculpatului Truică Remus că va interveni pe lângă funcţionarii competenţi să soluţioneze cererile de retrocedare, pentru a-i determina să le admită, promisiune acceptată de inculpatul Al României Paul Philippe, care s-a obligat să transmită către SC RECIPLIA SRL toate bunurile moştenite de pe urma fostului Rege Carol al II-lea care îi vor fi retrocedate. Altfel, dacă nu ar fi fost acest motiv determinant, inculpatul Al României Paul Philippe ar fi continuat demersurile începute cu societatea inculpatei Păvăloiu Nela, cu care avea deja încheiat un contract similar.

Ca urmare a acestei cedări a drepturilor litigioase pe care le dobândise anterior prin contractul încheiat cu inculpatul Al României Paul Philippe, inculpata Păvăloiu Nela urma să primească de la SC RECIPLIA SRL o sumă de bani şi o parte din terenul retrocedat în Pădurea Snagov, asupra căruia inculpatul Al României Paul Philippe urma să fie pus în posesie ulterior.

Inculpatul Truică Remus a obținut într-un timp destul de scurt „deblocarea” situaţiei, având în vedere înlocuirea directorului Direcţiei Silvice Ilfov, Capanu George, cu inculpatul Chiriac Theodor, un apropiat de-al inculpatului Truică Remus, care ocupase anterior funcţia de director tehnic al acestei instituţii.

S-a reținut că înlocuirea directorului Direcţiei Silvice Ilfov a fost foarte importantă pentru deblocarea situaţiei, având în vedere declaraţia martorului Cucu Ionuţ dată în cursul urmăririi penale, la data de 26.02.2016, din care rezultă că inculpatul Truică Remus era la curent cu această schimbare, precum și faptul că inculpatul Chiriac Theodor a fost imediat de acord cu punerea în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe asupra terenului, primind în schimb o suprafaţă de 1000 m.p. din terenul retrocedat, prin persoanele interpuse Matei Marian şi Matei Maria. Aceşti martori au vândut această suprafaţă de teren la scurt timp (la data de 1.04.2008), către cumpărătorul de bună credinţă Cacenco Aurelian, cu suma de 45000 de euro, pe care a încasat-o inculpatul Chiriac Theodor.

Inculpatul Al României Paul Philippe a fost pus în posesie mai întâi asupra suprafeţei de 9,97 ha. din teren, la data de 26.06.2007, iar după aceea s-a emis titlul de proprietate nr. 243/07.08.2007 pentru această suprafaţă. Pentru restul suprafeţei, de 36,78 ha. de pădure, punerea în posesie s-a făcut la data de 15.08.2007, emiţându-se titlul de proprietate nr. 246/31.08.2007.

După punerea în posesie şi emiterea titlurilor de proprietate, proprietatea asupra întregii suprafeţe de teren de 46,78 ha. a fost transmisă de inculpatul Al României Paul Philippe către SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus, prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub. nr. 3512/15.10.2007.

Ulterior, SC RECIPLIA SRL a transmis o parte din teren către inculpatul Truica Remus (9000 m.p. şi 14000 m.p., prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 4144/05.12.2007 şi 75400 m.p., prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 103/11.06.2009), altă parte către nişte persoane, posibil interpuşi ai inculpatului Truică Remus şi ai martorului Aparaschivei Cristian (prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 2980/20.11.2007, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 4143/05.12.2007, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 4145/05.12.2007, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 515/20.02.2008, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 2440/13.08.2008, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 2441/13.08.2008, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 2439/13.08.2008) şi altă parte către S.C. ILKO STAR S.R.L., firmă ce aparţine inculpatei Păvăloiu Nela (6534 m.p. şi 43459 m.p., prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 7/08.01.2008 şi 28799 m.p., prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 266/21.02.2008). Restul terenului retrocedat din Pădurea Snagov, în suprafaţă de 246375 m.p., a rămas în proprietatea S.C. RECIPLIA S.R.L.

Terenurile a căror proprietate a fost transmisă către inculpatul Truică Remus şi către persoanele cu privire la care există suspiciunea că au acţionat ca interpuşi ai acestuia şi ai martorului Aparaschivei Cristian au fost folosite ulterior pentru obţinerea unor credite ipotecare, ce nu au mai fost restituite băncii, faptele făcând obiectul unui alt dosar penal aflat în curs de urmărire.

Terenurile obţinute de către inculpata Păvăloiu Nela, prin intermediul societăţii acesteia SC ILKO STAR SRL, au fost ulterior transmise către SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, fiind aduse ca aport la capitalul social al acestei societăţi prin actul constitutiv nr. 1459/28.09.2015. SC MERSURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL a fost înfiinţată la data de 24.07.2015 şi are ca asociat unic şi administrator pe numita Şerban Ana Maria Iulia, fiica inculpatei Păvăloiu Nela. Instanţa a reţinut că înfiinţarea SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL şi transmiterea proprietăţii terenurilor către aceasta de către inculpata Păvăloiu Nela au avut loc după formularea de către inculpatul Al României Paul Philippe a plângerii şi a denunţului, din data de 23.01.2015 şi, respective, 15.04.2015, când se făceau cercetări în prezenta cauză cu privire la redobândirea de către acesta a dreptului de proprietate asupra terenului în discuţie. Această transmitere a avut ca scop disimularea provenienței ilicite a terenului respectiv.

Inculpatul Al României Paul Philippe ar fi trebuit să primească, conform contratului încheiat cu SC RECIPLIA SRL, un procent de 50% din preţul de vânzare al acestui bun, dar nu a primit nimic, acesta fiind şi motivul disensiunilor apărute între el şi ceilalţi inculpaţi din prezenta cauză.

c). Referitor la retrocedarea Fermei Regale Băneasa și la infracțiunile legate de aceasta:

Pentru retrocedarea Fermei Regale Băneasa, inculpatul Al României Paul Philippe a depus, la data de 13.02.2002, o notificare întemeiată pe Legea nr. 10/2001, înregistrată sub nr. 554 la executorul judecătoresc. Notificarea fost depusă în nume propriu, în calitate de succesor al fostului Rege Carol al II-lea, ca urmare a cumpărării drepturilor succesorale de la Monique Urdărianu, moştenitoarea testamentară a Elenei Lupescu.

Inculpatul a solicitat astfel, prin notificarea depusă la Primăria Municipiului Bucureşti, retrocedarea suprafeţei de 26,8764 ha., aflată la momentul respectiv în administrarea Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, instituţie aflată sub coordonarea Academiei de Ştiinţe Agricole şi Silvice.

Primăria Bucureşti, prin dispoziţia nr. 9134 din 23.11.2007 a Primarului General al Municipiului Bucureşti, şi-a declinat competenţa de soluţionare a cererii către Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor.

După înregistrarea notificării la Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, directorul institutului de la vremea respectivă, numitul Iliescu Horia (decedat ulterior), i-a solicitat inculpatului Al României Paul Philippe, prin nota nr. 996 din 14.04.2008, să completeze dosarul administrativ cu certificatul de moştenitor, cu dovada că nu au fost depuse cereri de restituire a aceluiaşi imobil de către alţi moştenitori, cu titlul de proprietate din 1931 pentru dovedirea dreptului de proprietate al Regelui Carol al II-lea asupra terenului şi cu dovada că terenul intră sub incidenţa Legii nr. 10/2001, respectiv a faptului că este vorba de un teren intravilan.

După această notificare, inculpatul Al României Paul Philippe a depus, la data de 27.08.2008, o adresă prin care a răspuns celor solicitate de Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, fără a depune alte acte în dovedirea cererii.

Prin adresa nr. 1420 din data de 29.07.2008, Academia de Ştiinţe Agricole şi Silvice, prin secretarul general de la vremea respectivă, inculpatul Sin Gheorghe, a solicitat Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor convocarea consiliului de administraţie pentru soluţionarea cererii de retrocedare formulată de inculpatul Al României Paul Philippe.

Urmare a acestei adrese, directorul Iliescu Horia a convocat consiliul de administraţie al Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor la data de 02.09.2008, la şedinţa acestuia participând şi inculpatul Al României Paul Philippe, avocatul acestuia, inculpatul Roşu Robert Mihăiţă, inculpatul Truică Remus şi secretarul general al Academiei de Ştiinţe Agricole şi Silvice, inculpatul Sin Gheorghe. În cadrul şedinţei consiliului de administraţie, inculpatul Al României Paul Philippe şi avocatul acestuia au susţinut existenţa dreptului său de retrocedare a imobilului, toţi membrii conciliului (cu excepţia martorei Leaotă Elena, reprezentanta Ministerului Agriculturii în consiliul de administraţie) fiind de acord cu restituirea în natură a terenului, după efectuarea unei lucrări topografice de identificare a acestuia. Din consiliul de administraţie, în afară de directorul Iliescu Horia, au mai făcut parte inculpata Gheorghiţă Dragomira, director economic al institutului şi martorii Oancea Florin, Andrei Ana Maria, Alexandru Pascu şi Elena Leaotă.

Inculpata Dicu Corina nu era membru cu drept de vot al consiliului de administraţie, ci asigura doar servicii de asistenţă juridică, fiind un colaborator extern. Ea este, totodată, şi fiica inculpatei Gheorghiţă Dragomira, care ocupa la vremea respectivă funcţia de director economic al institutului.

S-a reţinut că nu sunt probe că inculpata Gheorghiţă Dragomira ar fi încălcat vreun text de lege votând pentru retrocedare în cadrul consiliului de administraţie al Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor cu încălcarea legii şi nici că inculpaţii Sin Gheorghe şi Dicu Corina ar fi comis acte de înlesnire la săvârşirea unei infracţiuni de abuz în serviciu care să fi fost comisă cu această ocazie.

S-a apreciat, însă, că sunt probe concludente din care rezultă că inculpatul Truică Remus l-a corupt pe directorul din perioada respectivă al Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, respectiv pe numitul Iliescu Horia (decedat ulterior), oferindu-i o excursie la Monaco, împreună cu familia, în legătură cu îndeplinirea de către acesta a atribuţiilor de serviciu legate de retrocedarea acestui teren. Acest act de corupere de către inculpatul Truică Remus a directorului Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, deşi a fost comis în legătură cu retrocedarea pe cale administrativă către inculpatul Al României Paul Philippe a terenului cunoscut sub numele de Ferma Regală Băneasa, nu dovedeşte că ceilalţi membri ai consiliului de administraţie ar fi votat în mod nelegal pentru retrocedarea imobilului. Dimpotrivă, existau argumente solide pentru admiterea cererii de retrocedare în natură a imobilului.

După ce s-a întocmit de către inculpatul Stoian Ioan o lucrare de identificare a terenului retrocedat, prin Decizia nr. 30/26.09.2008 consiliul de administraţie al Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, în aceeaşi compunere, a dispus retrocedarea administrative, către inculpatul Al României Paul Philippe, a suprafeţei de 170924,97 m.p. de teren

situat în bd. Ion Ionescu de la Brad, nr. 8. Toţi membrii consiliului de administraţie, cu excepţia martorei Leaotă Elena, care s-a abţinut, au votat pentru retrocedare.

După emiterea deciziei de retrocedare, inculpatul Al României Paul Philippe a transmis proprietatea terenului către SC RECIPLIA SRL, prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat la data de 15.01.2009 de notarul public Georgescu Gabriela. În aceeaşi zi, SC RECIPLIA SRL a vândut două loturi din acest teren, în suprafaţă de 5583 m.p. şi 18200 m.p., către SC HERCULES PROPERTIES SA, restul terenului rămânând în proprietatea societăţii RECIPLIA până în prezent.

Pentru a reţine această situaţie de fapt, instanţa a avut în vedere hotărârile judecătoreşti pronunţate de instanţele civile, care au autoritate de lucru judecat în prezenta cauză, conform art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, precum şi probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul cercetării judecătoreşti, analizate în continuare.

2. Analiza acuzaţiilor aduse inculpaţilor:

a). Referitor la infracţiunile de trafic de influenţă şi dare de mită, reţinute în sarcina inculpatului TRUICĂ REMUS şi la infracţiunea de cumpărare de influenţă, reţinută în sarcina inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE:

Inculpatul TRUICĂ REMUS este acuzat în actul de sesizare că, în mod continuat, începând cu august-septembrie 2006, în baza aceleaşi rezoluţii infracţionale, i-a promis inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE că, prin influenţa pe care o are în mod direct (fost consilier al primului ministru) şi indirect, prin intermediul relaţiilor pe care le are în lumea politică, în justiţie, la cel mai înalt nivel şi presă (relaţii prietenie/afaceri cu membri ai guvernului, parlamentari, funcţionari ai autorităţii publice, cu persoane cu influenţă în presă, relaţii ÎCCJ, contractarea serviciilor unei firme de avocatură de top), asupra funcţionarilor publici implicaţi în procedurile de retrocedare a bunurilor revendicate de acesta, îi poate determina să-i retrocedeze averea pretinsă (la care nu era îndreptăţit), solicitând în schimb o parte considerabilă din aceasta, atât pentru el, cât şi pentru membrii grupului infracţional, între 50 - 80% din fiecare bun care urma a fi obţinut, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *trafic de influenţă*, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Prin încheierea din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, *instanţa a dispus schimbarea încadrării juridice* a faptei reţinute în sarcina inculpatului, din infracţiunea continuată de trafic de influenţă, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în infracţiunea de trafic de influenţă, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, *în forma unităţii naturale*.

De asemenea, inculpatul TRUICĂ REMUS mai este acuzat că, urmărind realizarea scopului grupului infracţional, pentru a-l determina pe directorul Institutului pentru Cercetare-Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor Bucureşti, numitul Iliescu Horia, să sprijine în CA cererea de retrocedare a Fermei Regale Băneasa formulată de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE şi să aprobe în final retrocedarea (deşi documentaţia depusă era incompletă, terenul nu era

identificat potrivit legii, expertiza fiind formal efectuată şi nu intra sub incidenţa Legii nr. 10/2001), i-a oferit acestuia foloase necuvenite constând în plata unei excursii pentru patru persoane în străinătate, în toamna anului 2008, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *dare de mită*, prevăzută de art. 290 alin. 1 Cod penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPE este acuzat în actul de sesizare că, în mod continuat, începând cu august-septembrie 2006, i-a promis inculpatului TRUICĂ REMUS şi asociaţilor acestuia din grupul infracţional, inculpaţii TAL SILBERSTEIN, BENYAMIN STEINMETZ, ROŞU ROBERT MIHĂIŢĂ, MARCOVICI ANDREI MARIUS, MATEESCU LUCIAN, ANDRONIC DAN CĂTĂLIN, o cotă parte importantă, între 50% şi 80%, din valoarea bunurilor pe care le revendică în România, iar ulterior le-a transferat acestora bunurile pe măsura obţinerii lor, prin contracte fictive de vânzare-cumpărae cu RECIPLIA SRL, în schimbul intervenţiei acestora pe lângă funcţionari publici implicaţi în procedurile de retrocedare, prin influenţa avută în mod direct (fost şi actual consilier al primului ministru) şi indirect, prin intemediul relaţiilor pe care le au în lumea politică, în justiţie, la cel mai înalt nivel şi presă (relaţii prietenie/afaceri cu membri ai gurvernului, parlamentari, funcţionari ai autorităţii publice, cu persoane cu influenţă în presă, relaţii la ÎCCJ, contractarea serviciilor unei firme de avocatură de top), pentru a-i determina să acţioneze contrar atribuţiilor de serviciu, în interesul său, urmărind obţinerea în mod injust a bunurilor revendicate şi punerea în posesia lor, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *cumpărare de influenţă*, prevăzută de art. 292 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Prin încheierea din data de 17.05.2019, *instanţa a schimbat încadrarea juridică a acestei fapte*, din infracţiunea continuată de cumpărare de influenţă, prevăzută de art. 292 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în infracţiunea de cumpărare de influenţă *în forma unităţii naturale*, prevăzută de art. 292 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Instanţa de fond a reţinut că din probele administrate rezultă săvârşirea, de către inculpatul Truică Remus, a infracţiunilor de trafic de influenţă şi dare de mită, precum şi săvârşirea, de către inculpatul Al României Paul Philippe, a infracţiunii de cumpărare de influenţă.

Aşa cum s-a arătat anterior în descrierea situaţiei de fapt reţinute de instanţă, sunt probe certe că, în perioada august-septembrie 2006, inculpatul Truică Remus i-a spus inculpatului Al României Paul Philippe că are influenţă şi că poate interveni pe lângă funcţionarii publici competenţi să admită cererile acestuia de retrocedare a bunurilor care au aparţinut fostului Rege Carol al II-lea, solicitându-i, în schimb, să transmită proprietatea acestor bunuri către societatea RECIPLIA SRL (la care inculpatul Truică Remus era asociat).

Întrucât nu reuşise până la momentul august-sptembrie 2006 să fie pus în posesie pe niciunul din bunurile revendicate, fiind foarte nerăbdător să obţină aceste bunuri, inculpatul Al României Paul Philippe a fost de acord cu această propunere şi i-a promis inculpatului Truică Remus că, în schimbul folosirii influenţei acestuia, va transmite proprietatea bunurilor retrocedate către SC

RECIPLIA SRL. El şi-a păstrat doar un drept de creanţă reprezentând o cotă cuprinsă între 20% şi 50% din valoarea bunurilor ce urmau a fi retrocedate ca urmare a folosirii influenţei inculpatului Truică Remus.

Ca urmare a acestei înţelegeri, s-a încheiat între cei doi contractul preliminar din data de 21.09.2006, denumit „Contract privind transmiterea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietăţii", care a fost apoi înlocuit cu Contractul privind transmiterea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietăţii din 1.11.2006.

Aceste contracte de transmitere de drepturi litigioase au fost încheiate de către inculpatul Truică Remus, în numele inculpatei SC RECIPLIA SRL, înţelegerea dintre cei doi inculpaţi fiind ca toate bunurile ce urmau a fi retrocedate inculpatului Al României Paul Philippe să fie transmise către această societate comercială. Inculpatul Al României Paul Philippe a crezut la acel moment că inculpatul Truică Remus este singurul asociat al SC RECIPLIA SRL, aflând că această societate mai are şi alţi asociaţi abia după ce a transmis proprietatea Pădurii Snagov şi a Fermei Regale Băneasa şi nu şi-a primit cota promisă din valoarea acestor bunuri.

Cele două contractele privind transmiterea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietăţii sunt la dosar şi nu sunt contestate de părţi, singurul aspect contestat de inculpaţi fiind cel referitor la vânzarea şi cumpărarea influenţei cu ocazia încheierii şi derulării acestor contracte. Inculpaţii au susţinut că au desfăşurat exclusiv o activitate legală de vânzare şi cumpărare a drepturilor succesorale.

Instanţa a reţinut că transmiterea drepturilor succesorale ar fi fost un act licit dacă nu s-ar fi făcut în considerarea unei promisiuni a beneficiarului că va interveni pe lângă funcţionarii competenţi, pentru a obţine mai uşor şi mai repede bunurile revendicate. Or, în speţă, inculpatul Truică Remus i-a spus inculpatului Al României Paul Philippe că are această influenţă pe lângă funcţionarii competenţi şi că-i poate obţine retrocedarea rapidă a bunurilor revendicate, menţionându-i că, fără influenţa sa, nu va reuşi niciodată obţinerea acestor bunuri. Având în vedere că până la momentul încheierii acestor contracte inculpatul Al României Paul Philippe nu reuşise să fie pus în posesie pe niciunul dintre bunurile revendicate, acesta a acceptat înţelegerea cu inculpatul Truică Remus. Această promisiune a folosirii influenţei avută de inculpatul Truică Remus pe lângă funcţionarii publicii competenţi să soluţioneze cererile de retrocedare face ca înţelegerea de mai sus să nu mai fie una licită, ci să constituie elementele constitutive ale infracţiunilor de trafic şi cumpărare de influenţă.

Chiar dacă contractul încheiat prevedea şi plata unui avans de 4000000 euro către inculpatul Al României Paul Philippe, acest lucru nu are nicio relevanţă cu privire la existenţa infracţiunii de trafic de influenţă, deoarece la această înţelegere s-a ajuns după promisiunea făcută de inculpatul Truică Remus că va interveni pe lângă funcţionarii competenţi, pentru retrocedarea mai facilă şi mai rapidă a bunurilor.

De asemenea, faptul că inculpatul Al României Paul Philippe avea, într-adevăr, dreptul la retrocedarea bunurilor revendicate, nu are nicio relevanţă

cu privire la infracţiunea de trafic de influenţă, deoarece vânzarea şi cumpărarea influenţei pot fi făcute şi cu privire la efectuarea de către funcţionarul public a unui act legal, nu doar cu privire la îndeplinirea de către acesta a unui act ilegal.

Instanţa a reţinut că inculpatul Al României Paul Philippe nu obţinuse în mod efectiv niciun bun până la momentul cumpărării influenţei inculpatului Truică Remus, din cauza lentorii procedurilor de soluţionare a cererilor de revendicare şi a refuzului Direcţiei Silvice Ilfov de a-l pune în posesie asupra Pădurii Snagov, pentru care comisia judeţeană de fond funciar emisese anterior decizie de retrocedare. Or, există trafic de influenţă chiar dacă traficantul de influenţă promite că poate obţine, prin influenţă, punerea în posesie efectivă asupra bunurilor pentru care cumpărătorul de influenţă ar fi avut dreptul legal de a solicita revendicarea ori promite că poate „debloca" prin influenţă procedurile legale de retrocedare, demarate anterior, cum s-a întâmplat în prezenta cauză.

Faptul că inculpatul Al României Paul Philippe a acceptat această înţelegere cu inculpatul Truică Remus doar în urma promisiunii acestuia că-i va obţine efectiv bunurile revendicate, prin folosirea influenţei pe care o are asupra funcţionarilor competenţi să dispună asupra retrocedării, rezultă în mod direct din mai multe mijloace de probă legal administrate.

În declarația dată în calitate de suspect de Al României Paul Philippe la data de 23.04.2015, în dosarul nr. 18/P/2015 al D.N.A. – S.T. Braşov (din care s-a disjuns prezentul dosar), declaraţie aflată în vol. III al dosarului de urmărire penală, la filele 234-245, acesta arată că:

„*Remus Truică mi-a spus că are relaţii la nivel politic, că el este foarte interesat de Snagov şi Băneasa şi că poate să recupereze pentru noi. Mi-a spus că este prieten cu Adrian Năstase, că l-a ajutat să îşi pună banii în China, era mândru că era ideea lui cu China. Remus Truică a menţionat că este consilierul lui Tăriceanu pe care îl sfătuieşte în materie de afaceri, fiind în relaţii apropiate…….*

Când am ezitat să semnăm, fiind nemulţumiţi de procentele luate de Truică, acesta ne-a spus că este ultima şansă pe care o avem, că altfel nu vom obţine nimic. Cu această ocazie ni s-a precizat că ei au acces inclusiv la Curtea Supremă, că dacă va fi nevoie, ne poate ajuta la Curtea Supremă."

Tot în această declaraţie dată în calitate de suspect, inculpatul Al României Paul Philippe mai arată că:

„Țin minte că, în acest context, Remus Truică a spus să nu-mi fac griji cu Tăriceanu deoarece rezolvă el. În acele împrejurări, Remus Truică mi-a spus că Ioana Tăriceanu lucrează la SCA Țuca.

Contractul cu Remus Truică, mai exact cu Reciplia, s-a încheiat ulterior, tot la sediul SCA Țuca.

Țin minte că am stat peste 5 ore în ziua respectivă și am discutat multe detalii.

Rețin că m-a deranjat foarte mult când am văzut că au pretins 80 % din Băneasa, noi nu am vrut să semnăm, dar ei au spus că vor rezolva foarte repede obținerea acestui teren pe cale administrativă, ceea ce s-a și întâmplat. Au rezolvat Băneasa în 2-3 luni.

Când am ezitat să semnăm, fiind nemulțumit de procentele luate de Remus Truică, acesta ne-a spus că este ultima șansă pe care o avem, că altfel nu vom obține nimic.

Cu această ocazie ni s-a precizat că ei au acces inclusiv la Curtea Supremă, că dacă va fi nevoie ne poate ajuta la Curtea Supremă, spunând că doamna Țuca este judecător acolo.

Printre cei apropiați, Remus Truică l-a menționat și pe primarul din Snagov, Mușat Apostol, cu care este bun prieten, care l-a ajutat să cumpere pământ acolo, se vizitează cu acesta etc.

Ulterior am avut mai multe întâlniri cu Remus Truică, la una dintre întâlniri mi l-a prezentat pe Roșca Stănescu, prietenul său. Mi-a spus să nu-mi fac griji că de acum încolo ziarul lui Roșca Stănescu nu mă va mai ataca."

În ce priveşte veridicitatea acestei declaraţii, instanţa a reţinut că, deşi nu a fost înregistrată audio/video din lipsa mijloacelor tehnice, aşa cum se arată în declaraţie, ea a fost dată în prezenţa avocatului ales al suspectului Al României Paul Philippe şi în prezenţa traducătorului autorizat, care au şi semnat-o împreună cu suspectul. Prezenţa acestora este o garanţie că procurorul a consemnat corect cele declarate de suspect şi că acesta din urmă a înţeles exact sensul celor declarate.

Ulterior, Al României Paul Philippe a mai dat o declaraţie de suspect în data de 11.12.2015 (aflată în vol. III al dosarului de urmărire penală, filele 250 - 259), în care arată că:

„Precizez că înţelegerea care mi s-a propus era aceea ca eu să cedez drepturile litigioase unei firme Reciplia SRL, condiţie pusă de Remus Truică, fără care înţelegerea ar fi căzut. Fiecare parte trebuia să ia 50% din bunurile care vor fi obţinute, eu primind şi un avans de 4 milioane de euro. Am fost de acord cu înţelegerea pentru că Remus Truică mi-a spus că fără el nu pot să obţin nimic pentru că sunt mulţi oameni care încearcă să fure aceste terenuri de la mine, menţionându-i pe Becali, Popoviciu sau primarul Videanu."

Această declaraţie a fost dată în prezenţa aceluiaşi avocat ales care l-a asistat şi la momentul luării declaraţiei de suspect din data de 23.04.2015 şi în prezenţa unui alt traducător autorizat. Aceasta a fost înregistrată în mare parte cu mijloace audio-video, transcriptul înregistrării fiind depus la filele 158-207 din volumul L al dosarului instanţei. Parchetul a arătat că, din motive tehnice, această declaraţie nu a fost înregistrată audio/video în întregime.

Deşi în această declaraţie de suspect din 11.12.2015 Al României Paul Philippe a încercat să dea o semnificaţie legală înţelegerii făcute cu inculpatul Truică Remus, instanţa a reţinut că această atitudine de retractare este cauzată de temerea inculpatului Al României Paul Philippe că, prin menţinerea celor arătate în declaraţia anterioară de suspect, se va autoincrimina pentru infracţiunea de cumpărare de influenţă. Cu două zile înainte de luarea acestei declaraţii de suspect din 11.12.2015, inculpatul Truică Remus fusese reţinut şi propus la arestare preventivă pentru infracţiunea de trafic de influenţă, fiind evident că inculpatul Al României Paul Philippe urma să fie pus sub acuzare pentru infracţiunea corelativă de cumpărare de influenţă. Or, în această situaţie, având în vedere că imediat după audierea sa ca suspect din data de 11.12.2015, faţă de inculpatul Al României Paul Philippe a fost pusă în mişcare acţiunea penală

pentru infracţiunea de cumpărare de influenţă, fiind propus şi pentru luarea măsurii arestării, revenirea asupra declaraţiilor anterioare are ca justificare încercarea inculpatului de a scăpa de acuzaţia de cumpărare de influenţă.

În plus, chiar dacă a retractat în mare parte cele arătate în declaraţia anterioară, inculpatul Al României Paul Philippe a arătat şi în declaraţia de suspect din 11.12.2015 că motivul pentru care inculpata Păvăloiu Nela i l-a prezentat pe inculpatul Truică Remus a fost acela că ea nu a reuşit să rezolve retrocedarea Pădurii Snagov (fila 167, verso, din vol. L al dosarului instanţei), iar despre inculpatul Truică Remus a afirmat *„că e consilier Adrian Năstase, că e om capabil."* Afirmaţia inculpatului Al României Paul Philippe din această declaraţie, că inculpatul Truică Remus i-ar fi fost recomandat pentru că avea experienţă în *„recuperare de proprietate"* (fila 168, vol. L din dosarul instanţei) este evident nereală, având în vedere că inculpatul Truică Remus nu s-a mai ocupat anterior de retrocedări de imobile preluate abuziv.

De asemenea, din transcriptul acestei declaraţii rezultă că inculpatul Al României a afirmat că *„Remus Truică a spus că a fost consilier la Tăriceanu"* (fila 194 din vol. L al dosarului instanţei), fiind vorba de prim-ministrul în funcţie la vremea respectivă. Acesta este tot un element că cele declarate anterior de suspect sunt adevărate şi că înţelegerea a fost încheiată în considerarea traficului de influenţă promis de inculpatul Truică Remus.

Din transcriptul înregistrării acestei declaraţii mai rezultă că inculpatul Al României Paul Philippe era convins că este boicotat în obţinerea recunoaşterii hotărârii nr. 132/06.02.1955, pronunţată de Tribunalele Judiciare de la Lisabona şi că judecătorii care i-au soluţionat cererea de exequatur ar fi fost influenţaţi de persoane din mediul politic (fila 195, Vol. L din dosarul instanţei). Această convingere a inculpatului Al României Paul Philippe că judecătorii şi funcţionarii pot fi influenţaţi, afirmată de mai multe ori în cadrul declaraţiilor, a fost un element esenţial care l-a determinat să apeleze la cumpărarea de influenţă de la inculpatul Truică Remus.

Inculpatul Al României Paul Philippe arată tot în această declaraţie, aşa cum rezultă din transcrierea înregistrării, că Truică Remus i-a spus că fără el nu va obţine nimic *(„PP: Şi veţi pierde tot, cam aşa a spus… Nu aveţi nicio şansă. Şi ne-a spus că, că ştiu că proprietate ca Băneasa vrea toţi. Vrea primar din Bucharest, am uitat cum asta…"*; *„PP: Gigi Becali, că Gigi Becali a venit vrea să ne cumpărat pentru nimic. Vrea Gigi Becali, vrea Popovici, altul miliardar român, nu ştiu ce şi a spus că cu toţi asta nu aveţi nicio şansă fără o firmă ca noi să recuperăm şi Snagov, tot, tot aveţi pe lac oameni vrea tot proprietatea dumneavoastră şi să, să, să… nu aveţi şansă. După toate sabotaj pe care le-am avut pentru exequatur am, am, am crezut. DD: Bun, unei firme Reciplia, da? PP: Da. DD: Condiţia pusă de Truică fără care…(neinteligibil). PP: La revedere."* – fila 191, faţă/verso, din volumul L al dosarului instanţei). Având în vedere această convingere a inculpatului Al României Paul Philippe că fără trafic de influenţă nu va obţine niciun bun, este cert că promisiunea inculpatului Truică Remus că doar el va putea obţine aceste bunuri a fost determinantă pentru încheierea contractului de cesiune de drepturi litigioase în condiţii atât de dezavantajoase pentru inculpatul Al României Paul Philippe.

Chiar în transcriptul înregistrării aceleiaşi declaraţii de suspect Al României Paul Philippe arată că: *„PP: Nu am fost încântat deloc să dea drept litigios din nou, dar a spus că măcar mai bine să avem 50% sigur, decât nimic. Că până acum nu am reuşit să recuperăm nimic, până la dat… până când am avut acea întâlnire cu ei, nu am avut nimic, nicio proprietate, nicio… nici acum, dar atunci nu am avut."* (fila 192 din volumul L al dosarului instanţei); *„PP: Foarte clar a spus că: fără mine nu puteţi să obţineţi această teren. A spus asta foarte clar că nu pot să obţine, fără ei. Foarte clar. DD: Truică a spus sau Roşu? PP: Truică, dar problema este Remus, Remus Truică şi Roşu a fost foarte mult împreună. Şi atunci e dificil să amintit când a fost fără or când a fost cu. I mean clar că a fost aşa legat."* (fila 188, verso, din volumul L al dosarului instanţei).

În legătură cu cedarea către SC RECIPLIA SRL a unui procent de 80% din Ferma Regală Băneasa, inculpatul Al României Paul Philippe arată în mod explicit, în aceeaşi declaraţie, că a fost stabilit în momentul în care a înţeles că se va recupera acest imobil pe cale administrativă, prin folosirea influenţei inculpatului Truică Remus: *„PP: Nu, nu, nu. 80% a fost câteva săptămână după când am înţeleg că s-a (neinteligibil)… să recuperez Băneasa…"* (fila 190, verso, din volumul L al dosarului instanţei). Foarte importantă pentru stabilirea procentului exagerat de mare ce urma să-i revină S.C. RECIPLIA S.R.L. a fost promisiunea inculpatului Truică Remus că va recupera această proprietate valoroasă într-un timp scurt, pe cale administrativă.

Inculpatul Al României Paul Philippe a mai fost audiat în cursul urmăririi penale, în data de 11.01.2016, în prezenţa apărătorului său ales şi a avocaţilor inculpaţilor Marcovici Marius, Andronic Dan, Mateescu Lucian, Robert Roşu, precum şi a interpretului de limba engleză, vorbind de data aceasta doar în engleză, transcrierea înregistrării declaraţiei fiind depusă la filele 97-157 din volumul L al dosarului instanţei.

În această declaraţie din 11.01.2016 inculpatul Al României Paul Philippe susţine, în general, ideea că ajutorul pe care l-ar fi primit din partea inculpaţilor Truică Remus şi Păvăloiu Nela ar fi fost exclusiv unul financiar şi juridic. Inculpatul nu retractează în mod explicit cele susţinute în declaraţiile anterioare de suspect şi nici nu explică într-un mod coerent care este motivul pentru care în declaraţiile anterioare a arătat că motivul esenţial pentru care a încheiat contractul de transmitere a drepturilor succesorale către SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus, a fost acela că acesta i-a spus că fără el (respectiv fără infleunţa sa) nu va reuşi să dobândească niciunul din bunurile revendicate.

Deşi inculpatul Al României Paul Philippe încearcă în mod evident prin această declaraţie să îşi diminueze propria contribuţie la săvârşirea infracţiunilor de corupţie, chiar şi aici arată că motivul pentru care inculpata Păvăloiu Nela a transmis către inculpatul Truică Remus drepturile succesorale a fost acela că au realizat că ar fi durat ani de zile ca inculpatul Al României Paul să-şi redobândească proprietăţile *(„…she then introduced me to Remus Truică, because I realized that this year they said it is going to take years to get my properties back, because it seems that politic was involved in it…"* – fila 100, verso, din volumul L al dosarului instanţei). Este aceeaşi idee expusă mult mai

clar în declaraţiile anterioare, că motivul principal pentru care a încheiat contractul cu inculpatul Truică Remus a fost acela că inculpata Păvăloiu Nela s-a blocat în demersurile de retrocedare şi că era nevoie de o persoană cu o influenţă mai puternică pentru a reuşi acest demers. Instanţa a redat exact cuvintele în engleză ale inculpatului, rezultate din transcrierea înregistrării, deoarece în acest fel nu există niciun dubiu cu privire la fidelitatea celor consemnate în această declaraţie dată la parchet.

De asemenea, inculpatul Al României Paul Philippe arată şi în această declaraţie din 11.01.2016 că ceea ce îl recomanda pe Truică Remus pentru acest demers era faptul că a lucrat în Guvern *(„PP: She very clearly said that he was of top reputation, he had worked în the government, you know…"* – fila 101, verso, din volumul L al dosarului instanţei).

Inculpatul Al României Paul reiterează şi în această declaraţie convingerea sa că este sabotat peste tot *(„…that I was saboted peste tot, peste tot."* – fila 107, verso, din volumul L al dosarului instanţei), ceea ce confirmă, de asemenea, cele relatate în declaraţiile anterioare, că a încheiat contractul cu Truică Remus pentru „a scăpa" de aceste „sabotaje" şi pentru a putea dobândi ceva din proprietăţile revendicate (*„I thought it´s better to have 50% of something than nothing."* – fila 107, verso, din volumul L al dosarului instanţei). Redarea fidelă a transcrierii înregistrării este o garanţie că cele declarate de inculpat nu pot fi contestate.

Instanţa a reţinut că toate declaraţiile inculpatului Al României Paul Philippe susţin (primele într-un mod explicit, iar cele din urmă în mod implicit, dar cert) acuzaţia că motivul principal pentru care a încheiat contractul de transmitere a drepturilor succesorale cu SC RECIPLIA SRL, reprezentată de Truică Remus, a fost acela că acesta din urmă i-a promis că îi va obţine bunurile revendicate, prin influenţa pe care o are în administraţia publică, având în vedere funcţia pe care acesta o avuse anterior în administraţia guvernamentală.

Având în vedere că unele dintre declaraţiile inculpatului Al României Paul Philippe au fost înregistrate cu mijloace audio/video şi că toate au fost date în prezenţa avocatului ales al acestuia şi a traducătorului autorizat, nu există niciun dubiu cu privire la declaraţiile făcute şi la sensul afirmaţiilor sale. Redarea fidelă a pasajelor din transcrierea declaraţiilor inculpatului înlătură orice obiecţiuni legate de modul de consemnare de către procuror a acestor declaraţii.

Faptul că inculpatul Truică Remus i-a spus inculpatului Al României Paul Philippe că are influenţă *„aproape pentru toate"* rezultă şi din convorbirea telefonică purtată de cei doi în data de 20.09.2007, ora 22:01.12, aflată în volumul 8 al dosarului de urmărire penală, filele 2-4, în care inculpatul Al României Paul Philippe se plângea că un proces de-al său *„a fost amânat pentru iulie, anul viitor! Este chiar..."*, iar inculpatul Truică Remus îi răspunde că *„Avem soluţii aproape pentru toate, aşa că..."* .

Discuţia dintre cei doi continuă apoi pe tema faptului că avocatul inculpatei Păvăloiu Nela este *„un pic depăşit"* (*„PAUL: Bine, pentru că eu cred că este un pic depăşit, cred că-şi dau seama de situaţia adevărată!")* şi că inculpatul Al României Paul Philippe ar putea să anuleze înţelegerea anterioară avută cu Păvăloiu Nela şi să continue doar cu inculpatul Truică Remus:

(„PAUL: Da, pentru că, ştii, într-un fel... nu vreau să spun prea multe la telefon, dar într-un fel aş putea, cu acordul tău, să anulez tot ce am făcut cu ea şi pur şi simplu să merg cu tine! Adică, ce mă opreşte să fac asta? REMUS TRUICĂ: Da, ai dreptate! PAUL: Nu? Deci cu alte cuvinte, dacă nu joacă aşa cum vrei tu, cum vrem noi... ştii?”).

De asemenea, s-a reţinut că din probele administrate rezultă că inculpatul Truică Remus încearcă să-i obţină inculpatului Al României Paul Philippe o funcţie onorifică, pentru a-i putea cere o cotă mai mare din bunurile revendicate, aşa cum rezultă din convorbirea din data de 03.01.2008, ora 19:28:23, purtată între inculpatul Remus Truică şi Tal Silberstein, aflată în volumul 8, filele 21-23 din dosarul de urmărire penală, în care se afirmă următoarele:

REMUS TRUICĂ: Ok. Deci, noi l-am întrebat pe prietenul său, pe cel mai tânăr, să ne ajute oferind clientului nostru o poziție oficială care să reprezinte România în diasporă, pentru românii de afară.

DOMN: Ok.

REMUS TRUICĂ: Și el ne-a spus: Da, este ok. Este o idee bună. Și, ca să fiu sincer, el chiar face lucruri bune afară, deoarece îi cunoaște aproape pe toți (are multe conexiuni). Toată lumea bună din Europa îl primește.

DOMN: Ok.

REMUS TRUICĂ: Această funcție nu vrem să fie una plătită, nu vrem… numai… nu știu… să avem ceva… De ce? Deoarece i-au dat lui Radu Duda o funcție similară și nu vrem să fim în minus. Pentru noi e foarte bine să obținem această funcție dintr-un motiv foarte pragmatic. Noi negociem acum procentaj pentru câteva lucruri mari de la el. Dacă-i oferim această funcție, avem un instrument cu care să negociem… cum vreau.

DOMN: Am înțeles, am înțeles. Am înțeles perfect.

REMUS TRUICĂ: Și pentru el e nimic. E ca și cum… nu știu… dacă aș fi fost știi unde, aș fi putut să o realizez în două zile maxim.

DOMN: Înțeleg. El trebuie să se pună de acord cu celălalt, dar înțeleg. El va trebui să-i explice de îi oferă această funcție, dar o va face, nu este nici o problemă.

REMUS TRUICĂ: Da, e bine, deoarece tipul acesta este bine cunoscut în toată lumea.

DOMN: Ok.

REMUS TRUICĂ: Cu această funcție, noi rezolvăm lucruri mărețe. Și este foarte ușor pentru el.

DOMN: Ok.

Deşi nu este un aspect care să privească în mod direct săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă din prezenta cauză şi nici nu este determinant sau esenţial pentru reţinerea acesteia, rezultă din această convorbire că inculpatul Truică Remus dorea să-i dovedească inculpatului Al României Paul faptul că poate avea o influenţă efectivă asupra unor funcţionari ai statului şi să obţină, totodată, un beneficiu patrimonial de pe urma acestei probe a influenţei pe care o are.

Faptul că inculpatul Al României Paul Philippe a înţeles să uzeze de dreptul la tăcere în faţa instanţei de judecată nu înlătură valoarea probatorie a declaraţiilor date de acesta în cursul urmăririi penale, având în vedere că toate au

fost date în prezenţa avocatului ales, iar două dintre ele au fost înregistrate audio/video. În plus, inculpaţii au avut posibilitatea să conteste aceste declaraţii şi să-i adreseze întrebări la momentul luării declaraţiei de suspect din data de 11.01.2016, când audierea suspectului s-a făcut în prezenţa apărătorului său ales şi a avocaţilor inculpaţilor Marcovici Marius, Andronic Dan, Mateescu Lucian, Robert Roşu. Faptul că nu a fost prezent şi avocatul ales al inculpatului Truică Remus nu poate atrage înlăturarea declaraţiei, deoarece a fost asigurată posibilitatea efectivă de a se prezenta şi a adresa întrebări, cum rezultă din prezenţa la audiere a avocaţilor celorlalţi inculpaţi.

Aceste declaraţii de suspect ale inculpatului Al României Paul Philippe, date în cursul urmăririi penale, confirmă cele menţionate de inculpat în *plângerea* penală depusă la D.N.A. – S.T. Braşov în data de 23.01.2015 (aflată la filele 1-11 din volumul 2 al dosarului de urmărire penală) şi în *denunţul* depus de inculpat la aceeaşi unitate de parchet la data de 15.04.2015 (aflat la filele 13-26 din volumul 2 al dosarului de urmărire penală), redactate chiar de inculpatul Al României Paul Philippe împreună cu avocaţii săi din perioada respectivă, Mircea Andrei şi Liviu Togan.

De asemenea, aceleaşi aspecte din care reiese săvârşirea infracţiunilor de trafic şi cumpărare de influenţă sunt relatate de inculpatul Al României Paul Philippe şi în proiectul de plângere penală datată 12.10.2011, pe care inculpatul Al României Paul Philippe a redactat-o împreună cu avocatul său din perioada respectivă, Veronel Rădulescu.

În toate aceste plângeri şi denunţuri revine constant afirmaţia inculpatului Al României Paul Philippe că a încheiat contractul de cesiune de drepturi cu SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus, deoarece acesta din urmă i-a spus că nu va putea obţine bunurile decât cu ajutorul influenţei sale.

Astfel, încă din plângerea penală datată 12.10.2011, pe care nu a mai depus-o la parchet pentru că a ajuns la o înţelegere cu reprezentanţii SC RECIPLIA SRL, inculpatul Al României Paul Philippe arată că: *„…fiind în legătură cu diverse persoane, care mi-au spus că nu voi obţine nimic dacă nu voi ceda o parte din avere unor persoane influente şi nu voi ceda drepturile mele litigioase…”* şi că *„Robert Roşu l-a adus la discuţii pe Remus Truică ce mi-a fost prezentat în anul 2006 ca fiind consilier al premierului Călin Popescu Tăriceanu şi fost şef de cancelarie al lui Adrian Năstase.”* Din probele administrate ulterior a rezultat cu certitudine că inculpatul Truică Remus i-a fost prezentat inculpatului Al României Paul Philippe de către inculpata Păvăloiu Nela, nu de către inculpatul Robert Roşu, dar această neconcordanţă nu înlătură ideea principală ce rezultă din plângere, că a încheiat contractul de cesiune a drepturilor succesorale în condiţii dezavantajoase pentru că i s-a spus că altfel, în lipsa influenţei inculpatului Truică Remus, nu va putea obţine niciunul din bunurile revendicate.

În plângerea depusă la parchet la data de 23.01.2015, inculpatul Al României Paul Philippe descrie mai amănunţit modul în care s-au derulat faptele, arătând că în anul 2005 a cunoscut-o pe inculpata Nela Păvăloiu şi că: *„După aproximativ 1 an, dna Nela Păvăloiu ne-a făcut cunoştinţă cu dl. Remus Truică spunându-ne că dl. Remus Truică este un om important în România cu cunoştinţe juridice solide şi cu foarte mulţi bani, că are de partea sa o echipă de*

avocaţi foarte bună care se poate ocupa de toate cererile şi procesele în curs sau care urmau şi care poate să asigure toate sumele necesare plăţii onorariului avocaţilor, eventualele taxe de timbru, costul deplasărilor, identificarea bunurilor etc. Această prezentare a fost confirmată de către dl. Remus Truică."

La fila 3 din această plângere penală, inculpatul Al României Paul Philippe arată în mod explicit că: *„Pentru a mă determina să renunţ la un procent uriaş din bunurile moştenite, dl. Remus Truică a afirmat că subsemnatul nu voi putea rezolva niciodată problemele generate de situaţia juridică a bunurilor imobile/mobile ce au aparţinut autorilor mei şi Casei Regale a României, dânsul fiind singurul în măsură soluţioneze toate aspectele legate de retrocedarea respectivelor bunuri, motivat prin aceea că este fostul şef de cabinet a prim-ministrului Adrian Năstase şi că datorită relaţiilor publice pe care le are poate rezolva problema retrocedărilor.*

În plus mi-a precizat faptul că societatea de avocatură care urma să reprezinte interesele în problemele retrocedărilor o are ca partener pe dna. Ioana Tariceanu, soţia dlui. Calin Constantin Anton Popescu-Tariceanu, prim-ministru al României la acel moment."

Inculpatul arată apoi în plângerea penală depusă că, în acest context, a încheiat contractul de cesiune a drepturilor succesorale din 01.11.2006 cu RECIPLIA SRL, firmă despre care arată că a ştiut *„că are un unic asociat în persoana dlui. Remus Truică, care era în acelaşi timp şi administrator al acestei societăţi"*.

Deşi scopul acestei plângeri penale este acela de a-l acuza pe inculpatul Truică Remus şi pe ceilalţi inculpaţi de faptul că nu i-au remis cota cuvenită din valoarea bunurilor retrocedate, reies din ea şi unele acuzaţii de fapte de corupţie care s-ar fi comis în legătură cu retrocedarea Pădurii Snagov şi Fermei Regale Băneasa. Astfel, la pagina 9 din plângere, inculpatul Al României Paul Philippe arată că: *«De asemenea, o serie de alte prevederi cuprinse în Înţelegere sunt menite să asigure Reciplia SRL că subsemnatul accept că toate înstrăinările de teren din cele două imobile retrocedate şi pe care Reciplia SRL le-a „donat" unor diferite persoane reprezintă în fapt „cheltuieli" cu recuperarea acestor bunuri»*. Această susţinere a inculpatului Al României Paul Philippe s-a dovedit a fi adevărată în ce priveşte suprafaţa de teren de 1000 mp din Pădurea Snagov, pe care SC RECIPLIA SRL i-a transmis-o după retrocedare inculpatului Chiriac Theodor (prin intermediul martorilor Matei Marian şi Matei Maria), după ce acesta a contribuit în calitate de director al Direcţiei Silvice Ilfov la punerea în posesie asupra Pădurii Snagov. Cu certitudine, inculpatul Al României Paul Philippe a fost de acord cu aceste „donaţii", deoarece în caz contrar nu ar fi semnat Înţelegerea din 13.04.2011, prin care s-a recunoscut existenţa acestor „cheltuieli".

În denunţul depus la D.N.A. – S.T. Braşov la data de 15.04.2015, inculpatul Al României Paul Philippe este şi mai explicit în ceea ce priveşte fapta inculpatului Truică Remus de traficare a influenţei comisă cu ocazia încheierii contractului de cesiune de drepturi succesorale (şi implicit propria faptă de cumpărare a influenţei), arătând că: *„După primele întâlniri dl. Remus Truică, pentru a mă determina să renunţ la un procent uriaş din bunurile moştenite, a afirmat că subsemnatul nu voi putea rezolva niciodată problemele*

generate de situaţia juridică a bunurilor imobile/mobile ce au aparţinut autorilor mei şi Casei Regale a României, dânsul fiind singurul în măsură soluţioneze toate aspectele legate de retrocedarea respectivelor bunuri, motivat prin aceea că este fostul şef de cabinet a prim-ministrului Adrian Năstase şi că datorită relaţiilor publice pe care le are poate rezolva problema retrocedărilor.

Subsemnatul, împreună cu soţia mea, am fost supuşi unei presiuni constante, la fiecare dintre aceste întâlniri, deoarece dl. Remus Truică ne spunea încontinuu că, dacă nu semnăm cu el contractul de cesiune, nu vom recupera nici un bun (de altfel, până la acel moment nici nu fusese restituit vreun bun), că datorită cunoştinţelor pe care le are va bloca toate cererile de restituire formulate etc., că nu avem nicio şansă în faţa autorităţilor fără el.

În plus mi-a precizat faptul că societatea de avocatură care urma să reprezinte interesele în problemele retrocedărilor o are ca partener pe dna. Ioana Tariceanu, soţia dlui. Calin Constantin Anton Popescu-Tariceanu, prim-ministru al României la acel moment. Şi cu privire la acest aspect a ţinut să precizeze că, datorită relaţiei pe care o are cu dl. Tăriceanu, prin dna. Tăriceanu care era angajată la SCA Ţuca, Zbărcea & Asociaţii, ne va ajuta să câştigăm bunurile revendicate."

În acelaşi denunţ, inculpatul Al României Paul Philipe arată că, de-a lungul timpului, inculpatul Truică Remus i-a relatat cât de influent este şi câte persoane importante cunoaşte, menţionând pe prim-ministrul Calin Popescu-Tăriceanu, pe ministrul de interne Cristian David, pe primarul municipiului Bucureşti, Adriean Videanu, pe fostul prim-ministru Adrian Năstase, magistraţi de la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie şi jurnalişti.

Instanţa a reţinut că plângerile şi denunţul menţionate anterior au în prezenta cauză forţa probantă a unor înscrisuri, iar aspectele consemnate liber de către inculpatul Al României Paul Philippe în conţinutul acestora se coroborează cu declaraţiile inculpatului date în cursul urmăririi penale şi fac dovada celor susţinute de acesta. De altfel, fiind audiaţi în prezenta cauză, martorii Rădulescu Veronel, Andrei Florin Mircea şi Togan Liviu, care l-au asistat pe inculpatul Al României Paul Philippe la redactarea plângerilor şi a denunţului mai sus menţionate, toţi au arătat că cele consemnate reprezintă exclusiv aspectele relatate de inculpatul Al României Paul Philippe.

Astfel, martorul din rechizitoriu Rădulescu Veronel, fiind audiat de instanţă la data de 17.11.2017, a arătat că: *„I-am redactat la biroul meu o plângere penală ţinând cont strict de povestea pe care mi-a spus-o prinţul Paul. Practic nu am făcut altceva decât sa scriu ce imi spunea acesta, dar nu mi-am asumat o reprezentare şi i-am înmânat-o lui să o semneze si sa procedeze cum doreşte."* Inculpatul Al României Paul Philippe a fost reprezentat la acest termen de judecată de trei avocaţi aleşi, care nu s-au opus audierii martorului şi i-au adresat şi întrebări. Martorul a mai arătat despre inculpatul Al României că: *„Mi-a spus la un moment dat că în perioada următoare venirii lui în România i s-ar fi sugerat că în demersurile juridice pe care le face e bine să se asocieze cu cineva pentru că altfel nu va reuşi"* şi că *„prinţul Paul mi-a spus că inclusiv acest demers al cesiuni l-a făcut în ideea asocierii cu cineva, şi în contextul în care dumnealui percepea realităţile din România, inclusiv şi demersurile din justiţie"*.

Această ultimă afirmaţie a martorulului Rădulescu Veronel confirmă cele arătate în declaraţia dată în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 6 al dosarului de urmărire penală, filele 288- 316) cu privire la motivul încheierii contractului de cesiune a drepturilor sale: *„Mi-a spus că a semnat această cesiune pentru că trebuia să se asocieze cu cineva cu relaţii pentru că altfel nu ar fi avut câştig de cauză în justiţia din România. A vorbit despre Truică Remus ca având putere financiară şi astfel putea să susţină demersurile necesare pentru obţinerea bunurilor revendicate. (...) Argumentul prinţului Paul pentru faptul că a fost de acord cu cesiunile de drepturi a fost acela că i s-a spus că dacă nu se va asocia cu o persoană puternică din societatea românească nu va obţine niciodată nimic. Mi-a spus asta în mod direct."* Această declaraţie a martorului din cursul urmăririi penale nu a fost exclusă de judecătorul de cameră preliminară, fiind mijloc de probă în cauză.

Martorul din rechizitoriu Andrei Florin Mircea, care a fost audiat şi în cursul urmăririi penale, fiind audiat în instanţă la termenul de judecată din data de 16.03.2018, în prezenţa inculpatului Al României Paul Philippe şi a apărătorilor aleşi, care nu s-au opus şi au adresat întrebări martorului, a declarat cu privire la plângerea din 23.01.2015 că: *„Eu ştiu doar ce a spus că s-a întamplat iar tot ce a spus este reprodus în plangerea de la DNA. Este făcută împreună cu omul şi în limba engleză ca să nu ne contestăm. Tot ce ştim noi este în acea plângere."* La întrebarea procurorului dacă s-au făcut afirmaţii despre trafic de influenţă, martorul a arătat că: *„Prinţul Paul a făcut afirmaţii că i s-a spus aşa ceva, dar anterior datei la care s-a negociat şi s-a încheiat contractul. Reprezentanţii Reciplia nu au făcut asemenea afirmaţii faţă de mine."*

Martorul Togan Liviu a fost încuviinţat de instanţă la solicitarea inculpatei SC RECIPLIA SRL, la termenul de judecată din data de 07.09.2018, când inculpatul Al României Paul Philippe a fost prezent şi şi-a dat acordul pentru audierea acestuia ca martor. Fiind audiat la data de 21.09.2018, martorul Togan Liviu arată, legat de plângerea penală depusă de inculpatul Al României Paul Philippe la data de 23.01.2015, că: *„Avand în vedere data de pe plângere probabil a fost redactată în ianuarie 2015, nu pot preciza cu exactitate şi a fost redactată împreună cu Mircea Andrei şi cu clientul de faţă, sau a fost revizuită de către Mircea Andrei, în funcţie de discuţiile care aveau loc."* Martorul mai precizează că: *„Nu am simtit că plangerea se datorează unei ameninţări, însă da, se considera înselat de către Reciplia."*

Referitor la modul în care a fost redactat denunţul formulat de inculpatul Al României Paul Philippe la data de 15.04.2015, martorul Togan Liviu arată că: *„În aceleaşi condiţii ca şi redactarea plângerii a fost redactat şi acest denunţ, adică au fost relatate faptele de către Al Romaniei Paul Philippe la biroul la Mircea Andrei unde a fost prezent şi acesta."* şi că: *„Am redactat descrierea faptelor, avand în vedere doar declaraţie şi depoziţia clientului."*

Fiind întrebat dacă avea cunoştinţă că inculpatul Al României Paul Philippe facea obiectul şi unor altor investigatii la D.N.A Braşov, cu referire la dosarul nr. 63/P/2012, martorul a răspuns: *„Nu aveam cunoştinţă de acest dosar."* De asemenea, fiind întrebat dacă *„A existat vreo sugestie din partea procurorului de caz cu privire la depunerea unei plângeri penale de către*

printul Paul?”, martorul a răspuns că: *„Mie personal nu şi nici cât am fost în prezenţa clientului.”*

Fiind întrebat dacă *„A fost iniţiativa prinţului Paul să facă acea plângere, sau a fost sfătuit de către avocat, respectiv de către avocatul Mircea Andrei ?”*, martorul a răspuns că: *„Perceptia mea e că la insistenţele prinţului a fost redactată.”*

Din aceste afirmaţii rezultă că formularea plângerii şi a denunţului a fost exclusiv alegerea liberă a inculpatului Al României Paul Philippe, fără ca acesta să fie influenţat sau constrâns în vreun fel. Din acest motiv nu a putut fi reţinută susţinerea inculpaţilor că plângerea sau denunţul ar fi fost făcute de inculpat pentru a beneficia de aplicarea dispoziţiilor art. 19 din Legea nr. 682/2002, referitor la fapta pentru care inculpatul Al României Paul Philippe era cercetat în dosarul nr. 36/P/2012 al D.N.A – Serviciul Teritorial Braşov. Inculpatul Al României Paul Philippe a înţeles să formuleze o plângere penală, iar nu un denunţ, considerându-se vătămat prin faptele persoanelor vizate în plângere. Faptul că în această plângere penală inculpatul a descris şi fapte care constituie atât infracţiuni de corupţie comise de alte persoane, cât şi o infracţiune de cumpărare de influenţă comisă chiar de el, denotă că plângerea respectivă nu a fost făcută pentru denunţarea unor fapte comise de alte persoane, pentru a beneficia de prevederile legale menţionate, ci relatează faptele aşa cum s-au petrecut.

Intervalul relativ mare de timp trecut de la momentul săvârşirii faptelor la care se referă în plângere este rezultatul eşuării încercărilor anterioare ale inculpatului Al României Paul Philippe de a rezolva conflictul cu reprezentanţii societăţii Reciplia SRL care nu i-au dat cota cuvenită din valoarea bunurilor retrocedate. De altfel, aşa cum s-a arătat anterior, inculpatul Al României Paul Philippe a mai avut anterior, în anul 2011, o încercare de a formula plângere penală similară, pe care a renunţat să o depună.

Faptul că cele consemnate în plângere şi în denunţ reprezintă aspecte clar relatate de inculpatul Al României Paul Philippe, pe parcursul mai multor întâlniri cu avocaţii, rezultă şi din următorul pasaj din declaraţia martorului Togan Liviu: *„Întrebare procuror - Plângerea penală şi denunţul au fost redactate într-o singură zi sau pe parcursul mai multor întâlniri? Răspuns: Pe parcursul mai multor întâlniri. Întrebare procuror – Cum se proceda, era salvată undeva şi lăsată la dispoziţia inculpatului şi a colaboratorului sau era la dispoziţia exclusivă a dvs? Răspuns: Şi clientul avea acces, eu redactam pe măsură ce se discuta. Întrebare procuror – Data semnării plângerii şi denunţului coincide cu cea scrisă în plângere şi denunţ sau e posibil să fi fost o altă dată? Răspuns: Data ar trebui să reprezinte data finalizării documentelor. Întrebare procuror – Înainte să redactaţi plângerea şi denunţul cam câte întâlniri aţi avut cu inc. Al Romaniei ? Răspuns: Multe, peste 10.”*

Faptul că inculpatul Al României Paul Philippe avea reprezentarea celor relatate în plângere şi denunţ rezultă din următorul pasaj din declaraţia martorului Togan Liviu: *„Întrebare avocat inc. Tal Silberstein, Moshe Agavi, Benyamin Steinmetz – Aţi avut percepţia ca avocat, că prinţul Paul a înteles pe deplin sensul unor noţiuni juridice sau povestea nişte lucruri din percepţia lui de persoană fără pregătire juridică? Răspuns: În permanenţă am vrut să mă*

asigur că întelege cu precizie ceea ce discutam şi nu am o percepţie că nu ar fi înteles cu exactitate faptele pe care le relata. Nu cred că are studii juridice şi noţiunile de bun simţ le înţelegea."

Deşi inculpatul Al României Paul Philippe nu a mai dorit să dea alte declaraţii în cursul judecăţii, instanţa a reţinut că şi aceste probe vin să întărească convingerea că acesta a spus adevărul atunci când a afirmat în declaraţiile date în cursul urmăririi penale că motivul principal pentru care a încheiat contractul de cesiune cu SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus, a fost acela că acesta din urmă i-a spus că fără influenţa sa nu va putea obţine niciodată bunurile revendicate.

Chiar dacă inculpatul Al României Paul Philippe ar fi avut dreptul să revendice acele bunuri, faptul că acestuia i se părea să era sabotat şi că întâmpina obstacole, apreciate de el ca fiind insurmontabile, în realizarea acestui drept, l-a determinat să accepte cumpărarea influenţei inculpatului Truică Remus.

În afară de probele menţionate anterior, săvârşirea infracţiunilor de trafic şi cumpărare de influenţă cu ocazia încheierii şi executării contractului de cesiune de drepturi succesorale din data de 1.11.2006 rezultă şi din declaraţiile date în cursul urmăririi penale de soţia inculpatului Al României Paul Philippe, numita A României Lia.

În declaraţia de suspect dată de A României Lia la data de 06.05.2015 (aflată la filele 167-176 din volumul 5 al dosarului de urmărire penală) aceasta arată că inculpatul Al României Paul Philippe a contactat mai multe persoane care să îl reprezinte în cererile de revendicare, dar a fost sabotat tot timpul de către autorităţi. În acest context, inculpata Păvăloiu Nela le-a făcut cunoştinţă cu inculpatul Truică Remus (*„Nela Păvăloiu ne-a spus că îl cunoaşte pe Remus Truică, un fost consilier al lui Adrian Năstase, care are puterea de a ne ajuta cu acest sabotaj al autorităţilor şi cu obţinerea documentelor necesare (PUZ etc.)"* – fila 169 din volumul 5 al dosarului de urmărire penală).

Referitor la încheierea contractului de cesiune de drepturi succesorale cu SC RECIPLIA SRL, în aceeaşi declaraţie de suspect, A României Lia arată că:

„Prima dată Remus Truică ne-a invitat la el acasă în Snagov, pentru a discuta despre proprietățile noastre și despre exequatur.

Remus Truică ne-a spus că am pierdut timpul cu avocați individuali și că avem nevoie de o firmă mare de avocatură, pe care s-a angajat să o plătească el.

De asemenea, Remus Truică ne-a spus că are relații în toată țara, că are afaceri cu primarul din Snagov, Mușat, că are o relație foarte bună cu primarul Sectorului I, Gherman, că poate debloca aceste autorități care ne-au împiedicat până acum să obținem restituirea bunurilor.

La acel moment, Remus Truică nu a pomenit despre Tal Silberstein sau Beny Steinmetz.

Din câte știu, Remus Truică i-a dat Nelei Păvăloiu o sumă de bani pentru ieșirea ei din contractul cu noi.

Remus Truică ne-a promis că ne va da o parte în avans din bunurile revendicate, ceea ce s-a și întâmplat. Cred că ne-a dat în jur de 5 milioane de

euro. Primul milion de euro din acești bani i-am primit după aproximativ 2 săptămâni din momentul încheierii contractului cu Reciplia.

Contractul s-a încheiat la cabinetul de avocatură Țuca. Din câte rețin, potrivit înțelegerii inițiale, tot ce se recupera trebuia împărțit în jumătate (50% noi și 50 % Reciplia) însă la momentul încheierii contractului am aflat că Remus Truică vrea 80 % din domeniul Băneasa.

Deși noi nu eram de acord cu acest procentaj, Remus Truică ne-a spus că doar în aceste condiții putem încheia contractul. Acesta a mai adăugat că fără el și prietenii lui (Tăriceanu, Marcovici, Tal Silberstein) nu vom câștiga vreun bun. De asemenea, a mai amintit că vom pierde și procesul de exequatur, având în vedere că soția lui Țuca este judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție.

În plus, Truică a menționat că are o relație foarte bună cu oameni din presă, menționând numele lui Dan Andronic și Roșca Stănescu.

Țin minte că Remus Truică a spus că are conexiunile necesare pentru a recupera Băneasa într-o perioadă foarte scurtă de timp, spunea că deja are și cumpărătorii pentru ea.

Rețin că m-a mirat siguranța lui că va recupera Băneasa și că are deja un cumpărător, în condițiile în care nu primisem nimic în acel moment."

În aceeaşi declaraţie de suspect, A României Lia mai arată că: „*În repetate rânduri, Remus Truică a spus că a plătit mulți funcționari pentru recuperarea acestor bunuri, tot timpul spunea că știe pe cine să cumpere pentru rezolvarea problemelor"* şi menţionează că inculpatul Truică Remus i-a spus că a vorbit cu directorul Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, care *„ar fi mulţumit cu nişte excursii"* la Monaco. Suspecta subliniază că: *„Din câte ştiu eu, Băneasa a fost recuperată prin influenţa lui Remus Truică. Reţin că, la un moment dat, acesta ne-a spus că orice politician care se va opune retrocedării terenului de la Băneasa nu va mai fi reales."*

Suspecta a fost reaudiată în cursul urmăririi penale, la data de 08.01.2016, în prezenţa apărătorului ales şi a avocaţilor inculpatului Andronic Dan, Mateescu Lucian, Robert Roşu şi Marcovici Marius, declaraţia fiind la filele 179-195 din vol. 5 al dosarului de urmărire penală. O parte din această declaraţie a fost înregistrată cu mijloace audio/video, iar transcrierea părţii înregistrate din declaraţie se află la filele 182-195 din volumul XLVII al instanţei de judecată.

În această nouă declaraţie suspecta arată că menţine declaraţia dată anterior în cauză, dar doreşte să facă unele precizări, însă în cele menţionate nu mai susţine aspectele referitoare la traficul şi cumpărarea de influenţă. În esenţă, suspecta arată că Păvăloiu Nela şi Truică Remus nu le-a spus ei ori soţului său că ar avea cunoştinţe în lumea politică sau în administraţie, pentru a-i determina să încheie contractul de cesiune a drepturilor succesorale.

Această nouă declaraţie a suspectei vine în contradicţie cu toate probele arătate anterior şi chiar cu afirmaţiile făcute de suspectă în declaraţia din 06.05.2015, pe care a declarat că o menţine. Unele afirmaţii ale suspectei din această declaraţie sunt vădit neverosimile, cum ar fi, de pildă, afirmaţia că ea şi inculpatul Al României Paul Philippe ar fi fost nemulţumiţi când au aflat că terenul din Băneasa a fost obţinut pe cale administrativă, pentru că ar fi vrut să-l obţină prin proces, în instanţă (fila 185 din volumul 5 al dosarului de urmărire penală). Schimbarea declaraţiei suspectei A României Lia nu a fost motivată,

instanţa reţinând că a fost cauzată de faptul că, între timp, faţă de soţul acesteia s-a pus în mişcare acţiunea penală şi s-a făcut propunere de luare a măsurii arestării preventive pentru infracţiunea de cumpărare de influenţă, iar dacă ar fi susţinut cele relatate anterior, suspecta ar fi contribuit în mod implicit la acuzarea acestuia.

Declaraţiile inculpatului Al României Paul Philippe şi ale soţiei acestuia, A României Lia, referitoare la săvârşirea infracţiunilor de trafic şi cumpărare de influenţă se coroborează cu mai multe probe.

Faptul că inculpata Păvăloiu Nela i-a „cedat afacerea" inculpatului Truică Remus pentru că ea nu reuşise punerea efectivă în posesie pe niciunul dintre bunuri, deşi se obţinuse hotărârea comisiei judeţene de retrocedare a Pădurii Snagov, a rezultat şi din declaraţia martorei Cuniţă Mihaela, dată în cursul urmăririi penale (aflată în volumul 7, filele 476-482 din dosarul de urmărire penală), în care aceasta arată că: *„Ulterior, în septembrie sau octombrie 2006 Nela Păvăloiu mi-a spus că pentru că prinţul Paul e nemulţumit că nu obţine nimic ea o să îi cedeze contractul lui Remus Truică. Pe Truică l-am văzut o singură dată la birou la Nela Păvăloiu în această perioadă, era însoţit de soţia lui, de un avocat şi de încă o persoană pe care nu o cunosc. Cred că tot în 2006 Nela Păvăloiu şi-a cedat efectiv contractul lui Remus Truică şi de la acel moment nu ştiu să se mai fi ocupat de vreun demers pentru bunurile revendicate de Paul Al României. La un moment dat am aflat de la televizor că prinţul Paul a obţinut nişte bunuri, înainte de a i se naşte copilul, am sunat-o pe Păvăloiu să o întreb dacă primim nişte bani pentru demersurile făcute, dar Nela mi-a spus că nici ea şi nici Leţi nu au primit nimic."* Fiind audiată de instanţă la data de 05.05.2017, martora Cuniţă Mihaela a arătat că îşi menţine în totalitate declaraţia dată în cursul urmăririi penale.

Un alt martor care a confirmat faptul că inculpatul Truică Remus i-a promis inculpatului Al României Paul Philippe că va interveni la funcţionarii competenţi să soluţioneze cererile acestuia de restituire a proprietăţilor este martora Alexandroiu Mihaela Irina. Aceasta a arătat, atât în declaraţia de la urmărirea penală, cât şi în declaraţia din faţa instanţei, că inculpatul Al României Paul Philippe i-a spus acest lucru. Astfel, în declaraţia dată în faţa instanţei la 6.10.2017, martora a afirmat următoarele: *„Întrebare procuror: V-a spus inculpatul Al Romaniei că inculpatul Truică i-a comunicat că pentru soluţionarea în mod favorabil a acestui contract s-a pus în mişcare un mecanism cu reglaje foarte fine şi la ce s-a referit? Răspuns: Da, în sensul că foarte multe dintre titluri puteau fi rezolvate administrativ. Întrebare procuror: În ce sens? Răspuns: În sensul în care nu trebuia să se stea cu dosarele în instanţă ani de zile. Întrebare procuror: Era preferabil să se rezolve pe cale administrativă? Răspuns: Da, reieşea foarte clar că era mai uşor să se rezolve administrativ decât în instanţă."* Având în vedere că martora era o persoană apropiată inculpatului Al României Paul Philippe în perioada săvârşirii infracţiunilor, este veridic faptul că acesta din urmă i-a spus martorei despre „mecanismul cu reglaje foarte fine" pus la punct de inculpatul Truică Remus pentru restituirea proprietăţilor revendicate.

Modul în care au procedat inculpaţii Al României Paul Philippe, Păvăloiu Nela şi Truică Remus cu privire la transmiterea drepturilor succesorale a fost descris de martorul Aparaschivei Cristian Relu, un apropiat al inculpatului Truică Remus în perioada respectivă, care arată în declaraţia dată în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 7 al dosarului de urmărire penală, filele 260-314) că: *„La vremea respectivă am constatat că era un circuit între Truică, Robert Roşu şi Nela Păvăloiu, cei trei întâlnindu-se foarte des, fie la firma de avocaţi, fie la sediul firmei lui Truică, fie la Nela Păvăloiu la firmă, din câte îmi amintesc în Piaţa Domenii, deasupra unei săli de sport. Nu am participat la discuţii, deşi uneori l-am dus chiar eu cu maşina pe Truică pentru a se întâlni cu persoanele menţionate, dar Truică mi-a spus că se întâlnesc pentru a discuta despre terenurile prinţului Paul. Din câte am înţeles Nela Păvăloiu a fost cea care a iniţiat proiectul şi l-a prezentat pe prinţul Paul lui Remus Truică şi asociaţilor lui. Între Păvăloiu şi Truică existau tensiuni şi acesta mi-a spus că Păvăloiu are de primit bani şi era nemulţumit de pretenţiile emise de aceasta. Cred că Păvăloiu era implicată în demersurile pentru retrocedarea terenurilor, cel puţin aşa mi-a spus Truică."* Aceasta afirmaţie contrazice susţinerile inculpatei Păvăloiu Nela, în sensul că inculpatul Truică Remus ar fi fost cel care a contactat-o pe ea. În realitate, inculpata Păvăloiu Nela a fost nevoită să-i cedeze inculpatului Truică Remus această „afacere", pentru că ea s-a blocat la punerea în posesie asupra Pădurii Snagov. Fiind audiat în faţa instanţei de judecată în data de 23.06.2017, martorul Aparaschivei Cristian Relu a declarat că îşi menţine declaraţiile date în cursul urmăririi penale.

Declaraţia martorului Aparaschivei Cristian Relu este confirmată sub acest aspect de convorbirea purtată în data de 28.09.2007, ora 15:36:13, de Remus Truică cu Păvăloiu Nela, redată în volumul 8, filele 5-7 din dosarul de urmărire penală:

REMUS TRUICĂ: Ce anume ce şi cum? N-ai contractul în faţă? Nu mă abat cu nimic de la contractul ăla! Ce anume să-ţi spun în plus faţă de contract? Acolo scrie clar: Din momentul în care se face intabularea, din momentul în care se trece în Cartea Funciară, din nu ştiu ce, de atunci se întâmplă nu ştiu ce. E trecut în termene foarte clari! Nu numai că respectăm acele termene, dar chiar le plătim cu mult înainte de ceea ce scrie acolo!

NELA: Nu este vorba despre avansurile către Paul, este vorba de faptul că tu ai vrut ceva, eu am acceptat, iar diferenţa între ce am făcut noi şi ce trebuie să fie acceptată de terţele persoane, trebuie să le spunem exact ce şi cum.

În legătură cu influenţa pe lângă funcţionarii din cadrul Direcţiei Silvice Ilfov pe care şi-o declama inculpatul Truică Remus, martorul Aparaschivei Cristian Relu afirmă în declaraţia dată în faţa instanţei că: *„Întrebare procuror – Dar pe Chiriac Theodor îl cunostea, de la Romsilva? Răspuns: După nume nu-mi dau seama, dar cunoştea diverse persoane de la Romsilva. Întrebare procuror – Menţineţi afirmaţia conform căreia Dan Iovănescu, omul de încredere al lui Truică, a spus că orice problemă ce ţine de Romsilva se rezolvă cu Chiriac? Răspuns: Da, menţin afirmaţia că domnul Iovănescu mi-a comunicat că orice problemă legată de Romsilva se rezolvă, nu-mi amintesc exact dacă mi-a spus şi numele persoanei respective, dar el se ocupa de*

Romsilva." Aşa cum rezultă din probele administrate, inculpatul Truică Remus a şi folosit ulterior, în mod efectiv, influenţa pe care o avea pe lângă inculpatul Chiriac Theodor, pentru a reuşi punerea în posesie asupra suprafeţei de teren din Pădurea Snagov, retrocedată anterior în urma demersurilor făcute de inculpata Păvăloiu Nela.

Relaţia de prietenie dintre inculpaţii Truică Remus şi Chriac Theodor este susţinută în mod categoric de martorul Aparaschivei Cristian Relu în declaraţia sa: *„Întrebare avocat inc. Chiriac Theodor – Dacă îşi menţine declaraţia de la urmărire penală potrivit careia Remus Truică era bun prieten cu Chiriac Theodor, acesta îl vizita frecvent acasă la Snagov? Răspuns: da. Întrebare avocat inc. Chiriac Theodor – Cum îşi justifică această declaraţie? Răspuns: l-am văzut deseori acolo. Întrebare avocat inc. Chiriac Theodor –Ce însemnă deseori sau „frecvent" cum a declarat la urmărire penală? Răspuns: Cu ocazia unor mese festive sau pur şi simplu mese ocazionale. Întrebare avocat inc. Chiriac Theodor – Este sigur vorba de inc. Chiriac Theodor şi nu de altă persoană care lucrează în Romsilva? Răspuns: Da, sunt sigur."* Nu există niciun motiv pentru care martorul să mintă sub acest aspect, iar această susţinere este confirmată şi de alte probe.

Astfel, afirmaţiile martorului Aparaschivei Cristian Relu referitoare la relaţiile de prietenie dintre cei doi inculpaţi sunt confirmate şi de martorul Cucu Ionuţ, în declaraţia dată în cursul urmăririi penale în data de 26.02.2016 (aflată în volumul 7 din dosarul de urmărire penală, filele 86-92), în care acesta arată că: „*Ştiu că domnul Chiriac Teodor era amic cu primarul din Snagov şi îl cunoştea pe domnul Truică. Fac această precizare întrucât în primăvara – vara anului 2007, anterior punerii în posesie a lui Paul, domnul Chiriac venise cu probleme de serviciu la Ocolul Silvic Snagov şi am hotărât să mergem să mâncăm la o terasa la lacul Snagov. De pe celălalt mal a venit Truică Remus cu o şalupă şi s-a aşezat la masa noastră, discutând cu domnul Chiriac ca şi cum se cunoşteau. Truică Remus a spus în discuţie că se schimbă directorul Romsilva şi el ştie cine vine*." Din ultima afirmaţie a martorului Cucu Ionuţ rezultă că inculpatul Truică Remus ştia dinainte că va fi schimbat directorul Direcţiei Silvice Ilfov şi că va fi înlocuit cu inculpatul Chiriac Theodor. În declaraţia dată în instanţă la data de 20.10.2017, martorul Cucu Ionuţ confirmă acest episod, arătând că: *„la un moment dat cand eram împreună cu Chiriac Theodor pe o terasă pe malul lacului Snagov, la un moment dat pe acea terasă a intrat domnul Remus Truică, care s-a apropiat şi l-a salutat pe domnul Chiriac şi s-au schimbat câteva amabilităţi după care a plecat în altă parte. De aceea am tras concluzia că cei doi se cunoşteau."*

Schimbarea directorului i-a profitat foarte mult inculpatului Truică Remus, deoarece directorul anterior al Direcţiei Silvice Ilfov, martorul Capanu George, arată în declaraţia dată în faţa instanţei la data de 20.10.2017, cu privire la solicitarea inculpatului Al României Paul Philippe de punere în posesie asupra Pădurii Snagov, că: *„A fost şi dorinţa mea şi a celorlalţi colaboratori cu care lucram, de a nu retroceda această suprafaţă, de acord cu şeful de ocol cu ce a specificat dumnealui în această anexă".* Apoi martorul mai arată că inculpatul Truică Remus a încercat să ia legătura cu el prin intermediul inculpatului Muşat Apostol, precizând că: *«Întrebare procuror – V-a solicitat inculpatul Apostol*

sau a intermediat inculpatul Apostol o întalnire între dvs. şi inculpatul Truică Remus? Răspuns: Fostul primar de la Snagov mi-a spus odată că ar vrea domnul Truică să mă cunoască. Întrebare procuror – V-a spus pentru ce? Răspuns: Nu. Întrebare procuror – De unde aţi tras concluzia că această întalnire se dorea a fi tot pentru retrocedarea pădurii de la Snagov? Răspuns: Fără să îmi spună domnul primar am făcut legătura că tot cu asta ar fi şi nu am avut nici curiozitatea să îl cunosc pe domnul Truică, eu fiind legat de acest „nu retrocedare".» Această poziție a martorului a determinat și demersul inculpatului Al României Paul Philippe de a formula o plângere penală împotriva lui Capanu George – Director la Direcția Regia Națională a Pădurilor Romsilva pentru refuzul de a-l pune în posesie pe terenul forestier, înregistrată cu nr. 100054/18.05.2007 – Inspectoratul de Poliție a Județului Ilfov (filele 184-190, vol. 46 din dosarul instanței).

Toate aceste aspecte, care relevă influenţa inculpatului Truică Remus asupra funcţionarilor publici din comuna Snagov, au fost confirmate chiar de inculpatul Truică Remus, care în convorbirea telefonică purtată în ziua de 03.01.2008, ora 19:55:24, cu Shimon, redată în volumul 8, filele 24-26, afirmă explicit că: *„REMUS TRUICĂ: Mai mult sau mai puțin sunt șef acolo, deci să ajut mult să obții tot ceea ce ai nevoie în Snagov."*

De asemenea, din probele administrate a rezultat şi faptul că inculpatul Truică Remus şi-a folosit influenţa reală pentru retrocedarea celui de-al doilea imobil ce face obiectul cauzei, Ferma Regală Băneasa.

Fiind întrebat despre modul în care a procedat inculpatul Truică Remus în cazul restituirii pe cale administrativă a Fermei Regale Băneasa, martorul Aparaschivei Cristian Relu arată în declaraţia din cursul judecăţii următoarele: *„Întrebare procuror – Ştiţi să fi avut discuţii şi cu numitul Iliescu directorul de la institutul acela? Răspuns: Da, ştiu că au fost discuţii între domnul Truică şi domnul Iliescu, desfăşurate atât la sediul institutului, cât şi în afara lui. Întrebare procuror – Unde în afara lui? Răspuns: Din ce îmi amintesc, atât la biroului inc. Truică din str. Grigore Alexandrescu, cât şi la casa din Snagov. Întrebare procuror – Cunoaşteti dacă inc. Truică l-a invitat sau i-a plătit o excursie lui Iliescu şi soţiei acestuia, şi dacă da, unde? Răspuns: Îmi amintesc că la un moment dat, în perioada de vară, dar nu-mi mai aduc aminte exact anul, domnul Iliescu şi cu soţia dânsului au fost prezenţi la Monaco, la invitaţia domnului Truică, au stat într-un hotel, însă nu ştiu cine a plătit pentru acel hotel. Întrebare procuror – În acea perioadă au avut loc întalniri între domnul Truică şi domnul Iliescu? Şi cât au stat Iliescu şi soţia la Monaco? Răspuns: Au stat 2-3 zile, au fost diverse întâlniri formale la masă şi o plimbare cu barca domnului Truică. Întrebare procuror – V-a spus inculpatul Truică că invitaţia pentru Iliescu şi soţie viza găsirea unei soluţii pentru rezolvarea favorabilă a retrocedarii fermei regale Baneasa? Răspuns: Ulterior acelei deplasări la un moment dat mi-a menţionat că încearcă să găsească o soluţie ca să rezolve blocajul în care se află proiectul Băneasa. Întrebare procuror – V-a spus şi că-i va da lui Iliescu o sumă de bani pentru a-l convinge? Răspuns: Da, a menţionat şi acest aspect."*

Martorul a lămurit aspectele privind modul în care a luat cunoştinţă de aceste fapte concrete, dând amănunte care relevă că cele susţinute sunt

adevărate: *„Întrebare avocat inc. Truică Remus – În ce calitate a fost în Monte Carlo cu ocazia vizitei domnului Horia Iliescu? Răspuns: În calitate de prieten şi în calitate de ajutor. Întrebare avocat inc. Truică Remus – Îl cunoaste pe domnul Horia Iliescu şi îl poate descrie instanţei? Cum era domnul Horia Iliescu în momentul în care l-a cunoscut la Monaco? Răspuns: Da, pot să-l descriu: era un domn în vârstă, masiv, care se deplasa foarte greu, avea nevoie de obicei de ajutor pentru a urca şi a coborî. Era un om gras. Întrebare avocat inc. Truică Remus – Consideră că Horia Iliescu putea coborî sub punte pe calea de acces a ambarcaţiunii pentru a discuta cu domnul Truică, referindu-mă la discuţia la care face referire în depoziţiile sale? Răspuns: Din ce îmi amintesc se deplasa foarte greu, dar nu era imposibil accesul."* De altfel, aceste aspecte nici nu sunt contestate de inculpatul Truică Remus, care recunoaşte în declaraţia dată în faţa instanţei, la data de 24.02.2017, faptul deplasării lui Horia Iliescu împreună cu soţia sa la Monaco, întâlnirea lui cu aceştia, susţine că el s-ar fi ocupat să-i recomande nişte hoteluri şi că l-a trimis pe şoferul său să-l ia cu maşina, însă nu recunoaşte că a plătit hotelul.

Faptul că nu s-a dovedit modalitatea în care a fost plătit hotelul şi nici pe numele cui a fost făcută rezervarea şi de către cine nu a fost de natură să aducă vreun dubiu cu privire la aspectul că excursia lui Iliescu Horia a fost plătită de inculpatul Truică Remus, având în vedere că acest lucru este confirmat de mai multe probe directe.

Astfel, în primul rând, este confirmat de A României Lia, în declaraţia de suspect dată în prezenta cauză în cursul urmăririi penale. În declaraţia de suspectă dată de A României Lia în data de 06.05.2015, aceasta arată că inculpatul Truică Remus i-a spus că a vorbit cu directorul Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, care *„ar fi mulţumit cu nişte excursii"* la Monaco.

În al doilea rând, aspectul rezultă în mod indirect şi din declaraţia dată de inculpatul Roşu Robert Mihăiţă în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 3, filele 138-142 din dosarul de urmărire penală), în care acesta arată: *„După câteva săptămâni, într-o discuţie cu Remus Truică, acesta a spus că s-a ocupat de această revendicare cu domnul Iliescu, dar la acel moment nu am înţeles sensul acelor cuvinte."* Instanţa a apreciat că această afirmaţie a inculpatului Roşu Robert este credibilă, deoarece se coroborează cu celelalte probe, fiind reţinută chiar dacă inculpatul a retractat-o în declaraţia dată în cursul judecăţii.

De asemenea, martorul Aparaschivei Cristian Relu a explicat în declaraţia dată în faţa instanţei modalitatea în care s-a făcut această rezervare: *„Întrebare avocat inc. Truică Remus – În cursul depoziţiei de azi, martorul spune că nu cunoaşte cine s-a ocupat de cazarea domnului Iliescu la Monte Carlo, desi în denunţ ne prezintă agenţia de voiaj, compania aeriană care a asigurat călătoria celor doi, de ce există această discrepanţă? Răspuns: Agentia de voiaj se ocupă de transport, cunosc aceste aspecte deoarece eu păstram legătura cu persoana care reprezenta firma de voiaj. Firma de voiaj nu s-a ocupat şi de cazare, iar în ceea ce priveşte cazarea nu l-am văzut personal pe domnul Truică că a plătit el cazarea sau că s-a ocupat el. Întrebare avocat inc. Truică Remus – Da a văzut să fi cumpărat biletele de avion? A vazut vreun ordin de plată? Răspuns: Nu. Întrebare avocat inc. Truică Remus – Pe ce s-a bazat martorul când a făcut*

afirmaţia că fiica domnului Horia Iliescu a fost plătită din conturile societăţii companiei străine, Saxonia Ltd.? Răspuns: Pe informaţiile primite de la domnul Truică."

Aceste declaraţii din cursul judecăţii sunt consecvente cu cele date de martorul Aparaschivei Cristian Relu în cursul urmăririi penale (aflate în volumul 7 din dosarul de urmărire penală, filele 260-314), în care arată că inculpatul Truică Remus *„discuta destul de des cu directorul institutului, o persoană mai în vârstă şi mai solidă, care în primă fază s-a opus, spunând că dacă se retrocedează terenul institutul se va desfiinţa şi oamenii îşi vor pierde locurile de muncă. Ulterior s-au înţeles şi Institutul există şi azi. La un moment dat totul era blocat pentru că directorul se opunea şi Truică spunea că trebuie să găsească o soluţie pentru că partenerii evrei nu vor să renunţe la nicio parte din teren în favoarea institutului şi ştiu că Truică a fost la Institut împreună cu Steinmetz pentru a discuta.*

Ştiu că directorul institutului şi soţia acestuia au fost invitaţi de Truică la Monaco. I-a cazat la un hotel, i-a plimbat cu barca, au ieşit la masă. Şi eu eram atunci la Monaco împreună cu Truică, aşa că i-am văzut chiar eu pe cei doi acolo în vizită. Cred că au stat trei zile, de joi până duminică. Aşa era zborurile de la Bucureşti la Nisa."

În ce priveşte eventualele neconcordanţe dintre declaraţiile martorului Aparaschivei Cristian Relu, invocate de inculpatul Truică Remus, instanţa a reţinut că acestea nu sunt de natură să conducă la înlăturarea ca nesinceră a declaraţiei martorului, deoarece sunt rezultatul trecerii timpului şi nu privesc aspecte esenţiale legate de faptele imputate. Martorul a răspuns convingător la aceste aspecte, arătând în declaraţia dată în faţa instanţei de judecată că: *„Întrebare avocat inc. Truică Remus – Cum a fost posibil ca fiind certat cu domnul Truică anterior acestui moment să participe la întâlnirea de la Monte Carlo şi să cunoască întâlniri şi date din cadrul institutului sau din cadrul altor instituţii unde se desfăşurau proceduri, el nefiind în relaţii de prietenie cu Truică la momentul respectiv? Dacă s-a împăcat cu Remus Truică după retrocedare el nu era prieten cu acesta la momentul la care au avut discuţiile cu Horia Iliescu la Monte Carlo? Răspuns: Există posibilitatea ca din cauza trecerii timpului să fi menţionat greşit anul în care ne-am împăcat, însă ca şi suită de evenimente, sunt cele relatate. Întrebare avocat inc. Truică Remus – Dacă s-au împăcat când imobilele erau în proprietatea Hercules şi au fost certaţi 2 ani cel putin, cum ştie atâtea lucruri despre procedura de retrocedare, despre întâlnirile care au avut loc, în aceste condiţii în care era certat cu Remus Truică? Răspuns: Eu am relatat faptele la care am luat parte şi pe care le-am constatat sau mi-au fost spuse de domnul Truică; cât despre terenurile din proprietatea Hercules am menţionat deja că doar o parte din ferma Băneasa era pusă în posesie."*

Deşi toate aceste probe sunt suficiente pentru a se reţine săvârşirea de către inculpatul Truică Remus a acestei fapte penale, ele sunt confirmate şi de convorbirea telefonică din 12.09.2008, ora 09:16:49, aflată în volumul 8 din dosarul de urmărire penală, filele 57-60, purtată de inculpatul Truică Remus cu directorul Iliescu Horia:

DOMN (Iliescu Horia): Da, bună dimineaţa!

REMUS TRUICĂ: Bună dimineaţa, îmi cer scuze eram la tenis şi nu…

DOMN: Dar nu e nicio problemă, asta e bună. Eu am sunat de câteva ori că aşa e politicos, suni, dacă vezi că nu-ţi poate răspunde, închizi. Sau dacă vezi că omul nu poate el şi închide el şi-ţi vine, asta e educaţie de telefon mobil, ştii! Dacă-ţi vine ton de ocupat, asta înseamnă că este într-o discuţie, într-o chestie şi nu poate vorbi şi cu asta-basta. Sau, doamne fereşte, în cele mai fericite clipe ale vieţii lui. Domnu ... TRUICĂ, am primit minunea, adică a venit aseară şoferul, s-a întâlnit cu şoferul meu, i-a dat aia, acolo scrie că aşa… dar eu cred că ei în hotelul ăsta, la nivelul ăsta, nu e vorba de single sau double, ei oricum au un pat în care poată să doarmă două persoane, fără probleme. Adică…

REMUS TRUICĂ: Nu, nu, păi două...

DOMN: Nu, eu am rugat, adică dacă vă mai amintiţi două single şi un double, dar double nu în sensul de cu două paturi, pat matrimonial.

REMUS TRUICĂ: Nu, nu, pat matrimonial, exact. Da, da. Păi aşa şi este. E una cu pat matrimonial.

DOMN: Da, da, păi toate au. Da. Şi două simple, na, cum să zic, fără pat matrimonial. Dar de multe ori, eu am mai fost în toată lumea asta, adică ei au un pat mare, se plăteşte însă separat, dacă e double, e un preţ. Mai e ceva, iubitule! Acel preţ de cinci sute, nu ştiu ce, e pe noapte?

REMUS TRUICĂ: Da, da, dar nu vă faceţi... adică asta vorbim noi când ne ..., asta e gata.

DOMN: Nu, nu-mi fac, că şi scrie că este prepaid. ....

HORIA ILIESCU: Am citit tot.

REMUS TRUICĂ: Da, da scrie.

HORIA ILIESCU: Cu breakfast, cu nu ştiu ce, cu…

REMUS TRUICĂ: Da, da…

(…)

HORIA ILIESCU: ...şi i-am spus: domne, eu, voi mă transferaţi de la aeroport, mă aduceţi la hotel unde ştiţi voi şi de acolo, la sfârşit, nu mai aveţi treabă cu mine. Trebuie să mă lămuresc care este exact hotelul, eu după câte am înţeles se cheamă ceva Palace. Sofia Palace. Dar o să vă dau informaţia.

REMUS TRUICĂ: Asta e simplu, asta nu contează că băiatul vine oriunde îi spuneţi.

HORIA ILIESCU: Păi da, nu e. Că eu am zis Nisa, adică Nisa vine avionul.

REMUS TRUICĂ: Avionul. Nu, o să fiţi în Cannes…la Cannes…

HORIA ILIESCU: Probabil că o să fim în Cannes.

REMUS TRUICĂ: Da.

HORIA ILIESCU: Da… E, ce mi-e unul, ce mi-e altul, nu e nicio problemă.

REMUS TRUICĂ: Da, tot aia e.

HORIA ILIESCU: Numai că suntem, repet, patru persoane cu patru valize, ştiţi.

REMUS TRUICĂ: Nu contează e… suntem…

HORIA ILIESCU: Ori e un microbuz, ori e ceva mai mare, ori e…

REMUS TRUICĂ: Da, da, e un Mercedes Vito, e un microbuz din acela de lux, dacă-l ştiţi.

HORIA ILIESCU: Bun. E în regulă, nu trebuie, vorba aia să fie ca să încapă şi valizele şi...

REMUS TRUICĂ: Da, da, da….

HORIA ILIESCU: ...persoanele…

REMUS TRUICĂ: Da, da, da...

HORIA ILIESCU: A, ultima treabă! Mai pistonaţi întâlnirea de…care o avem noi luni…

Aşa cum s-a arătat anterior, inculpatul Truică Remus nu a negat existenţa acestei convorbiri şi nu i-a contestat conţinutul, susţinând că din ea nu ar rezulta că el s-a ocupat de plata cazării de care este vorba în convorbire.

Din conţinutul convorbirii telefonice rezultă că Iliescu Horia cerea detalii despre cazarea sa la hotel, despre care nu ştia nimic, şi că această cazare era deja plătită de inculpatul Truică Remus, care încerca să-i spună să nu-şi facă griji cu costul camerei. Rezultă, de asemenea, din convorbire că hotelul despre care vorbesc cei doi nu este cel la care trebuia să meargă Iliescu Horia la evenimentul organizat de firma Dow Agrosience, ci un alt hotel, la care Iliescu Horia urma să meargă după aceea. Acest aspect rezultă din faptul că Horia Iliescu îi spune inculpatului Truică Remus că maşina trimisă de el trebuie să îl ia de la un hotel care *„se cheamă ceva Palace. Sofia Palace”*. Legătura dintre această excursie achitată de inculpatul Truică Remus şi îndeplinirea de către Horia Iliescu a atribuţiilor de serviciu rezultă chiar din convorbirea mai sus menţionată, în care acesta din urmă îi spune inculpatului: *„Mai pistonaţi întâlnirea de…care o avem noi luni…”*.

Probele de mai sus sunt probe directe, care dovedesc săvârşirea de către inculpatul Truică Remus a infracţiunii de dare de mită, prin oferirea unei cazări la un hotel din străinătate, pentru patru persoane, fostului director al ICDPP, Iliescu Horia (decedat în prezent), în legătură cu îndeplinirea de către acesta din urmă a atribuţiilor de serviciu. Nu are nicio relevanţă faptul că retrocedarea Fermei Regale Băneasa a fost legală, deoarece infracţiunile de luare şi dare de mită se pot comite şi în legătură cu îndeplinirea unui act legal de către funcţionarul public mituit. Nu are relevanţă nici valoarea disproporţionată dintre terenul retrocedat inculpatului Al României Paul Phlippe şi valoarea mitei date unuia dintre funcţionarii competenţi să dispună asupra acesteia, deoarece textul de la infracţiunea de luare de mită nu face o astfel de distincţie. În plus, valoarea mitei, aşa cum rezultă din probele de mai sus, nu este una derizorie sau simbolică, pentru a se putea susţine că reprezintă un gest de curtoazie.

De asemenea, în ce priveşte săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă, instanţa a reţinut că din probele directe menţionate anterior rezultă că inculpatul Truică Remus nu doar a afirmat faţă de inculpatul Al României Paul Philippe că are influenţa necesară să-i determine pe funcţionarii competenţi să-i restituie proprietăţile revendicate, ci şi că şi-a folosit efectiv această influeunţă, în cazul inculpatului Chiriac Theodor, pentru punerea în posesie asupra Pădurii Snagov, şi în cazul fostului director al ICDPP, Iliescu Horia, pentru a obţine retrocedarea Fermei Regale Băneasa.

Folosirea influenţei în scopul obţinerii retrocedării către Al României Paul Philippe a bunurilor care au aparţinut fostului Rege Carol al II-lea rezultă şi din siguranţa cu care inculpatul Truică Remus vorbea despre acest lucru anterior

producerii evenimentului. Aceste aspecte rezultate din convorbirile interceptate în baza mandatelor de siguranţă naţională nu sunt determinante pentru reţinerea infracţiunii, ci sunt aspecte indirecte, care confirmă, însă, situaţia de fapt reţinută de instanţă pe baza celorlalte probe.

Astfel, din convorbirea telefonică din data de 15.10.2008, ora 17:49:52, purtată de Truică Remus cu David Barnett, aflată în volumul 8, filele 66-68 din dosarul de urmărire penală, rezultă că inculpatul Truică Remus a avut de la început siguranţa că va obţine retrocedarea Fermei Regale Băneasa, afirmând că *„Dacă îţi aminteşti discuţia noastră, datoria mea era să fac lucrurile să se întâmple. Acum, pentru a vinde, bineînţeles că am ceva oportunităţi aici, dar nu-ţi pot garanta că pot vinde terenul."*

Aceeaşi certitudine rezultă şi din convorbirea din data de 09.10.2007, ora 18:07:23, purtată de Remus Truică cu Shimon Shevez (aflată în volumul 8, filele 11-13 din dosarul de urmărire penală, în care inculpatul Truică Remus afirmă: *„O, Shimon, vei fi uimit ce putem realiza până la sfârşitul anului!"*

La fel rezultă şi din convorbirea din data de 22.10.2007, orele 19:17:59, purtată între Truică Remus şi Benjamin Steinmetz, aflată în volumul 8, filele 14-17 din dosarul de urmărire penală:

BENY: Ok, ok. Spune-mi, cum s-a mai avansat ...? Snagovul e al nostru. Cum este situaţia cu Băneasa, am mai progresat?

REMUS TRUICĂ: Da, este foarte avansată. De asemenea, o să-ţi explic când ne vedem, oricum vreau până de Crăciun vreau să definitivez cel puţin 6 puncte. O să ţi le arăt care dintre ele. Dar astea 6 sunt probabil… nu cele mai mari, dar ... Băneasa este cel mai mare, dar celelalte sunt de asemenea foarte mari.

BENY: Nu Băneasa, fără să includă Băneasa.

REMUS TRUICĂ: Include, bineînţeles că şi Băneasa.

BENY: La sfârşitul acestui an tu vrei să termini Băneasa?

REMUS TRUICĂ: Da, da, bineînţeles.

BENY: Fantastic! Te-ai descurcat foarte bine, ah?

La fel rezultă şi din convorbirea din data de 15.04.2008, ora 11:39:25, purtată între Truică Remus şi Benjamin Steinmetz, aflată în volumul 8, filele 29-33:

REMUS TRUICĂ: Ok. Al doilea subiect se referă la Băneasa. Suntem la stadiul la care schimbăm documentele între noi și instituție. Sunt total nefolositoare actele pe care ni le-au trimis, dar cel puțin nu au intenție rea. Documentele sunt neutre. Neutre sau pozitive. Sper că vom încheia direct cu ei foarte curând… se referă la institut

BENNY: Ok. Ce înseamnă dacă se finalizează?

REMUS TRUICĂ: Înseamnă că semnăm cu ei. De fapt, avem nevoie doar de o semnătură de la ei. Nu avem nevoie de altceva. Am pus totul acolo, 99,9% este totul gata. Nu știu de ce încă… probabil vor să fie acoperiți înainte de a semna.

BENNY: Asta e ultima semnătură de care ai nevoie de la minister? Ultima?

REMUS TRUICĂ: Poftim?

BENNY: Am crezut că ai nevoie de mai multe lucruri, dar nu ai nevoie de altceva.

REMUS TRUICĂ: Cu ei? Cu instituția?

BENNY: Nu ști cu cine, cu oricine…

REMUS TRUICĂ: Da. E nevoie de un singur lucru. Să semneze șeful instituției, în rest totul e realizat.

BENNY: Bun….REMUS TRUICĂ: Cu Aviația am realizat toate întâlnirile în ultimele două, trei săptămâni. MOSHE mi-a spus că ți-a trimis, nu știu ce, așteaptă aprobarea ta.

BENNY: Mi-a trimis niște acte mici prin care mi-a explicat situația financiară. Exact ce mi-ai spus și tu, nu sunt bani acolo, sunt puțini bani. Trebuie să stăm de vorbă să discutăm despre pașii pe care îi avem de făcut… Trebuie să avansăm, așa cum am discutat.

REMUS TRUICĂ: Da.

(…)…BENNY: Aștept vești bune în legătură cu Băneasa (?), e important.

REMUS TRUICĂ: Crede-mă că aștept mai mult decât tine. Sunt ca… aceste semnături.

BENNY: Trebuie să găsim o soluție pe partea financiară. E foarte dificil să păstrăm…

REMUS TRUICĂ: Știu am discutat cu… Am discutat cu TAL acum o să-ți spună câteva lucruri când se va întoarce. Acum e Kiev.

BENNY: Ok….REMUS TRUICĂ: Te va suna, probabil….BENNY: Mulțumesc….REMUS TRUICĂ: Pa!

La fel rezultă şi din convorbirea telefonică din data 08.05.2008, ora 12:30:16, purtată între Truică Remus şi Benyamin Steinmetz, aflată în volumul 8, filele 37-39 din dosarul de urmărire penală:

REMUS TRUICĂ: Îmi pare rău și mie, dar azi am semnat un contract mare cu 10% și a fost o lungă negociere și luptă și nu am putut rata o astfel de oportunitate.

BENY: Dar este păcat că îmi amintești că am de plătit prea mulți bani.

REMUS TRUICĂ: Sper că nu se compară cu ce va veni.

BENY: Și eu sper. Cum a decurs? Când va fi finalul finalului la Băneasa?

REMUS TRUICĂ: Deci, după cum deja știi, prietenul lui TAL nu a făcut mai nimic și am găsit cine este șeful tipului care ar fi trebuit să facă asta și am descoperit că este de la alt…, să spunem în competiție cu prietenul lui TAL, care este un bun prieten cu mine și am găsit acum instrumentele și mâine, la ora 10:00, este o comisie la Institut și voi merge eu împreună cu prințul, cu avocații și, probabil, după cum au promis, mâine va fi luată decizia favorabilă. Dar nu vreau să…

BENY: … (neinteligibil) ce se va întâmpla atunci?

REMUS TRUICĂ: Nimic. Doar vor semna și va fi a noastră. Asta e tot. Nu sunt mai mulți pași, e doar un pas.

BENY: Deci nu trebuie să mai vorbești cu cineva, să mai întrebi pe cineva, se termină, e rezolvată?

REMUS TRUICĂ: Da. Doar de semnat. Asta-i tot. Probabil nu va fi chiar mâine, dar important este să avem o decizie favorabilă mâine.

BENY: Deci lipsește doar o semnătură?

REMUS TRUICĂ: Exact, doar una.

BENY: Și apoi este chiar al nostru? Adică putem începe munca pe teren?

REMUS TRUICĂ: Da, este 100% al nostru, este ca și mașina ta, e a ta (RÂDE).

BENY: Foarte bine. Și apoi nu trebuie să dăm nimic….să dăm un hectar aici, un hectar acolo…

REMUS TRUICĂ: Ăhh, …..Adică, va fi probabil o sumă mică pentru acești oameni, dar nu mare lucru….(…)

În afară de acestea, mai sunt şi alte probe indirecte, care vin să întărească concluzia săvârşirii infracţiunilor de trafic şi cumpărare de influenţă.

Astfel, faptul că inculpatul Al României Paul Philippe căuta să-şi soluţioneze prin cumpărare de influenţă cererile de retrocedare a imobilelor revendicate rezultă şi din declaraţia de martor dată de Poenaru Liviu în cursul urmăririi penale (aflată în volumul 7 al dosarului de urmărire penală, la filele 547-554): *„Paul AL României mi-a spus că a găsit pe cineva care e în stare să îl conecteze cu oameni importanţi politici şi care are astfel influenţă pentru soluţionarea cererilor lui de revendicare. Mi-a spus că e vorba de Nela Păvăloiu şi că aceasta va veni la mine la birou pentru a-i da dosarele. După ce am predat dosarele, la două sau trei săptămâni după aceea, Paul Al României m-a trimis la întâlnirea cu Truică de care am făcut vorbire mai sus. Nu am mai discutat apoi cu Paul Al României, cu Păvăloiu sau cu Truică."*

Faptul că inculpatul Truică Remus avea obiceiul de a se lăuda cu influenţa sa asupra diferiţilor funcţionari publici rezultă din declaraţia martorului Dimofte Radu, dată în cursul urmăririi penale, la data de 22.02.2016 (aflată în volumul 7, filele 60-70), în care acesta arată despre inculpatul Truică Remus că: *„L-am întrebat dacă prinţul Paul are dreptul să obţină aceste bunuri şi mi-a spus că da, că firma de avocaţi de la Ţucă Zbârcea şi Asociaţii au verificat asta. Mi-a spus tot timpul că el are relaţii şi că are intrări peste tot, eu înţelegând implicit că se referă şi la aceste bunuri."* În declaraţia dată în faţa instanţei în data de 05.05.2017, martorul arată că îşi menţine declaraţiile date în cursul urmăririi penale şi mai arată, în legătură cu inculpatul Truică Remus, următoarele: *„Întrebare procuror – Pe plan local era inculpatul Truică un om influent? Răspuns: Eu după ce l-am cunoscut pe Remus am aflat că a avut o funcţie importantă în Guvern, cunoştea foarte multă lume importantă în domeniul politic dar şi în business. Când ai cunoştinţe mai multe poţi să rezolvi mai repede lucrurile în birocraţia din România. Nu m-am referit la sensul penal, de trafic de influenţă, eu nu ştiu ceva concret de trafic de influentă în schimb pot să vă spun, din experienţa mea, că Tal şi Remus erau foarte lăudăroşi că ştie pe toată lumea, au relaţii în toată lumea. Mie nu mi-au spus că fac ceva anume ilicit. Nu am cunoştinţă de ceva anume ilicit."* Legat de această afirmaţie a martorului, instanţa a analizat-o în contextul în care din celelalte probe a rezultat că inculpatul Truică Remus i-a pretins inculpatului Al României Paul Philippe o cotă importantă din bunuri, în schimbul folosirii acestei influenţe reale pe care o avea.

Acelaşi lucru îl declară şi martorul Bejenaru Andrei, în declaraţia dată în cursul urmăririi penale, aflată în volumul 6 din dosarul de urmărire penală, la filele 137-162, care susţine că *„atât Tal Silberstein, cât şi Remus Truică, se*

lăudau cu cunoştinţele lor din lumea politică, respectiv fostul premier Tăriceanu, Victor Ponta şi Viorel Hrebenciuc." În declaraţia din instanţă din data de 7.04.2017, martorul îşi menţine explicit această afirmaţie, arătând şi că inculpatul Truică Remus *„a afirmat în mai multe rânduri în perioada 2007-2008 că este în relaţii bune cu domnul Muşat, dar nu pot preciza dacă de la prima întâlnire a spus lucrul acesta".*

În declaraţia de suspect dată de Oancea Florin în cursul urmăririi penale, aflată în volumul 3 din dosarul de urmărire penală, la filele 353-359, acesta arată că: „*între cele două şedinţe Truică a venit la instituit cu un cetăţean străin pe care l-a prezentat ca fiind consilierul de imagine al premierului Tăriceanu. Nu am reţinut numele acestuia, dar mi-a dat cartea de vizită. Cei doi au venit la Horia Iliescu şi acesta m-a chemat pentru a fi prezentaţi. Mi-am dat semna ulterior după câteva luni că au venit pentru a ne impresiona, în sensul de a ne arăta nivelul de influenţă*."

Faptul că inculpatul Truică Remus nu doar declara, ci şi avea o influenţă reală asupra funcţionarilor din cadrul Primăriei Snagov, rezultă din declaraţia de martor dată de Aparaschivei Cristian Relu, în cursul urmăririi penale, în care acesta arată că: *„Cu primarul Muşat relaţiile lui Truică erau foarte bune, primarul îl vizita acasă. Remus Truică ştiu că era prieten şi cu Rădulescu Cristache, pe care l-a cunoscut prin intermediul lui Dimofte. Îmi amintesc că Truică discuta la primărie cu Muşat, dar şi cu un consilier sau angajat al primăriei pe nume Gabi. Nu ştiu ce relaţii avea cu cei de la prefectură. Fostul primar Biriş era de asemenea prieten cu Truică."* Martorul şi-a menţinut în cursul judecăţii declaraţiile date în cursul urmăririi penale.

Chiar inculpatul Muşat Apostol recunoaşte acest lucru în declaraţia dată în cursul urmăririi penale (aflată în volumul 4 din dosarul de urmărire, la filele 53-59), arătând că: *„Acesta era un om influent, cu relaţii şi mi-am dat seama când am fost invitat la petrecerea organizată pentru ziua sa (când a fost Patricia Kass) şi eram„cel mai mic" în rang. L-am mai vizitat pe acesta la locuinţa din Snagov cu diferite ocazii, de două trei ori (la tenis, la o cafea)."*

De asemenea, în declaraţia martorului Capanu George dată în cursul urmăririi penale, în data de 26.02.2016 (aflată în volumul 7 din dosarul de urmărire, la filele 186-197), acesta arată că: *„De la domnul Berceanu am aflat că primarul din Snagov pune presiune pe el să accepte retrocedarea atât cu ocazia şedinţelor comisiei, cât şi informal, făcându-i vizite. Îmi amintesc că în anul 2006, cu ocazia unei vizite la Snagov în interes de serviciu, primarul Muşat Apostol mi-a spus că domnul Truică, despre care ştiam că fusese şef de cabinet în guvernul Năstase, vrea să trec pe la el. Am refuzat invitaţia şi la acest moment nu ştiam ce vrea, dar problema cu retrocedarea lui Paul era singura problemă pe care o aveam la Snagov. Ulterior mi-am dat seama că despre asta era vorba*". Acest aspect este recunoscut şi de inculpatul Muşat Apostol, în declaraţia dată în cursul urmăririi penale, în data de 02.03.2016, în care arată că: „*Cred că în anul 2006, când erau divergenţe în legătură cu punerea în posesie, Truică a venit la mine la birou şi mi-a cerut să-i transmit lui Capanu George că vrea să vorbească cu acesta. Nu mi-a spus în legătură cu ce problemă dar mi-am dat seama că este în legătură cu problema cu retrocedarea.*"

A rezultat din probele menţionate anterior, dincolo de orice dubiu rezonabil, că inculpatul Truică Remus a săvârşit infracţiunea de trafic de influenţă, solicitându-i inculpatului Al României Paul Philippe să predea către SC RECIPLIA SRL bunurile revendicate, în schimbul influenţei pe care acesta o avea asupra funcţionarilor competenţi să-i soluţioneze aceste cereri. De asemenea, având în vedere caracterul corelativ al celor două infracţiuni, din acelaşi probe a rezultat, dincolo de orice dubiu rezonabil şi săvârşirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a infracţiunii de cumpărare de influenţă, prin acceptarea acestei solicitări şi transmiterea proprietăţii bunurilor promise.

S-a apreciat că nu are nicio relevanţă pentru reţinerea infracţiunii de trafic de influenţă faptul că inculpatul Truică Remus nu a nominalizat funcţionarii pe lângă care a pretins că are influenţă, din moment ce inculpatul Al României Paul Philippe a înţeles că este vorba de funcţionarii competenţi să dispună cu privire la retrocedarea bunurilor revendicate de el. De altfel, s-a dovedit că inculpatul Truică Remus a şi exercitat influenţa sa asupra funcţionarilor Chiriac Theodor şi Horia Iliescu, care aveau atribuţii cu privire la punerea în posesie asupra terenului Pădurea Snagov şi, respectiv, cu privire la retrocedarea Fermei Regale Băneasa.

De asemenea, s-a apreciat că nu se poate susţine că în speţă nu ar rezulta circumstanţele exacte ale comiterii infracţiunii. Atât inculpatul Al României Paul Philippe, în declaraţiile şi plângerile formulate, cât şi celelalte probe administrate în cauză, dovedesc cu certitudine că traficul şi cumpărarea de influenţă s-au comis cu prilejul negocierii şi încheierii contractului de transmitere a drepturilor succesorale din 21.09.2006 (în perioada august - septembrie 2006), când inculpaţii s-au întâlnit pentru a discuta despre acest lucru.

Faptul că nu rezultă din probe data şi ora exactă când s-au întâlnit inculpaţii pentru a discuta aceste aspecte nu a fost apreciat relevant, din moment ce toate părţile recunosc că au avut loc discuţii şi negocieri între cei doi inculpaţi, anterior semnării contractului din 21.09.2006. Altfel, în lipsa unor discuţii prealabile, nu s-ar fi putut ajunge la încheierea contractului din 21.09.2006.

Afirmaţia inculpatului Truică Remus, din declaraţia dată în faţa instanţei la data de 24.02.2017, că el nu s-ar fi întâlnit cu inculpatul Al României Paul Philippe înainte de încheierea contractului şi că ar fi negociat doar cu inculpata Păvăloiu Nela, ca reprezentantă a S.C. Ilko Star S.R.L., a fost contrazisă chiar de inculpata Păvăloiu Nela, care, în declaraţia dată în faţa instanţei la 25.01.2019, a arătat că: *„La primele întâlniri a participat Paul Al României, Lia care era nelipsită, Leti, Cuniţă, eu şi domnul Truică care reprezenta Reciplia, cu avocaţii săi.”* De altfel, este şi total neverosimilă susţinerea că inculpatul Al României Paul Philippe ar fi acceptat să încheie contractul cu inculpatul Truică Remus fără să se vadă şi să discute anterior clauzele contractului, bazându-se doar pe ce ar fi negociat inculpata Păvăloiu Nela în lipsa lui. Sub acest aspect, instanţa a reţinut ca veridică afirmaţia martorei A României Lia, care arată în declaraţia de suspect din 06.05.2015 că: *„Prima dată Remus Truică ne-a invitat la el acasă în Snagov, pentru a discuta despre proprietățile noastre și despre exequatur.”*

Aşadar, cu certitudine, în afară de întâlnirile de la Hotelul Howard Johnson şi de la sediul societăţii de avocatură Ţucă, Zbârcea şi Asociaţii, între cei doi inculpaţi au mai avut loc şi alte discuţii, în care s-au făcut afirmaţiile prin care s-au comis traficul şi cumpărarea de influenţă. Din acest motiv, persoanele participante la întâlnirile ulterioare nu au confirmat săvârşirea infracţiunilor de trafic şi cumpărare de influenţă. Ar fi şi greu de conceput ca aceste infracţiuni să se comită de faţă cu terţe persoane, având în vedere riscul pe care şi l-ar fi asumat inculpaţii să fie depistate aceste infracţiuni.

Important pentru reţinerea infracţiunilor de trafic şi cumpărare de influenţă este că, la aceste întâlniri, inculpatul Truică Remus a pretins, iar inculpatul Al României Paul Philippe a promis transmiterea către SC Reciplia SRL a bunurilor care vor fi retrocedate ca urmare a exercitării influenţei de către inculpatul Truică Remus. Acest lucru s-a şi realizat, prin transmietrea ulterioară a bunurilor promise, Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa, care au avut loc la 15.10.2007 şi 15.01.2009, fiind astfel stabilite cu claritate şi ultimele acte care intră în compunerea infracţiunilor de trafic şi cumpărare de influenţă.

S-a reţinut că nu poate fi vorba de o transmitere legală a drepturilor succesorale, deoarece atât încheierea contractului, cât şi executarea lui prin transmieterea celor două bunuri revendicate, au fost rezultatul traficului de influenţă exercitat de inculpatul Truică Remus şi al cumpărării de influenţă de către inculpatul Al României Paul Philippe. Probele menţionate anterior, precum şi cotele extrem de mari pentru o simplă cesiune de drepturi succesorale care au revenit SC Reciplia SRL, dovedesc acest aspect. De asemenea, dacă ar fi vrut să continue pe calea legală dobândirea bunurilor, fără cumpărarea de influenţă de la inculpatul Truică Remus, inculpatul Al României Paul Philippe ar fi continuat demersurile începute cu inculpata Păvăloiu Nela, cu care avea deja încheiată o convenţie în acest sens.

Transmiterea de drepturi succesorale a fost percepută ca o afacere legală doar de către celelalte persoane din cadrul societăţii Reciplia SRL ori care au colaborat cu această societate fără să cunoască aspectul esenţial al traficării influenţei de către inculpatul Truică Remus. Din acest motiv, instanţa a dispus achitarea celorlalţi inculpaţi, persoane fizice, acuzaţi de participarea la săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă, aşa cum se va arăta în analiza acuzaţiilor aduse acestora. În cazul inculpaţilor Truică Remus şi Al României Paul Philippe, care au cunoscut cu certitudine că transmiterea bunurilor şi stabilirea cotelor revenite SC Reciplia SRL din valoarea acestora sunt rezultatul traficului şi cumpărării de influenţă, nu s-a putut reţine caracterul legal al contractului.

Inculpaţii au mai invocat în apărare faptul că inculpatul Al României Paul Philippe a primit un avans de 4000000 euro, în schimbul transmiterii drepturilor succesorale. Acest argument nu este de natură să înlăture existenţa infracţiunii de trafic de influenţă, deoarece el nu poate înlătura componenta ilicită a înţelegerii, care cuprinde infracţiunile de trafic şi cumpărare de influenţă. În plus, din moment ce doar Ferma Regală Băneasa era evaluată la peste 100 de milioane de euro, iar toate bunurile revendicate erau evaluate, chiar potrivit declaraţiei inculpatului Al României Paul Philippe din data de 11.01.2016, la peste 300 de milioane de euro (filele 108-109 din volumul L al dosarului

instanţei), suma de 4 milioane de euro plătită ca avans era infimă, faţă de câştigul realizat de SC RECIPLIA SRL.

Instanţa a mai reţinut că, după retrocedarea Pădurii Snagov şi a Fermei Regale Băneasa, inculpatul Al României Paul Philippe a transmis proprietatea acestora, conform înţelegerii anterioare, către SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus.

Astfel, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 3512/15.10.2007, autentificat de notarul public, întreaga suprafaţă de 46,78 ha (dezmembrată în 6 loturi, în suprafeţe de 76.400 mp, 14.000 mp, 9.300 mp, 106.500 mp, 193.000 mp şi 68.300 mp) este „vândută" de inculpatul Al României Paul Philippe către SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus, preţul vânzării fiind mult subevaluat, respectiv 500.000 euro, ceea ce reprezintă 1,0695 euro/mp.

De asemenea, la data de 15.01.2009, se încheie şi contractul de vânzare-cumpărare între Al României Paul Philipe şi SC RECIPLIA SRL, reprezentată de Sandra Horemans, obiectul fiind întregul teren, toate cele trei loturi dezmembrate cu o zi înainte, preţul trecut în contract fiind de 3.216.000 lei.

Deşi SC RECIPLIA SRL a fost reprezentată de Sandra Merloni, din toate probele administrate rezultă că, în realitate, inculpatul Truică Remus s-a ocupat de efectuarea acestei tranzacţii, inclusiv sub aspectul demersurilor care au dus la reducerea taxelor notariale.

Astfel, din convorbirea telefonică din data de 13.10.2008, ora 21:43, purtată de Truică Remus cu Roşu Robert, aflată în volumul 8 din dosarul de urmărire penală, la filele 61-62, rezultă că inculpatul Truică Remus era cel care s-a ocupat această tranzacţie:

REMUS TRUICĂ: Ai apucat să vorbeşti cu Minola cumva?

ROŞU: Nu, n-am mai vorbit cu ea.

REMUS TRUICĂ: Foarte bine ai făcut că uite sunt la masă cu premierul şi o să facem actele alea cu soţia dânsului.

ROŞU: OK. Bine, Nicio problemă.

Din convorbirea telefonică din data de 15.10.2008, ora 17:49:52, purtată de Truică Remus cu David Barnett, aflată în volumul 8, filele 66-68 din dosarul de urmărire penală, rezultă că inculpatul Truică Remus era cel care se preocupa să găsească soluţia de a trece terenul din punct de vedere administrativ pe o altă stradă, unde taxele notariale ce trebuiau achitate erau mai mici:

REMUS TRUICĂ: Da, ştiu. Am discutat azi cu Robert. Ştiu despre ce este vorba. Dacă vă amintiţi, în discuţia noastră sunt două străzi pe care le-am luat în considerare. Deci, dacă folosim una dintre străzi e 2.5 milioane, dacă o folosim pe cealaltă este mult, mult mai mult. Deci, notarul public ne-a spus să nu folosim strada ieftină, deoarece hârtiile pe care le avem sunt înregistrate pe strada scumpă. Aşa că acum încercăm să găsim o soluţie. Nu ştiu ce Robert a scris în mail-ul său, dar încercăm să găsim o soluţie să luăm alt număr, număr poştal pentru a pune tot pământul pe strada ieftină.

DAVID: Da.

REMUS TRUICĂ: Pentru că este…imens.

DAVID:…E imens. Nu are sens. Uite cum facem! Nu mă voi duce la

Benny până nu am veşti de la tine… pentru că dacă mă duc cu numărul acesta…Nu ştiu care va fi reacţia sa."

Acelaşi lucru rezultă şi din convorbirea telefonică purtată în data de 16.10.2008, ora 15:29:41, de Truică Remus cu David Barnett, aflată în volumul 8, filele 76-77, din dosarul de urmărire penală:

„DAVID: Încerc să pregătesc transferul pentru două milioane de dolari.

REMUS TRUICĂ: Da.

DAVID: Şi este un moment mai dificil, BENY mi-a spus să găsim o modalitate să evităm asta.

REMUS TRUICĂ: Ce să evităm?

DAVID: Transferul celor două milioane și jumătate de dolari... și i-am spus lui BENY...

REMUS TRUICĂ: Tu ești avocat, știi... știi exact despre ce este vorba! Nu putem evita asta.

DAVID: I-am spus asta lui BENY. I-am spus ! BENY, a spus asta e... pentru că tu și REMUS sunteți oameni foarte creativi și trebuie să existe o cale să evitați asta..."

Deşi convorbirile nu relevă aspecte esenţiale privind infracţiunile de trafic şi cumpărare de influenţă, ele confirmă cele rezultate din declaraţiile persoanelor audiate, că inculpatul Truică Remus se comporta ca un administrator de fapt al societăţii Reciplia SRL şi s-a ocupat de transmiterea efectivă a proprietăţii celor două bunuri retrocedate către această societate.

Din toate probele rezultă că inculpatul Al României Paul Philippe a transmis către SC RECIPLIA SRL, la care inculpatul Truică Remus era asociat prin intermediul firmei Reciplia LTD., bunurile promise anterior, în schimbul folosirii influenţei sale asupra funcţionarilor competenţi să soluţioneze cererile sale de retrocedare.

Atât pretinderea din lunile august - septembrie 2006, cât şi primirea bunurilor Pădurea Snagov, la 15.10.2007 şi Ferma Regală Băneasa, la 15.01.2009, fac parte din aceeaşi infracţiune de trafic de influenţă, comisă de inculpatul Truică Remus faţă de inculpatul Al României Paul Philippe. Aşa cum s-a arătat anterior, în capitolul referitor la schimbarea încadrării juridice a faptelor reţinute în sarcina inculpaţilor, fiind vorba de modalităţi alternative de săvârşire a aceleiaşi infracţiuni de trafic de influenţă (pretinderea şi, respective, primirea ulterioară a bunurilor pretinse), s-a reţinut unitatea naturală de infracţiune. Practica judiciară şi doctrina au arătat că, în cazul în care infracţiunea de trafic de influenţă se comite prin acte de pretindere a unor bunuri, urmate de predarea efectivă a acestor bunuri la date ulterioare, atât actele de pretindere, cât şi actele de primire, sunt incluse în conţinutul infracţiunii unice de trafic de influenţă.

Pentru aceste motive, **în drept**, instanţa a reţinut că fapta inculpatului **Truică Remus** care, în perioada august - septembrie 2006, a pretins de la inculpatul Al României Paul Philippe transmiterea către SC RECIPLIA SRL (la care el era asociat prin intermediul firmei Reciplia LTD) a bunurilor revendicate de acesta din urmă de pe urma fostului Rege Carol al II-lea, în schimbul folosiri influenţei pe care o avea asupra funcţionarilor competenţi să soluţioneze cererile de revendicare, iar la 15.10.2007 şi 15.01.2009 societatea mai sus menţionată a

primit în proprietate bunurile Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa, constituie infracţiunea de **trafic de influenţă**, prevăzută atât în art. 291 alin. 1 din actualul Cod penal, cât şi în art. 257 din vechiul Cod penal, fiind stabilită legea penală mai favorabilă la individualizarea pedepsei.

De asemenea, aceleaşi aspecte sunt valabile şi pentru infracţiuna corelativă de cumpărare de influenţă, săvârşită de inculpatul Al României Paul Philippe. Această infracţiune s-a consumat în perioada august-septembrie 2006, iar actele de predare efectivă a bunurilor promise – Pădurea Snagov la data de 15.10.2007 şi Ferma Regală Băneasa la data de 15.01.2009 – fac parte din aceeaşi infracţiune unică de cumpărare de influenţă, fiind vorba de o unitate naturală de infracţiune.

În drept, instanţa a reţinut că fapta inculpatului **Al României Paul Philippe** de a promite şi a preda ulterior, la 15.10.2007 şi 15.01.2009, către SC RECIPLIA SRL, cele două bunuri retrocedate, în schimbul influenţei pe care inculpatul Truică Remus a exercitat-o asupra funcţionarilor competenţi să dispună asupra retrocedării, constituie infracţiunea de **cumpărare de influenţă**, prevăzută de art. 292 din actualul Cod penal şi de art. 6^1 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 (forma în vigoare la data faptelor), fiind stabilită legea penală mai favorabilă la individualizarea pedepsei.

În ce priveşte infracţiunea de **dare de mită**, comisă de inculpatul **Truică Remus** în toamna anului 2008, prin oferirea şi achitarea unei cazări pentru patru persoane la un hotel din străinătate, în legătură cu îndeplinirea atribuţiilor de serviciu de către fostul director al ICDPP, Horia Iliescu, instanţa de fond a constatat că sunt întrunite toate elementele constitutive ale infracţiunii prevăzute de art. 290 alin. 1 din actualul Cod penal şi de art. 255 alin. 1 din vechiul Cod penal.

Având în vedere perioada scursă de la data săvârşirii faptei până în prezent, precum şi dispoziţiile art. 122 alin. 1 lit. d) din vechiul Cod penal, care este lege penală mai favorabilă pentru inculpatul Truică Remus, **prima instanţă a constatat intervenită prescripţia răspunderii penale pentru această infracţiune**.

b). Referitor la infracţiunea de trafic de influenţă reţinută în sarcina inculpatei SC RECIPLIA SRL:

În sarcina inculpatei SC RECIPLIA SRL s-a reţinut în actul de sesizare că, în realizarea obiectului de activitate, prin intermediul reprezentanţilor săi, inculpaţii TRUICĂ REMUS (asociat, mandatar şi administrator de fapt), TAL SIBERSTEIN (asociat), MARCOVICI MARIUS ANDREI (administrator), MATEESCU LUCIAN CLAUDIU (mandatar, administrator de fapt), BENYAMIN STEINMETZ (asociat), în mod continuat, în perioada 1 noiembrie 2006 - sfârşitul anului 2013, acţionând în modalitatea descrisă la punctul I din expunerea stării de fapt, i-au promis inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE că, prin influenţa pe care o au, în mod direct (fost şi actual consilier al primului ministru) şi indirect, prin intermediul relaţiilor pe care le au în lumea politică, în justiţie, la cel mai înalt nivel şi presă (relaţii prietenie/afaceri cu membri ai guvernului, parlamentari, funcţionari ai autorităţii publice, cu persoane cu influenţă în presă, relaţii la ÎCCJ, contractarea serviciilor unei firme de avocatură de top), asupra funcţionarilor publici implicaţi în procedurile de

retrocedare a bunurilor revendicate, îi pot determina pe aceştia să-i retrocedeze averea pretinsă (la care nu era îndreptăţit), solicitând în schimb o parte considerabilă din aceasta, între 50 - 80% din fiecare bun care va fi obţinut şi care va fi transferat în patrimonial societăţii, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *trafic de influenţă*, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Prin încheierea din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, *instanţa a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei*, din infracţiunea continuată de trafic de influenţă, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în infracţiunea de trafic de influenţă, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, *în forma unităţii naturale*.

Instanţa de fond a constatat că, în cauză, sunt probe suficiente cu privire la săvârşirea de către inculpata SC RECIPLIA SRL a infracţiunii de trafic de influenţă.

Instanţa a motivat anterior săvârşirea de către inculpatul Truică Remus a infracţiunii de trafic de influenţă, constând în pretinderea, în august - septembrie 2006, în numele inculpatei SC Reciplia SRL şi primirea de către această societate, la 15.10.2007 şi 15.01.2009, de la inculpatul Al României Paul Philippe, a bunurilor Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa, în schimbul folosirii de către inculpatul Truică Remus a influenţei asupra funcţionarilor publici competenţi să dispună cu privire la retrocedarea acestor imobile.

Toate argumentele arătate pentru a justifica reţinerea în sarcina inculpatului Truică Remus a infracţiunii de trafic de influenţă sunt valabile şi pentru atragerea răspunderii penale a inculpatei SC RECIPLIA SRL pentru aceeaşi infracţiune, fiind arătate în continuare doar argumentele suplimentare care justifică această soluţie pentru persoana juridică inculpată.

În ce priveşte răspunderea penală a persoanei juridice, în legislaţia noastră a fost consacrat sistemul răspunderii directe a persoanei juridice, în care aceasta din urmă răspunde pentru fapta proprie, iar nu pentru fapta altei persoane. În art. 135 alin. 1 Cod penal se prevede că persoana juridică răspunde pentru infracţiunile săvârşite în realizarea obiectului de activitate sau în interesul ori în numele persoanei juridice.

Aşadar, orice faptă care ar fi săvârşită de o persoană în realizarea obiectului de activitate sau în interesul sau în numele persoanei juridice atrage răspunderea penală a persoanei juridice, chiar dacă nu este vorba de o faptă comisă de reprezentanţii legali ai persoanei juridice. În doctrină s-a arătat că *„pot fi imputate persoanei juridice actele comise de organe, reprezentanţi, mandatari, prepuşi sau chiar persoane care, formal, nu lucrează pentru persoana juridică, dar care, în fapt, acţionează sub autoritatea acesteia ori de a căror acţiune persoana juridică a beneficiat”* (F. Streteanu, R. Chiriţă, Răspunderea penală a persoanei juridice, Ediţia 2, Editura C.H. Beck, 2007, pagina 397).

În speţă, inculpata SC RECIPLIA SRL a beneficiat cel mai mult de pe urma faptei inculpatului Truică Remus de trafic de influenţă, deoarece a

dobândit în proprietate bunurile retrocedate inculpatului Al României Paul Philippe.

Inculpatul Truică Remus a acţionat în săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă descrisă anterior în interesul şi în numele persoanei juridice SC RECIPLIA SRL, fiind întrunite în acest fel condiţiile legale pentru răspunderea penală a acestei persoane juridice. El a fost desemnat, ca mandatar al acestei persoane juridice, să se ocupe de negocierea şi încheierea în numele societăţii a celor două contracte de transmitere a drepturilor succesorale ale inculpatului Al României Paul Philippe. Astfel, a fost încheiat, la data de 01.11.2006, la societatea de avocatură Ţuca, Zbârcea şi Asociaţii, contractul de cesiune drepturi, aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietăţii, între inculpatul Al României Paul Philippe şi SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus (aflat în vol. 19, filele 26-36 din dosarul de urmărire penală), care a înlocuit contractul similar din 21 septembrie 2006.

Aşa cum s-a arătat anterior, încheierea acestui contract s-a făcut ca urmare a traficării de către inculpatul Truică Remus a influenţei pe care o avea pe lângă funcţionarii competenţi să soluţioneze cererile inculpatului Al României Paul Philippe de retrocedare a bunurilor moştenite de pe urma fostului Rege Carol al II-lea.

Inculpatul Truică Remus avea la momentul săvârşirii infracţiunii de trafic de influenţă şi calitatea de asociat în cadrul Reciplia Ltd., care este singurul asociat al SC Reciplia SRL. Societatea Reciplia LTD a fost înfiinţată în 19 septembrie 2005, dar părţile sociale au fost dobândite de societatea controlată de inculpatul Steinmetz Beniamin (Riverside Real Estate Corp.) la data de 16.11.2006 (fila 37 din concluziile scrise depuse de inculpata SC Reciplia SRL). După această cesiune, cele 5.000 de părţi sociale au fost deţinute de: RIVERSIDE REAL ESTATE CORP. (înregistrată în Insulele Virgine Britanice), controlată de BENYAMIN STEINMETZ – 4390 părţi sociale, reprezentând 87,8%, TRUICĂ REMUS – 390 părţi sociale, reprezentând 7,8% şi STG VENTURES LTD (înregistrată în Insulele Virgine Britanice) – 220 părţi sociale, reprezentând 4,4%.

Inculpaţii TAL SILBERSTEIN şi SHIMON SHEVEZ sunt asociaţi în STG VENTURES LTD, iar BENYAMIN STEINMETZ şi REMUS TRUICĂ au fost asociaţi în RIVERSIDE REAL ESTATE CORP.

La 15.12.2008, inculpatul Truică Remus a cesionat către Doorbell Trading Ltd. (societate deţinută de martorul Dimofte Radu) un număr de 390 părţi sociale.

La data de 9.05.2010, după ce s-a certat cu ceilalţi asociaţi, inculpatul Truică Remus a cesionat către Riverside Real Estate Corp. restul de 390 de părţi sociale, ieşind din societate.

Deşi a deţinut, în perioada săvârşiri infracţiunii de trafic de influenţă, un număr mic de părţi sociale la societatea Reciplia Ltd, inculpatul Truică Remus s-a comportat faţă de terţele persoane ca fiind unicul asociat al inculpatei SC Reciplia SRL, fiind mandatat de ceilalţi asociaţi cu puteri depline în ce priveşte demersurile făcute pentru retrocedarea şi gestionarea bunurilor primite de la inculpatul Al României Paul Philippe. Acesta din urmă a arătat în declaraţiile

sale date în cursul urmăririi penale că nu a ştiut că inculpatul Truică Remus are mai mulţi asociaţi în proiectul Reciplia S.R.L., ci a aflat de acest lucru mult mai târziu, după retrocedarea celor două bunuri şi transmiterea lor către SC Reciplia SRL. Chiar în plângerea depusă la parchet în data de 23.01.2015 inculpatul Al României Paul Philippe arată că a încheiat contractul de cesiune a drepturilor succesorale din 01.11.2006 cu Reciplia SRL, firmă despre care a ştiut *„că are un unic asociat în persoana dlui. Remus Truică, care era în acelaşi timp şi administrator al acestei societăţi”*.

Din toate acţiunile desfăşurate de inculpatul Truică Remus, atât anterior, cât şi ulterior dobândirii celor două bunuri imobile de către SC Reciplia SRL, rezultă că inculpatul Truică Remus a coordonat activitatea acestei societăţi până în anul 2010, când a ieşit din societate. Chiar şi ceilalţi inculpaţi care au fost asociaţi cu inculpatul Truică Remus în cadrul Reciplia Ltd., respectiv Benyamin Steinmetz şi Tal Silberstein, recunosc acest lucru, arătând în mod explicit la fila 126 din concluziile scrise că *„începând cu 1 noiembrie 2006 şi până la data de 9 mai 2010, activitatea RECIPLIA SRL a fost coordonată de inc. TRUICĂ REMUS”*.

De asemenea, acelaşi aspect rezultă şi din declaraţia de martor dată de Aparaschivei Cristian în cursul urmăririi penale (aflată în vol. VII, la filele 260-314 din dosarul de urmărire penală), în care acesta arată că: *„De Reciplia din România s-a ocupat Remus Truică.”* În declaraţia dată în instanţă la data de 23.06.2017 martorul a arătat că îşi menţine declaraţiile date în cursul urmăririi penale.

La fel rezultă şi din declaraţia de martor dată de Dimofte Radu în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 7 din dosarul de urmărire penală), în care arată că: *„Nu am văzut vreodată structura acţionarilor Reciplia Ltd, dar din câte cunosc iniţial Truică a făcut propunerea pentru un procent mai mare de acţiuni şi după tranzacţie am constatat că am luat 9% cu opţiunea de a dobândi ulterior alte acţiuni., în funcţie de rezultatul firmei. Am aflat ulterior că acţionar majoritar la Reciplia Ltd este Benny Steinmetz, dar că acţiuni deţin şi Tal Silberstei şi Shimon – cumnatul lui Steinmetz şi de asemenea Remus Truică.”* În declaraţia dată în instanţă la data de 5.05.2017, martorul Dimofte Radu confirmă în mod explicit calitatea de *„administrator în România”* al societăţii Reciplia S.R.L. a inculpatului Truică Remus: *„Când mi l-a prezentat pe domnul Steinmetz mi-a confirmat că firma Reciplia este a dânsului, că îl are acţionar şi partener pe domnul Truică şi că de Reciplia se ocupă domnul Tal Silberstein şi Truică. Truică era împuternicit ca un fel de administrator în România şi domnul Tal Silberstein îl coordona, ţinea legătura cu domnul Steinmetz şi îl coordona.”* Martorul mai arată în această declarație că: *„Tot în acea perioadă, Tal e primul care mi-a spus că el a luat conducerea firmei de la Remus Truică și mi-a prezentat doi colaboratori, pe domnul Marcovici si pe domnul Moshe Agavi.”* Este importantă declaraţia martorului Dimofte Radu sub acest aspect, deoarece el a fost chiar unul dintre asociaţii Reciplia Ltd., alături de inculpaţii Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein şi Truică Remus.

Acelaşi lucru reiese în mod implicit şi din unele convorbiri telefonice purtate de inculpatul Truică Remus cu ceilalţi inculpaţi asociaţi cu el în cadrul Reciplia Ltd., care confirmă aspectele reţinute de instanţă din celelalte probe.

Astfel, puterea deplină a inculpatului Truică Remus de a acţiona în România în numele SC Reciplia SRL şi în interesul acesteia, în legătură cu retrocedarea imobilelor către inculpatul Al României Paul Philippe, rezultă şi din convorbirea telefonică din data de 22.10.2007, orele 19:17:59, purtată între Truică Remus şi Benjamin Steinmetz (aflată în dosarul de urmărire penală, vol. 8, filele 14-17):

BENY: Ok, ok. Spune-mi, cum s-a mai avansat ...? Snagovul e al nostru. Cum este situaţia cu Băneasa, am mai progresat?

REMUS TRUICĂ: Da, este foarte avansată. De asemenea, o să-ţi explic când ne vedem, oricum vreau până de Crăciun vreau să definitivez cel puţin 6 puncte. O să ţi le arăt care dintre ele. Dar astea 6 sunt probabil… nu cele mai mari, dar ... Băneasa este cel mai mare, dar celelalte sunt de asemenea foarte mari.

BENY: Nu Băneasa, fără să includă Băneasa.

REMUS TRUICĂ: Include, bineînţeles că şi Băneasa.

BENY: La sfârşitul acestui an tu vrei să termini Băneasa?

REMUS TRUICĂ: Da, da, bineînţeles.

BENY: Fantastic! Te-ai descurcat foarte bine, ah?

Din convorbirea din data de 15.04.2008, ora 11:39:25, purtată între Truică Remus şi Benny Steinmetz (aflată în vol. 8, filele 29-33 din dosarul de urmărire penală) rezultă că inculpatul Truică Remus, cu acceptul inculpatului Benjamin Steinmetz, care deţinea prin intermediul altor firme majoritatea părţilor sociale din Reciplia Ltd., a acţionat cu puteri depline de reprezentare a societăţii inculpate RECIPLIA SRL:

REMUS TRUICĂ: Ok. Al doilea subiect se referă la Băneasa. Suntem la stadiul la care schimbăm documentele între noi și instituție. Sunt total nefolositoare actele pe care ni le-au trimis, dar cel puțin nu au intenție rea. Documentele sunt neutre. Neutre sau pozitive. Sper că vom încheia direct cu ei foarte curând… se referă la institut

BENNY: Ok. Ce înseamnă dacă se finalizează?

REMUS TRUICĂ: Înseamnă că semnăm cu ei. De fapt, avem nevoie doar de o semnătură de la ei. Nu avem nevoie de altceva. Am pus totul acolo, 99,9% este totul gata. Nu știu de ce încă… probabil vor să fie acoperiți înainte de a semna.

BENNY: Asta e ultima semnătură de care ai nevoie de la minister? Ultima?

REMUS TRUICĂ: Poftim?

BENNY: Am crezut că ai nevoie de mai multe lucruri, dar nu ai nevoie de altceva.

REMUS TRUICĂ: Cu ei? Cu instituția?

BENNY: Nu ști cu cine, cu oricine…

REMUS TRUICĂ: Da. E nevoie de un singur lucru. Să semneze șeful instituției, în rest totul e realizat.

BENNY: Bun….REMUS TRUICĂ: Cu Aviația am realizat toate întâlnirile în ultimele două, trei săptămâni. MOSHE mi-a spus că ți-a trimis, nu știu ce, așteaptă aprobarea ta.

BENNY: Mi-a trimis niște acte mici prin care mi-a explicat situația financiară. Exact ce mi-ai spus și tu, nu sunt bani acolo, sunt puțini bani. Trebuie să stăm de vorbă să discutăm despre pașii pe care îi avem de făcut… Trebuie să avansăm, așa cum am discutat.

REMUS TRUICĂ: Da.

(…)…BENNY: Aștept vești bune în legătură cu Băneasa (?), e important.

REMUS TRUICĂ: Crede-mă că aștept mai mult decât tine. Sunt ca… aceste semnături.

BENNY: Trebuie să găsim o soluție pe partea financiară. E foarte dificil să păstrăm…

REMUS TRUICĂ: Știu am discutat cu… Am discutat cu TAL acum o să-ți spună câteva lucruri când se va întoarce. Acum e Kiev.

BENNY: Ok….REMUS TRUICĂ: Te va suna, probabil….BENNY: Mulțumesc….REMUS TRUICĂ: Pa!

Ca şi convorbirea anterioară, din convorbirea telefonică din data de 08.05.2008, purtată între Truică Remus şi Benny Steinmetz (aflată în vol. 8, filele 36-38 din dosarul de urmărire penală) rezultă că inculpatul Truică Remus se ocupa de toate aspectele legate de retrocedarea imobilului Ferma Regală Băneasa, acţionând ca un împuternicit cu drepturi depline de reprezentare:

BENY: Şi eu sper. Cum a decurs? Când va fi finalul finalului la Băneasa?

REMUS TRUICĂ: Deci, după cum deja ştii, prietenul lui TAL nu a făcut mai nimic şi am găsit cine este şeful tipului care ar fi trebuit să facă asta şi am descoperit că este de la alt..., să spunem în competiţie cu prietenul lui TAL, care este un bun prieten cu mine şi am găsit acum instrumentele şi mâine, la ora 10:00, este o comisie la Institut şi voi merge eu împreună cu prinţul, cu avocaţii şi, probabil, după cum au promis, mâine va fi luată decizia favorabilă. Dar nu vreau să…

BENY: După decizia favorabilă ce se va întâmpla atunci?

REMUS TRUICĂ: Nimic. Doar vor semna şi va fi a noastră. Asta e tot. Nu sunt mai mulţi paşi, e doar un pas.

BENY: Deci nu trebuie să mai vorbeşti cu cineva, să mai întrebi pe cineva, se termină, e rezolvată?

REMUS TRUICĂ: Da. Doar de semnat. Asta-i tot. Probabil nu va fi chiar mâine, dar important este să avem o decizie favorabilă mâine.

BENY: Deci lipseşte doar o semnătură?

REMUS TRUICĂ: Exact, doar una.

BENY: Şi apoi este chiar al nostru? Adică putem începe munca pe teren?

REMUS TRUICĂ: Da, este 100% al nostru, este ca şi maşina ta, e a ta (RÂDE).

BENY: Foarte bine. Şi apoi nu trebuie să dăm nimic, ca la Snagov, să dăm un hectar aici, un hectar acolo...

REMUS TRUICĂ: Ăhh, avem de la început, cei 20%, cu care Radu este însărcinat să ..., dar în rest nu. Adică, va fi probabil o sumă mică pentru aceşti oameni, dar nu mare lucru.

Din convorbirea din data de 16.10.2008, ora 16:25:08, purtată între inculpatul Remus Truică şi inculpatul Tal Silberstein (aflată în vol. 8, filele 78-80 din dosarul de urmărire penală), rezultă că inculpatul Truică Remus era

cel care „a rezolvat totul” cu privire la taxa notarială pentru transmieterea proprietăţii imobilului Ferma Regală Băneasa către S.C. Reciplia S.R.L:

REMUS TRUICĂ: Deci, când David şi Hanz au fost la Bucureşti la biroul avocatului, am făcut, să zicem, ...pentru taxa(?) de la Notariat şi totul. Şi minimul pe care l-au putut face pentru noi a fost trei milioane, aproape trei milioane.

TAL: Da.

REMUS TRUICĂ: După asta, ei ne-au trimis(?) nouă o scrisoare care…

TAL: ...o secundă! (Se adresează altcuiva, care îl întreabă: Mă întorc cu spatele?) Da. Ei ne-au trimis o scrisoare.

REMUS TRUICĂ: OK. Despre taxa notarială pe care ei nu-o pot face pr…trebuie să fie şase milioane şi ceva. Nu ştiu cât de mult. Şi, desigur, am devenit foarte, foarte…

TAL: Asta mi-ai spus. Şi doamna mi-a spus de şase milioane, din cauza adresei scumpe.

REMUS TRUICĂ: OK. Şi la sfârşit, noi am rezolvat totul, aşa că acum este aşa cum am discutat la început. Dar acum David m-a sunat şi de asemenea l-a sunat pe Robert că Benny ne solicită să găsim o soluţie să nu plătim nici aceste trei milioane de asemenea. El a spus: Hai să găsim o soluţie foarte creativă!

Faptul că aceste convorbiri sunt purtate cu cei care deţineau restul părţilor sociale din Reciplia Ltd. (prin intermediul altor firme) are relevanţă sub aspectul răspunderii penale a inculpatei SC Reciplia SRL, deoarece această din urmă societate are ca asociat unic Reciplia Ltd. Actele lor angajau ambele societăţii şi sunt de natură să releve existenţa vinovăţiei inculpatei SC Reciplia SRL cu privire la infracţiunea de trafic de influenţă comisă de inculpatul Truică Remus. Permiţându-i acestuia din urmă să acţioneze ca un administrator de fapt în România, în relaţia cu inculpatul Al României Paul Philippe şi cu terţele persoane, reprezentanţii SC Reciplia SRL au angajat această societate în răspunderea penală pentru infracţiunea de trafic de influenţă comisă de inculpatul Truică Remus în relaţia cu inculpatul Al României Paul Philippe.

Vinovăţia societăţii rezultă din organizarea internă a acesteia, care i-a acordat inculpatului Truică Remus puteri depline de reprezentare în legătură cu aspectele legate de singurul ei obiect de activitate. Faptul că reprezentanţii firmelor asociate cu inculpatul Remus Truică în Reciplia Ltd. au fost de acord ca acesta să acţioneze cu puteri depline pentru realizarea acestui obiect de activitate constituie un alt element care justifică reţinerea vinovăţiei societăţii comerciale Reciplia SRL pentru infracţiunea de trafic de influenţă.

Chiar dacă nu se poate reţine că societatea RECIPLIA SRL a fost înfiinţată cu scopul săvârşirii acestei infraciuni, se reţine cu certitudine că infracţiunea de trafic de influenţă săvârşită de inculpatul Truică Remus a fost comisă în interesul acestei societăţi, deoarece societatea avea ca obiect de activitate principal redobândirea şi valorificarea acestor bunuri revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe. Primind bunurile pretinse de inculpatul Truică Remus de la Al României Paul Philippe în schimbul traficării influenţei, societatea Reciplia SRL şi-a sporit patrimoniul şi a obţinut avantaje patrimoniale semnificative. Din acest motiv, s-a apreciat că nu are nicio

relevanţă faptul că societatea Reciplia SRL a fost înfiinţată ca o entitate comercială cu scop special (SPV – special-purpose vehicle) şi că astfel de entităţi sunt legale şi au o justificare economică licită. Din moment ce infracţiunea de trafic de influenţă a fost comisă de inculpatul Truică Remus în interesul şi în numele societăţii, aceasta răspunde penal pentru aceeaşi infracţiune de trafic de influenţă.

Aceste aspecte atrag răspunderea penală a inculpatei Reciplia SRL, indiferent dacă societatea a avut intenţia de a dezvolta imobiliar terenurile astfel dobândite, aşa cum susţine, ori a intenţionat doar să le revândă, obţinând un profit.

De asemenea, nu are nicio relevanţă sub aspectul răspunderii penale a societăţii faptul că Reciplia SRL a avut ca administrator statutar pe Sandra Merloni Horemans, din anul 2005 până la data de 15.10.2010, iar începând cu această dată l-a avut ca administrator statutar pe inculpatul Marcovici Marius Andrei. Pentru a se reţine răspunderea penală a persoanei juridice nu trebuie ca infracţiunea să fie comisă de reprezentantul legal al societăţii, ci este suficient ca aceasta să fie comisă în interesul ori în numele acesteia de către orice persoană. Or, aşa cum s-a arătat anterior, inculpatul Truică Remus a acţionat în săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă în interesul SC Reciplia SRL, iar pentru unele acte a avut chiar mandat de reprezentare din partea administratorului statutar al societăţii.

Astfel, prin procura specială emisă în 14.09.2006 (valabilă pană în 14.10.2006), administratorul Sandra Merloni-Horemans l-a împuternicit pe Truică Remus *„să negocieze termenii şi condiţiile oricăror acte cu privire la cesiunea de drepturi* (se referă la cesiunea de drepturi cu Al României Paul Philippe), *[...] să semneze şi să efectueze orice cereri, formulare şi orice documente de orice tip, să depună şi/sau să ridice orice tip de documente, în faţa terţilor, notarului public sau autoritarilor competente”* (înscrisul menţionat la pct. 14 al notei de probe depusă de inculpatul Roşu Robert la dosarul cauzei la termenul de judecată din 8.03.2019). Prin procura specială emisă în 7.11.2006 (valabilă până în 7.12.2006), administratorul Sandra Merloni-Horemans l-a împuternicit pe Truică Remus în vederea deschiderii unui cont bancar în RON şi valută în numele companiei; mandatarul a fost împuternicit să semneze în numele societăţii toate documentele necesare efectuării acestor demersuri (acte aflate în volumul 39 din dosarul de urmărire penală).

Faptul că societatea Reciplia SRL a avut angajaţi colaboratori externi care i-au oferit în mod legal consultanţă şi servicii în domeniul juridic, fiscal contabil şi imobiliar nu înlătură existenţa infracţiunii de trafic de influenţă, deoarece nu este necesar pentru răspunderea penală a persoanei juridice ca aceasta să comită ilegalităţi sub aceste aspecte. Este suficient ca persoana care a săvârşit o infracţiune să fi acţionat în interesul ori în numele persoanei juridice, iar în speţă s-a arătat anterior că inculpatul Truică Remus a acţionat în acest mod.

S-a reţinut că nu are relevanţă sub acest aspect nici faptul că Reciplia SRL a făcut raportările fiscale şi a achitat obligaţiile bugetare datorate ori că sursele de finanţare provin din împrumuturi acordate de Reciplia Ltd sau de alte persoane fizice.

Aşa cum s-a arătat anterior, în motivarea soluţiei de condamnare a inculpatului Truică Remus pentru infracţiunea de trafic de influenţă, chiar dacă inculpatul Al României Paul Philippe obţinuse prin hotărârea Comisiei judeţene de fond funciar Ilfov restituirea Pădurii Snagov, acesta nu fusese pus efectiv în posesie până la momentul încheierii contractului de transmitere a drepturilor succesorale din 1.11.2006, încheiat în numele SC Reciplia SRL de către inculpatul Truică Remus. Din acest motiv, acţionând în interesul societăţii inculpate şi în numele acesteia la săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă comisă cu ocazia încheierii şi executării acestui contract, este atrasă răspunderea penală a persoanei juridice.

Faptul că anterior încheierii contractului din 21.09.2006 şi, implicit, a celui din 01.11.2006, societatea Reciplia SRL a apelat la o casă de avocatură pentru întocmirea unui raport de audit juridic şi că în acest raport s-a concluzionat că inculpatul Al României Paul Philippe ar avea dreptul să solicite restituirea mai multor proprietăţi, nu constituie un argument împotriva reţinerii infracţiunii de trafic de influenţă în sarcina societăţii. Aşa cum s-a arătat anterior, în motivarea reţinerii infracţiunii comise de inculpatul Truică Remus, infracţiunea de trafic de influenţă se poate reţine chiar dacă se promite influenţarea unui funcţionar să facă un act legal, nu doar în cazul în care ar fi vorba de efectuarea de către acesta a unui act ilegal. Inculpatul Al României Paul Philippe avea dreptul să solicite restituirea acestor proprietăţi, însă, până la momentul săvârşirii infracţiunii de trafic de influenţă nu reuşise să dobândească în mod efectiv niciun bun, deoarece se lovise de diferite impedimente birocratice. Or, faţă de acest aspect, inculpatul a înţeles să apeleze la cumpărarea influenţei inculpatului Truică Remus pentru depăşirea acestor impedimente administrative.

Pentru a se reţine săvârşirea unei infracţiuni de către persoana juridică nu este necesar ca toţi acţionarii ori reprezentanţii legali să cunoască despre faptul că o persoană comite o infracţiune în interesul sau în numele persoanei juridice respective. De aceea nu poate fi luat în considerare ca argument împotriva reţinerii infracţiunii de trafic de influenţă, de către SC Reciplia SRL, faptul că avocaţii care au întocmit raportul de *due diligence* nu au identificat ilegalităţi în procedurile de revendicare desfăşurate până la momentul încheierii contractului de transmitere a drepturilor succesorale din 21.09.2006. Chiar dacă proiectul acestui contract ar fi fost redactat de avocatul Leţi Octavian, care lucra pentru inculpata Păvăloiu Nela, cele consemnate în contract au fost rezultatul înţelegerii făcute de inculpatul Truică Remus cu inculpatul Al României Paul Philippe, deoarece avocatul nu putea consemna în contract altceva decât i-au solicitat cei care au purtat discuţiile. Contractul din 1.11.2006 este doar o variantă puţin modificată a contractului din 21.09.2006, rămas neschimbat sub aspectul procentelor revenite fiecărei părţi din valoarea bunurilor revendicate.

Acest contract ar fi fost legal dacă cele menţionate cu privire la drepturile şi obligaţiile fiecărei părţi nu ar fi fost rezultatul săvârşirii infracţiunilor de trafic şi cumpărare de influenţă. Dacă încheierea contractului şi cotele revenite fiecărei părţi din valoarea bunurilor retrocedate au fost rezultatul săvârşirii infracţiunilor de trafic şi cumpărare de influenţă, aşa cum s-a arătat anterior, contractul nu mai poate fi considerat ca reprezentând o afacere legală.

Avansul plătit inculpatului Al României Paul Philippe, de 4 milioane de euro, nu anulează înţelegerea ilicită rezultată din săvârşirea infracţiunilor de trafic şi cumpărare de influenţă. De altfel, acest avans este unul foarte mic în raport cu valoarea estimată de părţi a bunurilor dobândite de Reciplia SRL, de peste 300 de milioane de euro, aşa cum rezultă chiar din declaraţia inculpatului Al României Paul Philippe. În plus, la momentul încheierii contractului de cesiune, terenul din Pădurea Snagov se afla în stadiul final de retrocedare, iar evaluarea acesteia la momentul respectiv (care ţinea cont de posibilitatea ca terenul să devină construibil) era mult peste valoarea de 4 milioane de euro.

Aşadar, riscul asumat de societatea Reciplia SRL la momentul încheierii contractului era unul minor, iar beneficiile dobândite erau ridicate, având în vedere procentele extrem de mari din valoarea bunurilor, care îi reveneau societăţii. Doar în cazul Fermei Regale Băneasa societatea ar fi câştigat peste 100 de milioane de euro, iar inculpatul Truică Remus era sigur că va reuşi obţinerea acestui bun, aşa cum rezultă din probele menţionate anterior.

Neprimirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a procentului care i s-ar fi cuvenit din valoarea celor două bunuri retrocedate, care au fost transmise inculpatei Reciplia SRL, a fost motivul care a declanşat conflictul dintre acesta şi reprezentanţii societăţii inculpate. Inculpatul Al României Paul Philippe a aflat că a fost înstrăinată o parte din terenurile transmise societăţii Reciplia SRL şi că el nu a primit nimic din procentele de 50% şi respectiv 20%, cât i-ar fi revenit din valoarea acestor bunuri. Acest conflict s-a declanşat la scurt timp după transmiterea bunurilor în proprietatea SC Reciplia SRL şi a continuat până la momentul declanşării urmăririi penale în prezenta cauză. Activitatea din această perioadă, desfăşurată de inculpaţi, s-a axat pe încercarea de a rezolva acest litigiu. Inculpatul Al României Paul Philippe şi-a angajat alţi avocaţi, începând cu anul 2009 şi s-a asociat în demersul său pentru a-şi dobândi partea cuvenită din aceste bunuri cu firma Lot Invest SRL, pe care o deţinea împreună cu martorul Caval Ninel. Astfel s-a ajuns la încheierea unei noi înţelegeri, la data de 13.04.2011, între inculpatul Al României Paul Philippe, inculpata S.C. Reciplia S.R.L. şi societatea Lot Invest S.R.L.

Ulterior predării, către inculpata Reciplia SRL, a celor două bunuri retrocedate, nu se mai pot reţine în sarcina sa alte acte ale infracţiunii de trafic de influenţă, deoarece s-a declanşat conflictul dintre inculpatul Al României Paul Philippe şi reprezentanţii societăţii inculpate şi s-a retras inculpatul Truică Remus din societate. Din aceste motive, instanţa a reţinut că inculpata Reciplia S.R.L. a săvârşit infracţiunea de trafic de influenţă, ca şi inculpatul Truică Remus, prin pretinderea, în perioada august - septembrie 2006 şi primirea, la 15.10.2007 şi 15.01.2009, de la inculpatul Al României Paul Philippe, a bunurilor Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa.

La data la care au fost predate cele două bunuri către SC Reciplia SRL era incriminată răspunderea penală a persoanei juridice, iar aceste acte de primire intră în conţinutul infracţiunii de trafic de influenţă, reţinută în sarcina inculpatei SC Reciplia SRL. Aşa cum s-a arătat anterior, în cazul infracţiunii de trafic de influenţă, suntem în prezenţa unei unităţi naturale care cuprinde în conţinutul său atât actele de pretindere, cât şi actele de primire. Aşadar, nu poate fi primită susţinerea inculpatei SC RECIPLIA SRL potrivit căreia în august - septembrie

2006 nu era reglementată răspunderea penală a persoanei juridice. Din moment ce unele acte ale infracţiunii de trafic de influenţă (actele de primire) au fost comise după reglementarea răspunderii penale a persoanei juridice, aceasta răspunde penal pentru infracţiunea de trafic de influenţă, fiind respectat principiul legalităţii incriminării.

Toate demersurile făcute de reprezentanţii societăţii Reciplia SRL după data de 15.01.2009 nu sunt acte de trafic de influenţă, ci încercări de a aplana conflictul cu inculpatul Al României Paul Philippe.

Probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul cercetării judecătoreşti nu relevă acte de promitere a influenţei pe lângă funcţionarii publici, pe care să le fi comis reprezentanţii SC Reciplia SRL după ieşirea din societate a inculpatului Truică Remus şi nici acte de pretindere sau de primire a unor bunuri de către aceştia, în contul unor astfel de promisiuni. Instanţa a detaliat acest aspect la analizarea acuzaţiilor aduse inculpaţilor Tal Silberstein, Marcovici Marius Andrei, Mateescu Lucian şi Andronic Dan Cătălin.

Pentru aceste motive, instanţa a reţinut că, **în drept**, fapta inculpatei **SC Reciplia SRL** care, prin intermediul inculpatului Truică Remus, a pretins în perioada august - septembrie 2006 şi apoi a primit, la 15.10.2007 şi la 15.01.2009, de la inculpatul Al României Paul Philippe, bunurile Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa, în schimbul promisiunii exercitării influenţei inculpatului Truică Remus asupra funcţionarilor publici competenţi să dispună asupra retrocedării acestor imobile, constituie infracţiunea de **trafic de influenţă**, prevăzută de art. 291 din actualul Cod penal şi de art. 257 din vechiul Cod penal, cu aplicarea legii penale mai favorabile.

c). Referitor la infracţiunea de trafic de influenţă reţinută de parchet în sarcina inculpatului ROŞU ROBERT MIHĂIŢĂ:

În sarcina inculpatului ROŞU ROBERT MIHĂIŢĂ parchetul a reţinut în actul de sesizare că, acţionând în mod continuat, începând cu luna septembrie 2006, în baza aceleaşi rezoluţii infracţionale, alături de inculpatul TRUICĂ REMUS, i-a promis inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE că, prin influenţa acestuia, fost consilier al primului ministru, exercitată direct şi indirect prin intermediul relaţiilor pe care le are la cel mai înalt nivel în lumea politică, în justiţie şi presă, precum şi prin intermediul firmei de avocaţi din care face parte (cea mai mai mare şi puternică firmă de avocaţi din ţară în care este angajată soţia primului ministru, iar soţiile unor asociaţi sunt judecători, inclusiv la ICCJ), îi poate determina pe funcţionarii publici implicaţi în procedurile de retrocedare a bunurilor revendicate să-i retrocedeze averea pretinsă (la care nu era îndreptăţit), solicitând în schimb o parte considerabilă din aceasta pentru membrii grupului infracţional asociaţi în RECIPLIA SRL, între 50 - 80% din fiecare bun care va fi obţinut, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *trafic de influenţă*, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Prin încheierea din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, *instanţa a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei*, din infracţiunea continuată de trafic de influenţă, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în infracţiunea

de trafic de influenţă, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, *în forma unităţii naturale*.

Instanţa de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul cercetării judecătoreşti nu confirmă săvârşirea de către inculpatul Roşu Robert Mihăiţă a acestei infracţiuni.

Toate probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul cercetării judecătoreşti relevă faptul că inculpatul Roşu Robert Mihăiţă a desfăşurat o activitate normală de avocat al societăţii Reciplia SRL, fără să fi comis vreo faptă de pretindere ori de primire a unor bunuri în schimbul promisiunii că va interveni pe lângă funcţionarii publici competenţi să dispună restituirea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe.

Toate activităţile de avocat au fost desfăşurate de inculpatul Roşu Robert Mihăiţă alături de alţi colegi avocaţi din cadrul societăţii de avocatură din care face parte, respectiv Societatea Ţuca, Zbârcea şi Asociaţii, fără să existe vreo probă că inculpatul Roşu Robert Mihăiţă a cunoscut despre înţelegerea ilicită dintre inculpaţii Truică Remus şi Al României Paul Philippe, privind traficul şi cumpărarea de influenţă. Dacă ar fi cunoscut ceva în legătură cu această vânzare şi cumpărare a influenţei şi ar fi făcut demersuri pentru a-i ajuta pe inculpaţii Truică Remus şi Al României Paul Philippe să realizeze tranzacţia ilicită, s-ar fi pus în discuţie săvârşirea de către acesta a unei complicităţi la infracţiunea de trafic de influenţă (iar nu a unor acte de autorat, aşa cum a reţinut parchetul în actul de sesizare), însă nu există nicio probă din care să rezulte că inculpatul Roşu Robert Mihăiţă ar fi avut cunoştinţă de acest lucru.

Faptul că inculpatul Roşu Robert Mihăiţă a exercitat o activitate normală de avocat în acest caz a fost reţinut şi de Judecătorul de drepturi şi libertăţi de la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, prin Încheierea nr. 338 din 11 martie 2016, pronunţată în dosarul nr.153/64/2016. Astfel, în această încheiere, Judecătorul de drepturi şi libertăţi arată că: *„(...) nimic nu încriminează firma de avocatură şi, cu atât mai puţin pe inculpatul Roşu Robert, acţiunile sale înscriindu-se în limita activităţilor pe care le desfăşoară în mod normal un avocat. Rolul avocatului, indiferent dacă reprezintă o persoană particulară sau un organ al statului, este acela de profesionist, de consilier şi reprezentant de încredere al clientului său”* (fila 39 din încheiere) şi că *„în lipsa unor probe certe din care să rezulte conivenţa infracţională dintre inculpatul Truică Remus şi inculpatul Roşu Robert, simpla exprimare de către acesta a opiniei în sensul că ”Prinţul Paul” este îndreptăţit la restituirea unor imobile ce au aparţinut regelui Carol al II- lea sau întocmirea unor notificări adresate conducerii instituţiilor ce aveau în administraţie bunurile imobile revendicate, nu-i poate atrage o răspundere penală, mai ales în condiţiile unei practici neunitare a instanţelor în materia Legii 10/2001. Mai mult, este de observat faptul că astfel de notificări mai fuseseră formulate şi cu mult anterior – pornind de la primele notificări din februarie 2002, avocat fiind numita Năstase Dana – dar emiterea unei notificări are doar valenţe procedurale, nefiind constitutivă de drepturi şi obligaţii*” (filele 39-40 din încheiere).

Deşi nu se poate vorbi de o autoritate de lucru judecat a încheierilor adoptate în materia măsurilor preventive, trebuie ţinut cont de faptul că, în prezenta cauză, după pronunţarea acestei încheieri, nu au fost administrate probe

semnificative, care să conducă la o concluzie contrară. Dimpotrivă, probele administrate ulterior, în cursul cercetării judecătoreşti, întăresc concluzia că nu există o faptă de traficare de influenţă care să fi fost comisă de inculpatul Roşu Robert Mihăiţă faţă de inculpatul Al României Paul Philippe.

Nu există nicio probă din care să rezulte că inculpatul Robert Roşu Mihăiţă s-ar fi întâlnit cu inculpatul Al României Paul Philippe în altă parte decât la sediul societăţii de avocatură din care face parte inculpatul şi nici că cei doi s-ar fi întâlnit vreodată unul cu celălalt fără să fie de faţă şi alte persoane.

Dimpotrivă, din probele administrate în cauză rezultă că Roşu Robert Mihăiţă a intrat în contact cu inculpatul Al României Paul Philippe abia la data de 21.09.2006, în calitate de avocat desemnat de SCA Ţuca, Zbârcea si Asociaţii să se ocupe de clientul Reciplia SRL şi că activitatea acestui inculpat s-a rezumat la verificarea condiţiilor de legalitate asociate tranzacţiei pe care inculpatul Al României Paul Philippe o negociase deja, prin intermediul inculpatului Truică Remus, cu această societate comercială.

Astfel, inculpata Păvăloiu Nela arată în declaraţia dată în cursul judecăţii, la 25.01.2019, că: *„Întrebare: Cine a participat din partea Ţuca şi Zbârcea la întâlniri (este vorba despre întâlnirile anterioare datei de 21.09.2016)? Răspuns: După ce s-a făcut prima formă de contract, de la Ţuca şi Zbârcea a venit domnul Roşu. Întrebare: Cum adică după ce s-a făcut prima formă de contract? Răspuns: La sediul de la Ilko Star, primele discuţii s-au purtat între Paul, Leţi, Cuniţă, eu, Paul al României, Lia, Remus Truică şi un avocat nu îmi amintesc numele”.*

Declaraţia inculpatei Păvăloiu Nela este confirmată, sub acest aspect, de copia print după proprietăţile predefinite ale documentului tip Word ale înscrisului Contract de cesiune, trimis prin corespondenţă e-mail de avocatul David Barnett. Din acest înscris reiese că redactarea contractului de cesiune de drepturi a fost realizată de avocatul Leţi Octavian, la data de 18.09.2016, aşadar cu 3 zile înainte de contactarea avocaţilor SCA Ţuca, Zbârcea şi Asociaţii (dosarul instanţei, vol. 45, fila 197).

Fiind audiat în cursul judecăţii, la data de 24.02.2017, inculpatul Truică Remus arată: *„Întrebare: A participat Robert Roşu la discuţiile iniţiale de negociere a contractului de cesiune, cele cu Ilko Star? Răspuns: Nu-mi amintesc la ce moment a intrat Robert Roşu, dar sigur la momentul iniţial nu. În momentul în care a început să se facă schimb de documente atunci firma de avocatură a stabilit un mod de lucru. Dar nu-mi aduc aminte dacă Robert Roşu a fost cel însărcinat. Întrebare: Asupra procentelor din contract sau datelor economice Robert Roşu a avut vreun punct de vedere? Răspuns: Nu, aceasta a fost negocierea părţilor”.*

Aşa cum s-a arătat anterior, în cadrul analizei infracţiunii comise de inculpatul Truică Remus, există probe că acesta din urmă s-a întâlnit cu inculpatul Al României Paul Philippe şi cu soţia acestuia, înainte de încheierea contractului din data de 21.09.2016, acasă la inculpatul Truică Remus, fără să mai fie de faţă şi alte persoane. Doar în cadrul acestor întâlniri avute anterior de cei doi inculpaţi s-au putut discuta aspectele de trafic şi cumpărare a influenţei, iar nu şi ulterior, când inculpaţii s-au prezentat la SCA Ţuca, Zbârcea si Asociaţii. Este logică o astfel de succesiune a faptelor, deoarece inculpaţii nu se

puteau prezenta la societatea de avocatură înainte să fi discutat mai întâi între ei termenii esenţiali ai înţelegerii (obiectul şi preţul), care în acest caz cuprindea şi o componentă de trafic şi cumpărare de influenţă, şi a se înţelege cu privire la aceste aspecte. Altfel nu aveau cum să ştie că amândoi sunt de acord cu actele de vânzare şi de cumpărare a influenţei şi că s-ar putea ajunge la încheierea unei convenţii între ei, care să necesite prezenţa unui avocat pentru redactarea înţelegerii. În consecinţă, instanţa a reţinut că mai întâi s-au pus de acord inculpaţii Truică Remus şi Al României Paul Philippe asupra termenilor acestei înţelegeri, inclusiv asupra preţului traficului de influenţă, şi apoi s-au prezentat la casa de avocatură pentru perfectarea contractului.

Faptul că, la 21.09.2016, la firma de avocatură SCA Ţuca, Zbârcea şi Asociaţii s-a primit un proiect al contractului negociat deja anterior de inculpaţii Truică Remus şi Al României Paul Philippe, inclusiv în ceea ce priveşte procentul din valoarea bunurilor ce i-ar fi revenit acestuia din urmă, rezultă din mai multe probe:

Martorul Zbârcea Gabriel arată în declaraţia dată în faţa instanţei la 02.03.2018 că: *„În luna septembrie a anului 2006 am fost contactat telefonic de domnul Truică Remus care mi-a solicitat o întâlnire în legătură cu un potenţial proiect imobiliar care avea legătură cu un contract de cesiune de drepturi litigioase încheiat cu domnul Paul Al României (...) am organizat această întâlnire la sediul societăţii noastre de avocaţi, împreună cu avocatul Robert Roşu, care coordona departamentul de litigii, şi, de asemenea, cu un avocat de drept imobiliar, cred că este vorba de Dragoş Apostol. La această întâlnire au fost prezenţi cu siguranţă domnul Remus Truică şi David Barnett, care era consilierul juridic al companiei BSG, Beny Steinemetz, iar obiectul întâlnirii viza două aspecte: ni se solicita efectuarea unui audit juridic în legătură cu bunurile prinţului Paul şi, de asemenea, am fost informat că avuseseră loc discuţii, negocieri în legătură cu semnarea unui contract de drepturi litigioase. Ulterior am primit acest contract de la domnul David Barnett şi l-am trimis mai departe colegilor mei”.*

Martorul Dragoş Apostol (participant la prima întâlnire de la sediul Societăţii Ţuca, Zbârcea şi Asociaţii) arată în declaraţia din 25.05.2018 că: *„În 20 septembrie, îmi amintesc că mi s-a solicitat de către partenerul meu coordonator Dan Borbely să fac o revizuire a proiectului de contract ce fusese transmis firmei cu o zi înainte. Din câte cunosc fusese transmis de către David Barnett, avocatul Reciplia, către Gabriel Zbârcea via email. Mi s-a cerut să fac analiza acestui contract şi să propun o serie de amendamente care să protejeze mai bine clientul nostru, cu menţiunea că solicitarea expresă a clientului fusese de a nu interveni asupra contractului într-o manieră profundă care să repună în discuţie anumite aspecte, dat fiind că părţile negociaseră şi ajunseseră la un acord comercial, şi nu se dorea ca amendamentele noastre să tergiverseze eventual încheierea contractului. Întrebare: A contribuit Robert Roşu la redactarea acestor amendamente sau a contractului în general? Răspuns: Nu. Întrebare: În urma întâlnirilor la care aţi participat aţi avut convingerea că inculpatul Paul Al României doreşte să semneze într-adevăr acest contract? Răspuns: Da, fără îndoială. Întrebare: Vă amintiţi să fi existat la momentul semnării discuţii referitoare la aceste procente? Răspuns: În 21 septembrie din*

câte îmi amintesc, întâlnirea organizată pentru semnarea contractului a avut loc în cursul dimineţii, dacă nu mă înşel, şi în afară de chestiunile pe care le-am expus deja, s-a trecut la semnarea contractului. Nu îmi amintesc să se fi pus în discuţie aspecte comerciale, cum ar fi procentele. Subliniez încă o dată că în momentul în care acest client ne-a abordat, în data de 19 sau 20 septembrie, înţelegerea comercială a părţilor avusese loc. Întrebare: Aţi citit vreodată contractul încheiat la data de 01 noiembrie 2006? Răspuns: Da, l-am citit. Întrebare: Când şi dacă acesta cuprindea şi alte amendamente decât cele pe care dvs. le-aţi fi cunoscut? Răspuns: Nu cunosc contractul pe de rost, dar nu cred. Nu avea cine să le facă pentru că de acest contract m-am ocupat împreună cu David Barnet şi cu domnul avocat Leţi. Dacă la momentul semnării s-a mai introdus vreo clauză, asta nu ştiu. Se poate vedea comparând varianta intermediară cu cea finală".

Aceste aspecte sunt confirmate şi de martorele Hrisafi Josan Ioana Amalia, audiată de instanţă la data de 11.05.2018, Pereş Alexandra Iulia, audiată la data de 25.05.2018 şi Gelepu Ioana Monica, audiată la data de 11.05.2018.

De asemenea, aceleaşi aspecte privind neimplicarea în niciun fel a inculpatului Roşu Robert Mihăiţă în negocierea clauzelor contractului de cesiune de drepturi semnat de inculpaţii Truică Remus şi Al României Paul Philippe prima dată la data de 21.09.2006 rezultă şi din următoarele probe:

- procura acordată de Reciplia SRL mandatarului Truică Remus, încă din data de 14.09.2006, pentru a semna Contractul de cesiune de drepturi cu Al României Paul Philippe (aflată în dosarul instanţei, volumul 45, filele 194-196). Fiind dată cu câteva zile înainte de a merge la casa de avocatură, rezultă că inculpaţii Truică Remus şi Al României Paul Philippe se înţeleseseră deja pentru încheierea contractului în forma finală;

- copie a corespondenţei e-mail transmisă de avocatul David Barnett către Truică Remus şi avocaţii Roşu Robert Mihăiţă, Zbârcea Gabriel, Hrisafi-Josan Ioana şi Borbely Dan, la data de 20.09.2006, ora 23:46, din care reiese că prima întâlnire între reprezentanţii SCA Ţuca, Zbârcea şi Asociaţii şi reprezentanţii Reciplia SRL a avut loc la data de 20.09.2006 (aflată în dosarul instanţei, vol. 45, la filele 198-199);

- copie a corespondenţei e-mail a avocatului Roşu Robert Mihăiţă (şi a avocaţilor Hrisafi-Josan Ioana şi Borbely Dan), din data de 20.09.2006, ora 10:57 p.m., către avocatul David Barnett şi Remus Truică, prin care se semnalau deficiențe ale proiectului de Contract de cesiune de drepturi primit de la Reciplia SRL. Acest înscris demonstrează că documentul Contract de cesiune de drepturi nu a fost redactat de avocaţii SCA Ţuca, Zbârcea şi Asociaţii (aflată la dosarul instanţei, vol. 45, la filele 204-205).

Or, dacă inculpatul Roşu Robert nu s-a întâlnit niciodată cu inculpatul Al României Paul Philippe înainte de data 21.09.2006, când acesta din urmă a venit la sediul societăţii de avocatură ca urmare a înţelegerii pe care a făcut-o anterior cu inculpatul Truică Remus, rezultă că nu poate exista vreo faptă de pretindere de bunuri sau vreo promisiune de folosire a influenţei din partea inculpatului Roşu Robert Mihăiţă, care să fi fost făcută în legătură cu încheierea contractului de cesiune de drepturi succesorale din data de 21.09.2006.

Inculpatul Roşu Robert nu a luat contact cu ceilalţi inculpaţi decât după ce a fost desemnat în cadrul firmei de avocatură să se ocupe de contractul de cesiune de drepturi succesorale, iar contactarea SCA Ţuca, Zbârcea şi Asociaţii de către inculpatul Truică Remus nu s-a făcut prin avocatul Roşu Robert Mihăiţă, ci prin intermediul avocatului Zbârcea Gabriel, aşa cum rezultă din declaraţia acestuia redată mai sus.

Faptul că inculpatul Roşu Robert Mihăiţă nu a desfăşurat decât o activitate normală de avocat în relaţia cu inculpatul Al României Paul Philippe rezultă şi din aceea că, după data de 21.09.2009, el a coordonat o echipă de mai mulţi avocaţi din cadrul SCA Ţuca, Zbârcea şi Asociaţii (formată din Gelepu Ioana, Apostol Dragoş, Pereş Alexandra Iulia, Ionuţ Cătălin Şerba, Oana Gavrilă, Gabriela Dinu, Armeanu Alina, Ioana Amalia Hrisafi-Josan), pentru întocmirea Raportului de audit juridic solicitat de reprezentanţii societăţii Reciplia S.R.L. Toţi martorii audiaţi în legătură cu acest Raport au arătat că au lucrat independent la întocmirea acestuia, nefiindu-le impusă vreo opinie de către inculpatul Roşu Robert Mihăiţă. Raportul a fost depus la dosarul cauzei la data de 13.08.2018 şi conţine o analiză detaliată şi concluziile cu privire la drepturile succesorale ale inculpatului Al României Paul Philippe asupra mai multor bunuri.

Spre deosebire de inculpatul Truică Remus, în cazul căruia declaraţiile inculpatului Al României Paul Philippe referitoare la săvârşirea de către acesta a infracţiunii de trafic de influenţă au fost consecvente, constante şi s-au coroborat şi cu alte probe, în cazul inculpatului Roşu Robert aceste declaraţii au fost inconsecvente şi nu se coroborează cu nicio altă probă.

După ce în plângerea din data de 12.10.2011 inculpatul Al României Paul Philippe afirmă că *„Robert Roşu l-a adus la discuţii pe Remus Truică, ce mi-a fost prezentat în anul 2006 ca fiind consilier al premierului Călin Popescu Tăriceanu şi fost şef de cancelarie al lui Adrian Năstase”*, în plângerea formulată la 23.01.2015 acesta arată că: *„După aproximativ 1 an, dna Nela Păvăloiu ne-a făcut cunoştinţă cu dl. Remus Truică”*. Această din urmă succesiune a evenimentelor este menţionată şi în denunţul formulat de inculpatul Al României Paul Philippe la data de 15.04.2015, precum şi în declaraţia dată ca suspect la 23.04.2015. De altfel, era imposibil ca inculpatul Robert Roşu Mihăiţă să-l aducă la discuţiile cu Al României Paul Philippe pe inculpatul Truică Remus, deoarece acesta din urmă a fost cel care a contactat firma de avocatură după ce a avut primele întâlniri cu inculpatul Al României Paul Philippe şi a ajuns la o înţelegere cu acesta. Nu există nicio probă din care să rezulte că inculpatul Truică Remus ar fi fost în relaţii atât de apropiate cu inculpatul Roşu Robert Mihăiţă, anterior datei de 21.09.2006, astfel încât cei doi să-şi fi permis deja la această dată să discute împreună despre săvârşirea unor infracţiuni.

Inculpatul Al României Paul Philippe confirmă faptul că inculpata Păvăloiu Nela i l-a prezentat pe inculpatul Truică Remus şi în declaraţia dată la 11.12.2015, în care arată că: *„Nela Păvăloiu mi-a spus că ea nu mai poate să rezolve pentru că este o cauză complexă, dar poate să îmi prezinte pe altcineva care să mă ajute, respectiv pe Remus Truică [...] Am acceptat să mă întâlnesc cu Remus Trucică, întâlnire care a fost la un hotel din Bucureşti care cred că era*

al lui Puiu Popoviciu [...] Precizez că înţelegerea care mi s-a propus era aceea ca eu să cedez drepturile litigioase unei firme Reciplia SRL, condiţie pusă de Remus Truică, fără care înţelegerea ar fi căzut”.

O altă contradicţie există şi în declaraţia dată de Al României Paul Philippe în calitate de suspect la 11.12.2015, în care arată că: *„M-a convins Robert Roşu, care mi-a spus că am nevoie de un avocat ca ei pentru a câştiga şi că fără ei nu o să obţin nimic. Că am nevoie de un avocat de care oamenii să se teamă, inclusiv la instanţă şi că avocaţii „mici” se tem să lupte cu astfel de oameni puternici. Mi-a spus că au oameni în presă care pot să ajute la imaginea mare care va influenţa decizia la curte. Mi-a spus că Andronic Dan lucrează cu ei şi că are un trust de presă cu 50 de oameni care poate să ne ajute în acest fel. Mi-a spus de asemenea că soţia primului ministru Tăriceanu lucrează la firma lor de avocatură, pe care am şi văzut-o apoi de două ori la sediul firmei de avocatură. A vrut să îmi arate astfel că firma lor este puternică, că la ei lucrează oameni importanţi. Truică a confirmat cele spuse de Robert Roşu.”*

Deşi nici nu s-ar putea deduce din această afirmaţie existenţa vreunei acţiuni de pretindere de bunuri sau de promisiune a folosirii influenţei din partea inculpatului Roşu Robert Mihăiţă, care să poate fi apreciată ca fiind un act de trafic de influenţă, ea vine în contradicţie cu o altă declaraţie dată de inculpatul Al României Paul Philippe în aceeaşi cauză.

Astfel, în declaraţia de suspect dată de Al României Paul în data de 23.04.2015 (aflată în vol. 3, filele 234-245 din dosarul de urmărire penală), acesta arată următoarele:

„Țin minte că, în acest context, Remus Truică a spus să nu-mi fac griji cu Tăriceanu deoarece rezolvă el. În acele împrejurări, Remus Truică mi-a spus că Ioana Tăriceanu lucrează la SCA Țuca.

Contractul cu Remus Truică, mai exact cu Reciplia, s-a încheiat ulterior, tot la sediul SCA Țuca.

Țin minte că am stat peste 5 ore în ziua respectivă și am discutat multe detalii.

Rețin că m-a deranjat foarte mult când am văzut că au pretins 80 % din Băneasa, noi nu am vrut să semnăm, dar ei au spus că vor rezolva foarte repede obținerea acestui teren pe cale administrativă, ceea ce s-a și întâmplat. Au rezolvat Băneasa în 2-3 luni.

Când am ezitat să semnăm, fiind nemulțumit de procentele luate de Remus Truică, acesta ne-a spus că este ultima șansă pe care o avem, că altfel nu vom obține nimic.

Cu această ocazie ni s-a precizat că ei au acces inclusiv la Curtea Supremă, că dacă va fi nevoie ne poate ajuta la Curtea Supremă, spunând că doamna Țuca este judecător acolo.

Printre cei apropiați, Remus Truică l-a menționat și pe primarul din Snagov, Mușat Apostol, cu care este bun prieten, care l-a ajutat să cumpere pământ acolo, se vizitează cu acesta etc.

Ulterior am avut mai multe întâlniri cu Remus Truică, la una dintre întâlniri mi l-a prezentat pe Roșca Stănescu, prietenul său. Mi-a spus să nu-mi fac griji că de acum încolo ziarul lui Roșca Stănescu nu mă va mai ataca.”

În această ultimă declaraţie inculpatul susţine că afirmaţia că soţia prim-ministrului lucrează la societatea de avocatură Ţuca, Zbârcea şi Asociaţii ar fi fost făcută de inculpatul Truică Remus, iar nu de inculpatul Roşu Robert. De asemenea, toate referirile inculpatului Al României Paul Philippe legate de traficul de influenţă sunt făcute doar cu privire la inculpatul Truică Remus, ceea ce confirmă concluzia că inculpatul Roşu Robert Mihăiţă nu a făcut niciun fel de astfel de afirmaţii.

De asemenea, faptul că referirea la calitatea de judecător la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie a doamnei Ţuca a fost făcută doar de către inculpatul Truică Remus rezultă şi din aceea că, în denunţul din data de 15.04.2015, inculpatul Al României Paul Philippe arată că: *„Remus Truică a spus că dna. Ţuca este judecător la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie şi că vor utiliza serviciile ei în dosarul de exequatur”*. Rezultă de aici în mod clar că o astfel de afirmaţie nu a fost făcută de inculpatul Roşu Robert Mihăiţă, ci de inculpatul Truică Remus. Nu se poate reţine din probe că inculpatul Roşu Robert Mihăiţă ar fi fost de faţă la momentul când s-au făcut aceste afirmaţii ori că le-ar fi încuviinţat, în mod explicit sau implicit.

În declaraţia de suspect dată de Al României Paul Philippe în 11.12.2015 (aflată în vol. 2, filele 250-259 din dosarul de urmărire penală) acesta afirmă că: *„L-am cunoscut pe Tal la sediul firmei de avocaţi, acesta spunându-mi că este consilier al lui Tăriceanu, că deţine clădirea în care funcţionează firma de avocatură Ţuca şi că el plăteşte avocaţii, care sunt ai lui. Mi-a spus că el poate să facă şi să obţină orice, că prin Dan Andronic controlează presa, mi-a arătat şi o listă de 80 de oameni din presă pe care îi poate controla. Mi-a spus că dacă sunt cu ei pot să câştig. La discuţie a fost Truică Remus şi avocatul Robert Roşu. Mai erau şi alte persoane, nu ştiu cine, dar Tal tot timpul este însoţit de două trei persoane*.

S-a apreciat că nu se poate deduce din această afirmaţie săvârşira vreunei infracţiuni de trafic de influenţă de către inculpatul Tal Silberstein, ci este vorba de afirmaţii generice ori care privesc aspecte licite, cum ar fi plata avocaţilor sau publicitatea în presă. Din acest motiv ea nu apare ca relevantă nici pentru acuzaţiile aduse inculpatului Roşu Robert Mihăiţă. Dimpotrivă, afirmaţiile inculpatului Al României Paul Philippe privind presupusele promisiuni „de rezolvare” făcute de inculpatul Roşu Robert Mihăiţă pot fi considerate ca referindu-se la faptul că acesta din urmă i-a spus că poate să-l ajute să rezolve în mod legal problema revendicării bunurilor, ceea ce este normal, având în vedere calitatea de avocat şi rezultatul Raportului de *due diligence* întocmit de echipa de avocaţi coordonată de inculpat.

Afirmaţiile inculpatului Al României Paul Philippe cu privire la pretinsa faptă de trafic de influenţă a inculpatului Roşu Robert Mihăriţă nu sunt confirmate şi de declaraţiile date de A României Lia, deşi, potrivit probelor, aceasta din urmă l-a însoţit în permanenţă pe soţul său la întâlnirile legate de încheierea contractului de cesiune şi cunoştea orice aspect legat de retrocedare. La dosar sunt mai multe interceptări a unor convorbiri telefonice în care diferite persoane discută direct cu susnumita chestiunea retrocedării bunurilor imobile ale inculpatului Al României Paul Philippe.

Astfel, în declarația de suspect dată de A României Lia la 06.05.2015 (aflată în vol. 5, filele 179-195 din dosarul de urmărire penală), aceasta arată următoarele:

„Astfel, Nela Păvăloiu ne-a spus că îl cunoaște pe Remus TRUICĂ, un fost consilier al lui Adrian Năstase, care are puterea de a ne ajuta cu acest sabotaj al autorităților și cu obținerea documentelor necesare (PUZ etc).

Prima dată ne-am întâlnit cu Remus Truică la sala de fitness a Nelei Păvăloiu, pe care acesta o frecventa. Prima dată Remus Truică ne-a invitat la el acasă în Snagov, pentru a discuta despre proprietățile noastre și despre exequatur.

Remus Truică ne-a spus că am pierdut timpul cu avocați individuali și că avem nevoie de o firmă mare de avocatură, pe care s-a angajat să o plătească el."

Din această ultimă afirmaţie rezultă că, la momentul când inculpatul Truică Remus le-a promis că poate să-i ajute, nu era implicată firma de avocatură din care face parte inculpatul Roşu Robert Mihăiţă, ci inculpatul Truică Remus urma să o angajeze ulterior, dacă Al României Paul Philippe va fi de acord să-i cumpere influenţa.

Faptul că inculpatul Roşu Robert Mihăiţă a desfăşurat tot timpul o activitate normală de avocat rezultă şi din declaraţia de martor dată în cursul urmăririi penale de Aparaschivei Cristian Relu (aflată în vol. 7, filele 260-314 din dosarul de urmărire penală), în care arată că: *„La vremea respectivă am constatat că era un circuit între Truică, Robert Roşu şi Nela Păvăloiu, cei trei întâlnindu-se foarte des, fie la firma de avocaţi, fie la sediul firmei lui Truică, fie la Nela Păvăloiu la firmă, din câte îmi amintesc în Piaţa Domenii, deasupra unei săli de sport. Nu am participat la discuţii, deşi uneori l-am dus chiar eu cu maşina pe Truică pentru a se întâlni cu persoanele menţionate, dar Truică mi-a spus că se întâlnesc pentru a discuta despre terenurile prinţului Paul. Din câte am înţeles Nela Păvăloiu a fost cea care a iniţiat proiectul şi l-a prezentat pe prinţul Paul lui Remus Truică şi asociaţilor lui."*

Nu rezultă de aici vreo acţiune de trafic de influenţă comisă de inculpatul Roşu Robert Mihăiţă, iar din întâlnirile acestuia cu ceilalţi inculpaţi nu se poate presupune că ei ar fi discutat despre traficarea influenţei. Chiar dacă s-a dovedit că inculpatul Truică Remus a comis această faptă, aceste întâlniri la care face referire martorul pot fi puse pe seama discuţiilor normale despre multiplele litigii aflate pe rolul instanţelor sau discuţiilor despre problemele de drept pe care le ridicau retrocedările. Martorii indicaţi anterior au arătat că la aceste întâlniri inculpatul Roşu Robert Mihăiţă nu a fost niciodată singur cu inculpaţii Truică Remus şi Al României Paul Philippe, ci au fost tot timpul şi alte persoane de faţă.

În declaraţia de martor dată de Rădulescu Veronel în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 6, filele 288-316 din dosarul de urmărire penală) acesta afirmă că, atunci când a participat la sediul societăţii de avocatură Ţuca, Zbârcea şi Asociaţii ca să-l asiste pe inculpatul Al României Paul Philippe la discuţiile cu reprezentanţii Reciplia: *„La un moment dat m-am ridicat pentru a mă duce la baie şi avocatul Roşu a primit dispoziţie de la avocatul Ţucă să mă însoţească. Senzaţia mea nu a fost că vrea să îmi arate uşa, ci să mă*

supravegheze. Când m-am ridicat am luat cu mine şi dosarul pe care îl aveam şi în care era şi plângerea penală pe care o redactasem anterior. I-am dat dosarul domnului Roşu la uşa de la toaletă pentru a mi-l ţine. Când am ieşit l-am surprins răsfoind dosarul. Nu mi-a spus nimic, dar eu i-am spus că nu e frumos să se uite în actele mele. Când ne-am întors avocatul Roşu le-a spus celorlalţi cu uimire, supărare şi chiar afectare personală că prinţul Paul vrea să facă plângere penală. Cred că le-a şi spus, cumva ferit, că a văzut la mine plângerea respectivă. Reacţia a fost una de ceartă, s-au arătat supăraţi şi enervaţi, mai ales cei doi israelieni, care au spus că se consideră ameninţaţi de un asemenea demers, discuţia s-a terminat apoi foarte repede."

Acest episod, deşi nu relevă nimic în legătură cu săvârşirea de către inculpatul Roşu Robert Mihăiţă a vreunei acţiuni de traficare a influenţei, a fost nuanţat de martorul Rădulescu Veronel în declaraţia dată în cursul judecăţii, în care afirmă că el i-a arătat inculpatului Roşu Robert plângerea penală respectivă şi i-a spus să se uite pe ea. Faptul că după ce a văzut plângerea penală inculpatul Roşu Robert Mihăiţă le-a spus clienţilor săi despre aceasta este un aspect normal al apărării clientului de către avocat.

Legat de vreo presupusă faptă de trafic de influenţă comisă cu această ocazie, martorul Rădulescu Veronel arată în declaraţia dată în cursul judecăţii, la data de 17.11.2017, că: *„Întrebare: Vreunul dintre cei prezenţi la discuţii – Ţuca sau Robert Roşu – a afirmat în cadrul acestei discuţii, că sunt singurii care pot obţine bunurile revendicate? Răspuns: Nici vorbă. Domnul Ţuca, în afară de faptul că ne-a primit şi ne-a adresat câteva cuvinte de politeţe la intrarea în acea sală de consiliu, nu l-am auzit spunând nimic. Nici Robert Roşu n-a făcut o astfel de afirmaţie vreodată în cursul acelei discuţii".*

Aceeaşi poziţie o are şi un alt avocat al inculpatului Al României Paul Philippe, martorul Octavian Leţi, în declaraţia dată în faţa instanţei la data de 24.03.2017: *„Întrebare: Cu prilejul întâlnirilor cu Robert Roşu acesta din urmă a făcut vreo afirmaţie legată de rezolvarea cererilor de retrocedare prin căi ilicite, coruperea unor funcţionari? Răspuns: Nu s-a discutat aşa ceva. Întrebare: Dar că el sau altcineva avea relaţii la instanţa supremă s-a discutat? Răspuns: Niciodată".*

Nici martorul Bejenaru Andrei Mihai, audiat la parchet la data de 21.12.2015, nu îl indică pe avocatul Roşu Robert Mihăiţă drept persoana care ar fi lăsat impresia sau ar fi promis vreo influenţă în beneficiul lui Al României Paul Philippe: *„Tal Silberstein spunea atunci când era o problemă "la cine trebuie să apeleze" pentru rezolvarea ei. Pe de altă parte, atât Tal Silberstein, cât şi Remus Truică se lăudau cu cunoştinţele lor din lumea politică, respectiv fostul premier Tăriceanu, Victor Ponta şi Viorel Hrebenciuc*."

De asemenea, niciuna dintre convorbirile telefonice interceptate în baza mandatelor de siguranţă naţională sau în baza mandatelor emise de judecătorul de drepturi şi libertăţi în prezenta cauză nu relevă aspecte legate de infracţiunea de trafic de influenţă, care să fi fost comisă de inculpatul Roşu Robert Mihăiţă în prezenta cauză. Indiferent că este vorba de discuţii purtate de inculpatul Roşu Robert sau de discuţii purtate de terţe persoane care fac referire la acesta, ele nu relevă decât activităţile normale de avocat desfăşurate de inculpatul Roşu Robert.

De pildă, în convorbirea din data de 18.10.2008, ora 16:08:31, purtată de Remus Truică cu inculpatul Roşu Robert (vol. 8, filele 87-88 din dosarul de urmărire penală), se vorbeşte despre căile de urmat în legătură cu diferenţa de teren neretrocedată de ICDPP:

ROBERT: Da, REMUS.

REMUS TRUICĂ: Robert, ai aflat toate noutăţile cu ce e acolo?

ROBERT: Păi, dar nu am fost la întâlnire cu expertul tău la 12:00 acolo!

REMUS TRUICĂ: Păi şi ce se întâmplă, ce facem?

ROBERT: Cu aia nu avem cum să o cotim pentru că e intabulată. Soluţia este din 100, deci decizia e cum e, o să-ţi zic eu ce facem după aia, că trebuie să ne întoarcem puţin la Institut şi să…şi să discutăm, aşa, dar vânzarea o facem pe 152 în loc de 170.

REMUS TRUICĂ: Păi ştiu măi, dar ce facem cu terenul ăla?

ROBERT: Ca să închidem. Păi, avem două alegeri, mergem şi ne judecăm cu ei, sau mergem la Institut, spunem: voi aveţi problema asta, trebuie să ne daţi în completare în altă parte. Altă soluţie nu avem.

REMUS TRUICĂ: Păi cum să ne dea în altă parte? Eu vreau pe aia, nu mă interesează în altă parte.

În convorbirea din data de 16.10.2008, ora 12:57:30, purtată între inculpaţii Remus Truică şi Roşu Robert Mihăiţă (aflată în vol. 8, filele 74-75 din dosarul de urmărire penală) se discută despre posibilitatea reducerii taxelor notariale prin mutarea administrativă a terenului pe o altă stradă, soluţie legală în cazul terenurilor care au front la două străzi:

REMUS TRUICĂ: Da, Robert.

ROBERT: Dacă o rezolv de la şase la trei, mă vei iubi veşnic?

REMUS TRUICĂ: Da.

ROBERT: O să-mi rămâi foarte dator. Cred că am găsit cum s-o rezolv.

REMUS TRUICĂ: De ce? Cum?

ROBERT: Am schimbat cu nenea ălă, cu expertul, adică e greşeala lui, zicem noi şi el trebuie să mai adauge acolo un alt nume pe lângă acela, în paranteză şi notarul a fost de acord cu soluţia şi încearcă, zice, urcăm de la şase pe la un trei, aşa. Ar fi ok?

REMUS TRUICĂ: Da, e foarte bine. Dar să nu depăşim.

ROBERT: Da, da. Eu te ţin la curent.

REMUS TRUICĂ: Bine, hai, pa!

ROBERT: Alo! Alo! Alo! Sună-l pe Andrei şi spune-i să nu se mai ducă că dacă intră…

REMUS TRUICĂ: Am vorbit tot. O lăsăm băgată acolo şi se modifică, schimbăm documentele depuse greşit că trebuie îndreptat eroarea lui.

ROBERT: Bine.

REMUS TRUICĂ: Noroc! Pa!

Celelalte convorbiri interceptate în prezenta cauză în baza mandatelor emise de judecătorul de drepturi şi libertăţi ori a mandatelor de siguranţă naţională, în care se face referire la inculpatul Roşu Robert Mihăiţă, nu relevă niciun aspect care să exceadă activităţii sale de avocat şi să conducă la ideea că acesta ar fi comis vreun act de trafic de influenţă în legătură cu retrocedarea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe.

Pentru aceste motive, având în vedere că din probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul cercetării judecătoreşti nu se poate deduce existenţa vreunei fapte de pretindere sau de primire de către inculpatul Roşu Robert Mihăiţă a vreunui bun, în schimbul unei promisiuni de intervenţie pe lângă funcţionarii publici, instanţa a reţinut că fapta de trafic de influenţă imputată acestuia nu există. Pentru acest motiv, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a) Cod procedură penală, prima instanţă a dispus achitarea inculpatului, deoarece nu există o faptă de pretindere sau de primire a bunurilor care să fi fost comisă de inculpatul Roşu Robert Mihăiţă în schimbul promisiunii intervenţiei pe lângă vreun funcţionar public. Activităţile normale de avocat desfăşurate de inculpatul Roşu Robert Mihăiţă au fost calificate de parchet ca reprezentând complicitate la infracţiunile de abuz în serviciu, fiiind analizate în capitolul dedicat acestor infracţiuni, în acest segment al hotărârii fiind analizată doar infracţiunea de trafic de influenţă, reţinută în sarcina inculpatului în forma autoratului, infracţiune care nu există, având în vedere că nu a existat nicio faptă a inculpatului Roşu Robert Mihăiţă de pretindere sau primire a unui bun, în schimbul promisiunii folosirii influenţei. Din acest motiv, temeiul achitării a fost, în acest caz, cel de la art. 16 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală.

d). Referitor la infracţiunea de trafic de influenţă reţinută de parchet în sarcina inculpatului TAL SILBERSTEIN:

Inculpatul TAL SILBERSTEIN este acuzat în rechizitoriu că, în mod continuat, începând cu anul 2007, în baza aceleaşi rezoluţii infracţionale, i-a promis inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE că prin influenţa pe care o are în mod direct (consilier al primului ministru) şi indirect, prin intermediul relaţiilor pe care le are în lumea politică, în justiţie şi presă (relaţii prietenie/afaceri cu membri ai guvernului, parlamentari, cu persoane cu influenţă în presă, relaţii la ÎCCJ, contractarea serviciilor unei firme de avocatură de top), asupra funcţionarilor publici implicaţi în procedurile de retrocedare a bunurilor revendicate de acesta, îi poate determina pe aceştia să-i retrocedeze averea pretinsă (la care nu era îndreptăţit), solicitând în schimb o parte considerabilă din aceasta, atât pentru el, cât şi pentru membrii grupului infracţional, între 50 - 80% din fiecare bun care va fi obţinut, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *trafic de influenţă*, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Prin încheierea din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, *instanţa a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei*, din infracţiunea continuată de trafic de influenţă, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în infracţiunea de trafic de influenţă, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, *în forma unităţii naturale*.

Instanţa de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul cercetării judecătoreşti nu confirmă săvârşirea de către inculpatul Tal Silberstein a acestei infracţiuni.

Esenţială pentru reţinerea infracţiunii de trafic de influenţă este acţiunea de pretindere sau primire a unor bunuri de către traficantul de influenţă, care promite cumpărătorului de influenţă ca va interveni pe lângă funcţionarii publici

pentru a-i determina să îndeplinească un act în exercitarea atribuţiilor de serviciu.

Parchetul a susţinut că inculpatul Tal Silberstein ar fi comis faţă de inculpatul Al României Paul Philippe astfel de acte de pretindere sau de primire şi că ar fi promis că va interveni pe lângă funcţionarii publici competenţi să dispună cu privire la procedurile de revendicare.

Instanţa a reţinut că simpla deţinere de către inculpatul Tal Silberstein a unor părţi sociale la Reciplia Ltd., care este asociatul unic al S.C. Reciplia S.R.L., nu poate constitui un temei al acestei acuzaţii, deoarece, aşa cum s-a arătat anterior, încheierea contractului de cesiune de drepturi succesorale a constituit o afacere licită pentru persoanele care nu au comis şi nu au avut cunoştinţă de comiterea unor acte de traficare a influenţei cu prilejul încheierii şi executării acestui contract. Aceasta este şi situaţia martorului Dimofte Radu, cu privire la care parchetul a considerat că nu a participat la săvârşirea vreunei infracţiuni în prezenta cauză, deşi a deţinut părţi sociale din această societate.

În consecinţă, pentru a se putea reţine în sarcina inculpatului Tal Silberstein săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă, în calitate de autor, ar trebui să se dovedească săvârşirea de către acesta a unor acte de pretindere ori de primire a unor bunuri şi a unor promisiuni care să fi fost făcute inculpatului Al României Paul Philippe cu privire la determinarea funcţionarilor publici să acţioneze într-un anumit mod.

Un prim argument important pentru care instanţa a reţinut că nu au existat astfel de afirmaţii din partea inculpatului Tal Silberstein este acela că acest inculpat nu a luat contact de la început cu inculpatul Al României Paul Philippe, ci aceştia s-au întâlnit mai târziu, după încheierea contractului de cesiune din 1.11.2006.

În al doilea rând, după ce inculpatul Tal Silberstein a intrat în contact cu inculpatul Al României Paul Philippe, nu sunt probe că s-ar fi comis vreun act de pretindere sau de primire a unor bunuri în schimbul promisiunii intervenirii pe lângă funcţionarii publici competenţi să dispună retrocedarea. De asemenea, nu sunt probe nici că cei doi s-ar fi întâlnit într-un alt cadru decât în prezenţa avocaţilor, iar toţi avocaţii prezenţi la întâlnirile acestora au relatat că la aceste întâlniri nu s-au făcut afirmaţii legate de vreun trafic de influenţă.

Astfel, în declaraţia dată în fata instanţei la termenul de judecată din 16.02.2018, martorul BORBELY DAN arată: *„Întrebare avocat inc. Tal Silberstein, Moshe Agavi şi Benny Steinmetz – La vreuna dintre aceste întâlniri, dacă au fost evocate anumite probleme legate de evoluţia proiectului, l-a auzit vreodată pe domnul Tal Silberstein să spună că poate dezamorsa aceste probleme cu influenţa sa politică sau la nivel administrativ superior? Răspuns – Nu îmi amintesc să fi auzit aşa ceva.”*

În declaraţia dată în faţa instanţei la termenul de judecată din 02.03.2018, martorul ZBARCEA GABRIEL arată: *„Întrebare avocat inc. Tal Silberstein, Moshe Agavi şi Benny Steinmetz – Cu ocazia întâlnirii de la Radison, Tal Silberstein sau vreo altă persoană care ar fi fost implicată în proiect, a făcut afirmaţii sau a sugerat că ar avea influenţă la factori decizionali, fie politici, fie administrativi, pentru a urgenta sau a sprijini proiectul Reciplia? Raspuns – În mod categoric, nu.”*

În declaraţia dată în faţa instanţei la termenul de judecată din 16.03.2018, martorul Andrei Mircea arată: *Întrebare procuror – În cadrul acestor discuţii, din partea reprezentanţilor Reciplia, s-au făcut afirmaţii în sensul că aceştia sunt puternici, în sensul că pot trafica influenţa într-un eventual proces în instanţă? Răspuns – Aşa ceva cineva face înainte să semnezi contractul acela. Dupa ce ai semnat nu mai ai nevoie de trafic de influenţă, pentru că în primul rând e taxa de timbru. Prinţul Paul a făcut afirmaţii că i s-a spus asa ceva, dar anterior datei la care s-a negociat şi s-a încheiat contractul. Reprezentanţii Reciplia nu au făcut asemenea afirmaţii faţă de mine."*

Instanţa a reţinut că, spre deosebire de inculpatul Truică Remus, în cazul inculpatului Tal Silberstein nu există probe din care să rezulte că acesta ar fi comis acte de traficare a influenţei cu prilejul încheierii contractului de cesiune de drepturi. Chiar inculpatul Al României Paul Philippe menţionează, de mai multe ori, că nici nu a ştiut, la momentul încheierii contractului din 21.09.2006 şi a celui din 1.11.2006, că inculpatul Truică Remus mai era asociat şi cu alte persoane în cadrul societăţii Reciplia SRL, ci a crezut că acesta este unicul asociat. Inclusiv în plângerea depusă la parchet în data de 23.01.2015 inculpatul Al României Paul Philippe arată că a încheiat contractul de cesiune a drepturilor succesorale din 01.11.2006 cu Reciplia SRL, firmă despre care a ştiut *„că are un unic asociat în persoana dlui. Remus Truică, care era în acelaşi timp şi administrator al acestei societăţi"*. Or, această plânere întocmită de către inculpatul Al României Paul Philippe împreună cu avocaţii săi, în condiţiile descrise anterior, reflectă în mod fidel realitatea, deoarece inculpatul a redactat-o liber şi neinfluenţat de alte persoane.

De asemenea, din transcriptul declaraţiei date în cursul urmăririi penale, la data de 11.01.2016, rezultă că inculpatul Al României Paul a declarat că: *„După încheierea contractului, la un moment dat au aparut grupul de israelieni, despre care nu am ştiut că sunt asociaţii lui Truică. Au apărut atunci când am dorit să reziliem contractul cu Truică pentru că nu primeam informaţii, nu ni s-a spus când Băneasa şi Snagov au fost vândute."* Din această declaraţie rezultă că inculpatul Tal Silberstein s-ar fi întâlnit pentru prima oară cu inculpatul Al României Paul Philippe chiar după ce acesta din urmă a transmis către societatea Reciplia SRL proprietatea Pădurii Snagov şi a Fermei Regale Băneasa.

Momentul exact al întâlnirii pentru prima dată a celor doi inculpaţi nu poate fi stabilit, din cauza lipsei unor probe concludente sub acest aspect, fiind însă cert că aceştia s-au cunoscut la un anumit timp de la momentul semnării contractului de cesiune a drepturilor din data de 01.11.2006.

Faptul că inculpatul Tal Silberstein a intrat în contact cu inculpatul Al României Paul Philippe la un anumit timp după încheierea contractului, fără a se putea stabili cu precizie care ar fi acest moment, dovedeşte că inculpatul Tal Silberstein nu putea să-i promită inculpatului Al României Paul Philippe că va interveni pe lângă funcţionarii competenţi pentru a-i determina să dispună retrocedarea imobilelor revendicate. Dacă inculpatul Tal Silberstein i-ar fi făcut vreun fel de promisiuni inculpatului Al României Paul Philippe de traficare a influenţei sale, el nu ar fi putut să facă aceste promisiuni decât anterior încheierii contractului de cesiune a drepturilor, deoarece ulterior nu mai avea

niciun sens să le facă, din moment ce societatea Reciplia SRL obţinuse deja de la inculpat obligaţia contractuală de transmitere a proprietăţii bunurilor revendicate. După încheierea contractului din 01.11.2006 nu mai era nevoie de astfel de promisiuni, deoarece inculpatul Al României Paul Philippe fusese deja convins de inculpatul Truică Remus să cedeze bunurile revendicate către SC Reciplia SRL.

Presupusele fapte descrise în afirmaţiile făcute de inculpatul Al României Paul Philippe în declaraţiile date la parchet cu privire la inculpatul Tal Silberstein nu ar putea fi apreciate ca fiind acte concrete de trafic de influenţă.

Astfel, în declaraţia de inculpat dată de Al României Paul în cursul urmăririi penale, la 11.12.2015 (aflată în volumul 3 al dosarului de urmărire penală, la filele 250-259), acesta arată următoarele:

„După câteva luni sau un an l-am cunoscut şi pe Tal Silberstein. Am aflat că în spatele lui Truică sunt Tal şi Beny Steinmetz. L-am cunoscut pe Tal la sediul firmei de avocaţi, acesta spunându-mi că este consilier al lui Tăriceanu, că deţine clădirea în care funcţionează firma de avocatură Ţuca şi că el plăteşte avocaţii, care sunt ai lui. Mi-a spus că el poate să facă şi să obţină orice, că prin Dan Andronic controlează presa, mi-a arătat şi o listă de 80 de oameni din presă pe care îi poate controla. Mi-a spus că dacă sunt cu ei pot să câştig. La discuţie a fost Truică Remus şi avocatul Robert Roşu. Mai erau şi alte persoane, nu ştiu cine, dar Tal tot timpul este însoţit de două trei persoane.”

Această declaraţie a inculpatului Al României Paul Philippe nu se coroborează cu alte probe şi din ea nu rezultă că inculpatul Tal Silberstein ar fi comis vreun act de pretindere de bunuri ori o promisiune concretă că va interveni pe lângă funcţionarii competenţi să dispună asupra restituirii proprietăţilor inculpatului. Promisiunea de plată a avocaţilor şi de promovare a inculpatului Al României Paul Philippe în presă nu pot fi considerate acte de trafic de influenţă. Atitudinea inculpatului Tal Silberstein poate fi văzută ca o etalare a cunoştinţelor sale din România, aşa cum rezultă că a procedat inculpatul şi faţă de alţi martori. În acest sens, în declaraţia dată în faţa instanţei, la termenul de judecată din 07.04.2017, martorul BEJENARU ANDREI arată: *„Atât Tal, cât şi Truică se lăudau cu cunoştinţe din mediul politic, dar eu personal nu i-am auzit niciodată că ar fi intervenit concret în aceste proceduri administrative sau judecătoreşti”*. Or, simpla etalare a cunoştinţelor dintr-un anumit mediu nu poate fi considerată trafic de influenţă, dacă nu este însoţită de o solicitare a unor bunuri şi de o promisiune a folosirii influenţei asupra acestora.

Spre deosebire de inculpatul Truică Remus, care a făcut afirmaţii clare de folosire a influenţei pentru a obţine retrocedarea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe şi care a şi intervenit efectiv la funcţionarii competenţi să dispună asupra retrocedării, în cazul inculpatului Tal Silberstein nu există astfel de acte.

De asemenea, spre deosebire de inculpatul Truică Remus, în cazul căruia traficul de influenţă este confirmat şi de A României Lia, în cazul inculpatului Tal Silberstein aceasta nu face nicio afirmaţie legată de o astfel de faptă, deşi martorii confirmă că ea îl însoţea în permanenenţă pe inculpatul Al României Paul Philippe la întâlnirile legate de contractul cu Reciplia S.R.L.

În plus, în cazul inculpatului Tal Silberstein, inculpatul Al României nu face referire la astfel de fapte concrete de trafic de influenţă nici în plângerea penală sau în denunţul depuse la D.N.A. Braşov, în timp ce, în cazul inculpatului Truică Remus, descrie astfel de fapte.

De asemenea, în cazul inculpatului Tal Silberstein, nu pot fi reţinute nici convorbiri telefonice din care să rezulte că acesta ar fi făcut promisiuni ori intervenţii care să constituie elemente ale traficului de influenţă. Cele mai multe convorbiri ale inculpatului Tal Silberstein se referă la acte normale desfăşurate în cadrul proiectului Reciplia S.R.L., indiferent că se referă la relaţia cu inculpatul Al României Paul Philippe sau la relaţia cu alte persoane.

Convorbirile purtate de inculpaţi, care ar putea ridica suspiciuni că privesc fapte de trafic de influenţă, au fost interceptate în baza unor mandate de siguranţă naţională, nu sunt convingătoare şi pot fi interpretate ca referindu-se la fapte licite ori ca fiind simple laude ale inculpatului.

Astfel, în convorbirea din data de 08.05.2008, purtată între Truică Remus şi Benny Steinmetz (aflată în volumul 8, filele 36-38 din dosarul de urmărire penală), inculpatul Truică Remus afirmă următoarele:

REMUS TRUICĂ: Deci, după cum deja ştii, prietenul lui TAL nu a făcut mai nimic şi am găsit cine este şeful tipului care ar fi trebuit să facă asta şi am descoperit că este de la alt..., să spunem în competiţie cu prietenul lui TAL, care este un bun prieten cu mine şi am găsit acum instrumentele şi mâine, la ora 10:00, este o comisie la Institut şi voi merge eu împreună cu prinţul, cu avocaţii şi, probabil, după cum au promis, mâine va fi luată decizia favorabilă. Dar nu vreau să…

Această convorbire este purtată între terţe persoane, nefiind una purtată de inculpatul Tal Silberstein, ceea ce îi conferă un grad mai redus de fiabilitate. În plus, nu rezultă în mod clar din afirmaţiile făcute de inculpatul Truică Remus dacă inculpatul Tal Silberstein a făcut vreun act concret de influenţare a vreunui funcţionar şi care ar fi fost acel act, dacă el există. Nu rezultă din convorbire că inculpatul Al României Paul Philippe ar fi ştiut de această pretinsă intervenţie, nereuşită, făcută de inculpatul Tal Silberstein. De asemenea, convorbirea poate fi interpretată ca referindu-se la un posibil act licit pe care l-ar fi făcut inculpatul Tal Silberstein, de identificare a unei persoane competente să soluţioneze o cerere.

În convorbirea din 23.12.2011, la ora 13:39:32, purtată între ANDRONIC CĂTĂLIN DAN şi TAL SILBERSTEIN (vol. 8, filele 179-181 din dosarul de urmărire penală), inculpatul Tal Silberstein afirmă următoarele:

TAL SILBERSTEIN: Dar, dacă nu, le spunem să înceteze cu prostiile. E prima dată când l-au întâlnit pe Beny. A vorbit foarte bine cu ei. Le-am spus că…Oricum, e o poveste lungă. Cred că a fost important să-l cunoască. Le-am spus că, doar ca prieten, i-am avertizat să iasă din grup ăla tâmpit de avocaţi, că nu este în interesul lor, că n-o să-i ajute nicicum. Cred că, în câteva zile sau săptămâni, el însuşi le va spune că nu o să-l mai reprezinte. Deci, dacă nu vor veni la mine…Şi asta e. Gabi a avut o întâlnire.

Rezultă din discuţie că este vorba în mod clar de divergenţele dintre reprezentanţii Reciplia S.R.L. şi inculpatul Al României Paul Philippe, iar afirmaţia inculpatului Tal Silberstein că avocaţii nu au cum „să-i ajute nicicum”

se referă mai degrabă la imposibilitatea rezilierii contractului dintre părţi, decât la posibile traficări ale influenţei. Această imposibilitate de reziliere a contractului încheiat între Reciplia SRL şi inculpatul Al României Paul Philippe a fost confirmată în declaraţia dată chiar de martorul Mircea Andrei, care a fost avocatul acestuia din urmă în perioada respectivă.

Din convorbirea telefonică din data de 19.03.2012, orele 19:40:39, purtată între Tal Silberstein şi Petrovici Liana (aflată în vol. 8, filele 237-248), rezultă că inculpatul Tal Silberstein nu are vreo temere legată de posibilitatea inculpatului Al României Paul Philippe de a formula o plângere penală şi că acesta este revoltat de această ameninţare.

TAL SILBERSTEIN: Care a venit la mine şi s-a comportat de parcă l-ar fi trimis însuşi preşedintele. Apoi a venit la biroul nostru cu dosarul, ameninţându-ne că dacă nu vindem compania, el se duce la poliţie. Îţi dai seama? Ăsta e nivelul cu care am de-a face după cinci ani jumate. După ce am muncit cinci ani jumate pentru oamenii ăştia, ajutându-i pe oriunde, plătind pentru ei cinci milioane de euro cash. Când i-am întâlnit, erau complet faliţi. Complet. Nu aveau maşină, nu aveau unde să locuiască, tot ce vezi, e din banii noştri. Norocul lor că au avut un preşedinte foarte, foarte pozitiv în toate procesele pentru restituirea bunurilor. La fiecare trei luni veneau cu o poveste nouă, cu un alt tip, cu un nou avocat care încerca să ne intimideze, să ne ameninţe că ne dă în judecată.

În cursul cercetării judecătoreşti s-a stabilit că inculpatul Tal Silberstein nu a afirmat în această convorbire că *„au avut un preşedinte foarte, foarte pozitiv în toate procesele pentru restituirea bunurilor*", ci că *„au avut precedente foarte pozitive în toate procesele pentru restituirea bunurilor"*. Nu au rezultat fapte cu conotaţii penale din aceste afirmaţii ale inculpatului.

Din convorbirea din data de 16.10.2008, ora 16:25:08, purtată între inculpatul Remus Truică şi inculpatul Tal Silberstein (vol. 8, filele 78-80 din dosarul de urmărire penală), rezultă că este vorba de posibilitatea reducerii taxelor notariale prin schimbarea adresei administrative a imobilului Ferma Regală Băneasa, manoperă legală în cazul în care imobilul are deschidere la două străzi.

TAL: Tu mi-ai trimis un mail, ai spus că ai nevoie de trei sute, nu…, două sute şi ceva de mii, ei nu au plătit(?) şi…poftim?

REMUS TRUICĂ: Nu are legătură cu asta.

TAL: OK.

REMUS TRUICĂ: Deci, când David şi Hanz au fost la Bucureşti la biroul avocatului, am făcut, să zicem, ...pentru taxa(?) de la Notariat şi totul. Şi minimul pe care l-au putut face pentru noi a fost trei milioane, aproape trei milioane.

Acest lucru rezultă din convorbirea telefonică purtată în data de 15.10.2008, ora 17:49:52, de Truică Remus cu David Barnett (vol. 8, filele 66-68 din dosarul de urmărire penală), în care inculpatul Truică Remus afirmă următoarele:

REMUS TRUICĂ: Da, ştiu. Am discutat azi cu Robert. Ştiu despre ce este vorba. Dacă vă amintiţi, în discuţia noastră sunt două străzi pe care le-am luat în considerare. Deci, dacă folosim una dintre străzi e 2.5 milioane, dacă o

folosim pe cealaltă este mult, mult mai mult. Deci, notarul public ne-a spus să nu folosim strada ieftină, deoarece hârtiile pe care le avem sunt înregistrate pe strada scumpă. Aşa că acum încercăm să găsim o soluţie. Nu știu ce Robert a scris în mail-ul său, dar încercăm să găsim o soluţie să luăm alt număr, număr poştal pentru a pune tot pământul pe strada ieftină.

În discuţia în mediu ambiental purtată la data de 22.12.2011 în locuinţa inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL (vol. 9, filele 226-237 din dosarul de urmărire penală), inculpatul Tal Silberstein face următoarea afirmaţie:

TAL SILBERSTEIN: Persoana care a fost trimisă ieri, dar vreau numai să înţelegeţi, pentru binele vostru, sincer, deoarece au fost aduşi prea mulţi. (...) Nu am vrut să fac nimic care să pună în pericol contractul: am fost conformi cu voi, prin scrisori, politică, media, afaceri şi personal, pentru ca să obţinem acces efectiv. Acum, eu înţeleg şi că vă doriţi o anumită poziţie, înțeleg asta, vreţi 15% sau nimic. Ştiţi?! Asta este consultativ. Calculez acum… Totuşi, considerând pentru noi toţi…şi unde suntem acum, nu s-a întâmplat, iar noi suntem deja într-o poziţie foarte puternică faţă de ceilalţi. Avem partea publică, politică, etc., etc., etc., mediul… toate astea nu s-au întâmplat pentru nimic. Au fost cu mulţi bani pe care i-am investit (...)

În primul rând, aşa cum s-a arătat anterior, această probă nu prezintă suficiente garanţii de fiabilitate, având în vedere că în cazul ei expertul-parte Grigoraş Cătălin a identificat cel puţin o urmă de ştergere de tip Butt-Splice, cu efecte asupra fiabilităţii probei.

În al doilea rând, în şedinţa publică din data de 05.04.2019, în prezenţa traducătorului autorizat de limba engleză, s-a stabilit că acest pasaj, împreună cu alte pasaje din discuţie, au prezentat unele erori de traducere.

Astfel, în cadrul înregistrării ambientale, la minutele 23:00 - 23:20, avocatul inculpatului a susţinut că traducătorul oficial a tradus eronat *„Tal Silberstein: Avem partea publică, politica etc., etc., etc., mediul ... toate astea nu s-au întâmplat pentru nimic. Au fost cu mulţi bani pe care i-am investit”* când în realitate s-a afirmat *„We have quite supportive public part, political, etc., etc., etc. environment all of this did not happen for nothing. This was accomplished with hard work, a lot of money that was invested”* care s-ar traduce *„Avem un mediu public, politic, etc., etc., etc., destul de susținător, toate astea nu s-au întâmplat pentru nimic, s-au întâmplat cu muncă grea și cu mulți bani pe care i-am investit”.*

Traducătorul autorizat Andreea Câmpeanu, chemată în instanţă pentru a lămuri aceste aspecte de traducere, a arătat că se aude *„avem partea publică, politică, mediul”*. A precizat că transcrierea în engleză este corectă, însă nu aude cuvântul *„parte”*, ci direct *„avem publicul, politicul, mediul”*. A menţionat că nu se aude partea cu *„destul de susținător”*, ci se spune *„avem destul suport politic, public”*, fără cuvântul *„parte”* - *„part”*. Astfel, traducerea ar fi *„avem un public destul de susținător și mediul politic ...”* și, deși cuvântul „parte” nu există, el s-ar putea subînțelege din context. În final, a arătat că traducerea ar fi *„Avem o parte care ne susţine destul din partea publicului, politicului sau mediu. Si toate astea nu s-au întâmplat pentru nimic. Au fost obținute cu muncă grea și mulți bani care au fost investiți”.*

Instanţa a reţinut, însă, că nici din acest pasaj, aşa cum a fost el tradus în şedinţa de judecată, nu se poate reţine că inculpatul Tal Silberstein a făcut o afirmaţie concretă de promisiune de intervenţie pe lângă funcţionarii competenţi să dispună cu privire la retrocedarea bunurilor. Este vorba de o prezentare a poziţiei avansate în care se află societatea Reciplia SRL faţă de alte posibile firme cu care inculpatul Al României Paul Philippe ar fi putut să se asocieze, poziţie obţinută prin muncă şi investiţii, potrivit afirmaţiilor făcute de inculpatul Tal Silberstein. Susţinerea mediului public sau politic nu este declarată ca fiind categorică (se foloseşte sintagma „destul de") şi nu este declarată ca fiind obţinută prin influenţa sa. Chiar dacă s-ar referi la obţinerea acestei poziţii prin promovarea proiectului în presă, afirmaţia tot nu poate fi considerată ca fiind o manifestare a unui trafic de influenţă, deoarece publicitatea în presă a unui proiect de afaceri este o activitate legală.

În cadrul aceleași înregistrări ambientale, la minutele 22:38 - 23:00, inculpatul Tal Silberstein afirmă: *„However, I think considering where all of us were 6 years ago, and where are now, it did not happen by fortune and it did not happen on the phone ... already big assets and the fact that we are in a very strong position on some of other assets"*, afirmaţie pe care traducătorul autorizat Andreea Câmpeanu o traduce ca *„Totuși, cred că luând în considerare unde eram toți în urmă cu 6 ani și unde suntem acum, nu s-a întâmplat prin noroc, nu s-a întâmplat la telefon (neinteligibl) deja bunuri mari și faptul că suntem într-o poziție foarte puternică pentru alte bunuri"*.

Nici din această afirmaţie nu s-ar putea trage concluzia existenţei unui tafic de influenţă, având în vedere că, în contextul discuţiei generale, ea poate fi interpretată mai degrabă ca referindu-se la obţinerea rezultatelor respective prin muncă şi investiţii legale.

În plus, aceste afirmaţii au fost făcute în data de 22.12.2011, când părţile erau în litigiu şi când nu se poate reţine că ar fi existat un trafic de influenţă pentru a-l convinge pe inculpatul Al României Paul Philippe să nu rezilieze contractul.

Aşa cum s-a arătat anterior, după data de 15.01.2009, când a fost transmisă către SC Reciplia SRL proprietatea Fermei Regale Băneasa, retrocedată inculpatului Al României Paul Philippe, nu s-au mai comis acte de traficare a influenţei sau de cumpărare a influenţei, deoarece părţile din contract erau în conflict. În declaraţia dată în cursul urmăririi penale, la data de 11.12.2015, inculpatul Al României Paul afirmă că: *„Am fost nemulţumit şi am vrut să rup înţelegerea cu aceşti oameni."* Conflictul este confirmat şi de martorii Andrei Florin Mircea, audiat de instanţă la 16.03.2018, Alexandroiu Mihaela, audiată de instanţă la 06.10.2017, Matei Şovărel, audiat de instanţă la data de 30.03.2018 şi de alţi martori.

Existenţa conflictului dintre părţi rezultă şi din invitaţia la conciliere nr. 490/22.07.2009 efectuată prin BEJ Cristian Milos, trimisă de Al României Paul Philippe către Recipia SRL, prin care se solicita o întâlnire în data de 14.08.2009, în vederea constatării nulităţii absolute a Contractului de cesiune din 01.11.2006. Având în vedere data emiterii acestei invitaţii, rezultă că conflictul dintre inculpatul Al României Paul Philippe şi reprezentanţii SC Reciplia SRL a izbucnit foarte curând după transmiterea către această din urmă

societate a dreptului de proprietate asupra Fermei Regale Băneasa. De altfel, după ce a avut loc această transmitere a proprietăţii, inculpatul Al României Paul Philippe a şi avut motivul de nemulţumire, deoarece nu şi-a primit contravaloarea cotei părţi de 20% din acest bun, aşa cum se prevedea în contract.

Or, atâta timp cât inculpatul Al României Paul Philippe era în conflict cu reprezentanţii SC Reciplia SRL, făcând încercări repetate de reziliere a contractului, rămase, însă, fără rezultat, deoarece fiecare parte îşi susţinea propria poziţie, nu se poate reţine că mai era posibilă o „înţelegere" între acestea de tipul vânzării-cumpărării pretinsei influenţe pe lângă funcţionarii publici. Din acest motiv, instanţa a reţinut că după ieşirea inculpatului Truică Remus din societatea Reciplia nu s-a mai pus între părţi problema traficului de influenţă, ci doar s-a încercat gestionarea crizei generate de pretenţiile inculpatului Al României Paul Philippe de a i se da alţi bani, despre care considera că i se cuvin conform contractului.

Nu s-a putut reţine din probele administrate nici faptul că inculpaţii Tal Silberstein, Marcovici Marius ori Mateescu Lucian ar fi făcut astfel de promisiuni de trafic de influenţă către inculpatul Al României Paul Philippe după ieşirea din cadrul firmei a inculpatului Truică Remus, pentru a-l determina să nu rezilieze contractul.

În primul rând, rezilierea contractului nu putea fi făcută decât pentru motive legale, în urma unui proces şi după achitarea unor taxe de timbru pentru plata cărora inculpatul Al României Paul Philippe nu avea sumele necesare. În al doilea rând, în cauză sunt probe din care rezultă că inculpatul Tal Silberstein chiar i-a permis inculpatului Al României Paul Philippe să găsească un investitor care să despăgubească firma Reciplia S.R.L. şi să preia, în schimb, toate drepturile cedate acesteia. Acest lucru rezultă şi din declaraţia martorului George Alberts, audiat de instanţă la 22.06.2018.

Nu s-a putut reţine nici că, în mod concret, inculpatul Tal Silberstein ar fi întreprins acţiuni de influenţare a funcţionarilor publici competenţi să dispună asupra retrocedării imobilelor, pentru a-i determina să dispună restituirea acestora.

Singurul episod în care acesta a luat contact cu funcţionarii competenţi să dispună asupra restituirii a fost pretinsa vizită a inculpatului Tal Silberstein la sediul Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, în perioada discutării retrocedării Fermei Regale Băneasa.

Astfel, în declaraţia de suspect dată de Oancea Florin (aflată în vol. 3, filele 353-359 din dosarul de urmărire penală), acesta susţine că:

„Mai arăt că între cele două şedinţe (n.n. septembrie 2008) Truică a venit la instituit cu un cetăţean străin (n.n. recunoscut ca fiind inculpatul Tal Silberstein) pe care l-a prezentat ca fiind consilierul de imagine al premierului Tăriceanu. Nu am reţinut numele acestuia, dar mi-a dat cartea de vizită. Cei doi au venit la Horia Iliescu şi acesta m-a chemat pentru a fi prezentaţi. Mi-am dat semna ulterior după câteva luni că au venit pentru a ne impresiona, în sensul de a ne arăta nivelul de influenţă."

Dacă martorul afirmă că şi-a dat seama doar după aceea că această vizită a fost făcută pentru a-i impresiona pe cei care trebuiau să dispună asupra

restituirii, înseamnă că la momentul prezenţei inculpatului Tal Silberstein la sediu el nu a perceput aşa ceva. Fiind audiat la termenul de judecată din data de 13.04.2018, martorul a afirmat în faţa instanţei că: *„Întrebare avocat inc. Tal Silberstein, Moshe Agavi şi Benny Steinmetz – L-ati auzit pe acest cetăţean făcând vreo afirmaţie în biroul domnului Horia Iliescu referitor la influenţa politică a dânsului la modul în care ar putea să influenţeze procesul de retrocedare? Răspuns – Nu îmi aduc aminte să fi auzit aşa ceva."*

Pentru a se putea reţine că inculpatul Tal Silberstein ar fi comis prin această prezenţă vreun act de trafic de influenţă, ar trebui să rezulte din probe că el a făcut vreo afirmaţie de acest gen sau că ar fi acceptat ca alte persoane, aflate de faţă, să facă astfel de afirmaţii despre el. Or, din moment ce nici martorul nu şi-a dat seama decât ulterior că scopul prezenţei inculpatului la sediu ar fi fost impresionarea lor, instanţa nu a putut reţine în acest caz vreo activitate de trafic de influenţă. Afirmaţia martorului este una pur subiectivă, iar percepţia sa asupra scopului prezenţei inculpatului acolo nu poate fi luată drept probă certă a traficului de influenţă. Este foarte posibil ca scopul prezenţei inculpatului Tal Silberstein acolo să fi fost acela de a vedea terenul, aşa cum arată inculpatul, ceea ce ar exclude conotaţiile penale care au fost date acestui fapt. În plus, nu a fost de faţă la această vizită şi inculpatul Al României Paul Philippe, ca să se poată susţine că în felul acesta inculpatul Tal Silberstein i-ar fi dat de înţeles acestuia că va influenţa funcţionarii.

În consecinţă, având în vedere că nu există nicio probă din care să rezulte că inculpatul Tal Silberstein ar fi pretins de la inculpatul Al României Paul Philippe bunuri, în schimbul promisiunii că va interveni pe lângă funcţionarii competenţi să admită cererile de retrocedare, instanţa de fond a reţinut că nu există fapta de trafic de influenţă imputată de parchet inculpatului. Nu s-a reţinut de către parchet în sarcina inculpatului Tal Silberstein vreun act de complicitate la trafic de influenţă, ci s-a reţinut că acesta ar fi comis acte de autorat, ceea ce ar fi presupus existenţa unor acţiuni concrete de pretindere, de primire ori de promisiune a intervenţiei inculpatului pe lângă funcţionari publici. Or, în lipsa unor astfel de acţiuni, instanţa a reţinut că fapta de trafic de influenţă nu există, dispunând achitarea inculpatului, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a) Cod procedură penală.

e). Referitor la infracţiunea de complicitate la trafic de influenţă reţinută de parchet în sarcina inculpatului MARCOVICI MARIUS ANDREI:

Inculpatul MARCOVICI MARIUS ANDREI este acuzat de parchet că, începând cu anul 2007, în vederea atingerii scopului grupului infracţional, a susţinut în mod continuat activitatea de traficare a influenţei realizată de TRUICĂ REMUS şi SILBERSTEIN TAL faţă de cumpărătorul de influenţă AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, întărind încrederea acestuia din urmă în reuşita revendicărilor urmare a relaţiilor şi influenţei membrilor grupului în lumea politică, media şi de afaceri, inclusiv urmare a relaţiilor sale în lumea politică prin funcţia deţinută (consilier al primului ministru), cu ocazia discuţiilor, întâlnirilor, negocierilor purtate în legătură cu obţinerea, dar şi împărţirea bunurilor deja retrocedate şi posibilitatea obţinerii unor bunuri noi, prin demersurile întreprinse reuşindu-se inclusiv perfectarea unei noi înţelegeri cu

cumpărătorul de influenţă (actul adiţional intitulat „Înţelegerea” din 13.04.2011), în baza căreia bunurile revendicate, care au fost/urmează să fie obţinute prin influenţa exercitată asupra autorităţilor, să fie transferate SC RECIPLIA SRL, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *complicitate la trafic de influenţă*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Prin încheierea din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, *instanţa a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei*, din infracţiunea continuată de complicitate la trafic de influenţă, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în infracţiunea de complicitate la trafic de influenţă, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, *în forma unităţii naturale*.

Instanţa de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul judecăţii nu confirmă săvârşirea de către inculpatul Marcovici Marius Andrei a acestei infracţiuni.

Inculpatul Marcovici Marius Andrei a fost numit administrator al Reciplia SRL pentru un mandat de 4 ani, începând cu data de 15.10.2010, mandat care a fost prelungit iniţial cu 3 ani, 3 luni, 30 de zile, iar apoi cu încă 1 an, 6 luni, 30 de zile, acesta fiind şi în prezent administratorul societăţii.

Aşa cum rezultă din probe, inculpatul Marcovici Marius Andrei nu a avut niciun contact cu inculpaţii Truică Remus ori Al României Paul Philippe în cursul anului 2006, când aceştia au încheiat înţelegerea frauduloasă de vânzare şi respectiv cumpărare a influenţei pe lângă funcţionarii publici competenţi să dispună asupra retrocedării imobilelor care au aparţinut fostului Rege Carol al II-lea. De asemenea, din nicio probă nu rezultă că inculpatul Marcovici Marius Andrei ar fi desfăşurat vreo activitate cu privire la societatea Reciplia SRL ori cu privire la bunurile retrocedate inculpatului Al României Paul Philippe, în perioada 2006-2009, când s-a consumat infracţiunea de trafic de influenţă comisă de inculpatul Truică Remus. Nici inculpatul Al României Paul Philippe nu menţionează în plângerea sau denunţul depuse la parchet în anul 2015 că inculpatul Marcovici Marius Andrei ar fi comis vreo faptă de trafic de influenţă sau de ajutor ori înlesnire a acesteia.

Ulterior dobândirii celor două bunuri (Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa) de către inculpata Reciplia SRL, nu mai exista niciun motiv pentru comiterea altor acte de trafic de influenţă, de către noii reprezentanţi ai societăţii, deoarece se încheiase deja contractul de cesiune de creanţă cu inculpatul Al României Paul Philippe. Aşa cum arată inculpatul Al României Paul Philippe în declaraţia dată în cursul urmăririi penale, la data de 11.01.2016: *„La întrebarea care mi-a fost adresată în mod direct arăt că în cadrul acestor discuții Marcovici nu mi-a spus să rămân în contractul cu Reciplia pentru că ei sunt puternici și pot obține bunurile revendicate, discuția nefiind purtată în acest sens pentru că obținuseră deja bunurile dorite. Ceea ce mi-a spus Marcovici a fost în sensul ca eu să renunț la partea mea din Băneasa și Snagov și în schimb să mi se lase alte bunuri de care ei nu erau interesați.”*

Marcovici Marius Andrei a făcut doar acte de administrator curent al SC RECIPLIA SRL, după ieşirea inculpatului Truică Remus din această societate, acte care nu au fost însoţite de trafic de influenţă, aşa cum susţine parchetul. Nu există nicio probă din care să rezulte că inculpatul Marcovici Marius Andrei i-ar fi spus inculpatului Al României Paul Philippe să respecte contractul încheiat cu Reciplia SRL la data de 1.11.2006 pentru că el sau alte persoane ar avea influenţă pe lângă funcţionarii publici şi ar putea obţine retrocedarea altor bunuri imobile revendicate. Afirmaţiile inculpatului Al României Paul Philippe din declaraţia dată în ianuarie 2016, potrivit cărora inculpatul Marcovici Marius i-ar fi promis tot timpul că va lua bani de la Băneasa şi Snagov, se referă la sumele care îi reveneau inculpatului Al României Paul Philippe potrivit contractului încheiat de părţi, după valorificarea acestor imobile. Nu este vorba de o promisiune ilegală, ci de una referitoare la respectarea prevederilor contractului încheiat de părţi, care nu poate fi considerată un act de participare la infracţiunea de trafic de influenţă.

Referitor la săvârşirea de către inculpat a complicităţii la infracţiunea de trafic de influenţă, din moment ce inculpatul Truică Remus nu mai făcea parte din societatea RECIPLIA SRL atunci când inculpatul Marcovici Marius Andrei a devenit administrator al acestei societăţi, acesta din urmă nu mai putea să îl ajute ori să înlesnească săvârşirea de către inculpatul Truică Remus a infracţiunii de trafic de influenţă. De asemenea, aşa cum s-a arătat anterior, infracţiunile de trafic de influenţă de care au fost acuzaţi inculpaţii Tal Silberstein şi Roşu Robert nu există, astfel încât inculpatul Marcovici Marius Andrei nu avea cum să comită o ajutorare sau o înlesnire a traficului de influenţă pretins a fi fost comis de aceşti inculpaţi în calitate de autori.

În timpul mandatului inculpatului Marcovici Marius Andrei, societatea Reciplia SRL a angajat o firmă de contabilitate recunoscută, respectiv GSR Accounting Expertise SRL, fondată de martorul Radu Gabriel. Fiind audiat la termenul de judecată din 6.10.2017, martorul Radu Gabriel a declarat că: *„În calitate de administrator şi reprezentant al societăţii de contabilitate până în octombrie 2014, împreună cu o altă colegă, am preluat contabilitatea în anul 2010 la Reciplia SRL. începând din acel moment ne-am ocupat de partea contabilă eu şi o serie de colegi ce vizau operaţiunile contabile şi respectarea termenelor fiscale, aferente termenelor din legislaţie. în acest sens sunt la dosar declaraţii şi situaţiile financiare începând cu 2010, iar în relaţia cu banca am fost în perioada respectivă desemnat să iau documentele de la bancă. (...). Pe toată perioada aceasta, începând cu 2010-2014 am îndeplinit obligaţiile de reflectare în contabilitate cât mai corectă a documentelor şi tranzacţiilor aferente societăţii Reciplia."*

În calitatea sa de administrator, inculpatul Marcovici Marius Andrei şi-a îndeplinit obligaţiile normale de raportare şi de plată a sumelor datorate cu titlu de taxe şi impozite către bugetul statului, a depus situaţiile financiare aferente fiecărui an fiscal, a achitat taxele şi impozitele datorate bugetului statului, acte normale de administrare a unei societăţi.

Faptul că inculpatul Marcovici Marius Andrei a fost, începând cu anul 2008, consilier în cancelaria Primului Ministru, nu are nicio relevanţă în cauză, deoarece în această perioadă inculpatul nu a interacţionat cu inculpatul Al

României Paul Philippe, astfel încât să se poată susţine că ar fi contribuit în vreun fel la convingerea acestuia cu privire la influenţarea funcţionarilor publici.

Nici faptul că inculpatul Marcovici Marius Andrei ar fi lucrat în această perioadă împreună cu inculpatul Tal Silberstein nu constituie vreun act de complicitate la trafic de influenţă, deoarece, aşa cum s-a arătat anterior, în sarcina celui din urmă nu s-a reţinut această infracţiune.

Faptul că inculpatul Marcovici Marius Andrei apare alături de inculpatul Truică Remus în societatea TRG AGENT DE ASIGURARE SRL, unde inculpatul Truică Remus deţine 30% din părţile sociale, iar inculpatul Marcovici Marius a fost administrator, nu constituie un argument că primul ar fi cunoscut despre săvârşirea de către inculpatul Truică Remus a infracţiunii de trafic de influenţă în legătură cu retrocedarea bunurilor inculpatului Al României Paul Philippe.

De asemenea, în actul de sesizare s-a mai reţinut că, în octombrie 2007, s-a înfiinţat firma BRG RESIDENCIAL CONSULTING SERVICES, companie cu profil imobiliar, având ca administrator pe inculpatul Marcovici Marius, inculpatul Truică Remus deţinând 50% din acţiuni, restul revenind offshore-ului RIVERSIDE REAL ESTATE CORP LTD, controlată de BSG, implicit de Benyamin Steinmetz. Nici acest aspect nu poate constitui o probă că inculpatul Marcovici Marius Andrei a cunoscut activitatea infracţională a inculpatului Truică Remus în cadrul societăţii Reciplia S.R.L., în legătură cu retrocedarea bunurilor inculpatului Al României Paul Philippe.

Pentru a se putea reţine în sarcina inculpatului Marcovici Marius Andrei săvârşirea complicităţii la infracţiunea de trafic de influenţă, ar trebui să se dovedească actele concrete de ajutor sau de înlesnire pe care le-ar fi comis acesta în legătură cu societatea Reciplia SRL şi retrocedarea bunurilor către inculpatul Al României Paul Philippe.

Singurul act al inculpatului care ar putea fi legat de aceste aspecte îl constituie încheierea, la data de 13.04.2011, a unui act adiţional la contractul iniţial de cesiune, intitulat „Înţelegerea”, prin care se confirmă şi se recunoaşte transmiterea/cesionarea fermă şi irevocabilă a tuturor drepturilor inculpatului Al României Paul Philippe asupra tuturor bunurilor revendicate de acesta şi prevăzute în actele anterioare încheiate. Prin acelaşi act se stabileşte o nouă înţelegere financiară între părţi. Înţelegerea este semnată pentru RECIPLIA SRL de către inculpatul Marcovici Marius Andrei, actul fiind autentificat de notarul public la data de 13.04.2011.

Participarea de către inculpatul Marcovici Marius Andrei la încheierea actului adiţional la contractul de cesiune a drepturilor succesorale, intitulat „Înţelegere”, din 13.04.2011, nu constituie o infracţiune de trafic de influenţă, ci reprezintă modul în care a fost soluţionat diferendul dintre inculpatul Al României Paul Philippe şi asociaţii societăţii Reciplia S.R.L., cu privire la remiterea contravalorii cotei inculpatului din bunurile retrocedate. Nu s-a pus problema în acest caz de existenţa vreunei alte promisiuni de traficare a influenţei, deoarece relaţiile dintre părţile din contract erau grav afectate, acestea fiind într-un conflict de natură juridică ce s-a născut după transmiterea bunurilor către societatea Reciplia S.R.L., adică după săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă.

Singurul lucru pe care îl putea promite inculpatul Marcovici Marius Andrei în acest caz era acela că societatea Reciplia SRL îşi va respecta obligaţia de a-i da cota cuvenită din valoarea bunurilor Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa, iar această promisiune era una normală în contextul diferendului dintre părţi. Nu există însă nicio probă din care să rezulte că inculpatul ar fi făcut această promisiune ştiind că anterior inculpatul Truică Remus a săvârşit infracţiunea de trafic de influenţă, la momentul încheierii contractului iniţial din 1.11.2006. Nici partenerii inculpatului Al României Paul Philippe din cadrul societăţii LOT INVEST SRL nu au comis vreo infracţiune semnând „Înţelegerea" din 13.04.2011.

Demersurile făcute pentru semnarea acestui act denumit „Înţelegere" constituie un act normal de administrare a bunurilor patrimoniale ale societăţii Reciplia SRL, efectuat de inculpatul Marcovici Marius Andrei în calitatea sa de administrator statutar al societăţii.

Procura pe care inculpatul Marcovici Marius Andrei a dat-o numitului Perju Serghei pentru ca acesta din urmă să reprezinte SC RECIPLIA SRL la semnarea contractului de vanzare-cumparare, având ca obiect cota indiviză de 20% din bunul Băneasa la preţul de 1.000.000 Euro fără TVA, reprezintă tot un act normal de administrare a societăţii. S-ar fi putut reţine în sarcina inculpatului Marcovici Marius Andrei infracţiunea de complicitate la trafic de influenţă, în legătură cu acest act, doar dacă ar fi rezultat din probe că inculpatul Marcovici Marius Andrei a cunoscut că acest act reprezintă un act de executare a infracţiunii de trafic de influenţă, comisă de alte persoane. Or, aşa cum s-a arătat anterior, la acest moment, inculpatul Truică Remus, singurul în sarcina căruia s-a reţinut comiterea acestei infracţiuni, nu mai avea nicio legătură cu societatea Reciplia SRL.

În momentul în care inculpatul Marcovici Marius Andrei a devenit administrator al societăţii Reciplia S.R.L., această societate avea deja în patrimoniul său cele două bunuri imobile dobândite ca urmare a săvârşirii de către inculpatul Truică Remus a infracţiunii de trafic de influenţă. Imobilul Ferma Regală Băneasa a fost transmis în proprietatea societăţii Reciplia S.R.L. încă din data de 15.01.2009, dată la care inculpatul Marcovici Marius Andrei nu activa încă în cadrul acestei societăţi. La această dată s-a consumat infracţiunea de trafic de influenţă comisă de inculpatul Truică Remus, iar efectuarea de către inculpatul Marcovici Marius Andrei a unor acte ulterioare acestui moment nu poate avea semnificaţia unor acte de complicitate la infracţiunea de trafic de influenţă, comisă anterior. În lipsa unor probe din care să rezulte că inculpatul Marcovici Marius ar fi cunoscut despre săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă, actele de administrare a societăţii Reciplia SRL reprezintă acte licite, fără conotaţii penale.

În aceste condiţii, instanţa a constatat că nu poate fi considerată o probă a vinovăţiei inculpatului Marcovici Marius Andrei declaraţia de suspect dată de A României Lia în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 4, filele 179-195 din dosarul de urmărire penală), în care aceasta arată că: *„Deşi noi nu eram de acord cu acest procentaj, Remus Truică ne-a spus că doar în aceste condiţii putem încheia contractul. Acesta a mai adăugat că fără el şi prietenii lui (Tăriceanu, Marcovici, Tal Silberstein) nu vom câştiga vreun bun. De*

asemenea, a mai amintit că vom pierde și procesul de exequatur, având în vedere că soția lui Țuca este judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție." Aceasta este singura referire la inculpatul Marcovici Marius Andrei în legătură cu infracţiunea de trafic de influenţă şi nu priveşte un act personal al inculpatului, ci o afirmaţie făcută de inculpatul Truică Remus faţă de suspectă, fără ca inculpatul Marcovici Marius Andrei să fie de faţă.

Nu rezultă săvârşirea de către inculpatul Marcovici Marius Andrei a vreunui act de complicitate la trafic de influenţă nici din declaraţia de suspect dată de Al României Paul Philippe în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 3, filele 250-259 din dosarul de urmărire penală), în care acesta arată că: *„..e un personaj dubios (n.n. Marcovici Marius Andrei) care era reprezentantul lui Tal Silberstein. Îmi spunea tot timpul să rămân cu Tal şi mi-a dat asigurări că acesta va rezolva dobândirea bunurilor."* În contextul în care nu rezultă din nicio probă că inculpatul Marcovici Marius Andrei a cunoscut despre săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă, această afirmaţie poate fi considerată ca referindu-se la modul legal de dobândire a bunurilor, iar nu la dobândirea lor prin traficarea influenţei.

Convorbirile telefonice efectuate de inculpatul Marcovici Marius Andrei, interceptate în baza mandatelor de siguranţă naţională, nu relevă decât acte normale de administrare a societăţii, nerezultând din ele aspecte care să denote că inculpatul Marcovici Marius Andrei a cunoscut despre săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă în legătură cu retrocedarea bunurilor către inculpatul Al României Paul Philippe.

Astfel, din convorbirea telefonică purtată în ziua de 09.05.2012, ora 12:24:51, de Marcovici Marius Andrei cu Lucian Mateescu (aflată în vol. 8, filele 289-290 din dosarul de urmărire penală), rezultă că este vorba de un act de administrare a societăţii:

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Vroiam să te rog... am vorbit cu TAL azi dimineață, deci ca să zic așa, s-o iau de la lucrurile simple la alea mai complicate, vrea să... ca să deci spre informația tuturor, ca să zic așa, vrea să trec... să-i trec șoferul și mașina pe Reciplia. Mă rog, asta e o chestie administrativă, dar te-am anunțat și pe tine.

LUCIAN MATEESCU: Nu văd niciun fel de problemă, mi se pare decent.

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Da, ți-am zis. Adică decât s-o țin la DAN... să țin la DAN, să plătească DAN... e un c... așa...

LUCIAN MATEESCU: Nu, domnule, mi se pare absolut normal. Despre ce vorbim!

Convorbirea din data de 19.10.2011, la ora 10.53.33, purtată între inculpaţii Marcovici Marius şi Roşu Robert (aflată în vol. 8, filele 128-129 din dosarul de urmărire penală), se referă tot la acte normale de administrare a societăţii:

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Salut, Robert. Ce faci?

ROBERT: Bine. Zi.

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Putem să ne vedem cumva un pic mai devreme de 16.00, la un 15.00 ceva, n-ai nicio posibilitate?

ROBERT: La 15.00 e ok.

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Ca să-i zic lui acesta. Vin cu, îl ştii pe Lucian Mateescu?

ROBERT: Da, bineînţeles.

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Aşa. S-ar putea să preia el conducerea asta şi trebuie să-i facem un soi de go through în ceea ce se întâmplă în firmă, adică legal vorbind. Şi să fii pregătit cu astea. La 15.00.

ROBERT: E ok, e în regulă.

Convorbirea telefonică din data de 25.06.2013, ora 11:25:05, purtată de numitul Marcovici Marius Andrei cu Lucian Mateescu (aflată în vol. 8, filele 405-407 din dosarul de urmărire penală), nu face vreo referire la vreo faptă de trafic de influenţă:

LUCIAN MATEESCU: O să-i scriu un mail numai cu ce s-a întâmplat în ultimele două săptămâni. (lui Tal Silberstein n.n.)

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Da.

LUCIAN MATEESCU: Că a semnat, nu ştiu dacă erai, a semnat opt sute de pagini care vreodată...

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Ştiu.

LUCIAN MATEESCU: Deci, acum un an, acum un an nici nu se punea problema să semneze ceva, nu că ia şi banii.

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Da mă, ...(n.n. neinteligibil)

LUCIAN MATEESCU: Nu i-a mai dat banii, le-a semnat pe toate, ne mănâncă din palmă, ne dă Ersig-ul, ne dă şi cota de la...

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Da…

În consecinţă, faţă de toate aceste probe, având în vedere că actele efectuate de inculpatul Marcovici Marius Andrei în legătură cu retrocedarea bunurilor către inculpatul Al României Paul Philippe şi cu activitatea societăţii Reciplia SRL reprezintă acte normale de administrare a acestei societăţi, efectuate după dobândirea de către aceasta a bunurilor ce au făcut obiectul traficului de influenţă şi, implicit, după săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă, instanţa a constatat că faptele imputate inculpatului Marcovici Marius Andrei nu sunt prevăzute de legea penală şi, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, prima instanţă a dispus achitarea acestuia pentru complicitate la infracţiunea de trafic de influenţă, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal. Temeiul achitării a fost dat de faptul că inculpatul Marcovici Marius Andrei a efectuat nişte acte concrete în administrarea societăţii Reciplia SRL, însă aceste acte sunt licite, nefiind prevăzute de legea penală.

f). Referitor la infracţiunea de complicitate la trafic de influenţă reţinută de parchet în sarcina inculpatului MATEESCU LUCIAN CLAUDIU:

Inculpatul MATEESCU LUCIAN CLAUDIU este acuzat în actul de sesizare că, începând cu anul 2011, în vederea atingerii scopului grupului infracţional, a susţinut activitatea de traficare a influenţei realizată de inculpatul TAL SILBERSTEIN faţă de cumpărătorul de influenţă AL ROMÂNIEI PAUL, întărind, în mod continuat, încrederea acestuia din urmă în reuşita revendicărilor urmare a relaţiilor şi influenţei membrilor grupului în lumea politică, media şi de afaceri, acţiuni întreprinse pe fondul neînţelegerilor apărute între PAUL AL

ROMÂNIEI şi grup în legătură cu obţinerea şi împărţirea bunurilor deja retrocedate şi posibilitatea obţinerii unor bunuri noi, prin demersurile întreprinse reuşindu-se realizarea unei înţelegeri cu PAUL AL ROMÂNIEI, în baza căreia bunurile revendicate, care au fost/urmează să fie obţinute prin influenţa exercitată asupra autorităţilor, să fie transferate traficanţilor de influenţă din cadrul grupului conform contractului de cesiune şi actelor adiţionale subsecvente, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *complicitate la trafic de influenţă*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Prin încheierea din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, *instanţa a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei*, din infracţiunea continuată de complicitate la trafic de influenţă, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în infracţiunea de complicitate la trafic de influenţă, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, *în forma unităţii naturale*.

Instanţa de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul judecăţii nu confirmă săvârşirea de către inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a acestei infracţiuni.

Asemenea inculpatului Marcovici Marius Andrei, inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a intervenit în activitatea societăţii Reciplia SRL după săvârşirea de către inculpatul Truică Remus a infracţiunii de trafic de influenţă, fără să existe vreo probă că acesta ar fi ştiut despre săvârşirea vreunei infracţiuni de trafic de influenţă. În ce priveşte săvârşirea de către inculpatul Tal Silberstein a infracţiunii de trafic de influenţă, s-a arătat anterior că acest inculpat nu a comis astfel de acte de trafic de influenţă, motiv pentru care actele efectuate de inculpatul Mateescu Lucian Claudiu în legătură cu el nu pot să constituie complicitate la infracţiunea de trafic de influenţă.

Spre deosebire de inculpatul Marcovici Marius Andrei, care a îndeplinit atribuţiile de administrator statutar al societăţii Reciplia SRL, inculpatul Mateescu Lucian Claudiu nu a avut astfel de atribuţii în cadrul societăţii. El a desfăşurat diferite activităţi legate de relaţia societăţii Reciplia SRL cu inculpatul Al României Paul Philippe, fără a se putea reţine, însă, că prin aceasta a ajutat în vreun fel la săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă.

Aşa cum s-a arătat anterior, singura persoană în sarcina căreia s-a reţinut săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă în speţă a fost inculpatul Truică Remus. Or, acesta a părăsit societatea Reciplia SRL în cursul anului 2010, fără a mai avea vreo legătură cu aceasta, iar inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a avut primul contact cu societatea Reciplia SRL în luna octombrie 2011. Acest aspect rezultă chiar din actul de sesizare, care menţionează la pagina 90 că: *„În acest fel la grupul infracțional a aderat inculpatul MATEESCU LUCIAN CLAUDIU, fiind prezentat inculpatului TAL SILBERSTEIN de inculpații MARCOVICI și ANDRONIC, la data de 18.10.2011, iar apoi, fiind acceptat de TAL SILBERSTEIN, acesta a acționat în cadrul grupului alături de inculpatul MARCOVICI, preluând rolul inculpatului TRUICĂ în activitatea infracțională.”* La această dată se săvârşise deja infracţiunea de trafic de

influenţă reţinută în cauză în sarcina inculpatului Truică Remus, nemaifiind posibilă săvârşirea unor acte de complicitate la această infracţiune.

Inculpatul Mateescu Lucian Claudiu nu activa în cadrul societăţii nici la data de 13.04.2011, când s-a încheiat actul adiţional la contractul iniţial de cesiune, intitulat „Înţelegere”, prin care parchetul susţine că se confirmă şi se recunoaşte transmiterea/cesionarea fermă şi irevocabilă a tuturor drepturilor inculpatului Al României Paul Philippe asupra tuturor bunurilor revendicate de acesta şi prevăzute în actele anterioare încheiate, act semnat de inculpatul Marcovici Marius Andrei în calitate de administrator al societăţii.

Momentul implicării inculpatului Mateescu Lucian Claudiu în activitatea societăţii Reciplia SRL şi rolul său rezultă din declarația dată de inculpatul Tal Silberstein la data de 08.11.2017, în care acesta precizează că: *„Cu domnul Mateescu m-am cunoscut după ce m-am implicat în proiectul „Prințul”, după 2010, căutam un expert în imobiliare care îmi poate oferi consultanță în proiect și să monitorizeze în lipsa mea, când nu sunt în România – ceea ce se întâmpla foarte des. Acesta mi-a fost prezentat de domnul Dan Andronic și a lucrat în această poziție 1-2 ani și apoi a plecat pentru că a primit o altă propunere.”*

De asemenea, din declarația inculpatului Andronic Dan Cătălin, dată în fața instanței de judecată la 14 decembrie 2018, rezultă același lucru: *„În cursul anului 2011 Tal Silberstein m-a rugat să mă gândesc dacă știu pe cineva specializat în imobiliare. Primul om la care m-am gândit și singurul a fost Lucian Mateescu pentru că îl știam ca un om muncitor, bun profesionist. Dacă îmi aduc bine aminte, chiar în acel moment Lucian Mateescu înceta colaborarea cu o mare firmă imobiliară, deci era un moment bun și pentru el. Nu îmi aduc aminte ca Tal Silberstein să îmi fi spus exact despre ce e vorba, dar i-am pus în legătură, urmând să stabilească detaliile unei eventuale colaborări ei doi sau împreună cu cei care mai erau implicaţi. De altfel, în afară de discuția de introducere nu am fost implicat în niciun fel și nu am participat la discuțiile în care Lucian Mateescu și-a negociat contractul de consultanță.”*

Faţă de momentul la care inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a activat în cadrul societăţii Reciplia SRL, nu poate fi reţinută în sarcina acestuia săvârşirea complicităţii la infracţiunea de trafic de influenţă, deoarece nu rezultă din nicio probă că actele desfăşurate de inculpat ar fi avut scopul de a-l menţine pe inculpatul Al României Paul Philippe în înţelegerea cu Reciplia SRL prin promisiunea folosirii influenţei pe lângă funcţionari publici.

La momentul la care inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a început colaborarea cu Reciplia, inculpatul Al României Paul Philippe încheiase deja şi Înţelegerea din 13.04.2011 cu Reciplia SRL, fiind convins să facă acest lucru fără vreo contribuţie din partea inculpatului Mateescu Claudiu. În plus, nu era necesară vreo acţiune de trafic de influenţă pentru menţinerea contractului, deoarece inculpatul Al României Paul nu-l putea rezilia decât cu acordul Reciplia SRL ori prin intervenția unei instanțe judecătorești, procedură pentru care valoarea taxei de timbru era foarte mare, iar Al României Paul nu dispunea de resursele financiare pentru a o achita. Acest aspect rezultă din mai multe probe, printre care pot fi menţionate declaraţiile martorilor Mircea Andrei din 16.03.2018 şi Matei Şovărel, din 30.03.2018.

Martorul Mircea Andrei, audiat de instanță la data de 16 martie 2018, arată că: *„...rezilierea contractului nu se putea realiza decât dacă accepta Reciplia, pe de o parte, dacă acționai în instanță, taxa de timbru era uriașă, pe de altă parte, că juriști foarte buni făcuseră foarte bun acest contract. Așa că poziția noastră a fost de încetare a efectelor contractului, adică de a nu-l respecta pur și simplu. Dar nici o încetare din punct de vedere juridic nu puteai face, situându-te propriu-zis pe excepția de neexecutare a contractului."*

Martorul Matei Șovărel, fiind audiat la data de 30 martie 2018, a arătat că: *„Am formulat o notificare în iunie 2012 prin care am invocat aceste excepții de neexecutare, constând în principal necomunicarea stadiului exact al acțiunilor diverse întreprinse de Reciplia cu avocați de care era reprezentată sau asistată și, din cate îmi amintesc, din neclarificarea unor desocotiri financiare legate de unele dintre imobile pentru care măsurile de restituire fuseseră deja finalizate. Am primit un răspuns de la Reciplia în care se infirmau susținerile noastre, motiv pentru care, în luna iulie 2012, am formulat un răspuns în care am indicat expres care ar fi înscrisurile despre care am apreciat că sunt absolut necesare pentru informarea clientului meu în baza convenției autentificate la care m-am referit: înscrisuri care vizau stadiul demersurilor judiciare. [...] Nu s-au finalizat nicicum aceste demersuri, în sensul că s-a ajuns la o recalculație a taxelor de timbru, care în raport de evaluarea convenției aveau o valoare exorbitantă, motiv pentru care demersul în justiție nu a putut fi continuat la acel moment."*

Faptul că, la acel moment, existau neînţelegeri între părţile semnatare ale contractului de cesiune rezultă şi din declaraţia martorei Ciocoiu Alina Carmen, din data de 28.04.2018, în care a arătat că: *„În prima întâlnire la care am participat alături de domnul avocat Sovarel şi prinţul Paul, era o situație conflictuală între părți, ce se dorea la acel moment, exista o listă a tuturor bunurilor la care prinţul Paul ar fi fost îndreptățit și negocierea ce ar fi trebuit să se desfășoare era legată de separarea bunurilor între părti în așa fel încât să se desființeze contractul respectiv amiabil."*

În contextul acestor neînţelegeri dintre părţile semnatare ale contractului de cesiune a drepturilor succesorale, nu s-ar putea reţine săvârşirea unei infracţiuni de trafic de influenţă în cazul în care inculpatului Al României Paul Philippe doar i se dădeau asigurări că îşi va primi partea sa din bunurile retrocedate.

Pentru a se putea reţine infracţiunea de trafic de influenţă, ar fi trebuit ca inculpatului Al României Paul Philippe să i se fi cerut bunuri aflate în proprietatea sa, în schimbul influenţării funcţionarilor publici. Or, în speţă, inculpatul Al României Paul Philippe transmisese deja către SC Reciplia SRL proprietatea asupra bunurilor retrocedate şi solicita de la această societate remiterea contravalorii cotei care îi revenea din aceste bunuri potrivit contractului încheiat anterior de părţi. Inculpatul Al României Paul Philippe invoca un drept de creanţă pe care îl avea asupra societăţii Reciplia SRL, iar nu un drept real asupra acestor bunuri, care fuseseră deja transmise în proprietatea societăţii.

În discuţiile dintre părţi, de la acest moment, s-a invocat şi posibilitatea separării acestora, caz în care ar fi trebuit făcută o evaluare a bunurilor

transmise de inculpatul Al României Paul Philippe către SC Reciplia SRL, fiind astfel utilă specializarea în domeniul imobiliar a inculpatului Mateescu Lucian Claudiu. Acest aspect poate fi dedus şi din declaraţia din cursul urmăririi penale, dată la 11.01.2016 de inculpatul Al României Paul Philippe, care arată că: *„La întrebarea care mi-a fost adresată în mod direct arăt că în cadrul acestor discuții Marcovici nu mi-a spus să rămân în contractul cu Reciplia pentru că ei sunt puternici și pot obține bunurile revendicate, discuția nefiind purtată în acest sens pentru că obținuseră deja bunurile dorite. Ceea ce mi-a spus Marcovici a fost în sensul ca eu să renunț la partea mea din Băneasa și Snagov și în schimb să mi se lase alte bunuri de care ei nu erau interesați. Precizez că la aceste discuții Marcovici a fost însoțit de Lucian. Precizez că Lucian a venit la mine acasă de cele mai multe ori împreună cu Marcovici și uneori împreună cu Tal Silberstein, dar au fost și cazuri în care a venit singur, dar în aceste cazuri nu a discutat chestiuni importante. Sincer nu îmi amintesc decât că a spus că voi primi în final bani."* Din această afirmaţie nu se poate deduce existenţa vreunui trafic de influenţă, la care să fi participat şi inculpatul Mateescu Lucian Claudiu, ci doar existenţa unor discuţii purtate de părţi în cadrul neînţelegerilor legate de executarea contractului de cesiune a drepturilor succesorale.

La fel, din declaraţia de suspect dată de A României Lia în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 5, filele 179-195 din dosarul de urmărire penală), rezultă că inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a desfăşurat activităţi în sensul evaluării posibilităţii separării părţilor din contract: *„Despre Mateescu pot să spun că a fost intermediarul lui Tal Silberstein şi a făcut doar ce i-a spus acesta. Mateescu a spus că Moshe a fost dat afară pentru că dorea să facă un nou contract. Am făcut cu Mateescu o analiză a situaţiei demersurilor şi a bunurilor pe care le-am revendicat. Mateescu ne-a spus în numele lui Tal că pentru a strica contractul cu Reciplia trebuie să dăm 100 milioane euro şi bunurile ne revin nouă."*

Acelaşi lucru, respectiv implicarea inculpatului Mateescu Lucian Claudiu în discuţiile legate de separarea şi compensarea drepturilor reciproce ale părţilor, rezultă şi din înregistrarea convorbirii telefonice dintre MARCOVICI MARIUS ANDREI și LUCIAN MATEESCU, din data de 5 martie 2012, ora 11.51 (aflată în vol. 8, filele 220-222 din dosarul de urmărire penală):

„LUCIAN MATEESCU: Da? Și propunerea, ca să scăpăm, să nu mai ne trecem dintr-o mână într-alta, și să nu știu ce, să facem o compensație cu un act adițional pe ce aveam să le dăm, adică nu mai dăm cei 20% din Băneasa, să dăm mai puțin din Băneasa, să dăm monta cu totul, știi? Acum asta a fost propunerea mea. Noi economisim o pălărie de bani, cel puțin 100... de kile, acum...

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Și ei la fel că și ei au de plătit, dacă e...

LUCIAN MATEESCU: Și ei la fel, și au TVA și nu știu ce și aia. Și acum, Serghei a zis: Domnule, eu sunt de acord, Bogdan a zis că sunt de acord, Tal a zis că e de acord. Să mă întâlnesc și eu cu ei și să intru la baionetă, să vedem exact în ce procente. Eu vreau să îi aduc într-un procent de 2 la 1...

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Aha...

LUCIAN MATEESCU: Adică, chiar dacă terenul e verde la montă, o să zic, Mă, ok, cât face? 5 lei, 500, da? Acolo cât e? 200. Hai, mă, să o închidem pe 2 la 1..."

Or, faptul că părţile discutau despre desfiinţarea contractului şi împărţirea bunurilor ce ar fi revenit fiecăreia, denotă că la acest moment nu s-a mai pus problema traficului de influenţă şi a cumpărării influenţei de către inculpatul Al României Paul Philippe, având în vedere escaladarea neînţelegerilor dintre acesta şi reprezentanţii societăţii Reciplia SRL.

Din email-ul de la fila 278 din vol. XLVI al dosarului de urmărire penală nu rezultă că inculpatul Mateescu Lucian Claudiu ar fi avut cunoştinţă despre săvârşirea vreunei nelegalităţi în legătură cu retrocedarea bunurilor inculpatului Al României Paul Philippe. Astfel, în urma unui reportaj de la ProTv, inculpatul Mateescu Lucian afirmă că: *„Dpmdv nu e chiar o „catastrofă" cum zice ea, dar nici ceva de neluat în seamă. Cred că pot fi şi ceva urmări.... fie eventual şi prin deposedare. Habar nu am. Le dau şi avocaţilor pentru o opinie."* Conţinutul emailului relevă faptul că inculpatul nu avea cunoştinţă de astfel de fapte ilegale, din moment ce acesta face afirmaţia „habar nu am" cu referire la aceste aspecte.

Faptul că, pentru activitatea desfăşurată, inculpatul Mateescu Lucian a primit o sumă lunară de 10.000 euro, bani pe care parchetul îi consideră nejustificaţi de activităţi de consultanţă imobiliară, nu poate constitui un argument în favoarea săvârşirii de către inculpat a complicităţii la infracţiunea de trafic de influenţă. Plata acestui onorariu este justificată de specializarea inculpatului Mateescu Lucian Claudiu în domeniul imobiliar şi de atribuţiile pe care acesta le avea în cadrul societăţii Reciplia SRL.

De asemenea, din declaraţia de suspect dată de Truică Remus în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 3, la filele 94-99), nu rezultă că inculpatul Mateescu Lucian ar fi avut cunoştinţă despre săvârşirea anterioară a infracţiunii de trafic de influenţă: *„Pe domnul Mateescu l-am cunoscut la aproximativ un an de la momentul la care am cesionat părţile mele din Reciplia. M-am întâlnit cu acesta la cererea lui Tal pentru a-i da anumite sfaturi, detalii despre afacerea cu retrocedarea şi am înţeles că el este cel care se ocupa de această afacere. I-am explicat puţin acestuia din personalitatea Alteţei Sale."* Această declaraţie confirmă faptul că inculpatul Mateescu Lucian Claudiu nu putea comite acte de complicitate la infracţiunea de trafic de influenţă, deoarece faptele sale au fost comise ulterior săvârşirii acestei infracţiuni de către inculpatul Truică Remus.

Nici convorbirile telefonice purtate de inculpaţi şi interceptate în baza mandatelor de siguranţă naţională nu relevă aspecte referitoare la contribuţia inculpatului Mateescu Lucian la săvârşirea vreunei infracţiuni de trafic de influenţă.

Astfel, convorbirea telefonică purtată în ziua de 09.05.2012, ora 12:24:51, de Marcovici Marius Andrei, cu Lucian Mateescu (vol. 8, filele 289-290 din dosarul de urmărire penală), relevă discuţii legate de administrarea de zi cu zi a societăţii Reciplia S.R.L.:

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Vroiam să te rog... am vorbit cu TAL azi dimineață, deci ca să zic așa, s-o iau de la lucrurile simple la alea mai complicate, vrea să... ca să deci spre informația tuturor, ca să zic așa, vrea să

trec... să-i trec șoferul și mașina pe Reciplia. Mă rog, asta e o chestie administrativă, dar te-am anunțat și pe tine.

LUCIAN MATEESCU: Nu văd niciun fel de problemă, mi se pare decent.

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Da, ți-am zis. Adică decât s-o țin la DAN... să țin la DAN, să plătească DAN... e un c... așa...

LUCIAN MATEESCU: Nu, domnule, mi se pare absolut normal. Despre ce vorbim!

Convorbirea din data de 25.06.2013, ora 10:41, purtată de Andronic Cătălin Dan cu Mateescu Lucian (aflată în vol. 8, filele 397-401 din dosarul de urmărire penală), relevă nemulţumirile inculpatului Tal Silberstain cu privire la o lipsă de comunicare din partea inculpatului Mateescu Lucian.

ANDRONIC CATALIN DAN: Uite, m-am despărţit acuma de Tal.

MATEESCU LUCIAN: Da?

ANDRONIC CATALIN DAN: Şi e foarte supărat pe povestea asta, că nu l-ai anunţat şi că nu i-ai lăsat timp să caute pe cineva să-l înlocuiască.

MATEESCU LUCIAN: Hai mă, vorbeşti serios... o să mă văd eu acuma la ora 13.00 cu el.

ANDRONIC CATALIN DAN: Şi are dreptate. Nu, dar Lucian…

MATEESCU LUCIAN: Păi, are dreptate, dar am vorbit...

ANDRONIC CATALIN DAN: Mai ales că mi-a zis că i-am promis că-l anunţi înainte de a lua orice decizie, că vorbeşti cu el.

MATEESCU LUCIAN: Îhâm! O să vorbesc cu el la ora 13:00.

ANDRONIC CATALIN DAN: Zice: deci, acum am aflat de la Marius, care aflase din ziare. A zis că nu vrea să mai vorbească cu tine.

MATEESCU LUCIAN: Ăăă, mă… nu, nu aşa. Trebuie să-l sun eu să vorbesc cu el.

ANDRONIC CATALIN DAN: Da, Lucian, dar are dreptate. Şi m-am certat şi eu cu el pe tema asta, că mi-a zis bă, tu mi l-ai recomandat. (...)

ANDRONIC CATALIN DAN: Nu ştiu acum… şi ai vreo idee pe cine, pe cine putem pune să înlocuiască toată... să te înlocuiască?

MATEESCU LUCIAN: Nu ştiu, dar ar fi bine... dar aş putea să vorbesc cu el. Eu la ora 13:00 am întâlnire. Cred că aşa ar fi...

ANDRONIC CATALIN DAN: Du-te la 13:00 şi vorbeşte, du-te la 13:00 şi vorbeşte cu el, eu i-am zis că...

MATEESCU LUCIAN: Păi, am întâlnire la ora 13:00.

ANDRONIC CATALIN DAN: În condiţiile astea, eu sunt dispus să preiau tot ce făceai tu, la un moment dat.

Acelaşi lucru rezultă şi din convorbirea telefonică din data de 25.06.2013, ora 13:23:18, purtată de Andronic Cătălin Dan cu Mateescu Lucian (aflată în vol. 8, filele 408-410 din dosarul de urmărire penală). În această convorbire inculpatul Mateescu Lucian arată că a contribuit la o împăcare cu inculpatul Al României Paul Philippe, fără să rezulte de undeva că acest lucru s-ar fi făcut prin trafic de influenţă.

MATEESCU LUCIAN: Dacă te vezi cu omul acesta (Tal Silberstein n.n.), te rog spune-i că eu chiar cred că pentru tot ceea ce am făcut eu în ultimul an şi jumătate merită 10 minute şi pe urmă trage el concluziile. Să m-asculte şi pe mine, zece minute!

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da, şi-o să mă-ntrebe ce să stea să te asculte la ce? O să-i zic.

MATEESCU LUCIAN: Păi, să mă asculte...

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Era foarte supărat! Tu nu înţelegi că eu m-am certat cu el de dimineaţă?

MATEESCU LUCIAN: Ce am făcut eu săptămâna trecută, săptămâna trecută, când e un mail de la Cristina care spune cu cuvinte: erou. Ea nu credea că e posibil ce s-a întâmplat săptămâna trecută şi ce s-a semnat şi ce s-a făcut şi ce acorduri s-au întâmplat.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Mda.

MATEESCU LUCIAN: Şi ce hârtii s-au scos de la prinţ. Da?

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Vorbesc cu el.

MATEESCU LUCIAN: Toate, toate săptămâna trecută!

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da.

MATEESCU LUCIAN: Meeting-uri după meeting-uri. Deci, el să nu creadă... eu am un nivel de responsabilitate Dane, suficient... poate nu e obişnuit, dar asta nu înseamnă nimic, că aşa… i-am spus cu cuvânt, Marius era de faţă, jur, întreabă-l!

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da.

MATEESCU LUCIAN: I-am spus: Tal, chiar dacă formalizez, minim două - trei luni de zile, n-ai să simţi nimic în toată treaba asta până hotărâm împreună ceva. Nu te las! Ai cuvântul meu! Asta a fost discuţia, Marius era de faţă.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Bine, lasă-mă să vorbesc, lasă-mă să vorbesc cu el! Că era foarte... m-am certat cu el de dimineaţă.

MATEESCU LUCIAN: Da, dar n-are sens. Deci încă o dată, eu oricum îi fac un mail, dar...

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: N-are sens! N-are...

MATEESCU LUCIAN: ... zece minute ar merita pentru bunul mers al lucrurilor. Eu nu… nu am nici un fel de problemă, el să hotărască ce doreşte.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Îhâm!

MATEESCU LUCIAN: Dar e păcat! E păcat!

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Ok.

MATEESCU LUCIAN: Eu am pus suflet în treaba asta şi s-au obţinut rezultate.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Îhâm! Ok.

MATEESCU LUCIAN: Acum un an de zile, prinţul nu dădea... ne fugărea să-i dăm banii. Nu i-am mai dat nici banii.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: A!

MATEESCU LUCIAN: Nu i-am dat nici banii, nici n-a mai cerut niciodată şi a semnat toate, pentru Ersig, pentru alea, că ni le dă... ne-a...

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da.

MATEESCU LUCIAN: Toate astea s-au obţinut de mine!

Acelaşi lucru rezultă şi din convorbirea telefonică din data de 25.06.2013, ora 11:25:05, purtată de numitul Marcovici Marius Andrei cu Lucian Mateescu (vol. 8, filele 405-407 din dosarul de urmărire penală):

LUCIAN MATEESCU: O să-i scriu un mail numai cu ce s-a întâmplat în ultimele două săptămâni. (lui Tal Silberstein n.n.)

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Da.

LUCIAN MATEESCU: Că a semnat, nu ştiu dacă erai, a semnat opt sute de pagini care vreodată...

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Ştiu.

LUCIAN MATEESCU: Deci, acum un an, acum un an nici nu se punea problema să semneze ceva, nu că ia şi banii.

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Da mă, ...(n.n. neinteligibil)

LUCIAN MATEESCU: Nu i-a mai dat banii, le-a semnat pe toate, ne mănâncă din palmă, ne dă Ersig-ul, ne dă şi cota de la...

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Da...

În concluzie, fiind vorba de acte licite desfăşurate de inculpatul Mateescu Lucian Claudiu în cadrul SC Reciplia SRL, fără să rezulte de undeva că acest inculpat ar fi avut cunoştinţă de săvârşirea unei infracţiuni de trafic de influenţă şi că ar fi intenţionat înlesnirea săvârşirii acesteia, instanţa de fond a constatat că faptele acestuia nu sunt prevăzute de legea penală, dispunând achitarea inculpatului pentru complicitate la infracţiunea de trafic de influenţă, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal. Temeiul achitării îl reprezintă dispoziţiile art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, având în vedere că inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a desfăşurat unele activităţi în cadrul Reciplia SRL, ocazie cu care a interacţionat cu inculpatul Al României Paul Philippe, însă faptele comise de inculpat au fost conforme cu legea.

g). Referitor la infracţiunea de complicitate la trafic de influenţă reţinută de parchet în sarcina inculpatului ANDRONIC DAN CĂTĂLIN:

Inculpatul ANDRONIC DAN CĂTĂLIN este acuzat de parchet că, începând cu anul 2007, în vederea atingerii scopului grupului infracţional, respectiv dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăţilor (Legea nr. 10/2001, Legea nr. 247/2005) prin infracţiuni de corupţie/asimilate acestora, a susţinut în mod continuat activitatea de traficare a influenţei realizată de ceilalţi membri faţă de cumpărătorul de influenţă AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, întărind cu ocazia întâlnirilor, negocierilor la care a participat, încrederea acestuia din urmă asupra demersului infracţional, confirmând susţinerile membrilor grupului la adresa sa, respectiv că are influenţă în media şi mediul politic (ca jurnalist şi consultant responsabil de campania electorală a primului ministru) şi convingându-l că reuşita demersului se va datora şi presiunii media exercitate prin intermediul publicaţiilor coordonate, dar şi prin influenţa reală a grupului la nivel politic la cel mai înalt nivel în stat, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *complicitate la trafic de influenţă*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Prin încheierea din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, *instanţa a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei*, din infracţiunea continuată de complicitate la trafic de influenţă, prevăzută de art.

48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în infracţiunea de complicitate la trafic de influenţă, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, *în forma unităţii naturale*.

Instanţa de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul judecăţii nu confirmă săvârşirea de către inculpatul Andronic Dan Cătălin a acestei infracţiuni.

Pentru a se putea reţine în sarcina inculpatului Andronic Dan Cătălin complicitate la infracţiunea de trafic de influenţă, ar trebui să se dovedească, dincolo de orice dubiu rezonabil, că inculpatul ar fi ajutat sau ar fi înlesnit în orice mod comiterea acestei infracţiuni şi că a avut şi intenţia să facă acest lucru.

Aşa cum s-a arătat anterior, singurul inculpat în sarcina căruia se reţine în cauză săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă este inculpatul Truică Remus. Nu există nicio probă că inculpatul Andronic Dan Cătălin s-ar fi întâlnit separat cu inculpatul Truică Remus ori cu inculpatul Al României Paul Philippe, pentru a se putea susţine că el ar fi putut comite cu aceste ocazii vreun act de înlesnire a infracţiunii de trafic de influenţă. Dimpotrivă, probele de la dosar confirmă faptul că inculpatul Andronic Dan Cătălin a participat la două sau trei întâlniri cu mai multe persoane, la sediul societăţii de avocatură Ţucă, Zbârcea şi Asociaţii, în care s-au discutat aspecte legate de derularea contractului de cesiune încheiat în anul 2006 între Reciplia SRL şi Al României Paul Philippe. Toate persoanele care au participat la aceste întâlniri au declarat că nu s-a discutat în cadrul lor vreun aspect legat de traficul de influenţă.

Din probe rezultă că întâlnirile la care au fost prezenţi inculpaţii Andronic Dan Cătălin şi Al României Paul Philippe au avut loc după ce inculpatul Truică Remus s-a retras din societatea Reciplia, în anul 2010, iar conducerea efectivă a societăţii a fost preluată de inculpatul Tal Silberstein. Această succesiune a evenimentelor este explicată şi prin faptul că martorii audiaţi arată că inculpatul Andronic Dan Cătălin l-a însoţit pe Tal Silberstein la aceste întâlniri, având în vedere relaţia de prietenie dintre aceştia. Or, întrucât după ieşirea inculpatului Truică Remus din societatea Reciplia şi preluarea conducerii acestei societăţi de către Tal Silberstein se săvârşise deja infracţiunea de trafic de influenţă reţinută în cauză, nu mai era posibilă săvârşirea vreunui act de complicitate la această infracţiune din partea inculpatului Andronic Dan Cătălin.

Inculpatul Andronic Dan Cătălin îşi justifică prezenţa la aceste întâlniri exclusiv prin relaţia de prietenie a sa cu inculpatul Tal Silberstein, fără să obţină vreun avantaj patrimonial din acest proiect, arătând în declaraţia dată în faţa instanţei la 14.12.2018 că: *„Cred că este important de precizat faptul că Tal venea cam o dată pe lună în România atunci când avea de lucru, el călătorind foarte mult și încearcă să își concentreze întâlnirile din zonă în cât mai puține zile în așa fel încât atunci când venea în România să vină cu avionul de dimineață și să plece cu cel de seară. Rareori venea direct de la Tel Aviv, de obicei venea de la Viena, iar în majoritatea cazurilor tocmai pentru că voiam să petrecem cât mai mult timp împreună și să stăm de vorbă mergeam și îl luam de la aeroport sau îl duceam de la hotel la aeroport.”*

Martorul Ţucă Florentin, fiind audiat de instanţă la data de 08.09.2017, arată că l-a perceput pe inculpatul Andronic Dan Cătălin ca pe un „consultant" al proiectului „Reciplia", arătând că: „*Întrebare avocat Dan Andronic – Această afirmaţie „Dan Andronic era consultant al Reciplia" o faceţi pornind de la constatări personale, de la reprezentanţii Reciplia sau este o speculaţie? Răspuns: Este o informaţie pe care o plasez între zona „mi s-a zis" şi „speculaţie". Întrebare procuror – Răspunsurile dvs sunt speculaţii? Răspuns: Îmi place să cred că răspunsurile mele sunt întemeiate pe faptele pe care le cunosc şi că nu sunt deloc speculative. Am amplasat informaţia pe care o am despre statutul lui Dan Andronic aproape de zona speculaţiei pentru că, aşa cum am răspuns la întrebarea directă iniţială despre respectivul statut nu ştiu exact. Nu am văzut niciun contract, nu am avut nicio discuţie cu Dan Andronic în care Dan Andronic să se fi legitimat reprezentant sau consultant al Reciplia, dar am prezumat că prezenţa lui ar putea fi justificată de statutul de consultant."*

Acelaşi aspect este susţinut şi de martorul Bejenaru Andrei în declaraţia dată în cursul urmăririi penale, la 26.02.2016 (aflată în vol. 6, filele 137-162 din dosarul de urmărire penală), în care arată că: *„Din câte îmi amintesc, Tal Silberstein mi l-a prezentat pe Dan Andronic, cred că în 2011, ca fiind consultant al proiectului Reciplia. Acesta a fost la întâlniri cu avocaţii, în care se prezenta situaţia dosarelor cu retrocedările, dar nu îmi amintesc ce poziţie avea".* În declaraţia dată în faţa instanţei la data de 09.12.2015, martorul Bejenaru Andrei arată că: „*Domnul Andronic a participat în anul 2007, cred, sau 2008, nu-mi amintesc exact, la o întâlnire legată de un articol de presă negativ la adresa prinţului Paul. S-a discutat de un eventual drept la replică."*

Având în vedere că inculpatul Andronic Dan Cătălin îşi desfăşoară activitatea în domeniul presei, consultarea pe care acesta ar fi putut să o ofere proiectului „Reciplia" nu putea fi decât în zona de relaţii cu publicul. Acest aspect este menţionat şi de inculpatul Tal Silberstein, care arată în declaraţia dată în faţa instanţei la 06.11.2017 că: *„Este posibil să îi fi cerut sfaturi, probabil că l-am întrebat cum consideră el situația și ce ar trebui să fac și este posibil să îl fi întrebat de două sau de trei ori în legătură cu probleme de relații cu publicul pe care le-am avut."*

Nu este nimic nelegal în desfăşurarea unei activităţi de promovare în presă a unui proiect de afaceri sau a unei persoane ori în activitatea de combatere a unor articole negative, iar activitatea desfăşurată în acest sens de inculpatul Andronic Dan Cătălin în legătură cu proiectul „Reciplia" nu poate fi considerată una ilicită. Doar dacă inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi avut cunoştinţă despre săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă, de către inculpatul Truică Remus şi ar fi desfăşurat acte de promovare a proiectului în presă, ca să-l ajute astfel pe acesta din urmă să comită mai uşor infracţiunea, s-ar fi putut reţine complicitatea la trafic de influenţă. Nu există, însă, în cauză, nicio probă din care să rezulte că inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi avut cunoştinţă despre săvârşirea de către inculpatul Truică Remus a unei infracţiuni de trafic de influenţă în legătură cu încheierea şi desfăşurarea contractului de cesiune de derpturi succesorale ale inculpatului Al României Paul Philippe.

Niciunul dintre martorii care au fost de faţă la întâlnirile la care a participat şi inculpatul Andronic Dan Cătălin nu a susţinut că s-ar fi comis la aceste întâlniri fapte de trafic de influenţă.

Martorul Borbely Dan, avocat din cadrul societăţii Ţucă, Zbârcea şi Asociaţii, în declaraţia dată în faţa instanţei la 16.02.2018, fiind întrebat: *„A lăsat vreodată Andronic impresia că ar avea influență în mediul politic în cadrul întâlnirilor pe care ați spus că le-ați avut cu el?”*, răspunde: *„Nu îmi amintesc să fi lăsat această impresie.”* În continuare, fiind întrebat; *„Ați auzit alte persoane să afirme despre el acest lucru?”*, răspunde: *„Nu îmi amintesc să fi auzit alte persoane care să afirme despre el acest lucru.”*

Martorul Aparaschivei Relu Cristian, apropiat pentru o perioadă de timp al inculpatului Truică Remus, arată în declaraţia din data de 23.06.2017 că a interacţionat foarte puţin cu inculpatul Andronic Dan Cătălin. Fiind întrebat: *„A participat Andronic Dan la întâlnirile dintre inc. Truică și Benny Steinmetz sau Tal Silberstein?”*, martorul a răspuns: *„Au existat întâlniri între cei menționați în întrebare, însă nu aş putea să vă spun subiectul discuției, eu neluând parte la aceste întâlniri.”* Fiind întrebat: *„La ce afacere ați făcut referire când ați spus „Truică mi-a spus că Dan Andronic este spionul evreilor adus în afacere pentru a supraveghea interesele acestora?”,* martorul a răspuns: *„Era un proiect legat de industria farmaceutică.”*

Singura afirmaţie care ar putea fi legată de acuzaţia de complicitate a inculpatului Andronic Dan Cătălin la traficul de influenţă comis de Truică Remus este făcută în declaraţia de suspect dată de A României Lia în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 4, filele 179-195 din doarul de urmărire penală), în care aceasta arată următoarele:

„Prima dată Remus Truică ne-a invitat la el acasă în Snagov, pentru a discuta despre proprietățile noastre și despre exequatur.

Remus Truică ne-a spus că am pierdut timpul cu avocați individuali și că avem nevoie de o firmă mare de avocatură, pe care s-a angajat să o plătească el.

De asemenea, Remus Truică ne-a spus că are relații în toată țara, că are afaceri cu primarul din Snagov, Mușat, că are o relație foarte bună cu primarul Sectorului I, Gherman, că poate debloca aceste autorități care ne-au împiedicat până acum să obținem restituirea bunurilor.

La acel moment, Remus Truică nu a pomenit despre Tal Silberstein sau Beny Steinmetz.

Din câte știu, Remus Truică i-a dat Nelei Păvăloiu o sumă de bani pentru ieșirea ei din contractul cu noi.

Remus Truică ne-a promis că ne va da o parte în avans din bunurile revendicate, ceea ce s-a și întâmplat. Cred că ne-a dat în jur de 5 milioane de euro. Primul milion de euro din acești bani i-am primit după aproximativ 2 săptămâni din momentul încheierii contractului cu Reciplia.

Contractul s-a încheiat la cabinetul de avocatură Țuca. Din câte rețin, potrivit înțelegerii inițiale, tot ce se recupera trebuia împărțit în jumătate (50% noi și 50 % Reciplia) însă la momentul încheierii contractului am aflat că Remus Truică vrea 80 % din domeniul Băneasa.

Deşi noi nu eram de acord cu acest procentaj, Remus Truică ne-a spus că doar în aceste condiții putem încheia contractul. Acesta a mai adăugat că fără el și prietenii lui (Tăriceanu, Marcovici, Tal Silberstein) nu vom câștiga vreun bun. De asemenea, a mai amintit că vom pierde și procesul de exequatur, având în vedere că soția lui Țuca este judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție.

În plus, Truică a menționat că are o relație foarte bună cu oameni din presă, menționând numele lui Dan Andronic și Roșca Stănescu."

Or, aşa cum se poate constata, în acest caz este vorba de o afirmaţie făcută de inculpatul Truică Remus în lipsa inculpatului Andronic Dan Cătălin, care nu-i poate fi imputată în vreun fel acestuia din urmă. Din declaraţiile date de suspecta A României Lia nu rezultă că inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi avut cunoştinţă de această afirmaţie şi ar fi comis activităţi prin care să înlesnească în vreun fel acest trafic de influenţă comis de inculpatul Truică Remus.

Faptul că inculpatul Andronic Dan Cătălin este asociat cu inculpatul Tal Silberstein în alte firme de consultanţă şi că a primit bani în urma acestei activităţi nu poate fi un argument în favoarea reţinerii în sarcina sa a complicităţii la trafic de influenţă.

Astfel, parchetul a arătat în actul de sesizare că Andonic Dan este asociat împreună cu inculpatul Tal Silberstein într-o societate offshore înregistrată în Insulele Virgine Britanice, STRATEGICOM INC (potrivit înscrisurilor din vol. XL, filele 235-236 şi fila 271 din dosarul de urmărire penală), firmă care apare că ar fi prestat servicii de consultanţă către RECIPLIA LTD, de 220.000 de euro şi că menţiunea este făcută într-o informare întocmită de firma de avocaţi Ţuca Zbîrcea şi Asociaţii în iulie 2014, fiind găsită la percheziţia informatică a sistemelor informatice ridicate de la inculpata RECIPLIA SRL (vol. LI, fila 21 din dosarul de urmărire penală). Acest aspect nu poate fi considerat ca fiind unul ilicit, nerezultând din nicio probă că inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi cunoscut despre săvârşirea unei infracţiuni de trafic de influenţă şi ar fi urmărit, prin activităţile de consultanţă oferite, să ajute la săvârşirea acestei infracţiuni. Publicitatea şi promovarea în mass-media este o activitate normală în afaceri, fără ca acest lucru să constituie o faptă ilicită.

Se mai precizează în rechizitoriu că din actele găsite la percheziţia domiciliară efectuată la inculpatul Andonic Dan rezultă că aceeaşi societate i-a acordat repetat împrumuturi acestuia, de ordinul sutelor de mii de euro, pe parcursul mai multor ani, fără a fi identificată şi o dovadă a restituirii acestor bani „împrumutaţi" (înscrisuri aflate în vol. XL, filele 295-308 din dosarul de urmărire penală). Nici această activitate de împrumut nu poate fi considerată una ilicită şi nici nu poate fi legată în vreun fel de o acţiune de trafic de influenţă, astfel încât să se poată reţine în sarcina inculpatului Androic Dan Cătălin o complicitate la această infracţiune. Nu s-a făcut dovada că banii respectivi ar fi provenit din săvârşirea unei infracţiuni şi nici că inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi avut cunoştinţă de acest lucru.

Parchetul a mai susţinut în actul de sesizare că au fost identificate mai multe contracte încheiate de firma D.A. COMMUNICATION, deţinută de inculpatul Andronic Dan Cătălin, cu STG VENTURES LTD, societate deţinută de inculpaţii TAL SILBERSTEIN şi SHIMON SHEVEZ, asociată în RECIPLIA

LTD, contracte prin care aceasta prestează servicii de consultanţă pentru firma inculpatului Andronic, pentru 25.000 de euro/lună, deşi acesta se ocupă cu activitate de consultanţă (înscrisurile din vol. XL, filele 318-335 din dosarul de urmărire penală). Această menţionare a unor contracte comerciale încheiate între firmele respective nu poate constitui un argument în sensul săvârşirii unei infracţiuni, deoarece ele nu pot fi legate neapărat de proiectul „Reciplia". Motivul plăţilor poate fi legat de alte activităţi ale inculpaţilor, care nu au legătură cu proiectul Reciplia. Faptul că inculpaţii Tal Silberstein şi Andronic Dan Cătălin desfăşoară activităţi de consultanţă şi deţin firme cu acest obiect ori faptul că între aceste firme se derulează transferuri de bani nu constituie acte ilicite, având în vedere că acestea sunt acte normale în activitatea unor societăţi cu acest obiect.

Nu rezultă din probele de la dosar nici faptul că inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi desfăşurat în ziarele pe care le deţine o campanie susţinută de promovare a inculpatei SC Reciplia SRL ori a inculpatului Al României Paul Philippe. Dimpotrivă, inculpatul Al României Paul Philippe s-a plâns că nu a avut o colaborare cu acesta.

Din probe rezultă că inculpatul Andronic Dan Cătălin era consultat de regulă în cazul în care în presă apăreau articole negative la adresa societăţii Reciplia SRL ori la adresa inculpatului Al României Paul Philippe, cerându-i-se părerea cu privire la eventualul drept la replică. Această activitate se încadrează în limitele libertăţii de exprimare într-o societate democratică, fără să aibă vreo conotaţie ilicită.

În declaraţia de inculpat dată de Andronic Dan Cătălin în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 3, filele 184-190 din dosarul de urmărire penală), acesta arată că: *„Tal mi-a cerut să mă întâlnesc cu aceştia pentru a discuta despre modalitatea în care pot să-şi promoveze imaginea. La acel moment era cunoscut că derulează afaceri împreună, însă i-am spus că nu vreau să mă bag în acest proiect. Nu ştiu dacă îl ajuta pe Tal în afacerea cu prinţul dar îl ajuta pe acesta din urmă. Întâlnirea a avut loc acasă la prinţi, dar nu mi-au cerut ceva, a fost doar o discuţie. N-am scris vreun articol despre Al României Paul, însă în Capital a apărut în anul 2013 un articol despre vizita acestuia în China. Acel interviu a fost publicat la cererea lui Tal, dar nu pot spune sigur*." Aceste fapte nu pot fi considerate acte de complicitate la infracţiunea de trafic de influenţă, deoarece în sarcina inculpatului Tal Silberstein nu s-a reţinut această infracţiune şi nu există probe din care să rezulte că inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi ştiut despre infracţiunea de trafic de influenţă comisă anterior de inculpatul Truică Remus.

Nici inculpatul Al României Paul Philippe ori soţia acestuia, A României Lia, nu susţin că inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi comis vreun act de trafic de influenţă ori de complicitate la această infracţiune.

Astfel, în cuprinsul declarației de suspect din 08.01.2016, Lia A României a arătat cu privire la inculpatul Andronic Dan Cătălin că: *„Nu îmi amintesc când l-am cunoscut, dar nu de la început. A fost angajat de Tal Silberstein ca expert în presă, relații publice. A fost angajat pentru a ne ține fericiți, ocupați, cu interviuri la ziarul lui. Precizez că soțul meu a dat mai multe interviuri, dar apoi nu au fost publicate. Am discutat despre aceasta cu*

Roșu Robert și acesta a spus că Andronic consideră că nu suntem populari. Am discutat cu acesta, i-am arătat că imaginea noastră este bună, reflectată în mai multe reviste, i-am arătat articole în acest sens, dar Andronic a spus că nu poate face nimic pentru noi. Am avut apoi cu Andronic discuții contradictorii, dar nu ne-a amenințat vreodată că va reflecta negativ în presă imaginea noastră. Nu am discutat vreodată cu Andronic despre bunurile revendicate sau despre banii pe care trebuie să îi primim."

În același context, Lia A României arată că: *„Nu am discutat vreodată cu Andronic despre bunurile revendicate sau despre banii pe care trebuie să îi primim. Nu îmi amintesc ca Andronic să fi fost prezent la discuții. Nu îmi amintesc să fi fost vreodată la noi acasă. Nu l-am respectat pentru că nu l-am considerat un profesionist, ne-a numit «dezastre»."*

De asemenea, în declarația dată în cursul urmăririi penale, în data de 11.01.2016, inculpatul Paul Philippe Al României arată că: *„În ceea ce îl privește pe Andronic, l-am văzut de câteva ori, este omul lui Tal Silberstein și promovează în presă imaginea grupului acestuia. Precizez că încercau să mă convingă că fac multe pentru mine în presă, cu imaginea mea, dar nu s-a întâmplat asta. Nu îmi amintesc momentul la care a apărut în discuțiile mele cu Tal Silberstein numele lui Andronic, dar s-a întâmplat atunci când am fost atacat la Antena 3. Nu îmi amintesc dacă Tal sau Andronic e cel care mi-a spus că mă poate ajuta, dar era cunoscut că Andronic era un om de presă. Cu Andronic m-am întâlnit o singură dată, la el la birou, fiind trimis de Tal Silberstein pentru a discuta cu acesta dacă poate fi de ajutor. Am discutat cu aceea ocazie cu Andronic, mi-a spus că trebuie să avem replică la atacurile împotriva mea de la Antena 3, dar nu s-a concretizat nimic. Nu am avut colaborare până la urmă cu Andronic. Nu îmi amintesc să fi vorbit vreodată cu Andronic la telefon."* Nu rezultă din această declaraţie vreun element al infracţiunii de trafic de influenţă, care presupune pretinderea sau primirea de bunuri în schimbul influenţei. Încercarea de promovare în presă a unei persoane nu constituie o faptă ilicită, în lipsa altor acţiuni care să îi confere vreo conotaţie penală. În plus, chiar inculpatul Al României Paul Philippe arată în această declaraţie că nu s-a concretizat în vreun fel această încercare de promovare a sa în presă.

Aşa cum s-a arătat la analizarea faptelor imputate inculpatului Tal Silberstein, nu poate constitui un act de trafic de influenţă afirmaţia din declaraţia de inculpat dată în cursul urmăririi penale de Al României Paul în data de 11.12.2015 (aflată în vol. 3, filele 250-259 din dosarul de urmărire penală), în care acesta arată că: *„După câteva luni sau un an l-am cunoscut şi pe Tal Silberstein. Am aflat că în spatele lui Truică sunt Tal şi Beny Steinmetz. L-am cunoscut pe Tal la sediul firmei de avocaţi, acesta spunându-mi că este consilier al lui Tăriceanu, că deţine clădirea în care funcţionează firma de avocatură Ţuca şi că el plăteşte avocaţii, care sunt ai lui. Mi-a spus că el poate să facă şi să obţină orice, că prin Dan Andronic controlează presa, mi-a arătat şi o listă de 80 de oameni din presă pe care îi poate controla. Mi-a spus că dacă sunt cu ei pot să câştig. La discuţie a fost Truică Remus şi avocatul Robert Roşu. Mai erau şi alte persoane, nu ştiu cine, dar Tal tot timpul este însoţit de două trei persoane."* În plus, este vorba de o afirmaţie făcută de altcineva, fără

ca inculpatul Andronic Dan Cătălin să fie de faţă, ceea ce nu-i poate atrage acestuia vreo vină.

Nici interceptarea convorbirilor telefonice purtate de inculpatul Andronic Dan Cătălin nu relevă altceva decât o activitate a acestuia care se circumscrie unei consultanţe licite în domeniul relaţiilor publice.

În convorbirea din data de 10.10.2011, la ora 13:43:22, purtată de Andronic Cătălin Dan cu A României Lia (vol. 8, filele 113-115 din dosarul de urmărire penală), aceasta din urmă îşi exprimă nemulţumirea că nu a primit partea cuvenită inculpatului Al României Paul Philippe din bunurile cedate către Reciplia S.R.L.:

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Nu. Trebuie să mă văd cu TAL. Este miercuri.

Lia : Uite! Merge atât de încet! Atât de încet!

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da, dar ştii nu poţi doar să-mi dai un telefon şi să primeşti ceva bani.

Lia : Nu, dar tu trebuie să ştii că atunci când îmi ceri tu să fac ceva, noi o rezolvăm. O rezolvăm pe bune.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Nu e ca şi cum…Ţi-am spus nu pot să pun…

Lia : Ascultă! Tu eşti doar intermediarul. E un nonsens.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Nu am autoritatea de a…Şi, apropo, nu am banii.

Convorbirea din data de 04.10.2011, ora 14:31:42, purtată de Andronic Cătălin Dan cu Lia A României (vol. 8, filele 111-112 din dosarul de urmărire penală) relevă o activitate de consultanţă în domeniul relaţiilor publice oferită de inculpatul Andronic Dan Cătălin numitei A României Lia:

Lia : Ok. Doar o chestiune rapidă. Trebuia să te întreb. Am văzut programul pe Realitatea ieri.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da, am auzit despre asta.

Lia : Aha! Ce voiam să te întreb este legat de una sau două din zonele de interes ….Documentele pe care le avem…Sugestia mea era ca, prin intermediul tău….Cred că ar fi foarte util să li-l dăm lor, ziarului tău. Ei, aş putea să încerc să i-l dau, ştii, Larei sau aş putea s-o rog pe Oana să-l dea…

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Nu cred că acum trebuie să continuăm cu conţinutul. Trebuie să lăsăm totul…Să retragem un pic….

(…)

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Atunci, las-o…Lasă-i să o difuzeze pe Realitatea fără să folosească din nou „Evenimentul zilei”!

Lia : Ok.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Pentru că nu vreau să-l pun la colţ.

Lia : Ok, ok. Foarte bine. Voiam doar să-ţi cer permisiunea legat de asta. Ok?

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Dacă poţi s-o faci, fă-o! E şi mai bine, dar gândeşte-te doar că nu poţi face mişcarea fără să ai întreaga siguranţă, adică să nu ne iroseşti muniţia.

Acelaşi subiect este abordat şi în convorbirea purtată în 10.01.2012, la ora 19:14:04, de Tal Silberstein cu Andronic Catalin Dan (vol. 8, filele 186-187 din

dosarul de urmărire penală):

ANDRONIC CATALIN DAN: Tocmai m-a sunat prinţul.

TAL SILBERSTEIN: Înţeleg.

ANDRONIC CATALIN DAN: M-a întrebat dacă e posibil să public interviul. I-am spus că nu m-am hotărât, pentru că sunt foarte dezamăgit şi nu ştiu dacă mai vreau să fiu parte din proiect în continuare.

TAL SILBERSTEIN: Ok.

ANDRONIC CATALIN DAN: Dar TAL a spus… Va trebui să discuţi cu TAL, nu cu mine. Acum discuţi cu mine. De ce m-ai sunat?

În convorbirea telefonică din 16.12.2011, ora 19:14:38, purtată de ANDRONIC CĂTĂLIN DAN cu TAL SILBERSTEIN (vol. 8, filele 171-184 din dosarul de urmărire penală), este vorba despre o consultanţă în ceea ce priveşte desfăşurarea în continuare a relaţiilor cu inculpatul Al României, pe fondul discuţiilor dintre acesta şi reprezentanţii Reciplia S.R.L.:

TAL SILBERSTEIN: Alo!

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da.

TAL SILBERSTEIN: Am discutat cu tine…Nu mai trebuie… Despre ... Stoica. Ce voiam să-ţi spun. Shimon va fi cel mai probabil în ţară luni.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da. O să discut cu el.

TAL SILBERSTEIN: Te vei vedea cu el pentru că trebuie să decidem strategia. Robert va încerca să afle la primărie ce se întâmplă. Robert va face o strategie…

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Voi afla.

TAL SILBERSTEIN: Da. Ok.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Imediat.

TAL SILBERSTEIN: Al doilea lucru, Prinţul este deja foarte bine. Este foarte important…Pentru că Robert a zis că, din câte ştie el, nu înţelege ce înseamnă 75%, 25% când vine vorba de activele statului. Nu există aşa ceva. Autorităţi precum primăria nu ştiu cum să acorde procente în cadrul activelor, aşa că le-o acordă unei singure autorităţi, iar autorităţile trebuie să le împartă între ele. Acum, dacă le dau celui care are 75%, ceea ce e foarte bine pentru noi…Dacă le dau celui cu 25%...

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Ce? Ce? Mai zii o dată! Dacă….

TAL SILBERSTEIN: Primăria…Toate chestiile de la primărie…..

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da.

TAL SILBERSTEIN: Ei nu pot da un procent de 75% şi unul de 25%. Nu există aşa ceva.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Sigur.

(…)

TAL SILBERSTEIN: Este o situaţie absurdă, dar o vom rezolva într-un fel sau altul. Nu există opţiune. O vom rezolva. Dar…Deci, Shimon va veni, vei afla, te vei întâlni cu Shimon. Eu voi veni miercuri sau joi.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Le-ai spus despre ce am discutat?

TAL SILBERSTEIN: Da. Crede-mă! Mă ocup de asta toată ziua, cu toată lumea. Am avut discuţii cu Gabi, cu Robert, cu Gabi, cu Robert, cu Bogdan Ştefănescu, cu toată lumea şi toţi spun că termenul limită….Că, doar după ce vede documentul şi tot ce vom semna azi, el va pune totul pe masă, va revizui

totul şi, apoi, vom discuta care este strategia. În caz că tipul va continua să ne refuze. Robert spune asta. Asta este măcar strategia legală, ceea ce putem face. El spune că problema cu poliţia este că Prinţul va fi în centrul buclucului deoarece, la sfârşitul zilei, indiferent care va fi povestea sa, a semnat şi va fi plus 50 pentru toţi tipii. Ştii?

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da. E adult.

TAL SILBERSTEIN: E adult şi acum va trebui să explice de ce a semnat documentul fals. Oricum, vom discuta despre tot…Dar de ce sunt îngrijorat…Nu, îngrijorat, preocupat şi voiam să-ţi spun este că Prinţul i-a spus din nou lui Robert astăzi că, deşi sunt supărat şi etc., el a primit instrucţiuni clare de la ştim noi cine şi că trebuie să mă văd cu acest avocat chiar şi pentru 5 minute. Deci, avocatul îmi va explica totul şi este legat de chestiunea aceasta şi alte chestiuni şi este…Ştii? Mi se pare…Ştii? Ca o poveste fantastică, dar, aşa cum ai spus, noi nu putem şti.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN:Cu siguranţă. Aşteptăm. Dacă cineva vrea să facă ceva, trebuie să ne sune pentru că, la momentul respectiv, vom avea toate actele semnate şi nimeni nu ne poate forţa să facem ceva.

TAL SILBERSTEIN: Corect.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Şi dacă au banii, nicio problemă.

În convorbirea din data de 14.10.2011, la ora 19:23:22, purtată între inculpaţii Andronic Dan şi Tal Silberstein (vol. 3, filele 116-118 din dosarul de urmărire penală), este vorba tot de activităţi de consultanţă în domeniul relaţiilor publice:

„TAL SILBERSTEIN: Ascultă! Trebuie să-l ajuţi mai mult, DAN, cu prinţii….Faptul că ea te f…la cap nu prea ajută proiectul. Ştii? Nu prea e de ajutor să fii cu capul în nori. …..

TAL SILBERSTEIN: Ok. Dar ziarul?

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da, ziarul o poate face, dar nu este suficient. Am făcut ceva. Reacţia nu a fost minunată, deci nu vreau să mai folosesc acelaşi canal.

TAL SILBERSTEIN: Ziarul?

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da. O să fac ceva înainte de moment."

Consultarea inculpatului Andronic Dan Cătălin de către inculpatul Tal Silberstein, pe o problemă de relaţii publice, rezultă şi din convorbirea din data de 07.03.2012, ora 15:15:29, purtată de ANDRONIC CATALIN DAN cu TAL SILBERSTEIN (vol. 8, filele 223-224 din dosarul de urmărire penală):

ANDRONIC CATALIN DAN: Da, TAL.

TAL SILBERSTEIN: Bună!

ANDRONIC CATALIN DAN: Bună!

TAL SILBERSTEIN: Ascultă! Prinţul...

ANDRONIC CATALIN DAN: Da.

TAL SILBERSTEIN: a început un război cu noi.

ANDRONIC CATALIN DAN: Ce?

TAL SILBERSTEIN: Prinţul a început un război cu noi.

ANDRONIC CATALIN DAN: Ah!

TAL SILBERSTEIN: Ne-a trimis un document legalizat cu vreo, nu ştiu, 20 de articole, vrând să ştie tot ce are legătură cu contractul, totul privind cheltuielile, totul... Este scris de un avocat.

ANDRONIC CATALIN DAN: Ok!

TAL SILBERSTEIN: Şi este foarte... încearcă să iasă din contractul cu noi, să demonstreze că am încălcat... să, să demonstreze că am încălcat contractul. Cred că simte acest lucru din cauza preţului.

ANDRONIC CATALIN DAN: Da.

TAL SILBERSTEIN: Am de gând să-l atac foarte puternic pe cele 5 hectare, pe documentul falsificat acum.

ANDRONIC CATALIN DAN: Îhî!

TAL SILBERSTEIN: Acum lucrăm la o scrisoare în care punem toate întrebările.

ANDRONIC CATALIN DAN: Îhî!

TAL SILBERSTEIN: Dar întrebarea mea este: nu cred că este o idee rea să primim şi un telefon de la...

ANDRONIC CATALIN DAN: Nu vreau să o fac, nu vreau să-l implic.

TAL SILBERSTEIN: Nu tu! Nu tu!

ANDRONIC CATALIN DAN: Nici pe el.

TAL SILBERSTEIN: Găseşte un ziar!

ANDRONIC CATALIN DAN: Da.

TAL SILBERSTEIN: OTV.

ANDRONIC CATALIN DAN: Da.

TAL SILBERSTEIN: Care va avea o ştire scurtă de la Robert şi sunăm să punem întrebările.

În convorbirea din data de 15.11.2011, ora 20:50:26, între Tal Silberstein şi Andronic Cătălin Dan (vol. 8, filele 180-182 din dosarul de urmărire penală), cei doi interlocutori îşi exprimă surprinderea cu privire la nişte afirmaţii ale inculpatului Al României Paul Philippe. Nu rezultă niciun aspect de natură penală din aceasta:

TAL SILBERSTEIN: Nu, la 11:00 am cu prinţul şi prinţesa. Dacă vrei, poţi veni, apoi am cu ROBERT şi GABI.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Ok.

TAL SILBERSTEIN: Dar la 10:30 am cu MOSHE şi MARCOVICI MARIUS ANDREI. Vrei să vii înainte sau nu poţi?

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Nu, nu pot, am întâlniri.

TAL SILBERSTEIN: Ok. Luăm prânzul împreună după asta şi sper să…

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Ai o întâlnire cu prinţul, după care cu ROBERT şi cu?

TAL SILBERSTEIN: ROBERT şi GABI, pentru a discuta chestia asta.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Despre ce?

TAL SILBERSTEIN: Cum vom continua.

(…)

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Ok, dar ştii că la un moment dat… Am uitat să-ţi spun, LUCIAN mi-a spus că ROBERT i-a spus o poveste despre cum, în faţa lui, REMUS TRUICĂ ţi-a cerut 500 de mii de euro. Ştii povestea?

TAL SILBERSTEIN: Nu. Spune-mi mâine!

În convorbirea din data de 23.12.2011, la ora 13:39:32, dintre Andronic Cătălin Dan şi Tal Silberstein (vol. 8, filele 179-181 din dosarul de urmrăire penală) este abordat subiectul întâlnirii din luna decembrie 2011 dintre inculpatul Al României Paul Philippe şi inculpaţii Tal Silberstein şi Benyamin Steinmetz, din locuinţa primului inculpat, întânire în cadrul căreia, aşa cum s-a arătat în analizarea faptelor imputate inculpatului Tal Silberstein, s-au discutat doar chestiuni de afaceri, fără a se reţine săvârşirea unei infracţiuni.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Ai vorbit cu Prinţesa?

TAL SILBERSTEIN: A! Ţi-am scris. Nu ai primit BBM-ul meu.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Nu am BBM-ul cu mine.

TAL SILBERSTEIN: A! Ieri seară am mers împreună cu Beny să ne vedem cu ei în drum spre aeroport.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Ok.

TAL SILBERSTEIN: În casa lor. Cred că a fost o întâlnire foarte bună. Au spus că nu a fost Tender în spatele acestei chestiuni, în spatele lor, ci un tip britanic şi ei încă sunt de părere că pot veni cu banii. Şi ei ştiu că trebuie să-i arate până la sfârşitul anului.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Ok.

TAL SILBERSTEIN: Dar, dacă nu, le spunem să înceteze cu prostiile. E prima dată când l-au întâlnit pe Beny. A vorbit foarte bine cu ei. Le-am spus că…Oricum, e o poveste lungă. Cred că a fost important să-l cunoască. Le-am spus că, doar ca prieten, i-am avertizat să iasă din grup ăla tâmpit de avocaţi, că nu este în interesul lor, că n-o să-i ajute nicicum. Cred că, în câteva zile sau săptămâni, el însuşi le va spune că nu o să-l mai reprezinte. Deci, dacă nu vor veni la mine…Şi asta e. Gabi a avut o întâlnire.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da.

TAL SILBERSTEIN: Acum o oră cu tipul ce deţine 25%.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da.

TAL SILBERSTEIN: Şi cred că ar fi mai bine ca el să te pună la curent deoarece este irelevant pentru tine în ceea ce priveşte celălalt prieten.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Aha.

TAL SILBERSTEIN: Pentru că, practic, au spus că nu vor să iasă din 25%, bla, bla, dar Gabi a spus că sunt dispuşi să negocieze. Dar ei au spus că, dacă n-o rezolvă complet pe 10 ianuarie, nu mai vor nimic. Nu ştiu de ce a fost mutată pe 10 ianuarie, dar asta au spus.

Convorbirea din data de 07.03.2012, orele 15:15:29, dintre inculpatul Andronic Dan şi Tal Silbertstein (vol. 8, filele 223-225 din dosarul de urmărire penală) relevă discuţii purtate de cei doi în legătură cu încercarea inculpatului Al României Paul Philippe de a ieşi din contractul cu Reciplia S.R.L.:

„.....TAL SILBERSTEIN: Şi este foarte... încearcă să iasă din contractul cu noi, să demonstreze că am încălcat... să, să demonstreze că am încălcat contractul. Cred că simte acest lucru din cauza preţului.

ANDRONIC CATALIN DAN: Da.

TAL SILBERSTEIN: Am de gând să-l atac foarte puternic pe cele 5 hectare, pe documentul falsificat acum.

ANDRONIC CATALIN DAN: Îhî!

TAL SILBERSTEIN: Acum lucrăm la o scrisoare în care punem toate întrebările.

ANDRONIC CATALIN DAN: Îhî!

TAL SILBERSTEIN: Dar întrebarea mea este: nu cred că este o idee rea să primim şi un telefon de la...

ANDRONIC CATALIN DAN: Nu vreau să o fac, nu vreau să-l implic.

TAL SILBERSTEIN: Nu tu! Nu tu!

ANDRONIC CATALIN DAN: Nici pe el.

TAL SILBERSTEIN: Găseşte un ziar!

ANDRONIC CATALIN DAN: Da.

TAL SILBERSTEIN: OTV.

ANDRONIC CATALIN DAN: Da.

TAL SILBERSTEIN: Care va avea o ştire scurtă de Robert şi sunăm să punem întrebările.

ANDRONIC CATALIN DAN: Da, pot încerca."

Aşa cum s-a arătat anterior, campaniile de presă pe diferite subiecte sunt legale, neputându-se prezuma că în spatele lor stă săvârşirea de infracţiuni. Pentru a se reţine că printr-un articol în presă s-a comis ori s-a înlesnit comiterea unei infracţiuni ar trebui dovedite elementele constitutive ale infracţiunii respective, aspect nedovedit în cauză. În plus, răspunsul unei societăţi la atacurile din presă sunt acte normale de apărare a prestigiului şi imaginii.

În convorbirea din data de 26.03.2012, ora 10:30:52, purtată de Tal Silberstein cu Andronic Catalin Dan (vol. 8, filele 250-252 din dosarul de urmărire penală), se discută despre o întâlnire cu inculpatul Al României Paul Philippe, pe fondul neînţelegerilor dintre acesta şi reprezentanţii Reciplia S.R.L.:

TAL SILBERSTEIN: (...) Spune-mi ceva, ce ..., urmează să am întâlnire acum... internă cu Robert, Lucian şi Moshe, Marius despre Prinţ.

ANDRONIC CATALIN DAN: Îhî.

TAL SILBERSTEIN: Ei au vrut să ne întâlnim azi, dar nu am timp.

ANDRONIC CATALIN DAN: Am înţeles că întâlnirea cu avocata nu a fost prea plăcută.

TAL SILBERSTEIN: Prea plăcută nu, dar cred că a mers bine, pentru că ideea principală este că ei au sunat şi au spus că vor acum să se vadă cu mine ca să clarificăm lucrurile. Deci, cred că ei au înţeles că nu sunt alte variante.

ANDRONIC CATALIN DAN: Poate.

TAL SILBERSTEIN: E..., deci asta este....

Convorbirea din data de 26.03.2012, ora 10:30:52, purtată de Tal Silberstein cu Andronic Catalin Dan (vol. 8, filele 250-252 din dosarul de urmărire penală) se referă la recomandarea inculpatului Mateescu Lucian Claudiu de către inculpatul Andronic Dan Cătălin:

ANDRONIC CATALIN DAN: Este mai bine să îl foloseşti pe Lucian cât mai mult posibil, pentru că el ştie cum să negocieze şi să descurce şi este foarte convingător, ştii.

TAL SILBERSTEIN: Da.

ANDRONIC CATALIN DAN: Este inteligent.

TAL SILBERSTEIN: Nu, nu, este bun, sunt foarte mulţumit de el, foarte încântat de el.

ANDRONIC CATALIN DAN: Şi eu sunt încântat, pentru că eu l-am recomandat.

Faptul că inculpatul Mateescu Lucian a fost prezentat ca un „bun negociator" este de înţeles, având în vedere că la acest moment reprezentanţii Reciplia SRL erau în conflict cu inculpatul Al României Paul Philippe şi încercau să găsească o soluţie de ieşire din acest impas.

Convorbirea din data de 25.06.2013, ora 10:41, purtată de Andronic Cătălin Dan cu Mateescu Lucian (vol. 8, filele 397-401 din dosarul de urmărire penală), relevă nemulţumirea inculpatului Tal Silberstein legată de lipsa de comunicare din partea inculpatului Mateescu Lucian. Convorbirea a fost analizată şi în cazul analizei faptelor imputate inculpatului Mateescu Lucian şi nu relevă niciun aspect de natură penală.

ANDRONIC CATALIN DAN: Uite, m-am despărţit acuma de Tal.

MATEESCU LUCIAN: Da?

ANDRONIC CATALIN DAN: Şi e foarte supărat pe povestea asta, că nu l-ai anunţat şi că nu i-ai lăsat timp să caute pe cineva să-l înlocuiască.

MATEESCU LUCIAN: Hai mă, vorbeşti serios... o să mă văd eu acuma la ora 13.00 cu el.

ANDRONIC CATALIN DAN: Şi are dreptate. Nu, dar Lucian…

MATEESCU LUCIAN: Păi, are dreptate, dar am vorbit...

ANDRONIC CATALIN DAN: Mai ales că mi-a zis că i-am promis că-l anunţi înainte de a lua orice decizie, că vorbeşti cu el.

MATEESCU LUCIAN: Îhâm! O să vorbesc cu el la ora 13:00.

ANDRONIC CATALIN DAN: Zice: deci, acum am aflat de la Marius, care aflase din ziare. A zis că nu vrea să mai vorbească cu tine.

MATEESCU LUCIAN: Ăăă, mă… nu, nu aşa. Trebuie să-l sun eu să vorbesc cu el.

ANDRONIC CATALIN DAN: Da, Lucian, dar are dreptate. Şi m-am certat şi eu cu el pe tema asta, că mi-a zis bă, tu mi l-ai recomandat. (…)

ANDRONIC CATALIN DAN: Nu ştiu acum… şi ai vreo idee pe cine, pe cine putem pune să înlocuiască toată... să te înlocuiască?

MATEESCU LUCIAN: Nu ştiu, dar ar fi bine... dar aş putea să vorbesc cu el. Eu la ora 13:00 am întâlnire. Cred că aşa ar fi...

ANDRONIC CATALIN DAN: Du-te la 13:00 şi vorbeşte, du-te la 13:00 şi vorbeşte cu el, eu i-am zis că...

MATEESCU LUCIAN: Păi, am întâlnire la ora 13:00.

ANDRONIC CATALIN DAN: În condiţiile astea, eu sunt dispus să preiau tot ce făceai tu, la un moment dat.

Acelaşi subiect este abordat şi în convorbirea telefonică din data de 25.06.2013, ora 13:23:18, purtată de Andronic Cătălin Dan cu Mateescu Lucian (vol. 8, filele 408-410 din dosarul de urmărire penală):

MATEESCU LUCIAN: Dacă te vezi cu omul acesta (Tal Silberstein n.n.), te rog spune-i că eu chiar cred că pentru tot ceea ce am făcut eu în ultimul an şi jumătate merită 10 minute şi pe urmă trage el concluziile. Să m-asculte şi pe mine, zece minute!

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da, şi-o să mă-ntrebe ce să stea să te asculte la ce? O să-i zic.

MATEESCU LUCIAN: Păi, să mă asculte...

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Era foarte supărat! Tu nu înţelegi că eu m-am certat cu el de dimineaţă?

MATEESCU LUCIAN: Ce am făcut eu săptămâna trecută, săptămâna trecută, când e un mail de la Cristina care spune cu cuvinte: erou. Ea nu credea că e posibil ce s-a întâmplat săptămâna trecută şi ce s-a semnat şi ce s-a făcut şi ce acorduri s-au întâmplat.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Mda.

MATEESCU LUCIAN: Şi ce hârtii s-au scos de la prinţ. Da?

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Vorbesc cu el.

MATEESCU LUCIAN: Toate, toate săptămâna trecută!

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da.

MATEESCU LUCIAN: Meeting-uri după meeting-uri. Deci, el să nu creadă... eu am un nivel de responsabilitate Dane, suficient... poate nu e obişnuit, dar asta nu înseamnă nimic, că aşa… i-am spus cu cuvânt, Marius era de faţă, jur, întreabă-l!

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da.

MATEESCU LUCIAN: I-am spus: Tal, chiar dacă formalizez, minim două - trei luni de zile, n-ai să simţi nimic în toată treaba asta până hotărâm împreună ceva. Nu te las! Ai cuvântul meu! Asta a fost discuţia, Marius era de faţă.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Bine, lasă-mă să vorbesc, lasă-mă să vorbesc cu el! Că era foarte... m-am certat cu el de dimineaţă.

MATEESCU LUCIAN: Da, dar n-are sens. Deci încă o dată, eu oricum îi fac un mail, dar...

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: N-are sens! N-are...

MATEESCU LUCIAN: ... zece minute ar merita pentru bunul mers al lucrurilor. Eu nu… nu am nici un fel de problemă, el să hotărască ce doreşte.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Îhâm!

MATEESCU LUCIAN: Dar e păcat! E păcat!

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Ok.

MATEESCU LUCIAN: Eu am pus suflet în treaba asta şi s-au obţinut rezultate.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Îhâm! Ok.

MATEESCU LUCIAN: Acum un an de zile, prinţul nu dădea... ne fugărea să-i dăm banii. Nu i-am mai dat nici banii.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: A!

MATEESCU LUCIAN: Nu i-am dat nici banii, nici n-a mai cerut niciodată şi a semnat toate, pentru Ersig, pentru alea, că ni le dă... ne-a...

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da.

MATEESCU LUCIAN: Toate astea s-au obţinut de mine!

Faţă de toate aceste aspecte, întrucât nu rezultă din nicio probă că prin publicarea unor articole în ziar ori prin oferirea de consultanţă în domeniul relaţiilor cu publicul inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi urmărit să ajute sau să înlesnească săvârşirea unei infracţiuni de trafic de influenţă, instanţa a reţinut că fapta comisă de acesta nu este prevăzută de legea penală. Pentru a se putea reţine infracţiunea de trafic de influenţă ar trebui ca făptuitorul să pretindă că

are o influenţă *directă* şi că poate influenţa în mod direct funcţionarii publici competenţi să dispună cu privire la cererea cumpărătorului de influenţă. Dacă făptuitorul ar pretinde că poate influenţa în mod *indirect* funcţionarii publici, prin intermediul presei, nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracţiunii de trafic de influenţă, deoarece textul de lege nu cuprinde şi această ipoteză. În speţă nu s-a făcut, însă, nici dovada faptului că inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi urmărit să influenţeze în mod indirect, prin articole de presă, funcţionarii publici competenţi să dispună asupra cererilor de retrocedare ale inculpatului Al României Paul Philippe. Dimpotrivă, din probe rezultă că inculpatul nici nu a acordat vreo importanţă deosebită promovării în presă a inculpatului Al României Paul Philippe, chiar acesta din urmă susţinând acest lucru. Contribuţia la protejarea imaginii societăţii Reciplia SRL, prin contracararea unor atacuri din presă, reprezintă acte normale pentru asigurarea succesului unui proiect de afaceri.

În consecinţă, prima instanţă a reţinut că inculpatul Andronic Dan Cătălin a desfăşurat o activitate legală, de consultanţă sporadică în domeniul relaţiilor cu publicul, într-un proiect despre care nu avea cunoştinţă că ar fi conţinut şi o infracţiune de trafic de influenţă. Pentru aceste motive, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a dispus achitarea inculpatului Andronic Dan Cătălin pentru complicitate la infracţiunea de trafic de influenţă, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal. Temeiul achitării a fost justificat de faptul că inculpatul a desfăşurat unele activităţi în cadrul Reciplia SRL, care constituie, însă, fapte licite.

h). Referitor la infracţiunea de complicitate la trafic de influenţă reţinută de parchet în sarcina inculpatului STEINMETZ BENYAMIN:

Inculpatul STEINMETZ BENYAMIN este acuzat de parchet că, în mod continuat, începând din toamna anului 2006, în baza aceleaşi rezoluţii infracţionale, i-a ajutat pe inculpaţii TRUICĂ REMUS, ROŞU ROBERT şi SILBERSTEIN TAL în activitatea realizată de aceştia de traficare a influenţei faţă de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, prin punerea la dispoziţie a unor importante sume de bani, coordonarea şi aprobarea demersurilor acestora şi ale celorlalţi membri ai grupului (care au aderat ulterior), purtarea de discuţii directe cu cumpărătorul de influenţă, promiţându-i acestuia că membrii grupului pot să îi recupereze averea revendicată prin influenţa avută asupra funcţionarilor publici implicaţi în procedurile de retrocedare a bunurilor, prin intermediul relaţiilor avute la cel mai înalt nivel în lumea politică, în justiţie, în presă, direct şi indirect, solicitând şi obţinând în schimb o parte considerabilă din bunuri, atât pentru el, cât şi pentru membrii grupului infracţional, între 50 - 80% din fiecare bun care va fi obţinut, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *complicitate la trafic de influenţă*, prevăzut de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Prin încheierea din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, *instanţa a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei*, din infracţiunea continuată de complicitate la trafic de influenţă, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în infracţiunea de complicitate la trafic de influenţă, prevăzută de art. 48 alin. 1

Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, *în forma unităţii naturale*.

Instanţa de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul cercetării judecătoreşti nu confirmă săvârşirea de către inculpatul Steinmetz Benyamin a acestei infracţiuni.

Instanţa a reţinut că inculpatul Steinmetz Benyamin a pus la dispoziţia societăţii Reciplia S.R.L., prin intermediul Reciplia Ltd. şi a altor firme controlate de el, cea mai mare parte din sumele de bani necesare plăţii avansului de 4 milioane de euro către inculpatul Al României Paul Philippe, precum şi pentru achitarea altor servicii prestate societăţii. Inculpatul Steinmetz Benyamin nu a fost, însă, singurul finanţator al proiectului, ci au mai fost şi alţi parteneri în această afacere, care, prin intermediul unor firme, au furnizat diverse sume de bani societății Reciplia SRL.

Reciplia Ltd. este singurul asociat al S.C. RECIPLIA S.R.L., iar societatea RECIPLIA LIMITED a fost înfiinţată în 19 septembrie 2005, după înfiinţare cele 5.000 de părţi sociale fiind dobândite de: RIVERSIDE REAL ESTATE CORP. (înregistrată în Insulele Virgine Britanice), controlată de inculpatul Benyamin Steinmetz – 4390 părţi sociale, reprezentând 87,8%, inculpatul Truică Remus – 390 părţi sociale, reprezentând 7,8% şi STG VENTURES LTD (înregistrată în Insulele Virgine Britanice) – 220 părţi sociale, reprezentând 4,4%. Inculpatul Tal Silberstein şi cu Shimon Shevez sunt asociaţi în STG VENTURES LTD.

La data de 15.12.2008, inculpatul Truică Remus a cesionat către Doorbell Trading Ltd. (societate deţinută de martorul Dimofte Radu) un număr de 390 părţi sociale.

La data de 9.05.2010, după ce s-a certat cu ceilalţi asociaţi, inculpatul Truică Remus a cesionat către Riverside Real Estate Corp. restul de 390 de părţi sociale, ieşind din societatea Reciplia. Motivul acestei ieșiri a inculpatului Truică Remus din afacere este relatat de martorul Bejenaru Andrei, care declară în fața instanței, la data de 07.04.2017, cu privire la inculpatul Benyamin Steinmetz, că: „*dânsul era surprins, așa l-am perceput, de desfășurarea financiară a proiectului, de faptul că s-au făcut tranzacții de care dânsul spunea că nu știa, și că din această cauză îl scosese din proiect pe domnul Truică.*” Această afirmație a martorului este o dovadă că inculpatul Benyamin Steinmetz nu era la curent cu toate activitățile desfășurate de inculpatul Truică Remus în cadrul societății Reciplia SRL și că nu poate fi asociat în mod automat cu faptele acestuia de trafic de influență, descrise mai sus. Martorul Bejenaru Andrei este credibil sub acest aspect, deoarece a desfășurat în cadrul Reciplia SRL activități similare cu cele desfășurate de unii inculpați din prezenta cauză, fiind o persoană care cunoaște bine activitatea acestei societăți.

Pentru a se putea reţine în sarcina inculpatului Steinmetz Benyamin săvârşirea complicităţii la infracţiuna de trafic de influenţă, ar trebui să se dovedească, dincolo de orice dubiu rezonabil, că acesta a ştiut despre săvârşirea de către inculpatul Truică Remus a infracţiunii de trafic de influenţă faţă de inculpatul Al României Paul Philippe. Finanţarea unei cesiuni de drepturi succesorale nu este o operaţiune ilegală, iar cei care folosesc acest mijloc legal nu comit fapte ilicite. Chiar parchetul a reţinut acelaşi lucru în cazul martorului

Dimofte Radu, care a finanţat, alături de ceilalţi inculpaţi, activitatea societăţii Reciplia S.R.L. şi nu a fost cercetat în prezenta cauză pentru vreo infracțiune.

Din probele administrate în cauză nu rezultă că inculpatul Steinmetz Benyamin a avut cunoştinţă despre infracţiunea de trafic de influență comisă de inculpatul Truică Remus şi nici că a pus la dispoziţie sumele de bani necesare finanţării societăţii Reciplia S.R.L. cu scopul de a ajuta sau a înlesni săvârşirea acestei infracţiuni. Pentru a se putea reține în sarcina unei persoane complicitatea la săvârșirea unei infracțiuni, trebuie ca aceasta să știe cu certitudine că cel pe care îl ajută comite o infracțiune. Complicitatea este o activitate care se comite cu intenție directă, ceea ce presupune în mod obligatoriu prevederea și urmărirea rezultatului ilicit de către complice.

Or, în speță, rezultă din probe că inculpatul Al României Paul Philipe nu a cunoscut despre faptul că inculpatul Steinmetz Benyamin este asociat cu inculpatul Truică Remus în cadrul Reciplia S.R.L. până la momentul la care au apărut divergențele cu inculpatul Truică Remus, adică după ce au fost transferate către Reciplia S.R.L. cele două bunuri imobile ce fac obiectul prezentei cauze (Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa). Chiar în plângerea penală depusă la parchet în data de 23.01.2015 inculpatul Al României Paul Philippe arată că a încheiat contractul de cesiune a drepturilor succesorale din 01.11.2006 cu Reciplia SRL, firmă despre care a ştiut *„că are un unic asociat în persoana dlui. Remus Truică, care era în acelaşi timp şi administrator al acestei societăţi”*.

De asemenea, din transcriptul declaraţiei date în cursul urmăririi penale, la data de 11.01.2016, rezultă că inculpatul Al României Paul a declarat că: *„După încheierea contractului, la un moment dat au aparut grupul de israelieni, despre care nu am ştiut că sunt asociaţii lui Truică. Au apărut atunci când am dorit să reziliem contractul cu Truică pentru că nu primeam informaţii, nu ni s-a spus când Băneasa şi Snagov au fost vândute.”*

Acelaşi aspect rezultă şi din declaraţia de suspect dată în cursul urmăririi penale, la data de 08.01.2016, de către soţia inculpatului, martora A României Lia (fila 185 din volumul 5 al dosarului de urmărire penală), care afirmă că: *„De la o persoană care a dorit să cumpere terenul de la Băneasa am aflat că Remus Truică nu este singurul finanţator şi că este un grup de oameni cu care el nu ar dori sa facă afaceri. Ne-a spus numele lui Tal Silberstein, Beny Steinmetz, Moshe, Arthur Finkelstein, Shlomo.”*

Faptul că inculpatul Al României Paul Philippe a aflat mai târziu că inculpatul Steinmetz Benyamin este implicat în societatea Reciplia S.R.L. rezultă şi din convorbirea din data de 22.12.2011, ora 20:32:10, purtată între Tal Silberstein şi Lia A României (vol. 8, filele 17-178 din dosarul de urmărire penală):

TAL SILBERSTEIN: Bine. Vreau să fac ceva… O să plec de la hotel, dar ceea ce vreau să fac, dacă vreţi şi dumneavoastră, pentru că profit de această oportunitate şi vin la biroul dumneavoastră, vreau să aduc cu mine o persoană pe care nu aţi mai întâlnit-o înainte, care a investit totul în companie, este domnul STEINMITZ. Este o ocazie specială pentru care se află în România şi aş vrea să înţelegeţi cine este în spatele proiectului.

DOAMNA: Nu, ştim, BENNY STEINMITZ.

TAL SILBERSTEIN: Da. Nu v-aţi întâlnit, ştiu că nu v-aţi întâlnit

niciodată.

DOAMNA: Nu, niciodată. Am sunat, dar nu m-am întâlnit niciodată cu el.

TAL SILBERSTEIN: Aş vrea să-i cer să mă însoţească şi să venim să vă vedem.

DOAMNA: Da.

TAL SILBERSTEIN: Ok?

DOAMNA: Da.

TAL SILBERSTEIN: Pentru a încerca să stabilim tot. Veţi cunoaşte persoana într-o manieră civilizată.

La acest moment, când se poartă această convorbire, infracţiunea de trafic de influenţă comisă de inculpatul Truică Remus era deja săvârşită, nemaifiind posibilă o complicitate la această infracţiune din partea inculpatului Steinmetz Benyamin.

Anterior ori concomitent săvârşirii de către inculpatul Truică Remus a infracţiunii de trafic de influenţă nu există alte probe cu privire la contribuţia inculpatului Steinmetz Benyamin, în afară de convorbirile telefonice interceptate în baza mandatelor de siguranţă naţională care, aşa cum s-a arătat anterior, nu pot avea caracter determinat sau esenţial pentru pronunţarea unei hotărâri de condamnare.

Chiar și din analiza acestor convorbiri telefonice purtate de inculpatul Steinmetz Benyamin cu inculpatul Truică Remus anterior săvârşirii de către acesta din urmă a infracţiunii de trafic de influenţă se constată că nu rezultă din ele, dincolo de orice dubiu rezonabil, faptul că inculpatul Steinmetz Benyamin ar fi avut cunoştinţă de această infracţiune şi că ar fi urmărit înlesnirea săvârşirii acesteia.

Astfel, din convorbirea telefonică din data de 22.10.2007, orele 19:17:59, purtată între Truică Remus şi Benjamin Steinmetz (vol. 8, filele 14-17 din dosarul de urmărire penală), nu rezultă vreun element referitor la infracţiunea de trafic de influenţă comisă de inculpatul Truică Remus. Este o convorbire normală, în care o persoană care are interese în societatea Reciplia S.R.L. întreabă în ce stadiu se află cererile de retrocedare a bunurilor imobile pe care această societate le achiziţionase de la inculpatul Al României Paul Philippe:

BENY: Eu sunt la Belgrad…prietenul tău, TAL m-a dus într-un loc frumos, crede-mă! Plouă toată ziua şi nu se opreşte un minut, am parcurs kilometri în maşină şi în ploaie.

REMUS TRUICĂ: Fii atent, e o persoană periculoasă acest TAL (râde)!

BENY: Acest TAL este foarte periculos, e foarte periculos, sunt de acord. Ce mai faci, totul e ok?

REMUS TRUICĂ: Da, totul e ok. Cred că suntem într-un moment special şi trebuie să luăm nişte decizii despre cum să mergem înainte ... adică într-o manieră pozitivă, nimic perturbator.

(...)

BENY: Ok, ok. Spune-mi, cum s-a mai avansat...? Snagovul e al nostru. Cum este situaţia cu Băneasa, am mai progresat?

REMUS TRUICĂ: Da, este foarte avansată. De asemenea, o să-ţi explic când ne vedem, oricum vreau până de Crăciun vreau să definitivez cel puţin 6 puncte. O să ţi le arăt care dintre ele. Dar astea 6 sunt probabil… nu cele mai

mari, dar ... Băneasa este cel mai mare, dar celelalte sunt de asemenea foarte mari.

BENY: Nu Băneasa, fără să includă Băneasa.

REMUS TRUICĂ: Include, bineînţeles că şi Băneasa.

BENY: La sfârşitul acestui an tu vrei să termini Băneasa?

REMUS TRUICĂ: Da, da, bineînţeles.

BENY: Fantastic! Te-ai descurcat foarte bine, ah?

De asemenea, în convorbirea din data de 15.04.2008, ora 11:39:25, purtată între aceiaşi inculpaţi (vol. 8, filele 29-33 din dosarul de urmărire penală), inculpatul Truică Remus îl informează pe inculpatul Steinmetz Benyamin despre stadiul retrocedării Fermei Regale Băneasa, fără să rezulte vreun element din care s-ar putea deduce că acesta din urmă ar fi cunoscut despre săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă. Dimpotrivă, din faptul că inculpatul Steinmetz Benyamin nu ştia exact care este procedura de retrocedare, ce semnături mai sunt necesare („*BENY: Asta e ultima semnătură de care ai nevoie de la minister? Ultima?”*), se poate deduce contrariul, respectiv că inculpatul Steinmetz Benyamin era convins că este vorba de o procedură legală de retrocedare. Faptul că inculpatul Benyamin Steinmetz susține că trebuie găsită o soluție pentru reducerea taxelor ce trebuie plătite pentru această tranzacție nu înseamnă că se referă obligatoriu la mijloace de natură penală; drept dovadă este faptul că mutarea adresei administrative a terenului cu ieșire la două străzi pe strada cu taxele mai mici este un mijloc legal de reducere a acestor taxe:

REMUS TRUICĂ: .... Ce faci BENNY?...

BENNY: Nu rău. Cum e vremea în România?

REMUS TRUICĂ: Extrem de rea. Nu ştiu ce se întâmplă. Vremea se schimbă. N-am văzut niciodată o primăvară ca asta. Așa frig și așa de multă ploaie....

BENNY: Serios? În Israel este foarte frumos...

REMUS TRUICĂ: Pot să vin acolo?

(...)

REMUS TRUICĂ: Ok. Al doilea subiect se referă la Băneasa. Suntem la stadiul la care schimbăm documentele între noi și instituție. Sunt total nefolositoare actele pe care ni le-au trimis, dar cel puțin nu au intenție rea. Documentele sunt neutre. Neutre sau pozitive. Sper că vom încheia direct cu ei foarte curând... se referă la institut

BENNY: Ok. Ce înseamnă dacă se finalizează?

REMUS TRUICĂ: Înseamnă că semnăm cu ei. De fapt, avem nevoie doar de o semnătură de la ei. Nu avem nevoie de altceva. Am pus totul acolo, 99,9% este totul gata. Nu știu de ce încă... probabil vor să fie acoperiți înainte de a semna.

BENNY: Asta e ultima semnătură de care ai nevoie de la minister? Ultima?

REMUS TRUICĂ: Poftim?

BENNY: Am crezut că ai nevoie de mai multe lucruri, dar nu ai nevoie de altceva.

REMUS TRUICĂ: Cu ei? Cu instituția?

BENNY: Nu şti cu cine, cu oricine…

REMUS TRUICĂ: Da. E nevoie de un singur lucru. Să semneze şeful instituţiei, în rest totul e realizat.

BENNY: Bun…

REMUS TRUICĂ: Cu Aviaţia am realizat toate întâlnirile în ultimele două, trei săptămâni. MOSHE mi-a spus că ţi-a trimis, nu ştiu ce, aşteaptă aprobarea ta.

BENNY: Mi-a trimis nişte acte mici prin care mi-a explicat situaţia financiară. Exact ce mi-ai spus şi tu, nu sunt bani acolo, sunt puţini bani. Trebuie să stăm de vorbă să discutăm despre paşii pe care îi avem de făcut… Trebuie să avansăm, aşa cum am discutat.

REMUS TRUICĂ: Da.

(…)…BENNY: Aştept veşti bune în legătură cu Băneasa (?), e important.

REMUS TRUICĂ: Crede-mă că aştept mai mult decât tine. Sunt ca… aceste semnături.

BENNY: Trebuie să găsim o soluţie pe partea financiară. E foarte dificil să păstrăm…

REMUS TRUICĂ: Ştiu am discutat cu… Am discutat cu TAL acum o să-ţi spună câteva lucruri când se va întoarce. Acum e Kiev.

BENNY: Ok….

REMUS TRUICĂ: Te va suna, probabil….

BENNY: Mulţumesc….

REMUS TRUICĂ: Pa!

Aceeaşi situaţie există şi în cazul convorbirii telefonice din data 08.05.2008, ora 12:30:16, purtată între inculpaţii Truică Remus şi Benyamin Steinmetz (vol. 8, filele 37-39 din dosarul de urmărire penală), din care nu rezultă vreun aspect referitor la infracţiunea de trafic de influenţă comisă de către inculpatul Truică Remus. Din nou inculpatul Benyamin Steinmetz se interesează de stadiul retrocedării Fermei Regale Băneasa, fără să rezulte că acesta ar fi fost la curent cu faptul că inculpatul Truică Remus i-a promis inculpatului Al României Paul Philippe că va interveni pe lângă funcţionarii publici competenţi să dispună asupra retrocedării, cerându-i în schimb nişte bunuri:

REMUS TRUICĂ: Îmi pare rău şi mie, dar azi am semnat un contract mare cu 10% şi a fost o lungă negociere şi luptă şi nu am putut rata o astfel de oportunitate.

BENY: Dar este păcat că îmi aminteşti că am de plătit prea mulţi bani.

REMUS TRUICĂ: Sper că nu se compară cu ce va veni.

BENY: Şi eu sper. Cum a decurs? Când va fi finalul finalului la Băneasa?

REMUS TRUICĂ: Deci, după cum deja ştii, prietenul lui TAL nu a făcut mai nimic şi am găsit cine este şeful tipului care ar fi trebuit să facă asta şi am descoperit că este de la alt…, să spunem în competiţie cu prietenul lui TAL, care este un bun prieten cu mine şi am găsit acum instrumentele şi mâine, la ora 10:00, este o comisie la Institut şi voi merge eu împreună cu prinţul, cu avocaţii şi, probabil, după cum au promis, mâine va fi luată decizia favorabilă. Dar nu vreau să…

BENY: … (neinteligibil) ce se va întâmpla atunci?

REMUS TRUICĂ: Nimic. Doar vor semna și va fi a noastră. Asta e tot. Nu sunt mai mulți pași, e doar un pas.

BENY: Deci nu trebuie să mai vorbești cu cineva, să mai întrebi pe cineva, se termină, e rezolvată?

REMUS TRUICĂ: Da. Doar de semnat. Asta-i tot. Probabil nu va fi chiar mâine, dar important este să avem o decizie favorabilă mâine.

BENY: Deci lipsește doar o semnătură?

REMUS TRUICĂ: Exact, doar una.

BENY: Și apoi este chiar al nostru? Adică putem începe munca pe teren?

REMUS TRUICĂ: Da, este 100% al nostru, este ca și mașina ta, e a ta (RÂDE).

BENY: Foarte bine. Și apoi nu trebuie să dăm nimic….să dăm un hectar aici, un hectar acolo…

REMUS TRUICĂ: Ăhh, ...Adică, va fi probabil o sumă mică pentru acești oameni, dar nu mare lucru….(…)

În această convorbire ar putea fi considerată o afirmaţie referitoare la eventuale fapte de corupţie afirmaţia inculpatului Truică Remus în sensul că *„prietenul lui TAL nu a făcut mai nimic și am găsit cine este șeful tipului care ar fi trebuit să facă asta și am descoperit că este de la alt…, să spunem în competiție cu prietenul lui TAL, care este un bun prieten cu mine și am găsit acum instrumentele și mâine, la ora 10:00, este o comisie la Institut și voi merge eu împreună cu prințul, cu avocații și, probabil, după cum au promis, mâine va fi luată decizia favorabilă."* Nu se poate înţelege, însă, din acest fragment, la cine se referă inculpatul Truică Remus în convorbire, neidentificându-se în cursul urmăririi penale nici persoana respectivă şi nici ce acte a îndeplinit aceasta. Din acest motiv, nu s-a putut reţine că din convorbire rezultă că ar fi fost vorba de un act de trafic de influenţă şi că inculpatul Steinmetz Benyamin ar fi cunoscut cine este această persoană şi ce act de trafic de influenţă a comis inculpatul Truică Remus în legătură cu ea.

Dimpotrivă, rezultă din convorbire că nu este vorba de directorul ICDPP, Horia Iliescu, pentru că inculpatul Truică Remus l-ar fi menţionat în convorbire sau ar fi făcut referire la el în alt mod. În plus, referirea inculpatului Truică Remus este la „șeful tipului", ceea ce îl exclude pe directorul ICDPP, care era chiar „șeful instituţiei".

În plus, pentru a se reţine complicitate la trafic de influenţă, ar trebui ca inculpatul Steinmetz Benyamin să ia cunoştinţă de faptul că Truică Remus a cerut bunuri de la inculpatul Al României Paul în schimbul influenţei, iar nu să afle despre eventuale fapte de abuz în serviciu pe care le-ar fi comis funcţionarii publici comptenţi să dispună cu privire la retrocedare. De altfel, așa cum se arată în cadrul analizei infracțiunii de abuz în serviciu legată de retrocedarea acestui imobil, nu s-a putut reține în speță că restituirea Fermei Regale Băneasa a fost nelegală, motiv pentru care nu sunt întrunite nici elementele constitutive ale unei infracțiuni de abuz în serviciu. Dacă restituirea imobilului ar fi fost nelegală, afirmația inculpatului Truică Remus ar fi putut să constituie un indiciu pentru reținerea unei infracțiuni de abuz în serviciu în sarcina unui funcţionar public („șeful tipului"). În lipsa constatării unor aspecte de nelegalitate a retrocedării,

această afirmație făcută de inculpatul Truică Remus poate fi văzută ca o simplă laudă a sa față de inculpatul Benyamin Steinmetz, fără nicio consecință penală.

De asemenea, afirmaţia inculpatului Truică Remus *„Adică, va fi probabil o sumă mică pentru aceşti oameni, dar nu mare lucru”* poate fi interpretată mai degrabă ca o referire la sumele de bani pe care acesta le-a dat chiriaşilor din clădirile Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor (martorii Osiac Marian, Fătu Viorel, Dragomir Liliana, Larionesi Mînă și Dinu Sorina), pentru a-i determina să plece din locuinţele închiriate. Martorii audiaţi au arătat că, după retrocedarea imobilului teren pe care erau amplasate nişte construcţii degradate în care locuiau, doar în scripte sau în mod real, unii angajaţi ai ICDPP, inculpatul Truică Remus le-a înmânat acestora, pe semnătură, câte o sumă de bani pentru a se muta din aceste locuinţe. Acesta nu poate fi considerat un act ilicit sau de corupţie, deoarece persoanele respective nu aveau nicio competenţă în soluţionarea cererii de retrocedare, iar sumele de bani au fost date pentru a le înlesni evacuarea din clădirile retrocedate.

Afirmaţia inculpatului Steinmetz Benyamin *„Și apoi nu trebuie să dăm nimic….să dăm un hectar aici, un hectar acolo…”* nu poate fi legată neapărat de fapta inculpatului Truică Remus de a-i da inculpatului Chiriac Theodor o suprafaţă din terenul din Pădurea Snagov, retrocedat, ci poate fi legată şi de transmietrea către societatea comercială aparţinând inculpatei Păvăloiu Nela a unei părţi din acest teren. Având în vedere referirea inculpatului Steinmetz Benyamin la suprafeţe mari *(„un hectar”*), cel mai porbabil referirea a fost la suprafeţele de teren transmise către inculpata Păvăloiu Nela (care erau justificate de contractul încheiat anterior de aceasta cu inculpatul Al României Paul), iar nu la suprafaţa de 1000 mp., transmisă către inculpatul Theodor Chiriac, cu titlu de mită.

Restul convorbirilor telefonice invocate de parchet în acuzarea inculpatului Steinmetz Benyamin sunt purtate de terţe persoane, nu de către acesta în mod direct şi se referă la aspecte privind administrarea societăţii Reciplia S.R.L. şi a bunurilor dobândite de aceasta.

Din convorbirea telefonică purtată în ziua de 03.01.2008, ora 19:55:24, de Remus Truică cu Shimon (vol. 8, filele 24-26 din dosarul de urmărire penală), rezultă că cei doi interlocutori vorbesc despre un proiect pe care să-l dezvolte în localitatea Snagov. Afirmaţia inculpatului Truică Remus în sensul că „*Mai mult sau mai puțin sunt șef acolo, deci să ajut mult să obții tot ceea ce ai nevoie în Snagov”* nu a fost făcută către inculpatul Steinmetz Benyamin, pentru a putea fi considerată o aducere la cunoştinţă a folosirii influenţei în legătură cu retrocedarea bunurilor către inculpatul Al României Paul Philippe:

SHIMON: (râde) Te iubesc, prietene! (...) Am primit mail-ul tău și am vorbit ieri noapte cu TAL despre proiectul tipului din Snagov, i-am uitat numele.

REMUS TRUICĂ: ROȘCA.

SHIMON: MOSHE AGAVI s-ar putea să vină în România ori astăzi, ori mâine.

REMUS TRUICĂ: Nu, eu am înțeles că pe data de 7.

SHIMON: Ești sigur? Pentru că am vorbit ieri cu el și mi-a spus că s-ar putea să fie…poate mă înșel, poate mă înșel. Nu știu.

REMUS TRUICĂ: Oricum, i-am dat și lui detaliile avocatului și dacă poate fi în contact cu el este foarte bine.

SHIMON: Îți spun ce voi face. Am vorbit cu BENNY despre acest proiect. Mă voi întâlni mâine cu BENNY pentru a-i explica puțin despre acest proiect. Noi avem multe proiecte acolo. Poate fi o locație bună, nu știu, poate tu ai dreptate, poate trebuie să gândim mai atent. Nu putem cumpăra cu trei milioane de dolari? Ce crezi?

REMUS TRUICĂ: Cred că MOSHE poate pune presiune, deoarece ei se grăbesc să vândă, pentru că ei vor să cumpere altă insulă în Snagov, nu știu unde și cred că nu sunt așa de bogați să aibă acești bani. Acesta este un alt subiect pe care o să-l discutăm după. Cred că dacă MOSHE va ști cum să conducă această negociere va putea să scadă un pic prețul.

SHIMON: Ok.

REMUS TRUICĂ: Asta cred. Chiar dacă vor spune: Nu, nu, niciodată. Dar știi, când le arăți banii, vor accepta.

SHIMON: Ok. Ce sugerezi? Voi vorbi cu BENNY mâine, îți voi telefona după întâlnire. Mă voi întâlni și cu MOSHE AGAVI. Îi voi telefona acum, nu știu dacă MOSHE AGAVI este în Africa de Sud sau nu, vreau să văd exact unde este. Vom lua o decizie, vreau să știu care este riscul nostru, dacă există vreun risc.

REMUS TRUICĂ: Nu, nu este nici un risc. Este vorba doar de suma de bani.

SHIMON: Dar depinde și de cât putem negocia? MOSHE AGAVI mi-a spus că avem o intrare de unu. Unu e ca 15-16 mp.

REMUS TRUICĂ: Da, e mai mult decât ai avea nevoie.

SHIMON: ... (neinteligibil)

REMUS TRUICĂ: Mai mult sau mai puțin sunt șef acolo, deci să ajut mult să obții tot ceea ce ai nevoie în Snagov.

Convorbirea din data de 06.05.2008, ora 15:40:12, purtată de Remus Truică cu Shimon Sheves (vol. 8, filele 34-36 din dosarul de urmărire penală), reprezintă o discuţie despre procentele pe care urma să le primească martorul Radu Dimofte şi inculpaţii din prezenta cauză.

SHIMON: Foarte bine. Am avut o convorbire cu TAL ieri cu privire la ce ştii şi tu că am vorbit.

REMUS TRUICĂ: Da. Deci mâine, Shimon, presupunem că se va semna asta. Vreau să te întreb dacă vrei ca David să se uite pe contract.

SHIMON: Da. Te rog. E foarte important pentru mine. Tu ai vorbit despre 10%, da?

REMUS TRUICĂ: Da.

SHIMON: Ok. Şi nu ţi-am trimis de la TAL, el mi-a spus că preţul a crescut la 6 punct şi ceva zero. (...)

REMUS TRUICĂ: În 10 zile de la semnarea contractului.

SHIMON: Am înţeles. Tu şi Radu luaţi 50% din asta?

REMUS TRUICĂ: ...

SHIMON: REMUS ?

REMUS TRUICĂ: Da.

SHIMON: Mă auzi, prietene?

REMUS TRUICĂ: Da. Te rog.

SHIMON: Deci, tu şi Radu luaţi 50%, iar eu şi Benny luăm 50%.

REMUS TRUICĂ: Desigur, din contract, iar la plată este 80-20 ca de obicei.

SHIMON: Este la fel 80-20?

REMUS TRUICĂ: Da. Asta este ce am decis. Am decis ceva diferit?

SHIMON: Nu, nu, nu, pentru că Benny mi-a spus altceva, el a vorbit cu TAL, deci lasă-mă să… este bine că mi-ai spus asta, ok, mă duc să-l văd pe Benny şi te rog trimite-i lui David contractul şi eu îţi voi da un telefon poate împreună cu Benny sau singur. Ok? Dar e foarte important să închizi cu ei. Ok. Acum spune-mi ceva, numărul doi, tu ai vorbit cu Benny ieri?

Acelaşi lucru rezultă şi din convorbirea din data de 11.09.2008, ora 13:49:49, purtată de Remus Truică cu Shimon (probabil Shimon Manahen, cumnatul lui Benyamin Steinmetz) şi Davi Barnett, avocatul din Israel al lui Benyamin Steinmetz (vol. 8, filele 54-56 din dosarul de urmărire penală), în care se discută de diferite procente din afacere:

SHIMON: Mă aflu cu David Barnett... vorbim despre cei 20% ai prietenilor noştri... ştii ce vorbesc.

REMUS TRUICĂ: Da.

SHIMON: Ok. În contractul pe care l-am scris noi… şi am discutat(?) cu David înaintea semnării… noi am stabilit ferm acolo că noi oferim 20% net din ce Reciplia va primi. Ok?

REMUS TRUICĂ: Da.

SHIMON: Deci înseamnă că fără domnul P. şi bla, bla, bla…

REMUS TRUICĂ: Da.

SHIMON: Dar vreau să te întreb ceva pentru că eu i-am spus lui David… nu e doar domnul P. pe care trebuie să-l deducem, mai este şi femeia. Îţi aminteşti de femeia despre care am vorbit. (…)

DAVE: Şi întrebarea e, dacă vrem să fim isteţi şi să punem ca oamenii mari să ia 20% nu din 80, ci din 75.

REMUS TRUICĂ: Da, dar… nu! Nu! Nu putem face… o putem face pentru... partea prințului dar n-o putem face pentru cele 5% pe care trebuie să le dăm altcuiva, pentru că erau în interiorul Reciplia. Nu putem face asemenea modificări.

DAVE: Ok, asta era întrebarea mea, am vrut doar să îi explic lui Shimon…

REMUS TRUICĂ: Nu, nu… în mintea lor treaba e împărţită în două: prinţul şi noi, 80-20. Dar ei nu ştiu de cele 6% care sunt incluse şi nu e musai să trecem chestia asta acolo. Şi ei nu vor afla.

DAVE: Întrebarea mea e acum REMUS: noi vrem să le dăm acum 20% din 80%...

REMUS TRUICĂ: Da.

DAVE: Când deţinem terenul, le vom da cele 20% din 80 şi le spunem că totul merge la prinţ. Ei vor putea să afle că suntem deja 86?

REMUS TRUICĂ: Nu ştiu. Nu vor afla… Oricum, şi dacă vor afla, e dreptul nostru să cumpărăm alte drepturi, aşa că nu e ceva… Nu sunt îngrijorat de asta.

Aşadar, neputându-se face o legătură certă, concretă, între fapta inculpatului Steinmetz Benyamin de finanţare a activităţii societăţii Reciplia S.R.L. şi fapta de trafic de influenţă comisă de inculpatul Truică Remus, nu s-a putut reţine în sarcina inculpatului Steinmetz Beniamin complicitatea la această infracţiune. În ce priveşte ajutorul care ar fi fost acordat de inculpatul Steinmetz Benyamin la traficul de influenţă care ar fi fost comis de inculpaţii Tal Silberstein şi Roşu Robert Mihăiţă, aşa cum s-a arătat anterior, presupusele fapte ale acestora de pretindere sau de primire a unor bunuri în schimbul promiterii folosirii influenţei pe lângă funcţionari publici nu există, motiv pentru care nu s-a putut reţine nici complicitatea inculpatului Steinmetz Benyamin la acestea. Pentru aceste motive, fiind vorba de o finanţare legală a unei afaceri, instanţa de fond a reţinut că fapta inculpatului Steinmetz Benyamin nu este prevăzută de legea penală şi, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a dispus achitarea inculpatului pentru complicitate la infracţiunea de trafic de influenţă, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal.

i). Referitor la infracţiunea de abuz în serviciu reţinută în forma autoratului în sarcina inculpaţilor MUŞAT APOSTOL, DIMA NICULAE, JECU NICOLAE, POPA CATERINA, DELCEA VALENTIN, OLTEANU GHEORGHE, CHIRIAC THEODOR şi în forma complicităţii în sarcina inculpaţilor TRUICĂ REMUS, AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, ROŞU ROBERT MIHĂIŢĂ şi PĂVĂLOIU NELA, în legătură cu retrocedarea suprafeţei de teren de 46,78 ha din Pădurea Snagov:

Inculpatul MUŞAT APOSTOL este acuzat în rechizitoriu că, în perioada 2006-2007, în calitate de primar al localităţii Snagov şi preşedinte al comisiei locale de fond funciar, învestită cu soluţionarea cererii inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE de retrocedare a suprafeţei de 46,78 ha teren forestier, cu intenţie, urmare a intervenţiei inculpaţilor PĂVĂLOIU NELA şi AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, în lipsa oricărei analize a cererii şi înscrisurilor doveditoare, cu încălcarea dispoziţiilor legale (Legea nr. 1/2000, Legea nr. 247/2005, Regulamentul de aplicare a legii), a aprobat şi semnat anexa 37 din 09.03.2006, prin care s-a recunoscut dreptul inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL asupra suprafeţei solicitate, deşi acesta nu a depus înscrisuri din care să rezulte că este persoană îndreptăţită şi că terenul a fost preluat de la Carol al II-lea, iar ulterior, pe parcursul anului 2007, la cererea inculpatului TRUICĂ REMUS, a susţinut punerea în posesie a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE (cunoscând că acesta nu este îndreptăţit, mediind întâlniri între funcţionari şi TRUICĂ REMUS, păstrând legătura cu reprezentanţii inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL), consecinţa fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, sumă care reprezintă totodată şi folos necuvenit pentru PĂVĂLOIU NELA, AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE şi membrii grupului infracţional „Reciplia”, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit cu consecinţe deosebit de grave*, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal, art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul DIMA NICULAE este acuzat că, în calitate de secretar al Localităţii Snagov şi membru în comisia locală de fond funciar, acţionând la cererea primarului Muşat Apostol, cu intenţie, în lipsa oricărei analize a cererii formulate de AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, cu încălcarea dispoziţiilor legale (Legea nr. 1/2000, Legea nr. 247/2005), a aprobat şi semnat anexa 37 din 09.03.2006, prin care s-a recunoscut dreptul acestuia asupra suprafeţei solicitate, deşi nu a depus înscrisuri din care să rezulte că este persoană îndreptăţită şi că terenul a fost preluat de la Carol al II-lea, consecinţa fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, sumă care reprezintă totodată şi folos necuvenit pentru PĂVĂLOIU NELA, AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE şi membrii grupului infracţional „Reciplia", faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecinţe deosebit de grave*, prevăzut de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul JECU NICOLAE este acuzat că, în calitate de prefect al judeţului Ilfov şi preşedinte al comisiei judeţene de fond funciar, învestită cu soluţionarea cererii inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE de retrocedare a suprafeţei de 46,78 ha teren forestier la Snagov, acţionând cu intenţie, urmare a intervenţiei inculpatei PĂVĂLOIU NELA, cu încălcarea dispoziţiilor legale (Legea nr. 1/2000, Legea nr. 247/2005, Regulamentul de aplicare), a aprobat în comisie validarea anexei 37 din 09.03.2006, prin care s-a recunoscut dreptul lui AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE asupra suprafeţei de teren solicitate, deşi acesta nu a depus înscrisuri din care să rezulte că este persoană îndreptăţită şi că terenul a fost preluat de la Carol al II-lea, fiind emisă astfel hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006, semnată pentru inculpat, în baza ordinului dat de acesta, de unul dintre subprefecţi, inculpatul DELCEA VALENTIN, iar ulterior a semnat hotărârea nr. 661 din 02.03.2007, prin care prima hotărâre a fost revocată şi s-a validat anexa 37 pentru suprafaţa de 36,78 ha, iar după punerea în posesie a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE cu suprafaţa de teren revendicată, de 46,78 ha, deşi instituţia pe care o conducea a fost notificată expres despre existenţa deciziei nr. 1/1941 a ÎCCJ, a emis titlurile de proprietate nr. 243/07.08.2007 – pentru 10 ha şi nr. 246/31.08.2007 – pentru 36,78 ha, pe numele inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE ca moştenitor al lui Carol al II-lea, consecinţa fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, sumă ce reprezintă folos necuvenit pentru AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, PĂVĂLOIU NELA, TRUICĂ REMUS şi asociaţii acestuia în grupul infracţional, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecinţe deosebit de grave*, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul DELCEA VALENTIN este acuzat că, în calitate de subprefect al judeţului Ilfov şi membru al comisiei judeţene de fond funciar, învestită cu soluţionarea cererii inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE de retrocedare a suprafeţei de 46,78 ha teren forestier, acţionând cu intenţie,

urmare a intervenţiei inculpatei PĂVĂLOIU NELA, cu încălcarea dispoziţiilor legale (Legea nr. 1/2000, Legea nr. 247/2005), a aprobat în comisie şi a semnat apoi hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006, prin care a fost validată anexa 37 din 09.06.2006, prin care s-a recunoscut dreptul lui AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE asupra suprafeţei de teren solicitate, deşi acesta nu a depus înscrisuri din care să rezulte că este persoană îndreptăţită şi că terenul a fost preluat de la Carol al II-lea, consecinţa fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, sumă care reprezintă totodată şi folos necuvenit pentru PĂVĂLOIU NELA, AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE şi membrii grupului infracţional „Reciplia", faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecinţe deosebit de grave*, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpata POPA CATERINA este acuzată că, în calitate de membru al comisiei judeţene de fond funciar, învestită cu soluţionarea cererii inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE de retrocedare a suprafeţei de 46,78 ha teren forestier, acţionând cu intenţie, urmare a intervenţiei inculpatei PĂVĂLOIU NELA, cu încălcarea dispoziţiilor legale (Legea nr. 1/2000, Legea nr. 247/2005), a aprobat validarea anexei 37din 09.06.2006, prin care s-a recunoscut dreptul lui AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE asupra suprafeţei solicitate, deşi acesta nu a depus înscrisuri din care să rezulte că este persoană îndreptăţită şi că terenul a fost preluat de la Carol al II-lea, fiind emisă în acest sens hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006, pe care a semnat-o în calitate de secretar al comisiei, iar ulterior a semnat hotărârea nr. 661 din 02.03.2007, prin care prima hotărâre a fost revocată şi s-a validat anexa 37 pentru suprafaţa de 36,78 ha, consecinţa fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, sumă care reprezintă totodată şi folos necuvenit pentru PĂVĂLOIU NELA, AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE şi membrii grupului infracţional „Reciplia", faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecinţe deosebit de grave*, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul OLTEANU GHEORGHE este acuzat că, în calitate de membru al comisiei judeţene de fond funciar, urmare a cererii inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE de retrocedare a suprafeţei de 46,78 ha teren forestier, depusă la Primăria Snagov la 01.11.2005, acţionând cu intenţie, urmare a intervenţiei inculpatei PĂVĂLOIU NELA şi la cererea inculpatului JECU NICOLAE, cu încălcarea dispoziţiilor legale (Legea nr. 1/2000, Legea nr. 247/2005), împreună cu ceilalţi membri ai comisiei, a aprobat validarea anexei 37 din 09.06.2006, întocmită de comisia locală de fond funciar Snagov, prin care s-a recunoscut dreptul lui AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE asupra suprafeţei solicitate, deşi acesta nu a depus înscrisuri din care să rezulte că este persoană îndreptăţită şi că terenul a fost preluat de la Carol al II-lea, fiind emisă în acest sens hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006, consecinţa fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, sumă care reprezintă totodată şi folos

necuvenit pentru PĂVĂLOIU NELA, AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE şi membrii grupului infracţional „Reciplia”, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecinţe deosebit de grave*, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul CHIRIAC THEODOR este acuzat că, urmare a validării în mod nelegal a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE cu suprafaţa de 46,78 ha teren forestier în localitatea Snagov, cunoscând opoziţia Direcţiei Silvice Bucureşti, precum şi existenţa deciziei 1/1941 a ICCJ (din care rezulta că inculpatul nu are vreun drept asupra pădurii), urmărind să obţină foloase necuvenite pentru sine (bani sau terenuri în Snagov) şi pentru alţii (TRUICĂ REMUS şi ceilalţi membri ai grupului infracțional), acţionând în calitate de director tehnic al Direcţiei Silvice Bucureşti (DS Ilfov), la cererea lui TRUICĂ REMUS şi având drept justificare notificările depuse de inculpatul ROŞU ROBERT pentru punerea în posesie a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE cu 46, 78 ha în Snagov, a semnat în numele directorului instituţiei din care făcea parte, la datele de 26.06.2007 şi 15.08.2007, adresele (ordinele) prin care a solicitat Ocolului Silvic Snagov punerea în posesie a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL cu terenul solicitat, deşi cunoştea că acesta nu este îndreptăţit şi că anterior poziţia instituţiei a fost constant de respingere a punerii în posesie, primind în schimb ulterior un teren forestier de 1000 mp în zona Fundul Sacului, cu consecinţa prejudicierii a statului român cu suma de 9.523.769 euro, sumă care reprezintă totodată şi folos necuvenit pentru PĂVĂLOIU NELA, AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE şi membrii grupului infracţional „Reciplia”, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecinţe deosebit de grave*, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin.1 Cod penal, art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul TRUICĂ REMUS este acuzat că, în cursul anului 2007, cu intenţie, urmărind realizarea scopului grupului infracţional, a acţionat pentru a-i ajuta pe funcţionarii publici cu rol în punerea în posesie a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE cu Pădurea Snagov, respectiv pe inculpaţii MUŞAT APOSTOL (primarul localităţii Snagov) şi CHIRIAC THEODOR (director tehnic Direcţia Silvică Bucureşti), prin prezentarea sa la sediul primăriei, convingerea acestora că demersul realizat nu va avea consecinţe negative datorită influenţei sale politice, prin oferirea de foloase necuvenite, determinându-i să realizeze punerea în posesie a inculpatului susmenţionat, la data de 26.06.2007, cu suprafaţa de 10 ha zona Fundul Sacului Snagov şi la data de 15.08.2007, cu 36,78 ha, deşi cunoştea faptul că inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE nu are vreun drept asupra suprafeţei solicitate, urmărind şi obţinând foloase necuvenite atât pentru sine, cât şi pentru inculpata PĂVĂLOIU NELA şi membrii grupului infracțional, consecinţa fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu*

consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE este acuzat că, urmărind să obţină foloase necuvenite pentru sine, pentru inculpata PĂVĂLOIU NELA şi pentru membrii grupului infracţional cu care încheiase contractul de cesiune drepturi în 1 noiembrie 2006, cu intenţie, ştiind că nu este persoană îndreptăţită la restituire (nu exista titlu, nu a făcut dovada deposedării lui Carol al II-lea şi, mai mult, a avut cunoştinţă de decizia 1/1941 a ICCJ), direct (prin prezenţa sa la sediul primăriei Snagov făcând presiuni pentru punerea în posesie) sau indirect, prin mandatari (Roşu Robert, Truică Remus şi Păvăloiu Nela), a făcut demersuri (cereri, memorii, notificări) şi a determinat funcţionari publici cu atribuţii în retrocedarea şi punerea în posesie din cadrul autorităţilor publice să-şi încalce atribuţiile de serviciu şi dispoziţiile legilor de retrocedare şi să aprobe, iar apoi să procedeze la punerea sa în posesie cu suprafaţa de 46,78 ha teren forestier zona Fundul Sacului Snagov, consecinţa fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecinţe deosebit de grave*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul ROŞU ROBERT MIHĂIŢĂ este acuzat că, pentru atingerea scopului grupului infracţional privind dobândirea bunurilor revendicate de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, în calitatea sa de avocat al SC RECIPLIA SRL, urmare a înţelegerii inculpatului TRUICĂ REMUS cu inculpatul CHIRIAC THEODOR şi pentru a-l ajuta pe acesta din urmă să aibă justificarea pentru a ordona punerea în posesie în locul directorului Direcţiei Silvice, cunoscând opoziţia constantă a acestuia din urmă la retrocedarea pădurii, a făcut demersuri pentru punerea în posesie a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE cu suprafaţa de 46,78 ha, semnând şi depunând în cursul anului 2007 cereri şi notificări la Direcţia Silvică Bucureşti, ameninţând cu acţiuni pentru angajarea răspunderii persoanelor vinovate şi plata de către acestea de despăgubiri băneşti ca urmare a comportamentului „abuziv" al RNP Romsilva, solicitând directorului „să intervină şi să remedieze" situaţia, toate acestea ştiind că inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE nu este persoană îndreptăţită şi pădurea nu a fost proprietatea lui Carol al II-lea, acţiuni urmate de emiterea de către CHIRIAC THEODOR a ordinelor de punere în posesie şi predarea efectivă a terenurilor, pentru care a asigurat prezenţa la primărie a avocatului Ene Mihail a cărui activitate o coordona, care a semnat procesul-verbal în numele inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, conscinţa fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, sumă care reprezintă totodată folos necuvenit pentru acesta, REMUS TRUICĂ, PĂVĂLOIU NELA şi membrii grupului infracţional, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecinţe deosebit de grave*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la

art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpata PĂVĂLOIU NELA este acuzată că, urmare a înţelegerii avute cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, căruia i-a promis că prin influenţa avută la nivelul funcţionarilor publici cu atribuţii în retrocedarea pădurii Snagov îi poate determina să acţioneze conform intereselor acestuia, a făcut demersuri la Primăria Snagov şi Instituţia Prefectului Ilfov, a redactat cereri, memori, a pus la dispoziţia funcţionarilor publici înscrisuri şi, prin intermediul primarului MUŞAT APOSTOL, cu care are o relație apropiată, beneficiind de sprijinul unor persoane din conducerea unor partide politice, şi-a exercitat influenţa asupra funcţionarilor publici din cadrul comisiei locale Snagov şi comisiei judeţene de fond funciar Ilfov, determinându-i să valideze retrocedarea către inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE a suprafeţei de 46,78 ha teren forestier, deşi acesta nu a depus cerere în mod valabil, nu a făcut dovada titlului lui Carol al II-lea sau drepturilor sale succesorale după acesta, consecinţa fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, sumă care reprezintă totodată şi folos necuvenit pentru aceasta, inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE şi membrii grupului infracţional „Reciplia”, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecinţe deosebit de grave*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Instanţa de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul judecăţii nu confirmă săvârşirea de către inculpaţii Muşat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin, Olteanu Gheorghe, Chiriac Theodor, Truică Remus, Al României Paul Philippe, Roşu Robert Mihăiţă şi Păvăloiu Nela a acestei infracţiuni.

Instanţa a arătat anterior motivele pentru care se impune înlăturarea din încadrarea juridică a acestei infracţiuni a dispoziţiilor art. 309 Cod penal, privind consecinţele deosebit de grave şi a formei continuate a infracţiunii reţinute în sarcina inculpaţilor Muşat Apostol şi Chiriac Theodor.

Potrivit art. 297 alin. 1 Cod penal, infracţiunea de abuz în serviciu constă în fapta funcţionarului public care, în exercitarea atribuţiilor de serviciu, nu îndeplineşte un act sau îl îndeplineşte în mod defectuos şi prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice. Conţinutul constitutiv al faptei a fost circumstanţiat prin Decizia Curţii Constituţionale nr. 405/2016.

Varianta de agravare de la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 presupune cerinţa ca, în urma abuzului în serviciu, funcționarul public să fi obţinut, pentru sine ori pentru altul, un folos necuvenit.

Instanța a constatat că, în afara inculpaților Jecu Nicolae, Popa Caterina și Delcea Valentin, au mai fost și alte persoane membre în Comisia județeană de fond funciar Ilfov, care au votat la fel ca aceştia şi nu au fost trimise în judecată pentru săvârșirea vreunei infracțiuni, fiind vorba de martorii Ghiba Ruxandra – director OCPI, Zoltan Nagy Bege – reprezentant ADS, Petrişor Teodor pentru

Ioanoveci Elie Nicolae – director ANIF, Cismaru Nicolae – vicepreşedinte CJ Ilfov, Cucu Ionuţ – delegat Direcţia Silvică, Băncilă Florian – delegat ITRSV, Burlacu Victor – SNTR Propact. Deşi în cadrul şedinţei în care s-a votat retrocedarea imobilului către inculpatul Al României Paul Philippe doar martorul Cucu Ionuţ, reprezentantul Direcţiei Silvice, s-a opus validării anexei 37 a Comisiei locale Snagov de fond funciar, toţi ceilalţi membri votând pentru, parchetul a considerat că au săvârşit infracţiunea de abuz în serviciu prin validarea acestei anexe doar inculpaţii Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin şi Olteanu Gheorghe. Dacă acțiunea esențială care a determinat punerea în mișcare a acțiunii penale față de acești inculpați, respectiv votul exprimat pentru retrocedare, a fost similară cu cea a martorilor menționați anterior, tratamentul diferențiat al acestora față de inculpați trebuie să aibă o justificare obiectivă rezonabilă. Or, în cauză, nu se poate reține o astfel de justificare rezonabilă în cazul inculpaților Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin şi Olteanu Gheorghe, nefiind probe că aceștia au acționat cu o formă de vinovăție diferită de cea a martorilor ori că au acţionat în urma vreunei influențe ilicite a unei terțe persoane.

S-a invocat de către parchet faptul că inculpaţii trimişi în judecată ar fi decis restituirea în urma presiunii sau intervenţiei venite din partea senatorului Rădulescu Cristache. Nu există, însă, nicio probă directă care să dovedească, dincolo de orice dubiu rezonabil, că inculpaţii trimişi în judecată ar fi luat hotărârea de retrocedare cu încălcarea legii ca urmare a intervenţiei acestui martor. De altfel, dacă ar fi reţinut această ipoteză, parchetul ar fi trebuit să-i reţină şi martorului Rădulescu Cristache participaţia la infracţiunea de abuz în serviciu, sub forma instigării.

În realitate, din probele administrate rezultă că hotărârea de retrocedare a terenului din Pădurea Snagov a fost dată cu respectarea legii.

Primul argument al parchetului în susţinerea acestei acuzaţii de abuz în serviciu îl reprezintă lipsa dovezii calității de moștenitor a inculpatului Al României Paul Philippe de pe urma fostului Rege Carol al II-lea, întrucât certificatele de calitate de moștenitor eliberate acestuia ar fi fost nelegale.

Aşa cum s-a arătat, dreptul inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea acestui imobil a fost statuat prin mai multe hotărâri judecătoreşti civile, care au autoritate de lucru judecat sub acest aspect. S-a motivat anterior că hotărârea nr. 132/06.02.1955, pronunţată în dosarul nr. 234/1954 al Secţiei I-a a Tribunalelor Judiciare de la Lisabona, Portugalia, recunoscută prin decizia irevocabilă nr. 954/14.02.2012, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie în dosarul nr. 5696/2/2009 – exequatur, are autoritate de lucru judecat cu privire la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de moştenitor al fostului Rege Carol al II-lea, iar sentinţa civilă nr. 1872/26.06.2003, pronunţată de Judecătoria Buftea (definitivă şi irevocabilă prin neapelare) şi Sentinţa civilă nr. 1496/16.05.2005, pronunţată de Judecătoria Buftea (rămasă irevocabilă prin respingerea apelului prin decizia civilă nr. 1075/A/12.05.2006 a Tribunalului Bucureşti şi respingerea recursului prin decizia civilă nr. 73/22.01.2007 a Curţii de Apel Bucureşti), au autoritate de lucru judecat cu privire la dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita restituirea suprafeţei de teren de 46,78 ha. din Pădurea Snagov. Aceste instanțe civile au analizat atât

calitatea de moștenitor de pe urma fostului Rege Carol al II-lea, cât și dreptul de a solicita restituirea acestui imobil, ajungând la concluzia că inculpatul a făcut dovada ambelor aspecte.

Parchetul a mai susţinut că inculpatul Al României Paul Philippe ar fi folosit acte frauduloase ori obţinute cu încălcarea normelor notariale pentru a-şi dovedi calitatea de succesor al fostului Rege Carol al II-lea. Aceste susţineri ale parchetului nu sunt confirmate de probe, ele fiind rezultatul interpretării eronate a normelor legale din domeniu.

Nu a putut fi primită această susținere a parchetului, în primul rând pentru că inculpatul Al României Paul Philippe a făcut dovada dreptului său prin folosirea unor certificate de calitate de moștenitor eliberate de notarii publici, iar actele autentice beneficiază de prezumția de legalitate și fac probă până la înscrierea în fals sau până la declararea nulității acestora de către o instanță învestită în acest sens. Nu a existat niciodată un litigiu civil în fața vreunei instanțe de judecată competente și nu există nicio hotărâre judecătorească care să constate nulitatea sau ineficiența juridică a vreunuia dintre actele notariale pe care parchetul le consideră nelegale sau false și nici parchetul nu a investigat vreo infracțiune de fals legată de aceste acte. Din acest motiv, funcţionarii care au analizat cererea de retrocedare formulată de inculpatul Al României Paul Philippe, printre care și inculpații din prezenta cauză, nu puteau pune la îndoială actele notariale prezentate de acesta în susţinerea cererii sale de retrocedare.

Punctul 23. 1 lit. b) din Normele metodologice de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001 arată că actele juridice care atestă calitatea de moştenitor sunt: „*certificatul de moştenitor sau de calitate de moştenitor, actele de stare civilă care atestă rudenia sau filiaţia cu titularul iniţial al dreptului de proprietate, testamentul însoțit de certificat de moştenitor sau de calitate de moştenitor*”.

Rezultă, așadar, că actele de stare civilă și actele autentice notariale, precum certificatele de moştenitor sau de calitate de moștenitor, testamentele și certificatele de calitate fac dovada calității de moștenitor, iar *unitatea deținătoare* a imobilului a cărui retrocedare se solicită avea competența să decidă asupra cererii de retrocedare formulate de petent, în baza actelor prezentate de către acesta. Inculpatul Al României Paul Philippe a depus, în cursul procedurilor administrative, acte doveditoare ale calității sale de moștenitor, în deplină conformitate cu cerințele normelor legale.

Înscrisurile autentice care poartă sigiliul („*timbrul sec*”) şi semnătura notarului public au un caracter de autoritate publică până la anularea sau desfiinţarea de către o instanţă de judecată şi au forţă probantă cu privire la realitatea conţinutului şi a consecinţelor legale ale acestor acte autentice. Astfel, art. 4 din Legea nr. 36/1995 precizează că *„actul îndeplinit de notarul public, purtând sigiliul şi semnătura acestuia, este de autoritate publică şi are forţă probantă prevăzută de lege.”*

În materia certificatului de moștenitor, art. 88 din Legea nr. 36/1995 statua că: *„Cei care se consideră vătămaţi în drepturile lor prin emiterea certificatului de moştenitor pot cere instanţei judecătoreşti anularea acestuia şi stabilirea drepturilor lor, conform legii. Până la anularea sa prin hotărâre judecătorească, certificatul de moştenitor face dovada deplină în privinţa*

calităţii de moştenitor şi a cotei sau bunurilor care se cuvin fiecărui moştenitor în parte”.

Certificatul de calitate de moștenitor era reglementat la momentul emiterii certificatelor din prezenta cauză prin art. 84 din Legea nr. 36/1995, potrivit căruia: *„În cazul în care nu s-a făcut dovada existenţei unor bunuri în patrimoniul defunctului ori determinarea acestora necesită operaţiuni de durată şi moştenitorii solicită să li se stabilească numai calitatea, se poate emite certificat de calitate de moştenitor”*. Acesta putea face dovada calităţii de moştenitor a posesorului, fiind folosit în procedura de retrocedare a bunurilor imobile preluate în mod abuziv de către stat.

Așadar, certificatul de calitate de moștenitor nr. 55/26.05.2005 prin care se constată calitatea de moștenitor a lui Carol Mircea Grigore al României după tatăl său, Regele Carol al II-lea al României, se bucură de prezumția de legalitate prevăzută de legea în vigoare la data emiterii acestuia (art. 88 din Legea nr. 36/1995 a notarilor publici și a activității notariale, art. 111 din Regulamentul de punere în aplicare a Legii nr. 36/1995) și are forţă probantă cu privire la realitatea conţinutului și a consecinţelor sale legale (art. 4 din Legea nr. 36/1995). Susţinerea parchetului potrivit căreia acesta ar fi nelegal deoarece nu a fost emis cu citarea fostului Rege Mihai I nu a putut fi primită, deoarece la momentul emiterii sale legea nu prevedea obligativitatea citării tuturor moştenitorilor pentru eliberarea certificatului de calitate de moştenitor. Această obligativitate a fost introdusă în lege abia prin Legea nr. 77/2012, nefiind în vigoare la data emiterii certificatului de calitate de moştenitor nr. 55/26.05.2005 şi nici la momentul examinării cererii de retrocedare a Pădurii Snagov. Nefiind prevăzută la vremea respectivă obligativitatea citării tuturor moștenitorilor la eliberarea certificatului de calitate de moștenitor, nu se poate considera că certificatul nr. 55/26.05.2005 ar fi nelegal.

Aceleaşi argumente sunt valabile şi în ceea ce priveşte legalitatea certificatului de calitate de moştenitor nr. 129/24.05.2006 BN Elena Boroi, al lui Al României Paul Philippe și Alexander Ioan Nicholas George de Hohenzollern, după tatăl acestora, Mircea Grigore al României.

Carol Mircea Grigore a formulat în data de 10.02.2002 o Ofertă de donație către fiul său, Al României Paul Philippe, referitoare la drepturile asupra tuturor bunurilor aflate în România, respectiv 37,5% din averea regală moştenită de la Regele Carol al II-lea (recunoscută inclusiv prin Hotărârea Tribunalului de la Lisabona din 1955). Oferta de donație a fost încheiată în Marea Britanie și consfinţită printr-un act certificat în data de 10.02.2002, de avocatul David Northrop din Londra (*filele 125-126 din vol. 10 al dosarului de urmărire penală)*, legalizare de traducere la BNP Elena Rotarescu sub nr. 302/15.01.2003. Nu există vreo dovadă că această ofertă de donaţie ar fi fost revocată, nici explicit și nici implicit, aşa cum a susţinut parchetul, iar declaraţia de acceptare a donaţiei cu încheiere de legalizare de semnătură nr. 4999/21.05.2002 la BNP Melania Popa și Silvana-Brândușa Trofin produce efecte.

În ce priveşte folosirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a contractului de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale autentificat sub nr. 1489/02.08.2001 de către BNP Irina Moisescu, încheiat între Monique

Urdărianu și Al României Paul Philippe, instanţa a constatat că şi aceasta a fost legală. Acest Contract de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale se bucură de prezumția de legalitate prevazută de legea în vigoare la data emiterii și are forţă probantă cu privire la realitatea conţinutului și a consecinţelor legale. Din punct de vedere juridic, eventuala neachitare a prețului aferent unui Contract de vânzare-cumpărare autentic nu poate conduce automat la concluzia că actul ar fi simulat sau că nu poate valora vânzare-cumpărare. Simulația în sine nu este sancționată cu nulitatea și nici nu este ilegală. Sancțiunea specifică a simulației este, ca regulă, inopozabilitatea față de terțele persoane a situației juridice create prin contractul secret și, după caz, înlăturarea simulației pe calea acțiunii în simulație. La dosarul cauzei există Procura acordată în Cascais, Portugalia, de Monique Adina Urdărianu martorei av. Năstase (Burlacu) Daniela Laura, în vederea încheierii unui Contract de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale de pe urma defunctei Elena Lupescu, în legatură cu *„bunurile lăsate și existente pe teritoriul României”,* contract autentificat la notar public Carlos Filipe Soares Mendes Mota Guerra din Cascais, atestat apoi la Lisabona de Procurorul general al Portugaliei, în data de 17.07.2001 (filele 53-57, vol. 63 din dosarul de urmărire penală). Procura a fost tradusă și legalizată sub nr. 10205/02.08.2001 (așa cum rezultă din Contractul nr. 1489/02.08.2001).

Ulterior, a fost emis Certificatul de calitate de moştenitor nr. 8/21.10.2002, eliberat de BNP Vișu Corneliu pe numele moştenitoarei testamentare Monique Urdărianu, de pe urma defunctei Elena (Lupescu) a României (fila 164, vol. 2 și fila 307, vol. 59 din dosarul de urmărire penală). Aceasta avea calitatea de legatar universal potrivit testamentului întocmit de defunctă la data de 24.10.1966 în fața notarului Jean Rene Campert din Geneva, Elveția și putea transmite drepturile sale inculpatului Al României Paul Philippe.

Nu a putut fi primită afirmaţia parchetului că acest certificat ar fi nelegal deoarece la dosarul notarial nu ar exista dovezi cu privire la inexistenţa unor moştenitori ai Elenei Lupescu, o astfel de chestiune putând fi invocată doar de către eventualii moștenitori, dacă ei ar exista, iar parchetul nu a făcut dovada că Elena Lupescu ar fi avut moştenitori.

Chiar dacă nu ar fi existat dovezile de mai sus, instanța este obligată să țină cont în prezent de faptul că filiaţia inculpatului Al României Paul Philippe faţă de fostul Rege Carol al II-lea a fost stabilită prin decizia ICCJ nr. 954/14.02.2012, care produce efecte retroactiv, de la momentul naşterii persoanei, fiind vorba de stabilirea filiaţiei faţă de tată. Prin hotărârea de admitere a acțiunii de recunoaștere, de către ICCJ, pe teritoriul României, a Hotărârii de la Lisabona, în 14.02.2012, sentința portugheză a căpătat aceleași efecte ca și în statul de origine, respectiv acelea de stabilire a filiației. Hotărârile în materie de stare civilă sunt în marea lor majoritate hotărâri declarative, pentru că ele recunosc raporturi juridice a căror sursă se află într-un fapt juridic anterior. Din acest motiv, hotărârea de stabilire a filiației față de tată produce efecte de la data nașterii copilului, iar nu de la data pronunțării sau a rămânerii definitive.

Inculpatul Al României Paul Philippe a invocat în cursul procedurilor de retrocedare faptul că, prin Hotărârea nr. 132/06.02.1955, pronunțată în dosarul

nr. 234/1954 al Secției I-a a Tribunalului din Lisabona, Portugalia, s-a constatat în mod irevocabil că tatăl său, Carol Mircea Grigore, are calitatea de fiu legitim al Regelui Carol al II-lea și moștenitor al acestuia din urmă, cu toate consecințele legale ce derivă din acest statut.

Odată cu recunoașterea acestei hotărâri pe teritoriul României, nu se mai poate susține o altă situație juridică decât cea rezultată din hotărâre, respectiv a calității de moștenitor a inculpatului Al României Paul Philippe de pe urma fostului Rege Carol al II-lea, în calitate de nepot de fiu.

Nu s-ar putea susţine că inculpatul Al României Paul Philippe nu ar avea calitatea de succesor al fostului Rege Carol al II-lea şi nu s-ar putea considera că este nelegal un act care a ţinut cont de acest lucru anterior datei de 14.02.2012. Din acest motiv, nu a putut fi primită susţinerea parchetului că instanţa penală ar trebui să ţină seama exclusiv de situaţia de la data retrocedării Pădurii Snagov.

Instanța a mai reținut că, până la data retrocedării imobilului Pădurea Snagov, în persoana inculpatului Al României Paul Philippe s-a consolidat și calitatea de moștenitor al lui Carol al II-lea, ca urmare a decesului tatălui său, Carol Mircea Grigore, la data de 27.01.2006 (Certificat de deces din 30.01.2006 – limba engleză și română și Copie încheiere de legalizare 6446/09.05.2007 BNP Rotărescu Ștefănescu, *filele 253-254, vol. 2 și fillele 290-292, vol. 3 din dosarul de urmărire penală*). În consecință, după decesul tatălui său, Paul Philippe al României a putut susține calitatea sa de moștenior al bunicului său, Regele Carol al II-lea și în baza Certificatelor de calitate de moștenitor, dar și a actelor de stare civilă.

Deoarece Regele Mihai I nu a depus nicio notificare de retrocedare a bunului Fundul Sacului - Pădurea Snagov (și nici pentru alte bunuri din patrimoniul lui Carol al II-lea), Paul Philippe al României era îndreptățit să beneficieze de dreptul de acrescământ statuat în această materie de dispoziţiile art. 4 alin. 4 din Legea nr. 10/2001, potrivit cărora *„de cotele moştenitorilor legali sau testamentari care nu au urmat procedura prevăzută la cap. III profită ceilalţi moştenitori ai persoanei îndreptățite care au depus în termen cererea de restituire”.*

Un alt argument al parchetului, în susținerea acuzațiilor de abuz în serviciu împotriva inculpaților din prezenta cauză, îl reprezintă lipsa dovezii că suprafața de teren de 46,78 ha din Pădurea Snagov ar fi aparținut fostului Rege Carol al II-lea.

Instanța nu a putut admite această susținere a parchetului, în primul rând pentru că există hotărârile judecătorești irevocabile menționate anterior, care au statuat că bunul respectiv a aparținut antecesorului inculpatului, că a fost preluat de stat fără titlu și că inculpatul Al României Paul Philippe avea dreptul să îl revendice.

Cererea inculpatului de retrocedare a acestui imobil a fost făcută în mod legal. Prin Notificarea nr. 555/13.02.2002, înregistrată la Regia Națională a Pădurilor în data de 18.02.2002, Al României Paul Philippe a solicitat, prin executor judecătoresc, restituirea terenului forestier în suprafață de 46.7 ha în Pădurea Snagov, județul Ilfov. O nouă adresă a fost depusă la Comisia Locală Snagov, de Al României Paul Philippe, prin mandatar Gostin Marin, sub nr. 3476/12.03.2003, referitoare la o suprafață de 10,76 ha teren forestier cunoscut

sub denumirea Fundul Sacului, invocându-se ramura succesorală Regele Carol al II-lea – soția Prinţesa Elena (Lupescu) a României – moștenitoare testamentară Monique Urdărianu.

Nu a putut fi primită susținerea parchetului că aceste notificări nu ar fi fost însoțite de dovezi, deoarece din dosarele administrative rezultă că aceste dovezi au fost depuse, iar potrivit prevederilor art. 23 din Legea nr. 10/2001 (menționată ca temei al notificării), înscrisurile doveditoare în susţinerea cererii de restituire pot fi depuse până la momentul soluţionării cererii de restituire.

La data de 06.09.2005, după ce modificările legislative au permis restituirea și a imobilelor mai mari de 10 ha, inculpatul Al României Paul Philippe a formulat o cerere la Primăria Snagov, sub nr. 11923/06.09.2005, prin mandatar Mircea Dumitrescu, în baza procurii nr. 2399/01.09.2005, prin care a solicitat retrocedarea întregii suprafețe de 46,78 ha teren forestier, susținând că prin cererea anterioară petentul solicitase doar 10 ha, pentru că atât îngăduise inițial legea. Prin Legea nr. 247/2005, s-a instituit și o repunere în termen pentru cererile de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și a celor forestiere, stabilindu-se ca dată limită data de 30.11.2005. Din acest motiv, nu a putut fi admis nici argumentul parchetului potrivit căruia inculpatul Al României Paul Philippe nu ar mai fi fost în termen pentru formularea acestei cereri de retrocedare.

La data de 07.07.2006, Comisia Județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor a emis Hotărârea nr. 1156/07.07.2006, de validare a propunerii Comisiei Locale de Fond Funciar privitoare la suprafața de 46,78 ha teren forestier, în favoarea lui Al României Paul Philippe, în Anexa 37, pozitia 1.

Ulterior, la data de 02.03.2007, a fost emisă Hotărârea nr. 661/02.03.2007 a Comisiei Județene pentru Stabilirea Dreptului de Proprietate asupra Terenurilor, prin care se revoca Hotărârea Comisiei nr. 1156/07.07.2006, stabilindu-se înscrierea lui Al României Paul Phillipe, în Anexa 37, ca titular al unei suprafețe de doar 36.78 ha teren cu vegetație forestieră în comuna Snagov. Această rectificare a intervenit ca urmare a faptului că inculpatului Al României Paul Philippe i se restituise anterior suprafața de 10 ha din acest teren, prin Hotărârea nr. 7/14.01.2004 a Comisiei Județene pentru Stabilirea Dreptului de Proprietate asupra Terenurilor, acesta fiind maximul prevăzut de lege la data respectivă. Inculpații din prezenta cauză, trimiși în judecată pentru infracțiunea de abuz în serviciu în legătură cu restituirea acestui teren, nu au participat și la adoptarea Hotărârii nr. 7/14.01.2004, deoarece la vremea respectivă nu au făcut parte din aceste comisii de fond funciar.

Așa cum s-a arătat anterior, Hotărârea nr. 7/14.01.2004 a fost atacată în instanţă de către Regia Autonomă a Pădurilor – Romsilva – Direcția Silvică București, care a solicitat anularea acesteia, invocând mai multe dispoziții din Legea nr. 18/1991 și Legea nr. 1/2000. Sentința civilă nr. 1496/16.05.2005, pronunțată de Judecătoria Buftea în dosarul nr. 378/2005, a respins cererea formulată de reclamantă, această sentință rămânând irevocabilă prin respingerea apelului de către Tribunalul București (prin Decizia civilă nr. 1075A/12.05.2006) și prin respingerea recursului de către Curtea de Apel București (prin Decizia Civilă nr. 73/22.01.2007). În cauză a fost formulată și o

cerere de revizuire (motivată de depunerea la Direcția Silvică a unei adrese de către reprezentanții Regelui Mihai I, în data de 12.03.2007), cale de atac extraordinară respinsă prin Decizia Civilă nr. 883/16.05.2007 a Curții de Apel București – Secţia a III-a civilă, în dosarul nr. 2269/2/2007.

Raționamentul parchetului referitor la infracțiunea de abuz în serviciu a pornit de la ideea că Sentința civilă nr. 1872/26.06.2003 a Judecătoriei Buftea este greșită, deoarece nu ar fi fost admisibilă în cauza respectivă acțiunea în constatare, întemeiată pe art. 111 din vechiul Cod de procedură civilă, întrucât era posibilă acțiunea în realizare. Pe lângă faptul că sentința menționată nu poate fi lipsită de efect decât prin admiterea unei căi extraordinare de atac, instanța a reținut și aspectul că această chestiune de drept a fost una controversată în practica judiciară, având în vedere că legea nu stabilea în mod clar dacă, în această situație, exista sau nu o acțiune civilă în realizarea dreptului și care ar fi fost acțiunea în realizare utilizabilă. Acesta este și motivul pentru care, la data de 04.10.2007, a fost promovat un recurs în interesul legii prin care Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie a solicitat pronunțarea unei decizii în sensul că, după intrarea în vigoare a Legii nr. 10/2001, nu mai pot fi admise acțiunile de revendicare întemeiate pe dispozițiile dreptului comun (art. 480 și 481 din Codul Civil). Fiind vorba despre o chestiune controversată și de existența unei hotărâri judecătorești irevocabile, nu s-a putut imputa funcționarilor publici competenți că au luat o decizie de retrocedare ținând cont de această sentință.

Existența terenului de 46,78 ha din Pădurea Snagov în proprietatea fostului Rege Carol al II-lea rezultă din mai multe documente obținute de la Arhivele Naționale ale României, care dovedesc cu certitudine acest aspect:

- Lista de imobile urbane și rurale, proprietatea fostului suveran, Arhivele Naționale (filele 77-78, vol. 27 din dosarul de urmărire penală), care face referire la mai multe bunuri, între care și Parcul Snagov (Pădure), în suprafață de 46.78 ha;

- Procesul-verbal privind bunurile fostului Rege Carol al II-lea, realizat de o comisie constituită la Palatul Regal în datele de 27.09 și 16.10 și 23.10.1940, care enumeră „Bunurile trecute asupra Regelui Carol al II-lea”, printre care și Parc Snagov (filele 79-81 din vol. 27 al dosarului de urmărire penală);

- Procesul-verbal din data de 23.11.1940, încheiat de Prim-președintele Tribunalului Ilfov cu ocazia punerii în posesie a administratorului sechestru, în care se face vorbire, între altele, de terenul de 46,7 ha Fundul Sacului și se arată că „donațiunea s-a făcut Regelui Carol al II-lea de către Primăria Municipiului București în baza procesului-verbal al consiliului comunal nr. 21486/4932A/1932 și a legei întocmită în baza acestui proces-verbal” (fila 134 din vol. 2 al dosarului de urmărire penală și filele 90-91 din vol. 27 al dosarului de urmărire penală);

- Inventar din 15.04.1941 cuprinzând averea imobiliară aparținând fostului suveran Carol al II-lea, care a fost pusă sub sechestru potrivit Decretului Lege 3767/12.11.1940, în baza Deciziunei nr. 158384/13.11.1940 a D-lui Ministru al Justiției, publicat în M.O. nr. 238/1940 – Primul Președinte al Tribunalului Ilfov, care face referire la 46,7 ha din Pădurea Snagov și se arată că „a fost donată Fostului Rege Carol al II-lea de Primăria Municipiului București

în baza procesului-verbal al consiliului comunal nr. 21486/4932A/1932 și a legei întocmită în baza acestui proces-verbal", precizând totodată cu exactitate vecinătățile acestui imobil (filele 85-89, vol. 27 din dosarul de urmărire penală);

- Proces-Verbal din data de 25.08.1941 de punere sub sechestru a bunurilor lui Carol al II-lea (filele 135-136 din vol. 2 și filele 293-294 din vol. 3 al dosarului de urmărire penală);

- Nota informativă din 01.07.1946 referitoare la luarea în primire a bunurilor lui Carol al II-lea, semnată de Colonel Gheorghe Stavar, care enumera bunurile din averea lui Carol al II-lea care se află sub sechestru începând cu „7 septembrie 1940" și arăta că aceste bunuri „urmează a face obiectul formalităților de luare în primire"; la Punctul F, Nota informativă face referire la „bunuri trecute în patrimoniul statului pe bază de ordonanță prezidențială", fiind menționată și Pădurea Snagov, cu precizarea că „urmează a se face total sau parțial demersurile necesare pentru anularea ordonanțelor prezidențiale atunci când situația va fi oportună" (filele 291-295 din vol. 2 și filele 295-299 din vol. 3 al dosarului de urmărire penală).

Terenul a rămas în proprietatea Regelui Carol al II-lea până la preluarea abuzivă de către statul communist, prin Decretul nr. 38/1948 privind intrarea în proprietatea statului a bunurilor fostului Rege Mihai I de România și ale membrilor fostei familii regale, care prevede în art. 2 că *„toate bunurile mobile și imobile care, la data de 6 martie 1945, se aflau în proprietatea fostului Rege Mihai ori a altor membri ai fostei familii regale trec, pe aceeaşi dată, în proprietatea Statului Român".*

Un alt argument al parchetului în susținerea nelegalității retrocedării imobilului teren de 46,78 ha din Pădurea Snagov a fost acela că nu s-ar fi ținut cont de Deciziunea Colegiului Prezidențial al ICCJ nr. 1/1941 (aflată la filele 23-55 din vol. 6 al dosarului de urmărire penală și în vol. 17, 26 și 34 din același dosar), prin care acest bun ar fi fost trecut în patrimoniul statului.

Instanța a constatat că sunt multe argumente care pun sub semnul întrebării atât existența acestei hotărâri, cât și legalitatea și legitimitatea ei.

Înscrisul cu acest titlu este redactat la mașina de scris și nu poartă nicio semnătură, ștampilă sau alte elemente prin care să se poată constata existența sau emiterea sa în mod real și legal de către ÎCCJ. În plus, nu poartă niciun element concret de identificare. Nici Arhivele Naționale și nici ÎCCJ nu au putut confirma existența reală a acestei Deciziuni, fiind indicii serioase că ar fi un document neautentic sau că, deși procesul împotriva lui Carol al II-lea ar fi putut avea loc, hotărârea judecătorească nu a mai fost emisă de către judecători prin semnătură, probabil prin raportare la evenimentele istorice de la acel moment, având în vedere că Deciziunea are data de 26.11.1941, când România era în război. În lipsa semnăturilor membrilor completului de judecată și având în vedere imposibilitatea identificării originalului hotărârii la Arhivele Naționale ori în registrul hotărârilor Înaltei Curți de Casație și Justiție din acea perioadă, există un dubiu serios cu privire la existența acestei hotărâri și la posibilitatea ei de a produce vreun efect juridic.

Mai mult, la termenul de judecată din data de 14.12.2018, s-a depus la dosar adresa Arhivelor Naționale – Serviciul Arhive Naționale Istorice centrale nr. BRP-5181-C-2018/12.12.2018 (aflată la fila 178, vol. 41 din dosarul

instanței), prin care se arată că *„în urma cercetării evidențelor pe care le avem în păstrare de la Înalta Curte de Casație și Justiție, din anul 1941, nu a fost identificată Decizia nr. 1/1941”* și că *„în Colecția Consiliului de Miniștri, colecție constituită de Arhiva Comitetului Central al Partidului Comunist Român, ... se regăsește Decizia nr. 1/1941 ... document ce nu conține semnăturile olografe ale membrilor colegiului*”. Așadar, Deciziunea nr. 1/1941 invocată de parchet în acuzare nu se regăsește deloc în evidențele arhivei de la Înalta Curte de Casație și Justiție, iar exemplarul depus la dosar (fără semnături și ștampile) a fost găsit în colecția constituită de Arhiva Comitetului Central al Partidului Comunist Român. Nu există nicio rațiune pentru care această deciziune, dacă ar fi fost emisă în mod valabil, să nu fie găsită la fondul arhivar destinat Înaltei Curți de Casație și Justiție, dar să existe într-un fond de arhivă al Partidului Comunist Român, şi acest aspect fiind de natură să ridice o îndoială serioasă cu privire la autenticitatea deciziei și cu privire la producerea vreunei consecințe juridice de către aceasta.

Potrivit art. 119 din Codul de procedură civilă în vigoare la data respectivă, *„dată ce hotărârea s'a iscălit și s'a pronunțat în public, ea își are toată puterea legiuită, și nici un judecător nu își mai poate retrage iscălitura. Reformarea, revizuirea sau casarea ei nu se va putea face decât în cazurile și modurile prescrise de lege*”. Nefiind făcută vreo dovadă că Deciziunea ICCJ nr. 1/1941 ar fi fost semnată de judecătorii care au pronunțat-o, aceasta nu putea produce niciun efect, în conformitate cu legislația în vigoare.

În plus, dacă Pădurea Snagov ar fi intrat în proprietatea Statului Român prin Deciziunea ICCJ nr. 1/1941, atunci nu ar fi avut niciun sens menționarea acestui bun în Referatul din 10.11.1943 al Direcţiunii Judiciare, privind Administraţia Sechestră a Bunurilor fostului Rege Carol al II-lea (deoarece dacă ar fi fost în proprietatea Statului, bunul nu ar mai fi fost sub sechestru în anul 1943) și nici în Nota informativă din 01.07.1946 referitoare la luarea în primire a bunurilor lui Carol al II-lea, în cuprinsul căreia nu se amintește nimic de Deciziunea ICCJ nr. 1/1941. Cum aceste înscrisuri oficiale provin de la Arhivele Naţionale şi conţin elementele oficiale de identificare, ele se bucură de o încredere mai mare decât înscrisul intitulat Deciziunea nr. 1/1941, care nu poartă nicio semnătură sau ştampilă.

În ce priveşte aspectul că terenul revendicat nu se afla enumerat în anexa la Decretul nr. 38/1948, acesta nu are nicio relevanță, deoarece art.II din Decret stipulează și cu titlu general că *„toate bunurile mobile și imobile, care la data de 6 martie 1945 se aflau în proprietatea fostului rege Mihai l, ori a altor membri ai fostei familii regale, trec, pe aceeaşi dată, în proprietatea Statului Român”*. Decretul nu a reprezentat un inventar exhaustiv al bunurilor care au aparţinut fostului Rege sau membrilor fostei Familii Regale, toate fiind trecute în proprietatea statului prin acest decret abuziv.

Faptul că această deciziune purta ștampila *„Executat la Arhivele Naţionale”* nu înseamnă că în Arhivele Naționale se găsește originalul, ci doar că aici se găsește copia respectivă. Acest aspect este confirmat și de martorii lucrători în cadrul Arhivelor Naționale, audiați de instanță. Astfel, martorul Grigorescu Liviu, audiat de instanță la data de 16.02.2018 (filele 144-146, vol. 29 din dosarul instanței), arată că: *„Întrebare avocat inc. Truică Remus –*

Documentul eliberat este o copie a copiei? Răspuns: Da. Pentru a fi mai înțeleși, noi la arhivele naționale nu stabilim originalitatea unui document, noi eliberăm exact copie de pe ceea ce deținem. Pentru noi care suntem de profesie istorici, importantă este informația din document. […] *Întrebare avocat inc. Tal Silberstein, Moshe Agavi, Benyamin Steinmetz: În aceste condiții dvs. având la arhivele naționale acest document puteți doar să confirmați că în arhivele naționale a intrat o copie a unui document nesemnat. Este adevărat? Răspuns: Da, este exact ceea ce se găsește în dosarul respectiv."* Aceleași aspecte rezultă și din declarația martorei Musetoiu Rodica, audiată de instanță la data de 02.02.2018.

Față de aceste aspecte, instanța a reținut că era perfect justificat demersul inculpaților Jecu Nicolae și Olteanu Gheorghe de a solicita depunerea originalului Deciziunii nr. 1/1941, pentru a putea ține cont de aceasta. Nefiind depus originalul, care cel mai probabil nu a existat niciodată, luarea deciziei de retrocedare către inculpatul Al României Paul Philippe a imobilului de 46,78 ha teren din Pădurea Snagov nu contravine legii și nu poate constitui infracțiunea de abuz în serviciu.

Niciunul dintre ceilalți inculpați, membri ai comisiei locale sau ai comisiei județene de fond funciar, care au votat pentru retrocedarea acestui imobil către inculpatul Al României Paul Philippe (inculpații Muşat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin, Olteanu Gheorghe) nu au comis vreun act contrar legii și nu au săvârșit prin aceasta infracțiunea de abuz în serviciu. De altfel, pentru inculpaţii Muşat Apostol, Dima Niculae, Popa Caterina şi Delcea Valentin nici nu s-a făcut dovada că ar fi cunoscut de existenţa acestei Deciziuni, deoarece ea a fost trimisă prin poştă către Instituţia Prefectului judeţului Ilfov – Comisia Judeţeană şi nu există decât dovada că inculpaţii Jecu Nicolae şi Olteanu Gheorghe au solicitat depunerea originalului.

De asemenea, având în vedere caracterul incert al acestei deciziuni, nu are nicio relevanță faptul că de la casa de avocatură din care face parte inculpatul Roșu Robert s-a ridicat, printre altele, un exemplar al acestei deciziuni, pe care se afla un bilețel cu mențiunea *„a nu se folosi în niciun dosar"*. În plus, chiar dacă inculpatul Roşu Robert ar fi făcut această menţiune, demersul avocatului de a nu folosi în proces o probă pe care o consideră defavorabilă clientului său nu poate avea caracter penal, fiind obligația părții adverse să-și facă apărarea prin invocarea şi folosirea probelor considerate pertinente. Nu există, însă, nicio probă din care să rezulte că menţiunea respectivă îi aparţine inculpatului Roşu Robert Mihăiţă.

Activitatea inculpatului Chiriac Theodor, prin care a procedat în calitate de director al Direcției Silvice Ilfov la punerea în posesie asupra acestui teren, a intervenit după adoptarea deciziei comisiei județene de fond funciar și după ce instanțele de judecată au respins acțiunile civile formulate împotriva hotărârii anterioare de validare a dreptului de proprietate asupra a 10 ha. din acest teren. În anul 2004 fusese emisă Hotărârea nr. 7/14.01.2004 a Comisiei Județene pentru Stabilirea Dreptului de Proprietate asupra Terenurilor, prin care s-au restituit 10 ha din acest imobil, iar instanțele de judecată au respins acțiunea în justiție având ca obiect anularea Hotărârii nr. 7/14.01.2004 prin Sentința civilă

nr. 1496/16.05.2005, pronunțată de Judecătoria Buftea, rămasă definitivă și irevocabilă prin respingerea recursului, prin Decizia Civilă nr. 73/22.01.2007 a Curții de Apel București.

Potrivit art. 71 alin. 2 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005 *„deținătorul actual al terenului forestier care face obiectul retrocedării pune la dispoziție comisiilor locale sau județene, după caz, terenurile validate, în vederea punerii în posesie a persoanelor îndreptățite, în termen de cel mult 30 de zile de la validarea cererilor de către comisia județeană."* Art. 72 din același Regulament prevede că: *„punerea în posesie a proprietarilor - persoane fizice și juridice - în cadrul zonelor teritoriale delimitate se va face de comisia locală sau de comisia județeană, după caz, conform planului parcelar elaborat pe baza planurilor amenajistice și a măsurătorilor topografice. Comisia va comunica reprezentanților deținătorilor actuali ai terenurilor care se restituie data punerii în posesie care nu poate fi mai târziu de 30 de zile de la data validării"*. Inculpatul Chiriac Theodor era reprezentantul deținătorului terenului respectiv și a făcut demersuri, conform acestor prevederi legale, pentru punerea la dispoziție a terenului retrocedat.

Drept urmare, s-a întocmit Procesul-Verbal de punere în posesie din 26.06.2007, înregistrat la Primăria Snagov sub nr. 12912/29.06.2007, referitor la suprafața de 9.97 ha teren forestier în zona Fundul Sacului – Snagov și Procesul-Verbal de punere în posesie înregistrat la Primăria Snagov sub nr. 16085/15.08.2007 pentru diferența de 36.78 ha teren forestier. Fiind vorba de demersuri legale de punere în executare a unor hotărâri de retrocedare, nu s-a putut reține nici în sarcina inculpatului Chiriac Theodor săvârșirea prin aceste demersuri a infracțiunii de abuz în serviciu.

Nu există nicio probă care să demonstreze că localizarea terenului forestier pus în posesie s-ar fi făcut „prin hașurarea aleatorie" a unei hărți, așa cum a susținut parchetul, deoarece la stabilirea amplasamentului au contribuit și reprezentanți ai Ocolului Silvic Snagov care au făcut parte din comisia locală de fond funciar. Modul de stabilire a amplasamentului s-a făcut potrivit legii, așa cum rezultă și din decarația martorei Voicu Georgiana-Mihaela, jurist la Direcția Silvică Ilfov la momentul respectiv, audiată de instanță la data de 06.04.2016, care arată că: „*Cred că a fost o discuție în anul 2006-2007 la cabinetul avocatului Roșu Robert la care au participat și alte persoane. Îmi amintesc că o parte s-au recomandat ca fiind din comisia locală. Am mers la acea discuție la solicitarea directorului Chiriac și obiectul acesteia a fost amplasamentul Snagov, în sensul că trebuie găsit cum se facă amplasamentul. Nu-mi amintesc dacă a participat cineva de la Ocolul Silvic Snagov. Nu s-a luat vreo decizie la acel moment.*"

Potrivit art. 24 alin. 2-3 din Legea nr. 1/2000, *„se exceptează de la reconstituirea dreptului de proprietate pe vechile amplasamente terenurile atribuite foștilor proprietari, cu respectarea prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991…, pentru care s-au eliberat titluri de proprietate sau procese-verbale de punere în posesie. (3) Pentru cazurile prevăzute la alin. (2) punerea în posesie se va face pe alte terenuri, situate în apropierea vechilor amplasamente, acceptate de proprietar."* Așadar, era legal procedeul de punere

în posesie pe alte amplasamente, dacă nu mai era posibilă pe vechile amplasamente.

S-a apreciat că nu are nicio relevanță sub aspectul infracţiunii de abuz în serviciu faptul că inculpatul Chiriac Theodor a primit cu titlu de mită, prin intermediari, o suprafață de 1000 mp. din acest teren, deoarece aceasta putea fi dată și pentru îndeplinirea unui act legal în exercitarea atribuțiilor de serviciu. S-a arătat anterior că fostul director al direcției silvice, Capanu George, avea o poziție fermă de refuz de punere în posesie, deoarece considera că retrocedarea ar fi fost nelegală, existând astfel și motivul oferirii ca mită inculpatului Chiriac Theodor a suprafeței respective de teren.

Nefiind comise acte nelegale de către funcționarii publici care au dispus cu privire la retrocedarea către Al României Paul Philippe a suprafeței de teren de 46,78 ha din Pădurea Snagov, nu s-a putut reține nici infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu, pentru actele de ajutor sau înlesnire a acestora, comise de inculpații Truică Remus, Al României Paul Philippe, Roşu Robert Mihăiţă şi Păvăloiu Nela.

În consecință, având în vedere că toate actele comise de inculpați în legătură cu retrocedarea suprafeţei de teren de 46,78 ha din Pădurea Snagov au fost acte făcute în conformitate cu legea, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală instanța de fond a dispus achitarea pentru infracţiunea de abuz în serviciu reţinută în forma autoratului în sarcina inculpaţilor Muşat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin, Olteanu Gheorghe, Chiriac Theodor şi în forma complicităţii în sarcina inculpaţilor Truică Remus, Al României Paul Philippe, Roşu Robert Mihăiţă şi Păvăloiu Nela. Temeiul achitării a fost justificat prin faptul că inculpații au săvârșit niște acte materiale în exercitarea atribuţiilor de serviciu, care au fost făcute, însă, în conformitate cu legea. Pentru a se putea reține ca temei al achitării dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. a) Cod procedură penală, ar fi trebuit ca inculpații să nu fi comis niciun act material, nicio acțiune fizică cu efecte în realitate.

Cum soluţia de achitare are prioritate faţă de soluţia de încetare a procesului penal, instanţa nu a mai analizat aspectul privind intervenirea prescripţiei răspunderii penale, invocat de inculpaţi în subsidiar.

j). Referitor la infracţiunea de abuz în serviciu reţinută de parchet în forma autoratului în sarcina inculpatei GHEORGHIȚA DRAGOMIRA şi în forma complicităţii în sarcina inculpaţilor DICU CORINA, SIN GHEORGHE, STOIAN IOAN, TRUICĂ REMUS, AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE și ROŞU ROBERT MIHĂIŢĂ, în legătură cu retrocedarea bunului Ferma Regală Băneasa:

Inculpata GHEORGHIŢĂ DRAGOMIRA este acuzată în rechizitoriu că, în cursul anului 2008, în calitate de director economic şi membru în Consiliul de administraţie al Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor București, instituţie învestită cu soluţionarea notificării nr. 554 din 13.02.2002 formulată de AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE având ca obiect Ferma Regală Băneasa, urmare a discuţiilor purtate cu directorul institutului, Iliescu Horia, a aprobat, cu încălcarea dispoziţiilor HG nr.1881/2005 şi ale art. 8, art. 10 şi art. 21 din Legea nr.10/2001, retrocedarea terenului, ulterior, prin decizia nr. 30 din 26.09.2008 dispunându-se restituirea în natură a Fermei

Regale Băneasa, în lipsa documentelor privind calitatea de moştenitor, incidenţa Legii nr. 10/2001, identificarea terenului potrivit legii şi având cunoştinţă de adresa nr. 1772 din data de 12.09.2008 a ASAS (prin care s-a solicitat să nu se întreprindă măsuri de înstrăinare a imobilului Ferma Băneasa întrucât instituţia a formulat o cerere de retrocedare), cauzându-se prejudicierea statului român cu suma de 135.874.800 euro (echivalent a 500.399.713 lei), sumă care reprezintă totodată folos necuvenit pentru inculpaţii AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, TRUICĂ REMUS şi ceilalţi membri ai grupului infracţional, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de *abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecinţe deosebit de grave*, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpata DICU CORINA TEODORA este acuzată că, folosindu-şi calitatea de jurist al Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor Bucureşti (cu care avea contract de asistenţă juridică ca avocat), prin acţiunile întreprinse în cursul anului 2008, l-a ajutat pe numitul Iliescu Horia, director al ICDPP la acea dată, să determine membrii Consiliului de administraţie să aprobe solicitarea inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE în legătură cu Ferma Regală Băneasa, cu încălcarea dispoziţiilor Legii nr. 10/2001 (art. 8, art. 10 şi art. 21) participând la şedinţele consiliului, susţinând cu ştiinţă date nereale referitoare la natura şi situaţia terenului sau calitatea de persoană îndreptăţită a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL, redactând acte pentru retrocedarea terenului, astfel că, prin decizia nr. 30 din 26.09.2008, s-a dispus restituirea în natură a suprafeţei de 170.924,97 mp, teren aflat în administrarea institutului, situat în Bucureşti, b-dul Ion Ionescu de la Brad, nr. 8, fiind cauzat astfel un prejudiciu statului român în valoare de 135.874.800 euro (echivalent a 500.399.713 lei), sumă ce reprezintă totodată folos necuvenit pentru AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, TRUICĂ REMUS şi asociaţii acestuia în grupul infracţional, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecinţe deosebit de grave*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul SIN GHEORGHE este acuzat că, folosindu-se de calitatea de secretar general al Academiei de Ştiinţe Agricole, prin acţiunile întreprinse în perioada iulie - septembrie 2008 (adrese, participări la sedinţele de CA fără a avea mandate din partea preşedintelui ASAS), l-a ajutat pe numitul Iliescu Horia, director al Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor Bucureşti la acea dată, ca prin nerespectarea dispoziţiilor art. 8, art. 10 şi art. 21 din Legea nr. 10/2001 şi ale art. HG nr. 1881/2005, să emită dispoziţia administrativă nr. 30 din 26.09.2008 de retrocedare a suprafeţei de 170.924,97 mp, teren aflat în administrarea institutului, situat în Bucureşti, b-dul Ion Ionescu de la Brad, nr. 8, cauzându-se prejudicierea statului român cu suma de 135.874.800 euro (echivalent a 500.399.713 lei), sumă care reprezintă totodată folos necuvenit pentru inculpaţii AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, TRUICĂ

REMUS şi ceilalţi membri ai grupului infracţional, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecinţe deosebit de grave*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul STOIAN IOAN este acuzat că, în cursul anului 2008, după ce Consiliul de Administraţie al Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor Bucureşti a solicitat efectuarea unei expertize topografice pentru identificarea şi localizarea terenului pretins de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL, utilizând ştampila de expert autorizat a numitului Stângu Ioan şi semnând în locul acestuia, a întocmit un înscris intitulat „expertiză tehnică imobiliară” cu încălcarea normativelor aplicabile pentru efectuarea expertizelor în domeniu (nu a menţionat metodele şi aparatura folosită, metodele şi planurile cartografice în vederea stabilirii vechiului amplasament, nu sunt ataşate hărţi sau planuri vechi), la cererea şi potrivit dispoziţiilor numiţilor Iliescu Horia, directorul Institutului, GHEORGHIŢĂ DRAGOMIRA şi DICU CORINA TEODORA, ajutându-l astfel pe primul ca, prin nerespectarea dispoziţiilor art. 8, art. 10 şi art. 21 din Legea nr. 10/2001 şi ale HG nr.1881/2005, să emită dispoziţie administrativă de retrocedare a suprafeţei de 170.924,97 mp, teren aflat în administrarea institutului, situat în Bucureşti, b-dul Ion Ionescu de la Brad, nr. 8, fiind cauzat astfel un prejudiciu statului român în valoare de 135.874.800 euro (echivalent a 500.399.713 lei), sumă ce reprezintă totodată folos necuvenit pentru AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, TRUICĂ REMUS şi asociaţii acestuia în grupul infracţional, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecinţe deosebit de grave*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul TRUICĂ REMUS mai este acuzat că, urmărind realizarea scopului grupului infracţional, în cursul anului 2008, urmare a notificării nr. 554 din 13.02.2002 formulată de PAUL PHILIPPE AL ROMÂNIEI, având ca obiect Ferma Regală Băneasa, transmisă spre soluţionare Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor Bucureşti, prin intermediul numitului ILIESCU HORIA (directorul acestui Institut) şi al inculpatului SIN GHEORGHE (secretarul Academiei de Ştiinţe Agricole şi Silvice), a determinat membrii Consiliului de administraţie al Institutului (prin prezenţa sa la institut, prezentarea inculpatului TAL SILBERSTEIN, asigurarea prezenţei inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE la şedinţă, convingerea directorului că demersul realizat nu va avea consecinţe negative datorită influenţei sale politice, prin oferirea de foloase necuvenite) să aprobe cererea inculpatului PAUL PHILIPPE AL ROMÂNIEI, cu încălcarea dispoziţiilor HG nr.1881/2005 şi ale art. 8, art. 10 şi art. 21 din Legea nr. 10/2001, iar ulterior, prin decizia nr. 30 din 26.09.2008, să dispună, cu încălcarea aceloraşi dispoziţii legale, restituirea în natură a Fermei Regale Băneasa, în lipsa documentelor privind calitatea de moştenitor, incidenţa Legii nr. 10/2001 şi identificarea terenului potrivit legii,

cauzându-se prejudicierea statului român cu suma de 135.874.800 euro (echivalent a 500.399.713 lei), sumă care reprezintă totodată folos necuvenit pentru inculpaţii AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, TRUICĂ REMUS şi ceilalţi membri ai grupului infracţional, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecinţe deosebit de grave*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE este acuzat că, în cursul anului 2008, urmare a notificării nr. 554 din 13.02.2002 având ca obiect Ferma Regală Băneasa, transmisă spre soluţionare Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor Bucureşti şi a înţelegerii cu inculpatul REMUS TRUICĂ, împreună cu inculpatul ROŞU ROBERT, prin participarea la discuţiile din şedinţa Consiliului de administraţie de la institut şi exercitarea presiunii asupra membrilor acestuia (prin invocarea descendenţei sale, dar şi a unor pretenţii de daune în cazul respingerii cererii), l-a ajutat pe numitul Iliescu Horia, directorul institutului, să îi determine pe membrii Consiliului de administraţie să-i să aprobe cererea sa, cu încălcarea dispoziţiilor HG nr. 1881/2005 şi ale art. 8, art. 10 şi art. 21 din Legea nr. 10/2001, iar ulterior, prin decizia nr. 30 din 26.09.2008, să dispună, cu încălcarea aceloraşi dispoziţii, restituirea în natură a Fermei Regale Băneasa, în lipsa documentelor privind calitatea de moştenitor, incidenţa Legii nr. 10/2001 şi identificarea terenului potrivit legii, cauzându-se prejudicierea statului român cu suma de 135.874.800 euro (echivalent a 500.399.713 lei), sumă care reprezintă totodată folos necuvenit pentru sine, TRUICĂ REMUS şi ceilalţi membri ai grupului infracţional, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecinţe deosebit de grave*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul ROŞU ROBERT MIHĂIŢĂ este acuzat că, urmărind realizarea scopului grupului infracţional, în cursul anului 2008, urmare a notificării nr. 554 din 13.02.2002 formulată de PAUL PHILIPPE AL ROMÂNIEI având ca obiect Ferma Regală Băneasa, transmisă spre soluţionare Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor Bucureşti, urmare a înţelegerii cu inculpatul REMUS TRUICĂ, prin notificările, cererile, memoriile întocmite, prin prezenţa şi susţinerile făcute în cadrul şedinţelor de CA de la ICDPP, l-a ajutat pe Iliescu Horia, directorul acestui Institut, să-i determine pe membrii CA să aprobe cererea inculpatului PAUL PHILIPPE AL ROMÂNIEI, cu încălcarea dispoziţiilor HG nr. 1881/2005 şi ale art. 8, art. 10 şi art. 21 din Legea nr. 10/2001, iar ulterior, prin decizia nr. 30 din 26.09.2008, să dispună, cu încălcarea aceloraşi dispoziţii legale, restituirea în natură a Fermei Regale Băneasa, în lipsa documentelor privind calitatea de moştenitor, incidenţa Legii nr. 10/2001 şi identificarea terenului potrivit legii, cauzându-se astfel prejudicierea statului român cu suma de 135.874.800 euro (echivalent a 500.399.713 lei), sumă care reprezintă totodată folos necuvenit pentru inculpaţii

AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, TRUICĂ REMUS şi ceilalţi membri ai grupului infracţional, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de *complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Instanţa de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul cercetării judecătoreşti nu confirmă săvârşirea de către inculpaţii Gheorghița Dragomira, Dicu Corina, Sin Gheorghe, Stoian Ioan, Truică Remus, Al României Paul Philippe și Roşu Robert Mihăiță a acestei infracţiuni.

În primul rând, instanța a constatat că din comisia alcătuită în cadrul Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor care a decis retrocedarea către inculpatul Al României Paul Philippe a suprafeței de teren cunoscută ca Ferma Regală Băneasa nu a făcut parte doar inculpata Gheorghița Dragomira, trimisă în judecată pentru abuz în serviciu în forma autoratului, ci și martorii Florin Oancea și Ana Maria Andrei (alături de fostul director Horia Iliescu, decedat, și de martora Leaotă Elena, care s-a abținut), care au votat la fel ca inculpata Gheorghiță Dragomira și nu au fost trimiși în judecată, primind soluții de clasare în cauză.

Dacă acțiunea esențială care a determinat punerea în mișcare a acțiunii penale față de inculpata Gheorghiță Dragomira, respectiv votul exprimat pentru retrocedare, a fost similară cu cea a martorilor menționați, tratamentul diferențiat al acestora față de inculpată ar trebui să aibă o justificare obiectivă rezonabilă. Or, în prezeenta cauză, nu se poate reține o astfel de justificare obiectivă în cazul inculpatei Gheorghiță Dragomira, nefiind probe că aceasta ar fi acționat cu o formă de vinovăție diferită de cea a martorilor ori în urma vreunei influențe ilicite din partea unei terțe persoane.

Instanţa de fond a subliniat că toate aspectele menționate la punctul anterior cu privire la dovedirea calității inculpatului Al României Paul Philippe de moștenitor al fostului Rege Carol al II-lea sunt valabile și în ceea ce privește dovedirea calității de moștenitor a acestuia pentru retrocedarea Fermei Regale Băneasa.

Așa cum s-a arătat, inculpatul Al României Paul Philippe a depus în fața autorităților competente, în cursul procedurilor de retrocedare, acte de stare civilă (certificate de naștere, certificate de deces, carte de identitate, pașaport, etc.) și mai multe acte notariale (certificate de calitate moștenitor, testamente, contract de cumpărare/cesiune drepturi succesorale, ofertă și acceptare de donație, etc.) care probează calitatea sa de moștenitor al fostului Rege Carol al II-lea, în calitate de nepot de fiu. Certificatele de calitate de moștenitor emise de notarii publici sunt acte autentice, care nu puteau fi puse în discuție de funcționarii competenți să dispună asupra retrocedării, iar cumpărarea drepturilor succesorale rămase de pe urma Elenei Lupescu, ultima soție a fostului Rege Carol al II-lea, a fost valabilă și a produs efecte în sensul dovedirii calității de moștenitor a inculpatului Al României Paul Philippe de pe urma fostului Rege Carol al II-lea.

În plus, prin hotărârea nr. 132/06.02.1955, pronunţată în dosarul nr. 234/1954 al Secţiei I-a a Tribunalelor Judiciare de la Lisabona, Portugalia, recunoscută prin decizia irevocabilă nr. 954/14.02.2012, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie în dosarul nr. 5696/2/2009 – exequatur, s-a consolidat cu efect retroactiv acest drept al inculpatului Al României Paul Philippe. Instanţa nu a putut reţine în prezent o altă situaţie juridică, care să contrazică această hotărâre, nefiind posibilă analizarea faptei de abuz în serviciu imputată inculpaţilor prin luarea în considerare doar a actelor existente la momentul faptei.

În ce privește dreptul inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea acestui imobil, așa cum s-a arătat anterior, el a fost statuat cu autoritate de lucru judecat prin Decizia civilă nr. 2146/06.12.2013, pronunțată în dosarul nr. 22069/3/2013 al Tribunalului București, Secția a III-a Civilă, prin care instanța a admis cererea de chemare în judecată a lui Al României Paul Philippe împotriva ICDPP și a acordat măsuri reparatorii pentru suprafața de 25.642,96 mp. din Ferma Regală Băneasa, care nu a putut fi retrocedată în natură de către ICDPP prin Decizia de retrocedare nr. 30/26.09.2008.

Trecând peste existenţa acestei hotărâri civile definitive, instanța a constatat că nu sunt întemeiate nici argumentele parchetului potrivit cărora inculpatul Al României Paul Philippe nu ar fi avut dreptul la retrocedarea bunului pentru că nu ar fi fost îndeplinite condițiile Legii nr. 10/2001 în acest caz.

Inculpatul Al României Paul Philippe a formulat în mod legal cererea de retrocedare a imobilului.

Astfel, prin Notificarea nr. 554/13.02.2002, înregistrată la Primăria Municipiului București sub nr. 25576/14.02.2002, inculpatul Al României Paul Philippe a solicitat prin executor judecătoresc, Primăriei Municipiului București, restituirea imobilului situat în București, Str. Ion Ionescu de la Brad nr. 4, nr. 8 și nr. 10, Sect. 1, în suprafață de 26,87 ha, cunoscut sub denumirea de fosta Fermă Regală Băneasa (filele 15-18, vol. 10 din dosarul de urmărire penală), martorii Dumitru Stăiculescu, audiat la termenul din data de 24.03.2017 și Ana-Cristina Zainea, audiată la termenul din data de 07.07.2017, confirmând faptul că notificarea nr. 554/13.02.2002 a fost transmisă și că era însoțită de actele enumerate. Acest aspect a fost confirmat și de martora Burlacu Daniela, audiată la termenul din data de 24.03.2017, care a arătat că notificarea s-a depus în termen.

Prin adresa nr. 9134/26.11.2007, Primăria Municipiului București a înaintat ICDPP Dispoziția nr. 9134/23.11.2007 a Primarului General al Municipiului București și actele care au stat la baza emiterii dispoziției conform cu actul din dosarul administrativ.

Inculpatul Al României Paul Philippe este singurul succesor al Regelui Carol al II-lea care a formulat, în baza Legii nr. 10/2001, notificare pentru restituirea terenului aparținând fostei Ferme Regale Băneasa, fiind astfel îndreptățit să beneficieze de dreptul de acrescământ statuat în această materie de art. 4 alin. 4, potrivit căruia „*de cotele moştenitorilor legali sau testamentari care nu au urmat procedura prevăzută la cap. III profită ceilalţi moştenitori ai persoanei îndreptățite care au depus în termen cererea de restituire*”.

Nu a putut fi primit argumentul parchetului potrivit căruia Decizia ICDPP de retrocedare ar fi avut în vedere numai calitatea de succesor în linie directă a lui Carol al II-lea, deoarece din conținutul deciziei rezultă că s-a avut în vedere atât calitatea acestuia de cesionar de drepturi succesorale ale numitei Monique Urdărianu, cât şi cea de moştenitor direct al lui Carol al II-lea, în calitate de nepot de fiu (pag. 2-3 ale Deciziei nr. 30/26.09.2008). Ambele calități justificau retrocedarea către inculpatul Al României Paul Philippe a imobilului, deoarece până la data retrocedării se consolidase și calitatea acestuia de moștenitor direct al fostului Rege Carol al II-lea, ca urmare a decesului tatălui său, Carol Mircea Grigore, la data de 27.01.2006.

Aceste precizări au fost făcute de inculpatul Al României Paul Philippe după ce a depus notificarea şi au fost însoțite de depunerea unor acte, neputând conduce la concluzia nelegalităţii deciziei de retrocedare, deoarece, potrivit art. 23 din Legea nr. 10/2001, *„actele doveditoare ale dreptului de proprietate ori, după caz, ale calităţii de asociat sau acţionar al persoanei juridice, precum şi, în cazul moştenitorilor, cele care atestă această calitate şi, după caz, înscrisurile care descriu construcţia demolată şi orice alte înscrisuri necesare evaluării pretenţiilor de restituire decurgând din prezenta lege, pot fi depuse până la data soluţionării notificării."* Așadar, chiar dacă notificarea inițială nu făcea referire decât la calitatea de moștenitor în virtutea Contractului de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale nr. 1489/02.08.2001 de la Monique Urdărianu, faptul că Decizia ICDPP nr. 30/26.09.2008 recunoaște petentului și calitatea de succesor ca nepot de fiu, în linie directă, după Carol al II-lea, datorită completării dosarului de notificare până la data Deciziei de retrocedare, este în concordanță cu legislația aplicabilă și cu practica judiciară în această materie.

Având în vedere că notificarea a fost depusă de inculpatul Al României Paul Philippe în calitate de moștenitor, în virtutea Contractului de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale nr. 1489/02.08.2001 de la Monique Urdărianu, este corectă semnarea notificării de către inculpat. Din acest motiv, nu a putut fi primită susținerea parchetului că retrocedarea ar fi nelegală pentru că notificarea nu a fost semnată de tatăl inculpatului, Carol Mircea Grigore, care trăia la data depunerii ei.

În plus, Carol Mircea Grigore formulase în data de 10.02.2002 o ofertă de donație către inculpatul Al României Paul Philippe, referitoare la drepturile asupra tuturor bunurilor aflate în România, respectiv 37,5% din averea regală moştenită de la Regele Carol al II-lea, încheiată în Marea Britanie şi consfinţită printr-un act certificat la data de 10.02.2002 de avocat David Northrop din Londra, iar notificarea de retrocedare nr. 554/13.02.2002 depusă de către inculpat în temeiul dispoziţiilor Legii nr. 10/2001 reprezintă în sine o acceptare tacită a acestei oferte de donaţie. Pe lângă această acceptare tacită, inculpatul Al României Paul Philippe a formulat și o declarație expresă de acceptare a donatiei, cu încheiere de legalizare de semnătură nr. 4999/21.05.2002 BNP Melania Popa și Silvana-Brândușa Trofin.

Faptul că imobilul Ferma Regală Băneasa a fost în proprietatea privată a fostului Rege Carol al II-lea până la momentul preluării abuzive de către statul

comunist rezultă din mai multe înscrisuri, multe dintre acestea provenind de la Arhivele Naționale şi beneficiind de un grad mare de credibilitate:

- Procesul-verbal din data de 23.11.1940, încheiat de către Prim-preşedintele Tribunalului Ilfov cu ocazia punerii în posesie a administratorului sechestru *„asupra proprietăţilor imobiliare care au aparţinut sau aparţin fostului Rege Carol al II-lea sau casei regale" (filele 38-39, vol. 10 din dosarul de urmărire penală*), în care Ferma Regală Băneasa este descrisă ca fiind compusă din cele *trei suprafeţe de teren*:

1) 23 ha, sub denumirea *lotul Mihail Viteazul - Regele Carol al II-lea*, pe care fostul Rege Carol al II-lea îl stăpânește în baza titlului de proprietate nr. 2/02.10.1931 emis de Ministerul Agriculturii și Domeniilor în virtutea Legii pentru împroprietărirea ofiţerilor decoraţi cu Ordinul Mihai Viteazu din 1927;

2) 3 ha și 5224 mp., lot cumpărat cu Actul de vânzare-cumpărare încheiat între Statul Român prin Ministerul Agriculturii și Regele Carol al II-lea, autentificat de Tribunalul Ilfov, Secţia Notariat sub nr. 35534/31.10.1936 – *Regele împuternicește pe Florian Marinescu, Administratorul Casei Regale să semneze contractul de vânzare-cumpărare pentru suprafața de 3 ha si 5244 mp din fosta Moșie Montesquieu…„terenul este situat în Comuna Băneasa, Județul Ilfov …"* terenul se învecina la NE și N cu proprietatea fostei Școli de horticultură gr. II, la E și SE cu Ferma Regală Băneasa – cele 23 de ha – *lotul Mihail Viteazul*, la S și SV cu apa Colentina, iar la V și NV cu Fabrica de Cărămidă și cu Institutul de Sero-Vaccinuri Dr. Cantacuzino. Vânzarea acestei suprafețe către Regele Carol al II-lea este confirmată și prin Adresa nr. 110070/17.05.1935 a Ministerului Agriculturii și Domeniului, prin care se aduce la cunoștință că *„suprafața aprobată să se vândă pentru extinderea Fermei Regale Băneasa din fosta Moșie Montesquieu este de 3 ha 5244 m.p."*;

3) 3540 m.p., fostă proprietate a Ministerului Agriculturii și Domeniilor, dat în plată fostului Rege Carol al Il-lea, în baza Jurnalului Consiliului de Miniştri nr. 1722/11.06.1940 cu titlu de despăgubire pentru o serie de imobile proprietate personală care i-au fost expropriate de Stat; se menționează la punctul 5: „*un teren situat în comuna Băneasa, jud. Ilfov, învecinat cu …..Ferma Regală Băneasa în suprafață de 3540 mp"* Acest bun este numit și de Referatul Administrației Bunurilor Private – Casă Regală nr. 276/14.03.1940, încheiat în urma schimbului de bunuri între Rege și Stat, prin care în patrimoniul lui Carol al II-lea au intrat 8 imobile, între care *„terenul de lângă Ferma Regală Băneasa teren 3540 m.p"*;

- Lista imobilelor urbane şi rurale, proprietate a fostului Rege Carol al II-lea (nedatată), provenită de la Arhivele Naționale, din care reiese că în proprietatea Regelui Carol al II-lea s-a aflat bunul *„Fermă Băneasa – lot Mihai Viteazu – Regele Carol al II-lea, suprafață 25 ha"* (*filele 77-78, vol. 27 din dosarul de urmărire penală*);

- Proces-verbal privind bunurile fostului rege Carol al II-lea, realizat de o comisie constituită la Palatul Regal în datele de 27.09 și 23.10.1940, provenit din Arhivele Naționale, care cuprinde și „*Bunurile trecute asupra Regelui Carol al II-lea*" între case este enumerată și Ferma Băneasa (lot Mihai Viteazu MS Regele Carol al II-lea) (*filele 79-81, vol. 27 din doarul de urmărire penală*);

- Notă de serviciu a Primăriei Municipiului Bucureşti, Direcţia Financiară, din 18.01.1941, provenind din Arhivele Naționale, privind proprietăţile din comuna Băneasa, aparţinând Regelui Carol al II-lea, în care se menționează: *„Carol al II-lea are în Comuna Băneasa următoarele proprietăți: una fermă cu 25 ha, ...”* (*fila 74, vol. 27 din dosarul de urmărire penală*);

- Adresa nr. 417/12.03.1941 a administratorului sechestru înaintată Prim-președintelui Tribunalului Ilfov privind bugetul de administrare pentru o serie de active aflate sub Administraţia Sechestră între care și Ferma Băneasa, proprietatea lui Carol al II-lea (*filele 300-301, vol. 3 din dosarul de urmărire penală)*;

- Inventar realizat de Primul Preşedinte al Tribunalului Ilfov din 15.04.1941 asupra averii imobiliare aparţinând Regelui Carol al II-lea pusă sub sechestru, provenind din Arhivele Naționale, care face referire la Ferma Băneasa *„compusă de 3 terenuri alăturate”* (*filele 85-89, vol. 27 din dosarul de urmărire penală*);

- Proces-Verbal din 25.08.1941 de punere sub sechestru a bunurilor lui Carol al II-lea, între care și Ferma Regală Băneasa (*filele 135-136, vol. 2 din dosarul de urmărire penală*);

- Referat din 10.11.1943 al Direcţiunii Judiciare, privind Administraţia Sechestră a Bunurilor fostului Rege Carol al II-lea, provenit din Arhivele Naționale, care face un istoric al întregii Administrații sechestre instituite inițial prin Decretul Lege nr. 3767/11.11.1940 (aflat la *filele 150-151, vol. 26 din dosarul de urmărire penală*) și o descriere a tuturor bunurilor lui Carol al II-lea intrate sub măsura sechestrului, printre care și Ferma Regală Băneasa (pag. 12) și alte 8 imobile despre care se arată că sunt rămase *„în prezent sub sechestru”* (*filele 116-133, vol. 27 din dosarul de urmărire penală*);

- Nota informativă din 01.07.1946 referitoare la luarea în primire a bunurilor lui Carol al II-lea semnată de Colonel Gheorghe Stavar, care arată că aceste bunuri se află sub sechestru *„de la 7 septembrie 1940 și până astăzi”* și între acestea este enumerată și Ferma Băneasa (*filele 291-295, vol. 2 din dosarul de urmărire penală*);

- Referat al Comisiei de Inventariere și Supraveghere a Administrării Bunurilor Foste Regale (nedatat, dar care face referire la Administrația Stavar, fiind ulterior Notei informative din 01.07.1946), unde apare, la poziția 26, Ferma Băneasa – 28.43 ha (*filele 122-143, vol. 26 din dosarul de urmărire penală*);

- Referat al Administrației Sechestre asupra bunurilor Regelui Carol al II-lea din 29.07.1946 întocmit cu privire la situaţia asigurărilor încheiate pentru bunurile aparţinând Regelui Carol al II-lea, în care se face menţiune repetată la Ferma Regală Băneasa (*filele 48-50, vol. 10 din dosarul de urmărire penală*);

- Procesul-verbal din 27.01.1948 de inventariere a suprafeţelor de teren ce compuneau Ferma Băneasa, fond Arhivele Naționale - Comisia Centrală de Recuperare a Valorilor care au aparţinut Casei Regale, dosar nr. 366/1948, fila 66-67 (*filele 134-135, vol. 27 din dosarul de urmărire penală*);

- Decretul nr. 38/27.05.1948 pentru intrarea în proprietatea Statului a bunurilor fostului Rege Mihai și ale membrilor fostei familii regale și Deciziunea nr. 905/19.06.1948 a Consiliului de Miniștri publicată în Monitorul

Oficial nr. 140/19.06.1948, emisă în baza dispoziţiilor Decretului 38/1948, art. 1: *„bunurile enumerate [...] se trec în administraţia şi folosinţa autorităţilor şi instituţiilor arătate în dreptul fiecăruia [...] terenul agricol în suprafaţă de 28,43 ha cu întreg inventarul necesar exploatării [….] (Ferma Băneasa) situate în comuna Băneasa, judeţul Ilfov, fosta proprietate Carol II, la Ministerului Agriculturii”* (*filele 208-209, vol. 2 și filele 281-288, vol. 3 din dosarul de urmărire penală*).

Toate aceste acte dovedesc, fără dubiu, că imobilul a aparținut fostului Rege Carol al II-lea la momentul preluării lui de către stat, fiind neîntemeiată susținerea parchetului în sensul că nu s-ar fi făcut această dovadă. Preluarea abuzivă de către statul comunist a bunului mai sus menționat rezultă din faptul că Decretul nr. 38/1948 a fost declarat nul prin sentința civilă nr. 110/04.04.2000 a Tribunalului Arad, irevocabilă, într-un litigiu în care petent a fost Regele Mihai I, reprezentat de martorul av. Adrian Vasiliu. Faptul că în acest decret este menționat în mod expres imobilul Ferma Regală Băneasa, ca fiind fostă proprietate Carol al II-lea, constituie o dovadă certă că imobilul a aparținut acestuia la momentul preluării.

Nu a putut fi admisă susținerea parchetului potrivit căreia ar fi „abuzivă” atribuirea către fostul Rege Carol al II-lea a lotului de 23 ha, sub denumirea *lotul Mihail Viteazul – Regele Carol al II-lea*, în baza titlului de proprietate nr. 2/02.10.1931 emis de Ministerul Agriculturii și Domeniilor în virtutea Legii pentru împroprietărirea ofiţerilor decoraţi cu Ordinul Mihai Viteazu din 1927. Acest aspect este nereal și nici nu putea face obiectul analizei comisiilor de fond funciar, nefiind invocat niciodată până acum. Lotul la care face referire parchetul pentru susținerea acestui caracter „abuziv” al atribuirii este denumit *„Ferma Scroviștea – lot Mihai Viteazu – Regele Ferdinand suprafață 25 ha”*, fiind atribuit Regelui Ferdinand de către Statul Român, iar nu Regelui Carol al II-lea.

Un alt argument al parchetului în susținerea acuzațiilor a fost acela că inculpata Dicu Corina ar fi întocmit în prima fază Nota juridică înregistrată de ICDPP sub nr. 845/ 31.03.2008 (filele 96-101, vol. 56 din dosarul de urmărire penală), semnată de directorul Horia Iliescu, prin care i se comunica inculpatului Al României Paul Philippe că nu ar fi întrunite condițiile pentru retrocedarea terenului. Aceeași notă juridică purtând nr. de înregistrare 996/14.04.2008 (filele 32-36, vol. 65 dosar de urmărire penală) a fost transmisă de ICDPP către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale – Cabinet Secretar de Stat, Gheorghe Albu (primind un număr de înregistrare în vederea expedierii către această instituție), care, la rândul său, a retransmis-o solicitantului, prin reprezentanții săi convenționali, cărora le cerea *„pentru o soluționare rapidă a cazului și emiterea unei decizii motivate față de notificarea formulată de clientul dumneavoastră, completarea dosarului administrativ, conform notei juridice anexate”*.

După primirea acestor răspunsuri, pe lângă înscrisurile care făceau dovada calității sale de moștenitor al lui Carol al II-lea și a faptului că bunul Ferma Regală Băneasa a aparținut fostului Rege Carol al II-lea și a fost preluat abuziv din proprietatea acestuia prin Decretul nr. 38/1948, inculpatul Al României Paul Philippe, personal și prin reprezentanți, a depus și o serie de

analize juridice a acestor înscrisuri și argumente juridice în susținerea temeiniciei cererii sale de retrocedare, după cum urmează:

- Adresa semnată de Al României Paul Philippe, înregistrată la ICDPP sub nr. 1274/09.05.2008, prin care se aduc lămuriri referitoare la: a) calitatea de persoană îndreptățită pe ambele ramuri; b) dovada proprietății lui Carol al II-lea asupra imobilului; c) preluarea abuzivă a bunului; d) identificarea bunului (filele 204-212, vol. 10 din dosarul de urmărire penală) și se răspunde la întrebările menționate în Nota juridică nr. 845/31.03.2008 a ICDPP;

- Adresa depusă de Al României Paul Philippe în data de 05.06.2008 la ICDPP cu privire la notificarea de restituire a Fermei Băneasa, efectele Ofertei de donație din 10.02.2002 și situația juridică a imobilului la data preluării de către Statul Român (filele 213-216, vol. 10 din dosarul de urmărire penală);

- Adresa înregistrată la ICDPP sub nr. 2499/27.08.2008, semnată de Al României Paul Philippe și Societatea de avocați TZA prin av. Robert Roșu, care conține argumente privind calitatea succesorală pe ambele ramuri succesorale, istoricul juridic al terenului, analiza preluării nelegale de către Stat, se enumeră demersurile realizate în vederea restituirii și se enumeră consecințele juridice ale tergiversării soluționării notificării de retrocedare (filele 223-228, vol. 10 din dosarul de urmărire penală).

Faptul că inculpatul Al României Paul Philippe, prin avocat, a răspuns acestor obiecţiuni venite din partea ICDPP, pe care le considera nefondate, rezultă și din reacția inculpatului Roșu Robert Mihăiță după primirea Notei juridice nr. 845/31.03.2008, când afirmă: *„Rar mi-a fost dat să văd atâtea prostii într-un document, o să răspund punct cu punct”* (corespondența e-mail de răspuns, trimis în 11.04.2008, aflat la fila 288, vol. 57 din dosarul de urmărire penală).

Față de toate acestea, s-a areciat că este plauzibilă susținerea inculpatei Dicu Corina, potrivit căreia argumentele expuse în aceste adrese și discuțiile cu avocații inculpatului Al României Paul Philippe au făcut-o să-și reconsidere poziția inițială și să aprecieze ca fiind temeinică cererea acestuia de retrocedare a bunului imobil ce face obiectul cauzei. În lipsa oricăror probe din care să rezulte că această schimbare a opiniei inculpatei a fost rezultatul vreunei influențe nelegale, instanța de fond nu a putut reține punctul de vedere al parchetului potrivit căruia ea constituie o dovadă a infracțiunii de abuz în serviciu. Procesul de deliberare asupra unei cereri este unul care durează în timp și care, prin natura lui, poate conduce la schimbări ale unor opinii exprimate anterior, în funcție de argumentele aduse în sprijinul cererii. Nu se poate prezuma că orice schimbare a unei opinii exprimate anterior este rezultatul unei infracțiuni, deoarece s-ar anula din start orice posibilitate de examinare serioasă a unei cereri.

Acest aspect este confirmat de susținerea inculpatei Dicu Corina din declarația dată în fața instanței la 08.02.2019 (filele 203-205, vol. 43 din dosarul instanței), în care arată că: *„…Am arătat și la urmărirea penală că între cele două părți, Institut și Prințul Paul, prin reprezentanți, a existat o corespondență amplă, și la cele solicitate a fi lămurite, clarificate prin nota juridică s-a răspuns punctual printr-o adresă nr. 1274/2008. În afară de această adresă sau mai transmis și alte puncte de vedere privind legalitatea notificării și*

corespondența se găsește în volumul X al urmăririi penale la dosarul administrativ al notificării.”

De asemenea, nu este ceva neobișnuit ca avocații unor părți adverse să se întâlnească și să discute aspectele divergente. Nicio prevedere a Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat și nicio dispoziție din Statului profesiei de avocat nu interzic întrevederile între avocați, în vederea dezbaterii aspectelor juridice care îi privesc pe clienții acestora.

Nu a fost apreciată întemeiată nici susținerea parchetului potrivit căreia decizia de retrocedare a imobilului Ferma Regală Băneasa ar fi abuzivă pentru că solicitarea inculpatului Al României Paul Philippe ar fi fost formulată în baza Legii nr. 10/2001, iar această lege ar fi fost aplicabilă doar imobilelor care au fost preluate abuziv în perioada comunistă şi care sunt situate intravilan. În primul rând, imobilele administrate de institute de cercetare-dezvoltare din agricultură, indiferent dacă la origine au fost sau nu o exploatație agricolă, nu cad sub incidenţa Legii fondului funciar nr. 18/1991 și nici a Legii nr. 1/2000, ci sub incidenţa Legii nr. 10/2001, deoarece art. 35 alin. 2 din Legea nr. 18/1991 arată că terenurile proprietate de stat, administrate de institutele și staţiunile de cercetări științifice din agricultură, aparţin domeniului public și rămân în administrarea acestora. În consecință, legea prevedea în mod expres că imobilul Ferma Regală Băneasa nu putea fi restituit în condiţiile Legii nr. 18/1991.

Conform art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, „*nu intră sub incidenţa prezenței legi terenurile situate în extravilanul localităţilor la data preluării abuzive sau la data notificării, precum și cele al căror regim juridic este reglementat prin Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și prin Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare”*. Practica judiciară și doctrina au statuat că Legea nr. 10/2001 are caracterul unei norme de complinire și că aceasta acoperă și acele terenuri din intravilanul localităţilor (inclusiv cele agricole) care nu au putut fi retrocedate în baza legilor fondului funciar anterioare.

Nu a fost apreciată drept corectă nici susţinerea parchetului potrivit căreia nu ar fi fost aplicabilă Legea nr. 10/2001 deoarece terenul retrocedat nu ar fi fost intravilan.

Faptul că, la data preluării de către statul communist, imobilul retrocedat era unul intravilan rezultă din actul de vânzare-cumpărare între Statul Român prin Ministerul Agriculturii și Regele Carol al II-lea, autentificat de Tribunalul Ilfov, Secţia Notariat sub nr. 35534/31.10.1936, pentru suprafaţa de 3 ha 5244 m.p. din teren, care se referă la terenul „*pendinte de Comuna Băneasa Judeţul Ilfov…”*. Chiar actul prin care imobilul a fost preluat abuziv de către statul comunist menționează faptul că acesta era intravilan, întrucât în Deciziunea nr. 905/19.06.1948 a Consiliului de Miniştri publicată în M.Of. nr. 140/19.06.1948, emisă în baza dispoziţiilor Decretului 38/1948, se face vorbire de *„terenul agricol în suprafaţă de 28,43 ha cu întreg inventarul necesar exploatării (Ferma Băneasa) situată în comuna Băneasa, judeţul Ilfov, fosta proprietate a lui Carol al II-lea”*.

Faptul că, la data solicitării retrocedării, imobilul era intravilan rezultă şi din Certificatul de urbanism nr. 4029/115/I/44666 din data de 18.12.2008, în care s-a consemnat că terenul situat pe strada Ion Ionescu de la Brad nr. 8 este intravilan (filele 84-85, vol. 11 din dosarul de urmărire penală). De asemenea, și în Certificatul de urbanism nr. 1031/27/1 din 27.03.2008 se certifică faptul că imobilul teren din Bd. Ion lonescu de la Brad nr. 8, Sect. 1, este compus din teren intravilan în suprafaţă de 31.409 ha, proprietate publică a statului şi aflat în administrarea ICDPP (filele 237-239, vol. 28 din dosarul de urmărire penală). Or, potrivit art. 29 alin. 1 din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, *„certificatul de urbanism este actul de informare cu caracter obligatoriu prin care autoritatea Administraţiei publice judeţene sau locale face cunoscute regimul juridic, economic şi tehnic al imobilelor şi condiţiile necesare în vederea realizării unor investiţii, tranzacţii imobiliare ori a altor operaţiuni imobiliare, potrivit legii”*.

Nu a putut fi admis nici argumentul parchetului referitor la caracterul abuziv al restituirii pe motiv că terenul ar fi făcut parte din domeniul public al statului, deoarece, potrivit doctrinei și practicii judiciare, Legea nr. 10/2001 este aplicabilă imobilelor preluate abuziv, indiferent dacă se află în domeniul public ori în domeniul privat al statului ori în patrimoniul entităţilor obligate la restituire. De altfel, acest aspect este consacrat și legislativ, în art. 6.1 al Normelor Metodologice de aplicare a Legii nr. 10/2001, potrivit cărora *„....În cursul procedurii administrative de soluționare a notificărilor nu prezintă relevanță afectațiunea juridică actuală a imobilelor solicitate, fiind fără relevanță juridică calificările Legii nr. 213/1998, cu modificările și completările ulterioare, sau alte acte normative subsidiare acesteia. Pentru aceste considerente, deținătorul imobilului care, la data soluționării notificării, este calificat ca fiind bun proprietate publică are competența de a dispune restituirea bunului în natură, fără a mai fi necesară parcurgerea procedurii prevăzute de Legea nr. 213/1998, cu modificările și completările ulterioare.”*

Aplicabilitatea în acest caz a Legii nr. 10/2001 a fost statuată definitiv și prin decizia civilă nr. 2146/06.12.2013 a Tribunalului București, prin care s-a admis cererea inculpatului de acordare a despăgubirilor pentru suprafața de teren neretrocedată.

Terenul retrocedat a fost corect identificat, identificarea acestuia fiind atribuția exclusivă a ICDPP, în calitate de unitate deținătoare, iar nu a petentului care solicita retrocedarea. Astfel, potrivit Procesului-verbal al ședintei Consiliului de Administrație ICDPP din 02.09.2008 (filele 245-252, vol. 10 din dosarul de urmărire penală), în considerarea art. 10 pct. 3 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 10/2001, Consiliul a hotărât efectuarea expertizei tehnice topografice cu obiective: identificarea terenului - amplasament şi vecinătăţi, determinarea coordonatelor punctelor de hotar, stabilirea amplasamentului construcţiilor, stabilirea suprafeţei afectate de servituţi legale, stabilirea suprafeţei de teren neocupate de construcţii şi determinarea amplasamentului fostei Ferme Băneasa, în sensul dacă este în intravilanul sau extravilanul localităţii. Terenul a fost identificat prin Expertiza tehnică imobiliară întocmită de Stocad Proiect SRL (filele 320-324, vol. 13 din

dosarul de urmărire penală), care face parte integrantă din Decizia de retrocedare.

Diferența de aproximativ 20.000 mp între suprafața retrocedată și cea intabulată rezultă dintr-o suprapunere de Carte Funciară și din existența unui conflict aparent de titluri de proprietate, iar nu ca urmare a unei eronate analize din expertiza realizată de Stocad Proiect SRL sau a unei manevre dolosive la identificarea terenului și retrocedarea terenului. De altfel, terenul se regăsește în întregime în natură în suprafața retrocedată, fiind doar vorba despre o suprapunere de Cărți Funciare.

Nu a fost apreciat întemeiat nici argumentul parchetului potrivit căruia imobilul retrocedat ar fi fost ocupat de construcții și nu putea fi retrocedat, deoarece din probe rezultă că singurele construcții ale ICDPP care împiedicau retrocedarea în natură sunt cele situate pe suprafața de 25.642,96 mp., care nu au fost restituite în natură, fiind respinse la retrocedare, așa cum rezultă din art. 4 din Decizia ICDPP nr. 30/26.09.2008. În rest, nu era vorba de construcţii noi, durabile și autorizate, necesare desfăşurării activității de cercetare-dezvoltare a ICDPP, ci era vorba de construcții vechi, dezafectate, care fuseseră amortizate total din punct de vedere contabil. Fiind vorba de construcții neautorizate și neînscrise în Cartea funciară, unele ocupate de unii angajați ai ICDPP (martorii Osiac Marian, Fătu Viorel, Dragomir Liliana, Larionesi Mînă și Dinu Sorina), fără însă a avea un titlu valabil, sau de construcții în stare de ruină care au facut parte din Ferma Regală Băneasa când aceasta s-a aflat în proprietatea lui Carol al II-lea, acestea nu împiedicau restituirea în natură a terenului.

Martorii Fătu Viorel și Liliana Dragomir, audiați în cursul urmăririi penale, au arătat că era vorba de construcții degradate, care nu erau necesare desfășurării activității institutului, fiind vorba de locuințe degradate. Astfel, primul martor arată că nici nu locuia acolo, având doar mutația pe buletin, iar martora Liliana Dragomir arată că locuia într-o singură cameră într-o *„clădire foarte veche cu un singur nivel…”*, aflată *„…într-o stare destul de avansată de degradare…”*.

La fel rezultă și din Raportul de expertiză construcții și evaluare nr. 815928/05.07.2017, depus în cursul judecății de expert Lucian Climovici, care evaluează toate acste construcții la 17850 de euro. În răspunsul la obiecțiunea nr. 4 expertul arată că: *„Starea tehnică „satisfăcătoare” este ultima categorie de stări tehnice conform D. 93/1977 (cele superioare sunt „bună” și „foarte bună”) și presupune stări tehnice pentru care costurile de refacere depășesc 10% din valoarea de înlocuire, deci ea poate presupune la rigoare chiar 100%, deci stare de ruină.”*

Referitor la susținerea parchetului că o suprafață de 3540 mp. ar fi intrat în proprietatea Statului Român prin Deciziunea ÎCCJ nr. 1/26.11.1941 și că, din acest motiv, acesta nu putea face obiectul retrocedării, instanța a reiterat argumentele de la punctul anterior cu privire la lipsa de efecte a acestei decizii. În plus, inculpatului Al României Paul Philippe nu i-a fost retrocedat întregul imobil Ferma Regală Băneasa, iar față de suprafața de teren neretrocedată, de 25.642,96 mp, suprafața de 3540 mp este infimă. Așadar, nu se poate susține că s-ar fi retrocedat abuziv acest teren de 3540 mp., pentru că nu rezultă din nicio probă că acesta ar fi fost retrocedat inculpatului și că nu se află în cadrul

terenului de 25.642,96 mp., nerestituit în natură. În plus, în Deciziunea ÎCCJ nr. 1/26.11.1941 se menționează că terenul în suprafață de 3.540 m.p. este *„situat lângă Ferma Băneasa…luat din terenul Școalei de Horticultură Băneasa…”*, de unde s-ar putea deduce și că este vorba de un alt teren, învecinat cu Ferma Regală Băneasa.

Față de toate aceste aspcte, instanța a constatat că Decizia nr. 30 din 26.09.2008 a ICDPP, prin care s-a dispus restituirea în natură către inculpatul Al României Paul Philippe a suprafeței de 170.924,97 m.p. din Ferma Regală Băneasa, nu a fost dată cu încălcarea vreunei dispoziții legale, neputând constitui temei al tragerii la răspundere pentru infracțiunea de abuz în serviciu a celor care au votat pentru adoptarea ei.

În consecință, nefiind comisă nicio faptă penală prin adoptarea acestei decizii, nu se poate reține nici complicitatea la infracțiunea de abuz în serviciu în sarcina celor care au ajutat sau au înlesnit adoptarea acestei decizii.

Astfel, inculpata Dicu Corina a exercitat cu ocazia adoptării acestei decizii doar o activitate normală de avocat al ICDPP, care nu se circumscrie niciunei fapte penale. Nu s-a putut reține obținerea de către aceasta a vreunui folos material sau satisfacerea vreunui interes propriu și nici nu s-a identificat o conivență de natură infracțională între această inculpată și vreuna dintre celelalte persoane trimise în judecată în cauză. Oferirea de consultanță juridică, în limitele legii, nu poate constitui elementul material al vreunei infracțiuni, iar în prezenta cauză s-a arătat că decizia adoptată nu a fost nelegală.

Aceleași aspecte sunt valabile și pentru inculpatul Roșu Robert Mihăiță, care a exercitat acte de avocat al inculpatului Al României Paul Philippe cu ocazia adoptării deciziei de retrocedare a Fermei Regale Băneasa. Prezenţa inculpatului Roşu Robert Mihăiţă la sediul ICDPP a fost justificată exclusiv de necesitatea apărării intereselor juridice ale clientului său, iar toate actele desfășurate de acesta au fost acte legale. Probele menționate mai sus denotă convingerea inculpatului Roșu Robert că demersul inculpatului Al României Paul Philippe este unul legitim, întrucât acesta era persoană îndreptățită și avea dreptul la retrocedarea acestui imobil care a aparținut bunicului său, fostul Rege Carol al II-lea. Această convingere a inculpatului Roșu Robert Mihăiță cu privire la justețea demersului de retrocedare rezultă și din Raportul de audit juridic predat clientului Reciplia SRL în data de 19.10.2006 (vol. 36 indice 1 din dosarul instanţei), care arată expres că șansele de retrocedare a bunului denumit Ferma Băneasa, raportat la actele de la dosar, sunt ridicate.

Faptul că inculpatul Sin Gheorghe a participat la ședința consiliului de administrație în care s-a decis retrocedarea nu poate constitui un ajutor la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, în primul rând pentru că restituirea nu a fost contrară legii. În plus, pentru a se putea reține complicitatea la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, ar fi trebuit să se facă dovada că inculpatul Sin Gheorghe a avut cunoştinţă despre săvârșirea vreunei infracțiuni și a intenționat să ajute la comiterea acesteia. Or, din nicio probă nu rezultă că inculpatul Sin Gheorghe ar fi cunoscut de existenţa vreunei nelegalităţi și ar fi avut intenția să ajute în vreun fel la comiterea acesteia. Prezența sa în calitate de secretar al ASAS la momentul discutării unei solicitări cu implicații importante asupra patrimoniului ICDPP era una normală, iar din probele administrate rezultă că

inculpatul Sin Gheorghe a avut anterior o poziție constantă de a nu se retroceda terenul. Nu există nicio probă din care să reiasă că inculpatul Sin Gheorghe ar fi fost influențat în vreun fel de vreunul dintre inculpați, ca să-l determine să sprijine retrocedarea în natură a imobilului. Martorii prezenți la ședința consiliului de administrație al ICDPP au arătat că acesta nu i-a influențat în vreun mod în luarea hotărârii de retrocedare, ci el a avut un rol neutru la această şedinţă.

Inculpatului Sin Gheorghe i s-a mai imputat că, prin adresa nr. 1420 din data de 29.07.2008, a solicitat Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor convocarea consiliului de administraţie pentru soluţionarea cererii de retrocedare formulate de inculpatul Al României Paul Philippe. Nici acest act al inculpatului nu conţine nimic nelegal, fiind vorba chiar de o obligație legală a inculpatului de a da curs în termenul legal unor cereri ale terților adresate instituției pe care o reprezintă. Prin această adresă inculpatul nu a solicitat să se dea o anumită soluție cererii inculpatului Al României Paul Philippe, ci doar să se convoace consiliul de administraţie pentru soluţionarea cererii inculpatului.

De asemenea, efectuarea de către inculpatul Stoian Ioan a unei documentații tehnice de identificare a terenului retrocedat nu poate constitui un act de complicitate la abuz în serviciu, în primul rând pentru că decizia de retrocedare nu a fost una contrară legii. În plus, pentru a se putea reține un act de complicitate, ar trebui să se dovedească faptul că inculpatul Stoian Ioan ar fi fost convins că decizia de retrocedare a imobilului către inculpatul Al României Paul Philippe era una contrară legii și că, prin activitatea sa, acesta ar fi urmărit înlesnirea săvârșirii acestei nelegalităţi. Or, din probe nu rezultă nici faptul că inculpatul Stoian Ioan ar fi avut cunoștință despre aspectele juridice ale retrocedării și nici că acesta ar fi intenționat să acorde un ajutor pentru comiterea vreunei activități contrare legii.

S-a apreciat că nu are nicio relevanță, sub aspectul infracțiunii de abuz în serviciu ce face obiectul cauzei, faptul că inculpatul Stoian Ioan a folosit numele şi ştampila expertului Stângu Ioan, deoarece în lipsa unei infracțiuni de abuz în serviciu reținută în sarcina autorilor, nu se poate reține nici complicitatea la această infracţiune în sarcina inculpatului Stângu Ioan. S-ar fi putut pune în discuție săvârșirea de către acesta a unei infracțiuni de fals, însă parchetul nu a dispus trimiterea în judecată a inculpatului și pentru o astfel de infracțiune, pentru care, la acest moment, ar fi prescrisă răspunderea penală, având în vedere perioada mare de timp scursă de la data faptei.

În ce privește faptele imputate inculpaţilor Al României Paul Philippe și Truică Remus, prin prezenţa lor la ICDPP şi depunerea unor adrese aceștia nu au făcut decât să susțină cererea primului de retrocedare a unui imobil la care era îndreptățit potrivit actelor de la dosar, activitatea neputând să fie încadrată ca un ajutor la săvârșirea vreunei infracțiuni. Așa cum s-a arătat anterior, toate demersurile făcute de inculpatul Al României Paul Philippe pentru retrocedarea acestui imobil au fost unele legitime, conforme cu legea, iar funcţionarii publici care au admis această cerere nu au săvârşit infracţiunea de abuz în serviciu.

Reţinerea în sarcina inculpatului Truică Remus a faptei de mituire a fostului director al ICDPP nu are nicio relevanţă pentru infracţiunea de abuz în

serviciu, deoarece infracţiunea de dare de mită poate fi comisă şi în legătură cu efectuarea unui act legal de către funcţionarul public, în exercitarea atribuţiilor sale de serviciu.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 16 alin. 1 lit b) teza I Cod procedură penală, instanţa de fond a dispus achitarea tuturor inculpaților trimiși în judecată pentru această infracțiune de abuz în serviciu, în calitate de autori sau de complici, deoarece faptele comise de aceștia nu sunt prevăzute de legea penală, ci sunt fapte legale. Nu s-au putut reține ca temei al achitării dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. a) Cod procedură penală, deoarece inculpații au săvârșit acte materiale ale unor fapte care nu sunt, însă, prevăzute de legea penală. Pentru reținerea dispozițiilor art. 16 lit. a) Cod procedură penală ar fi trebuit să rezulte că inculpații nu au comis niciun act al vreunei fapte, nici măcar al unei fapte legale şi că nu s-a petrecut nimic în realitate.

k). Referitor la infracţiunea de spălare a banilor reţinută de parchet în forma autoratului în sarcina inculpaţilor TRUICĂ REMUS, AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, MARCOVICI MARIUS ANDREI şi S.C. RECIPLIA S.R.L. şi în forma complicităţii în sarcina inculpaţilor ROŞU ROBERT MIHĂIŢĂ, TAL SILBERSTEIN şi STEINMETZ BENYAMIN:

Inculpatul TRUICĂ REMUS este acuzat de parchet în rechizitoriu că, începând cu 1 noiembrie 2006, în mod continuat, pentru a ascunde natura ilicită a înţelegerii avute cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE (cumpărare/trafic de influenţă), dar şi a bunurilor obţinute urmare a acesteia, a încheiat acte juridice pe care le-a semnat în calitate de mandatar al inculpatei SC RECIPLIA SRL sau a contribuit la încheierea unor astfel de acte, respectiv contractul de cesiune din data de 01.11.2006 (privind bunurile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietăţii, între care „Ferma Băneasa" şi Pădurea Snagov), actele adiţionale la acesta din datele de 20.03.2007 (vizând 12 bunuri imobile, între care şi Palatul Peleş), 04.04.2007 (vizând bunurile imobile care compun domeniul regal Balcic), 04.10.2007 (vizând 11 bunuri imobile, terenuri agricole, forestiere, precum şi clădiri în Sinaia şi Bucureşti), contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notarul public prin încheierea nr. 3512/15.10.2007 (vizând Pădurea Snagov), contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notarul public Georgescu Gabriela la 15.01.2009 (vizând Ferma Băneasa, semnat în numele RECIPLIA de Sandra Horemans), pentru care a făcut toate demersurile anterioare, creând astfel aparenţa unor tranzacţii comerciale licite, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *spălare a banilor*, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul MARCOVICI MARIUS ANDREI este acuzat că, în mod continuat, pentru a ascunde natura ilicită a înţelegerii avute cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE (cumpărare/trafic de influenţă), dar şi a bunurilor obţinute urmare a acesteia, urmare a dispoziţiilor inculpatului SILBERSTEIN TAL, a încheiat acte juridice, respectiv actul adiţional la contractul de cesiune din 01.11.2006, intitulat „Înțelegerea", încheiat la data de 13.04.2011 şi actul adiţional nr. 1 la aceasta, încheiat la data de 23.06.2011, pe care le-a semnat în calitate de administrator al inculpatei RECIPLIA SRL, creând astfel aparenţa

unor tranzacţii comerciale licite, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *spălare a banilor*, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

În sarcina inculpatei SC RECIPLIA SRL s-a reţinut în rechizitoriu că, în realizarea obiectului de activitate, prin intermediul reprezentanţilor săi, inculpaţii TRUICĂ REMUS (asociat, mandatar şi administrator de fapt) şi MARCOVICI MARIUS ANDREI (administrator), care începând cu 1 noiembrie 2006, în mod continuat, acţionând în modalitatea descrisă la punctul I din expunerea stării de fapt, pentru a ascunde natura ilicită a înţelegerii avute cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE (cumpărare/trafic de influenţă), dar şi a bunurilor obţinute urmare a acesteia, au încheiat acte juridice creând astfel aparenţa unor tranzacţii comerciale licite, respectiv: contractul de cesiune din data de 01.11.2006 (privind bunurile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietăţii, între care „Ferma Băneasa" şi Pădurea Snagov), actele adiţionale la acesta din datele de 20.03.2007 (vizând 12 bunuri imobile, între care şi Palatul Peleş), 04.04.2007 (vizând bunurile imobile care compun domeniul regal Balcic), 04.10.2007 (vizând 11 bunuri imobile, terenuri agricole, forestiere, precum şi clădiri în Sinaia şi Bucureşti), contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notarul public prin încheierea nr. 3512/15.10.2007 (vizând Pădurea Snagov), contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notarul public Georgescu Gabriela la 15.01.2009 (vizând Ferma Băneasa, semnat în numele RECIPLIA de Sandra Horemans), actul adiţional la contractul de cesiune din 01.11.2006, intitulat „Înțelegerea", încheiat la data de 13.04.2011 şi actul adiţional nr. 1 la aceasta, încheiat la data de 23.06.2011, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *spălare a banilor*, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE este acuzat că, începând cu 1 noiembrie 2006, în mod continuat, pentru a ascunde natura ilicită a înţelegerii avute cu membrii grupului infracţional (cumpărare/trafic de influenţă), dar şi a bunurilor obţinute urmare a acesteia, a încheiat acte juridice, creând astfel aparenţa unor tranzacţii comerciale licite, respectiv: contractul de cesiune din data de 01.11.2006 (privind bunurile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietăţii, între care „Ferma Băneasa" şi Pădurea Snagov), actele adiţionale la acesta din datele de 20.03.2007 (vizând 12 bunuri imobile, între care şi Palatul Peleş), 04.04.2007 (vizând bunurile imobile care compun domeniul regal Balcic), 04.10.2007 (vizând 11 bunuri imobile, terenuri agricole, forestiere, precum şi clădiri în Sinaia şi Bucureşti), contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notarul public prin încheierea nr. 3512/15.10.2007 (vizând Pădurea Snagov), contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notarul public Georgescu Gabriela la 15.01.2009 (vizând Ferma Băneasa, semnat în numele RECIPLIA de Sandra Horemans), actul adiţional la contractul de cesiune din 01.11.2006, intitulat „Înțelegerea", încheiat la data de 13.04.2011 şi actul adiţional nr. 1 la aceasta, încheiat la data de 23.06.2011, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale

infracţiunii de *spălare a banilor*, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul ROŞU ROBERT MIHĂIŢĂ este acuzat că, acţionând în modalitatea descrisă la punctul I din expunerea stării de fapt, începând cu 1 noiembrie 2006, în mod continuat, pentru a ascunde natura ilicită a înţelegerii avute de ceilalţi membri ai grupului infracţional (asociaţi RECIPLIA SRL) cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE (cumpărare/trafic de influenţă), dar şi a bunurilor obţinute urmare a acesteia, cu intenţie, a ajutat la încheierea unor acte juridice, respectiv contractul de cesiune din data de 01.11.2006 (privind bunurile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietăţii, între care „Ferma Băneasa" şi Pădurea Snagov), actele adiţionale la acesta din datele de 20.03.2007 (vizând 12 bunuri imobile, între care şi Palatul Peleş), 04.04.2007 (vizând bunurile imobile care compun domeniul regal Balcic), 04.10.2007 (vizând 11 bunuri imobile, terenuri agricole, forestiere, precum şi clădiri în Sinaia şi Bucureşti), contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notarul public prin încheierea nr. 3512/15.10.2007 (vizând Pădurea Snagov), contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notarul public Georgescu Gabriela la 15.01.2009 (vizând Ferma Băneasa), prin participarea la negocierea clauzelor şi redactarea acestora, direct sau de către avocaţii pe care-i coordona în cadrul firmei, la dispoziţia sa, creând astfel aparenţa unor tranzacţii comerciale licite, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *complicitate la spălarea banilor*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul TAL SILBERSTEIN este acuzat de parchet că, începând cu 1 noiembrie 2006, în mod continuat, pentru a ascunde natura ilicită a înţelegerii avute de membrii grupului infracţional (asociaţi RECIPLIA SRL) cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE (cumpărare/trafic de influenţă), dar şi a bunurilor obţinute urmare a acesteia, cu intenţie, a ajutat la încheierea unor acte juridice, respectiv contractul de cesiune din data de 01.11.2006 (privind bunurile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietăţii, între care „Ferma Băneasa" şi Pădurea Snagov), actele adiţionale la acesta din datele de 20.03.2007 (vizând 12 bunuri imobile, între care şi Palatul Peleş), 04.04.2007 (vizând bunurile imobile care compun domeniul regal Balcic), 04.10.2007 (vizând 11 bunuri imobile, terenuri agricole, forestiere, precum şi clădiri în Sinaia şi Bucureşti), contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notarul public prin încheierea nr. 3512/15.10.2007 (vizând Pădurea Snagov), contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notarul public Georgescu Gabriela la 15.01.2009 (vizând Ferma Băneasa), actul adiţional la contractul de cesiune intitulat „Înțelegerea" din data de 13.04.2011 şi actul adiţional nr. 1 la „Înţelegere" din data de 23.06.2011, prin aprobarea acţiunilor inculpatului TRUICĂ REMUS, furnizarea de sume de bani necesare tranzacţiilor, participarea directă şi negocierea clauzelor contractuale, coordonarea activităţii RECIPLIA SRL, creând astfel aparenţa unor tranzacţii comerciale licite, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *complicitate la spălarea banilor*, prevăzută de

art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul STEINMETZ BENYAMIN este acuzat de parchet că, în mod continuat, pentru a ascunde natura ilicită a înţelegerii avute de membrii grupului infracţional (asociaţi RECIPLIA SRL) cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE (cumpărare/trafic de influenţă), dar şi a bunurilor obţinute urmare a acesteia, cu intenţie, a ajutat la încheierea unor acte juridice, respectiv contractul de cesiune din data de 01.11.2006 (privind bunurile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietăţii, între care „Ferma Băneasa" şi Pădurea Snagov), actele adiţionale la acesta din datele de 20.03.2007 (vizând 12 bunuri imobile, între care şi Palatul Peleş), 04.04.2007 (vizând bunurile imobile care compun domeniul regal Balcic), 04.10.2007 (vizând 11 bunuri imobile, terenuri agricole, forestiere, precum şi clădiri în Sinaia şi Bucureşti), contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notarul public prin încheierea nr. 3512/15.10.2007 (vizând Pădurea Snagov), contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notarul public Georgescu Gabriela la 15.01.2009 (vizând Ferma Băneasa), actul adiţional la contractul de cesiune intitulat „Înțelegerea" din data de 13.04.2011 şi actul adiţional nr. 1 la „Înţelegere" din data de 23.06.2011, prin aprobarea acţiunilor inculpatului TRUICĂ REMUS, furnizarea de sume de bani necesare tranzacțiilor, discutarea cu ceilalţi membri a clauzelor contractuale, coordonarea activităţii RECIPLIA SRL, creând astfel aparenţa unor tranzacţii comerciale licite, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *complicitate la spălarea banilor*, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Prin încheierea din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, instanţa a dispus *schimbarea încadrării juridice a acestor fapte*, pentru fiecare dintre inculpaţii de mai sus, *din forma continuată a infracţiunii de spălare a banilor*, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal – pentru autori – şi de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal – pentru complici – *în infracţiunea de spălare a banilor*, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal – pentru autori – şi de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal – pentru complici – *reţinându-se forma unităţii naturale*. A fost motivată anterior această dispoziţie de schimbare a încadrării juridice a faptelor.

Instanţa de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul cercetării judecătoreşti nu confirmă săvârşirea de către inculpaţii Truică Remus, Marcovici Marius Andrei, S.C. RECIPLIA S.R.L., Al României Paul Philippe, Roşu Robert Mihăiţă, Tal Silberstein şi Steinmetz Benyamin a acestor infracţiuni.

Potrivit art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, spălarea banilor constă în schimbarea sau transferul de bunuri, cunoscând că provin din săvârşirea de infracţiuni, în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite a

acestor bunuri ori în scopul de a ajuta persoana care a săvârşit infracţiunea din care provin bunurile să se sustragă de la urmărire, judecată sau executarea pedepsei.

Pentru a se reţine săvârşirea infracţiunii de spălare a banilor în forma prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 (identică cu forma din art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, în vigoare la data săvârşirii faptelor), ar trebui să existe situaţia premisă constând în existenţa unui bun provenit din săvârşirea de infracţiuni. Din acest motiv, infracţiunea de spălare de bani se poate comite doar după săvârşirea infracţiunii predicat din care provine bunul „spălat" şi niciodată nu poate fi săvârşită anterior acestei infracţiuni şi nici concomitent cu ea, în concurs ideal. Această interpretare a fost statuată de practica judiciară şi de Curtea Constituţională a României prin Decizia nr. 418/2018, în care se arată că *„analiza aceloraşi modalităţi normative conduce la concluzia că faptele de schimbare sau transfer de bunuri şi cele de ascundere sau disimulare sunt fapte care, prin natura lor, sunt comise ulterior infracţiunilor din care provin bunurile ce constituie obiectul material al infracţiunii de spălare a banilor, fiind, prin urmare, întotdeauna acţiuni distincte de cele care formează elementul material al infracţiunii predicat".*

Parchetul a susţinut în rechizitoriu că prin contractul de cesiune a drepturilor succesorale din data de 1.11.2006 şi prin actele ulterioare de transmitere către SC Reciplia SRL a dreptului de proprietate asupra Pădurii Snagov şi Fermei Regale Băneasa, din 15.10.2007 şi, respective, 15.01.2009, inculpaţii ar fi comis atât infracţiunea de trafic de influenţă, cât şi infracţiunea de spălare a banilor.

Astfel, infracţiunea de spălare a banilor supusă analizei este descrisă la paginile 118-130 din rechizitoriu, unde parchetul arată următoarele:

«Interpunerea acestei societăţi în realizarea înţelegerii între inculpaţii REMUS TRUICĂ şi AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPE este modalitatea la care s-a recurs pentru spălarea banilor pretinşi, promişi şi daţi în schimbul influenţei traficate, dar şi pentru ascunderea identităţii reale a celorlaţi traficanţi de influenţă, parteneri ai lui Truică în activitatea infracţională desfăşurată.

Faptul că acest contract de cesiune a fost o modalitate convenită de membrii grupului infracţional de ascundere a adevăratei naturi a înţelegerii avute cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL, respectiv cumpărare/traficare de influenţă rezultă din următoarele aspecte:…» (pag.119-120 din rechizitoriu).

«Aceste contracte de vânzare-cumpărare au fost perfectate în considerarea şi ca o finalitate a contractului de cesiune din 01.11.2006, contract prin care aşa cum am arătat a fost disimulat traficul de influenţă săvârşit pentru dobândirea bunurilor, contractele reprezentând astfel acte materiale ale aceleaşi infracţiuni continuate de spălare a banilor.

Transferul acestor bunuri în proprietatea SC RECIPLIA SRL, prin cele două contracte menţionate, reprezintă modalitatea în care s-a plătit preţul traficului de influenţă săvârşit pentru retrocedarea acestora şi totodată s-a realizat şi operaţiunea de „spălare" a lui.»

«Având în vedere activitatea de traficare a influenţei pentru obţinerea bunurilor s-a realizat de membrii grupului infracţional în mod continuat (activitate expusă pe larg la secţiunea anterioară) toate actele încheiate între

grup şi cumpărătorul de influenţă, având la bază înţelegerea iniţială şi prin care s-a urmărit obţinerea în final a bunurilor, preţ al traficului de influenţă, reprezintă acte materiale ale aceleaşi infracţiuni de spălare a banilor. »

Or, aşa cum s-a arătat, nu poate fi concepută săvârşirea în concurs ideal a infracţiunii de spălare a banilor cu infracţiunea predicat, din care provin bunurile „spălate", respectiv cu infracţiunea de trafic de influenţă în speța de față.

Instanţa a arătat anterior, în analizarea infracţiunilor de trafic de influenţă şi de cumpărare de influenţă reţinute în sarcina inculpaţilor Truică Remus, SC Reciplia SRL şi, respective, Al României Paul Philippe, că aceste infracţiuni cuprind atât actele iniţiale de pretindere şi respectiv de promisiune, cât şi actele ulterioare de primire şi respectiv de dare, comise de traficantul şi de cumpărătorul de influenţă, fiind în prezenţa unei unităţi naturale de infracţiune.

Aşadar, actele de transmietre de către inculpatul Al României Paul Philippe către SC Reciplia SRL a dreptului de proprietate asupra Pădurii Snagov şi Fermei Regale Băneasa, prin contractele încheiate la 15.10.2007 şi, respective, la 15.01.2009, reprezintă acte componente ale infracţiunilor de trafic şi cumpărare de influenţă, deoarece ele sunt o urmare a actelor anterioare de pretindere şi, respectiv, promisiune a acestor bunuri, comise în anul 2006. Doar după datele de 15.10.2007 și 15.01.2009, după ce s-a consumat infracţiunea de trafic de influenţă, este posibilă săvârşirea infracţiunii de spălare a banilor în legătură cu aceste bunuri, prin schimbarea sau transferul lor, deoarece abia după aceste date ar fi întrunită condiţia existenţei situaţiei premisă ca bunul să fie provenit dintr-o infracţiune.

În concluzie, traficul de influenţă şi spălarea banilor comise prin intermediul aceleiaşi cesiuni de drepturi sau de bunuri reprezintă o imposibilitate, cele două infracţiuni neputând fi comise prin aceeaşi acţiune. Cesiunea bunurilor a reprezentat un act material al traficului de influenţă şi nu putea, în acelaşi timp, să constituie şi un act de ascundere a originii ilicite a acestora.

La momentul încheierii contractului de cesiune din 1.11.2006 bunurile nu intraseră în patrimoniul inculpatului Al României Paul Philippe şi acesta a reprezentat tocmai scopul traficului de influenţă. La momentul transmiterii către SC Reciplia SRL a bunurilor imobile Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa, din 15.10.2007 şi, respective, 15.01.2009, s-a realizat actul material al primirii şi respectiv al dării bunurilor promise de cumpărătorul de influenţă traficantului de influenţă, în schimbul folosirii influenţei acestuia asupra funcționarilor publici.

Actele din 20.03.2007, 04.04.2007 şi 04.10.2007, menţionate de parchet ca fiind acte materiale ale infracţiunii de spălare a banilor, reprezintă acte adiţionale la contractul de cesiune din data de 1.11.2006, care vizează bunuri ce nu au făcut obiectul prezentei cauze şi cu privire la care nu s-a făcut vreo dovadă că ar fi fost obţinute în mod efectiv şi nici că ar fi provenit din săvârşirea unei infracţiuni. În plus, fiind acte adiționale ale contractului de cesiune a drepturilor succesorale din 1.11.2006, nu s-a transmis nimic prin încheierea acestora, ci s-au semnat doar niște promisiuni de transmitere a unor bunuri viitoare. Nefiind transmis niciun bun prin intermediul lor, nu se poate susţine că prin aceste acte s-a „spălat" vreun produs al unei infracțiuni.

Actul adiţional la contractul de cesiune din 01.11.2006, intitulat „Înțelegerea”, încheiat la data de 13.04.2011 şi actul adiţional nr. 1 la aceasta, încheiat la data de 23.06.2011, menţionate de parchet ca fiind acte materiale ale infracţiunii de spălare a banilor, au fost încheiate în urma divergenţelor ivite între inculpatul Al României Paul Philippe şi reprezentanţii SC Reciplia SRL şi nu au avut scopul de a ascunde provenienţa ilicită a vreunor bunuri, ci de a pune capăt acestor divergenţe.

Inculpatul Al României Paul Philippe era nemulţumit că nu şi-a primit cota corespunzătoare din valoarea bunurilor cedate societăţii Reciplia SRL şi a solicitat modificarea contractului iniţial prin includerea în înțelegere a societăţii Lot Invest SRL (care ar fi preluat o parte din cota sa din valoarea bunurilor). Fiind vorba de o modificare a contractului iniţial din 1.11.2006, care nu aduce nicio schimbare cu privire la procentele din valoarea bunurilor stabilite în favoarea inculpaţilor ori cu privire la bunurile cuprinse în înţelegere şi care nu a avut nicio finalitate, deoarece nu s-a transmis niciun bun în urma încheierii acestui act adiţional, nu s-a putut reţine că prin el s-ar fi comis vreo acţiune de spălare a banilor.

Pentru aceste motive, având în vedere lipsa situaţiei premisă a infracţiunii de spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 (respectiv de art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, forma în vigoare la data săvârşirii faptelor), deoarece actele descrise constituie doar acte materiale ale infracţiunii premisă, instanţa de fond a reţinut că faptele de mai sus reţinute de parchet în sarcina inculpaţilor Truică Remus, Marcovici Marius Andrei, S.C. RECIPLIA S.R.L., Al României Paul Philippe, Roşu Robert Mihăiţă, Tal Silberstein şi Steinmetz Benyamin nu întrunesc elementele de tipicitate ale infracțiunii de spălare a banilor. În consecinţă, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a dispus achitarea acestora pentru comiterea infracţiunii de spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 (respectiv de art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, forma în vigoare la data săvârşirii faptelor), în forma autoratului sau a complicităţii. Temeiul achitării l-au constituit dispoziţiile art. 16 lit. b) teza I Cod procedură penală, deoarece s-au petrecut niște fapte materiale, s-au încheiat niște contracte, care însă nu întrunesc elementele de tipicitate ale infracțiunii de spălare a banilor, pentru motivele arătate anterior. Pentru a se reține ca temei al achitării dispozițiile art. 16 alin. 1 lit a) Cod procedură penală, ar trebui ca în lumea materială să nu se fi petrecut niciun act fizic, nicio acțiune sau inacțiune care ar putea să constituie elementul material al infracțiunii.

l). Referitor la săvârșirea de către inculpatul TRUICĂ REMUS a infracțiunii de spălare a banilor, în legătură cu transferarea dreptului de proprietate asupra terenului de 75.400 mp. din Pădurea Snagov:

Inculpatul TRUICĂ REMUS este acuzat prin actul de sesizare că a încheiat, la data de 11.06.2009, în calitate de cumpărător, cu RECIPLIA SRL, contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notar, având ca obiect un teren în suprafaţă de 75.400 mp, preţul vânzării fiind de 310.786 lei, respectiv 0,98 Euro/mp (la cursul BNR de 4,1977 lei/Euro din 11.06.2009), pe care acesta nu l-a achitat, primind astfel pentru activitatea infracţională desfăşurată în cadrul grupului infracţional o parte din terenul retrocedat abuziv, cunoscând că bunul a

fost obţinut prin fapte de corupţie la care a contribuit în mod direct şi urmărind astfel să-i ascundă provenienţa ilicită, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *spălare a banilor*, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Instanţa de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul judecăţii confirmă săvârşirea de către inculpatul Truică Remus a acestei infracțiuni.

Art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor (în precedenta reglementare, în vigoare la data comiterii infracțiunii de spălare a banilor ce face obiectul cauzei, aceasta era reglementată în formă identică în art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002) incriminează ca infracțiune de spălare a banilor *„schimbarea sau transferul de bunuri, cunoscând că provin din săvârșirea de infracțiuni, în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite a acestor bunuri sau în scopul de a ajuta persoana care a săvârșit infracțiunea din care provin bunurile să se sustragă de la urmărire, judecată sau executarea pedepsei”*.

Pentru existența acestei infracțiuni trebuie să existe o situație premisă, constând în existența unui bun provenit din săvârșirea unei infracțiuni, un element material constând în schimbarea sau transferul acestui bun și intenția făptuitorului de a ascunde sau disimula originea ilicită a acestui bun.

În speță, s-a arătat că terenul de 46,78 ha din Pădurea Snagov a fost dobândit de SC Reciplia SRL ca urmare a săvârșirii de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență. Instanța a motivat că societatea Reciplia SRL a primit acest bun ca preț al influenței promise de inculpatul Truică Remus inculpatului Al României Paul Philippe, în sensul că va interveni pe lângă funcționarii publici competenți să soluționeze cererea acestuia din urmă de retrocedare a bunurilor moștenite de la fostul Rege Carol al II-lea.

În consecință, s-a reţinut cu certitudine că bunul ce face obiectul acestei infracţiuni de spălare a banilor (suprafaţa de 75.400 mp. din Pădurea Snagov) este un bun provenit din săvârșirea unei infracțiuni, în sensul art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002. Legea nu definește care ar trebui să fie infracțiunile din care provin bunurile „spălate”, astfel încât acestea pot proveni din orice infracțiune. De asemenea, sensul sintagmei *„provin din săvârșirea de infracțiuni”* este unul foarte larg, incluzând orice activități infracționale care au ca rezultat dobândirea de bunuri de către o persoană, inclusiv fapte de corupție.

Inculpatul Truică Remus cunoștea provenienta acestui bun, deoarece chiar el a săvârșit infracțiunea de trafic de influență în urma căreia societatea Reciplia SRL a dobândit bunul și a fost reprezentantul societăţii la încheierea contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub. nr. 3512/15.10.2007, prin care a fost transmisă proprietatea terenului de 46,78 ha din Pădurea Snagov de către inculpatul Al României Paul Philippe (cumpărătorul de influență).

Ulterior dobândirii acestui bun de către societatea Reciplia SRL, aceasta a transmis o parte din teren către inculpatul Truică Remus, respectiv 9000 mp. şi 14000 mp. prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 4144/05.12.2007 și 75400 mp. prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 103/11.06.2009. Alte părţi din acest teren au fost transmise în mod fictiv către mai multe persoane, posibil interpuşi ai inculpatului Truică Remus şi ai martorului Aparaschivei Cristian.

Aceste transmisiuni fictive de proprietate s-au făcut prin următoarele contracte: contractul de vânzare-cumpărare nr. 2980/20.11.2007, contractul de vânzare-cumpărare nr. 4143/05.12.2007, contractul de vânzare-cumpărare nr. 4145/05.12.2007, contractul de vânzare-cumpărare nr. 515/20.02.2008, contractul de vânzare-cumpărare nr. 2440/13.08.2008, contractul de vânzare-cumpărare nr. 2441/13.08.2008, contractul de vânzare-cumpărare nr. 2439/13.08.2008.

După ce au dobândit aceste părți din terenul provenit din infracțiunea de trafic de influență, atât inculpatul Truică Remus, cât și celelalte persoane care au susţinut că au dobândit în mod fictiv terenurile la rugămintea martorului Aparaschivei Cristian, au garantat cu ele unele credite foarte mari, contractate de la o filială a BRD. Creditele nu au fost restituie către bancă, iar modul de obținere a acestora face obiectul unui alt dosar penal, aflat în cursul urmăririi penale. Fiind un dosar în lucru la parchet în legătură cu aceste transmiteri de terenuri şi folosirea lor ca gaj la bancă, urmează ca organele judiciare să lămurească aceste aspecte în cauza respectivă.

Fapta cu care a fost sesizată instanța de judecată în acest caz este doar aceea de spălare a banilor comisă prin transmiterea către inculpatul Truică Remus a suprafeţei de 75400 mp. din același teren (prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 103/11.06.2009), având în vedere că parchetul a arătat la pagina 183 din rechizitoriu că, în ceea ce priveşte transmiterea terenurilor de 9000 mp. şi 14000 mp. (prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 4144/05.12.2007), a intervenit prescripţia răspunderii penale pentru infracţiunea de spălare a banilor, raportat la data contractului.

Actele depuse la dosar dovedesc fără dubiu că a avut loc această transmitere a proprietăţii celor trei terenuri către inculpatul Truică Remus, asupra lor fiind instituită măsura sechestrului asigurător, întrucât inculpatul figurează în continuare ca proprietar al acestora, alături de fosta sa soţie.

În ce privește forma de vinovăție, practica judiciară și doctrina majoritară consideră că infracțiunea de spălare de bani prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor (art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, în forma în vigoare la data faptei) se comite cu intenție directă.

Instanța a reținut că intenția inculpatului Truică Remus de a ascunde sau disimula provenienţa ilicită a acestui bun ce face obiectul infracţiunii de spălare a banilor rezultă din faptul că, după ce l-a dobândit, inculpatul a garantat cu el împrumutarea de la bancă a unei sume mari de bani, pe care nu a mai restituit-o.

Inculpatul Truică Remus era la momentul transmiterii proprietății terenului de 75400 mp. administratorul de fapt al societății Reciplia SRL și avea putere largă de decizie în cadrul acestei societăți. Acest aspect rezultă din declarația martorului Aparaschivei Cristian dată în cursul urmăririi penale (aflată în vol. VII, la filele 260-314 din dosarul de urmărire penală), în care arată că: *„De Reciplia din România s-a ocupat Remus Truică”* și din declaraţia de martor dată de Dimofte Radu în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 7 din dosarul de urmărire penală) și în instanţă, la data de 5.05.2017, în care arată: *„Când mi l-a prezentat pe domnul Steinmetz mi-a confirmat că firma Reciplia este a dânsului, că îl are acţionar şi partener pe domnul Truică şi că de*

Reciplia se ocupă domnul Tal Silberstein şi Truică. Truică era împuternicit ca un fel de administrator în România, şi domnul Tal Silberstein îl coordona, ţinea legătura cu domnul Steinmetz şi îl coordona."

În această calitate de administrator de fapt al Reciplia SRL în România, inculpatul Truică Remus avea puteri largi în cadrul societății, făcând chiar unele acte pe care nu le-a adus la cunoștința celorlalți asociați și care au dus în final la conflictul cu aceștia, finalizat cu ieșirea lui din societate. În acest sens, martorul Bejenaru Andrei a declarat în fața instanței, la data de 07.04.2017, referindu-se la inculpatul Benyamin Steinmetz, că: *„dânsul era surprins, așa l-am perceput, de desfășurarea financiară a proiectului, de faptul că s-au făcut tranzacții de care dânsul spunea că nu știa, și că din această cauză îl scosese din proiect pe domnul Truică."*

În consecință, având în vedere că inculpatul Truică Remus era administratorul de fapt al societății Reciplia SRL la acel moment, că acesta știa că terenul Pădurea Snagov provine din săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, că o parte din teren și-a transmis-o în proprietate sieși, iar o altă parte a fost transmisă fictiv în proprietatea altor persoane, după care toate aceste terenuri au fost folosite pentru garantarea unor credite rămase nerestituite, s-a reținut că inculpatul a avut ca scop ascunderea sau disimularea originii ilicite a bunului primit în proprietate.

Nu este vorba de o simplă activitate de transmitere a proprietății unui bun provenit din săvârșirea unei infracțiuni, ci suntem în prezența unor operațiuni mai complexe, care au însoțit această transmitere și care au avut ca rezultat obținerea de către inculpatul Truică Remus a unor sume mari de bani de pe urma transmiterii acestor terenuri.

Chiar dacă inculpatul nu și-ar fi propus ca scop principal, direct, ascunderea sau disimularea provenienței terenului, faptul că din acțiunile desfășurate de el a rezultat în mod inerent ieșirea bunului din patrimoniul societății Reciplia SRL (unde intrase ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni de trafic de influență) și dobândirea de către inculpat a unei sume mari de bani pe o cale aparent legală, prin folosirea acestui teren pentru garantarea unui credit bancar, dovedește forma de vinovăție a intenției directe. Așa cum s-a arătat în doctrină, *„intenția directă de gradul doi se realizează atunci când autorul nu își propune producerea rezultatului ca scop în sine sau ca un mijloc pentru realizarea altui scop, ci rezultatul apare ca o consecință necesară a modului sau mijloacelor de comitere a infracțiunii."* (F. Streteanu, D. Nițu, Drept penal. Partea generală, Vol. I, Editura Universul Juridic, 2014, pagina 322).

Pentru aceste motive, fiind întrunite toate condițiile pentru reținerea în sarcina inculpatului Truică Remus a infracțiunii de spălare a banilor prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor (art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, în forma în vigoare la data faptei), în legătură cu transmiterea suprafeţei de teren de 75400 mp. din Pădurea Snagov, instanţa de fond a dispus condamnarea inculpatului pentru această infracțiune.

m). Referitor la săvârșirea de către inculpata PĂVĂLOIU NELA a infracțiunii de spălare a banilor în legătură cu dobândirea terenului de la SC Reciplia SRL:

Inculpata PĂVĂLOIU NELA este acuzată în actul de sesizare că, urmărind să ascundă provenienţa ilicită a terenului primit la Snagov (dobândit prin infracţiuni de corupţie menţionate mai sus), pentru care în anul 2008 a încheiat contracte fictive de vânzare-cumpărare cu RECIPLIA SRL în numele societăţii sale, ILKO STAR SRL (contractul de vânzare-cumpărare nr. 7/08.01.2008 şi contractul de vânzare-cumpărare nr. 266/21.02.2008), a transferat întreaga suprafaţă de teren, de 78.792 mp, pe numele unei societăţi comerciale MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, înfiinţată în 28.09.2015, ca aport la capital, societate pe care în fapt o controlează, fiind deţinută ca asociat unic şi administrată de fiica sa, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *spălare a banilor*, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002.

Instanţa de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul judecăţii confirmă săvârşirea de către inculpata Păvăloiu Nela a acestei infracţiuni.

Art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor (în precedenta reglementare, în vigoare la data comiterii infracțiunii de spălare a banilor din prezentul dosar, infracțiunea era reglementată identic în art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002) incriminează ca infracțiune de spălare a banilor *„schimbarea sau transferul de bunuri, cunoscând că provin din săvârşirea de infracțiuni, în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite a acestor bunuri sau în scopul de a ajuta persoana care a săvârşit infracțiunea din care provin bunurile să se sustragă de la urmărire, judecată sau executarea pedepsei”*.

Pentru existența acestei infracțiuni trebuie să existe o situație premisă, constând în existența unui bun provenit din săvârșirea unei infracțiuni, un element material constând în schimbarea sau transferul acestui bun și intenția făptuitorului de a ascunde sau disimula originea ilicită a acestui bun.

Instanța a motivat anterior că terenul de 46,78 ha din Pădurea Snagov a fost dobândit de SC Reciplia SRL ca urmare a săvârșirii de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență, reținând că societatea Reciplia SRL a primit acest bun ca preț al influenței promise de inculpatul Truică Remus inculpatului Al României Paul Philippe că va interveni pe lângă funcționarii publici competenți să soluționeze cererea acestuia din urmă de retrocedare a bunurilor moștenite de la fostul Rege Carol al II-lea.

Toate argumentele expuse anterior la analizarea infracțiunilor de trafic de influență, reținute în sarcina inculpaților Truică Remus și SC Reciplia SRL, sunt valabile și în ceea ce privește motivarea provenienței din săvârșirea unei infracțiuni a imobilului teren ce a făcut obiectul infracțiunii de spălare a banilor, reținută în sarcina inculpatei Păvăloiu Nela.

Așadar, s-a reţinut că este îndeplinită cu certitudine condiția ca bunul să fie provenit din săvârșirea unei infracțiuni, în sensul art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002. Legea nu definește care ar trebui să fie infracțiunile din care provin bunurile „spălate”, astfel încât acestea pot proveni din orice infracțiune. De asemenea, sensul sintagmei *„provin din săvârșirea de infracțiuni”* este unul mai larg, incluzând orice activități infracționale care au ca

rezultat dobândirea de bunuri de către o persoană, inclusiv fapte de trafic de influență.

Ulterior dobândirii terenului de 46,78 ha de la inculpatul Al României Paul Philippe, ca urmare a săvârșirii infracțiunii de trafic de influență, inculpata SC Reciplia SRL a transmis o parte din teren către SC ILKO STAR SRL – firmă ce aparţine inculpatei Păvăloiu Nela – respectiv suprafețele de 6534 m.p. şi 43459 mp. (transmise prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 7/08.01.2008) și suprafața de 28799 mp. (transmisă prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 266/21.02.2008).

Terenurile obţinute de către inculpata Păvăloiu Nela, prin intermediul societăţii acesteia SC ILKO STAR SRL, au fost ulterior transmise către SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, fiind aduse ca aport la capitalul social al acestei societăţi, prin actul constitutiv nr. 1459/28.09.2015.

Instanța a reținut că SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL a fost înfiinţată la data de 24.07.2015 şi are ca asociat unic şi administrator pe numita Şerban Ana Maria Iulia, fiica inculpatei Păvăloiu Nela. Înfiinţarea SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL şi transmiterea proprietăţii terenurilor către aceasta de către inculpata Păvăloiu Nela au avut loc *după formularea de către inculpatul Al României Paul Philippe a plângerii şi denunţului din data de 23.01.2015 şi, respective, din data de 15.04.2015,* când se făceau cercetări în prezenta cauză cu privire la redobândirea de către acesta a dreptului de proprietate asupra terenului în discuţie.

Instanța a fost sesizată doar cu fapta de transfer al terenurilor de la SC ILKO STAR SRL către SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, ca urmare a aducerii lor ca aport la capitalul social al acestei societăţi, prin actul constitutiv nr. 1459/28.09.2015. Parchetul a dispus prin rechizitoriu clasarea cu privire la infracţiunea de spălare a banilor săvârşită prin încheierea contractelor dintre Reciplia SRL şi SC ILKO STAR SRL, în anul 2008, ca urmare a intervenirii prescripţiei răspunderii penale.

Inculpata Păvăloiu Nela a participat, fără dubiu, la această acțiune de transfer a terenurilor de la SC ILKO STAR SRL către SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, având în vedere că la societatea care a transmis terenul inculpata era asociat şi administrator, iar cea căreia i-a fost transferat are ca asociat unic şi administrator pe fiica inculpatei, numita Şerban Ana Maria Iulia. Acest aspect rezultă din actele de la dosar legate de aceste operațiuni, semnate de inculpată.

Faptul că inculpata Păvăloiu Nela cunoștea că terenul la transmiterea căruia a participat provenea din săvârșirea de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență rezultă din mai multe probe. S-a apreciat că nu are nicio relevanță faptul că terenul provenit din săvârșirea infracțiunii de trafic de influență a fost transmis mai întâi de la SC Reciplia SRL către SC ILKO STAR SRL și apoi de aceasta din urmă către SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, deoarece inculpata Păvăloiu Nela a participat la ambele trasmiteri și de fiecare dată a cunoscut proveniența infracțională a bunului transmis.

Doctrina și practica judiciară au arătat că această condiție, a cunoașterii provenienței bunului din săvârșirea unei infracțiuni, trebuie interpretată în sens

larg, nefiind necesar ca făptuitorul să cunoască exact care este infracțiunea din care provine bunul ori care sunt circumstanțele concrete ale comiterii acesteia.

În cauză sunt probe concludente din care rezultă că inculpata Păvăloiu Nela a cunoscut că Reciplia SRL a dobândit terenul respectiv de la inculpatul Al României Paul Philippe prin săvârşirea de către inculpatul Truică Remus a infracţiunii de trafic de influenţă.

Astfel, faptul că inculpata Păvăloiu Nela cunoştea că inculpatul Al României Paul Philippe căuta să-şi soluţioneze prin cumpărare de influenţă cererile de retrocedare a imobilelor revendicate rezultă din declaraţia de martor dată de Poenaru Liviu în cursul urmăririi penale (aflată în volumul 7 al dosarului de urmărire penală, la filele 547-554), în care acesta arată că: *„Paul Al României mi-a spus că a găsit pe cineva care e în stare să îl conecteze cu oameni importanţi politici şi care are astfel influenţă pentru soluţionarea cererilor lui de revendicare. Mi-a spus că e vorba de Nela Păvăloiu şi că aceasta va veni la mine la birou pentru a-i da dosarele. După ce am predat dosarele, la două sau trei săptămâni după aceea, Paul Al României m-a trimis la întâlnirea cu Truică de care am făcut vorbire mai sus. Nu am mai discutat apoi cu Paul Al României, cu Păvăloiu sau cu Truică."*

În plângerea depusă la parchet la data de 23.01.2015, inculpatul Al României Paul Philippe descrie fapta de trafic de influenţă comisă de inculpatul Truică Remus şi motivul pentru care inculpata Păvăloiu Nela i l-a prezentat pe acesta, arătând că, în anul 2005, a cunoscut-o pe inculpata Nela Păvăloiu şi că: *„după aproximativ 1 an, dna Nela Păvăloiu ne-a făcut cunoştinţă cu dl. Remus Truică spunându-ne că dl. Remus Truică este un om important în România cu cunoştinţe juridice solide şi cu foarte mulţi bani, că are de partea sa o echipă de avocaţi foarte bună care se poate ocupa de toate cererile şi procesele în curs sau care urmau şi care poate să asigure toate sumele necesare plăţii onorariului avocaţilor, eventualele taxe de timbru, costul deplasărilor, identificarea bunurilor etc. Această prezentare a fost confirmată de către dl. Remus Truică."*

La fila 3 din această plângere penală inculpatul Al României Paul Philippe arată în mod explicit că: *„Pentru a mă determina să renunţ la un procent uriaş din bunurile moştenite, dl. Remus Truică a afirmat că subsemnatul nu voi putea rezolva niciodată problemele generate de situaţia juridică a bunurilor imobile/mobile ce au aparţinut autorilor mei şi Casei Regale a României, dânsul fiind singurul în măsură să soluţioneze toate aspectele legate de retrocedarea respectivelor bunuri, motivat prin aceea că este fostul şef de cabinet al prim-ministrului Adrian Năstase şi că datorită relaţiilor publice pe care le are poate rezolva problema retrocedărilor.*

În plus mi-a precizat faptul că societatea de avocatură care urma să reprezinte interesele în problemele retrocedărilor o are ca partener pe dna. Ioana Tariceanu, soţia dlui. Călin Constantin Anton Popescu-Tăriceanu, prim-ministru al României la acel moment."

În declarația dată în cursul urmăririi penale în calitate de suspect de Al României Paul Philippe, în data de 23.04.2015 (filele 234-245, vol. 3 din dosarul de urmărire penală), acesta arată că: *„Nela Păvăloiu mi-a fost prezentată ca fiind o persoană care cunoaște foarte mulți oameni și mă poate ajuta să recuperez proprietățile. M-am întâlnit cu Nela Păvăloiu la restaurantul Casa di*

DAVID de pe Șos. Nordului, ocazie cu care aceasta mi-a spus că mă poate ajuta cu recuperarea proprietăților. Eu eram nemulțumit deoarece vedeam că nu primeam nici un bun înapoi.

Nela Păvăloiu mi-a spus că are o relație bună cu primarul din Snagov, pe care l-a vizitat de mai multe ori. Cred că era vorba despre primarul Snagovului din mandatul 2000-2004. Am discutat cu Nela Păvăloiu că în schimbul ajutorului dat aceasta să primească aproximativ 35 % din valoarea imobilelor recuperate de ea."

În declarația dată în cursul urmăririi penale, în calitate de suspectă, de A României Lia (filele 179-195, vol. 5 din dosarul de urmărire penală), aceasta arată că: *„Nela Păvăloiu ne-a spus, îmi amintesc că eram la noi acasă, că din informațiile ei, documentele care fac dovada că bunurile îi aparțin soțului meu ar fi ascunse din ordinul directorului Arhivelor Naționale, domnul Lungu.*

Astfel, în acele împrejurări, Nela Păvăloiu ne-a spus că are relațiile necesare pentru a face rost de documente în ciuda acestor piedici.

Am fost de acord să încheiem un contract cu Nela Păvăloiu, solicitându-i ca demersurile pe care le va face să fie legale."

Aceste declaraţii date de inculpatul Al României Paul Philippe şi de soţia acestuia cu privire la încercarea de folosire de către inculpata Păvăloiu Nela a influenţei avute pe lângă funcţionarii competenţi să soluţioneze cererile de retrocedare formulate de primul inculpat se coroborează cu următoarele probe:

- declarația de suspect dată de Păvăloiu Nela în cursul urmăririi penale (filele 3-14, vol. 4 din dosarul de urmărire penală), în care aceasta arată: *„Cu preşedintele CJ Ilfov, Cristi Rădulescu, cu care sunt prietenă de mai mult timp, am fost cu acesta la petreceri, nunţi sau botezuri. M-am plâns lui că am făcut demersuri la prefectură pentru retrocedarea pădurii şi nu am primit răspuns."*

- declaraţia de inculpat dată de Muşat Apostol în cursul urmăririi penale (filele 53-59, vol. 4 din dosarul de urmărire penală), în care acesta arată că: *„Aşa cum am spus data trecută pe Nela Păvăloiu am cunoscut-o atunci când a venit în legătură cu cererea formulată de prinţul Paul. Cred că a fost trimisă de Cristache Rădulescu, care cred că era la acel moment preşedinte CJ Ilfov. La acel moment făceam parte din acelaşi partid cu Cristache Rădulescu, acesta fiind preşedintele PDL Ilfov."*

- declaraţia de martor dată în cursul urmăririi penale de Capanu George (filele 186-197, vol. 7 din dosarul de urmărire penală) în care acesta arată că:

„De la domnul Berceanu am aflat că primarul din Snagov pune presiune pe el să accepte retrocedarea atât cu ocazia şedinţelor comisiei cât şi informal, făcându-i vizite.

Arăt că la câteva luni de la instalarea în funcţie (n.n. după luna iulie 2005) am fost chemat de senatorul Rădulescu care mi-a prezentat o listă „cu 4 probleme" care erau patru cereri nelegale de retrocedare, printre care şi Pădurea Snagov. I-am replicat că toate sunt nelegale şi i-am cerut să nu mă mai cheme.

De asemenea, a venit la mine după luna august 2006 Păvăloiu Nela care mi-a cerut explicaţii în legătură cu refuzul de punere în posesie. I-am spus că acţionăm legal şi ne facem datoria şi a plecat."

- în declaraţia din cursul judecăţii, dată în 20.10.2017, martorul Capanu George confirmă aceste lucruri, arătând următoarele: *„Întrebare avocat inc. Păvăloiu Nela – Ce explicaţii i-a dat doamna Păvăloiu? Răspuns: Doamna Păvăloiu a venit la mine în cabinet ca o doamnă şi am discutat despre această retrocedare şi am refuzat-o categoric.”* De asemenea, acesta mai arată că: *«Întrebare procuror – Îl cunoaşteţi pe senatorul Rădulescu Cristache? Răspuns: Da. Întrebare procuror – V-a solicitat sau v-a dat vreo adresă care să conţină şi solicitarea de retrocedare a imobilului de la Snagov? Răspuns: Mi-a dat o hârtie în biroul dumnealui, nici nu am citit-o bine şi am spus că sunt ilegale. Erau vreo 4 retrocedări, nu îmi aduc aminte toate 4. Întrebare procuror – La urmărire v-aţi adus aminte că era şi padurea Snagov. Vă menţineţi această declaraţie? Răspuns: Da. Întrebare procuror – De ce aţi considerat că sunt ilegale? Răspuns: Din discuţiile cu colegii mei, în caz concret cu pădurea de la Snagov şi cu celelalte 3, i-am întrebat ce păduri mai trebuie să retrocedăm sau unde sunt presiuni pentru retrocedări. Am hotarât fără să vad actele că nu pot să îi răspund afirmativ domnului senator. Am fost chemat în biroul domnului senator şi mi-a spus că „eu sunt senator şi rog să retrocedaţi aceste 4 păduri”. Nu am preluat biletul de la dumnealui, l-am lăsat pe birou şi am plecat.»*

- declaraţia dată în cursul judecăţii, la data de 20.10.2017, de martorul Cucu Petru Ionuţ, în care acesta arată că: *„Întrebare procuror – Aţi făcut o afirmaţie la urmărire penală în sensul că „am auzit de Păvăloiu Nela şi stiu că a fost mandatarul lui Paul şi avea o relaţie bună cu primarul din Snagov, acesta susţinând-o în solicitările de retrocedare”. La ce v-aţi referit? Răspuns: Relaţia dintre domnul primar şi Nela Păvăloiu am dedus-o din sursele domnului primar Muşat Apostol. Mi-a spus că o cunoaşte pe Nela Păvăloiu şi s-a referit la ea într-un mod familiar.”*

- declaraţia din 20.10.2017 dată în faţa instanţei de martorul Berceanu Daniel Marian, în care acesta arată că: *„Întrebare procuror – Stiţi dacă între Păvăloiu Nela şi inculpatul Muşat Apostol erau relaţii anterioare, se cunoşteau? Răspuns: Din moment ce la o întâlnire anterioară dintre mine şi domnul Muşat, la domnul Muşat în birou, când le-am spus punctul de vedere, dumnealui a înştiinţat-o imediat pe doamna Păvăloiu, presupun că se cunoşteau.”*

- convorbirea telefonică din data de 28.09.2007, ora 15:36:13, purtată între Remus Truică şi Nela Păvăloiu (filele 5-7, vol. 8 din dosarul de urmărire penală), cu următorul conţinut:

REMUS TRUICĂ: Nela, ne-am întâlnit şi noi, am stabilit nişte chestii. Eu îmi văd de treaba mea!

NELA: Nu am stabilit...

REMUS TRUICĂ: Cum n-am stabilit?

NELA: Nu.

REMUS TRUICĂ: Păi, n-am stat la Sangria şi am stabilit şi a rămas ca tu cu Ion să le puneţi pe hârtie şi gata! Ce mai... Stai un pic, nu asta e important, important este... eu acum sunt în două procese diferite care... Ieri, de exemplu, am fost într-o întâlnire de dimineaţa până seara. Am avut 4000 de apeluri lipsă! N-am dat niciun telefon înapoi. Azi dimineaţă îmi fac un schimb al meu de... în sfârşit! Cu ce ţi-am greşit, că nu vreau să greşesc cu nimic! Vreau să înţelegi că

nimic din ceea ce am vorbit noi doi nu s-a schimbat! Nu înţeleg de ce trebuie să se ducă nu ştiu ce senator Rădulescu...

NELA: Asta vreau să-ţi spun eu...

REMUS TRUICĂ:... la nu ştiu ce cadastrist şi să urle pe la ăia şi să-i cheme la ordin şi primarul din Snagov să fie supărat şi toate astea! Nu înţeleg de ce ne trebuie toate astea!

NELA: Păi, asta, asta e...

REMUS TRUICĂ: Ăla-i prietenul tău, nu e prietenul meu!

NELA: Este prietenul meu, dar ăla nu înţelege şi, dacă cineva nu înţelege, nu pot să răspund pentru faptele altora!

Întrucât din aceste probe au rezultat indicii că inculpata Păvăloiu Nela ar fi comis la rândul său o infracţiune de trafic de influenţă, parchetul a dispus prin rechizitoriu clasarea sub aspectul săvârşirii de către inculpată a acestei infracţiuni, deoarece a intervenit prescripţia răspunderii penale. Declaraţiile sunt, însă, relevante sub aspectul cunoaşterii de către inculpata Păvăloiu Nela a modului în care a fost obţinut terenul Pădurea Snagov ca urmare a săvârşirii infracţiunii de trafic de influenţă.

Chiar dacă în declaraţiile următoare inculpatul Al României Paul Philippe a retractat, în mare parte, cele arătate în declaraţia de suspect din data de 23.04.2015, acesta arată şi în declaraţia de suspect din 11.12.2015 că motivul pentru care inculpata Păvăloiu Nela i l-a prezentat pe inculpatul Truică Remus a fost acela că ea nu a reuşit să rezolve retrocedarea Pădurii Snagov (fila 167, verso, din vol. L al dosarului instanţei).

În declaraţia de suspect dată de A României Lia la data de 06.05.2015 (aflată la filele 167-176 din volumul 5 al dosarului de urmărire penală), aceasta arată că inculpatul Al României Paul Philippe a contactat mai multe persoane care să îl reprezinte în cererile de revendicare, dar a fost sabotat tot timpul de către autorităţi. În acest context, inculpata Păvăloiu Nela le-a făcut cunoştinţă cu inculpatul Truică Remus (*„Nela Păvăloiu ne-a spus că îl cunoaşte pe Remus Truică, un fost consilier al lui Adrian Năstase, care are puterea de a ne ajuta cu acest sabotaj al autorităţilor şi cu obţinerea documentelor necesare (PUZ etc).”* – fila 169 din volumul 5 al dosarului de urmărire penală).

Faptul că inculpata Păvăloiu Nela i-a „cedat afacerea” inculpatului Truică Remus pentru că ea nu reuşise punerea efectivă în posesie, deşi se reuşise obţinerea unei hotărâri a comisiei judeţene de retrocedare a Pădurii Snagov, rezultă şi din declaraţia dată de martora Cuniţă Mihaela în cursul urmăririi penale (aflată în volumul 7, filele 476-482 din dosarul de urmărire penală), în care aceasta arată că: *„Ulterior, în septembrie sau octombrie 2006, Nela Păvăloiu mi-a spus că pentru că prinţul Paul e nemulţumit că nu obţine nimic ea o să îi cedeze contractul lui Remus Truică. Pe Truică l-am văzut o singură dată la birou la Nela Păvăloiu în această perioadă, era însoţit de soţia lui, de un avocat şi de încă o persoană pe care nu o cunosc. Cred că tot în 2006 Nela Păvăloiu şi-a cedat efectiv contractul lui Remus Truică şi de la acel moment nu ştiu să se mai fi ocupat de vreun demers pentru bunurile revendicate de Paul Al României. La un moment dat am aflat de la televizor că prinţul Paul a obţinut nişte bunuri, înainte de a i se naşte copilul, am sunat-o pe Păvăloiu să o întreb dacă primim nişte bani pentru demersurile făcute, dar Nela mi-a spus că nici ea*

şi nici Leţi nu au primit nimic." Fiind audiată de instanţă la data de 05.05.2017, martora Cuniţă Mihaela a arătat că îşi menţine în totalitate declaraţia dată în cursul urmăririi penale.

Modul în care au procedat inculpaţii Al României Paul Philippe, Păvăloiu Nela şi Truică Remus cu privire la transmiterea drepturilor succesorale a fost descris de martorul Aparaschivei Cristian Relu, care arată în declaraţia dată în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 7 al dosarului de urmărire penală, filele 260-314) că aceştia au colaborat tot timpul după preluarea de către inculpatul Truică Remus a demersurilor de retrocedare a Pădurii Snagov: *„La vremea respectivă am constatat că era un circuit între Truică, Robert Roşu şi Nela Păvăloiu, cei trei întâlnindu-se foarte des, fie la firma de avocaţi, fie la sediul firmei lui Truică, fie la Nela Păvăloiu la firmă, din câte îmi amintesc în Piaţa Domenii, deasupra unei săli de sport. Nu am participat la discuţii, deşi uneori l-am dus chiar eu cu maşina pe Truică pentru a se întâlni cu persoanele menţionate, dar Truică mi-a spus că se întâlnesc pentru a discuta despre terenurile prinţului Paul. Din câte am înţeles Nela Păvăloiu a fost cea care a iniţiat proiectul şi l-a prezentat pe prinţul Paul lui Remus Truică şi asociaţilor lui. Între Păvăloiu şi Truică existau tensiuni şi acesta mi-a spus că Păvăloiu are de primit bani şi era nemulţumit de pretenţiile emise de aceasta. Cred că Păvăloiu era implicată în demersurile pentru retrocedarea terenurilor, cel puţin aşa mi-a spus Truică."* Aceasta afirmaţie contrazice susţinerile inculpatei Păvăloiu Nela, potrivit cărora inculpatul Truică Remus ar fi fost cel care a contactat-o. În realitate, inculpata Păvăloiu Nela a fost nevoită să-i cedeze inculpatului Truică Remus această „afacere" pentru că ea s-a blocat la punerea în posesie a Pădurii Snagov retrocedate. Fiind audiat în faţa instanţei de judecată, în data de 23.06.2017, martorul Aparaschivei Cristian Relu a declarat că îşi menţine declaraţiile date în cursul urmăririi penale.

Declaraţia martorului Aparaschivei Cristian Relu este confirmată sub acst aspect de convorbirea purtată în data de 28.09.2007, ora 15:36:13, de Remus Truică cu Păvăloiu Nela, redată în volumul 8, filele 5-7 din dosarul de urmărire penală:

REMUS TRUICĂ: Ce anume ce şi cum? N-ai contractul în faţă? Nu mă abat cu nimic de la contractul ăla! Ce anume să-ţi spun în plus faţă de contract? Acolo scrie clar: Din momentul în care se face intabularea, din momentul în care se trece în Cartea Funciară, din nu ştiu ce, de atunci se întâmplă nu ştiu ce. E trecut în termene foarte clari! Nu numai că respectăm acele termene, dar chiar le plătim cu mult înainte de ceea ce scrie acolo!

NELA: Nu este vorba despre avansurile către Paul, este vorba de faptul că tu ai vrut ceva, eu am acceptat, iar diferenţa între ce am făcut noi şi ce trebuie să fie acceptată de terţele persoane, trebuie să le spunem exact ce şi cum.

Toate aceste probe dovedesc, fără dubiu, că inculpata Păvăloiu Nela cunoştea că terenul pe care l-a primit pe numele societăţii la care era administrator, SC ILKO STAR SRL, de la SC Reciplia SRL, provenea din săvârşirea de către inculpatul Truică Remus a infracţiunii de trafic de influenţă, faţă de inculpatul Al României Paul Philippe.

Intenția inculpatei Păvăloiu Nela de a ascunde sau disimula originea ilicită a bunului rezultă în primul rând din faptul că aceasta a adus ca aport social bunul respectiv la o societate care o are ca asociat unic şi administrator pe fiica sa, numita Şerban Ana Maria Iulia. Nu există o justificare economică a acestei operațiuni, având în vedere că SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL nu a desfășurat nicio activitate nici înainte și nici după dobândirea acestor bunuri.

Inculpata Păvăloiu Nela nu a obținut o contraprestație în urma acestui transfer al bunurilor, fiind vorba în realitate de un act cu titlu gratuit. Or, aceasta denotă că intenția inculpatei la efectuarea acestei operațiuni nu a fost una comercială, deoarece aceasta putea desfășura o activitate economică reală și în cadrul societății ILKO STR S.R.L., dacă intenţiona acest lucru. În realitate, intenţia inculpatei a fost aceea de a ascunde sau disimula provenienţa bunului respectiv.

Această intenție rezultă și din faptul că înființarea SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL (la 24.07.2015) și transferul bunurilor către această societate s-au realizat la scurt timp după formularea de către inculpatul Al României Paul Philippe a plângerii şi denunţului din data de 23.01.2015 şi, respectiv, din data de 15.04.2015, când se făceau cercetări în prezenta cauză cu privire la redobândirea de către acesta a dreptului de proprietate asupra terenului în discuţie. Întrucât anterior fuseseră şi articole în presă pe tema acestor retrocedări, se poate justifica temerea inculpatei Păvăloiu Nela că cercetările începute vor conduce la acest teren, ceea ce a determinat-o să încerce prin această tranzacţie să-i disimuleze provenienţa ilicită, creând aparenţa unei dobândiri licite a lui de către SC MERSURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL.

Față de toate acestea, instanța de fond a constatat că sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, dispunând condamnarea inculpatei Păvăloiu Nela pentru această infracțiune.

n). Referitor la săvârșirea de către inculpatul CHIRIAC THEODOR a infracțiunii de participație improprie la spălarea banilor, în legătură cu transmiterea suprafeţei de teren de 1000 mp., primită ca mită în legătură cu îndeplinirea atribuţiilor sale de serviciu:

Inculpatul CHIRIAC THEODOR este acuzat în rechizitoriu că, pentru a ascunde/disimula adevărata provenință a terenului primit cu titlu de mită de la TRUICĂ REMUS şi RECIPLIA SRL pentru punerea în posesie a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE cu încălcarea legii, i-a determinat pe numiţii Matei Marian şi Matei Maria să semneze în calitate de cumpărători contractul de vânzare-cumpărare nr. 27909 din 22.02.2008 pentru un teren forestier de 1000 mp în Snagov, iar la data de 01.04.2008, să semneze în calitate de vânzători contractul de vânzare-cumpărare autentificat prin încheierea 1484 prin care acelaşi teren a fost vândut cumpărătorului de bună credinţă, Cacenco Aurelian, obţinând un folos necuvenit de aproximativ 50.000 euro, primiţi de la cumpărător, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *participaţie improprie la spălare a banilor*, prevăzută de art.

52 alin. 3 Cod penal raportat la art. 29 alin.1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Instanţa de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul judecăţii confirmă săvârşirea de către inculpatul Chiriac Theodor a acestei infracțiuni.

Așa cum s-a arătat anterior, pentru existența infracțiunii de spălare a banilor prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor (art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, forma în vigoare la data faptelor), trebuie să existe un bun provenit din săvârșirea unei infracțiuni, o schimbare sau un transfer al acestui bun și intenția făptuitorului de a ascunde sau disimula originea ilicită a acestui bun.

Pentru a se reţine infracţiunea de spălare a banilor, nu este nevoie să se dispună o soluţie de condamnare şi pentru infracţiunea predicat, din care a provenit bunul „spălat" de făptuitor, ci trebuie să se dovedească doar că acesta cunoştea că bunul provine dintr-o infracţiune.

De asemenea, pentru a se reţine infracţiunea de spălare a banilor prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor (art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, forma în vigoare la data faptelor), nu are nicio relevanţă dacă făptuitorul este şi autor al infracţiunii predicat, din care provine bunul ce a făcut obiectul infracţiunii de spălare a banilor.

În speţă, parchetul a arătat în actul de sesizare că infracţiunea predicat din care provine bunul supus spălării de către inculpatul Chiriac Theodor este infracţiunea de luare de mită, constând în primirea de către acesta a unei suprafeţe de teren de 1000 mp. de la inculpatul Truică Remus, în legătură cu exercitarea atribuţiilor de serviciu de director al Direcţiei Silvice Ilfov, în care a facilitat punerea în posesie efectivă a inculpatului Al României Paul Philippe asupra terenului retrocedat.

S-a apreciat că nu are nicio relevanţă faptul că retrocedarea terenului către inculpatul Al României Paul Philippe a fost una legală, deoarece infracţiunea de dare şi luare de mită se poate comite şi în legătură cu îndeplinirea în mod legal a atribuţiilor de serviciu de către funcţionarul public. Având în vedere că pentru această infracţiune de luare de mită comisă de către inculpatul Chiriac Theodor a intervenit prescripţia răspunderii penale, parchetul a dispus prin rechizitoriu clasarea. Acest aspect nu are nicio relevanţă pentru reţinerea în sarcina inculpatului Chriac Theodor a infracţiunii de spălare a banilor, sub forma participaţiei improprii, deoarece cele două infracţiuni sunt autonome una faţă de cealaltă.

Instanţa a reţinut că activitatea inculpatului Chiriac Theodor s-a circumscris momentului în care demersurile inculpatei Păvăloiu Nela de punere în posesie asupra terenului din Pădurea Snagov retrocedat inculpatului Al României Paul Philippe s-au blocat deoarece directorul Direcţiei Silvice Ilfov, martorul Capanu George, ca şi ceilalţi reprezentanţi ai acestei instituţii din comisiile de fond funciar, se opuneau acestei retrocedări. Aşa cum s-a arătat anterior, acesta a fost și motivul pentru care inculpata Păvăloiu Nela a „cedat" către SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus, drepturile

succesorale ale inculpatului Al României Paul Philippe pe care le obținuse anterior prin contractul de mandat şi asistenţă de specialitate.

După această cedare a drepturilor succesorale, inculpatul Truică Remus a reuşit în scurt timp „deblocarea” situaţiei, având în vedere că a fost înlocuit directorul Direcţiei Silvice Ilfov, Capanu George, cu inculpatul Chiriac Theodor, cu care inculpatul Truică Remus era prieten. Prin efectuarea de către inculpatul Chiriac Theodor a demersurilor pentru punerea efectivă în posesie asupra terenului retrocedat s-a deblocat situaţia, motiv pentru care s-a reţinut că primirea de către inculpatul Chiriac Theodor a terenului de 1000 mp. din Pădurea Snagov s-a făcut în legătură cu îndeplinirea de către acesta a atribuţiilor de serviciu.

În legătură cu relaţiile inculpatului Truică Remus cu inculpatul Chiriac Theodor, martorul Aparaschivei Cristian Relu afirmă în declaraţia dată în faţa instanţei că: *„Întrebare procuror – Dar pe Chiriac Theodor îl cunoştea, de la Romsilva? Răspuns: După nume nu-mi dau seama, dar cunoştea diverse persoane de la Romsilva. Întrebare procuror – Menţineţi afirmaţia conform căreia Dan Iovănescu, omul de încredere al lui Truică, a spus că orice problemă ce ţine de Romsilva se rezolvă cu Chiriac? Răspuns: Da, menţin afirmaţia că domnul Iovănescu mi-a comunicat că orice problemă legată de Romsilva se rezolvă, nu-mi amintesc exact dacă mi-a spus şi numele persoanei respective, dar el se ocupa de Romsilva.”* Aşa cum rezultă din probele administrate, inculpatul Truică Remus a şi folosit ulterior, în mod efectiv, influenţa pe care o avea pe lângă inculpatul Chiriac Theodor, pentru a reuşi punerea în posesie asupra suprafeţei de teren din Pădurea Snagov retrocedate în urma demersurilor făcute de inculpata Păvăloiu Nela.

Relaţia de prietenie dintre inculpaţii Truică Remus şi Chriac Theodor este susţinută în mod categoric de martor în declaraţia dată în faţa instanţei: *„Întrebare avocat inc. Chiriac Theodor – Dacă îşi menţine declaraţia de la urmărire penală potrivit careia Remus Truică era bun prieten cu Chiriac Theodor, acesta îl vizita frecvent acasă la Snagov? Răspuns: Da. Întrebare avocat inc. Chiriac Theodor – Cum îşi justifică această declaraţie? Răspuns: L-am văzut deseori acolo. Întrebare avocat inc. Chiriac Theodor – Ce însemnă deseori sau „frecvent” cum a declarat la urmărire penală? Răspuns: Cu ocazia unor mese festive sau pur şi simplu mese ocazionale. Întrebare avocat inc. Chiriac Theodor – Este sigur vorba de inc. Chiriac Theodor şi nu de altă persoană care lucrează în Romsilva? Răspuns: Da, sunt sigur.”* S-a apreciat că nu există niciun motiv pentru care martorul să mintă sub acest aspect, iar această susţinere este confirmată şi de alte probe.

Afirmaţiile martorului Aparaschivei Cristian Relu referitoare la relaţiile de prietenie dintre cei doi inculpaţi sunt confirmate şi de martorul Cucu Ionuţ, în declaraţia dată în cursul urmăririi penale la 26.02.2016 (aflată în volumul 7 din dosarul de urmărire penală, filele 86-92), în care acesta arată că: *„Ştiu că domnul Chiriac Teodor era amic cu primarul din Snagov şi îl cunoştea pe domnul Truică. Fac această precizare întrucât în primăvara - vara anului 2007, anterior punerii în posesie a lui Paul, domnul Chiriac venise cu probleme de serviciu la Ocolul Silvic Snagov şi am hotărât să mergem să mâncăm la o terasă la lacul Snagov. De pe celălalt mal a venit Truică Remus cu o şalupă şi s-a*

aşezat la masa noastră, discutând cu domnul Chiriac ca şi cum se cunoşteau. Truică Remus a spus în discuţie că se schimbă directorul Romsilva şi el ştie cine vine." Din ultima afirmaţie a martorului rezultă că inculpatul Truică Remus ştia chiar că va fi schimbat directorul Direcţiei Silvice Ilfov şi că va fi înlocuit cu inculpatul Chiriac Theodor. În declaraţia dată în instanţă la data de 20.10.2017, martorul Cucu Ionuţ confirmă acest episod, arătând că: *„La un moment dat cand eram împreună cu Chiriac Theodor pe o terasă pe malul lacului Snagov, la un moment dat pe acea terasă a intrat domnul Remus Truică care s-a apropiat şi l-a salutat pe domnul Chiriac şi s-au schimbat câteva amabilităţi după care a plecat în altă parte. De aceea am tras concluzia că cei doi se cunoşteau."*

Schimbarea directorului direcţiei silvice a fost un factor important, care a contribuit la punerea efectivă în posesie asupra terenului, deoarece directorul anterior al Direcţiei Silvice Ilfov, martorul Capanu George, arată în declaraţia dată în faţa instanţei, la 20.10.2017, cu privire la solicitarea inculpatului Al României Paul Philippe privind Pădurea Snagov, că: *„A fost şi dorinţa mea şi a celorlalţi colaboratori cu care lucram, de a nu retroceda această suprafaţă, de acord cu şeful de ocol cu ce a specificat dumnealui în această anexă".* Apoi martorul mai arată că inculpatul Truică Remus a încercat să ia legătura cu el prin intermediul inculpatului Muşat Apostol, precizând că: *«Întrebare procuror – V-a solicitat inculpatul Apostol sau a intermediat inculpatul Apostol o întâlnire între dvs. şi inculpatul Truică Remus? Răspuns: Fostul primar de la Snagov mi-a spus odată că ar vrea domnul Truică să mă cunoască. Întrebare procuror – V-a spus pentru ce? Răspuns: Nu. Întrebare procuror – De unde aţi tras concluzia că această întâlnire se dorea a fi tot pentru retrocedarea pădurii de la Snagov? Răspuns: Fără să îmi spună domnul primar am făcut legătura că tot cu asta ar fi şi nu am avut nici curiozitatea să îl cunosc pe domnul Truică, eu fiind legat de acest „nu retrocedare".»* Această poziție a martorului a determinat și demersul inculpatului Al României Paul Philippe de a formula o plângere penală împotriva lui Capanu George – Director la Direcția Regia Națională a Pădurilor Romsilva în legătură cu refuzul de a pune în posesie terenul forestier, înregistrată cu nr. 100054/18.05.2007 – Inspectoratul de Poliție a Județului Ilfov (*filele 184-190, vol. 46 din dosarul instanței*).

De altfel, inculpatul Truică Remus arată în convorbirea telefonică purtată în ziua de 03.01.2008, ora 19:55:24, cu Shimon, redată în volumul 8, filele 24-26: „*REMUS TRUICĂ: Mai mult sau mai puțin sunt șef acolo, deci să ajut mult să obții tot ceea ce ai nevoie în Snagov.*"

Contribuţia efectivă a inculpatului Chiriac Theodor la punerea în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe asupra terenului retrocedat rezultă în primul rând din faptul că, la data de 26.06.2007, inculpatul CHIRIAC THEODOR, delegat între timp în funcţia de director, a semnat în numele Direcţiei Silvice Bucureşti adresa nr. 2850 prin care a cerut Ocolului Silvic Snagov să-l pună în posesie pe inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE cu o suprafaţă de 10 ha pădure în zona Fundul Sacului Snagov. În aceeaşi zi, 26.06.2007, s-a întocmit procesul-verbal de punere în posesie a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, reprezentat de avocatul Ene Mihail, cu 10 ha de pădure în zona Fundul Sacului, potrivit hotărârii de validare nr. 7 din 14.01.2004 a comisiei judeţene pentru reconstituirea dreptului de proprietate.

De asemenea, acest lucru rezultă şi din declaraţia de martor dată de Berceanu Daniel la 21.02.2016 (filele 23-28, vol. 7 din dosarul de urmărire penală): „*Arăt că amplasamentul a fost indicat pe anexa 37 de domnul Chiriac şi nu s-a retrocedat exact pe trupul de pădure Fundul Sacului. În acea zonă care este izolată s-au retrocedat aproximativ 10 ha, iar restul s-a retrocedat în zona Snagov - Parc, potrivit indicaţiilor domnului Chiriac care a colorat pe o hartă, de mână, amplasamentul care se retrocedează. Nu cunosc să se fi purtat corespondenţă oficială între comisie şi direcţie cu privire la amplasament, respectiv cu privire la indicarea altui amplasament, având în vedere că suprafeţe din Fundul Sacului au fost retrocedate altor persoane. Anexa 37 astfel aprobată de comisia locală a fost trimisă spre validare comisiei judeţene constituite la nivelul Instituţiei Prefectului Ilfov.*"

Primirea de către inculpatul Chiriac Theodor a unei suprafeţe de teren de 1000 mp., în legătură cu îndeplinirea atribuţiilor de serviciu, rezultă din faptul că, la pagina 9 din plângerea depusă la parchet în data de 23.01.2015, inculpatul Al României Paul Philippe arată că: *«De asemenea, o serie de alte prevederi cuprinse în Înţelegere sunt menite să asigure Reciplia SRL că subsemnatul accept că toate înstrăinările de teren din cele două imobile retrocedate şi pe care Reciplia SRL le-a „donat" unor diferite persoane reprezintă în fapt „cheltuieli" cu recuperarea acestor bunuri.»* Această susţinere a inculpatului Al României Paul Philippe s-a dovedit a fi adevărată în ce priveşte suprafaţa de teren de 1000 mp din Pădurea Snagov, pe care SC RECIPLIA SRL i-a transmis-o după retrocedare inculpatului Chiriac Theodor (prin intermediul martorilor Matei Marian şi Matei Maria), după ce acesta a contribuit în calitate de director al Direcţiei Silvice Ilfov la punerea în posesie asupra Pădurii Snagov.

Din declaraţia de martor dată de Matei Marian în cursul urmăririi penale, la data de 01.03.2016 (filele 198-203, vol. 7 din dosarul de urmărire penală), rezultă că terenul cumpărat de el de la Reciplia SRL era de fapt al inculpatului Chriiac Theodor: *„Acesta mi-a spus vrea să cumpere un teren forestier în Snagov lângă lac şi cantonul silvic şi m-a rugat să-l iau pe numele meu. Mi-a spus că nu-l ia pe numele său întrucât nu vrea să fie implicat în retrocedările de pădure. Cred că mi-a spus despre acel teren chiar înainte să semnez contractul de vânzare-cumpărare.*

Am mers împreună cu Chiriac Theodor şi soţia la notar la data stabilită de acesta. Mi-a spus că voi cumpăra de la o firmă, dar nu ştiam a cui este. Soţia nu a fost iniţial de acord să facem acest lucru dar ulterior a acceptat.

La notar doar am semnat contractual, dar nu ştiu ce bani s-au plătit. Am primit un exemplar al contractului de vânzare-cumpărare pe care l-am remis ulterior lui Chiriac Theodor când a vrut să vândă terenul."

Fiind audiat nemijlocit de instanţă, la data de 20.10.2017, aceasta a putut constata veridicitatea celor declarate de martor, care a arătat că:

„Fiind mecanic de meserie l-am cunoscut pe domnul Chiriac Theodor cu care ne-am împrietenit şi mergând pe la diverse saloane auto, dânsul având maşină şi venind să o repare la mine, mi-a propus domnul Chiriac să iau diverse bunuri pe numele meu cu motivaţia că este o persoană publică şi că între timp să le treacă pe numele dânsului când se va rezolva problema.

Întrebare procuror – Ce bunuri v-a propus să luaţi pe numele dvs.?

Răspuns: Masină, casă. Două BMW-uri şi un Ferrari. Casa era în Snagov.

Întrebare procuror –Teren în Snagov v-a propus să luaţi?

Răspuns : Da, cel cu pădurea.

Întrebare procuror – Relataţi-ne despre achiziţionarea acelei suprafeţe de teren, când v-a propus, ce demersuri aţi efectuat?

Răspuns: Mi-a spus că o să aibă nişte terenuri pe care nu poate să le ia pe numele dumnealui şi să merg să le iau pe numele meu. Asta s-a întâmplat în 2009. E posibil să fie alt an, dar cred că în 2009."

Fiind întrebat dacă inculpatul Chiriac Theodor a plătit vreo sumă de bani pentru acest teren, martorul a răspuns: *„Nu am văzut. Nu ştiu dacă a plătit vreo sumă de bani."* Având în vedere, însă, faptul că era vorba de un teren la punerea în posesia căruia a participat efectiv, modul în care inculpatul a procedat pentru cumpărarea acestuia şi faptul că la scurt timp l-a vândut, instanţa a reţinut că sunt probe concludente că inculpatul Chiriac Theodor nu a plătit niciun ban pentru terenul acesta. De altfel, inculpatul nici nu s-a apărat în modul acesta, ci a afirmat că nu ar fi fost terenul său, ci al numitului Matei Marian. Apărarea inculpatului a fost înlăturată, având în vedere că martorul Matei Marian nu are nici resursele necesare şi nici vreun interes pentru cumpărarea şi revânzarea terenului respectiv, ci din probele administrate rezultă clar că a fost doar un interpus al inculpatului Chiriac Theodor, pentru a nu se depista fapta de corupţie săvârşită.

Declaraţia martorului Matei Marian este confirmată şi de declaraţia dată de soţia acestuia, martora Matei Maria (filele 483-489, vol. 7 din dosarul de urmărire penală) în care aceasta arată că: *„Nu pot preciza exact perioada, dar în cursul aceluiaşi an soţul meu mi-a spus că Theodor Chiriac a achiziţionat un teren, dar că contractul de vânzare-cumpărare a fost încheiat pe numele soţului meu întrucât Chiriac Theodor era o persoană publică şi acest lucru ar fi atras atenţia. În plus, automat, Chiriac Theodor ar fi trebuit să menţioneze acest lucru în declaraţia de avere, iar el nu-şi dorea acest lucru. Nu ştiu unde anume era situat terenul în cauză, despre ce suprafaţă era vorba, cine era vânzătorul şi cu ce sumă fusese achiziţionat de către Chiriac."*

În declaraţia dată în faţa instanţei, la data de 2.03.2018, martora Matei Maria şi-a menţinut declaraţiile, arătând că:

„Eu sunt soţia lui Matei Marian care a avut în posesie un pământ care i-a aparţinut de fapt lui Theodor Chiriac care ulterior a fost vândut.

Mai sunt pe numele soţului meu înca două terenuri şi o casă în Snagov, care sunt de fapt tot ale lui Chiriac Theodor.

Întrebare procuror – Dvs. ştiti unde se află terenul acela care aţi spus că era a lui Chiriac Theodor?

Răspuns: Nu, nu ştiu."

Fiind o persoană căsătorită, martorul Matei Marian nu a putut vinde terenul respectiv fără soţia sa, astfel încât a fost nevoie şi de prezenţa acesteia la notar. Declaraţia martorei din faţa instanţei este concludentă sub acest aspect: *„Atunci când mi-a spus că trebuie să mergem să se poată vinde, mi-a spus că a fost achiziţionat pe numele lui un teren care este de fapt a lui Chiriac Theodor, dar dânsul este persoană publică şi a fost doar o formalitate, a fost luat pe*

numele lui şi se va vinde curând. Eu nu am fost de acord. Am zis că nu e normal, de ce să fie pe numele lui şi a zis că se va vinde curând."

Având în vedere că martorii Matei Marian şi Matei Maria sunt simpli muncitori, cu venituri foarte modeste şi cu patru copii în întreţinere, instanţa a reţinut că sunt veridice declaraţiile acestora potrivit cărora bunurile respective, achiziţionate pe numele lor, inclusiv terenul în discuţie, sunt în realitate ale inculpatului Chiriac Theodor.

Faptul că terenul a fost vândut ulterior pentru suma de 45.000-50.000 euro, iar banii au fost încasaţi de inculpatul Chiriac Theodor, rezultă din declaraţia aceluiaşi martor, Matei Marian (filele 490-509, vol. 7 din dosarul de urmărire penală), în care acesta arată că: „*Nu-mi amintesc la cât timp de la achiziţia terenului de 1000 mp acesta a fost vândut. Rolul meu a fost acela de a mă deplasa la notar, la cererea lui Chiriac pentru a semna actele. Nu m-am ocupat de găsirea unui cumpărător şi nu-mi amintesc dacă soţia m-a însoţit. Preţul vânzării a fost de 45.000 euro sau 50.000 euro. Eu am primit 10.000 euro, din care i-am folosit pentru achiziţia unei maşini. Banii i-am primit în mână de la Chiriac Theodor şi de faţă nu a fost vreo persoană. Soţia mea a aflat despre primirea acestor bani imediat.*"

Martorul confirmă acest lucru în declaraţia dată în faţa instanţei, în care arată că inculpatul Chriac Theodor s-a ocupat de revânzarea terenului, a găsit cumpărătorul şi s-a ocupat de acte: *„Întrebare procuror – Cine s-a ocupat de vânzarea lui? Răspuns: Chiriac, de toate aspectele: a găsit cumpărătorul şi s-a ocupat de acte."* Declaraţia martorului este confirmată şi de declaraţia soţiei acestuia, martora Matei Maria.

Toate aceste probe dovedesc intenţia inculpatului Chiriac Theodor de a disimula sau a ascunde provenienţa ilicită a terenului de 1000 mp., provenit din infracţiunea de luare de mită comisă de el în legătură cu retrocedarea şi punerea în posesie asupra Pădurii Snagov. Martorii audiaţi arată care a fost motivul pentru care inculpatul Chiriac Theodor a achiziţionat terenul în mod fictiv pe numele lor, iar declaraţiile lor nu pot fi puse sub semnul întrebării deoarece nu există niciun motiv pentru care aceştia să dea declaraţii nereale. Dimpotrivă, relaţiile apropiate dintre inculpatul Chiriac Theodor şi martori şi veniturile modeste ale acestora din urmă sunt argumente solide pentru a reţine veridicitatea declaraţiilor acestora, în sensul că terenul de 1000 mp a fost achiziţionat pe numele lor pentru că inculpatul Chiriac Theodor nu a dorit să-l achiziţioneze direct pe numele lui. Or, singurul motiv plauzibil pentru care inculpatul Chiriac Theodor a procedat în acest mod a fost intenţia sa de a ascunde provenienţa ilicită a acestui imobil.

Este vorba în speţă de un mecanism complex de a-şi asigura produsul infracţiunii, care constă în intepunerea fictivă a unor persoane, pentru ca inculpatul Chriac Theodor că obţină produsul infracţiunii de luare de mită.

Fiind întrunite toate condiţiile pentru a se reţine în sarcina inculpatului Chiriac Theodor infracţiunea de spălare a banilor, sub forma participaţiei improprii, instanţa de fond a dispus condamnarea inculpatului pentru această infracţiune. Forma participaţiei improprii a fost reţinută în speţă deoarece martorii Matei Marian şi Matei Maria au acţionat din culpă, necunoscând că terenul provine din săvârşirea de către inculpatul Chiriac Theodor a infracţiunii

de luare de mită şi nici intenţia acestuia de a ascunde sau disimula originea ilicită a bunului.

o). Referitor la infracţiunea de constituire a unui grup infracţional organizat reţinută în sarcina inculpaţilor TRUICĂ REMUS, ROȘU ROBERT MIHĂIȚĂ, TAL SILBERSTEIN şi STEINMETZ BENYAMIN, în forma constituirii și MARCOVICI MARIUS ANDREI, MOSHE AGAVI, ANDRONIC DAN CĂTĂLIN și MATEESU LUCIAN, în forma aderării:

În sarcina inculpaţilor TRUICĂ REMUS, ROȘU ROBERT MIHĂIȚĂ, TAL SILBERSTEIN şi BENYAMIN STEINMETZ s-a reţinut în actul de sesizare că, începând cu 1 noiembrie 2006, împreună cu SHIMON SHEVEZ, *netrimis în judecată*, au constituit un grup infracţional (la care au aderat ulterior alte persoane, respectiv inculpaţii MARCOVICI MARIUS, MOSHE AGAVI, ANDRONIC DAN CĂTĂLIN, MATEESCU LUCIAN CLAUDIU), având drept scop dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăţilor (Legea nr. 10/2001, Legea nr. 247/2005) prin infracţiuni de corupţie/asimilate acestora, respectiv oferire de bani/bunuri persoanelor din cadrul autorităţilor/instituţiilor deţinătoare a acestor proprietăţi sau altor persoane cu influenţă asupra funcţionarilor publici, în scopul determinării acestora să acţioneze potrivit scopului grupului, instigarea şi complicitatea la săvârşirea de către aceste persoane a infracţiunii de abuz în serviciu (prin punerea la dispoziţie/semnarea înscrisurilor necesare), traficarea influenţei, reale, asupra funcţionarilor publici, grup în cadrul căruia au acţionat apoi până la începutul anului 2010, săvârşind pentru realizarea scopului grupului în mod direct infracţiuni de corupţie/asimilate acestora (dare de mită, complicitate la abuz în serviciu, trafic de influenţă – expuse în continuare), faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *constituirea unui grup infracţional organizat*, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Având în vedere că, în ceea ce-l priveşte pe inculpatul Truică Remus, instanţa a reţinut ca lege penală mai favorabilă vechiul Cod penal, infracţiunea de constituire a unui grup infracţional organizat reţinută în sarcina acestuia se încadra în prevederile art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003, care reglementa în mod identic această infracţiune înainte de 01.02.2014.

Inculpatul ANDRONIC DAN CĂTĂLIN este acuzat în rechizitoriu că a aderat, începând cu anul 2007, la grupul infracţional organizat constituit la data de 01.11.2006 de inculpaţii TRUICĂ REMUS, ROȘU ROBERT, TAL SILBERSTEIN, SHIMON SHEVEZ şi BENYAMIN STEINMETZ (grup la care ulterior au aderat şi alte persoane, respectiv inculpaţii MARCOVICI MARIUS ANDREI, MOSHE AGAVI, MATEESCU LUCIAN CLAUDIU) având drept scop dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăţilor (Legea nr. 10/2001, Legea nr. 247/2005) prin infracţiuni de corupţie/asimilate acestora, respectiv oferire de bani/bunuri persoanelor din cadrul autorităţilor/instituţiilor deţinătoare a acestor proprietăţi sau altor persoane cu influenţă asupra funcţionarilor publici, în scopul determinării

acestora să acţioneze potrivit scopului grupului, instigarea şi complicitatea la săvârşirea de către aceste persoane a infracţiunii de abuz în serviciu (prin punerea la dispoziţie/semnarea înscrisurilor necesare), traficarea influenţei, reale, asupra funcţionarilor publici, grup în cadrul căruia a acţionat apoi până la sfârşitul anului 2013, susţinând acţiunile acestuia (prin participarea la discuţii/negocieri cu cumpărătorul de influenţă, întocmirea/coordonarea apariţiei/realizării în mass-media de articole/emisiuni favorabile/defavorabile cumpărătorului de influenţă, convingându-l astfel să rămână în înţelegere cu RECIPLIA SRL, efectuarea de analize de presă şi acţiuni în favoarea grupului, menţinerea legăturii cu ceilalţi membri, dar şi cu cumpărătorul de influenţă şi soţia acestuia, atragerea altei persoane care să adere la grup) şi ajutând la săvârşirea unor astfel de infracţiuni de corupţie (expuse în continuare), faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *constituirea unui grup infracţional organizat*, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal – *în forma aderării*, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Inculpatul MARCOVICI MARIUS ANDREI este acuzat în rechizitoriu că a aderat, începând cu anul 2007, la grupul infracţional organizat constituit la data de 01.11.2006 de inculpaţii TRUICĂ REMUS, ROȘU ROBERT, TAL SILBERSTEIN, SHIMON SHEVEZ şi BENYAMIN STEINMETZ (grup la care ulterior au aderat şi alte persoane, respectiv inculpaţii ANRDRONIC DAN CĂTĂLIN, MOSHE AGAVI, MATEESCU LUCIAN CLAUDIU) având drept scop dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăţilor (Legea nr. 10/2001, Legea nr. 247/2005) prin infracţiuni de corupţie/asimilate acestora, respectiv oferire de bani/bunuri persoanelor din cadrul autorităţilor/instituţiilor deţinătoare a acestor proprietăţi sau altor persoane cu influenţă asupra funcţionarilor publici, în scopul determinării acestora să acţioneze potrivit scopului grupului, instigarea şi complicitatea la săvârşirea de către aceste persoane a infracţiunii de abuz în serviciu (prin punerea la dispoziţie/semnarea înscrisurilor necesare), traficarea influenţei, reale, asupra funcţionarilor publici, grup în cadrul căruia a acţionat apoi până la sfârşitul anului 2013, susţinând acţiunile acestuia prin menţinerea legăturii între membrii grupului şi între aceştia şi cumpărătorul de influenţă AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, susţinerea acţiunilor de traficare a influenţei săvârşite de TRUICĂ REMUS şi TAL SILBERSTEIN, întărind convingerea cumpărătorului de influenţă asupra reuşitei acţiunilor de revendicare urmare a relaţiilor şi influenţei membrilor grupului în lumea politică, media şi de afaceri, inclusiv prin calitatea sa de consilier al primului ministru, iar după anul 2010, a păstrat legătura constant cu cumpărătorul de influenţă, dându-i de înţeles că doar prin influenţa grupului va putea obţine bunurile revendicate, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *constituirea unui grup infracţional organizat*, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal – *în forma aderării*, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Inculpatul MATEESCU LUCIAN CLAUDIU este acuzat în rechizitoriu că a aderat, începând cu anul 2011 (luna octombrie), la grupul infracţional organizat constituit la data de 01.11.2006 de inculpaţii TRUICĂ REMUS, ROȘU ROBERT, TAL SILBERSTEIN, SHIMON SHEVEZ şi BENYAMIN

STEINMETZ (grup la care ulterior au aderat şi alte persoane, respectiv inculpaţii ANRDRONIC DAN CĂTĂLIN, MOSHE AGAVI, MARCOVICI MARIUS ANDREI) având drept scop dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăţilor (Legea nr. 10/2001, Legea nr. 247/2005) prin infracţiuni de corupţie/asimilate acestora, respectiv oferire de bani/bunuri persoanelor din cadrul autorităţilor/instituţiilor deţinătoare a acestor proprietăţi sau altor persoane cu influenţă asupra funcţionarilor publici, în scopul determinării acestora să acţioneze potrivit scopului grupului, instigarea şi complicitatea la săvârşirea de către aceste persoane a infracţiunii de abuz în serviciu (prin punerea la dispoziţie/semnarea înscrisurilor necesare), traficarea influenţei, reale, asupra funcţionarilor publici, grup în cadrul căruia a acţionat apoi până la sfârşitul anului 2013, potrivit dispoziţiilor date de inculpatul TAL SILBERSTEIN, preluând rolul inculpatului TRUICĂ REMUS în activitatea infracţională a grupului pentru obţinerea unor bunuri revendicate de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, menţinând legătura între acesta şi membrii grupului şi susţinând activitatea de traficare a influenţei realizată de inculpatul TAL SILBERSTEIN, întărindu-i convingerea asupra reuşitei acţiunilor de revendicare urmare a relaţiilor şi influenţei membrilor grupului în lumea politică, media şi de afaceri, dându-i de înţeles că doar prin influenţa grupului va putea obţine bunurile revendicate, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *constituirea unui grup infracţional organizat*, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal – *în forma aderării*, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Inculpatul MOSHE AGAVI este acuzat în rechizitoriu că a aderat, începând cu anul 2007, la grupul infracţional organizat constituit la data de 01.11.2006 de inculpaţii TRUICĂ REMUS, ROȘU ROBERT, TAL SILBERSTEIN, SHIMON SHEVEZ şi BENYAMIN STEINMETZ (grup la care ulterior au aderat şi alte persoane, respectiv inculpaţii MARCOVICI MARIUS, ADRONIC DAN CĂTĂLIN, MATEESCU LUCIAN CLAUDIU) având drept scop dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăţilor (Legea nr. 10/2001, Legea nr. 247/2005) prin infracţiuni de corupţie/asimilate acestora, respectiv oferire de bani/bunuri persoanelor din cadrul autorităţilor/instituţiilor deţinătoare a acestor proprietăţi sau altor persoane cu influenţă asupra funcţionarilor publici, în scopul determinării acestora să acţioneze potrivit scopului grupului, instigarea şi complicitatea la săvârşirea de către aceste persoane a infracţiunii de abuz în serviciu (prin punerea la dispoziţie/semnarea înscrisurilor necesare), traficarea influenţei, reale, asupra funcţionarilor publici, grup în cadrul căruia a acţionat apoi până la sfârşitul anului 2013, în directa coordonare a inculpatului TAL SILBERSTEIN pentru realizarea scopului grupului, păstrând legătura între acesta şi inculpaţii BENYAMIN STEINMETZ şi TRUICĂ REMUS, punându-i la curent cu rezultatul demersurilor efectuate, participând la întâlniri cu cumpărătorul de influenţă, îndeplinind dispoziţiile date de ceilalţi membri, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *constituirea*

unui grup infracţional organizat, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal – *în forma aderării*, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Instanţa de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul cercetării judecătoreşti nu confirmă săvârşirea de către inculpaţii Truică Remus, Roşu Robert Mihăiţă, Tal Silberstein, Steinmetz Benyamin, Marcovici Marius Andrei, Moshe Agavi, Andronic Dan Cătălin și Mateesu Lucian a acestei infracțiuni.

Potrivit dispozițiilor art. 367 alin. 6 Cod penal, prin *„grup infracţional organizat se întelege grupul structurat, format din trei sau mai multe persoane, constituit pentru o anumită perioadă de timp şi pentru a acţiona în mod coordonat în scopul comiterii uneia sau mai multor infracţiuni."*

În primul rând, s-a constatat că nu sunt întrunite elementele de tipicitate ale acestei infracțiuni, pentru că, așa cum s-a arătat anterior, singurul inculpat din cadrul presupusului grup infracţional organizat care a comis infracțiunea de trafic de influență este inculpatul Truică Remus, în sarcina celorlalți inculpați nereținându-se comiterea vreunei infracțiuni. Așadar, nu este întrunită condiția obiectivă a existenței cel puțin a trei persoane care să constituie un grup infracțional organizat cu scopul săvârşirii de infracţiuni.

În al doilea rând, nu s-a putut reține că scopul înființării SC Reciplia SRL ar fi fost acela de săvârșire a unor infracțiuni de corupție, ci acesta a fost unul licit, de achiziționare a drepturilor succesorale ale inculpatului Al României Paul Philippe. Chiar dacă inculpatul Truică Remus a săvârșit infracțiunea de trafic de influență descrisă mai sus, nu rezultă din nicio probă că acesta s-ar fi înțeles cu ceilalți inculpați care dețin părți sociale la această societate ca scopul societății să îl constitie săvârșirea de fapte de corupție. În susținerea caracterului licit al înființării societății Reciplia SRL stă și faptul că unul dintre deținătorii unor părți sociale la această societate, martorul Dimofte Radu, nu a fost trimis în judecată pentru vreo infracțiune.

Inculpații Tal Silberstein și Benyamin Steinmetz sunt cetățeni israelieni care se cunosc și desfășurau afaceri împreună dinainte de întemeiarea societății Reciplia SRL, iar inculpatul Truică Remus l-a cunoscut pe Tal Silberstein înainte de înființarea acestei societăți, ca urmare a desfășurării unor activități licite de consultanță.

Legătura reprezentanților acestei societăți cu unul din inculpații despre care parchetul susține că ar fi fondat grupul infracțional organizat, respectiv cu Robert Roșu, s-a făcut ulterior înființării societății Reciplia SRL și ulterior încheierii proiectului de contract de cesiune a drepturilor litigioase, din septembrie 2006. Din probe rezultă că proiectul acestui contract a fost redactat de avocatul Leţi Octavian, în acest sens fiind declaraţiile inculpatei Păvăloiu Nela din 18.12.2015 şi din 25.01.2019, ale inculpatului Truică Remus din 10.12.2015 şi din 24.02.2017, ale martorei Cuniţă Mihaela din 20.04.2016, dar şi ale mai multor avocaţi din cadrul SCA Ţuca, Zbârcea şi Asociaţii (Dragoş Apostol - declaraţia din 25.05.2018; Hrisafi Josan Ioana Amalia - declaraţia din 11.05.2018; Pereş Alexandra Iulia - declaraţia din 25.05.2018: Gelepu Ioana Monica - declaraţia din 11.05.2018).

Din declaraţia dată de martorul Zbârcea Gabriel în fața instanței, la data de 02.03.2018, rezultă că inculpatul Truică Remus, ca reprezentant al SC

Reciplia SRL, a luat legătura mai întâi cu el, ca reprezentant al societății de avocatură și abia după aceea cu inculpatul Robert Roșu Mihăiță: *„În luna septembrie a anului 2006 am fost contactat telefonic de domnul Truică Remus care mi-a solicitat o întâlnire în legătură cu un potenţial proiect imobiliar care avea legătură cu un contract de cesiune de drepturi litigioase încheiat cu domnul Paul Al României (...) am organizat această întâlnire la sediul societăţii noastre de avocaţi, împreună cu avocatul Robert Roşu, care coordona departamentul de litigii, şi, de asemenea, cu un avocat de drept imobiliar, cred că este vorba de Dragoş Apostol”.*

Nu s-a putut reține din nicio probă că societatea Reciplia SRL ar fi fost constituită de inculpați cu scopul de a-și ascunde identitatea, ci aceasta este o societate comerciala românească, înființată în data de 7.12.2005, cu un capital social de 200 lei, având ca obiect de activitate promovarea și dezvoltarea de proiecte imobiliare in Romania. De asemenea, societatea Reciplia LTD a fost înființată în data de 19 septembrie 2005 și are sediul social în Nicosia, Cipru, iar capitalul social al ei a fost împărțit între asociați potrivit normelor legale din țara de înființare.

Societatea Reciplia SRL nu a desfăşurat nicio altă activitate în afara celei de dezvoltare imobiliară și ea a reprezentat ceea ce în termeni de specialitate se denumește ca fiind un *special-purpose vehicle* („SPV”), adică o entitate comercială cu scop special, care are unele avantaje economice certe, dezvoltate în literatura de specialitate. Martorul Bejenaru Andrei, audiat de instanță, arată că: *„(...) Întrebare avocat inc. Reciplia – Cunoaşteţi modalitatea în care s-a derulat această afacere prin intermediul societăţii Reciplia SRL deţinută de Reciplia Ltd din Cipru? Apreciaţi că prin această modalitate s-a urmărit ascunderea unui demers ilicit sau era o modalitate uzuală de derulare a unei investiţii imobiliare? Raspuns – Reciplia SRL era organizată potrivit legii şi asigura o formă de transparenţă a rezultatelor financiare, pe care o consider un avantaj în derularea unor astfel de investiţii.”*

Desfășurarea efectivă de către societatea Reciplia SRL a activității pentru care a fost creată, respectiv de afaceri în domeniul imobiliar, rezultă și din unele convorbiri telefonice purtate de către inculpați. Astfel, din convorbirea telefonică din data de 07.01.2013, ora 20.36, dintre TAL SILBERSTEIN și MATEESCU LUCIAN, rezultă că aceștia discutau despre caracteristicile urbanistice și economice ale unui teren (filele 341-342, vol. 8 din dosarul de urmărire penală):

TAL SILBERSTEIN: Foarte bine. Spune-mi ceva: Cât de mare este terenul de la Ministerul de Externe?

LUCIAN: Ce este liber sau ce a fost...? A, nu, la Ministerul de Externe este 4800.4812, ceva de genul ăsta.

TAL SILBERSTEIN: Și ce este permis să se construiască?

LUCIAN: Ce este...?

TAL SILBERSTEIN: Permis să se construiască.

LUCIAN: Poți să construiești suprafața terenului înmulțit cu 1.8, asta e deasupra pământului. Deci, asta înseamnă exact 59 de mii de metri pătrați deasupra pământului.

TAL SILBERSTEIN: Ok. Bine. Rezidențial sau...?

LUCIAN: Rezidențial, da.

TAL SILBERSTEIN: Ok. Și cu cât se vinde rezidențialul acolo?

Faptul că inculpații își doreau desfășurarea aceleiași activități imobiliare și după ce au apărut neînțelegerile dintre inculpatul Al României Paul Philippe și reprezentanții societății Reciplia SRL, rezultă din declarația dată de martorul Borbely Dan Gabriel în fața instanței de judecată, la 16 februarie 2018: *„În contextul neînțelegerilor care existau la momentul respectiv între Reciplia şi Al României ceea ce discuta domnul Mateescu cu Paul Al României, respectiv chestiuni de evaluare de terenuri, erau cam singurele discuţii care se mai purtau în acel moment, după percepţia mea”.*

De asemenea, acest lucru rezultă și din înregistrarea convorbirii telefonice dintre MARCOVICI MARIUS ANDREI și LUCIAN MATEESCU, din data de 5 martie 2012, ora 11.51 (filele 220-222, vol. 8 din dosarul de urmărire penală), care denotă că inculpații Marcovici Marius Andrei și Lucian Mateescu au perceput afacerea ca fiind una legală, care se poate încheia pe cale amiabilă, iar nu ca pe o activitate specifică a unui grup infracțional organizat:

LUCIAN MATEESCU: Da? Și propunerea, ca să scăpăm, să nu mai ne trecem dintr-o mână într-alta, și să nu știu ce, să facem o compensație cu un act adițional pe ce aveam să le dăm, adică nu mai dăm cei 20% din Băneasa, să dăm mai puțin din Băneasa, să dăm monta cu totul, știi? Acum asta a fost propunerea mea. Noi economisim o pălărie de bani, cel puțin 100... de kile, acum...

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Și ei la fel că și ei au de plătit, dacă e...

LUCIAN MATEESCU: Și ei la fel, și au TVA și nu știu ce și aia. Și acum, Serghei a zis: Domnule, eu sunt de acord, Bogdan a zis că sunt de acord, Tal a zis că e de acord. Să mă întâlnesc și eu cu ei și să intru la baionetă, să vedem exact în ce procente. Eu vreau să îi aduc într-un procent de 2 la 1...

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Aha...

LUCIAN MATEESCU: Adică, chiar dacă terenul e verde la montă, o să zic, Mă, ok, cât face? 5 lei, 500, da? Acolo cât e? 200. Hai, mă, să o închidem pe 2 la 1...

Niciunul dintre inculpați nu și-a ascuns identitatea, ci aceștia s-au afișat în diferite momente, față de diferite persoane, ca reprezentanți ai societății Reciplia SRL. Nu rezultă din probe că inculpații ar fi acționat prin persoane interpuse, care să fie trecute în societate ca asociați fictivi.

Societatea Reciplia SRL a angajat firme reputate pentru a-i acorda consultanță juridică ori pentru ținerea evidenței contabile și achitarea taxelor și impozitelor către stat, nedesfășurând activități obscure sau netransparente.

Astfel, martorul Radu Gabriel, care deține firma de contabilitate care s-a ocupat de evidențele contabile ale societății Reciplia S.R.L., arată în declarația dată în cursul urmăririi penale, la 18.02.2016 (fila 334, vol. 6 din dosarul de urmărire penală), că: *„Înainte ca Marius Marcovici să fie administrator discutam cu Sandra despre plata serviciilor, taxelor care trebuiau plătite. Noi completam documentele şi le trimiteam la adresa de corespondenţă cu poşta sau se făceau plăţi prin internet banking. După preluarea mandatului de către Marius Marcovici am discutat cu acesta despre plăți, taxe, etc. direct sau prin email. Plățile vizau în principal activele achiziţionate de firmă, litigiile pe care*

le avea Reciplia sau cele care îl vizau pe prințul Paul." Mai mult, în aceeași declarație, martorul arată că: *„Precizez că nu am discutat cu Tal Silberstein, Shimon Shevez, Beny Steinmetz, Moshe Agavi despre operațiunile pe care să le înregistrez în contabilitatea societății."* O astfel de modalitate de lucru, care reiese din declaraţia martorului care s-a ocupat de contabilitatea firmei, nu caracterizează o asociație infracțională, ci una licită.

De asemenea, înainte de semnarea contractului de cesiune de drepturi succesorale din 1.11.2006, societatea Reciplia SRL, prin reprezentanți, a solicitat firmei de avocatură întocmirea unui raport de *due diligence,* la care au contribuit mai mulți avocați din cadrul societății de avocatură Țucă, Zbârcea și Asociații, concluziile acestui raport fiind pozitive atât în ceea ce privește calitatea de moștenitor a inculpatului Al României Paul Philippe, cât și în legatură cu posibilitățile de recuperare a unora dintre bunurile analizate. De aici rezultă buna credință a inculpaților Tal Silberstein și Benyamin Steinmetz în asocierea cu inculpatul Truică Remus, având în vedere că ei au avut inițiativa întocmirii acestui raport, care a fost tradus și le-a fost prezentat și în limba engleză. Din acest motiv, faţă de săvârșirea de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență, în calitatea sa de reprezentant de fapt al societății Reciplia SRL în România, nu înseamnă că toți ceilalți asociați, care locuiau în străinătate, ar fi avut cunoștință de acest lucru și ar fi urmărit prin înființarea societății săvârșirea de infracțiuni de corupție.

Așa cum s-a arătat anterior, inculpatul Al României Paul Philippe avea dreptul la retrocedarea bunurilor Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, ce au făcut obiectul prezentei cauze, ceea ce constituie un alt argument pentru reținerea scopului licit al societății.

Convorbirile telefonice interceptate în cauză și depuse la dosar nu relevă existența unor relații de tipul celor care caracterizează un grup infracțional organizat, respectiv existența unui lider autoritar, împărțirea atribuțiilor infracționale între membrii grupului, folosirea frecventă a unor mijloace ilicite pentru atingerea scopului grupului, ci denotă existența unor relații normale între partenerei de afaceri.

Caracterul licit al afacerii, în viziunea inculpatului Benyamin Steinmetz, deținătorul majorității părților sociale ale societății Reciplia SRL, rezultă chiar din afirmațiile făcute de acesta în locuința inculpatului Al României Paul Philippe, când a fost înregistrat pe ascuns de unul dintre participanții la întâlnire (redate la fila 86 din rechizitoriu): *„După cum ştiţi, noi ne ocupăm de afaceri în marile ţări, dacă înseamnă ceva, suntem persoane foarte seriose, consideraţi-ne oameni foarte serioşi, onesti. Vrem doar ... suntem doar oameni de afaceri, nu ne interesează altceva mai mult. Sunt recunoscător pentru această oportunitate de a vă întâlni faţă în faţă şi singura motivaţie a noastră aici este că dorim să investim foarte multi bani în afacerea asta, având un low profile. Consider că e timpul să aducem asta la adevărata valoare. Cu înţelegere bună de ambele părţi şi într-o atmosferă plăcută, pentru că probabil împreună putem clarifica şi rezolva asta şi să vă susţinem, să lucrăm din greu şi să vă fim aproape. Sunt sigur că dacă vreţi, puteţi să verificaţi ceea ce spunem. Dacă v-aş fi sunat, v-aş fi spus. Nu aş fi ascuns!"*

Același aspect al caracterului licit al afacerii pentru inculpatul Tal Silberstein rezultă și din probele administrate în legătură cu faptele imputate acestuia, el fiind prezent și la această întâlnire la care Benyamin Stenmetz a făcut afirmația de mai sus.

Întrucât este vorba despre o afacere licită, de întemeiere a unei societăți comerciale cu un obiect de activitate licit, nu s-a putut reține în sarcina celor care au colaborat cu această societate săvârșirea infracțiunii de aderare la un grup infracțional organizat. Așa cum s-a arătat anterior, toate actele comise de inculpații Roşu Robert Mihăiţă, Marcovici Marius Andrei, Mateescu Lucian Claudiu și Andronic Dan Cătălin în legătură cu activitatea SC Reciplia SRL au fost acte licite.

Inculpatul Roşu Robert Mihăiţă a desfăşurat doar activităţi de asistenţă juridică, în calitatea sa de avocat în cadrul unei firme de avocatură cu care societatea Reciplia SRL încheiase un contract. Activitatea sa este similară cu cea a martorului Radu Gabriel, care deține firma de contabilitate care s-a ocupat de evidențele contabile ale societății Reciplia S.R.L., respectiv asigurarea unor servicii pentru această societate, fără nicio implicaţie penală.

Inculpatul Marcovici Marius Andrei a fost administratorul societății Reciplia SRL după săvârșirea infracțiunii de trafic de influență de către inculpatul Truică Remus și după ieșirea acestuia din societate. Toate actele sale au fost acte licite, de administrare curentă a societății, de semnare a unor contracte, de plată a unor sume de bani datorate, semnarea actelor contabile etc. Nu s-a putut reține vreo participare a sa la vreun act de natură penală și nici vreo intenție de a adera la un grup infracțional.

Inculpatul Mateescu Lucian a desfășurat tot acte licite, legate în principal de valorificarea terenurilor dobândite de societatea Reciplia SRL, prin dezvoltarea unor proiecte imobiliare, dar ținea legătura și cu inculpatul Al României Paul Philippe, în vederea eventualității dobândirii unor noi imobile. Așa cum s-a arătat anterior, activitatea acestuia s-a desfășurat tot după săvârșirea infracțiunii de trafic de influență de către inculpatul Truică Remus și nu se circumscrie vreunei fapte penale.

Colaborarea sa cu societatea Reciplia SRL a început ca urmare a recomandării făcute de Andronic Dan Cătălin, care i l-a prezentat inculpatului Tal Silberstein, așa cum rezultă și din declarația inculpatului Mateescu Lucian dată în fața instanței de judecată la 10.02.2017, în care arată că: *„În acest context arăt că dintr-o discuție purtată cu dl. Dan Andronic în luna octombrie 2011 am înțeles de la acesta că are un prieten interesat în evaluarea unor proprietăți imobiliare în studiul și crearea unor planuri de afaceri și de dezvoltare pentru aceste bunuri imobiliare și de consultanță pe partea de vânzări a acestora. Astfel, în concret, în data de 18.10.2011 are loc prima întâlnire între dl. Dan Andronic, dl. Tal Silberstein și mine”*. Prin urmare, nu este vorba de relații infracționale, ci de relații de prietenie dintre inculpați.

Afirmațiile inculpatului Mateescu Lucian referitoare la natura relațiilor dintre inculpați sunt confirmate și de declarațiile inculpatului Andronic Dan Cătălin, date în fața instanței de judecată la 14 decembrie 2018, în care arată că: *„În cursul anului 2011 Tal Silberstein m-a rugat să mă gândesc dacă știu pe cineva specializat în imobiliare. Primul om la care m-am gândit și singurul a*

fost Lucian Mateescu pentru că îl știam ca un om muncitor, bun profesionist. Dacă îmi aduc bine aminte, chiar în acel moment Lucian Mateescu înceta colaborarea cu o mare firmă imobiliară, deci era un moment bun și pentru el. Nu îmi aduc aminte ca Tal Silberstein să îmi fi spus exact despre ce e vorba, dar i-am pus în legătură, urmând să stabilească detaliile unei eventuale colaborări ei doi sau împreună cu cei care mai erau implicati. De altfel, în afară de discuția de introducere nu am fost implicat în niciun fel și nu am participat la discuțiile în care Lucian Mateescu și-a negociat contractul de consultanță". Așa cum s-a arătat anterior, activitatea inculpatului Andronic Dan Cătălin în cadrul societății Reciplia SRL a fost una minimă, rezumată doar la câteva consultaţii date în domeniul relațiilor publice. Nefiind nicio dovadă că inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi cunoscut de existența vreunei grupări infracționale și ar fi intenționat să ajute în vreun fel ori să adere la această grupare, nu s-a putut reține în sarcina lui săvârșirea infracțiunii de aderare la un grup infracțional organizat.

Faptul că inculpații care erau colaboratori externi ai societății Reciplia SRL nu cunoșteau amănunte despre activitatea administrativă a acesteia rezultă și din convorbirea telefonică dintre administratorul Reciplia SRL, inculpatul Marcovici Marius Andrei și domnul Hans Mejir, din 14 mai 2012, ora 10.48 (filele 294-301, vol. 8 din dosarul de urmărire penală):

„MARCOVICI MARIUS ANDREI: Da, te rog să faci asta. Și te rog să nu menționezi specificații, să spunem, despre cashflow, adică să spunem, pe lună vindem 50.000, dar nu spune detalii zilnice, întrucât așa cum ți-am zis, nu vreau să știu cât face LUCIAN, și sunt aproape sigur că el nu trebuie... noi să știm... adică e afacerea lui cu SHIMON, deci, înțelegi."

Or, dacă ar fi vorba de o „aderare" a colaboratorilor la un grup infracțional organizat, membrii acestuia ar fi trebuit să urmărească același scop, care să se circumscrie unei activități infracționale a grupului.

Inculpatul Moshe Agavi a fost tot un consultant imobiliar al societății, lucrând și pentru alte proiecte imobiliare ale inculpatului Benyamin Steinmetz sau ale altor persoane. Acesta nu a avut nicio implicare în săvârșirea vreunei infracțiuni, el fiind implicat doar prin câteva acte comise după dobândirea de către societatea Reciplia SRL a bunurilor imobile ce puteau fi exploatate prin proiecte imobiliare. Rolul său în cadrul societății este precizat de martorul Bejenaru Andrei în declarația dată în cursul urmăririi penale, la 21.12.2015 (fila 139, vol. 6 din dosarul de urmărire penală), în care arată că: *„De asemenea, spre sfârşitul anului 2008 am început să discut şi cu Moshe Agavi din partea Reciplia SRL. Acesta era un fel de consultant care se ocupa cu identificarea potenţialului imobiliar şi urbanistic al terenurilor care făceau parte din contractul Reciplia SRL sau pe care această societate le deţinea deja în proprietate."*

Același aspect rezultă și din declarația martorului Dimofte Radu, dată în cursul urmăririi penale, la 22 februarie 2016 (filele 60-70, vol. 7 din dosarul de urmărire penală), în care acesta sustine că: *„De asemenea, l-am cunoscut şi pe Moshe, cel care se ocupa cu afacerile imobiliare ale lui Steinmetz în România."* În faza de judecată, martorul Dimofte Radu arată, în declarația dată la 5 mai 2017, că: *„Tot în acea perioadă, Tal e primul care mi-a spus că el a luat*

conducerea firmei de la Remus Truică şi mi-a prezentat doi colaboratori, pe domnul Marcovici şi pe domnul Moshe Agavi. Moshe Agavi mi-a fost prezentat ca un bancher, de o bucată bună de timp lucra pe Beny Steinmetz şi administra nişte firme de ale lui Steinmetz care activau în România şi deţineau nişte terenuri undeva în jurul Bucureştiului. El era expert imobiliar, fusese bancher pentru imobiliare."

Cei doi martori sunt foarte credibili, deoarece ei au fost implicați în mod direct în afacerile societății Reciplia SRL, alături de inculpații din prezenta cauză și niciunul dintre ei nu a susținut că incupatul Moshe Agavi ar fi săvârșit vreo faptă ilegală. În consecință, nu s-a putut reține în sarcina inculpatului Moshe Agavi vreo contribuție la săvârșirea unei fapte penale în legătură cu societatea Reciplia SRL, ci doar desfășurarea unei activități licite de consultant în domeniul imobiliar.

Față de cele de mai sus, având în vedere că activitatea inculpaților în cadrul SC Reciplia SRL a fost una normală pentru o societate având ca obiect de activitate afaceri în domeniul imobiliar, fără să rezulte din vreo probă că scopul reunirii și colaborării lor ar fi fost unul infracțional, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, instanța de fond a dispus achitarea inculpaților Truică Remus, Roşu Robert Mihăiţă, Tal Silberstein, Steinmetz Benyamin, Marcovici Marius Andrei, Moshe Agavi, Andronic Dan Cătălin și Mateesu Lucian pentru săvârșirea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, în forma constituirii sau a aderării.

Temeiul achitării a fost justificat de faptul că a existat o activitate asociativă a inculpaților, în cadrul SC Reciplia SRL, în care fiecare inculpat a avut o contribuție distinctă, organizată, dar aceasta nu a avut un scop infracțional, ci unul licit. Nu s-au putut reține ca temei al achitării dispozițiile art. 16 lit. a) Cod procedură penală, deoarece aceasta ar fi însemnat să nu fi existat nicio formă de asociere între inculpați, nicio activitate organizată, licită sau ilicită. Or, în speță, s-a dovedit că a existat o formă de asociere a inculpaților, însă ea s-a desfășurat în cadrul unei societăți care a avut un scop licit.

p). Referitor la infracțiunea de mărturie mincinoasă reținută în sarcina inculpatului GOSTIN MARIN:

Inculpatul GOSTIN MARIN este acuzat în actul de sesizare că, fiind audiat în calitate de martor în prezenta cauză la datele de 01.03.2016 şi 15.03.2016, în legătură cu mandatul avut de la AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE şi demersurile întreprinse pentru retrocedarea bunurilor revendicate de acesta, a făcut declaraţii necorespunzătoare adevărului asupra unor aspecte esenţiale ale cauzei cu privire la care a fost întrebat, respectiv cu privire la împrejurările în care s-a formulat cererea de retrocedare la Primăria Snagov, legătura de prietenie cu primarul localităţii Snagov, Biriş Teodor şi implicarea acestuia în obţinerea hotărârii, respectiv contactarea şi coordonarea avocaţilor pentru formularea unei acţiuni în instanţă potrivit înţelegerii avute cu acesta, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de *mărturie mincinoasă*, prevăzută de art. 273 alin. 1 Cod penal.

Instanţa de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul cercetării judecătoreşti nu confirmă săvârşirea de către inculpatul Gostin Marin a acestei infracţiuni.

Parchetul a mai trimis în judecată, pentru săvârşirea infracţiunii de mărturie mincinoasă în legătură cu această cauză, pe martorii Popescu-Tăriceanu Călin şi Marian Dorin, ambii fiind achitaţi prin hotărâri judecătoreşti definitive.

Deşi situaţia fiecărui martor audiat în cauză este diferită, putându-se reţine săvârşirea infracţiunii de mărturie mincinoasă în sarcina unui martor, chiar dacă alte persoane au fost achitate pentru aceeaşi infracţiune, instanţa de fond a reţinut că, în speţă, unele argumente reţinute în hotărârile de achitare a martorilor Popescu-Tăriceanu Călin şi Marian Dorin sunt aplicabile şi în cazul inculpatului Gostin Marin.

Astfel, în sentinţa penală nr. 318 din 22 mai 2018 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, privind pe martorul Popescu-Tăriceanu Călin, rămasă definitivă prin respingerea apelului, instanţa supremă a arătat că: *«…nu poate fi pus la îndoială faptul că dreptul de a nu se autoincrimina nu poate fi condiţionat de decizia organelor de urmărire penală de a formula sau nu acuzaţii împotriva unei persoane despre care, anterior, făcuse afirmaţia că era o „persoană implicată în activitatea infracţională" (supra pct.21) ori de a atribui, în mod formal, calitatea procesuală de martor celui pe care organele de urmărire penală îl suspectau de comiterea unor fapte ce pot fi circumscrise ilicitului penal, iar în situaţia în care acesta nu declară adevărul – la care îl obligă calitatea de martor atribuită formal – să se formuleze împotriva acestuia o acuzaţie. Înalta Curte are în vedere faptul că, pe tărâmul art. 6 din Convenţie, orice persoană împotriva căreia există suspiciuni de vinovăţie este protejată, beneficiind de dreptul la tăcere şi de dreptul a nu se autoincrimina. »*

Inculpatul Gostin Marin este acuzat că ar fi fost reprezentantul inculpatului Al României Paul Philippe în cadrul procedurilor privind cererea de retrocedare a Pădurii Snagov şi că nu a spus adevărul despre modul în care s-ar fi obţinut această retrocedare, nelegală în opinia parchetului. Or, este evident că dacă martorul Gostin Marin a fost reprezentantul inculpatului Al României Paul Philippe şi a făcut cereri în numele acestuia, el se afla în aceeaşi situaţie juridică cu inculpatul Al României Paul Philipe. Eventuala declaraţie a inculpatului Gostin Marin în sensul celor susţinute de parchet i-ar fi atras acestuia incriminarea pentru participaţia la infracţiunea de abuz în serviciu, reţinută în legătură cu retrocedarea Pădurii Snagov. Aşa cum a arătat şi instanţa supremă în sentinţa nr. 318 din 22 mai 2018, nu are nicio relevanţă faptul că, în speţă, inculpatul Gostin Marin nu era acuzat, în mod formal, de săvârşirea vreunei infracţiuni, din moment ce parchetul avea suficiente date din care să deducă posibila contribuţie a martorului la săvârşirea faptei pentru care se făceau cercetări.

În al doilea rând, situaţia martorului Gostin Marin este identică cu cea a altor persoane care au fost audiate ca martori în cauză şi care, dacă ar fi susţinut punctul de vedere al parchetului, s-ar fi autoincriminat cu privire la săvârşirea unor infracţiuni. Este vorba de martorii Biriş Teodor şi Cojocaru Adrian, care au fost audiaţi în legătură cu aceleaşi aspecte ca şi martorul Gostin Marin şi au susţinut acelaşi lucru ca şi acesta din urmă. Or, tratarea diferită a persoanelor

aflate în aceeaşi situaţie, fără să existe o justificare obiectivă pentru aceasta, ar putea fi percepută ca fiind una pur subiectivă.

În al treilea rând, așa cum s-a arătat anterior, retrocedarea Pădurii Snagov către inculpatul Al României Paul Philippe s-a făcut conform legii, neputându-se reține vreo încălcare a unui act normativ în acest caz. Din acest motiv, toate actele făcute de inculpaţi ori de mandatarii acestora în susţinerea cererii de retrocedare nu pot fi considerate ca fiind abuzive ori nelegale, ci acte făcute în limitele legii. Inculpatul Al României Paul Philippe a fost îndreptățit la această retrocedare și aceasta era la momentul respectiv și convingerea sa și a mandatarilor pe care i-a desemnat să se ocupe de această revendicare. În consecință, nu s-a putut reține în sarcina inculpatului Gostin Marin săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă pentru că în declarația dată la parchet și-a manifestat convingerea că retrocedarea imobilului Pădurea Snagov către inculpatul Al României Paul Philippe a fost legală.

Parchetul a mai invocat, în susţinerea acuzaţiei de mărturie mincinoasă, faptul că martorul Cojocaru Adrian, judecătorul din cadrul Judecătoriei Buftea care a pronunţat sentinţa civilă nr. 1872/26.06.2003, nu s-ar fi pronunțat asupra excepției inadmisibilității care ar fi fost invocată din oficiu. Sunt relatate, în susţinerea acestei acuzaţii, pasaje din declarația de martor a lui Bădulescu Petre, audiat în cursul urmăririi penale la data de 23.03.2016 (filele 376-380, vol. 7 din dosarul de urmărire penală):

„Până la primul termen de judecată am avut o discuţie cu primarul Biriş care m-a întrebat ce şanse avem pentru că îl presează Gostin. I-am spus primarului şi ulterior lui Gostin că sunt şanse în modalitatea propusă de mine, respectiv acţiunea în constare urmată apoi de o acţiune pentru obligaţia de a face, respectiv de a se preda pădurea.

La primul termen de jucată de la Judecătoria Buftea ne-am dus la proces eu şi colega mea. Nu îmi amintesc dacă din partea primăriei s-a prezentat consilierul juridic, o doamnă care era în relaţii bune cu primarul Biriş. Precizez că până la primul termen am discutat în birou la Biriş despre procesul care urma, de faţă fiind şi consilierul juridic respectiv, o domnişoară din Buzău. Precizez că primăria nu a depus întâmpinare la dosar.

(...) Din câte îmi amintesc, judecătorul a invocat din oficiu excepţia inadmisibilităţii acţiunii în constatare pentru că se poate promova acţiune în realizarea dreptului. Instanţa a rămas în pronunţare şi apoi a respins acţiunea ca inadmisibilă. Biriş m-a sunat şi mi-a spus că s-a respins acţiunea şi că Gostin e supărat. M-am şi întâlnit apoi cu Biriş şi acesta era supărat, reproşându-mi că nu trebuia să aleg această cale a acţiunii în constatare care să fie respinsă.”

Acest martor și-a schimbat însă cu totul declarația în cursul cercetării judecătorești, când, fiind audiat la termenul din data de 16.02.2018, martorul avocat a arătat că nu a fost ridicată sau discutată o astfel de excepție cât timp a stat el în sala de judecată (filele 130-132, vol. 29 din dosarul instanței):

„Întrebare procuror – Atunci ce s-a întâmplat la termenul de judecată? Răspuns: M-am dus de dimineață și i-am explicat președintelui de complet că nu pot să rămân …… și mai mult mi-a făcut și observația că „Ce e aia acțiune în constatare, de ce nu ați făcut acțiune în realizare” și asta a fost toată discuția și eu am plecat. …… Întrebare procuror – Este adevarată afirmația din declarația

de la urmărire penală, fila 4 alin. 2 „Din câte îmi amintesc judecătorul a invocat din oficiu excepția inadmisibilității acțiunii în constatare pentru că se poate formula acțiunea în realizarea dreptului”? Răspuns: Nu a invocat, s-a întâmplat ce v-am relatat anterior. Eu am plecat, în lipsa mea a venit alt avocat… Întrebare av. inc. Al României Paul – Atunci când a formulat acțiunea în constatare avea reprezentarea că este o acțiune care poate fi admisă? Răspuns: Sigur că da, altfel ar fi însemnat că sunt un escroc, îi luam banii omului degeaba.”

Astfel de declarații contradictorii nu pot sta la baza unei hotărâri de condamnare a martorului Gostin Marin pentru infracţiunea de mărturie mincinoasă, pe motiv că prin declaraţiile date nu a confirmat varianta susţinută în faţa procurorului de martorul Bădulescu Petre.

În plus, nici încheierea de ședință, nici Sentința civilă nr. 1872/26.06.2003 a Judecătoriei Buftea și nici actele procesuale nu consemnează ridicarea unei astfel de excepții, ceea ce ridică un dubiu serios asupra acestui aspect.

S-a mai invocat în susţinerea acuzaţiilor declaraţia martorului Pădureanu Ioan (filele 323-326, vol. 7 din dosarul de urmărire penală), care arată că:

„A doua zi am fost luat cu maşina de Gostin Marian şi m-am prezentat la Judecătoria Buftea la proces şi tot atunci a semnat împuternicirea. Nu ştiu dacă acesta a stat cu mine în sală dar m-a aşteptat şi m-a dus înapoi la Bucureşti. Nu am văzut dosarul, nu ştiu care a fost temeiul acţiunii sau ce înscrisuri erau în dovedirea acesteia. Atunci când mi-a dat cuvântul judecătorul cauzei, am cerut dosar admiterea acţiunii.”

Declaraţia martorului nu este suficient de precisă cu privire la modul în care s-a procedat în acest caz, la momentul soluţionării cauzei în care s-a pronunţat această sentinţă judecătorească, astfel încât să se poată reţine în baza ei săvârşirea infracţiunii de mărturie mincinoasă ori să fie înlăturate cele consemnate într-o hotărâre judecătorească.

Parchetul a mai susţinut că sentinţa civilă nr. 1872/26.06.2003 a Judecătoriei Buftea ar fi fost dată în lipsa probelor pe care să se întemeieze, aspect nereal, deoarece din conţinutul ei şi din dosarul cauzei rezultă că, în dovedirea acţiunii, reclamantul a depus la dosarul cauzei următoarele înscrisuri: Contractul de mandat pentru revendicarea terenului încheiat cu Dl. Gostin Marin, autentificat la BNP Miu Molcuț sub nr. 369/29.01.2003; Contractul de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale autentificat sub nr. 1489/02.08.2001 de către BNP Irina Moisescu, încheiat între Monique Adina Urdărianu și Al României Paul Philippe; Certificat de calitate de moştenitor nr. 8/21.10.2002 eliberat de BNP Visu Corneliu, pe numele moştenitoarei testamentare Monique Urdărianu, după defuncta Prinţesa Elena (Lupescu) a României; Testamentul Prinţesa Elena (Lupescu) a României din 24.10.1966 executat de notar public Jean-Rene Campert, prin care Monique Adina Urdărianu este numită unica moștenitoare; Proces-Verbal din data de 25.08.1941 de punere sub sechestru a bunurilor lui Carol al II-lea (între care Pădurea Snagov); Declarație a funcționarului fiscal Jose Adriano Machado Souto de Moura din Cascais, Portugalia care atestă că, în urma decesului din 1953 al Regelui Carol al II-lea, a fost deschis procesul de stabilire a taxei pe succesiune și donații cu nr. 4764 anexând lista bunurilor de partaj; Înștiințare cu privire la lichidarea taxei pe

succesiune – Tribunalul Civil nr. 8, Districtul Lisabona, Carte de Identitate a reclamantului; Certificat de naștere seria NX, nr. 236706/31.07.1998 emis de Primăria Sectorului 1 pe numele Paul Philippe de Hohenzollern etc.

După ce a analizat aceste acte, judecătorul de la instanţa de fond a constatat că acţiunea este întemeiată, motiv pentru care a admis-o, soluţia fiind motivată în sensul că reclamantul a făcut dovada calității de succesor în drepturi al Elenei Lupescu, ultima soție a Regelui Carol al II-lea, care, la rândul său, a fost proprietarul suprafeţei de pădure la care se face referire în acţiune. Posibilitatea pronunţării unei hotărâri în urma formulării unei acţiuni în constatare a fost analizată anterior în legătură cu săvârşirea infracţiunii de abuz în serviciu în acest caz. Instanţa a reţinut că practica judiciară era controversată sub acest aspect, neputându-se considera ca fiind absolut corectă, dincolo de orice discuţie, susţinerea parchetului că nu ar fi fost admisibilă în acest caz o astfel de acţiune. În plus, hotărârile judecătoreşti sunt supuse căilor de atac, iar în cazul în care interpretarea legii făcută printr-o hotărâre ar fi contrară practicii judiciare majoritare, aceasta nu poate atrage răspunderea juridică a persoanelor care au susţinut această interpretare.

Pentru aceste motive, având în vedere că nu sunt întrunite elementele de tipicitate ale infracţiunii de mărturie mincinoasă, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, instanţa de fond a dispus achitarea inculpatului Gostin Marin sub aspectul săvârşirii acestei infracţiuni.

IV. Individualizarea pedepselor. Aplicarea legii penale mai favorabile. Prescripţia răspunderii penale.

Instanţa de fond a reţinut că problema individualizării pedepselor şi a aplicării legii penale mai favorabile se pune doar în cazul inculpaţilor care au fost condamnaţi în această cauză, respectiv în cazul inculpaţilor Truică Remus, Al României Paul Philippe, SC RECIPLIA SRL, Chiriac Theodor şi Păvăloiu Nela. Având în vedere că infracţiunile pentru care au fost trimişi în judecată inculpaţii sunt reglementate atât în legea nouă, cât şi în legea veche, instanţa de fond a stabilit legea penală mai favorabilă aplicabilă pentru infracţiunile pentru care s-a dispus condamnarea, după care, în baza principiului aplicării globale a legii penale mai favorabile, a menţinut aceeaşi lege şi pentru infracţiunile pentru care s-a dispus achitarea sau încetarea procesului penal.

Pentru restul inculpaţilor, achitaţi pentru toate infracţiunile reţinute de parchet în sarcina lor, încadrarea juridică reţinută de instanţă pentru infracţiunile pentru care s-a dispus achitarea a fost cea din noul Cod penal, aşa cum s-a dispus trimiterea în judecată a acestora.

În sarcina inculpatului **Truică Remus** s-a reţinut în prezenta cauză săvârşirea infracţiunilor de *trafic de influenţă*, de *spălare a banilor* şi *dare de mită*.

Pentru infracţiunea de dare de mită a intervenit prescripţia răspunderii penale sub incidenţa vechiului Cod penal, având în vedere că, potrivit art. 122 alin. 1 lit. d) din Codul penal din 1968, termenul de prescripţie a răspunderii penale este de 5 ani, când legea prevede pentru infracţiunea săvârşită pedeapsa închisorii mai mare de 1 an, dar care nu depăşeşte 5 ani. Potrivit art. 255 alin. 1 din Codul penal din 1968, pedeapsa maximă prevăzută de lege pentru această infracţiune este de 5 ani, motiv pentru care termenul general de prescripţie a

răspunderii penale este de 5 ani. Cum infracţiunea de dare de mită reţinută în sarcina inculpatului Truică Remus a fost comisă în toamna anului 2008, când dispoziţiile de la art. 124 din Codul penal din 1968 prevedeau că termenul de prescripţie specială a răspunderii penale se calculează prin majorarea cu jumătate a termenului general de prescripţie a răspunderii, rezultă că termenul de prescripţie specială pentru infracţiunea de dare de mită este de 7 ani şi 6 luni. În consecinţă, *în cazul infracţiunii de dare de mită comisă de inculpatul Truică Remus prescripţia răspunderii penale s-a împlinit*, indiferent câte întreruperi au intervenit, după trecerea a 7 ani şi 6 luni de la data săvârşirii acestei infracţiuni, adică în cursul anului 2016.

Sub acest aspect, legea veche este mai favorabilă inculpatului Truică Remus, deoarece sub imperiul noului Cod penal termenul de prescripţie a răspunderii penale pentru infracţiunea de dare de mită s-ar împlini în anul 2024.

De asemenea, Codul penal din 1968 este mai favorabil inculpatului Truică Remus şi în ce priveşte regimul sancţionator al concursului de infracţiuni, având în vedere că art. 34 din Codul penal din 1968 nu prevede obligativitatea adăugării unui spor de pedeapsă, în cazul reţinerii unui concurs de infracţiuni, ci acest spor este facultativ. Cum instanţa a reţinut că nu se impune aplicarea unui spor de pedeapsă în cazul inculpatului Truică Temus, rezultă că legea penală veche este mai favorabilă şi sub acest aspect.

În ce priveşte infracţiunile de trafic de influenţă şi spălare a banilor, instanţa de fond a constatat că ambele legi, atât cea veche, cât şi cea nouă, prevăd un minim special identic pentru aceste infracţiuni, de 2 ani şi, respective, 3 ani închisoare. Cum la individualizarea pedepselor aplicate inculpatului Truică Temus instanţa s-a orientat spre minimul special prevăzut de lege pentru aceste infracţiuni, rezultă că, aplicată în mod global, tot legea veche este mai favorabilă acestui inculpat.

Pentru infracţiunile de trafic de influenţă şi spălare a banilor nu s-a împlinit termenul de prescripţie a răspunderii penale.

Pentru infracţiunea de trafic de influenţă, termenul general de prescripţie a răspunderii penale este de 8 ani, potrivit art. 122 lit. c) din Codul penal din 1968, şi curge de la data săvârşirii infracţiunii de trafic de influenţă prin actul de primire a ultimului bun obţinut de Reciplia SRL în urma promisiunii inculpatului Truică Remus că va interveni pe lângă funcţionarii competenţi să soluţioneze cererile de retrocedare ale inculpatului Al României Paul Philippe, respectiv din data de 15.01.2009.

Cum în cauză a fost întreruptă prescripţia răspunderii penale prin efectuarea de acte de urmărire faţă de inculpatul Truică Remus, termenul special de prescripţie a răspunderii penale pentru infracţiunea de trafic de influenţă se împlineşte în data de 14.01.2021.

Pentru infracţiunea de spălare a banilor, aplicând legea veche, în vigoare la data săvârşirii faptelor, termenul special de prescripţie a răspunderii penale este de 15 ani şi se împlineşte la data de 10.06.2024.

Nu a putut fi acceptată opinia că, în urma pronunţării deciziei Curţii Constituţionale a României nr. 297/2018, referitoare la dispoziţiile art. 155 alin. 1 Cod penal, nu ar mai fi posibilă aplicarea dispoziţiilor legale privind întreruperea prescripţiei răspunderii penale. Această decizie a Curţii

Constituţionale a constatat neconstituţionalitatea *soluţiei legislative* din acest text de lege, iar nu neconstituționalitatea unui *text de lege*. În consecință, nu se poate susține că după publicarea acestei decizii în Monitorul Oficial ar fi operat vreo abrogare a unui text de lege. Din acest motiv, vor continua să-şi producă efectele şi dispoziţiile art. 155 din noul Cod penal, care reglementează întreruperea prescripţiei răspunderii penale, prevederi care se aplică în sensul dispus de Curtea Constituţională a României în decizia menţionată anterior.

În ce priveşte criteriile de individualizare a pedepsei luate în considerare în cazul inculpatului Truică Remus, instanţa a ţinut cont de gravitatea faptelor comise şi de necesitatea conştientizării de către inculpat a consecinţelor acestor fapte.

Infracţiunea de trafic de influenţă a avut ca rezultat obţinerea unor bunuri foarte valoroase de către SC Reciplia SRL, fiind vorba, aşadar, de o faptă gravă sub aspectul consecinţelor produse. Pe de altă parte, la individualizarea pedepsei instanţa a ţinut cont şi de faptul că inculpatul Al României Paul Philippe avea dreptul la retrocedarea bunurilor respective, astfel încât demersul inculpatului Truică Remus nu a urmărit determinarea funcţionarilor publici să comită nişte fapte nelegale, ci influenţarea acestora în sensul adoptării unor decizii conforme cu legea în vigoare la momentul respectiv, dar pentru care s-au întâmpinat dificultăţi prin opoziţia unor persoane care erau convinse că inculpatul Al României Paul Philippe nu ar fi avut dreptul la retrocedarea acestor bunuri.

Ţinând cont de persoana inculpatului Truică Remus, s-a apreciat că se impune aplicarea unor pedepse orientate spre minimul special prevăzut de lege, având în vedere că acesta este bine integrat în societate şi a desfăşurat afaceri pe teritoriul României, fără să mai fie condamnat anterior pentru astfel de fapte.

La individualizarea pedepsei instanţa de fond a ţinut cont şi de durata mare de timp scurs de la data săvârşirii infracţiunii, de faptul că, pentru aceste fapte, s-au mai efectuat cercetări anterior, dispunându-se soluţii de netrimitere în judecată, după care s-a redeschis urmărirea penală, aspecte care au avut ca rezultat diminuarea ecoului social al faptelor comise.

În temeiul art. 71 din Codul penal din 1968, s-a aplicat pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a şi lit. b) din Codul penal din 1968, având în vedere că aceasta este obligatorie sub imperiul vechiului Cod penal în cazul condamnării inculpatului la pedeapsa închisorii.

În ce priveşte infracţiunea de spălare a banilor, aşa cum s-a arătat anterior, aceasta constă în participarea inculpatului Truică Remus la transmiterea de la SC Reciplia SRL către el a terenului de 75400 mp., ştiind că acesta provine din săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă. Fapta nu este una deosebit de gravă, nu este comisă printr-un mecanism care să implice resurse deosebite ori care să fi condus la ascunderea bunului, având în vedere că pentru terenul respectiv a fost instituită măsura sechestrului asigurător.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, care era în vigoare la data săvârşirii faptelor şi care constituie lege penală mai favorabilă, făcând aplicarea art. 5 Cod penal, instanţa de fond l-a condamnat pe acelaşi inculpat la o pedeapsă de 3 ani închisoare, pentru comiterea infracţiunii de spălare a banilor (fapta descrisă în rechizitoriu la pct. 5 de la încadrarea în drept).

În temeiul art. 71 din Codul penal din 1968, instanţa a aplicat pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a şi lit. b) din Codul penal din 1968, întrucât aceasta este obligatorie sub imperiul Codului penal din 1968.

Întrucât în cazul inculpatului Truică Remus instanţa a stabilit ca lege penală mai favorabilă legea veche, soluţiile de achitare au avut în vedere încadrarea în legea veche a infracţiunilor pentru care s-a dispus achitarea, respectiv art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003, pentru infracţiunea de constituire a unui grup infracţional organizat, art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 [art. 29 alin. 1 lit. a) după republicare], pentru infracţiunea de spălarea banilor, art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal din 1968, pentru infracţiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal din 1968, cu aplicarea art. 248^1 din Codul penal din 1968, pentru infracţiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, cu consecinţe deosebit de grave. De asemenea, soluţia de încetare a procesului penal a avut în vedere încadrarea juridică în legea veche a infracţiunii de dare de mită, respectiv art. 255 alin. 1 din Codul penal din 1968 raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

Inculpatul **Al Românie Paul Philippe** a fost condamnat pentru săvârşirea infracţiunii de *cumpărare de influenţă* prevăzută de art. 6^1 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, în forma în vigoare la data faptelor, aceasta fiind legea penală mai favorabilă inculpatului Al României Paul Philippe, deoarece minimul special prevăzut de lege pentru această infracţiune în legea veche este acelaşi cu cel din noul Cod penal (de 2 ani închisoare), iar noul Cod penal prevede în plus obligativitatea interzicerii exercitării unor drepturi. Cum legea veche nu prevede obligaţia aplicării pedepselor complementare, rezultă că legea veche este mai favorabilă inculpatului Al României Paul Philippe sub acest aspect.

De asemenea, având în vedere că dispoziţiile din vechiul Cod penal sunt mai favorabile inculpatului şi în ceea ce priveşte obligaţiile stabilite în cazul suspendării sub supravghere a executării pedepsei, deoarece nu se prevede obligaţia prestării unei munci neremunerate în folosul comunităţii, instanţa de fond a reţinut că, şi sub acest aspect, tot legea veche este mai favorabilă inculpatului Al României Paul Philippe.

Pentru infracţiunea de cumpărare de influenţă termenul de prescripţie a răspunderii penale este de 8 ani, care curge, ca şi în cazul inculpatului Truică Remus, de la data săvârşirii infracţiunii de cumpărare de influenţă constând în darea ultimului bun remis societăţii Reciplia SRL în urma promisiunii inculpatului Truică Remus că va interveni pe lângă funcţionarii competenţi să soluţioneze cererile de retrocedare ale inculpatului Al României Paul Philippe, respectiv din data de 15.01.2009. Cum în cauză a fost întreruptă prescripţia răspunderii penale prin efectuarea de acte de urmărire faţă de inculpatul Al României Paul Philippe, termenul special de prescripţie a răspunderii penale pentru infracţiunea de cumpărare de influenţă se împlineşte în data de 14.01.2021.

Deşi inculpatul Al României Paul Philippe a formulat în prezenta cauză o plângere penală, la data de 23.01.2015, şi apoi un denunţ, la data de 15.04.2015, instanţa a reţinut că nu este aplicabilă faţă de acesta cauza de nepedepsire

prevăzută în art. 6^1 alin. 2 din Legea nr. 78/2000 (forma în vigoare la data faptelor), potrivit căreia *„făptuitorul nu se pedepseşte dacă denunţă autorităţii fapta mai înainte ca organul de urmărire să fi fost sesizat pentru acea faptă."* La data la care inculpatul a formulat denunţul din 15.04.2015, organele de urmărire fuseseră deja sesizate cu faptele ce fac obiectul acestei cauze, în cauzele nr. 247/P/2008 şi nr. 12/P/2010 ale Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – D.N.A. – Secţia de Combatere a Corupţiei, cauze ce au fost redeschise şi reunite de procuror cu prezenta cauză. Faptul că în cauzele respective procurorul dispusese o soluţie de netrimitere în judecată nu are nicio relevanţă, deoarece acestea puteau fi redeschise oricând, aşa cum s-a şi întâmplat, relevant fiind faptul că organele de urmărire penală erau deja sesizate la momentul formulării denunţului de către inculpatul Al României Paul Philippe.

În plus, inculpatul Al României Paul Philippe nu a mai susţinut în declaraţiile ulterioare cele consemnate în denunţul depus la data de 15.04.2015, nici în cursul urmăririi penale şi nici în cursul judecăţii. Or, simpla formulare a unui denunţ, care nu mai este apoi susţinut în declaraţiile date de denunţător în faţa organelor judiciare, ci acesta dă o altă interpretare faptelor consemnate în denunţ, denotă lipsa unei intenţii reale de a denunţa faptele respective şi nu poate avea ca efect reţinerea cauzei de nepedepsire de la art. 6^1 alin. 2 din Legea nr. 78/2000 (forma în vigoare la data faptelor).

În ce priveşte criteriile de individualizare a pedepsei, instanţa de fond a ţinut cont, în primul rând, de gravitatea infracţiunii comise, constând în promisiunea şi darea unor bunuri cu o valoare foarte mare, în schimbul folosirii influenţei pe care inculpatul Truică Remus o avea pe lângă funcţionarii competenţi să dispună cu privire la cererile de retrocedare a bunurilor moştenite de la fostul Rege Carol al II-lea. Prin valoarea bunurilor promise şi date de inculpat în schimbul influenţei infracţiunea este una gravă, însă, prin prisma faptului că acestea au fost promise şi date pentru influenţarea funcţionarilor publici în sensul efectuării unor acte conforme cu legea, infracţiunea prezintă o gravitate redusă.

De asemenea, s-a ţinut cont la individualizarea pedepsei şi de faptul că inculpatul Al României Paul Philippe a acceptat să comită această infracţiune pentru că nu avea resursele şi cunoştinţele juridice necesare pentru a-şi susţine singur cererile de retrocedare formulate, aspect care este de natură să conducă la concluzia unei responsabilităţi mai reduse a acestuia.

La individualizarea pedepsei instanţa de fond a ţinut cont şi de durata mare de timp care s-a scurs de la data săvârşirii infracţiunii, fapt ce a avut ca rezultat diminuarea ecoului social al faptelor comise de inculpat, dar şi de persoana inculpatului Al României Paul Philippe, care are o vârstă destul de înaintată, este bine integrat în societate şi a desfăşurat activităţi licite până în prezent, în ţară şi în străinătate.

Întrucât scopul pedepsei poate fi atins şi prin lăsarea inculpatului în libertate, iar dispoziţiile art. 86^1 şi art. 86^2 din Codul penal din 1968 prevăd posibilitatea stabilirii unei modalităţi neprivative de libertate a executării pedepsei, instanţa de fond a dispus *suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei* de 3 ani închisoare, aplicată inculpatului Al României Paul Philippe, pe

un termen de încercare de 5 ani. Din probele de la dosar şi din atitudinea inculpatului de a se prezenta în faţa instanţei de judecată pe parcursul cercetării judecătoreşti, contribuind la aflarea adevărului, a rezultat că inculpatul va conştientiza consecinţele faptei comise şi fără privarea sa de libertate. Având în vedere motivele care l-au determinat să comită infracţiunea, s-a apreciat că inculpatul nu prezintă un pericol ridicat, care să necesite executarea pedepsei în regim privativ de libertate.

În temeiul art. 71 alin. 1 din Codul penal din 1968, s-a aplicat inculpatului Al României Paul Philippe pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi lit. b din Codul penal din 1968, întrucât aceasta este obligatorie în cazul aplicării pedepsei închisorii.

În temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1968, instanţa a dispus suspendarea pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare, având în vedere suspendarea executării pedepsei principale.

Întrucât în cazul inculpatului Al României Paul Philippe instanţa a stabilit ca lege penală mai favorabilă legea veche, soluţiile de achitare au avut în vedere încadrarea în legea veche a infracţiunilor pentru care s-a dispus achitarea, respectiv art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 [art. 29 alin. 1 lit. a) după republicare], pentru infracţiunea de spălarea banilor, art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal din 1968, pentru infracţiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal din 1968, cu aplicarea art. 248^1 din Codul penal din 1968, pentru infracţiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, cu consecinţe deosebit de grave.

Aceleaşi circumstanţe reale reţinute în cazul inculpatului Truică Remus cu privire la săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă sunt aplicabile şi în cazul inculpatei **SC RECIPLIA SRL**. Infracţiunea comisă este una gravă prin prisma valorii deosebite a bunurilor pretinse şi primite în schimbul exercitării de către inculpatul Truică Remus a influenţei pe care o avea asupra funcţionarilor competenţi să soluţioneze cererile de retrocedare a bunurilor moştenite de inculpatul Al României Paul Philippe. Societatea Reciplia SRL a fost cea care a beneficiat, în principal, de pe urma infracţiunii de trafic de influenţă, comisă de inculpatul Truică Remus, având în vedere că bunurile pretinse în schimbul traficului de influenţă au fost transmise către aceasta.

Prin infracţiunea reţinută în sarcina SC Reciplia SRL s-a creat impresia inculpatului Al României Paul Philippe şi altor persoane că nu se pot soluţiona cererile legale decât prin folosirea influenţei asupra funcţionarilor publici, ceea ce aduce atingere gravă prestigiului funcţionarilor şi instituţiilor publice.

De asemenea, societatea Reciplia SRL i-a dat inculpatului Truică Remus un mandat larg de reprezentare în legătură cu obiectul ei principal de activitate, ceea ce a facilitat săvârşirea de către acesta a infracţiunii de trafic de influenţă în spatele activităţilor licite pe care le-a presupus revendicarea bunurilor moştenite de inculpatul Al României Paul Philippe.

La individualizarea pedepsei aplicate inculpatei, instanţa de fond a ţinut cont şi de durata mare de timp scurs de la data săvârşirii infracţiunii, fapt ce a avut ca rezultat diminuarea ecoului social al faptei săvârşite.

În ce *priveşte legea penală mai favorabilă*, instanţa de fond a constatat că legea nouă conţine limite de pedeapsă mult mai mari pentru infracţiunea de trafic de influenţă reţinută în sarcina unei persoane juridice, atât sub aspectul limitei minime, cât şi sub aspectul limitei maxime a pedepsei prevăzute de lege. Potrivit art. 137 alin. 4 lit. c) din noul Cod penal, limitele de pedeapsă sunt între 180 şi 300 de zile amendă, ceea ce conduce la limite speciale ale pedepsei amenzii cuprinse între 18.000 de lei şi 1.500.000 lei. Or, potrivit art. 71^1 alin. 2 din Codul penal din 1968, pedeapsa prevăzută de lege în acest caz este amenda cuprinsă între 5.000 şi 600.000 lei.

Întrucât în cazul inculpatei SC RECIPLIA SRL instanţa a stabilit ca lege penală mai favorabilă legea veche, soluţia de achitare a avut în vedere încadrarea în legea veche a infracţiunii pentru care s-a dispus achitarea, respectiv art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 [art. 29 alin. 1 lit. a) după republicare] pentru infracţiunea de spălarea banilor.

În sarcina inculpatei **Păvăloiu Nela** instanţa de fond a reţinut săvârşirea infracţiunii de *spălarea banilor*, comisă în anul 2015, prin transferarea întregului teren provenit din săvârşirea de către inculpatul Truică Remus a infracţiunii de trafic de influenţă către SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL. Aşa cum s-a arătat anterior, inculpata cunoştea că acest teren primit de societatea sa ILKO STAR SRL de la SC Reciplia SRL provine din săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă şi a urmărit, prin transferarea lui către SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, să-i ascundă ori să-i disimuleze provenienţa.

Fiind săvârşită sub imperiul noului Cod penal, legea nouă este singura lege penală aplicabilă în cazul infracţiunii de spălare a banilor reţinute în sarcina inculpatei.

S-a apreciat că fapta inculpatei Păvăloiu Nela nu are o gravitate deosebit de mare, deoarece nu denotă un mecanism complex de ascundere sau disimulare a provenienţei ilicite a bunului. Dimpotrivă, aceasta nu a avut ca efect imposibilitatea recuperării terenului respectiv, având în vedere că asupra acestui teren s-a instituit măsura sechestrului asigurător, fapt ce a făcut posibilă confiscarea lui în natură.

Inculpata este o persoană bine integrată în societate, desfăşurând până în prezent activităţi care nu au venit în contradicţie cu legea penală. Aceasta s-a prezentat în faţa instanţei la majoritatea termenelor de judecată acordate şi a avut o atitudine de cooperare cu organele judiciare, dând declaraţie în faţa organelor de urmărire penală şi în faţa instanţei de judecată.

Având în vedere că pentru reeducarea inculpatei nu se impune executarea efectivă a pedepsei, prin privarea de libertate, iar prevederile art. 91 Cod penal permit stabilirea acestei forme neprivative de libertate de executare a pedepsei în acest caz, instanţa de fond a dispus *suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei* de 3 ani închisoare, aplicată inculpatei Păvăloiu Nela, pe un termen de supraveghere de 4 ani, stabilit conform art. 92 Cod penal.

Aşa cum s-a arătat anterior, infracţiunea comisă nu a avut consecinţe deosebit grave, fiind recuperat bunul „spălat”, iar circumstanţele personale ale inculpatei Păvăloiu Nela nu relevă aspecte de periculozitate deosebită, care să împiedice reeducarea în stare de libertate.

În sarcina inculpatului **Chiriac Theodor** s-a reţinut săvârşirea unei *participaţii improprii la infracţiunea de spălare a banilor*, constând în aceea că, în cursul anului 2008, a participat la transferarea unui teren obţinut de inculpat prin săvârşirea unei infracţiuni de luare de mită şi înregistrat fictiv pe numele martorilor Matei Marian şi Matei Maria, pentru a ascunde provenienţa ilicită a acestuia.

Fiind vorba despre o infracţiune comisă în anul 2008, pentru care nu se impune executarea în regim de detenţie, instanţa a reţinut că legea penală mai favorabilă inculpatului este legea veche, deoarece în cazul suspendării sub supraveghere a executării pedepsei nu se poate dispune obligarea inculpatului la prestarea unei munci neremunerate în folosul comunităţii. Fiind vorba de o obligaţie mai oneroasă pentru inculpat, care nu este prevăzută şi în Codul penal din 1968, instanţa de fond a reţinut că acesta este un argument pentru reţinerea legii vechi ca lege penală mai favorabilă. Celelalte condiţii de tragere la răspundere a inculpatului sunt identice în ambele legi aplicabile.

S-a constatat că nu sunt îndeplinite condiţiile pentru a se reţine prescripţia răspunderii penale pentru această infracţiune, deoarece, potrivit art. 122 alin. 1 lit. b) din Codul penal din 1968, termenul general de prescripţie a răspunderii penale este de 10 ani şi acesta curge de la data consumării infracţiunii de spălare a banilor, respectiv 01.04.2008. Aceasta este data la care inculpatul Chiriac Theodor, prin intermediul martorilor Matei Marian şi Matei Maria, a transferat cumpărătorului de bună credinţă proprietatea terenului de 1000 mp., a primit ca mită şi a încasat suma de 45.000 euro, cu titlul de preţ al acestuia. Fiind efectuate acte de urmărire penală faţă de inculpat în acest termen, prescripţia specială a răspunderii penale pentru această infracţiune se împlineşte în anul 2023, potrivit legii vechi.

Potrivit art. 154 alin. 1 lit. c) din noul Cod penal, termenul general de prescripţie a răspunderii penale este de 8 ani şi a fost întrerupt prin punerea în mişcare a acţiunii penale faţă de inculpat prin ordonanţa procurorului din 03.03.2016. Termenul special de prescripţie a răspunderii penale, prin aplicarea noului Cod penal, este de 16 ani, împlinindu-se în anul 2024.

Nu s-a putut reţine că infracţiunea de spălare a banilor s-ar fi consumat la data de 22.02.2008, adică atunci când inculpatul Chiriac Theodor a primit terenul respectiv cu titlu de mită, deoarece la această dată s-a consumat doar infracţiunea predicat, de luare de mită, pentru care inculpatul nu a fost trimis în judecată. Infracţiunea de spălare a banilor s-a comis la data transferului de către inculpat a acestui bun şi încasării preţului, în mod disimulat.

Instanţa a ţinut cont, *la individualizarea pedepsei*, exclusiv de circumstanţele comiterii infracţiunii de spălare a banilor, fără a lua în considerare şi infracţiunea predicat, care nu a făcut obiectul prezentei cauze, deoarece a intervenit prescripţia răspunderii penale pentru aceasta.

În ce priveşte infracţiunea de spălare a banilor, spre deosebire de celelalte infracţiuni de spălare a banilor reţinute în cauză, cea comisă de inculpatul Chiriac Theodor nu a avut ca obiect un bun de o valoare deosebită, fiind vorba de suma de 45.000 euro. Aceasta a fost încasată de inculpat pentru terenul de 1000 mp., a cărui provenienţă ilicită o cunoştea, deoarece a participat la ea.

Instanţa de fond a ţinut cont, la individualizarea pedepsei aplicate inculpatului Chiriac Theodor, de durata mare de timp scursă de la data săvârşirii infracţiunii, respectiv 01.04.2008, până în prezent. Această durată mare de timp a făcut ca periculozitatea faptei inculpatului să se diminueze, ca urmare a diminuării ecoului social, astfel încât pedeapsa aplicată se impune a fi una mai redusă, iar modalitatea de executare una mai uşoară.

În plus, inculpatul este o persoană integrată în societate, cu studii superioare, care nu a mai suferit condamnări până în prezent.

Întrucât inculpatul se poate reeduca şi prin lăsarea în libertate, având în vedere natura infracţiunii reţinute în sarcina sa şi posibilitatea ridicată de a conştientiza consecinţele faptei comise, în temeiul art. 86^1 şi art. 86^2 din Codul penal din 1968 prima instanţă a dispus *suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei* de 3 ani închisoare, aplicată inculpatului Chiriac Theodor, pe un termen de încercare de 5 ani.

În temeiul art. 71 alin. 1 din Codul penal din 1968, s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi lit. b din Codul penal din 1968, deoarece Codul penal din 1968 prevede obligativitatea aplicării pedepsei accesorii în cazul condamnării la pedeapsa închisorii.

Întrucât pedeapsa principală a fost suspendată sub supraveghere, în temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1968 instanţa a dispus suspendarea pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare.

Întrucât în cazul inculpatului Chiriac Theodor instanţa a stabilit ca lege penală mai favorabilă legea veche, soluţia de achitare a avut în vedere încadrarea în legea veche a infracţiunii pentru care s-a dispus achitarea, respectiv art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal din 1968, pentru infracţiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice.

V. Legalitatea măsurilor preventive dispuse în cauză

Faţă de inculpaţii Truică Remus, Al României Paul Philippe, Roşu Robert Mihăiţă şi Chiriac Theodor au fost dispuse în cauză măsura reţinerii şi măsura arestului la domiciliu.

Dintre aceştia, doar inculpatul Roşu Robert Mihăiţă a fost achitat pentru toate infracţiunile pentru care a fost trimis în judecată, ceilalţi inculpaţi fiind condamnaţi pentru unele dintre infracţiunile reţinute prin actul de sesizare în sarcina lor.

În ce priveşte luarea măsurilor preventive privative de libertate faţă de inculpatul Roşu Robert Mihăiţă, aşa cum a arătat şi judecătorul de drepturi şi libertăţi de la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie în încheierea nr. 338 din 11.03.2016, prin care s-a respins definitiv propunerea parchetului de prelungire a măsurii arestului la domiciliu dispusă faţă de inculpat în cauză, măsurile preventive au fost legale şi necesare la momentul luării acestora. Procurorul a motivat ordonanţa de reţinere din data de 10.12.2015, iar judecătorul de drepturi şi libertăţi a arătat în mod detaliat în încheierea nr. 20/F/UP din data de 11.12.2015 care sunt argumentele pentru care a considerat la momentul respectiv că se impune luarea măsurii arestului la domiciliu faţă de inculpat. De asemenea, judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa de fond a arătat în mod detaliat argumentele pentru care a dispus prin încheierea nr. 25/F/UP din

30.12.2015 prelungirea arestului la domiciliu faţă de acest inculpat. Prima încheiere a rămas definitivă prin respingerea contestaţilor formulate, iar cea din urmă a fost desfiinţată prin încheierea nr. 338 din 11.03.2016 a judecătorului de drepturi şi libertăţi din cadrul instanţei supreme.

Necesitatea luării, la acel moment, a măsurii preventive trebuie analizată prin prisma probelor administrate până la momentul dispunerii acestei măsuri, din care a rezultat suspiciunea rezonabilă reţinută de judecătorul de drepturi şi libertăţi care a dispus luarea măsurii. Or, la momentul soluţionării propunerii de luare a măsurii arestării, probele constând în înscrisuri, declaraţiile unor persoane, în special declaraţiile suspectului Al României Paul Philippe şi ale soţiei acestuia, A României Lia, precum şi convorbirile telefonice interceptate în baza mandatelor de siguranţă naţională au conturat suspiciunea rezonabilă că inculpatul Roşu Robert Mihăiţă ar fi putut participa la săvârşirea infracţiunilor pentru care se efectuau cercetări în cauză. Administrarea ulterioară a probelor din cursul urmăririi penale şi din cursul cercetării judecătoreşti, reaudierea în cursul cercetării judecătoreşti a unor persoane şi adminsitrarea unor probe noi au infirmat această ipoteză.

De asemenea, în urma cercetării judecătoreşti a reieşit că o probă considerată importantă, pe care judecătorul de drepturi şi libertăţi şi-a întemeiat hotărârea de luare a măsurii arestului la domiciliu, respectiv Deciziunea nr. 1/1941 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, nu se regăseşte în original în nicio evidenţă oficială a Arhivelor Naţionale, existând o suspiciune serioasă cu privire la existenţa acestei hotărâri judecătoreşti şi a posibilităţii ei de a dovedi aspectele reţinute în aceasta. Instanţa a detaliat anterior aceste aspecte.

De altfel, şi în concluziile pe fond ale inculpatului Roşu Robert Mihăiţă, de la termenul de judecată din data de 24.05.2019, s-a consemnat că acesta, prin avocatul ales, susţine că prin încheierea nr. 338 din 11.03.2016 a judecătorului de drepturi şi libertăţi din cadrul instanţei supreme *„s-a reținut că suspiciunile pe care le-a avut în vedere judecătorul de drepturi și libertăți care a luat inițial măsura arestului la domiciliu, în decembrie 2015, nu s-au confirmat prin probele administrate în cursul urmăririi penale, ci dimpotrivă – nu există nimic imputabil judecătorilor de drepturi și libertăți care au soluționat la Brașov sau în contestație cererile de prelungire a măsurilor – abia după ce standardul de probațiune a ajuns la un anumit nivel, astfel încât să permită o reapreciere cu privire la inculpatul Robert Roșu, a situației, abia atunci – 11.03.2016 – s-a dispus revocarea măsurii.”*

De asemenea, judecătorii de drepturi şi libertăţi care au dispus luarea măsurii arestului la domiciliu au arătat în hotărârile respective care sunt argumentele pentru care o altă măsură preventivă, neprivativă de libertate, nu a putut fi dispusă în cauză. Complexitatea cauzei, numărul mare de părţi şi de infracţini cercetate, dificultatea procesării într-un timp foarte scurt a unui volum mare de probe, posibilitatea influenţării declaraţiilor persoanelor ce urmau a fi audiate în cursul urmăririi penale şi aspectele importante ce urmau a fi stabilite în urma audierii acestora, au determinat luarea măsurii arestului la domiciliu, ca măsură preventivă aptă să asigure buna desfăşurare a urmăririi penale.

Toate aceste aspecte sunt de natură să conducă la concluzia că luarea faţă de inculpatul Roşu Robert Mihăiţă a măsurilor preventive privative de libertate

în prezenta cauză a fost legală, necesară şi proporţională cu scopul urmărit, la momentul respectiv.

Aceleaşi aspecte sunt valabile şi în ceea ce priveşte luarea măsurii arestului la domiciliu şi, ulterior, a controlului judiciar, dispuse faţă de inculpaţii Truică Remus, Al României Paul Philipe şi Chiriac Theodor, care au fost condamnaţi în prezenta cauză pentru unele dintre infracţiunile reţinute în sarcina lor. La momentul luări măsurilor preventive, probele au demonstrat existenţa suspiciunii rezonabile privind săvârşirea de către aceşti inculpaţi a unor infracţiuni grave de corupţie, iar probele administrate ulterior au confirmat parţial această ipoteză. Judecătorii care au analizat această măsură preventivă au motivat corespunzător necesitatea şi legalitatea măsurii, astfel încât nu se poate reţine vreo nelegalitate sub acest aspect.

În cauză, s-a mai dispus luarea măsurii reţinerii şi a controlului judiciar faţă de inculpaţii Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei, Mateescu Lucian Claudiu, Sin Gheorghe, Dima Niculae, Muşat Apostol, Jecu Nicolae, Păvăloiu Nela şi Delcea Valentin.

În sarcina inculpatei Păvăloiu Nela s-a reţinut săvârşirea unei infracţiuni în această cauză, iar în sarcina celorlalţi inculpaţi nu s-a reţinut nicio infracţiune, fiind achitaţi pentru toate infracţiunile pentru care au fost trimişi în judecată.

Aşa cum s-a arătat anterior, la momentul luării şi prelungirii măsurii preventive dispuse faţă de aceşti inculpaţi, probele administrate conturau suspiciunea rezonabilă cu privire la săvârşirea de către aceştia a infracţiunilor de care erau acuzaţi. Cauza este una deosebit de complexă, cu multe părţi şi cu multe acte de procedură, a căror readministrare şi analiză a necesitat un termen destul de lung. De-abia în urma readministrării probatoriului în cursul cercetării judecătoreşti şi în urma administrării probelor noi încuviinţate de instanţă s-a putut stabili cu certitudine contribuţia fiecărei persoane la săvârşirea faptelor ce fac obiectul cauzei şi caracterul licit al contribuţiilor avute de inculpaţii Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei, Mateescu Lucian Claudiu, Sin Gheorghe, Dima Niculae, Muşat Apostol, Jecu Nicolae şi Delcea Valentin la aceste fapte.

Argumentele aduse în cursul cercetării judecătoreşti au făcut să fie înlăturată această suspiciune rezonabilă, astfel încât reţinerea ei la momentul de debut al procesului penal nu poate fi considerată nelegală.

De asemenea, judecătorul de drepturi şi libertăţi a motivat în mod detaliat, în încheierile pronunţate cu privire la măsura preventivă a controlului judiciar, necesitatea şi proporţionalitatea luării acestei măsuri pentru buna desfăşurare a procesului penal, având în vedere complexitatea deosebită a cauzei şi numărul mare de probe ce trebuiau administrate pentru lămurirea cauzei.

VI. Confiscarea specială

1. Atât dispoziţiile art. 257 alin. 2 din Codul penal din 1968, cât şi dispoziţiile art. 291 alin. 2 din noul Cod penal, prevăd că în cazul săvârşirii infracţiunii de trafic de influenţă bunurile primite de făptuitor în schimbul promisiunii folosirii influenţei pe lângă funcţionarii publici se confiscă, iar dacă acestea „nu se găsesc”, se dispune confiscarea prin echivalent. Această dispoziţie legală reprezintă o aplicare specială a cazului general de luare a măsurii de siguranţă a confiscării, prevăzut în art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul

penal din 1968 şi, respective, art. 112 alin. 1 lit. e) din actualul Cod penal. Diferenţa dintre acestea constă în aceea că prin „primire” bunul este dobândit în mod direct de la cumpărătorul de influenţă, în timp ce „dobândirea” poate fi şi rezultatul unei operaţiuni mai complexe, care are ca rezultat transmiterea bunului în patrimoniul celui de la care se confiscă.

Raţiunea instituirii acestei obligaţii în sarcina instanţei, de a confisca bunurile primite de o persoană ca urmare a săvârşirii infracţiunii de trafic de influenţă, este aceea de a preveni posibilitatea ca săvârşirea unor infracţiuni să constituie un prilej de dobândire a unor bunuri de către orice persoană, indiferent dacă este vorba de un participant la săvârşirea infracţiunii sau de o terţă persoană. Dacă terţa persoană care a dobândit bunul este de rea-credinţă, instanţa dispune confiscarea bunului în natură de la aceasta, iar dacă acesta este un dobânditor de bună credinţă, se va dispune confiscarea prin echivalent, de la inculpat, a contravalorii bunului înstrăinat.

Din probele administrate în cauză rezultă că inculpata SC Reciplia SRL a dobândit bunurile Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa ca urmare a săvârşirii de către inculpatul Truică Remus a infracţiunii de trafic de influenţă. Totodată, având în vedere condiţiile şi modul în care a fost comisă fapta, precum şi interesul societăţii în comiterea infracţiunii, instanţa a reţinut săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă şi în sarcina inculpatei SC Reciplia SRL, fapt care împiedică reţinerea bunei credinţe a acesteia în dobândirea bunurilor ce au făcut obiectul traficului de influenţă.

Inculpatul Al României Paul Philippe a promis iniţial, în anul 2006, şi apoi a dat societăţii inculpate SC Reciplia SRL aceste bunuri, la 15.10.2007 şi, respective, la 15.01.2009, în schimbul folosirii influenţei pe care inculpatul Truică Remus o avea pe lângă funcţionarii publici competenţi să dispună cu privire la retrocedarea lor. Deşi în contractul de cesiune din 01.11.2006 s-a consemnat că inculpatul Al României Paul Philippe ar avea dreptul la o cotă de 50% din Pădurea Snagov şi o cotă de 20% din Ferma Regală Băneasa, în realitate acesta şi-a păstrat doar un drept de creanţă asupra societăţii Reciplia SRL, deoarece bunurile respective au fost date în întregime societăţii Reciplia SRL. Aceasta a fost înţelegerea dintre părţi şi, totodată, obiectul infracţiunii de trafic de influenţă. De altfel, inculpatul Al României Paul Philippe nu a primit până în prezent vreo sumă de bani în contul acestor cote din valoarea celor două bunuri transmise societăţii Reciplia SRL, acesta fiind şi motivul disputei dintre el şi reprezentanţii societăţii. Aşadar, bunurile Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa au fost dobândite în întregime de societatea Reciplia SRL, ca urmare a săvârşirii infracţiunii de trafic de influenţă descrise anterior, iar nu doar în parte.

Pentru aceste motive, instanţa de fond a constatat că se impune confiscarea în întregime a acestor bunuri de la societatea Reciplia SRL, fie în mod direct, a părţilor din bunuri care mai sunt în prezent în proprietatea societăţii, fie prin echivalent, pentru părţile din bunuri care au fost înstrăinate unor persoane de bună credinţă ori pentru care s-au făcut acte de dispoziţie.

În consecinţă, în temeiul art. 257 alin. 2 raportat la art. 256 alin. 2 din Codul penal din 1968 şi art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968, instanţa de fond a dispus confiscarea specială a următoarelor bunuri aflate sub sechestru: terenul de 67393 m.p. înscris în Cartea funciară nr. 104238 (provenită din

conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7970) Snagov, nr. cadastral 5827/4/2, aflat în proprietatea inculpatei SC RECIPLIA SRL; terenul de 110682 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104373 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7449) Snagov, nr. cadastral 5830/4, aflat în proprietatea inculpatei SC RECIPLIA SRL; terenul de 68300 m.p. (68344 măsurat), înscris în Cartea funciară nr. 104678 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7138 Snagov), nr. cadastral 5825, aflat în proprietatea inculpatei SC RECIPLIA SRL; terenul de 127138 m.p. (127718 măsurat) înscris în Cartea funciară nr. 237376 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 91087), nr. cadastral 26041/2/2, aflat în proprietatea inculpatei SC RECIPLIA SRL.

2. În ce priveşte terenul de 23783 mp din Ferma Regală Băneasa, care a fost înstrăinat la 15.01.2009 de către societatea Reciplia SRL către societatea HERCULES PROPERTIES SRL sub forma a două loturi, de 5583 mp şi 18200 mp., întrucât nu s-a putut reţine reaua-credinţă a terţului dobânditor, instanţa a dispus confiscarea prin echivelent a acestora, aşa cum prevede acelaşi text de lege. Practica judiciară a interpretat sintagma *„dacă acestea nu se găsesc”* ca referindu-se atât la o imposibilitate fizică de confiscare a bunurilor, atunci când acestea nu se mai găsesc fizic în patrimoniul făptuitorului, cât şi la o imposibilitate juridică, atunci când bunul a intrat în mod legal în patrimoniul unui dobânditor de bună credinţă. Intepretarea contrară, potrivit căreia bunul ar putea fi confiscat şi de la dobânditorul de bună credinţă, ar aduce atingere dreptului de proprietate al acestuia, garantat de Constituţie şi de Convenţia europeană a drepturilor omului şi principiului securităţii raporturilor juridice.

Din declaraţia martorului Bejenaru Andrei Mihai rezultă că a primit aceste terenuri în schimbul serviciilor prestate societăţii Reciplia SRL, astfel încât această societate a beneficiat de pe urma înstrăinării lor şi de la ea trebuie confiscat echivalentul.

În ce priveşte stabilirea valorii echivalente a bunului înstrăinat dobânditorului de bună credinţă, având în vedere că măsura confiscării speciale se dispune prin sentinţă şi produce efecte de la momentul dispunerii, iar nu retroactiv, instanţa a reţinut că trebuie luată în considerare valoarea actuală a bunului, iar nu valoarea pe care acesta o avea la momentul înstrăinării. Din acest motiv, instanţa de fond a luat în considerare valoarea actuală a terenului, stabilită de expertul topografic Perlik Romeo Alexandru, desemnat de instanţă.

Astfel, la pagina 48 din Raportul de expertiză nr. 811738/11.06.2018, depus la dosar la 12.06.2018, expertul Perlik Romeo, desemnat de instanţă, arată că valoarea terenului Ferma Regală Băneasa în prezent (la momentul efectării expertizei) este de 351 euro/mp.

Această valoare a fost contestată de inculpaţii Roşu Robert Mihăiţă şi SC Reciplia SRL, prin experţii consilieri, care consideră că expertul nu a ţinut cont de faptul că valoarea terenului ar putea fi influenţată în situaţia eliberării avizului Autorităţii Aeronautice. Expertul desemnat de instanţă a arătat în Răspunsul la obiecţiuni, depus la dosar la 1.11.2018, aflat la filele 58-98 din vol. XL al dosarului instanţei, că aceste obiecţiuni sunt nefondate, deoarece terenul se află în afara culoarului de zbor aeroport Băneasa. De asemenea, expertul mai arată că sunt nefondate şi obiecţiunile acestora privind tehnica calitativă şi corectarea cu diferenţele cantitative identificate (mărimea parcelei, costul

utilităţilor, regimul de construibilitate), detaliind argumentele pentru care a înlăturat aceste obiecţiuni. Astfel, expertul arată la fila 19 din răspunsul la obiecţiuni că valoarea estimată a întregii proprietăţi se situează între 45774846 euro - 65294450 euro, rezultând un interval de valoare de cca. 303-432 euro/mp., iar el a optat pentru o valoare de 351 euro/mp., având în vedere argumentele din raport.

Întrucât aceste argumente ale expertului desemnat de instanţă sunt convingătoare, în temeiul art. 257 alin. 2 raportat la art. 256 alin. 2 din Codul penal din 1968 şi art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968, instanţa de fond a dispus confiscarea specială de la inculpata SC RECIPLIA S.R.L. a echivalentului în bani al terenului de 23783 m.p., înstrăinat de S.C. RECIPLIA S.R.L. către S.C. HERCULES PROPERTIES S.R.L., în valoare de 8.347.833 de euro.

3. În ce priveşte terenurile înstrăinate din Pădurea Snagov, în afară de cele transmise societăţii inculpatei Păvăloiu Nela, care vor fi confiscate de la SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, din probe rezultă că inculpatul Truică Remus şi-a transmis proprietatea mai multor terenuri, pe care le-a folosit apoi ca gaj pentru obţinerea unor credite care nu au fost restituite. Astfel, din actele de la dosar (Raportul de constatare tehnico-ştiinţifică şi actele anexe din vol. 18 al dosarului de urmărire penală) rezultă că SC Reciplia SRL (al cărei administrator de fapt era tot inculpatul Truică Remus în perioada respectivă) a transmis către inculpatul Truică Remus proprietatea terenului de 75400 mp., asupra căruia este notată somaţia de plată din partea BRD pentru suma de 3132063,02 euro, terenul de 14000 mp., asupra căruia este notată somaţia de plată din partea BRD, în sumă de 3132063,02 euro şi terenul de 9300 mp., asupra căruia este notată somaţia de plată din partea BRD, în sumă de 3132063,02 euro.

Din declaraţia martorului Grigore Gheorghe, dată în faţa instanţei la 8.12.2017, rezultă că tot inculpatul Truică Remus i-a transmis şi lui proprietatea unei suprafeţe de teren din Pădurea Snagov, martorul arătând că: *Ştiu că au fost mai mulţi avocaţi acolo apoi a venit şi a semnat domnul Truică şi eu am dat banii. Nu mai ştiu, avocaţilor/domnului Truică. Eu am dat banii când am semnat."*

De asemenea, din probele administrate rezultă că alte terenuri au fost înstrăinate fictiv unor persoane, posibil interpuşi ai inculpatului Truică Remus şi ai martorului Aparaschivei Cristian, care le-au folosit apoi tot ca gaj, pentru obţinerea unor credite nerestituite. Aşa cum rezultă din declaraţiile date în cursul urmăririi penale şi în cursul judecăţii, martorul Aparaschivei Cristian era un apropiat al inculpatului Truică Remus, care făcea afaceri împreună cu el, ceea ce conduce la concluzia că inculpatul Truică Remus a beneficiat de pe urma actelor de dispoziţie făcute asupra terenului în discuţie.

Martora Nicolici Georgiana Vesna, una dintre persoanele care a achiziţionat în mod fictiv o parte din terenul Pădurea Snagov, audiată de instanţă la data de 8.12.2017, arată că: *„Am primit un telefon de la un prieten foarte bun în care îmi propunea să cumpăr fictiv două terenuri la Snagov, dar nu am plătit nimic pentru ele. Am fost la un notar în Bucureşti, am încheiat două acte de vânzare-cumpărare şi aşa am devenit proprietar. Nu am dat banii pentru*

terenurile respective. Apoi aceste terenuri au fost puse ipotecă pentru un credit. Ulterior am fost înştiinţată că nu s-a achitat datoria către bancă şi apoi au fost executate terenurile, unul dintre ele chiar nu se mai află în posesia mea. Prietenul care m-a rugat se numeşte Cristian Aparaschivei." Fiind întrebată, martora a arătat că a fost prezent la notar cu acea ocazie şi inculpatul Truică Remus şi că: *„Ştiam că este prieten cu Cristian Aparaschivei, nu ştiam ce fel de afaceri fac sau dacă fac afaceri împreună."* Din acest motiv, faţă de declaraţia martorei, având în vedere şi aspectul că inculpatul Truică Remus conducea, în fapt, societatea Reciplia SRL la vremea respectivă, instanţa a reţinut concluzia că inculpatul Truică Remus a beneficiat de pe urma actelor de dispoziţie făcute asupra terenului în discuţie.

O altă persoană care a achiziţionat în mod fictiv o parte din terenul retrocedat din Pădurea Snagov este martorul Vasilescu Vladimir Mihai, care, fiind audiat de instanţă la data de 8.12.2017, arată că: *„Am fost abordat de către un prieten care mi-a solicitat ajutorul în vederea încheierii unui contract de credit urmând ca banii sa îi folosească pentru o investiţie. Mi s-a spus că nu vrea să apară el scriptic şi pentru aceasta să apar eu ca şi garant imobiliar al acestui credit. Nu aveam cu ce să garantez şi atunci mi s-a spus să cumpăr un teren fictiv de la el care va fi folosit drept garanţie. Am fost cu el după aceea la bancă, s-a încheiat contractul de credit. La un timp după aia am aflat că nu au fost plătite ratele şi mi s-a solicitat să fac un act adiţional prin care să fac o reeşalonare, lucru care s-a şi petrecut, iar ulterior am aflat că în continuare nu a fost plătit şi am fost executat silit de către banca respectivă. Acest prieten era Aparaschivei Cristian, cred că aşa îl chema Aparaschivei."* Martorul mai arată că Aparaschivei Cristian *„mi-a spus că el împreună cu partenerul său, domnul Truică…"* Şi acest teren are notată o somaţie de plată din partea BRD în valoare de 1500000 euro, iar faţă de declaraţia martorului şi de faptul că inculpatul Truică Remus era administratorul de fapt al societăţii, instanţa a reţinut concluzia că inculpatul Truică Remus a beneficiat de pe urma actelor de dispoziţie făcute asupra terenului în discuţie.

O altă parte din teren a fost achiziţionată de martorul Rădulescu Corneliu, care arată că a cumpărat terenul de la Aparaschivei Cristian cu suma de 8000 euro. Având în vedere calitatea de administrator al societăţii Reciplia SRL, pe care o deţinea inculpatul Truică Remus, precum şi modul similar în care s-a procedat prin instituirea unui act de dispoziţie asupra terenului, instanţa a reţinut că acesta a beneficiat de pe urma actului de dispoziţie, dispunând confiscarea de la el a echivalentului terenului.

O altă parte din acest teren a fost achiziţionată de martorul Stănescu Roşca Sorin Ştefan, care arată în declaraţia dată în cursul urmăririi penale la 8.03.2016 (fila 211, volumul 7 din dosarul de urmărire penală) că a cumpărat de la *„firma inculpatului Truică Remus, SC RECIPLIA SRL"* o suprafaţă de aproximativ 30000 mp. din acest teren. Faţă de declaraţia martorului, care îl indică pe inculpatul Truică Remsus ca singur beneficiar de pe urma transmiterii proprietăţii terenului şi faţă de modul similar de a acţiona, şi în acest caz instanţa a reţinut că inculpatul Truică Remus este cel care a beneficiat de pe urma actului de dispoziţie asupra terenului.

Din toate aceste declaraţii rezultă că inculpatul Truică Remus este cel care a profitat de pe urma înstrăinării terenurilor din suprafaţa de 46,78 ha din Pădurea Snagov, dobândită de inculpata SC Reciplia SRL ca urmare a săvârşirii infracţiunii de trafic de influenţă. Din acest motiv, instanţa a dispus confiscare de la acest inculpat a echivalentului terenurilor ce nu mai pot fi confiscate în natură, deoarece au fost înstrăinate ori au fost ipotecate la bancă pentru obţinerea unor credite ce nu au fost restituite. Ipotecarea terenurilor reprezintă tot un act de dispoziţie, care împiedică confiscarea în natură a acestora.

Cu privire la aceste terenuri, care nu se mai găsesc în proprietatea SC Reciplia SRL, nu există probe că această societate ar fi obţinut vreun avantaj patrimonial de pe urma înstrăinării sau folosirii lor ca gaj, ci dimpotrivă, probele menţionate anterior arată că inculpatul Truică Remus a obţinut foloase patrimoniale de pe urma actelor de dispoziţie efectuate asupra terenurilor. Pentru aceste motive, instanţa a dispus confiscarea echivalentului acestor terenuri de la inculpatul Truică Remus, iar nu de la inculpata Reciplia SRL.

Fiind vorba de terenuri asupra cărora s-au instituit ipoteci pentru obţinerea unor credite ce depăşesc cu mult valoarea actuală a terenurilor şi care nu au fost restituite, instanţa de fond a reţinut că aceste acte de dispoziţie făcute în favoarea unei terţe persoane, de bună credinţă, fac imposibilă confiscarea în natură a terenurilor şi impun luarea măsurii confiscării prin echivalent.

În ce priveşte stabilirea valorii echivalente a bunurilor care nu mai pot fi confiscate în natură, la fel ca în cazul Fermei Regale Băneasa, instanţa de fond a reţinut că se impune stabilirea valorii actuale a terenului, iar nu valoarea de la momentul săvârşirii infracţiunii, deoarece măsura confiscării speciale se dispune şi produce efecte în prezent, iar nu pentru trecut.

La pagina 49 din Raportul de expertiză nr. 811738/11.06.2018, depus la dosar la data de 12.06.2018, expertul Perlik Romeo, desemnat de instanţă, arată că valoarea actuală (la momentul întocmirii raportului de expertiză) a terenului de 9,97 ha de teren din zona Fundul Sacului este de 5475 euro/ha, iar valoarea actuală a terenului de 36,78 ha din Pădurea Snagov este de 4835 euro/ha. Astfel, valoarea terenurilor de 75400 mp., de 14000 mp. şi de 9300 mp. transmise inculpatului Truică Remus de către SC Reciplia SRL este de 5475 euro/ha, iar valoarea celorlalte terenuri înstrăinate de societate este de 4835 euro/ha.

Această evaluare a fost contestată de parchet, prin expertul consilier, de inculpatul Chiriac Theodor şi de partea civilă Ministerul Finanţelor Publice, exprimate prin expertul parte.

Instanţa de fond a reţinut că nu pot fi primite aceste obiecţiuni la valoarea stabilită de expert, deoarece ele au în vedere o situaţie eventuală, anume aceea a posibilităţii ca terenul respectiv să devină construibil. Cum această posibilitate depinde de multe aspecte incerte, instanţa a reţinut că ea nu poate fi luată în considerare. Faptul că în unele evaluări extrajudiciare s-au stabilit valori mult mai ridicate nu poate constitui un argument pentru ridicarea valorii de circulaţie a terenului, deoarece ele au avut în vedere aceeaşi posibilitate incertă ca terenul să devină construibil.

De asemenea, expertul Perlik Romeo, desemnat de instanţă, a detaliat în suplimentul raportului de expertiză, depus la data de 1.11.2018, aflat la filele 59-98 din volumul XL al dosarului instanţei, argumentele pentru care aceste

obiecţiuni nu sunt întemeiate. Expertul arată că însăşi grila notarilor pentru anul 2018 nu recomandă utilizarea valorilor cuprinse în ghid ca referinţă în rapoartele de evaluare deoarece abaterile pot fi semnificative şi trebuie observat şi punctul de vedere, din acest ghid, explicat pe scurt, al Asociaţiei Naţionale a Evaluatorilor Autorizaţi din România – ANEVAR, care arată, între altele, că studiile de piaţă utilizate de către camerele notarilor publici nu estimează valoarea individuală a proprietăţii şi nu pot fi reper pentru comparaţii în vederea stabilirii valorii de piaţă. Expertul detaliază şi în Raportul de expertiză nr. 811738/11.06.2018 argumentele pentru care a ajuns la stabilirea acestor valori actuale ale terenurilor, astfel încât instanţa de fond le-a reţinut în stabilirea echivalentului în bani confiscat de la inculpatul Truică Remus.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 257 alin. 2 raportat la art. 256 alin. 2 din Codul penal din 1968 şi art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968, prima instanţă a dispus confiscarea specială de la inculpatul Truică Remus a echivalentului în bani al următoarelor bunuri: terenul de 75400 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104234 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7966 Snagov), nr. cadastral 5843/2, în valoare de 41281,5 euro; terenul de 14000 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104621 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7095 Snagov), nr. cadastral 5817, în valoare de 7665 euro; terenul de 9300 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104622 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7096 Snagov), nr. cadastral 5808, în valoare de 5091,75 euro; terenul de 10000 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104371 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7446) Snagov, nr. cadastral 5830/1, în valoare de 4835 euro; terenurile în suprafaţă totală de 32573 m.p., înscrise cu numerele cadastrale 5827/1, 5827/3, 5827/5, 5827/6, 5827/7, în valoare de 15749,04 euro.

Alte bunuri, în afară de Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa, care au fost revendicate de către inculpatul Al Românie Paul Philippe, nu au făcut obiectul urmăririi penale şi nici nu s-au administrat probe referitoare la rezultatul cererilor de retrocedare, legalitatea acestora, transmiterea ulterioară a proprietăţii lor, situaţia actuală a lor ori alte împrejurări din care să rezulte că ar fi incident vreun motiv de confiscare din cele prevăzute de lege. Având în vedere că, potrivit art. 99 din Codul de procedură penală, sarcina probei în acţiunea penală aparţine procurorului, iar parchetul nu a făcut nicio probă cu privire la aceste bunuri, instanţa a reţinut că nu se impune luarea vreunei măsuri.

4. În contractul de cesiune din 1.11.2006 încheiat de inculpatul Al României Paul Philippe cu reprezentanţii SC Reciplia SRL s-a consemnat că primul va încasa o sumă de 4000000 euro de la această societate, cu titlu de avans pentru transmiterea bunurilor retrocedate. Probele administrate dovedesc faptul că unul dintre motivele principale pentru care inculpatul Al României Paul Philippe a acceptat această înţelegere a fost primirea avansului de 4.000.000 euro. Chiar inculpatul Al României Paul Philippe arată în declaraţia dată în cursul urmăririi penale, la data de 11.01.2016 (filele 268-276, vol. 3 din dosarul de urmărire penală), că acesta *„este motivul pentru care am mers cu grupul lui Remus Truică, pentru că avea o firmă de avocați de top. Și de asemenea banii pe care Truică îi avea”*, iar în declarația de suspect din data de 11.12.2015 (filele 246-255, vol. 3 din dosarul de urmărire penală) arată că: „*Nu am fost încântat de ceea ce mi s-a propus, dar după ce m-am sfătuit și cu soția*

mea am fost de acord să închei o astfel de înțelegere. Pentru că nu aveam bani am fost obligat să accept. Aveam multe cheltuieli, în România și la Londra și nu aveam bani. Am spus că 50% e mai bine decât nimic…".

În declarația martorei Cuniță Mihaela, dată în cursul urmăririi penale la 20.04.2016 (filele 476-482, vol. 7 din dosarul de urmărire penală), aceasta arată că: *„…Păvăloiu mi-a spus că vrea să cedeze drepturile litigioase ale Prințului Paul lui Radu Dimofte, persoană despre care a auzit că cumpără astfel de drepturi. Cred că astfel dorea să îl liniștească pe prințul Paul care ne presa continuu că durează prea mult și nu are bani. …Păvăloiu a spus că cedăm drepturile litigioase în schimbul unei sume de bani pe care nu îmi amintesc să o precizeze atunci…"*

Probele administrate dovedesc primirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a acestei sume stabilite cu titlu de avans, aşa cum rezultă şi din declarația martorei avocat Hrisafi-Josan Ioana din data de 11.05.2018 (filele 118-121, vol. 32 din dosarul instanţei), care arată că: *„Întrebare avocat inc. Robert Roșu – A existat un conflict între Reciplia și Prințul Paul? Răspuns: După câțiva ani după ce am preluat proiectul, prințul Paul era mereu nemulțumit din punct de vedere financiar. Știu că primise o sumă de bani la momentul încheierii contractului de cesiune și îmi amintesc că spuneam în cadrul firmei că a terminat banii și mai vrea."* Chiar inculpatul Al României Paul Philippe recunoaşte în declaratia de suspect (filele 234-245, vol. din dosarul de urmărire penală) că: *„Am primit de la Reciplia suma de aproximativ 4.000.000 euro care trebuia plătită imediat dupa semnarea contractului, dar am primit-o după aproximativ 1 an jumătate."*

Potrivit art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968, lege reţinută ca fiind mai favorabilă inculpatului Al României Paul Philippe, sunt supuse confiscării speciale bunurile dobândite prin săvârşirea faptei prevăzute de legea penală. Aşa cum s-a arătat anterior, încheierea contractului de cesiune de drepturi succesorale din 1.11.2006 este urmarea traficului şi cumpărării de influenţă, deoarece în lipsa acestora contractul nu ar fi fost încheiat. Chiar inculpatul Al României Pual Philippe arată în declaraţia redată mai sus că nu i-au convenit termenii contractului, dar a acceptat pentru că *„50% e mai bine decât nimic…"*. Inculpatul era convins că fără cumpărarea traficului de influenţă de la inculpatul Truică Remus nu ar fi obţinut niciodată bunurile revendicate şi atunci a preferat să dea societăţii Reciplia SRL bunurile retrocedate şi să primească un avans de 4000000 de euro şi un drept de creanţă în valoare de 50% sau 20% din bunurile retrocedate.

Or, în aceste condiţii, având în vedere legătura directă între cumpărarea de influenţă şi încheierea contractului de cesiune de drepturi succesorale prin care inculpatul Al României Paul Philippe a primit suma de 4000000 de euro, instanţa a reţinut că această sumă a fost *„dobândită"* de inculpatul Al României Paul Philippe prin săvârşirea acestei infracţiuni. Cauza dobândirii acestei sume de către inculpatul Al României Paul Philippe a fost încheierea de către acesta a contractului care presupunea, printre altele, cumpărarea influenţei de la inculpatul Truică Remus.

Practica judiciară a reţinut că prin „bunurile dobândite" menţionate în art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968 (identic cu art. 112 lit. e din actualul

Cod penal) se înţeleg atât bunurile obţinute în urma săvârşirii unor infracţiuni contra patrimoniului, cât şi bunuri dobândite în urma săvârşirii altor infracţiuni, cum sunt infracţiunile de corupţie, trafic de droguri, trafic de persoane etc. Chiar dacă acestea din urmă nu sunt infracţiuni contra patrimoniului, prin natura lor sunt apte să procure bunuri sau valori patrimoniale pentru făptuitor sau terţe persoane, astfel încât poate fi dispusă măsura confiscării şi în acest caz, fiind vorba de bunuri dobândite prin săvârşirea faptei prevăzute de legea penală. Aceasta este şi situaţia sumei de 4000000 euro, primită de inculpatul Al României Paul Philippe de la Reciplia SRL, ca urmare a săvârşirii infracţinilor de trafic şi cumpărare de influenţă.

Temeiul confiscării acestei sume de bani nu îl reprezintă dispoziţiile art. 6^1 alin. 3 din Legea nr. 78/2000 (forma în vigoare la data faptei) ori cele ale art. 292 alin. 4 din noul Cod penal, deoarece suma de 4000000 euro nu a fost dată de cumpărătorul de influenţă traficantului de influenţă şi nu reprezintă bani daţi în schimbul influenţei traficantului de influenţă. S-a arătat anterior că bunurile date în schimbul influenţei sunt Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa, care au fost date de cumpărătorul de influenţă, inculpatul Al României Paul Philippe, în schimbul influenţei promise de inculpatul Truică Remus. Suma de 4000000 euro este o sumă dobândită de inculpatul Al României Paul Philippe în urma încheierii contractului din 1.11.2006, care a avut drept cauză pentru inculpatul Al României Paul Philippe, aşa cum s-a arătat, cumpărarea influenţei inculpatului Truică Remus. Din acest motiv, dobândirea acestei sume de bani de către inculpatul Al României Paul Philippe este consecinţa directă a săvârşirii infracţiunilor de trafic şi cumpărare de influenţă, motiv pentru care instanţa a reţinut că suma de 4000000 euro a fost dobândită prin săvârşirea acestor fapte prevăzute de legea penală.

În consecinţă, în temeiul art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968, instanţa de fond a dispus confiscarea specială de la inculpatul Al României Paul Philippe a sumei de 4000000 euro.

5. În sarcina inculpatei Păvăloiu Nela s-a reţinut săvârşirea infracţiunii de spălare a banilor, constând în aceea că a transmis, în anul 2015, către SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, mai multe părţi din terenul Pădurea Snagov, dobândite de la inculpata SC Reciplia SRL, despre care ştia că provin din săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă, transmiterea fiind făcută cu scopul de a ascunde sau disimula provenienţa ilicită a acestora.

În acest caz există un text de lege special care prevede că bunurile care au făcut obiectul infracţiunii de spălare a banilor se confiscă. Astfel, potrivit art. 33 alin. 1 din Legea nr. 656/2002, *„în cazul infracţiunilor de spălare a banilor şi de finanţare a terorismului se aplică dispoziţiile art. 118 din Codul penal privind confiscarea bunurilor.”* Chiar dacă trimiterea la vechiul Cod penal este o necorelare legislativă, deoarece legiuitorul a omis să modifice această dispoziţie legală după intrarea în vigoare a noului Cod penal, practica judiciară şi doctrina au statuat în mod unanim că sunt aplicabile dispoziţiile legale privind confiscarea specială. Cum prevederile art. 118 lit. e) din Codul penal din 1968 sunt identice cu cele din art. 112 lit. e) din noul Cod penal, această necorelare legislativă nu are nicio relevanţă cu privire la consecinţele măsurii.

Aşa cum s-a arătat anterior, inculpata Păvăloiu Nela este reprezentanta societăţii ILKO STAR SRL, care a primit bunurile respective de la societatea Reciplia SRL, iar transmiterea terenurilor în proprietatea SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL a fost făcută cu scopul ascunderii provenienţei ilicite a bunurilor, deoarece această din urmă societate are ca asociat unic şi administrator pe fiica inculpatei, nu a efectuat nicio contraprestaţie în schimbul terenurilor şi nu a desfăşurat nicio activitate după primirea acestora.

În consecinţă, instanţa a reţinut că societatea SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL a „dobândit" aceste terenuri de la societatea ILKO STAR SRL, ce aparţine inculpatei Păvăloiu Nela, prin săvârşirea de către aceasta din urmă a infracţiunii de spălare a banilor, dispunând confiscarea lor în temeiul art. 33 alin. 1 din Legea nr. 656/2002, după republicarea legii.

În speţă, instanţa i-a asigurat toate drepturile procesuale societăţii MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, care a fost citată de la începutul procesului în calitate de alţi subiecţi procesuali şi a avut avocat ales pe toată durata judecăţii în primă instanţă.

Fiind vorba de dobândirea terenurilor de către SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL cu scopul de a ascunde provenienţa ilicită a acestora, luând în considerare lipsa unei contraprestaţii, lipsa unei activităţi economice şi relaţia de rudă apropiată a reprezentantului statutar al acestei societăţi cu inculpata Păvăloiu Nela, instanţa a constatat că nu suntem în situaţia unui dobânditor de bună credinţă, ci a unei persoane de rea-credinţă.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 25 alin. 1 din Legea nr. 656/2002 (art. 33 alin. 1 din Legea nr. 656/2002, după republicarea legii) raportat la art. 118 lit. e) din Codul penal din 1968, instanţa de fond a dispus confiscarea specială de la această societate a următoarelor bunuri: terenul de 6534 m.p., înscris în Cartea Funciară nr. 102687 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7440) Snagov, nr. cadastral 5827/2, aflat în proprietatea scriptică a SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL; terenul de 43459 m.p., înscris în Cartea funciară iniţială 7447 Snagov şi dezmembrat ulterior în 43 de parcele cu numerele cadastrale 5830/2/1-5830/2/43, aflat în proprietatea scriptică a SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL; terenul de 28799 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 102714 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7448) Snagov, nr. cadastral 5830/3, aflat în proprietatea scriptică a SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL.

6. Tot în temeiul dispoziţiilor legale care impun confiscarea bunurilor ce au făcut obiectul infracţiunii de spălare a banilor, s-a constatat că se impune şi confiscarea de la inculpatul Chiriac Theodor a sumei de 45000 euro, primită de acesta în schimbul terenului de 1000 mp., transmis fictiv pe numele martorilor Matei Marian şi Matei Maria. Întrucât martorul Matei Marian a arătat în declaraţia dată în cursul urmăririi penale (filele 490-509, vol. 7 din dosarul de urmărire penală) că: *„Nu-mi amintesc la cât timp de la achiziţia terenului de 1000 mp acesta a fost vândut. Rolul meu a fost acela de a mă deplasa la notar, la cererea lui Chiriac pentru a semna actele. Nu m-am ocupat de găsirea unui cumpărător şi nu-mi amintesc dacă soţia m-a însoţit. Preţul vânzării a fost de*

45.000 euro sau 50.000 euro.”, instanţa de fond a luat în considerare varianta mai favorabilă inculpatului Chiriac Theodor, reţinând ca preţ al vânzării terenului suma de 45.000 euro.

Dobândirea şi transmiterea acestui teren prin persoane interpuse a fost modalitatea pe care a conceput-o şi a realizat-o inculpatul Chiriac Theodor pentru a ascunde provenienţa ilicită a acestui bun. În consecinţă, instanţa de fond a reţinut că suma de 45.000 euro a fost dobândită de inculpatul Chiriac Theodor prin săvârşirea infracţiunii de spălare a banilor în această modalitate, fiind îndeplinite condiţiile legale pentru confiscarea acesteia.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 25 alin. 1 din Legea nr. 656/2002 (art. 33 alin. 1 din Legea nr. 656/2002, după republicarea legii) raportat la art. 118 lit. e) din Codul penal din 1968, instanţa de fond a dispus confiscarea specială de la inculpatul Chiriac Theodor a sumei de 45.000 euro.

VII. Latura civilă

Întrucât în cauză s-a dispus achitarea tuturor inculpaţilor trimişi în judecată pentru săvârşirea infracţinilor de abuz în serviciu, reţinute de parchet în legătură cu retrocedarea Pădurii Snagov şi a Fermei Regale Băneasa, iar temeiul achitării pentru aceste infracţiuni a fost art. 16 alin. 1 lit. b) teza I din Codul de procedură penală, prima instanţă a constatat că sunt îndeplinite condiţiile legale prevăzute de art. 25 alin. 5 din Codul de procedură penală pentru lăsarea nesoluţionată a acţiunii civile.

De asemenea, instanţa a arătat anterior că reconstituirea dreptului de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe asupra imobilelor Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa a fost făcută conform legii.

Celelalte infracţiuni ce au făcut obiectul prezentei cauze şi pentru care s-a dispus condamnarea inculpaţilor nu sunt susceptibile de latură civilă şi de producerea vreunui prejudiciu.

Soluţia lăsării nesoluţionate a acţiunilor civile promovate în cauză de părţile civile Institutul de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, Ministerul Finanţelor Publice şi R.N.P. ROMSILVA este obligatorie în cazul pronunţării unei soluţii de achitare întemeiate pe dispoziţiile art. 16 alin. 1 lit. b) teza I din Codul de procedură penală, instanţa neavând niciun drept de apreciere asupra acestui aspect.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 25 alin. 5 Cod procedură penală, instanţa de fond a lăsat nesoluţionate acţiunile civile formulate în procesul penal de părțile civile Institutul de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, Ministerul Finanţelor Publice şi R.N.P. ROMSILVA.

Întrucât dobândirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a Pădurii Snagov şi Fermei Regale Băneasa a fost legală, s-a reţinut că nu există niciun motiv pentru a se dispune desfiinţarea actelor prin care s-a dispus retrocedarea şi a actelor subsecvente de înstrăinare a unor părţi din teren, aşa cum a solicitat parchetul în concluziile pe fond (fila 163, vol. LXV din dosarul instanţei). Desfiinţarea unor înscrisuri în temeiul art. 25 alin. 3 din Codul de procedură penală se poate dispune doar în cazul în care ar fi vorba de acte false, iar în speţă actele de retrocedare au fost întocmite cu respectarea formelor legale, aşa cum s-a arătat anterior în analizarea acestor infracţiuni.

VIII. Măsuri asigurătorii

1. Întrucât instanţa de fond a lăsat nesoluţionate acţiunile civile promovate de părţile civile în procesul penal şi a dispus confiscarea specială a unor bunuri şi sume de bani de la inculpaţii Truică Remus, Al României Paul Philippe, SC RECIPLIA SRL, Chiriac Theodor şi de la subiectul procesual SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, s-a apreciat că se impune menţinerea măsurilor asigurătorii instituite în cauză asupra bunurilor acestora. Menţinerea acestor măsuri asigurătorii este necesară pentru punerea în executare, după rămânerea definitivă a hotărârii, a dispoziţiilor de confiscare dispuse în cauză şi pentru cazul în care părţile civile vor înţelege să formuleze acţiune civilă separată în termen de 30 de zile de la rămânerea definitivă a soluţiei, potrivit dispoziţiilor art. 397 alin. 5 din Codul de procedură penală.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 397 Cod procedură penală, prima instanţă a menţinut măsurile asigurătorii dispuse în prezenta cauză asupra bunurilor aparţinând următoarelor persoane: Truică Remus, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanţele procurorului din 08.12.2015, 12.02.2016, 1.03.2016, 07.04.2016, 11.03.2016, 27.01.2016, 25.03.2016 (cu excepţia măsurilor asigurătorii instituite asupra terenurilor de 75400 m.p., de 9300 m.p. şi de 14000 m.p., menţionate mai sus), până la concurenţa sumei de 74622,29 euro; Al României Paul Philippe, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanţele procurorului din 08.12.2015, 01.03.2016, 11.03.206, până la concurenţa sumei de 4000000 euro; SC RECIPLIA SRL, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanţele procurorului din 08.12.2015 şi 02.03.2016 asupra bunurilor imobile, iar în ce priveşte măsura asigurătorie instituită prin ordonanţa din 08.12.2015 asupra conturilor societăţii, aceasta se menţine până la concurenţa sumei de 8.347.833 euro; Chiriac Theodor, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanţele procurorului din 01.03.2016, 25.03.2016, 02.03.2016 şi 10.05.2016, până la concurenţa sumei de 45000 euro; SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanţa procurorului din data de 04.03.2016.

2. Întrucât instanţa a dispus achitarea inculpaţilor Roşu Robert Mihăiţă, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius, Mateescu Lucian, Muşat Apostol, Dima Niculae şi Jecu Nicolae, asupra bunurilor cărora s-au instituit măsuri asiguratorii în prezenta cauză, iar în motivare a reţinut că aceştia nu au comis nicio ilegalitate în legătură cu retrocedarea Pădurii Snagov şi Fermei Regale Băneasa, instanţa de fond a dispus ridicarea măsurilor asigurătorii instituite în cursul urmăririi penale asupra bunurilor acestora.

Menţinerea măsurilor asigurătorii instituite asupra bunurilor inculpaţilor achitaţi nu se face automat, chiar dacă acţiunile civile au fost lăsate nesoluţionate, ci se raportează în continuare la întrunirea condiţiilor prevăzute de art. 249 din Codul de procedură penală pentru luarea acestora. Aşadar, menţinerea acestor măsuri se impune doar în cazul în care instanţa apreciază necesar, faţă de faptele comise de inculpaţi şi de culpa reţinută în sarcina acestora. Altfel, ar însemna să nu existe niciun control judecătoresc asupra unor măsuri care restricţionează dreptul de proprietate al persoanelor asupra bunurilor acestora, ceea ce ar putea aduce atingere dreptului garantat de art. 44 din Constituţie şi de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenţia europeană a drepturilor omului. În lipsa unor motive temeinice care să impună menţinerea în continuare

a măsurilor asigurătorii pentru vreunul din scopurile arătate în art. 249 alin. 1 Cod procedură penală, instanţa de fond a ridicat măsurile asigurătorii instituite asupra bunurilor inculpaţilor Roşu Robert Mihăiţă, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius, Mateescu Lucian, Muşat Apostol, Dima Niculae şi Jecu Nicolae.

De asemenea, instanţa a dispus achitarea inculpatei Păvăloiu Nela pentru complicitate la infracţiunea de abuz în serviciu, iar bunurile confiscate în urma săvârşirii de către aceasta a infracţiunii de spălare a banilor sunt sechestrate pe numele SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL. Pentru aceste motive, fiind incidente şi în cazul inculpatei Păvăloiu Nela motivele de mai sus, instanţa a dispus ridicarea măsurilor asiguratorii dispuse asupra celorlalte bunuri ale inculpatei.

În consecinţă, în temeiul art. 397 Cod procedură penală, prima instanţă a ridicat în totalitate măsurile asigurătorii dispuse în prezenta cauză asupra bunurilor următorilor inculpaţi: Roşu Robert Mihăiţă, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanţele procurorului din 08.12.2015, 12.02.2016, 11.03.2016 şi 25.03.2016; Andronic Dan Cătălin, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanţele procurorului din 08.12.2015, 27.01.2016, 11.03.2016 şi 25.03.2016; Marcovici Marius Andrei, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanţele procurorului din 08.12.2015 şi 11.03.2016; Mateescu Lucian Claudiu, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanţele procurorului din 08.12.2015 şi 27.01.2016; Păvăloiu Nela, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanţele procurorului din 01.03.2016, 11.03.2016, 25.03.2016; Muşat Apostol, măsura asigurătorie instituită prin ordonanţa procurorului din data de 01.03.2016; Dima Niculae, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanţele procurorului din 01.03.2016, 02.03.2016 şi 25.03.2016; Jecu Nicolae, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanţele procurorului din 01.03.2016, 02.03.2016 şi 25.03.2016.

3. Întrucât faţă de inculpatul Truică Remus s-a dispus confiscarea prin echivalent a bunurilor constând în terenul de 75400 m.p., terenul de 9300 m.p. şi terenul de 14000 m.p., care au fost folosite pentru garantarea obţinerii unor credite în valoare de aproximativ 3 milioane de euro pentru fiecare, instanţa a dispus ridicarea măsurilor asigurătorii instituite asupra acestora. Din Raportul de expertiză nr. 811738/11.06.2018 depus la dosar la data de 12.06.2018 de expertul Perlik Romeo, desemnat de instanţă, rezultă că valoarea acestor terenuri este de 41281,5 euro, 5091,75 euro şi, respective, 7665 euro. Actele de ipotecare a bunurilor mai sus menţionate constituie acte de dispoziţie, care fac imposibilă confiscarea în natură a acestor bunuri. Întrucât la executarea silită a acestor bunuri are prioritate creditorul ipotecar, iar valoarea creanţei depăşeşte cu mult valoarea bunurilor sechestrate, instanţa de fond a ridicat măsura sechestrului instituită asupra acestora.

În consecinţă, în temeiul art. 397 Cod procedură penală, instanţa de fond a ridicat măsurile asigurătorii dispuse prin ordonanţele procurorului din 12.02.2016 şi 01.03.2016 asupra următoarelor bunuri, deţinute în devălmăşie de inculpatul Truică Remus şi Truică Irina: terenul de 75400 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104234 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7966 Snagov), nr. cadastral 5843/2; terenul de 9300 m.p., înscris în Cartea funciară nr.

104622 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7096 Snagov), nr. cadastral 5808 şi terenul de 14000 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104621 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7095 Snagov), nr. cadastral 5817.

B. JUDECATA ÎN APEL

Împotriva acestei sentinţe **au declarat apel**, în termen legal, **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Brașov, părțile civile Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, Ministerul Finanțelor Publice, Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov și Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, precum şi inculpaţii Truică Remus, SC Reciplia SRL, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Andronic Dan Cătălin, Mateescu Lucian Claudiu, Marcovici Marius Andrei, Al României Paul Philippe, Chiriac Theodor, Roșu Robert Mihăiță, Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein și Moshe Agavi**, criticând-o pentru **motivele** arătate în cele ce urmează.

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – Direcţia Naţională Anticorupţie a criticat sentinţa instanţei de fond sub următoarele aspecte:

1. în privinţa chestiunilor prealabile şi a interceptărilor efectuate în baza mandatelor de siguranţă naţională;

Referitor la hotărârile judecătoreşti cu privire la care prima instanţă a reţinut că ar avea autoritate de lucru judecat, în condiţiile art.52 alin.3 Cod procedură penală, criticile Parchetului au avut în vedere, în esenţă, că:

- hotărârea Tribunalului de la Lisabona nu era recunoscută pe teritoriul României la data comiterii faptelor, aspect esenţial, cunoscut de toţi inculpaţii, care a stat şi la baza vânzării/cumpărării de influenţă;

- cercetările în prezenta cauză au vizat şi modul de obţinere a sentinţei civile nr.1872/2003 a Judecătoriei Buftea, apreciindu-se că sunt suficiente probe din care să rezulte comiterea unor infracţiuni de corupţie în legătură cu aceasta, dar pentru care nu s-a mai putut începe urmărirea penală, întrucât a intervenit prescripţia răspunderii penale;

- sentinţa civilă nr.2146/2013 a Tribunalului Bucureşti – Secţia a III-a civilă a avut la bază exclusiv Decizia nr. 30/2008, emisă de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, precum şi concluziile reprezentantului institutului (inculpata Dicu), care nu s-a opus admiterii acţiunii, neexistând aşadar o analiză proprie a instanţei cu privire aspecte esenţiale, care fac obiectul cercetărilor în prezenta cauză, cum ar fi calitatea de moştenitor a inculpatului Al României Paul şi provenienţa bunului revendicat.

Referitor la reţinerea unei valori probatorii reduse a interceptărilor efectuate în baza mandatelor de siguranţă naţională, s-a arătat că apărătorii inculpaţilor, cu excepţia lui Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein şi Moshe Agavi, nu au înţeles să uzeze de posibilitatea legală de obţinere a certificatului ORNISS, care le-ar fi permis accesul la documentele clasificate, respectiv încheierile care au stat la baza mandatelor de siguranţă naţională.

Inculpaţii au avut la dispoziţie înregistrările convorbirilor telefonice şi le-au putut contesta, atât sub aspectul conţinutului, cât şi al fiabilităţii lor, prin

faptul că a fost efectuată în cauză şi o expertiză tehnică a înregistrărilor, cu încuviinţarea unui expert parte al inculpaţilor care au solicitat acest lucru.

2. greşita achitare a inculpaţilor (cu excepţia soluţiilor pronunţate în privinţa infracţiunilor de spălare a banilor prev. de art. 23 lit. a din Legea nr. 656/2002);

a). În ce priveşte infracţiunea de constituire a unui grup infracţional organizat pentru care fost trimişi în judecată inculpaţii Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein, Moshe Agavi, Truică Remus, Roşu Robert Mihăiţă, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Mateescu Lucian Claudiu:

S-a susţinut că instanţa de fond a analizat trunchiat, separat, activitatea derulată de inculpaţi, ceea ce a condus la o altă situaţie de fapt decât cea reţinută în rechizitoriu.

Astfel, în analiza acestei acuzaţii, trebuia să se aibă în vedere situaţia premergătoare constituirii grupului şi, îndeosebi, raportul de *due diligence* efectuat iniţial pentru BSG, firmă deţinută de inculpatul Benyamin Steinmetz, care constata multe impedimente de ordin juridic pentru obţinerea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul (nu exista o hotărâre în procedura de exequatur, erau mari semne de întrebare cu privire la dreptul de proprietate).

În aceste condiţii, deşi inculpaţii Truică Remus, Tal Silberstein şi Benyamin Steinmetz cunoşteau că posibilitatea de obţinere efectivă a bunurilor era foarte redusă, au considerat, totuşi, că activitatea de cumpărare a drepturilor este una profitabilă, întrucât problemele semnalate vor fi surmontate ulterior, prin relaţiile/legăturile pe care le aveau cu importanţi oameni politici sau din aparatul administrativ al statului şi, implicit, prin săvârşirea unor infracţiuni de corupţie sau asimilate acestora, fapt care l-a şi convins pe inculpatul Al României Paul să accepte să încheie contractul de cesiune din 1.11.2006 în condiţiile date.

Contrar susţinerilor instanţei de fond, trimiterea în judecată a inculpaţilor nu a avut la bază simpla deţinere a unor părţi sociale din societatea Reciplia Ltd., ci probele care au demonstrat că aceştia au avut cunoştinţă de modul de încheiere a contractului de cesiune, prin traficarea influenţei, precum şi de modul de obţinere a bunurilor revendicate, prin săvârşirea unor infracţiuni de corupţie.

În acest context, înţelegerea inculpaţilor a fost aceea ca identitatea lor să rămână una ascunsă, iar legătura cu inculpatul Al României Paul să fie ţinută de către Truică Remus. Ulterior, atunci când Al României Paul a început să aibă nemulţumiri legate de derularea contractului şi neplata sumelor de bani, au intervenit şi ceilalţi inculpaţi, având în vedere intenţia acestuia de a formula o plângere penală, relevantă în acest sens fiind întâlnirea din luna decembrie 2011 care a avut loc la locuinţa inculpatului sus-menţionat, a cărei desfăşurare rezultă din înregistrarea discuţiilor purtate în mediu ambiental, aflată la dosar.

Ca urmare a acestei întâlniri, ocazie cu care inculpaţii prezenţi, Tal Silberstein şi Benyamin Steinmetz, s-au prezentat ca fiind persoanele importante din spatele proiectului, care pot duce la bun sfârşit promisiunile iniţiale, inculpatul Al României Paul a acceptat că continue colaborarea cu membrii grupului infracţional.

Cu privire la ordinea şi rolurile deţinute în cadrul grupului, s-a susţinut că inculpatul Benyamin Steinmetz era cel care a pus la dispoziţie fondurile necesare derulării activităţilor infracţionale, organizând în acelaşi timp întâlniri cu politicieni influenţi, iar inculpatul Tal Silberstein a asigurat legătura dintre inculpaţii Benyamin Steinmetz şi Truică, a fost ulterior anului 2011 un administrator de fapt al afacerii şi l-a asigurat pe inculpatul Al României Paul că are influenţa necesară obţinerii bunurilor revendicate de acesta.

Inculpatul Truică Remus a ţinut legătura atât cu inculpaţii Benyamin Steinmetz şi Tal Silberstein, cât şi cu cumpărătorul de influenţă, precum şi cu firma de avocaţi care acorda asistenţa în procedurile derulate, dând totodată asigurări inculpatului Al României Paul în legătură cu rezolvarea favorabilă a acţiunilor.

Inculpatul Roşu Robert a dat aparenţă de legalitate demersurilor juridice şi administrative, ţinându-i la curent pe ceilalţi membri în legătură cu activităţile desfăşurate şi dând asigurări cumpărătorului de influenţă că prin demersurile întreprinse vor avea câştig de cauză în procedurile derulate.

Inculpatul Andronic Dan a aderat la grup în anul 2007, activitatea sa constând în susţinerea acţiunilor de traficare a influenţei, participarea la discuţii şi negocieri, asigurarea inculpatului Al României Paul că poziţia sa publică va fi bine reprezentată, asigurarea unor analize în presă, dar şi atragerea altor persoane (inculpatul Mateescu) în cadrul grupului.

Inculpatul Marcovici Marius a aderat la grup în anul 2007, fiind omul inculpatului Tal Silberstein, iar după anul 2010 a devenit adminstratorul S.C. Reciplia S.RL., la solicitarea aceluiaşi inculpat, participând totodată la negocieri şi întâlniri cu inculpatul Al României Paul pentru a-l convinge să nu renunţe la contractul de cesiune.

Inculpatul Mateescu Lucian a aderat la grup în anul 2011, rolul său fiind acela de a ţine legătura cu inculpatul Al României Paul, pentru a-i întări convingerea că doar prin intermediul grupului poate obţine bunurile revendicate.

Inculpatul Moshe Agavi a aderat la grup în anul 2007, fiind un administrator de fapt al Reciplia, sub coordonarea inculpatului Tal Silberstein şi participând la discuţii şi negocieri cu inculpatul Al României Paul pentru a-l convinge să nu renunţe la contractul de cesiune.

b). În ce priveşte infracţiunea de trafic de influenţă pentru care au fost trimişi în judecată Truică Remus, Roşu Robert, Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz, Andronic Dan, Marcovici Marius şi Mateescu Lucian, în forma autoratului sau, după caz, a complicităţii:

În cazul inculpaţilor Truică, Roşu şi Tal Silberstein, în sarcina cărora s-a reţinut infracţiunea de trafic de influenţă în forma autoratului, aceasta rezultă din declaraţiile inculpaţilor şi ale martorilor prezenţi la discuţii, dar şi din modalitatea în care aceşti inculpaţi au acţionat atât anterior, cât şi ulterior consumării infracţiunii.

Declaraţiile inculpatului Al României Paul, considerate relevante de instanţa de fond în dovedirea infracţiunii săvârşite de inculpatul Truică, probează comiterea aceleiaşi infracţiuni şi de către inculpatul Roşu, în acelaşi sens fiind şi declaraţiile inculpatei Păvăloiu Nela, care a indicat prezenţa inculpatului Roşu la discuţiile anterioare încheierii contractului, rezultând astfel

că negocierea cadrului contractual şi încercările de a-l determina pe inculpatul Al României Paul să accepte clauzele nefavorabile, prin asigurarea sa că rezultatele pozitive nu vor fi obţinute fără ajutorul inculpaţilor, au avut loc şi în prezenţa şi cu sprijinul inculpatului Roşu.

Implicarea inculpatului Roşu în activitatea de traficare a influenţei este probată nu doar de participarea sa la negocierile legate de încheierea contractului de cesiune, ci şi de conduita sa ulterioară acestui moment, adoptată în derularea acestuia.

În privinţa inculpatului Tal Silberstein, infracţiunea de trafic de influenţă este probată de declaraţiile cumpărătorului de influenţă, pe care l-a convins că, prin influenţa pe care o are asupra unor persoane nominalizate, bine poziţionate politic şi cu posibilităţi reale de influenţare a funcţionarilor din cadrul administraţiei publice, va obţine bunurile revendicate.

Aceste declaraţii se coroborează cu depoziţiile martorilor Dimofte Radu şi Bejenaru Andrei, dar şi cu o serie de convorbiri telefonice.

Inculpatul Tal Silberstein a fost ţinut permanent la curent cu promisiunile şi demersurile făcute în legătură cu executarea contractului, pe care le-a aprobat, fapt ce confirmă implicarea sa în activitatea infracţională reţinută prin actul de sesizare.

În privinţa inculpatului Marcovici Marius, acesta era un apropiat al inculpatului Tal Silberstein, cu care derulase afaceri anterior şi, în plus, era angajat la cabinetul prim-ministrului României.

Din probatoriul administrat în cauză rezultă că inculpatul Marcovici a participat la discuţii la sediul societăţii de avocaţi încă din anul 2008, aşadar, mai înainte de a deveni administratorul de drept al Reciplia.

Implicarea sa în activitatea societăţii este probată şi de faptul că acesta a fost nominalizat în plângerea penală întocmită în anul 2011 de inculpatul Al României Paul, care a arătat că acesta i-a promis tot timpul că va lua bani de la Băneasa şi Snagov şi a încercat să-l convingă să nu strice contractul.

Astfel, contrar celor reţinute de instanţa de fond, activitatea inculpatului Marcovici s-a completat cu activitatea derulată de ceilalţi membri ai grupului, acesta întărind de-a lungul timpului percepţia inculpatului Al României Paul că păstrarea cesiunii este singura modalitate de obţinere a bunurilor revendicate, datorită poziţiei, importanţei şi relaţiilor avute de inculpaţi.

În privinţa inculpatului Mateescu Lucian, acesta a intervenit în cadrul grupului în anul 2011, fiind cooptat de inculpatul Andronic, în contextul în care se căuta o persoană cu bune capacităţi de negociere, pentru a ţine legătura cu inculpatul Al României Paul şi a-l asigura că, prin demersurile pe care le efectuează grupul din spatele Reciplia, şansele lui de a obţine bunurile sunt favorabile.

Referitor la activitatea prestată în cadrul Reciplia, printre actele ridicate cu ocazia percheziţiilor nu a fost găsit niciun înscris din care să rezulte că inculpatul Mateescu a efectuat vreo activitate de evaluare imobiliară.

În plus, probatoriul administrat în cauză demonstrează că inculpatul Mateescu a fost ţinut la curent în permanenţă cu demersurile ce vizau aspecte de ordin juridic (cum ar fi litigiile aflate pe rolul instanţelor), ceea ce exceda contractului de consultanţă invocat de inculpat în apărarea sa.

Poziţia inculpatului Mateescu în cadrul grupului rezultă şi din declaraţiile inculpaţilor Tal Silberstein şi Benyamin Steinmetz, precum şi ale martorilor Dimofte şi Bejenaru, acesta fiind perceput ca un director al Reciplia, care participa la discuţiile legate de stadiul dosarelor de revendicare.

Inculpatul Mateescu a participat la întâlniri şi negocieri, iar conţinutul email-urilor ridicate cu ocazia percheziţiilor demonstrează că acest inculpat era implicat într-o activitate care nu intra în sfera sa de expertiză.

În privinţa inculpatului Andonic, acesta a aderat la grupul infracţional în anul 2007, fiind prezentat inculpatului Al României Paul ca o persoană influentă în media, dar şi în lumea politică.

Prin acţiunile sale, inculpatul Andronic a susţinut activitatea de traficare a influenţei exercitată de inculpaţii Truică şi Tal Silberstein, întărind convingerea cumpărătorului de influenţă că reuşita demersurilor se va datora şi presiunii media exercitată prin intermediul publicaţiilor coordonate de acesta. În plus, prin influenţa şi puterea pe care o avea în presă, inculpatul Andronic putea să contracareze lovituri de imagine sau, dimpotrivă, să promoveze o imagine favorabilă inculpatului Al României Paul.

Ca şi în cazul celorlalţi inculpaţi, şi inculpatul Andronic a participat la întâlniri cu cumpărătorul de influenţă, dar şi la sediul firmei de avocatură, la care nu ar fi avut ce căuta, dacă nu ar fi fost implicat în proiect, după cum acesta era ţinut la curent prin email cu privire la demersurile efectuate, inclusiv la dosarele aflate pe rolul instanţelor de judecată.

În plus, Andronic Dan era implicat şi din punct de vedere material în proiectul Reciplia, având în vedere declaraţiile inculpatului Mateescu Lucian care fac trimitere la un procent de 5% al inculpatului Andronic Dan în acest proiect, dar şi contractele de consultanţă încheiate cu Reciplia de către societăţi în care acest inculpat era implicat.

În cazul inculpatului Benyamin Steinmetz, acesta a finanţat activitatea infracţională, deşi cunoştea că posibilitatea legală de soluţionare a cererilor de retrocedare este inexistentă sau foarte mică, având în vedere raportul de *due diligence* întocmit de firma de avocatură şi adus la cunoştinţa inculpatului.

În acest sens, este greu de crezut că inculpaţii ar fi ales să investească sume importante de bani, dacă nu ar fi fost convinşi că demersurile lor vor fi încununate de succes prin influenţarea deciziilor autorităţilor, pe baza cunoştinţelor pe care le aveau în domeniul politic, public şi administrativ.

Din probatoriul testimonial administrat în cauză, rezultă că inculpatul Benyamin Steinmetz era cel care deţinea, în realitate, societatea Reciplia, iar inculpatul Tal Silberstein era mâna sa dreaptă, care coordona proiectul prin intermediul inculpatului Truică.

Inculpatul Benyamin Steinmetz era ţinut la curent permanent cu fiecare acţiune/activitate derulată de ceilalţi inculpaţi, fiind totodată prezent la întâlnirea care a avut loc în locuinţa inculpatului Al României Paul, în luna decembrie 2011, când s-au discutat aspecte referitoare la sumele de bani folosite pentru obţinerea bunurilor imobile şi s-au făcut din nou promisiuni, în sensul soluţionării favorabile a cererilor inculpatului, întrucât sunt persoane importante, cu influenţă în mediul politic la cel mai înalt nivel, în mediul public şi media.

c). În ce priveşte infracţiunea de abuz în serviciu, în forma autoratului şi, respectiv, a complicităţii în legătură cu retrocedarea Pădurii Snagov, pentru care au fost trimişi în judecată inculpaţii Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Delcea Valentin, Chiriac Theodor, Truică Remus, Al României Paul Philippe, Roșu Robert Mihăiță şi Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela:

- argumentele prezentate de judecătorul fondului în motivarea soluției de achitare a inculpaților sunt contrazise de materialul probator administrat în cauză, pe care acesta l-a analizat în mod necorespunzător, dând eficiență exclusiv unor înscrisuri reprezentând acte de stare civilă, certificate de calitate de moștenitor, ofertă de donație, precum și unor hotărâri judecătorești (sentința civilă nr. 1872/2003 a Judecătoriei Buftea, sentința nr. 132 din 6.02.1955, pronunțată de Tribunalul din Lisabona, recunoscută prin decizia civilă nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție), dar ignorând în mod nejustificat acele documente, declarații și transcrieri ale convorbirilor telefonice din care rezultă că membrii comisiilor locale/județene pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor nu au verificat îndeplinirea condițiilor prevăzute de Legile nr. 10/2001 și, respectiv, nr. 18/1991 și nr. 1/2000 pentru admiterea cererilor de retrocedare (și anume calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptățită la restituire, din perspectiva dreptului de proprietate al regelui Carol al II-lea asupra imobilului revendicat și a calității sale de moștenitor al celui din urmă), hotărârile adoptate de respectivele comisii fiind rezultatul înțelegerii frauduloase dintre funcționarii publici și ceilalți inculpați;

- situația juridică a inculpaților Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe este diferită de cea a celorlalți membri ai Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, căci, prin ordonanța nr. 82/P/2016 din 31.07.2018 a D.N.A – Serviciul Teritorial Brașov, față de numiții Ghiba Ruxandra, Zoltan Bege Nagy, Băncilă Florian, Burlacu Victor și Cismaru Nicolae s-a dat o soluție de clasare sub aspectul infracțiunii de abuz în serviciu, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b teza a II-a Cod procedură penală, apreciindu-se că nu s-a dovedit, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că aceștia au acționat în baza înțelegerii cu beneficiarul cererii, cu reprezentanții săi sau cu ceilalți membri ai comisiei, în timp ce, în cazul celor din urmă, probele administrate demonstrează că și-au îndeplinit defectuos atribuțiile de serviciu ca urmare a intervenției inculpatei Păvăloiu Nela, recomandată funcționarilor din Prefectura Ilfov de senatorul Cristache Rădulescu, șeful organizației Ilfov a partidului politic aflat la guvernare. Ca atare, inculpata, profitând de relația apropiată cu acest martor și cunoscând faptul că cererea de retrocedare formulată de Al României Paul Philippe nu îndeplinea condițiile legale, s-a implicat în convingerea persoanelor din conducerea Prefecturii Ilfov să procedeze la validarea ei, prezentându-se în repetate rânduri la această instituție, sub pretextul depunerii unor înscrisuri și discutând cu inculpații Jecu Nicolae și Popa Caterina, dar și cu persoane din cadrul colectivului de lucru care funcționa pe lângă comisia județeană;

- decizia civilă nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, contrar susținerilor primei instanțe, nu a consolidat dreptul inculpatului Al

României Paul Philippe de a obține retrocedarea vreunui bun în baza Legii nr. 10/2001, în condițiile în care actul normativ menționat a stabilit un termen precis în care notificările puteau fi trimise, iar până la data de 14.02.2002, când acesta expira, Carol Mircea Grigore nu a solicitat restituirea vreunui imobil, în calitate de moștenitor al Regelui Carol al II-lea, iar ulterior decesului său, în ianuarie 2006, nu putea opera repunerea în termen a inculpatului; mai mult, conform art. 8 din Legea nr. 10/2001, cu privire la Pădurea Snagov nu era incident și, de altfel, nici nu s-a aplicat acest act normativ, ci Legile nr. 18/1991 și nr. 1/2000;

- sentința civilă nr. 1872/2003 a Judecătoriei Buftea nu are autoritate de lucru judecat în ceea ce privește dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a moșteni Pădurea Snagov, atâta timp cât, pe de o parte, date fiind circumstanțele în care a fost pronunțată (lipsa de la dosar a unor dovezi că reclamantul este persoană îndreptățită la restituire și că bunul ar fi aparținut lui Carol al II-lea), reprezintă „un abuz", acțiunea în constatare fiind inadmisibilă la acel moment (fapt recunoscut și de judecătorul cauzei, Cojocaru Adrian, audiat în calitate de martor), iar pe de altă parte, aceasta nu analizează dacă pretențiile reclamantului se încadrează în cerințele Legii nr. 10/2001, respectiv dacă acesta avea calitatea de moștenitor al Regelui Carol al II-lea, dacă bunul a fost naționalizat de la cel din urmă și dacă s-a formulat o notificare în temeiul actului normativ menționat; mai mult, contrar susținerilor instanței de fond, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 10/2001, redobândirea dreptului de proprietate asupra terenurilor nu s-a realizat prin promovarea unor acțiuni în baza art. 111 Cod procedură civilă anterior, ci prin acțiuni în revendicare întemeiate pe art. 408 și urm. Cod civil anterior, ce reprezenta dreptul comun în materie;

- sentința civilă nr. 1496/2005 a Judecătoriei Buftea și hotărârile instanțelor superioare prin care a rămas irevocabilă sunt „criticabile", în condițiile în care s-a apreciat că inculpatul Al României Paul Philippe are dreptul la restituire doar prin prisma sentinței civile nr. 1872/2003, fără a fi analizate criticile formulate de reclamanta Regia Națională a Pădurilor, Direcția Silvică București, cu privire la nelegalitatea hotărârii nr. 7/14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, analiză ce se impunea cu atât mai mult cu cât Romsilva nu fusese parte în acel proces și față de aceasta nu putea fi invocată autoritatea de lucru judecat, iar solicitantul nu depusese în termenul prevăzut de Legea nr. 1/2000 (invocată pentru emiterea hotărârii nr. 7/14.01.2004) o notificare valabilă;

- hotărârea nr. 7/14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor este nelegală, în condițiile în care inculpatul Al României Paul Philippe a depus notificare, în temeiul Legii nr. 10/2001 (ce nu își găsea aplicarea în cauză), la data de 13.02.2002, când termenul de formulare a cererii potrivit Legii nr. 1/2000 (ce ar fi fost incidentă în privința revendicării terenului) expirase, aspect ce nu a fost, însă, verificat de membrii comisiei, care, pe lângă faptul că nu s-au întrunit în vreo ședință în care să analizeze contestația introdusă de inculpat, și-au încălcat și obligația de a analiza îndeplinirea condițiilor pentru retrocedare prevăzute de art. 6 alin. 1 din acest din urmă act normativ, prin raportare la art. 9 alin. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991;

- susținerea primei instanțe în sensul că inculpatul Al României Paul Philippe a făcut dovada calității sale de moștenitor prin depunerea unor acte și certificate notariale, ce beneficiază de prezumția de legalitate, astfel că nu puteau fi puse la îndoială de membrii comisiilor de reconstituire a dreptului de proprietate, este neîntemeiată, din moment ce aceștia din urmă aveau obligația legală de a verifica în mod riguros existența, autenticitatea și concludența înscrisurilor doveditoare atașate cererii;

- dacă și-ar fi exercitat în mod corespunzător această îndatorire, membrii comisiilor ar fi observat că respectivele acte și certificate au fost obținute de inculpat în mod fraudulos, în scopul de a-și preconstitui înscrisuri necesare revendicării bunurilor ce se pretindea că ar fi aparținut în proprietate regelui Carol al II-lea; astfel, contractul de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale autentificat sub nr. 1489/02.08.2001, ce privea „bunurile lăsate și existente pe teritoriul statului român" de Elena Lupescu, a fost încheiat, în calitate de reprezentant al numitei Monique Urdărianu, de martora Burlacu Daniela (la solicitarea inculpatului), ce nu o cunoștea pe mandantă și în condițiile în care, la data respectivă, nu era deschisă în România procedura succesorală după Carol al II-lea sau după Elena Lupescu, nefiind eliberat vreun certificat de moștenitor în acest sens, iar în plus, nu fusese depusă încă nicio notificare/cerere în temeiul legilor speciale de retrocedare cu privire la vreunul din imobilele ce se pretindea că făceau obiectul acestui contract; totodată, deși nu avea procură specială în acest sens, la data de 23.09.2002, aceeași martoră, tot la inițiativa inculpatului, a solicitat deschiderea procedurii succesorale după Elena Lupescu și, cu toate că la dosarul notarial nu exista nicio dovadă cu privire la existența/inexistența unor succesori, martora A României Lia Georgia a dat o declarație sub numele de Lia Triff, în care a menționat în fals că a cunoscut-o pe aceasta și că nu a avut moștenitori, context în care a fost eliberat de notarul public certificatul de calitate de moștenitor nr. 8 din 21.10.2002; ulterior, Al României Paul Philippe a deschis succesiunea după Carol al II-lea, iar potrivit certificatului de calitate de moștenitor nr. 55 din 26.05.2005, eliberat de notarul public Popa Carmen Marilena, Carol Mircea Grigore a fost declarat moștenitor al acestuia, fără însă a fi citat în cadrul procedurii și fostul rege Mihai I, deși era de notorietate că este fiul lui Carol al II-lea și fără a figura vreun alt moștenitor, de altfel pretins chiar de inculpat, respectiv Monique Urdărianu, legatarul soției supraviețuitoare Elena Lupescu, fiind nesocotite, astfel, prevederile art. 115 din Legea nr. 36/1995;

- decizia civilă nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, contrar susținerilor primei instanțe, nu a consolidat nici dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a obține retrocedarea Pădurii Snagov în baza Legilor nr. 18/1991 și nr. 1/2000, atâta timp cât tatăl său, Carol Mircea Grigore, deși era în viață la momentul intrării lor în vigoare și a modificărilor intervenite prin Legea nr. 247/2005, nu a solicitat restituirea lui în termenul stabilit de aceste acte normative; în plus, procurile invocate de inculpat, ce ar fi fost date de Carol Mircea Grigore la un notar din Anglia, nu privesc revendicarea unor bunuri din averea regelui Carol al II-lea, iar oferta de donație datată 10.02.2002, aparținând tot tatălui său și vizând „drepturile de proprietate, respectiv 37% din averea regală moștenită de la Carol al II-lea prin decizia Tribunalului de la Lisabona", nu a fost acceptată în condițiile legii, de vreme ce verificările efectuate la SPN

Melania Popa și Asociații, ce ar fi certificat în 21.05.2002 acceptarea donației, au atestat că, la data respectivă, notarul nu a autentificat vreun înscris cu numărul 4999, ce a fost menționat în registru abia în anul 2003, solicitant fiind Hohenzollern Paul Philippe, iar serviciul prestat constând în „legalizare copii";

- în mod eronat judecătorul fondului a reținut că suprafața de 46,78 ha teren situat în Pădurea Snagov ar fi aparținut Regelui Carol al II-lea și, ca urmare, inculpatul avea dreptul să o revendice, din moment ce respectivul imobil nu a fost inclus în anexa la Decretul nr. 38/1948, în cuprinsul căreia au fost individualizate bunurile preluate de la familia regală, în realitate acest teren trecând în proprietatea statului prin decizia nr. 1/1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție; mai mult, la dosarul administrativ nu a fost depusă nicio dovadă că terenul a fost proprietatea lui Carol al II-lea și nici că inculpatul ar fi fost moștenitorul acestuia, fiind atașat doar contractul de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale încheiat cu Urdărianu Monique, persoană care nu apare ca moștenitor al fostului rege în certificatul emis de notarul public;

- în mod greșit a reținut prima instanță că inculpatul Al României Paul Philippe a formulat cerere de retrocedare în mod legal și că aceasta a fost însoțită de dovezi, conform art. 23 din Legea nr. 10/2001, din moment ce nu era incident în cauză acest act normativ, ci legile fondului funciar, modificate prin Legea nr. 247/2005 în vigoare la 19.07.2005, astfel încât, potrivit art. 9 din Legea nr. 18/1991, inculpatul avea obligația de a depune înscrisuri din care să rezulte calitatea sa de moștenitor, faptul că bunul a aparținut lui Carol al II-lea și că se afla în momentul exproprierii în proprietatea acestuia;

- inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae, împreună cu alți membri ai Comisiei locale Snagov, au întocmit, cu încălcarea dispozițiilor legale, ca urmare a intervenției inculpatei Păvăloiu Nela, cu care primul avea o relație apropiată, procesul-verbal din 09.03.2006, prin care s-a constatat că Al României Paul Philippe îndeplinește condițiile pentru restabilirea dreptului de proprietate asupra terenului forestier de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov și s-a dispus emiterea anexei 37 pentru respectiva suprafață, cu toate că aceștia nu au analizat în concret dacă, într-adevăr, cererea inculpatului întrunea respectivele cerințe, cu atât mai mult cu cât, deși fuseseră expres solicitate, nu au fost depuse la dosar înscrisuri din care să rezulte că cel din urmă este persoană îndreptățită și că antecesorul său a avut în proprietate imobilul restituit;

- în pofida discuțiilor purtate în ședința din 07.07.2006 (referitoare la faptul că terenul forestier de 46,78 ha nu a fost expropriat de la Carol al II-lea, nefiind menționat în Decretul nr. 38/1948, că o suprafață de 10 ha din acesta a fost deja retrocedată, că inculpatul a formulat cererea în calitate de moștenitor al Elenei Lupescu, însă cel deposedat a fost Carol al II-lea, în privința căruia nu s-a făcut dovada deschiderii succesiunii și că pe rolul instanțelor există o acțiune promovată de Direcția Silvică prin care se contestă tocmai dreptul inculpatului de a revendica Pădurea Snagov) și ignorând obiecțiunile reprezentantului Ocolului Silvic Snagov cu privire la lipsa titlului și a calității de persoană îndreptățită a inculpatului Al României Paul Philippe, membrii Comisiei județene Ilfov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, printre care și inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, fără a verifica, în mod real, temeinicia observațiilor

făcute și, implicit, îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege pentru retrocedare, printr-o analiză efectivă a înscrisurilor aflate la dosar, cu toate că le revenea o asemenea obligație legală, și ca urmare a demersurilor efectuate în acest sens de inculpata Păvăloiu Nela, au emis hotărârea nr. 1156/07.07.2006, prin care au validat anexa 37, recunoscându-i, astfel, inculpatului dreptul de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov;

- în mod nejustificat, fără a exista minime probe în acest sens, judecătorul fondului a apreciat că decizia nr. 1 din 26.11.1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție nu poate produce efecte juridice întrucât există presupunerea că a fost plăsmuită de regimul comunist, această opinie fiind una singulară, în contextul în care respectiva hotărâre a fost valorificată de instanțe în mai multe litigii și a fost recunoscută chiar de inculpații din prezenta cauză, fiind, totodată, menționată și în acte publice anterioare instaurării regimului comunist;

- ignorând depozițiile martorilor audiați în cauză, Curtea de Apel Brașov a dispus, în mod nefondat, achitarea inculpatei Păvăloiu Nela sub aspectul infracțiunii de abuz în serviciu, în forma complicității, cu toate că, din probele dosarului, rezultă că aprobarea și validarea, de către Comisia locală Snagov și, respectiv, Comisia județeană Ilfov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a anexei 37, prin care s-a recunoscut îndreptățirea lui Al României Paul Philippe la retrocedarea terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, s-au realizat de către inculpații Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin și Olteanu Gheorghe, ca urmare a intervenției acestei acuzate, care, prin prisma conexiunilor sale cu lumea politică, stabilise o relație apropiată cu primarul localității Snagov, fiind, totodată, recomandată funcționarilor din prefectură de către senatorul Rădulescu Cristache, șeful filialei județene Ilfov al P.D.L., partid aflat la guvernare la acel moment; astfel, cu toate că știa că Al României Paul Philippe nu este îndreptățit la restituirea respectivului bun imobil, inculpata a acționat pentru convingerea persoanelor din conducerea Prefecturii Ilfov în sensul validării anexei 37, sens în care, sub pretextul atașării la dosarul administrativ a unor înscrisuri, s-a prezentat în repetate rânduri la sediul acestei instituții, unde a discutat cu inculpații Jecu Nicolae și Popa Caterina, dar și cu membri ai colectivului de lucru, depunând, totodată, documente și memorii care să creeze aparența de drept și să poată reprezenta, astfel, o justificare ulterioară pentru adoptarea hotărârii nr. 1156/2006 cu încălcarea legii;

- fără a valorifica în mod corespunzător materialul probator relevant sub acest aspect, prima instanță a pronunțat o soluție greșită de achitare a inculpatului Al României Paul Philippe pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu, atâta timp cât, din interpretarea coroborată a acestuia, reieșea că acuzatul, deși cunoștea că nu este persoană îndreptățită la restituirea terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, a întreprins o serie de demersuri (cereri, memorii, notificări, prezența sa la sediul Primăriei Snagov făcând presiuni pentru punerea în posesie) prin care a determinat funcționarii publici cu atribuții în retrocedarea imobilului să încalce dispozițiile legale în materia reconstituirii dreptului de proprietate, prin aprobarea și, apoi, validarea anexei 37, urmate, ulterior, de punerea sa în posesie asupra respectivului teren;

- contrar celor reținute de judecătorul fondului, activitatea de punere în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe s-a desfășurat de funcționarii publici cu atribuții în acest domeniu, respectiv de inculpații Mușat Apostol și Chiriac Theodor, cu încălcarea dispozițiilor legale și cu ignorarea Deciziunii nr. 1 din 26.11.1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca urmare a demersurilor făcute în acest sens de inculpații Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță, primul acționând prin oferirea de foloase necuvenite și convingerea acestora că, datorită influenței sale politice, nu vor avea de suferit consecințe negative, iar cel din urmă prin formularea și depunerea, în cursului anului 2007, a unor cereri și notificări la Direcția Silvică București prin care amenința cu tragerea la răspundere a persoanelor vinovate pentru nepunerea în aplicare a deciziilor de retrocedare a bunului imobil și cu obligarea la plata unor despăgubiri materiale, deși cunoștea că Al României Paul Philippe nu avea calitatea de persoană îndreptățită întrucât terenul forestier în suprafață de 46,78 ha nu fusese proprietatea fostului Rege Carol al II-lea;

- greșita schimbare a încadrării juridice a faptei de abuz în serviciu, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal, în infracțiunea prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, în ceea ce îi privește pe inculpații Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Delcea Valentin, Chiriac Theodor (trimiși în judecată în calitate de autori), Truică Remus, Al României Paul Philippe, Roșu Robert Mihăiță, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela (în sarcina cărora s-a reținut complicitatea), având în vedere că valoarea prejudiciului reținută de prima instanță nu este una reală, corectă, concluziile raportului de expertiză întocmit în cursul cercetării judecătorești, valorificate de judecătorul fondului pentru a dispune o asemenea măsură procesuală, fiind contrazise de restul materialului probator administrat în cauză.

d). În ce priveşte infracţiunea de abuz în serviciu, sub forma autoratului şi, respectiv, a complicităţii în legătură cu retrocedarea Fermei Regale Băneasa, pentru care au fost trimişi în judecată inculpaţii Gheorghiţă Dragomira, Truică Remus, Roşu Robert Mihăiţă, Al României Paul Philippe, Dicu Corina Teodora, Stoian Ioan şi Sin Gheorghe:

- instanţa de fond nu a analizat dacă cererea de retrocedare formulată de inculpatul Al României Paul îndeplinea condiţiile prevăzute de lege şi dacă actele ataşate erau suficiente pentru a-i fi admisă cererea.

Astfel, inculpatul a revendicat Ferma Regală Băneasa în nume propriu, deşi tatăl său era în viaţă şi nu a revendicat vreunul dintre bunuri, iar aşa-zisul contract de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale invocat era nu doar unul simulat, pentru că preţul nu s-a plătit, ci şi fraudulos, în condiţiile în care inculpatul Al României Paul avea şi un contract de donaţie pentru aceleaşi drepturi, încheiat anterior. În plus, în ce priveşte deschiderea procedurii succesorale după Elena Lupescu, nu a existat o procură în acest scop, iar în privinţa eventualilor moştenitori ai acesteia, soţia inculpatului a declarat mincinos în faţa notarului că a cunoscut-o pe Elena Lupescu şi că aceasta nu a avut moştenitori, deşi din declaraţiile date în cauză de inculpat rezultă că martora A României Lia nu a cunoscut-o pe Elena Lupescu.

În ce priveşte pretinsa ofertă de donaţie a lui Carol Mircea, tatăl inculpatului Al României Paul, în favoarea acestuia, dincolo de împrejurarea că a fost depusă în fotocopie, necertificată, aceasta a fost acceptată ulterior expirării termenului de depunere a notificărilor în baza Legii nr.10/2001, existând totodată dubii cu privire la autenticitatea actului notarial, prin raportare la rezultatul verificărilor efectuate la biroul care ar fi încheiat acest act.

De altfel, prin Nota juridică nr.996 din 14.04.2008 întocmită de inculpata Dicu, în calitate de jurist al Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, inculpatului Al României Paul i s-a cerut să completeze dosarul administrativ cu mai multe acte, atât în dovedirea calităţii de moştenitor, cât şi a dreptului de proprietate, lucru care nu s-a întâmplat.

În ce priveşte dovada dreptului de proprietate, după abdicarea fostului Rege Carol al II-lea, întreaga avere a acestuia a fost sechestrată până la clarificarea situaţiei juridice a tuturor bunurilor, între acestea aflându-se şi Ferma Regală Băneasa, ceea ce înseamnă că, odată cu Decretul-Lege nr. 3767/1940, fostul rege a pierdut prerogativele dreptului de proprietate.

În plus, prin Deciziunea nr.1/1941, o parte din terenul care intra în compunerea Fermei Regale Băneasa, în suprafaţă de 3.540 mp., trecuse în mod explicit în proprietatea Statului Român, fostul suveran fiind obligat să-l lase acestuia în deplină proprietate şi posesie.

În ce priveşte Nota juridică întocmită iniţial de inculpata Dicu, aceasta şi-a schimbat punctul de vedere după ce inculpatul Truică şi ceilalţi membri ai grupului infracţional au făcut numeroase demersuri pentru schimbarea soluţiei de respingere a retrocedării, inclusiv prin coruperea directorului Horia Iliescu. Astfel, fără existenţa unor acte noi faţă de cele deja existente la dosarul administrativ şi după ce directorul Iliescu a trimis-o la firma de avocaţi, inculpata Dicu şi-a însuşit argumentele nefondate ale inculpatului Roşu, care creau o aparenţă de drept a cererii inculpatului Al României Paul şi o ajutau pe aceasta, din poziţia sa de jurist, să poată convinge membrii Consiliului de Administraţie să aprobe retrocedarea, folosindu-se în acest sens şi de ameninţarea cu posibilitatea antrenării răspunderii lor patrimoniale.

De altfel, împrejurarea că inculpata Dicu a acţionat în coordonarea inculpatului Roşu este dovedită şi de procesul-verbal al şedinţei din 2.09.2008, descoperit la sediul S.C.A.TZA, într-o formă diferită de cea semnată, ceea ce înseamnă că motivarea temeiniciei cererii regăsită în aceasta din urmă a fost în realitate făcută de inculpatul Roşu.

Ulterior, inculpata Dicu, împreună cu inculpata Gheorghiţă Dragomira şi directorul Iliescu, s-au implicat în întocmirea expertizei solicitate de Consiliul de Administraţie, dând îndrumări inculpatului Stoian să facă doar o delimitare a loturilor, iar nu o identificare a terenului solicitat la retrocedare, ceea ce constituie un argument în plus în sensul că inculpata Dicu nu a exprimat doar o opinie juridică, ci a acţionat cu rea-credinţă, ca şi inculpata Gheorgiţă Dragomira, fiind într-o înţelegere frauduloasă cu ceilalţi inculpaţi şi cu directorul institutului pentru retrocedarea nelegală a terenului în favoarea inculpatului Al României Paul.

- în mod greşit instanţa de fond a constatat că Legea nr.10/2001 ar fi fost incidentă în cazul retrocedării terenului fostei Ferme Regale Băneasa.

Astfel, în cazul terenurilor aflate în administrarea institutelor de cercetare, cum este şi cazul în speţă, legislaţia în vigoare era clară, în sensul că acestea intrau sub incidenţa Legilor nr. 18/1991 şi nr. 1/2000, iar nu a Legii nr. 10/2001.

Mai mult, în cazul terenului fostei Ferme Regale Băneasa, acesta a fost situat în extravilan la data preluării de către stat, iar la momentul soluţionării notificării terenul era unul agricol, astfel încât cererea de restituire întemeiată pe dispoziţiile Legii nr. 10/2001 era inadmisibilă, prin raportare la art. 8 alin. 1 din această lege, fapt constatat şi în procesul-verbal întocmit de Curtea de Conturi la 12.10.2010.

O dovadă în plus în acest sens este şi faptul că A.S.A.S., în subordinea căreia funcţiona Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, formulase o cerere întemeiată pe prevederile Legii nr. 18/1991 pentru o parte din acest teren.

De asemenea, dintr-o cauză penală soluţionată definitiv (a se vedea decizia penală nr.266/A/2017 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie), rezultă că un teren aflat în vecinătatea celui care face obiectul judecăţii în prezenta cauză a fost retrocedat în baza Legii nr. 1/2000.

- în mod greşit instanţa de fond a reţinut că terenul retrocedat a fost corect identificat prin expertiza tehnică topografică întocmită de inculpatul Stoian.

S-a arătat că înscrisul întocmit de inculpatul Stoian nu este o expertiză, cuprinzând practic doar o delimitare a terenului în loturi, fără a se face o identificare reală a terenului, astfel încât nu a răspuns obiectivelor stabilite de Consiliul de Administraţie, rezultând astfel fără dubiu că inculpatul Stoian a acţionat cu intenţia de a-i ajuta pe cei din conducerea institutului pentru a dispune restituirea terenului.

De altfel, şi în expertiza efectuată în faza de judecată s-a arătat că documentul întocmit de inculpatul Stoian nu respectă reglementările legale în vigoare pe care le presupune întocmirea unei expertize, neputându-se stabili dacă a fost identificat în mod riguros vechiul amplasament al terenului notificat.

Ulterior, la şedinţa din 26.09.2008, concluziile expertizei nu au fost discutate (în condiţiile în care documentul a fost ataşat la dosarul de retrocedare după această dată) şi nici nu au fost analizate alte condiţii.

- în mod greşit s-a apreciat de către instanţa de fond că imobilele (construcţiile) aflate pe terenul retrocedat nu împiedicau restituirea în natură a acestuia.

În realitate, construcţiile respective erau intabulate ca fiind proprietatea Statului Român, astfel încât ar fi fost aplicabile dispoziţiile art. 10 alin. 2 din Legea nr. 10/2001.

De asemenea, în raportul de audit al Curţii de Conturi din 12.10.2010 s-a reţinut că imobilele aflate pe terenul predat au fost scoase din patrimoniul institutului fără întocmirea de documente şi fără a se fi impus vreo condiţie pentru plata acestor clădiri, fiind încălcate şi dispoziţiile din legea contabilităţii.

- în mod greşit s-a apreciat de către instanţa de fond că Deciziunea nr. 1/1941 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie ar fi fost plăsmuită de regimul comunist.

S-a arătat că această decizie a fost luată în considerare de instanţe în alte cauze (inclusiv atunci când a fost anulată decizia de retrocedare a Staţiei de

montă Băneasa), fiind cunoscută de inculpaţii din prezenta cauză, în condiţiile în care a fost descoperită la percheziţia efectuată la sediul firmei de avocaţi, purtând menţiunea „a nu se folosi în niciun proces”.

Hotărârea este urmarea sechestrelor puse asupra tuturor bunurilor dobândite de fostul Rege Carol al II-lea după abdicarea acestuia, fiind totodată menţionată în acte anterioare instaurării regimului comunist, cum este procesul-verbal de sechestru din 1943.

În plus, actul în cauză a fost descoperit la Arhivele Naţionale împreună cu alte hotărâri judecătoreşti şi acte datând din aceeaşi perioadă, care sunt identice din punct de vedere al scrisului şi al hârtiei folosite.

e). În ce priveşte infracţiunea de mărturie mincinoasă, s-a arătat, în esenţă, că inculpatul Gostin, audiat ca martor, nu a spus adevărul cu privire la împrejurări esenţiale ale cauzei (împrejurările în care s-a formulat cererea de retrocedare în legătură cu Pădurea Snagov, legătura de prietenie cu Biriş Teodor, primar al comunei Snagov şi implicarea acestuia în obţinerea fraduloasă a sentinţei civile nr. 1872/2003 a Judecătoriei Buftea, precum şi coordonarea avocaţilor în vederea atingerii aceluiaşi scop).

S-a mai arătat că, la data audierii inculpatului Gostin, în calitate de martor, intervenise prescripţia răspunderii penale, fiind evident că nu se putea dispune începerea urmăririi penale cu privire la alte eventuale fapte penale comise de inculpat, iar audierea sa nu a vizat infracţiunea de abuz în serviciu în legătură cu soluţionarea cererii de retrocedare a Pădurii Snagov sau punerea în posesie a acesteia, ci cu obţinerea sentinţei Judecătoriei Buftea.

De altfel, chiar dacă s-ar admite, ipotetic, că inculpatul Gostin ar fi avut vreo implicare în activitatea cercetată în legătură cu infracţiunea de abuz în serviciu, declaraţia dată în calitate de martor nu ar fi putut fi folosită împotriva sa, în condiţiile art.118 Cod procedură penală.

3. greşita individualizare a pedepselor în cazul inculpaţilor condamnaţi Truică Remus, Al României Paul, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Chiriac Theodor şi S.C.Reciplia S.R.L;

S-a arătat, în esenţă, că prima instanţă a acordat o valoare prea mare circumstanţelor personale ale inculpaţilor (vârsta, integrarea în comunitate), în defavoarea celor legate de gravitatea faptelor comise (premeditarea acestora, implicarea unui număr mare de persoane, valoarea bunurilor).

În ce priveşte perioada de timp scursă de la momentul săvârşirii infracţiunilor, ar fi trebuit avute în vedere şi complexitatea cauzei, comportamentul părţilor şi al autorităţilor, iar în ce priveşte posibilitatea recuperării imobilelor, nu este vorba despre vreun merit al inculpaţilor, fiind doar rezultatul măsurilor asigurătorii instituite în faza de urmărire penală, după cum, referitor la confiscarea unor sume de bani, este incertă posibilitatea de acoperire a acestora.

Astfel, pedepsele aplicate de prima instanţă nu sunt apte să asigure scopul pentru care au fost dispuse, care are în vedere, pe de o parte, formarea unei atitudini corecte a inculpaţilor faţă de ordinea de drept, dar şi descurajarea altor subiecţi de drept de a comite fapte similare.

Apelanta parte civilă Ministerul Finanţelor Publice – Agenţia Naţională de Administrare Fiscală (A.N.A.F.) – Direcţia Generală

Regională a Finanţelor Publice Braşov a criticat soluţia de achitare dispusă de instanţa de fond, care în mod greşit a reţinut că reconstituirea dreptului de proprietate al inculpatului Al României Paul cu privire la Ferma Regală Băneasa s-ar fi făcut în mod legal.

Pe latură civilă, s-au reiterat pretenţiile civile, astfel cum au fost formulate în cererea de constituire de parte civilă, solicitându-se totodată menţinerea măsurilor asigurătorii asupra bunurilor mobile şi imobile ale inculpaţilor în vederea asigurării prejudiciului produs Statului Român.

De asemenea, s-a solicitat obligarea inculpaţilor la plata cheltuielilor de judecată în cuantum de 25.040,69 lei, reprezentând cheltuielile efectuate de partea civilă în cursul judecăţii, constând în onorariul achitat expertului parte la întocmirea raportului de expertiză.

Apelanta parte civilă Regia Națională a Pădurilor – Romsilva a criticat hotărârea instanței de fond sub aspectul greșitei achitări a inculpaților Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Chiriac Theodor, Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță, Al României Paul Philippe și Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, pentru infracțiunea de abuz în serviciu, în forma autoratului și, respectiv, a complicității, reținută în cuprinsul rechizitoriului în legătură cu retrocedarea terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, precum și al nesoluționării acțiunii civile pe care a promovat-o în cauză, invocând, în esență, următoarele aspecte de nelegalitate și netemeinicie:

- în mod eronat prima instanță a reținut că sentințele civile nr. 1872/2003 și nr. 1496/2005 ale Judecătoriei Buftea au autoritate de lucru judecat, fără a ține seama de dispozițiile art. 52 alin. 3 teza finală Cod procedură penală, prin prisma cărora ar fi trebuit să analizeze dacă reconstituirea, în favoarea inculpatului Al României Paul Philippe, a dreptului de proprietate privată asupra terenului forestier situat în Pădurea Snagov, s-a realizat conform legilor speciale în materia fondului funciar;

- potrivit actelor normative aplicabile în materia stabilirii dreptului de proprietate privată asupra terenurilor forestiere (Legile nr. 18/1991, nr. 160/1997, nr.1/2000, nr. 247/2005), inculpatul Al României Paul Philippe nu era persoană îndreptățită la retrocedare întrucât, la data formulării cererii de restituire a Pădurii Snagov, tatăl său, Carol Mircea Grigore, era în viață, însă nu s-a prevalat de drepturile conferite de legile speciale (demers care ar fi dovedit că a fost repus în dreptul de opțiune succesorală și că a acceptat moștenirea după Regele Carol al II-lea), context în care nici descendentul său nu putea revendica acest bun imobil; în plus, terenul forestier situat în Pădurea Snagov, zona „Fundul Sacului”, nu s-a aflat niciodată în proprietatea Regelui Carol al II-lea, motiv pentru care, prin Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Înaltei Curţi de Casație și Justiție, acesta a fost obligat să îl lase în deplină proprietate şi posesie Statului Român;

- decizia civilă nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, contrar susținerilor primei instanțe, nu a consolidat dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a obține retrocedarea vreunui bun în baza legilor speciale ale fondului funciar, în condițiile în care procedura de reconstituire a dreptului de proprietate s-a realizat anterior pronunțării acestei hotărâri și trebuia

să respecte condițiile prevăzute de actele normative în vigoare la acel moment, care, însă, în cauză, nu au fost îndeplinite;

- reconstituirea dreptului de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe asupra terenului forestier situat în Pădurea Snagov s-a realizat fără ca, la dosarul administrativ, să fi fost depuse, în original, documente care să ateste îndreptățirea sa la retrocedare, certificatele de moștenitor și de calitate de moștenitor eliberate anterior anului 2012, când a fost recunoscută în România hotărârea Tribunalului de la Lisabona, nefiind valabile;

- argumentele prezentate de judecătorul fondului în motivarea soluției de achitare a inculpaților sunt contrazise de materialul probator administrat în cauză, pe care acesta l-a analizat în mod necorespunzător, dând eficiență exclusiv unor înscrisuri și hotărâri judecătorești, dar ignorând în mod nejustificat o serie de mijloace de probă care atestă că membrii comisiilor locale/județene de fond funciar nu au verificat îndeplinirea condițiilor prevăzute de Legile nr. 18/1991 și nr. 1/2000 pentru admiterea cererilor de retrocedare, și anume îndreptățirea inculpatului Al României Paul Philippe la restituire, din perspectiva dreptului de proprietate al Regelui Carol al II-lea asupra imobilului revendicat și a calității sale de moștenitor al celui din urmă;

- situația juridică a inculpaților trimiși în judecată pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu este diferită de cea a celorlalți membri ai comisiilor locale și județene pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, căci, în cazul primilor, s-a dovedit că au acționat în baza înțelegerii frauduloase cu inculpatul Al României Paul Philippe;

- susținerea primei instanțe în sensul că inculpatul Al României Paul Philippe a făcut dovada calității sale de moștenitor prin depunerea unor acte și certificate notariale, ce beneficiază de prezumția de legalitate, astfel că nu puteau fi puse la îndoială de membrii comisiilor de reconstituire a dreptului de proprietate, este neîntemeiată, din moment ce aceștia din urmă aveau obligația legală de a verifica în mod riguros toate înscrisurile doveditoare atașate cererii;

- în mod greșit a reținut prima instanță că inculpatul Al României Paul Philippe a formulat cererea de retrocedare în mod legal și că aceasta a fost însoțită de dovezi, conform art. 23 din Legea nr. 10/2001, din moment ce nu era incident în cauză acest act normativ, ci legile speciale ale fondului funciar, astfel încât, potrivit art. 9 din Legea nr. 18/1991, inculpatul avea obligația de a depune înscrisuri din care să rezulte calitatea sa de moștenitor, faptul că bunul a aparținut lui Carol al II-lea și că se afla în momentul naționalizării în proprietatea acestuia;

- în mod nejustificat judecătorul fondului a apreciat că Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost plăsmuită de regimul comunist, în contextul în care respectiva hotărâre a fost valorificată de instanțe în mai multe litigii și a fost menționată și în acte publice anterioare instaurării respectivului regim; în plus, prin ordonanţa nr. 11/P/2019 a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, s-a dispus clasarea cu privire la presupusa faptă de falsificare a acestei hotărâri;

- membrii Comisiei locale Snagov și ai celei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, inculpați în cauză, și-au îndeplinit defectuos atribuțiile de serviciu, respectiv cu încălcarea

dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, care instituiau în sarcina acestora obligația de a verifica în mod riguros existența actelor doveditoare prevăzute la art. 9 alin. 5 din Legea nr. 18/1991, republicată, precum și pertinența, verosimilitatea, autenticitatea și concludența acestora, ținând seama și de prevederile art. 11 alin. 1 și 2 din aceeași lege;

- greșita schimbare a încadrării juridice a faptei de abuz în serviciu, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal, în infracțiunea prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, în ceea ce îi privește pe inculpații Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Delcea Valentin, Chiriac Theodor (trimiși în judecată în calitate de autori), Truică Remus, Al României Paul Philippe, Roșu Robert Mihăiță şi Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela (în sarcina cărora s-a reținut complicitatea).

În concluzie, apelanta parte civilă a solicitat admiterea căii de atac promovate, desfiinţarea sentinţei penale atacate și, în rejudecare, condamnarea inculpaților menționați pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, în forma autoratului sau, după caz, a complicității, iar pe latură civilă, admiterea cererii de constituire ca parte civilă pe care a formulat-o, desfiinţarea hotărârilor Comisiei județene Ilfov prin care s-a dispus reconstituirea dreptului de proprietate privată al inculpatului Al României Paul Philippe asupra terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, a titlurilor de proprietate nr. 243/07.08.2007 și nr. 246/31.08.2007, precum și a tuturor actelor subsecvente acestora.

Apelanta parte civilă Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor nu a formulat motive scrise de apel.

Apelantul inculpat Andronic Dan Cătălin a criticat hotărârea instanței de fond sub aspectul nelegalităţii şi netemeiniciei, invocând, în esenţă, următoarele:

- nelegalitatea soluției constând în menținerea şi folosirea ca mijloace de probă în cauză a interceptărilor efectuate în baza mandatelor de siguranță națională emise în baza art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991.

Sub acest aspect, în dezvoltarea motivelor de apel:

- a invocat o serie de decizii ale Curții Constituționale, apreciate ca fiind incidente în cauză, în raport de care a solicitat să se constate nulitatea absolută a probelor constând în interceptările efectuate în baza mandatelor de siguranță națională emise în baza art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991, respectiv: *Decizia nr. 91/2018* (paragraful 81); *Decizia nr. 802/2018*; *Decizia nr. 51/2016* (paragraful 37 – prin care s-a statuat că Serviciul Român de Informații „are atribuții exclusiv în domeniul siguranței naționale, neavând atribuții de cercetare penală, conform art. 13 din Legea nr. 14/1992”; *Decizia nr. 26/2019* – în legătură cu competența Serviciului Român de Informații; *Decizia nr. 302/2017* prin care s-a statuat neconstituționalitatea soluției legislative cuprinse în dispozițiile art. 281 alin. 1 lit. b) Cod procedură penală, care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală; *Decizia nr. 802/2017* (paragraful 29 – prin care s-a reținut că „o verificare a loialității/legalității

administrării probelor, din această perspectivă, este admisă şi în cursul judecăţii, aplicându-se astfel regula generală potrivit căreia nulitatea absolută poate fi invocată pe tot parcursul procesului penal”);

- a susţinut că, printr-o interpretare eronată a considerentelor Deciziei nr. 91/2018 a Curții Constituționale, judecătorul fondului a concluzionat că dispozițiile art. 139 alin. 3 Cod procedură penală, fiind în vigoare şi nedeclarate neconstituţionale, constituie baza pentru reţinerea ca mijloace de probă în procesul penal a înregistrărilor efectuate în baza mandatelor de siguranţă naţională;

- totodată, a susținut că, față de motivarea judecătorului fondului, la acest moment a intervenit un element de noutate, întrucât prin *Decizia nr. 55/2020 a Curţii Constituţionale* s-a admis excepţia de neconstituţionalitate şi s-a constatat că „dispozițiile art. 139 alin.3 teza finală din C.pr.pen. sunt constituţionale în măsura în care nu privesc înregistrările rezultate ca urmare a efectuării activităţilor specifice culegerii de informaţii care presupun restrângerea exerciţiului unor drepturi sau libertăţi fundamentale ale omului desfășurate cu respectarea prevederilor legale, autorizate potrivit Legii nr.51/1991.”

- nelegalitatea soluției constând în menținerea şi folosirea ca mijloace de probă a rezultatului percheziţiilor informatice efectuate în cauză asupra mediilor de stocare ce îi aparţin.

Sub acest aspect, avându-se în vedere considerentele Deciziei nr. 383 din 27 mai 2015 a Curţii Constituţionale, s-a susținut că mijloacele de probă obținute prin procedeul probatoriu al percheziţiei informatice, aşa cum a fost efectuat în cauză, sunt nelegale, în condițiile în care ofiţerii de poliţie judiciară din cadrul Direcţiei Naţionale Anticorupţie – Serviciul Teritorial Braşov care au procedat la efectuarea percheziţiei informatice propriu-zise nu aveau competenţa materială de a realiza o asemenea activitate, întrucât nu erau atestaţi în funcţia de specialist în sensul dispoziţiilor art. 168 alin. 12 Cod procedură penală (astfel cum rezultă din adresa unităţii de parchet din data de 21 martie 2019).

Astfel, în raport cu Decizia nr. 302/2017 a Curţii Constituţionale, s-a invocat nulitatea absolută a probelor obţinute prin percheziţia informatică efectuată în cauză, pentru necompetenţa materială a organului de urmărire penală.

- nelegalitatea temeiului de drept reţinut de instanţa de fond pentru achitarea sa, respectiv art. 16 alin. 1 lit. b) Cod procedură penală, deşi în cauză era incident art. 16 alin. 1 lit. a) Cod procedură penală.

Sub acest aspect, *privitor la acuzația de complicitate la trafic de influență*, inculpatul Andronic Dan Cătălin a susținut că materialul probator administrat în cauză relevă inexistența oricărei forme de ajutor ori înlesnire la săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, astfel încât temeiul legal de achitare trebuie să fie cel prevăzut de art. 16 alin.1 lit. a) Cod procedură penală, „fapta nu există”.

În acest sens, inculpatul a arătat că instanța de fond, în mod corect, a constatat că nu a existat vreo interacțiune a sa cu inculpatul Truică Remus, în sarcina căruia s-a reținut săvârșirea infracțiunii de trafic de influență; ca atare, în mod obiectiv, nu putea săvârși acte de ajutor sau înlesnire la săvârșirea de către autor a infracțiunii imputate.

Totodată, inculpatul Andronic Dan Cătălin a susținut că se impune ca actele de pretinsă complicitate imputate prin actul de sesizare să fie analizate în raport de atitudinea cumpărătorului de influenţă, pentru a se verifica în ce măsură ar fi ajutat autorul faptei la săvârșirea infracţiunii; or, din probe, cu referire la declarația dată, în calitate de suspect, de Lia A României, la data de 08.01.2016, respectiv declaraţia de inculpat dată în cursul urmăririi penale în data de 11.01.2016, de Al României Paul Philippe, se constată că, prin poziţia sa în raport de cumpărătorul de influenţă, nu ar fi putut ajuta la săvârşirea vreunei infracţiuni, indiferent de atitudinea autorului infracţiunii.

În legătură cu posibilul ajutor dat inculpatului Tal Silberstein pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, în condițiile în care, față de acest inculpat, instanța de fond a dispus achitarea în temeiul art. 16 alin.1 lit. a) Cod procedură penală, constatându-se că fapta nu există, s-a susținut că nu pot exista actele de ajutor ori de înlesnire de care inculpatul Andronic Dan Cătălin a fost acuzat. Astfel, se impunea ca temeiul legal de achitare pentru fapta de complicitate să urmeze temeiul de achitare reţinut faţă de pretinsul autor.

În ceea ce priveşte *acuzaţia de aderare la grupul infracţional organizat,* inculpatul Andronic Dan Cătălin a susţinut că, în condiţiile în care instanţa de fond a constatat că nu a existat un grup infracţional organizat, se impunea să constate că elementul material al infracţiunii reţinute în sarcina sa, respectiv *„aderarea”*, nu există, situaţie în care devine incident temeiul de achitare prevăzut de art. 16 alin.1 lit. a) Cod procedură penală.

Totodată, inculpatul a arătat că din materialul probator administrat în cauză rezultă că nu a participat în vreun fel la activitatea legată de procedurile de retrocedare; interacţiunea sa cu proiectul derulat a fost una spontană, fără a fi angrenat în vreo relaţie de natura celor prevăzute de art. 367 Cod penal, singura legătură fiind relaţia profesională şi de prietenie pe care o avea cu inculpatul Tal Silberstein, motiv pentru care nu sunt întrunite condiţiile unei pluralităţi constituite de infractori în legătură cu activitatea sa.

Pentru motivele arătate, s-a solicitat admiterea apelului şi, în rejudecare, înlăturarea din materialul probator a interceptărilor realizate în baza mandatelor de siguranţă naţională emise în baza art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991, a rezultatului percheziţiilor informatice efectuate în cauză asupra mediilor de stocare ridicate de la inculpat, precum şi schimbarea temeiului de drept al achitării pentru ambele fapte imputate acestuia prin rechizitoriu, din art. 16 lit. b) Cod procedură penală, în art. 16 lit. a) din acelaşi cod.

Inculpatul Marcovici Marius Andrei a criticat hotărârea instanței de fond sub aspectul nelegalității și netemeiniciei, solicitând, în esență, următoarele:

- să se constatate autoritatea de lucru judecat a hotărârilor judecătorești civile prin care s-a stabilit calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de moștenitor al unor bunuri ce au aparținut Casei regale, pe de o parte, pe linia filiației față de tatăl său Carol Mircea Grigore, iar pe de altă parte, urmare a preluării drepturilor succesorale după Elena Lupescu; calitatea acestuia de persoană îndreptățită să solicite retrocedarea în temeiul legilor speciale, în timpul vieții tatălui său Carol Mircea Grigore, precum și dreptul de proprietate privind anumite bunuri care au aparținut Casei Regale și au fost restituite inculpatului Al României Paul Philippe în mod definitiv și irevocabil;

În acest sens, a apreciat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.52 Cod procedură penală pentru următoarele hotărâri judecătorești civile definitive, respectiv: decizia civilă nr. 954/14.02.2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație şi Justiție, Secţia I-a civilă în dosarul nr. 5696/12/2009; sentinţa civilă nr. 2038/27.08.2008, pronunțată de Judecătoria Reşiţa şi decizia civilă nr. 207/R/30.03.2009, pronunțată de Tribunalul Caraş-Severin, Secţia civilă, ambele în dosarul nr. 3850/290/2007; sentința civilă nr. 932/2.04.2007, pronunțată de Judecătoria Bârlad şi decizia civilă nr. 839/R/4.07.2007, pronunțată de Tribunalul Vaslui, Secţia civilă; decizia civilă nr. 182/A/23.03.2009, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a III-a civilă şi pentru cauze cu minori şi de familie în dosarul nr. 35827/3/2005 (1444/2008); sentinţa civilă nr. 500/16.05.2006, pronunţată de Tribunalul Prahova, Secţia civilă în dosarul nr. 3127/2006 şi decizia civilă nr. 435/13.12.2006 a Curţii de Apel Ploieşti, Secţia civilă, pronunţată în dosarul nr. 5425/42/2006; decizia civilă nr. 109/A/5.07.2012, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a IX-a civilă în dosarul nr. 3878/2/2012; sentința civilă nr. 679/20.06.2006, pronunţată de Tribunalul Prahova, Secţia civilă în dosarul nr. 3128/2006 şi decizia civilă nr. 4792/9.07.2008, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Secţia civilă şi de proprietate intelectuală în dosarul nr. 6322/42/2006; decizia civilă nr. 3378/14.06.2013, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie și Justiţie, Secţia I-a civilă în dosarul nr. 3878/2/2012; sentinţa civilă nr. 2146/06.12.2013, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a III-a civilă în dosarul nr. 22069/3/2012; sentinţa civilă nr. 1872/26.06.2003, pronunţată de Judecătoria Buftea în dosarul nr. 3387/2003; sentinţa civilă nr. 1496/16.05.2005, pronunţată de Judecătoria Buftea în dosarul nr. 378/2005 și sentinţa civilă nr. 3814/11.07.2007, pronunţată de Judecătoria Buftea în dosarul nr. 3392/94/2007.

- cu privire la fondul cauzei, a solicitat să se constate că infracțiunea de grup infracțional organizat nu există, întrucât, pe de o parte, nu s-a dovedit existența unui grup în sensul cerut de norma de incriminare, iar pe de altă parte, că inculpatul Marcovici Marius Andrei nu a interacționat cu proiectul Reciplia decât în anul 2010 când a fost numit administratorul acestei societăți, pentru un mandat de 4 ani, începând cu data de 15.10.2010, așa cum reiese din actele depuse la instanța de fond, iar activitățile sale s-au circumscris actelor de administrare a societății, astfel cum sunt reglementate prin legea societăților comerciale;

- deși se reține de acuzare că inculpatul Marcovici Marius a aderat la grupul infracțional organizat în anul 2007, în cadrul căruia a acționat până în anul 2013, iar prin acțiunile sale a menținut legătura între membrii grupului, între aceștia și inculpatul Al României Paul Philippe, că a susținut acțiunile de traficare a influenței săvârșite de inculpații Truică Remus și Tal Silberstein, sens în care a întărit convingerea cumpărătorului de influență asupra reușitei acțiunilor de revendicare urmare influenței membrilor grupului în lumea politică, media și de afaceri, din probele administrate nu rezultă că a existat un astfel de grup (respectiv că a fost constituit de două sau mai multe persoane, că a existat o structură, ierarhie și o relaționare între membri, scopul pentru care a fost constituit);

- în privința activităților desfășurate, inculpatul Marcovici Marius Andrei a arătat că, de la momentul numirii sale ca administrator al Reciplia SRL (2010), a îndeplinit atribuțiile stabilite prin actul constitutiv al societății, însă în unele situații a reprezentat societatea în relațiile cu terții, în baza unei procuri speciale și a unui mandat limitat, sens în care a realizat acte ce țin de derularea proiectului Reciplia, cu referire la încheierea contractului de vânzare-cumpărare ce are ca obiect cota indiviză de 20% din terenul de la Băneasa (situat în Șoseaua Gheorghe Ionescu Sinești nr. 8A, în suprafață de 127.138 mp); contractul a fost semnat din partea SC Reciplia SRL de Perju Serghei, pe care inculpatul l-a împuternicit în acest sens;

- în realizarea activităților de administrator de drept al SC Reciplia SRL, inculpatul Marcovici Andrei a beneficiat de suportul unor consultanți externi de top în domeniul juridic, fiscal contabil și financiar;

- în domeniul juridic, a beneficiat de serviciile prestate de echipa de avocați din cadrul S.C.A. TZA, care se ocupa de contractul de cesiune a drepturilor încheiat între Reciplia SRL și inculpatul Al României Paul Philippe, dar și de buna funcționare a societății, în conformitate cu legislația națională (relevante în acest sens fiind declarațiile avocaților din cadrul S.C.A.TZA);

- în domeniul financiar contabil, Reciplia SRL a beneficiat de consultanță din partea unei renumite firme de contabilitate, GSR Accounting Expertise SRL, fondată de martorul Radu Gabriel; auditul financiar pentru perioada 1.1.2006 - 31.12.2012 a fost realizat de societatea Ernest&Young SRL; în domeniul imobiliar a beneficiat de consultanță din partea firmei West Forth SRL, recunoscută pentru serviciile în arhitectură și proiectare, care oferea consultanță pentru obținerea avizelor și autorizațiilor necesare dezvoltării imobiliare;

- inculpatul Marcovici Marius Andrei s-a preocupat ca Reciplia să-și îndeplinească obligațiile fiscale datorate bugetului consolidat al statului chiar și în situația în care fondurile societății au fost indisponibilizate prin măsurile asigurătorii instituite în cauză;

Pentru toate aceste considerente, a solicitat să se constate că inculpatul Marcovici Marius nu a aderat și nu a desfășurat vreo activitate în cadrul grupului infracțional organizat, întrucât nu a existat un astfel de grup, prin urmare, sunt incidente dispozițiile art. 16 alin.1 lit. a Cod procedură penală.

- referitor la actele de complicitate la infracțiunea de trafic de influență reținute de parchet în sarcina inculpatului Marcovici Marius, a solicitat să se constate că din probele administrate nu rezultă că, în perioada 2006 - octombrie 2010, acesta a întocmit vreun act pentru Reciplia sau în numele acesteia ori în legătură cu restituirea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Phlippe;

- declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe și ale soției acestuia, A România Lia Georgia, nu se coroborează cu niciun alt mijloc de probă, plângerile penale și denunțul formulat de inculpat nu pot constitui elemente probatorii care să susțină o acuzare, astfel că trebuie înlăturate din ansamblul probator; din declarațiile inculpaților Truică Remus și Tal Silberstein rezultă că Marcovici Marius era administratorul Reciplia;

- în perioada octombrie 2010-2014, inculpatul Marcovici Marius a fost administratorul de drept al SC Reciplia SRL și în această calitate a și întocmit acte pentru aceasta, motiv pentru care nu poate fi tras la răspundere penală;

Prin urmare, nefiind dovedit de nicio probă că inculpatul Marcovici Marius ar fi înlesnit sau ajutat în orice mod la săvârșirea, de către inculpații Truică Remus și Tal Silberstein, a infracțiunii de trafic de influență, sunt incidente dispozițiile art.16 alin. 1 lit. a Cod procedură penală, ca temei juridic al achitării pentru fapta de complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 rap. la art. 291 alin. 1 Cod penal.

- în legătură cu infracţiunea de spălarea banilor, a solicitat să se constate că SC Reciplia SRL, prin administratorul acesteia, inculpatul Marcovici Marius, nu a încheiat cele două contracte de vânzare-cumpărare cu inculpatul Al României Paul Philippe cu scopul de a ascunde natura ilicită a înțelegerii avute cu cumpărătorul de influenţă sau de a disimula natura acestor bunuri obţinute în urma înţelegerii;

- în subsidiar, a solicitat pronunțarea unei soluții încetare a procesului penal, întemeiată pe dispoziţiile art. 16 alin. 1 lit. f teza a II-a Cod procedură penală, ca urmare a intervenirii prescripţiei răspunderii penale în ce privește săvârșirea infracțiunilor de constituire a unui grup infracțional organizat, complicitate la trafic de influență şi spălare a banilor;

Faţă de argumentele expuse anterior, care susţin pronunţarea unor soluții de achitare pentru toate infracțiunile reţinute în sarcina inculpatului Marcovici Marius prin rechizitoriu, s-a aprecit că se impune ridicarea măsurilor asiguratorii dispuse prin Ordonanţa procurorului din 08.12.2015 (astfel cum a fost modificată prin încheierea din data de 26.02.2016, pronunţată de Curtea de Apel Braşov în dosarul penal nr. 698/64/2015) şi prin Ordonanţa procurorului din 11.03.2016.

Inculpatul Al României Paul Philippe a criticat sentința sub aspectul nelegalității și netemeiniciei, solicitând, în esență:

- să se constate nelegalitatea interceptărilor și înregistrărilor comunicațiilor realizate în baza mandatelor de supraveghere emise conform art. 140 Cod procedură penală și a mandatelor de siguranță națională și să se dispună excluderea lor din ansamblul probator, întrucât au fost efectuate de un organ ce nu avea atribuții de cercetare penală, respectiv de Serviciul Român de Informații;

- contrar celor reținute de instanța de fond, să se constate incidența în cauză a Deciziilor Curții Constituționale nr. 51/2016, nr. 91//2018, nr. 802/2018, nr. 302/2017, nr. 26/2019 și 55/2020;

- argumentul instanței de fond în sensul că inculpaţii pot solicita şi obţine copii ale înregistrărilor obţinute în baza mandatelor de siguranţă naţională, precum şi faptul că au posibilitatea contestării lor, astfel că nu li se aduce vreo vătămare, nu poate fi primit, întrucât aceste garanții conferite de normele procedurale nu limitează şi nici nu elimină obligativitatea aplicării deciziilor Curţii Constituţionale în cauzele pendinte, în același sens fiind și practica Înaltei Curți de Casație și Justiție, care, într-o decizie de speță, a apreciat că se impune excluderea unor astfel de probe și în situația în care Serviciul Român de Informații a acordat doar sprijin tehnic pentru punerea în executare a măsurilor

de supraveghere constând în interceptarea convorbirilor și comunicațiilor (decizia nr. 134/A din 15.04.2019);

- referitor la infracțiunea de cumpărare de influență reținută în sarcina sa, a solicitat pronunțarea unei soluții de achitare, întemeiată pe dispozițiile art.16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, întrucât instanța de fond a dat o interpretare eronată declarațiilor inculpatului Al României Paul Philippe și soției acestuia, martora A României Lia Georgia, precum și declarațiilor martorilor audiați în cauză;

- raportat la elementele constitutive ale infracțiunii de cumpărare de influență, a solicitat să se constate că inculpatul ar fi trebuit să promită, să ofere sau să dea bani ori alte foloase traficantului pentru a obţine promisiunea că, în viitor, acesta va determina un funcţionar public să îndeplinească sau nu un act ce intră în îndatoririle sale de serviciu ori să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, însă probele administrate nu fac dovada că acesta a realizat acțiunile cerute de norma de incriminare;

- din declaraţiile inculpatului nu rezultă că a avut reprezentarea încheierii unei înţelegeri ilicite cu Truică Remus, dimpotrivă, a intenţionat să apeleze la ajutorul oferit de acesta din urmă pentru angajarea unei societăţi de avocatură care să-i asigure asistenţa juridică în demersurile întreprinse cu privire la retrocedarea bunurilor; referirile inculpatului Truică Remus la funcţia deţinută anterior şi persoanele pe care le cunoştea din mediul politic nu au fost percepute de Al României Paul Philippe ca promisiuni a traficării influenţei pe lângă acestea sau alţi funcţionari ce aveau competenţă în retrocedarea imobilelor;

- în acest sens, a susţinut că, din declaraţiile martorilor Poenaru Liviu, Dimofte Radu, Alexandroiu Mihaela Irina, Togan Liviu, Leţi Octavian, Ciocoiu Alina Carmen, Cucu Ionuţ, Cuniţă Mihaela, Căpanu George, Bejenaru Andrei, Dimofte Radu şi A Românie Lia Georgia, rezultă doar împrejurarea că inculpatul Truică Remus se „lăuda" cu relaţiile pe care le are în mediul politic şi mass media, dar nu şi faptul că Al României Paul Philippe a promis să ofere bunurile imobile traficantului de influenţă;

- pentru existenţa infracţiunii de cumpărare de influenţă este necesar ca instituţia din care face parte funcţionarul public asupra căruia traficantul pretinde că are influenţă să fie competentă a efectua actul în vederea căruia se trafică influenţa, or, în cauză, cumpărarea de influenţă s-a realizat anterior semnării contractului din 21.09.2006, iar din probele administrate nu rezultă că traficantul de influenţă a făcut referire la funcţionarii competenţi să dispună cu privire la retrocedarea bunurilor revendicate, la acel moment sau pe parcursul derulării contractului;

- în consecinţă, având în vedere că promisiunea remiterii bunurilor retrocedate nu a fost realizată ca urmare a influenţei pe care inculpatul Truică Remus a pretins că o are asupra unor funcţionari publici, nu sunt întrunite elementele de tipicitate ale infracţiunii de cumpărare de influenţă, urmând a se dispune achitarea inculpatului Al României Paul Phlippe, întrucât fapta ce i s-a reţinut în sarcină nu este prevăzută de legea penală.

Inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a criticat hotărârea primei instanţe pentru nelegalitate şi netemeincie, invocând, în esenţă, următoarele aspecte:

- în mod eronat, prima instanţă a respins excepția nulității absolute a interceptărilor realizate în baza mandatelor de siguranță națională emise în temeiul art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991, reţinând că o asemenea sancțiune nu este incidentă în privința actelor de procedură efectuate de organele judiciare cu respectarea normelor legale în vigoare la acel moment, de vreme ce Decizia nr. 302/2017 a Curţii Constituţionale nu poate fi aplicată retroactiv, cu toate că, așa cum a statuat instanţa de contencios constituţional prin Decizia nr. 26/2019 şi s-a stabilit de reprezentanţii Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie cu ocazia întâlnirii preşedinţilor secţiilor penale ale instanţei supreme şi curţilor de apel din 16-17 mai 2019, efectele deciziilor Curţii Constituţionale nr. 51/2016, nr. 302/2017, nr. 26/2019 ş.a se aplică tuturor cauzelor pendinte;

- nulitatea absolută a interceptărilor realizate în baza mandatelor de siguranță națională emise în temeiul Legii nr. 51/1991 este generată de faptul că Serviciul Român de Informații nu avea calitatea de organ de cercetare penală special, astfel încât, potrivit Deciziei nr. 26/2019 a Curţii Constituţionale, paragraful 191, „*în condițiile în care Serviciul Român de Informații nu a fost organ de cercetare penală special, eventualele înregistrări rezultate din activități specifice culegerii de informații nu pot fi valorizate sub forma mijloacelor de probă*";

- realizând o interpretare eronată a Deciziei Curţii Constituţionale nr. 91/2018, judecătorul fondului a stabilit că „ (…) întrucât dispozițiile art. 139 alin. 3 din Codul de procedură penală sunt în vigoare și nu au fost declarate neconstituționale, ele constituie baza pentru reținerea ca mijloace de probă în procesul penal a înregistrărilor efectuate în baza mandatelor de siguranță națională";

- folosirea ca probe în cauză a înregistrărilor efectuate în baza mandatelor de siguranţă naţională este nelegală, având în vedere Decizia nr. 55/2020, pronunţată de Curtea Constituţională, prin care s-a constatat că „*dispoziţiile art. 139 alin. 3 teza finală din Codul de procedură penală sunt constituţionale în măsura în care nu privesc înregistrările rezultate ca urmare a efectuării activităţilor specifice culegerii de informaţii care presupun restrângerea exerciţiului unor drepturi sau libertăţi fundamentale ale omului desfăşurate cu respectarea prevederilor legale, autorizate potrivit Legii nr. 51/1991*";

- neaplicarea sancţiunii nulității absolute cu privire la înregistrările efectuate în baza mandatelor de siguranţă naţională înseamnă a ignora Decizia nr. 802/2018 a Curţii Constituţionale chiar în cauza în care a fost invocată şi admisă excepţia de neconstituționalitate, fapt ce echivalează cu o încălcare a ierarhiei normelor juridice şi cu o răsturnare a ordinii constituţionale de drept;

Faţă de toate aceste considerente, apelantul inculpat a considerat că sancţiunea procesuală aplicată de prima instanţă înregistrărilor efectuate în temeiul mandatelor de siguranţă naţională este nelegală, sancţiunea aplicabilă fiind nulitatea absolută, cu consecinţa înlăturării acestor înregistrări din materialul probator.

- în mod eronat, instanţa de fond a respins excepţia nulităţii absolute a percheziţiilor informatice realizate în cursul urmăririi penale, apreciind nejustificat că Decizia nr. 302/2017 a Curţii Constituţionale nu poate produce efecte în cauză, precum şi faptul că dispozițiile art. 281 alin. l lit. b) Cod

procedură penală, privind nulitatea absolută pentru necompetenţa materială/după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, nu vizează şi necompetenţa specialistului care efectuează percheziţia informatică; astfel, s-a arătat că Decizia nr. 302/2017 pronunţată de instanţa de contencios constituţional este obligatorie şi produce efecte în toate cauzele pendinte, indiferent dacă actul lovit de nulitate absolută a fost întocmit înainte de publicarea acesteia în Monitorul Oficial ori ulterior respectivului moment; în plus, s-a menționat că problematica din prezenta speță nu este reprezentată de necompetența specialiștilor I.T., ci de necompetența materială a organului de urmărire penală, care nu are și calitatea de specialist I.T. de a efectua percheziția informatică;

- în cauză, specialiştii I.T. delegaţi în vederea executării percheziţiei informatice au efectuat doar procedura prealabilă a copierii integrale a mediilor de stocare, conform art.168 alin. 9 Cod procedură penală, iar percheziţia efectivă a fost realizată de către ofiţerii de poliţie judiciară din cadrul D.N.A., Structura Teritorială Braşov, care nu deţineau calitatea de specialişti I.T. atestați (astfel cum rezultă și din cuprinsul adresei D.N.A. din 21.03.2019), neavând, astfel, competenţa materială de a efectua o astfel de percheziţie, astfel cum aceasta este stabilită de art. 168 alin. 12 Cod procedură penală;

- neinvocarea de către apelantul inculpat, în procedura de cameră preliminară, a aspectelor privind nelegalitatea percheziţiei efectuate nu poate avea ca efect acoperirea nelegalităţii sancţionate cu nulitatea absolută, astfel cum a apreciat judecătorul fondului, câtă vreme, potrivit dispoziţiilor art. 281 alin. 3 Cod procedură penală, nulitatea absolută prevăzută de art. 281 alin. l lit. b) Cod procedură penală poate fi invocată în orice stare a procesului;

- în mod neîntemeiat, instanţa de fond a dispus achitarea sa sub aspectul infracțiunilor de constituire a unui grup infracţional organizat, în forma aderării, şi de complicitate la trafic de influenţă, în baza art.16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, din moment ce este incidentă cauza de stingere a acțiunii penale prevăzută de art.16 alin. 1 lit. a) Cod procedură penală.

Astfel, s-a arătat că, în condițiile în care autorul pretinsei infracţiuni de trafic de influenţă, inculpatul Tal Silberstein, a fost achitat pe motiv că fapta nu există, potrivit art.16 alin. 1 lit. a) Cod procedură penală, este evident că nu poate exista nici activitatea de ajutorare reținută în sarcina apelantului.

Independent de aceasta, apărarea a învederat că situaţia de fapt relevată de probele administrate în cursul urmăririi penale şi al cercetării judecătoreşti demonstrează fără dubiu că inculpatul Mateescu Lucian Claudiu nu a săvârşit vreun act de ajutorare/înlesnire la săvârşirea vreunei infracţiuni, căci, în condiţiile în care a luat contact pentru prima dată cu proiectul Reciplia în 18.10.2011, începând să acorde consiliere abia din 24.01.2012, nu putea fi complice la o faptă de trafic de influenţă care, potrivit acuzării, s-ar fi comis anterior.

În plus, activitatea apelantului s-a desfăşurat în baza contractului încheiat, în martie 2012, între societățile Devbon S.R.L. şi Tasso Capital Corp LTD şi a constat în acordarea de consultanţă imobiliară specializată, inclusiv în legătură cu SC Reciplia SRL, dar fără a se limita la bunurile ce au făcut obiectul contractului de cesiune dintre aceasta şi Al României Paul Philippe, astfel cum reiese din declarațiile inculpaților Andronic Dan Cătălin, Tal Silberstein, Moshe

Agavi, Roșu Robert Mihăiță, precum și din cele ale martorilor Dimofte Radu, Mișu Raluca Florentina, Borbely Gabriel Dan, Mircea Răzvan, Radu Gabriel, Ciocoiu Alina Carmen şi Andrei Mircea Florin.

Mai mult, în perioada 2006-2011, inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a fost directorul general al societăţii Raptis Kavouras S.R.L., firmă de dezvoltare imobiliară cu capital internaţional, prezentă pe două continente, iar începând cu 14.06.2013, a ocupat pentru trei ani poziţia de director general al celei mai importante companii de dezvoltare imobiliară la nivel naţional, respectiv Impact Development&Contractor S.A., listată la Bursa de Valori Bucureşti, împrejurări care atestă că îndeletnicirea acestuia dată de expertiza profesională era aceea de business advisor/consultant în chestiuni de dezvoltare, urbanism şi marketing/management imobiliar, aspect recunoscut, de altfel, pe plan naţional şi internaţional.

Totodată, s-a subliniat că, după momentul încheierii antecontractelor de vânzare-cumpărare din data de 17 aprilie 2007 între inculpații Al României Paul Philippe și S.C. Reciplia S.R.L., cumpărătorul de influentă nu mai avea alte foloase pe care să le ofere presupusului traficant de influentă, situație în care acţiunile/activităţile ulterioare semnării acestor convenții nu pot fi circumscrise vreunei activităţi de trafic de influenţă.

Astfel, actul juridic denumit „Înţelegere”, din data de 13.04.2011, nu produce/adaugă/aduce vreun folos în beneficiul societăţii Reciplia S.R.L., ci prevede doar substituirea lui Al României Paul Philippe din contractul de cesiune încheiat în 01.11.2006 cu societatea Lot Invest S.R.L., în care acesta era asociat majoritar, substituire ce viza, practic, doar modalitatea de încasare a sumelor de bani generate de dreptul de creanţă deţinut de cel din urmă în baza convenției inițiale.

În plus, apelantul inculpat nu avusese niciun contact cu proiectul Reciplia la momentul negocierii/semnării „Înţelegerii”, ci acesta s-a produs mult ulterior, începând din 24.01.2012, moment de la care nu s-a mai realizat nicio altă înţelegere cu pretinsul cumpărător de influenţă, aspect reţinut şi de prima instanţă.

În consecinţă, în condiţiile în care activităţile desfăşurate nu urmăreau susţinerea vreunei infracțiuni de trafic de influenţă, fiind activităţi licite străine de orice posibilă faptă penală anterioară, apărarea a subliniat că acțiunile imputate inculpatului Mateescu Lucian Claudiu prin rechizitoriu nu există, astfel încât temeiul corect al achitării este cel prevăzut de art. 16 alin. 1 lit. a) Cod procedură penală.

Nu în ultimul rând, apărarea a apreciat că, în raport cu acuzaţia descrisă în rechizitoriu, precum şi cu probele administrate în cauză, este corectă concluzia instanţei de fond în sensul că inculpatul nu a aderat la vreun grup infracţional organizat, acesta neavând niciun moment prefigurarea existenţei unui asemenea grup.

Ca atare, raportat şi la faptul că apelantul a fost perceput de toţi participanţii la proiect ca un element extrinsec al acestuia și al societăţii Reciplia S.R.L., acţionând în calitate de consultant imobiliar extern, activitate pentru care a fost remunerat în mod vizibil, transparent şi legal, cu achitarea tuturor obligaţiilor fiscale către bugetul de stat, apărarea a considerat că fapta de

„aderare” descrisă în actul de sesizare nu există, astfel că temeiul corect al soluției de achitare este cel reglementat de art. 16 alin. 1 lit. a) Cod procedură penală.

În consecință, apelatul inculpat Mateescu Lucian Claudiu a solicitat admiterea căii de atac promovate, desființarea sentinței penale atacate, iar în rejudecare, înlăturarea înregistrărilor realizate în baza mandatelor de siguranţă naţională şi a rezultatului percheziţiilor informatice efectuate în cauză, ca urmare a constatării nulităţii absolute a acestora, precum şi schimbarea temeiului juridic al soluției de achitare, din art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, în art. 16 alin. 1 lit. a) Cod procedură penală, în legătură cu ambele acuzaţii formulate împotriva sa prin rechizitoriu.

Inculpatul Truică Remus a criticat sentinţa atacată sub aspectul nelegaliăţii şi netemeiniciei, invocând, în esenţă, următoarele:

- nelegalitatea soluției constând în menținerea şi folosirea ca mijloace de probă în cauză a interceptărilor efectuate în baza mandatelor de siguranță națională emise în baza art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991 ce îl privesc pe inculpat (nr. 003912 din 07.09.2007, nr. 004510 din l8.12.2007, nr. 00840 din 12.03.2008, nr. 002178 din 16.06.2008, nr. 002812 din 06.08.2008, nr. 007094 din 07.12.2012).

Sub acest aspect, a invocat mai multe decizii ale Curții Constituționale, apreciate ca fiind incidente în cauză, în raport de care a solicitat să se constate nulitatea absolută a probelor constând în interceptările efectuate în baza mandatelor de siguranță națională emise în baza art.3 lit. f) din Legea nr. 51/1991, respectiv: *Decizia nr. 91/2018* (paragraful 81); *Decizia nr. 802/2018*; *Decizia nr. 51/2016* (paragraful 37 – prin care s-a statuat că Serviciul Român de Informații „are atribuții exclusiv în domeniul siguranței naționale, neavând atribuții de cercetare penală, conform art. 13 din Legea nr. 14/1992”); *Decizia nr. 26/2019* – în legătură cu competența Serviciului Român de Informații; *Decizia nr. 302/2017*, prin care s-a statuat neconstituționalitatea soluției legislative cuprinse în dispozițiile art. 281 alin. 1 lit. b) Cod procedură penală, care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală; *Decizia nr. 802/2017* (paragraful 29 – prin care s-a reținut că „o verificare a loialității/legalității administrării probelor, din această perspectivă, este admisă şi în cursul judecăţii, aplicându-se astfel regula generală potrivit căreia nulitatea absolută poate fi invocată pe tot parcursul procesului penal”).

A susţinut că, printr-o interpretare eronată a considerentelor Deciziei nr. 91/2018 a Curții Constituționale, judecătorul instanţei de fond a concluzionat că dispozițiile art.139 alin.3 Cod procedură penală, fiind în vigoare şi nedeclarate neconstituţionale, constituie baza pentru reţinerea ca mijloace de probă în procesul penal a înregistrărilor efectuate în baza mandatelor de siguranţă naţională.

La acest moment a intervenit însă un element de noutate, *Decizia nr. 55/2020 a Curţii Constituţionale*, prin care s-a admis excepţia de neconstituţionalitate şi s-a constatat că „dispozițiile art. 139 alin. (3) teza finală din Codul de procedură penală sunt constituționale în măsura în care nu privesc înregistrările rezultate ca urmare a efectuării activităţilor specifice culegerii de

informaţii care presupun restrângerea exerciţiului unor drepturi sau libertăţi fundamentale ale omului desfășurate cu respectarea prevederilor legale, autorizate potrivit Legii nr. 51/1991", astfel că înregistrările convorbirilor efectuate în baza mandatelor de siguranţă naţională nu pot constitui mijloace de probă în procesul penal şi urmează a fi excluse.

- în ceea ce priveşte *acuzaţia de trafic de influenţă*, a arătat că probele administrate în cauză nu confirmă împrejurarea că, în perioada august - septembrie 2006, inculpaţii Truică Remus şi Al României Paul Philippe s-au întâlnit şi au negociat condiţiile contractului de cesiune de drepturi încheiat la 21.09.2006, că pentru perfectarea înţelegerii esenţiale au fost promisiunile făcute de cel dintâi că va interveni oriunde va fi nevoie pentru a obţine retrocedarea bunurilor şi nici faptul că cumpărătorul de influenţă a solicitat un procent din valoarea bunurilor retrocedate;

- în acest sens a arătat că din declarațiile inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela şi a martorului Leţi Octavian nu rezultă că Truică Remus s-a întâlnit cu Al României Paul Philippe pentru a purta negocieri în perioada august - septembrie 2006 referitoare la încheierea convenției din 21.09.2006, toate aceste discuţii s-au realizat între reprezentanţii SC Ilko Star SRL şi inculpat, în același sens fiind şi corespondența pe email dintre Truică Remus şi inculpată din data de 4.03.2007;

- doar Aparaschivei Cristian Relu a arătat că Truică Remus i-a spus despre întâlnirile cu Al României Paul Philippe şi soţia acestuia, însă această declarație trebuie înlăturată din ansamblul probator, întrucât chiar martorul a arătat că, în perioada de referinţă 2006-2007, era certat cu inculpatul, formulând şi un denunţ împotriva acestuia;

- instanţa de fond a analizat trunchiat declaraţiile inculpatului Al României Paul Philippe şi ale martorei A România Lia Georgia, care sunt contradictorii şi nu se coroborează cu alte mijloace de probă;

- de asemenea, martorul Togan Liviu a arătat că nu era vorba de săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă, dimpotrivă, inculpatul Al României Paul Philippe şi soţia sa se simţeau mai mult înşelaţi, urmărind renegocierea sau rezilierea contractului de cesiune de drepturi;

- din probele administrate nu rezultă cu certitudine momentul la care s-a realizat promisiunea de traficare a influenţei pe lângă funcţionarii publici, persoanele la care acesta urma să intervină, iar stabilirea în contract a cotelor de 80% pentru Ferma Regală Băneasa şi 20 % pentru Pădurea Snagov nu a fost rezultatul promisiunii influenţei, ci a reprezentat o contraprestație pentru suma de 4 milioane de euro plătită cedentului şi cheltuielile efectuate sau viitoare necesare derulării contractului.

În consecință, a solicitat să se constate că din ansamblul probator administrat nu rezultă că inculpatul Truică Remus a săvârşit infracţiunea de trafic de influenţă, astfel că se impune pronunțarea unei soluții de achitare întemeiată pe dispozițiile art.16 alin. 1 lit. a Cod procedură penală.

- în subsidiar, a solicitat pronunţarea unei soluţii de încetare a procesului penal faţă de inculpatul Truică Remus, întemeiată pe dispoziţiile art. 16 alin. 1 lit. f teza a II-a Cod procedură penală, întrucât a intervenit prescripţia

răspunderii penale în ceea ce priveşte săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă.

În acest sens, în dezvoltarea motivelor de apel, a făcut referire la Decizia nr.1/1987 a Tribunalului Suprem și Decizia nr. 16/2016, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin care s-a statuat că, în cazul infracțiunilor progresive ori a căror consecințe nu se produc imediat după executarea acţiunii sau inacţiunii de către autor, data săvârşirii infrcaţiunii este aceea a producerii rezultatului, când elementele constitutive ale faptei penale sunt în întregime întrunite.

Infracţiunea de trafic de influenţă se consumă la momentul pretinderii, primirii ori acceptării promisiunii de bani sau de alte foloase, astfel că, în mod eronat, instanţa de fond a apreciat că momentul consumării faptei de trafic de influenţă, reţinută în sarcina inculpatului Truică Remus, este cel al transferului ultimului bun de către Al Românei Paul Philippe în patrimoniul SC Reciplia SRL (15 ianuarie 2009) şi nu perioada august - septembrie 2006, când au avut loc negocierile dintre părţi sau cel mai târziu data de 1.11.2006, când s-a realizat încheierea convenţiei.

Or, raportat la cele două momente la care infracţiunea de trafic de influenţă s-a consumat (perioada august - septembrie 2006 sau 1.11.2006), a solicitat să se constate că s-a împlinit termenul de prescripţie al răspunderii penale, de 8 ani.

- în ceea ce privește *infracțiunea de spălare a banilor*, criticile au vizat modalitatea eronată în care instanța de fond a reținut situația de fapt pentru a contura intenția directă a inculpatului în comiterea infracțiunii de spălare a banilor, situație faptică ce nu a fost cercetată, întrucât împrumutul contractat la BRD a fost restituit, iar obiectul garanției contractului de împrumut nu l-a constituit terenul cumpărat de inculpat de la SC Reciplia SRL;

- totodată, s-a susținut că nu se poate reține disimularea provenienței bunului, deoarece tranzacțiile au fost făcute la vedere, astfel că din perspectiva existenței infracțiunii de spălare a banilor, orice act sau atitudini ulterioare ale inculpatului sunt irelevante;

- în mod eronat instanța de fond a reținut că la momentul transmiterii dreptului de proprietate asupra terenului de 75.400 mp. inculpatul Truică Remus era administratorul de fapt al societății Reciplia SRL și avea putere de decizie în cadrul societății, întrucât din depoziția martorului Bejenaru Andrei din cursul cercetării judecătorești rezultă că, în perioada 2006-2008, administratorul societății Reciplia SRL era Sandra Merloni Horemans, căreia Truică Remus îi prezenta acte de dispoziție sau propuneri de plăți, iar aceasta din urmă le prezenta cetățenilor israelieni pentru aprobare. Totodată, a mai precizat că la momentul încheierii contractului cu societatea Hercules (11.06.2009), reprezentantul Reciplia SRL era Sandra Merloni Horemans, care a venit cu toate documentele, iar ulterior, administrator a fost Marcovici Marius. Astfel, la momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare a suprafeței de 75400 mp. (15.01.2009), Truică Remus nu mai reprezenta SC Reciplia SRL;

- în mod eronat s-a reţinut de instanţa de fond că inculpatul Truică Remus a acţionat cu forma de vinovăţie a intenţiei directe de gradul 2 în realizarea

infracțiunii de spălare a banilor, întrucât această faptă poate fi comisă doar cu intenție directă calificată prin scop;

- de asemenea, s-a mai invocat împrejurarea că transferul dreptului de proprietate asupra terenului în suprafaţă de 75.400 mp. s-a realizat într-o perioadă anterioară cesiunii drepturilor inculpatului Al României Paul Philippe către SC Reciplia SRL.

Pentru toate aceste considerente, s-a apreciat că fapta de spălare a banilor nu există și se impune pronunțarea unei soluții de achitare a inculpatului Truică Remus întemeiată pe dispozițiile art.16 alin.1 lit. a Cod procedură penală.

- în susținerea motivului *subsidiar,* s-a invocat faptul că termenul de prescripție a răspunderii penale pentru săvârşirea infracţiunii de spălarea banilor, de 10 ani, a început să curgă de la momentul transferării în patrimoniul Reciplia SRL a primului bun retrocedat (Pădurea Snagov), în baza contractului autentificat la notar prin încheierea nr. 3512 din 15 octombrie 2007, data la care fapta s-a consumat. Astfel, bunul provenit din infracțiunea predicat a fost spălat, ca atare, toate operațiunile subsecvente care includ bunul albit nu pot fi acte materiale ale infracțiunii de spălare a banilor, câtă vreme scopul urmărit, „albirea banilor" nu mai există.

Față de aceste argumente, a solicitat să se constate că pentru infracțiunea de spălare a banilor a intervenit prescripția răspunderii penale și, pe cale de consecință, se impune pronunțarea unei soluții de încetare a procesului penal întemeiată pe dispoziţiile art.16 alin. 1 lit. f teza a II-a Cod procedură penală.

- cu privire la *infracţiunea de dare de mită*, a solicitat să se constate că în mod eronat instanţa de fond a dispus încetarea procesului penal, întrucât a intervenit prescripţia răspunderii penale, deoarece din probele administrate nu rezultă comiterea faptei, prin urmare, trebuia să se dispună o soluţie de achitare întemeiată pe dispoziţiile art.16 alin. 1 lit. a Cod procedură penală.

- în acest sens, a arătat că instanţa de fond a reţinut că legea penală mai favorabilă pentru inculpat este vechea reglementare, însă a analizat elementele de tipicitate ale faptei de dare de mită prin raportare la norma de incriminare din noul Cod penal.

În noua reglementare infracţiunile de luare/dare de mită sunt săvârşite în legătură cu atribuţiile de serviciu ale funcţionarului, spre deosebire de norma penală anterioară, în care tipicitatea obiectivă era condiţionată de scopul urmărit de mituitor. De acest aspect este legată şi existenţa infracţiunii de dare de mită în varianta promisiunii, oferirii sau remiterii folosului, având în vedere că acesta trebuia remis anterior îndeplinirii atribuţiilor de către funcţionar, întrucât în ipoteza în care bunul/folosul era dat ulterior, se putea vorbi, eventual, de existenţa faptei de primire de foloase necuvenite.

- din probatoriul administrat în cauză rezultă că, la data de 9.09.2008, Institutul a transmis o adresă, semnată de directorul Horia Iliescu, către S.C.A. TZA în care îşi exprimă punctul de vedere referitor la cererea formulată de Al României Paul Philippe, în sensul că este persoană îndreptăţită la retrocedare, prin urmare, orice promisiune, oferire ori remitere ulterioară de bunuri/foloase de către inculpatul Truică Remus nu se mai putea face în scopul îndeplinirii atribuţiilor de serviciu de către acesta;

- totodată, nu sunt menţionate de instanţa de fond nici probele concrete în raport de care a apreciat că Horia Iliescu a primit mita oferită de Truică Remus, valoarea folosului a fost estimată la suma de 1.500 euro (contravaloarea cazării), fără a se indica locaţia, hotelul şi perioada în care a fost cazat; susţinerile martorului Aparaschivei Cristian Relu nu sunt credibile, întrucât în acea perioadă era certat cu inculpatul Truică Remus şi, în plus, declaraţiile acestuia conţin elemente contradictorii şi nu se coroborează cu niciun alt mijloc de probă;

- din înscrisurile aflate la dosar rezultă că Iliescu Horia a fost plecat din ţară împreună cu soţia; astfel, la data de 1.10.2008, se afla la Cannes, iar la 5.10.2008 la Monaco, astfel cum rezultă din extrasul de cont al cardului personal pe care l-a folosit pentru cumpărături; prin urmare, plecarea acestuia în excursia oferită de Truică Remus a fost ulterioară şedinţei Consiliului de Administrație din 26.09.2008, când s-a emis decizia de retrocedare a Femei Regale Băneasa.

În consecinţă, a solicitat să se constate că fapta de dare de mită nu există şi să se dispună achitarea inculpatului, în temeiul dispoziţiilor art.16 alin. 1 lit.a Cod procedură penală.

- raportat la apărările inculpatului privind inexistenţa faptelor, s-a solicitat să se constate că în mod greşit s-a dispus măsura confiscării speciale.

Apelanta inculpată Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a criticat sentința atacată sub aspectul netemeiniciei, invocând, în esență, faptul că instanța de fond, în mod eronat, a interpretat probatoriul administrat în cauză și a pronunțat o soluție de condamnare pentru infracțiunea de spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002.

În susținerea netemeiniciei hotărârii atacate s-au invocat de către apărare următoarele aspecte:

- acțiunile pretins a fi comise de inculpată nu se circumscriu elementelor de tipicitate ale infracțiunii de spălare a banilor, având în vedere interpretarea dată de normele convenționale europene și de instanța de contencios constituțional național (Decizia Curții Constituționale nr. 379 din 7 iunie 2016, publicată în M. Of. nr. 558 din 25 iulie 2016) noțiunilor de „produs al infracțiunii", prin care se înțelege orice avantaj economic, derivat sau obținut direct ori indirect din infracțiuni și care poate consta într-un bun de orice natură, corporal sau incorporal, mobil sau imobil și de „infracțiune predicat" care include orice infracțiune în urma căreia produsele sunt rezultate și susceptibile de a deveni obiectul unei infracțiuni de spălare a banilor, dintre cele reglementate de art. 9 din Convenția de la Varșovia;

- din probele administrate nu rezultă comiterea infracțiunii predicat, cu atât mai mult cu cât, prin Decizia nr. 418 din 19 iunie 2018 a Curții Constituționale, s-a statuat că subiect al infracțiunii de spălare a banilor nu poate fi autorul/coautorul infracțiunii principale, reglementări în raport de care urmează a se aprecia asupra acțiunilor inculpatei, care în interpretarea dată de apărare conduc la concluzia că nu poate fi reținută în sarcina sa comiterea infracțiunii de spălarea banilor;

- analiza situației de fapt ar trebui realizată pe cinci paliere: perioada anterioară stabilirii unor raporturi de mandat între inculpații Al României Paul Philippe și SC Ilko Star SRL, reprezentată de inculpată (2003 - octombrie 2005); perioada 30 octombrie 2005 - 13 ianuarie 2006, când s-au încheiat cele două

contracte de mandat între inculpatul Al României Paul Philippe și SC Ilko Star SRL, ultimul autentificat la notar stabilind ca preț al serviciilor plata unui procent de 30% din prețul de vânzare a bunului recuperat; perioada cuprinsă între 13 ianuarie 2006 - 1 noiembrie 2006, data încheierii contractului de cesiune de drepturi dintre inculpatul Al României Paul Philippe și S.C. Reciplia SRL, reprezentată de Truică Remus; perioada 1 noiembrie 2006 - 31 august 2007 (data emiterii ultimului titlu de proprietate) și perioada 2007 (data înstrăinării întregii suprafețe de 46,75 ha teren Pădurea Snagov de inculpatul Al României Paul Philippe către Reciplia SRL) - anul 2008, data cumpărării de către SC Ilko Star SRL a suprafeței de 78.792 mp și depunerea acesteia ca aport la capitalul social al societății Mercure Commerce International SRL, înființată în anul 2015, iar în raport de fiecare etapă, să se constate că din probele administrate nu rezultă că acțiunile întreprinse de inculpată se circumscriu sferei ilicitului penal;

- referitor la modalitatea dobândirii suprafeței de 78.792 mp de la SC Reciplia SRL, din probele administrate nu rezultă intenția inculpatei de a disimula proveniența terenurilor, întrucât între părți a existat un raport comercial, iar modalitatea transparentă de transfer a terenurilor nu poate conduce la concluzia că în anul 2007 sau 2015 (odată cu înființarea SC Mercure Commerce International SRL) s-ar fi urmărit ascunderea proveninței unui bun, aspecte confirmate de martorii Apostol Dragoș Ștefănel și Iovănescu Daniel;

- SC Ilko Star a avut în posesie netulburată bunul din anul 2008 până în 2015, când a fost folosit ca aport la capitalul social al societății Mercure Commerce International SRL, inculpata devenind astfel acționar majoritar la o societate ce aparținea fiicei sale, fără să ascundă în vreun fel proveniența bunului pe care l-a deținut legal până la acel moment. SC Mercure Commerce International SRL, contrar susținerilor acuzării, a desfășurat anumite activități, în sensul că a încercat dezvoltarea unor relații comerciale cu un partener din China, aspect ce rezultă din conținutul convorbirilor telefonice;

- instanța de fond a dispus condamnarea inculpatei pentru comiterea infracțiunii de spălare a banilor, reținând o altă situație de fapt decât cea din actul de sesizare.

Prin urmare, s-a solicitat de către apelanta intimată inculpată pronunțarea unei soluții de achitare, întemeiată, în principal, pe dispozițiile art.16 alin. 1 lit. a Cod procedură penală, iar în subsidiar, pe cele ale art.16 alin. 1 lit.b teza I din acelaşi cod.

Apelantul inculpat Chiriac Theodor a criticat hotărârea primei instanțe sub aspectul greșitei soluții de condamnare dispuse în privința sa pentru comiterea infracțiunii de spălare a banilor, în forma participației improprii, prevăzută de art. 31 alin. 2 C.pen. (1969) raportat la art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, solicitând, în principal, ca urmare a admiterii căii de atac promovate și a desființării sentinței atacate, achitarea sa, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a) Cod procedură penală, iar în subsidiar, încetarea procesului penal, conform art. 16 alin. 1 lit. f) Cod procedură penală, ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale.

Argumentul invocat de apelant în susținerea solicitării de achitare a vizat lipsa situației premisă a infracțiunii ce i s-a reținut în sarcină, constând în preexistența săvârșirii unei alte infracțiuni din care să provină bunul supus

spălării, situație în care nu există nici infracțiunea de spălare a banilor, inclusiv în forma participației improprii. În acest sens, s-a arătat, în esență, că:

- în condițiile în care nu a fost comisă infracțiunea de abuz în serviciu în legătură cu retrocedarea terenului forestier situat în Pădurea Snagov, așa cum a apreciat instanța de fond, nici suprafața de 1000 m.p. din bunul respectiv nu poate forma obiect material al infracțiunii de spălare a banilor, faptele din care provine aceasta neavând caracter penal;

- nu s-a dovedit nici că terenul în suprafață de 1000 m.p. provine din comiterea infracțiunii de luare de mită, neexistând la dosar probe care să ateste un asemenea lucru, cu atât mai mult cu cât procurorul nu a procedat la începerea urmăririi penale în această privință, iar prin rechizitoriu, a dispus clasarea cauzei sub aspectul respectivei infracțiuni, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. f) Cod procedură penală;

- pentru a ajunge la concluzia că inculpatul apelant a comis infracțiunea de luare de mită, în varianta primirii de la Truică Remus a terenului în suprafață de 1000 m.p. situat în Pădurea Snagov, judecătorul fondului a valorificat, în mod eronat, depozițiile martorilor Aparaschivei Cristian Relu, Cucu Petru Ionuț, Capanu George, Berceanu Daniel Marian, Matei Marian și Matei Maria, fără a ține seama de faptul că aceștia au avut o poziție oscilantă pe parcursul procedurii judiciare, astfel încât susținerile lor sunt lipsite de credibilitate;

- prima instanță a reținut, nejustificat, că prețul aferent celei de-a doua vânzări a terenului s-a situat între 45.000 - 50.000 euro, cu toate că, potrivit clauzelor din contractul nr. 1484/01.04.2008, înstrăinarea acestuia s-a făcut contra sumei de 5000 euro.

În susținerea solicitării de încetare a procesului penal, formulată în subsidiar, apelantul inculpat Chiriac Theodor a menționat, în esență, că:

- în mod greșit curtea de apel a apreciat, potrivit art. 5 Cod penal, că legea penală veche este mai favorabilă, cu toate că cea în vigoare prevede limite de pedeapsă mai reduse pentru infracțiunea de spălare a banilor, astfel încât, prin raportare la aceasta, trebuia calculat și termenul general al prescripției răspunderii penale;

- potrivit art.154 alin.1 lit.c) Cod penal, termenul general de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea de spălare a banilor este de 8 ani, care, contrar aprecierii instanței de fond, nu curge de la data de 01.04.2008, când a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr. 1484/2008, ci de la data de 20.02.2008, când s-a perfectat contractul de vânzare-cumpărare nr. 517/2008, astfel încât acesta s-a împlinit pe 21.02.2016, deci anterior începerii urmăririi penale împotriva sa sub aspectul respectivei infracțiuni, fiind, astfel, incidente dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. f) Cod procedură penală.

Inculpata S.C. Reciplia S.R.L. a criticat sentinţa apelată sub aspecte de netemeinicie şi nelegalitate, invocând, în esenţă, următoarele:

- în prealabil, a solicitat să se constate că, în mod eronat, instanţa de fond a apreciat că numai o parte din hotărârile civile definitive, menţionate de inculpaţii S.C. Reciplia S.R.L. şi Roşu Robert Mihăiţă în cererile formulate, au autoritate de lucru judecat cu relevanţă asupra acuzaţiilor de abuz în serviciu, iar pentru celelalte hotărâri civile definitive nu ar fi incidente dispoziţiile art. 52 alin. 3 Cod penal;

- într-adevăr, infracţiunile de abuz în serviciu ce fac obiectul cauzei vizează exclusiv activităţile desfăşurate de inculpaţi în legătură cu retrocedarea imobilelor Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa, însă toate celelalte infracţiuni reţinute în sarcina inculpaţilor prin actul de sesizare, respective constituire a unui grup infracţional organizat, trafic de influenţă, cumpărare de influenţă şi spălare a banilor, au ca element comun împrejurarea că inculpatul Al României Paul Philippe nu era persoană îndreptăţită la retrocedare.

Prin urmare, instanţa de fond trebuia să reţină incidența dispozițiilor art. 52 alin. 3 Cod penal cu privire la toate hotărârile civile definitive, menționate în cuprinsul motivelor de apel.

- instanţa de fond a dispus condamnarea inculpatei pentru o altă faptă de trafic de influenţă decât cea reţinută în actul de sesizare.

În acest sens, s-a arătat că S.C. Reciplia SRL a fost condamnată pentru comiterea infracțiunii de trafic de influenţă în modalitatea pretinderii şi primirii bunurilor în legătură cu determinarea funcționarilor publici să urgenteze îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle lor de serviciu, însă acuzația adusă acesteia prin rechizitoriu vizează varianta normativă a pretinderii şi primirii bunurilor în legătură cu determinarea funcționarilor publici să îndeplinească un act contrar îndatoririlor lor de serviciu, fiind încălcate astfel prevederile art. 371 Cod procedură penală.

Pentru aceste considerente, a solicitat restituirea cauzei la instanța de fond în vederea rejudecării, fiind singurul remediu procesual prin care se garantează respectarea principiului dublului grad de jurisdicție în materie penală prevăzut de art. 2 din Protocolul nr. 7 adiţional la Convenţia Europeană a Drepturilor Omului.

- să se constate nelegalitatea interceptărilor și înregistrărilor comunicațiilor realizate în baza mandatelor de supraveghere emise conform art. 140 Cod procedură penală și a mandatelor de siguranță națională și să se dispună excluderea lor din ansamblul probator, întrucât au fost efectuate de un organ ce nu avea atribuții de cercetare penală, respectiv de Serviciul Român de Informații;

- contrar celor reținute de instanța de fond, să se constate incidența în cauză a Deciziilor Curții Constituționale nr. 51/2016, nr. 91//2018, nr. 802/2018, nr. 302/2017, nr. 26/2019 și 55/2020;

- înregistrările convorbirilor şi comunicațiilor telefonice din prezenta cauză au fost realizate de Serviciul Român de Informaţii care a efectuat şi transcrierea/redarea celor 188 de înregistrări (astfel cum rezultă din adresa nr. 570196/14.11.2018 emisă de această instituţie), cu încălcarea prevederilor referitoare la competenţa materială şi după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, ceea ce atrage sancțiunea nulităţii absolute reglementată în conţinutul art. 281 alin. 1 lit. b Cod procedură penală.

În acest sens, a arătat că inculpata S.C. Reciplia SRL a fost în imposibilitate de a-şi exercita dreptul de a contesta temeiurile de fapt şi de drept care au stat la baza emiterii mandatelor de siguranță națională, ca atare, raportat la deciziile Curţii Constituţionale nr. 91/2018 şi nr.802/2018, se impunea înlăturarea din materialul probator a înregistrărilor convorbirilor telefonice realizate în baza acestor mandate. Totodată, a arătat că Înalta Curte de Casaţie şi

Justiţie a refuzat declasificarea încheierilor care au stat la baza emiterii mandatelor de siguranţă naţională, însă văzând acuzaţiile ce au fost aduse inculpaţilor prin rechizitoriu, se poate concluziona că autorizarea interceptărilor comunicărilor telefonice a avut ca temei tezele art. 3 lit. f din Legea nr. 51/1991, declarate neconstituționale.

- instanţa trebuia să realizeze o analiză detaliată a activităților realizate de Serviciul Român de Informaţii în legătură cu înregistrările comunicărilor telefonice efectuate în baza mandatelor de siguranţă naţională, pentru a stabili, în mod concret, dacă s-a produs o încălcare a normelor privind competența materială şi după calitatea persoanei a organului de urmărire, în sensul celor statuate prin Decizia Curţii Constituţionale nr. 26/2019 şi să dispună măsurile legale.

În consecință, a solicitat, în temeiul dispoziţiilor art. 102 alin. 2 şi alin. 4 Cod procedură penală, excluderea din materialul probator a înregistrărilor convorbirilor telefonice şi eliminarea lor fizică din dosar, precum şi a proceselor-verbale de redare a acestor convorbiri, solicitare justificată de faptul că inculpatul Truică Remus a fost condamnat pentru săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă, iar instanţa de fond a valorificat şi aceste probe obţinute în mod nelegal.

- greşita condamnare a inculpatei S.C. Reciplia S.R.L. pentru infracţiunea de trafic de influenţă având în vedere că singurele probe directe pe care se bazează soluţia de condamnare a inculpatei S.C. Reciplia SRL sunt declaraţiile inculpatului Al României Paul Philippe şi ale martorei A României Lia Georgia, celelalte fiind probe indirecte, prezumţii simple, nejustificate.

În acest sens, a apreciat că în mod neîntemeiat instanţa a acordat valoare probatorie declaraţiilor inculpatului Al României Paul Philippe şi ale martorei A României Lia Georgia, întrucât acestea au fost date fără informarea apărătorilor aleşi ai inculpaţilor SC Reciplia SRL şi Truică Remus, între cei doi şi inculpaţi existau relaţii de duşmănie având în vedere că Al României Paul Philippe a depus la D.N.A – S.T. Braşov, la 23 ianuarie 2015, o plângere penală şi a formulat, la 15 aprilie 2015, un denunţ împotriva lor, iar ulterior aceştia şi-au nuanţat/retractat declaraţiile anterioare.

- faptul că audierea inculpatului Al României Paul Philippe, la data de 23 aprilie 2015, în dosarul de urmărire penală nr. 18/P/2015, s-a realizat în prezenţa avocatului său ales şi a unui traducător autorizat, nu reprezintă o garanţie că procurorul a consemnat corect cele declarate verbal de acesta, având în vedere că atunci când s-a realizat, prin comparaţie, verificarea conţinutului declaraţiei cu relatările verbale făcute de inculpat, în situaţia în care audierea a fost înregistrată cu mijloace audio/video, au fost constatate o serie de neconcordanțe; aceeași situaţie se constată şi cu privire la declaraţiile martorei A România Lia Georgia din 6 mai 2015 şi 8 ianuarie 2016;

- în mod eronat prima instanţă a dat valoare probatorie unui proiect de plângere penală datat 12 octombrie 2011, întrucât exista un dubiu serios cu privire la realitatea celor consemnate în acest înscris, având în vedere motivul şi scopul pentru care a fost întocmit de către martorul Rădulescu Veronel şi faptul ca nu a fost semnat de către inculpatul Al României Paul Philippe;

- plângerea penală depusă la D.N.A – S.T. Braşov la data de 23 ianuarie 2015 şi denunţul depus la D.N.A – S.T. Braşov la data de 15 aprilie 2015 au în cauză natura juridică a unor acte de sesizare a organelor de urmărire penală şi nu pot constitui mijloace de probă; dacă se va aprecia în sens contrar, să se constate că depunerea plângerii penale şi a denunţului s-a realizat la un interval mare de timp de la comiterea pretinselor fapte penale de către inculpatul Truică Remus (august - septembrie 2006), prin urmare, nu se poate aprecia că ele există;

- argumentul instanţei de fond pentru a înlătura apărările inculpatei S.C. Reciplia S.R.L. cu privire la motivele reale pentru care Al României Paul Philippe a decis formularea plângerii penale şi a denunţului mincinos, în sensul că din afirmaţiile martorului Togan Liviu rezultă că formularea plângerii penale şi a denunţului a fost exclusiv alegerea liberă a inculpatului Al României Paul Philippe, fără ca acesta să fie influenţat sau constrâns în vreun fel, este contrazis de declaraţia martorului Rădulescu Veronel dată în cursul urmăririi penale, în care a afirmat că el i-a recomandat inculpatului Al României Paul Philippe formularea plângerii penale, ca fiind singura soluţie de anulare a contractului, dar şi de declaraţia martorului Mircea Andrei Florin dată în cursul cercetării judecătoreşti, în care a afirmat că rezilierea contractului nu se putea face decât cu acordul inculpatei S.C. Reciplia S.R.L., iar ca urmare a eşecului demersurilor de renegociere a contractului, relaţia dintre aceasta şi Al României Paul Philippe a devenit tensionată, ceea ce l-a determinat pe cel din urmă să formuleze plângerea penală;

- susţinerile inculpatului Al României Paul Philippe din declaraţiile ulterioare prin care a negat săvârşirea infracţiunii de cumpărare de influenţă şi, corelativ, săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă de către inculpaţii Truică Remus şi S.C. Reciplia S.R.L., trebuie apreciate ca o manifestare de voinţă de retractare a plângerii penale şi a denunţului;

- inculpata S.C. Reciplia S.R.L. a fost condamnată în baza unor probe indirecte, respectiv declaraţiile martorilor Rădulescu Veronel, Mircea Andrei Florin, Togan Liviu, Cuniţa Mihaela, Alexandroiu Mihaela Irina, Aparaschivei Cristian Relu, Cucu Ionuţ, Căpanu George, Poenaru Liviu Traian, Dimofte Radu, Bejenaru Andrei, Oancea Florin şi declaraţia inculpatului Muşat Apostol, care nu fac dovada că între inculpaţii Truică Remus şi Al României Paul Philippe ar fi existat o discuţie în cadrul căreia primul să îi promită celui de-al doilea că îşi va folosi influenţa reală pe lângă funcţionarii ce au competenţă în retrocedarea celor două imobile (Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa);

- în mod greşit s-a stabilit de către instanţa de fond, pe baza unor prezumţii simple, nejustificate, în lipsa oricăror probe certe în acest sens, că inculpaţii Truică Remus şi S.C. Reciplia S.R.L. au săvârşit infracţiunea de trafic de influenţă cu prilejul negocierii şi încheierii contractului de transmitere a drepturilor din 21 septembrie 2006, învederând că în plângerea penală depusă la D.N.A – S.T. Braşov la data de 23 ianuarie 2015, inculpatul Al României Paul Philippe nu face precizări referitoare la împrejurările în care Truică Remus şi-ar fi traficat influenţa faţă de el, circumstanţe pe care le prezintă abia în declaraţiile date în calitate de suspect în dosarul penal nr. 18/P/2015 al D.N.A – S.T. Braşov şi de suspect/inculpat în dosarul nr. 259/P/2015; nici martora A României Lia Georgia în declaraţiile date în cursul urmăririi penale nu a făcut referire la faptul

că Truică Remus ar fi promis folosirea influenţei pentru dobândirea bunurilor retrocedate.

Pentru toate aceste considerente, a solicitat să se constate că materialul probator administrat în cauză nu face dovada că acţiunile întreprinse de Truică Remus, în numele SC Reciplia SRL, se circumscriu elementelor de tipicitate ale infracţiunii de trafic de influenţă.

- totodată, din probatoriul administrat nu rezultă nici împrejurarea că SC Reciplia SRL a acţionat cu forma de vinovăţie cerută de norma de incriminare, intenţia directă, având în vedere că inculpatul Truică Remus a fost înlăturat din proiect tocmai că nu a gestionat corespunzător relaţia comercială dintre Al României Paul Philippe şi Reciplia SRL, şi a folosit, în interes personal, importante sume de bani destinate derulării contractului de cesiune;

- inculpata S.C. Reciplia S.R.L. nu contestă că inculpatul Truică Remus a fost mandatat să negocieze şi să semneze contractul de cesiune, în numele şi interesul acesteia, prin procura specială emisă în 14 septembrie 2006 de către administratorul Sandra Merloni Horemans, nici faptul că în perioada 1 noiembrie 2006 - 9 mai 2010 activitatea sa a fost coordonată de inculpatul Truică Remus, însă acest fapt nu este suficient pentru a se reţine vinovăţia penală a persoanei juridice pentru activitatea ilicită desfășurată de mandatarul său;

- de asemenea, obținerea unui beneficiu financiar de către inculpata S.C. Reciplia S.R.L. de pe urma săvârșirii presupusei infracțiuni de trafic de influență de către inculpatul Truică Remus nu reprezintă un temei suficient pentru condamnarea penală a inculpatei;

- în subsidiar, să se constate că, potrivit art. 122 alin. 1^1 Cod penal (1969), termenele speciale de prescripţie a răspunderii penale pentru persoanele juridice se reduc la jumătate.

În acest sens, având în vedere că infracțiunea de trafic de influență prevăzută de art. 257 alin. 1 Cod penal (1969) este sancționată cu pedeapsa închisorii ale cărei limite de pedeapsă sunt între 2 şi 10 ani, iar în cazul persoanei juridice termenul general de prescripție a răspunderii penale este de 5 ani, acesta s-a împlinit pentru inculpata S.C. Reciplia S.R.L. la data de 14 ianuarie 2014, fără să fi intervenit acte întreruptive a acestui termen. Chiar şi în ipoteza în care s-ar aprecia că în cauză au fost efectuate acte în raport de care termenul de prescripție se consideră a fi întrerupt, să se constate că, la data de 14 iulie 2016, s-a împlinit şi termenul special de prescripție a răspunderii penale pentru infracţiunea de trafic de influență, de 7 ani şi 6 luni, sens în care se impune pronunțarea unei soluții de încetare a procesului penal pentru inculpata S.C. Reciplia S.R.L.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secţia penală la data de 24 decembrie 2019, fiind repartizată aleatoriu în sistem informatic Completului nr.4, cu prim termen de judecată la data de **30 ianuarie 2020.**

În şedinţa publică din data de 4 iunie 2020 s-a luat act că **inculpatul Roșu Robert Mihăiță și-a retras apelul** declarat împotriva sentinţei penale nr. 39 din 27.06.2019 a Curţii de Apel Braşov – Secţia penală, luându-se act de

manifestarea de voinţă a apelantului în acest sens prin încheierea de şedinţă din aceeaşi dată.

Aceeaşi poziţie procesuală au avut şi apelanţii **inculpați Tal Silberstein, Moshe Agavi** și **Benyamin Steinmetz**, care la termenul de judecată din 11 noiembrie 2020, prin mandatar Lamatic Bogdan Cosmin, cu procuri speciale depuse la dosar, **şi-au retras apelurile declarate** în cauză.

În cursul cercetării judecătoreşti efectuate în apel **au fost audiați următorii martori**, încuviințați de instanță prin încheierea din 4 iunie 2020: Alexandroiu Mihaela Irina și Togan Liviu, la data de 18 iunie 2020; Leți Octavian, Oancea Florin, Șerban Ionuț, Borbely Gabriel Dan, Țipluică Marian, Spirea Lucia, Cucu Petru Ionuț, Capanu George și Pascu Alexandru, la data de 26 iunie 2020; Aparaschivei Cristian Relu, Poenaru Liviu Traian și Goni Viorica, la data de 16 iulie 2020; Ciocoiu Alina Carmen, Valmar Ioana, Leaotă Elena și Popescu Ileana, la data de 24 septembrie 2020; Pădureanu Ion, la data de 28 septembrie 2020, iar la data de 5 noiembrie 2020, martora A României Lia Georgia.

De asemenea, Înalta Curte a încuviinţat audierea martorilor Dimofte Radu şi Bădulescu Petre, însă aceasta nu a fost posibilă, din motive obiective, sens în care s-a făcut aplicarea art.383 alin.4 Cod procedură penală, dându-se citire în şedinţă publică declaraţiilor date de aceştia în cursul procesului penal.

În şedinţa publică din 16 iulie 2020, apelanta intimată inculpată Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, prin apărător ales, a solicitat readministrarea probei testimoniale cu martorii audiaţi la termenul anterior, susţinând că aceasta s-a realizat în condiţiile în care inculpata nu a fost prezentă, fiind nelegal citată, iar reprezentarea acesteia a fost asigurată de către avocatul din oficiu.

Înalta Curte a respins, însă, această solicitare, întrucât, încă de la termenul din 12 martie 2020, a dispus menţinerea delegaţiilor apărătorilor din oficiu, punându-le acestora în vedere să studieze dosarul pentru a putea formula oricând concluzii în apărarea inculpaţilor pe care îi reprezintă, aspect ce a fost învederat la termenul anterior şi avocatului ce a asigurat asistenţă juridică din oficiu inculpatei.

Astfel, la momentul audierii martorilor ce o vizau pe apelantă, apărătorul din oficiu le-a adresat acestora întrebări în raport cu acuzaţiile aduse inculpatei, care au fost consemnate fie în declaraţiile luate, fie în încheierea de şedinţă, după cum acestea au fost admise sau respinse.

În ce priveşte procedura de citare a inculpatei, Înalta Curte a reţinut că aceasta a fost legal îndeplinită la termenul din 26 iunie 2020, când s-a procedat la audierea martorilor a căror reascultare s-a solicitat, întrucât, începând cu termenul de judecată din data de 12 martie 2020, când s-a prezentat primul său apărător ales, avocat Chiciu Alexandru, aceasta a primit termen în cunoştinţă, conform art.353 alin.2 Cod procedură penală.

În privinţa inculpaţilor, aceştia au arătat că **nu doresc să dea o nouă declaraţie în faţa instanţei de apel, cu excepţia inculpaţilor Truică Remus, Al României Paul Philippe şi Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela.**

Ca atare, la termenele de judecată din 28 septembrie şi 14 octombrie 2020 **a fost audiat inculpatul Truică Remus**, iar la termenul de judecată din 10

noiembrie 2020 **s-a procedat la audierea inculpatului Al României Paul Philippe**, în prezenţa traducătorului autorizat de limbă engleză.

În privinţa inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în şedinţa de judecată din 28 septembrie 2020, la interpelarea instanţei, aceasta a arătat că, datorită problemelor de sănătate cauzate de tensiunea arterială şi a perioadei de timp petrecută la sediul instanţei, nu poate da declaraţii în cauză la acest termen.

Înalta Curte a învederat că inculpata şi-a exprimat încă de la începutul judecării cauzei în apel poziţia procesuală de a da declaraţie în cauză şi că aceasta reprezintă un drept şi nu o obligaţie, iar prezenţa apelantei la instanţă pe o perioadă mai mare de timp la acest termen de judecată s-a datorat necesităţii administrării probatoriului încuviinţat în faza apelului.

În consecinţă, s-a pus în vedere apelantei intimate inculpate Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela să se prezinte la următorul termen fixat în cauză, din 14 octombrie 2020, în vederea audierii în faţa instanţei de apel.

La termenul de judecată din 14 octombrie 2020, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela nu s-a prezentat în instanţă, absenţa acesteia fiind justificată de apărătorul său ales, avocat Gherase Iustina, prin aceea că inculpata a sosit în România la data de 9 octombrie 2020 şi, deşi efectuase testul Covid-19, conform legii române a trebuit să intre în carantină.

În consecinţă, Înalta Curte a pus în vedere apărătorului ales al apelantei intimate inculpate Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela să ia legătura cu clienta sa pentru a evita situaţiile care presupun intrarea într-o nouă perioadă de carantină, astfel încât aceasta să poată să se prezinte la următorul termen de judecată, din 5 noiembrie 2020, în vederea audierii.

În şedinţa de judecată din 5 noiembrie 2020, având în vedere mențiunile făcute de medicul instituţiei raportat la faptul că inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela revenise în ţară pentru o perioadă de 72 de ore, instanţa, pentru a-i respecta dreptul la un proces echitabil și a-i da posibilitatea de a participa la ședința de judecată şi de a lua cunoştinţă de aspectele dezbătute pe parcursul ei (audierea martorei și toate celelalte măsuri dispuse cu respectarea principiilor oralității şi contradictorialității), i-a permis acesteia accesul în sediul Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, Sala Pașilor Pierduți, însă cu respectarea anumitor obligaţii impuse de situaţia sanitară generată de pandemie, respectiv să păstreze o distanţă de minim 5 metri faţă de orice altă persoană (parte în cauză sau personal al instanței), recomandându-i, totodată, şi efectuarea unui test Covid-19 la o perioadă de 8 zile de la data întoarcerii în România, motiv pentru care Înalta Curte s-a aflat în imposibilitatea obiectivă de a proceda la audierea inculpatei la acest termen de judecată.

Cu toate acestea, Înalta Curte a iterat apărătorului ales al apelantei intimate inculpate Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, avocat Gherase Iustina, că, pentru a permite părţilor să aprecieze în legătură cu posibilitatea de a participa la soluționarea cauzei, date fiind condițiile impuse de pandemie, prin încheierea din 14 octombrie 2020, au fost fixate toate termenele care se vor acorda în cauză, respectiv cele din datele de 5 noiembrie, 10 noiembrie, 11 noiembrie şi 13 noiembrie 2020.

De asemenea, Înalta Curte a arătat că audierea inculpatei în fața instanței de apel constituie o posibilitate conferită de normele procedurale, și nu o

obligaţie, iar dacă apelanta se va prezenta la următorul termen de judecată, se va proceda la audierea acesteia.

Totodată, a reamintit aceluiaşi apărător ales că, la termenul anterior, i s-a pus în vedere clientei sale să evite situaţiile care presupun intrarea în carantină, astfel încât aceasta să se prezinte în vederea audierii.

Având în vedere cele susținute de apărătorul ales al apelantei inculpate, potrivit cărora clienta sa, la următorul termen de judecată, se va afla în carantină, indiferent dacă rămâne în țară sau pleacă în Belgia, Înalta Curte i-a adus la cunoștință că acestea sunt aspecte asupra cărora inculpata a apreciat atunci când a decis să facă deplasarea în Belgia, că instanța a comunicat părților termenele de judecată pentru a le permite acestora să hotărască în legătură cu posibilitatea de a participa la soluționarea cauzei, date fiind condițiile impuse de pandemie și că, față de cererile formulate anterior de apelantă în cauză, într-o situație similară, aceasta este singura în măsură să întreprindă demersurile necesare care să îi permită, în condiții de siguranță și cu respectarea normelor legale, participarea la judecata apelului.

Prin urmare, Înalta Curte a pus în vedere apelantei intimate inculpate Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela să se prezinte la următorul termen acordat în cauză, din 10 noiembrie 2020, în vederea audierii.

În pofida dispoziţiilor instanţei de la termenele anterioare, apelanta intimată inculpată a ales să nu se prezinte la termenul de judecată din 10 noiembrie 2020, apărătorul său ales învederând că, pentru a evita intrarea în carantină, aceasta a rămas în Belgia, motiv pentru care a solicitat acordarea unui termen rezonabil pentru ca inculpata să se poată deplasa la instanță în vederea audierii, susţinând că aceasta este în prezent în stare gravă de sănătate și se află în repaus la pat.

Înalta Curte a respins cererea formulată de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, ca neîntemeiată, având în vedere că instanța a comunicat încă din luna septembrie 2020 calendarul şedinţelor de judecată, astfel încât părțile să aibă posibilitatea de a-și gestiona activitățile aşa încât să poată fi prezente la termenele fixate. Totodată, în şedinţa de judecată din 28 septembrie 2020, inculpata a precizat că dorește să fie audiată, însă doar după epuizarea întregului probatoriu, ulterior precizând că nu poate da declarație, în considerarea faptului că nu se simțea bine.

Prin urmare, faţă de cele învederate, deşi a depus toate diligenţele necesare, **Înalta Curte nu a putut proceda la audierea apelantei intimate inculpate Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela în faza apelului, din motive imputabile exclusiv acesteia.**

***Examinând sentinţa atacată prin prisma criticilor formulate de Ministerul Public, de părţile civile şi de inculpaţi, dar şi din oficiu, sub toate aspectele de fapt şi de drept, potrivit art. 417 alin. 2 Cod procedură penală, Înalta Curte a reţinut următoarele*:**

I. Cu privire la criticile formulate de Ministerul Public, apelanta parte civilă R.N.P. - Romsilva şi apelanţii inculpaţi Marcovici Marius Andrei şi S.C.Reciplia S.R.L., în legătură cu incidenţa art.52 alin.3 Cod procedură penală:

Instanța de fond a apreciat că sunt întemeiate, în parte, cererile formulate în temeiul art. 52 alin.3 Cod procedură penală, de inculpaţii Roşu Robert şi S.C.Reciplia S.RL., în sensul că au relevanță din perspectiva autorității de lucru judecat doar acele hotărâri prin care s-a statuat definitiv asupra calității de moștenitor a inculpatului Al României Paul Philippe de pe urma fostului Rege Carol al II-lea și cele prin care se recunoaște dreptul acestuia de a solicita retrocedarea celor două imobile (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa), în baza legilor speciale de retrocedare a imobilelor preluate abuziv în proprietatea statului, respectiv hotărârea nr. 132/06.02.1955, pronunțată în dosarul nr. 234/1954 al Secției I a Tribunalelor Judiciare de la Lisabona, Portugalia, recunoscută prin decizia nr. 954/14.02.2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 5696/20009 în procedura de exequatur; sentința civilă nr. 1872/26.06.200, pronunțată de Judecătoria Buftea în dosarul nr. 3387/2003 și sentința civilă nr. 1496/16.05.2005, pronunțată de Judecătoria Buftea în dosarul nr. 378/2005 (pentru Pădurea Snagov), precum și sentința civilă nr. 2146/06.01.2013 a Tribunalului București, Secția a III-a civilă, pronunțată în dosarul nr. 22069/3/2013 (pentru terenul Ferma Regală Băneasa).

În esență, judecătorul instanței de fond a apreciat, în considerarea principiului securității raporturilor juridice și al respectării dreptului la un proces echitabil, că existența unor hotărâri judecătorești în materie civilă, prin care s-a stabilit calitatea de moștenitor și dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita retrocedarea celor două imobile (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa), nu permite o interpretare contrară a acestor elemente de fapt decât dacă s-ar fi constatat săvârșirea unei infracțiuni în legătură cu pronunțarea lor, ipoteză în care, pe calea revizuirii, acestea ar fi fost desființate și nu mai puteau produce efecte juridice în legătură cu aspectele asupra cărora au statuat, situație care nu se regăsește în cauză.

În privinţa hotărârilor judecătoreşti în legătură cu care prima instanţă a apreciat că au autoritate de lucru judecat în prezenta cauză penală, instanţa de apel a arătat că relevanţa acestora în analiza acuzaţiilor aduse inculpaţilor va fi examinată ulterior, în considerentele deciziei, cu referire la infracţiunile de abuz în serviciu săvârşite în legătură cu restituirea Pădurii Snagov şi a fostei Ferme Regale Băneasa.

În acest punct al analizei, contrar concluziei la care a ajuns instanţa de fond, instanţa de apel a constatat că aspectele soluţionate de instanţele civile prin respectivele hotărâri judecătoreşti nu constituie chestiuni prealabile, în condiţiile art. 52 alin. 3 Cod procedură penală.

Astfel, în ceea ce priveşte hotărârea nr. 132/1955 a Tribunalului de la Lisabona, instanţa de apel a reţinut că aceasta a fost recunoscută abia prin sentinţa civilă nr. 182 din 29.12.2008 a Tribunalului Teleorman, rămasă irevocabilă prin decizia nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie.

Prin urmare, această hotărâre nu a existat la data comiterii faptelor imputate inculpaţilor în prezenta cauză (la data de 1.11.2006, când a fost constituit grupul infracţional organizat, la data de 9.03.2006, când Comisia locală Snagov a aprobat şi semnat anexa 37, la datele de 7.07.2006 şi 2.03.2007, când Comisia judeţeană Ilfov de fond funciar a emis hotărârile nr. 1156 şi nr.

661, prin care s-a validat anexa nr. 37, retrocedându-se inculpatului Al României Paul suprafaţa totală de 46,78 ha fond forestier în Pădurea Snagov, precum şi la datele de 2.09.2008 şi 26.09.2008, când Consiliul de Administraţie al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor a analizat şi dispus retrocedarea către acelaşi inculpat a suprafeţei de 170.924,975 mp, aferentă fostei Ferme Regale Băneasa).

Or, ceea ce se impută inculpaţilor în prezenta cauză, între altele, este tocmai faptul că au acţionat pentru obţinerea unor terenuri revendicate de inculpatul Al României Paul, în condiţiile în care, la datele şi în perioadele sus-menţionate, calitatea acestuia, de nepot al fostului Rege Carol al II-lea, nu era dovedită printr-o hotărâre irevocabilă de recunoaştere a hotărârii judecătoreşti pronunţate de Tribunalul de la Lisabona în anul 1955.

Împrejurarea că, ulterior comiterii faptelor, o asemenea hotărâre a fost pronunţată, este lipsită de relevanţă şi nu înlătură retroactiv eventualul caracter ilicit al acţiunilor inculpaţilor, căci acesta nu poate fi apreciat decât la data săvârşirii faptelor, în raport cu actele existente la acel moment şi despre care aceştia aveau cunoştinţă.

În privinţa sentinţelor civile nr. 1872/2003 şi nr. 1496/2005, pronunţate de Judecătoria Buftea, a căror autoritate de lucru judecat a fost invocată de prima instanţă în analiza acuzaţiilor aduse inculpaţilor în legătură cu restituirea Pădurii Snagov, instanţa de apel a reţinut că ceea ce li se impută acestora este, în esenţă, încălcarea, în calitate de membri ai Comisiei locale şi ai celei judeţene de fond funciar, a obligaţiei prevăzute explicit în art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, de a verifica în mod riguros existenţa actelor doveditoare, precum şi pertinenţa, verosimilitatea, autenticitatea şi concludenţa acestora, cu ocazia soluţionării cererilor de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere.

În concret, inculpaţilor li se impută că nu au analizat conform dispoziţiilor legale actele sus-menţionate, căci dacă ar fi făcut-o, ar fi constatat, între altele, că inculpatul Al României Paul Philippe nu a făcut dovada dreptului de proprietate al presupusului său autor, fostul Rege Carol al II-lea, asupra Pădurii Snagov.

Or, niciuna dintre cele două comisii nu a fost parte în procesul civil soluţionat prin sentinţa civilă nr. 1872/2003 a Judecătoriei Buftea, iar Comisia locală Snagov nici în cea de-a doua cauză civilă, soluţionată prin sentinţa civilă nr. 1496/2005 a aceleiaşi instanţe şi, prin urmare, nu erau dispensate de îndeplinirea obligaţiei care le revenea, conform art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, de a verifica temeinic toate înscrisurile existente în dosarul administrativ, cu specială referire la existenţa titlului de proprietate al fostului Rege Carol al II-lea, ca autor invocat de inculpatul Al României Paul în cererea de restituire a 46,78 ha din Pădurea Snagov, cu atât mai mult cu cât aceasta forma obiectul unei proceduri distincte de cele desfăşurate până la acel moment.

De altfel, cele două sentinţe ale Judecătoriei Buftea nu au format obiectul analizei Comisiilor locale şi judeţene de fond funciar, neregăsindu-se vreo menţiune cu privire la ele în actele întocmite de acestea.

În fine, în privinţa sentinţei civile nr. 2146/2013 a Tribunalului Bucureşti, Secţia a III-a civilă, aceasta a fost valorificată de prima instanţă pentru a justifica legalitatea deciziei nr. 30 din 26.09.2008 a Consiliului de Administraţie al

Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, prin care s-a restituit inculpatului Al României Paul Philippe o suprafaţă de 170.924,975 mp aferentă fostei Ferme Regale Băneasa.

În realitate, dincolo de împrejurarea că a fost pronunţată după circa 5 ani de la decizia sus-menţionată, aşa cum se poate observa din conţinutul său, sentinţa civilă invocată nu a cenzurat legalitatea deciziei nr. 30 din 26.09.2008, în condiţiile în care instanţa civilă a fost învestită cu cererea inculpatului Al României Paul de acordare a unor măsuri reparatorii pentru suprafaţa de teren rămasă nerestituită.

Admiţând cererea inculpatului, instanţa civilă a constatat că, de vreme ce Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor a soluţionat notificarea în baza Legii nr. 10/2001, recunoscând anterior „ preluarea abuzivă a imobilului din patrimoniul autorului reclamantului, cât şi calitatea acestuia de persoană îndreptăţită la despăgubiri”, acesta avea obligaţia de a soluţiona notificarea şi pentru diferenţa rămasă nerestituită, prin acordarea de măsuri reparatorii.

Cu alte cuvinte, instanţa civilă şi-a întemeiat hotărârea pe conduita adoptată anterior de institut, cu ocazia emiterii deciziei nr. 30/2008, fără a mai analiza astfel dacă dispoziţiile Legii nr. 10/2001 erau sau nu incidente la data soluţionării cererii iniţiale.

Astfel, printre acuzaţiile aduse inculpaţilor, se regăseşte şi aceea potrivit căreia notificarea formulată de inculpatul Al României Paul Philippe vizând fosta Fermă Regală Băneasa nu putea fi analizată prin prisma Legii nr. 10/2001, prin raportare la dispoziţiile art. 8 alin. 1 din această lege, care excludeau din sfera sa de aplicare terenurile care fuseseră situate în extravilan la data preluării lor de către stat.

Or, aşa cum se poate constata din cuprinsul hotărârii civile a cărei autoritate de lucru judecat se invocă, instanţa civilă nu a cercetat un asemenea aspect şi nici nu o putea face, ţinând seama de obiectul cauzei cu care fusese învestită.

Prin urmare, această sentinţă civilă nu a analizat actele care au stat la baza emiterii deciziei nr. 30 din 26.09.2008 a Consiliului de Administraţie al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor şi nu a avut în vedere împrejurările faptice care fac obiectul prezentei cauze penale, astfel încât hotărârea instanţei civile menţionate anterior nu poate avea autoritate de lucru judecat în prezenta cauză.

Pentru toate aceste considerente, instanţa de apel a apreciat criticile formulate de Ministerul Public şi apelanta parte civilă R.N.P.- Romsilva ca fiind fondate, sens în care, urmare a admiterii căilor de atac promovate de apelanţi şi a rejudecării cauzei, a respins, ca neîntemeiate, cererile formulate de inculpații Roşu Robert Mihăiţă şi SC Reciplia SRL în temeiul art. 52 alin. 3 Cod procedură penală.

În legătură cu celelalte sentințe pronunțate de instanțele civile, menționate de cei doi inculpaţi în cuprinsul aceloraşi cereri, instanţa de apel a constatat, contrar susţinerilor apelanţilor inculpaţi Marcovici Marius Andrei şi S.C.Reciplia S.R.L., că instanța de fond, în mod justificat, a apreciat că aceste hotărâri nu pot avea caracterul de chestiune prealabilă în cauză, întrucât privesc

alte bunuri revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe decât cele care fac obiectul judecății (terenul forestier situat în Pădurea Snagov și fosta Fermă Regală Băneasa).

Astfel, prin sentinţa civilă nr. 2038/27.08.2008, pronunţată de Judecătoria Reşiţa și decizia civilă nr. 207/R/30.03.2009, pronunţată de Tribunalul Caraș-Severin, Secţia civilă, ambele în dosarul nr. 3850/290/2007, se recunoaște dreptul lui Al României Paul Philippe de a solicita restituirea bunului imobil denumit generic „Imobilul reprezentând Moşia Regală Iersig"; prin sentinţa civilă nr. 932/2.04.2007, pronunţată de Judecătoria Bârlad și decizia civilă nr. 839/R/4.07.2007, pronunţată de Tribunalul Vaslui, Secţia civilă, se recunoaște dreptul lui Al României Paul Philippe de a solicita restituirea bunului imobil denumit generic „Imobilul teren agricol aparţinând Moşiei Regale Zorleni"; prin decizia civilă nr. 182/A/23.03.2009, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a III-a civilă și pentru cauze cu minori şi de familie, în dosarul nr. 35827/3/2005 (1444/2008), se recunoaște dreptul lui Al României Paul Philippe de a solicita restituirea bunului imobil denumit generic „Imobilul situat în Bucureşti, Aleea Modrogan nr. 1, Sectorul 1"; prin decizia civilă nr. 109/A/5.07.2012, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a IX-a civilă în dosarul nr. 3878/2/2012, se recunoaște dreptul lui Al României Paul Philippe de a solicita restituirea bunului imobil denumit generic „Imobilul situat în Bucureşti, str. Mircea Eliade nr. 12/colţ cu str. Jean Monet, Sectorul 1"; prin sentinţa civilă nr. 500/16.05.2006, pronunţată de Tribunalul Prahova, Secţia civilă, în dosarul nr. 3127/2006 şi decizia civilă nr. 435/13.12.2006 a Curţii de Apel Ploieşti, Secţia civilă, pronunţată în dosarul nr. 5425/42/2006, se recunoaște dreptul lui Al României Paul Philippe cu privire la restituirea bunului imobil denumit generic „Imobilul situat în Sinaia, str. Th. Aman nr. 2 (fosta 6 Martie)"; prin sentinţa civilă nr. 679/20.06.2006, pronunţată de Tribunalul Prahova, Secţia civilă, în dosarul nr. 3128/2006 și decizia civilă nr. 4792/9.07.2008, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Secţia civilă și de proprietate intelectuală în dosarul nr. 6322/42/2006, se recunoaște dreptul lui Al României Paul Philippe cu privire la restituirea bunului imobil denumit generic „Imobilul situat în Sinaia, str. Pictor Luchian nr.5"; prin decizia civilă nr. 3378/14.06.2013, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie și Justiţie, Secţia I-a civilă în dosarul nr. 3878/2/2012, se recunoaşte dreptul lui Al României Paul Philippe de a solicita restituirea bunurilor moştenite de la Regele Carol al II-lea, chiar dacă la data notificărilor era în viață tatăl sau, Carol Mircea Grigore.

Or, niciunul dintre aceste imobile nu face obiectul cercetărilor în prezenta cauză, motiv pentru care aspectele asupra cărora s-a statuat prin aceste hotărâri nu au caracter de chestiune prealabilă, în sensul art. 52 alin. 3 Cod procedură penală.

II. 1. Cu privire la criticile formulate de Ministerul Public şi apelanţii inculpaţi Truică Remus, Al României Paul Philippe, Andronic Dan Cătălin și Mateescu Lucian Claudiu referitoare la constatarea nulității absolute a interceptărilor convorbirilor și comunicărilor telefonice efectuate în baza mandatelor de supraveghere tehnică emise de judecătorul de drepturi și libertăți, precum și a interceptărilor convorbirilor și comunicărilor

telefonice realizate în baza unor mandate de siguranță națională, cu consecinţa excluderii lor din ansamblul probator:

În analiza cererilor de înlăturare a mijloacelor de probă rezultate din interceptarea comunicaţiilor efectuată în baza unor mandate de siguranţă naţională emise în temeiul Legii nr. 51/1991, instanţa de apel a avut ca punct de plecare considerentele Deciziei nr. 91/2018 a Curţii Constituţionale, potrivit cărora „dispoziţiile legii privind securitatea naţională nu conferă calitatea de probă/mijloc de probă datelor şi informaţiilor rezultate din activităţi specifice culegerii de informaţii care presupun restrângerea exerciţiului unor drepturi sau libertăţi fundamentale ale omului, autorizate potrivit Legii nr. 51/1991. Doar dispoziţiile art. 139 alin. 3 din Codul de procedură penală ar putea conferi calitatea de mijloc de probă înregistrărilor rezultate din activităţi specifice culegerii de informaţii, autorizate potrivit Legii nr. 51/1991, iar nu dispoziţiile art. 11 lit. d din Legea nr. 51/1991".

Făcând trimitere la aceste considerente, prima instanţă a reţinut că, întrucât dispoziţiile art. 139 alin. 3 Cod procedură penală sunt în vigoare şi nu au fost declarate neconstituţionale, ele constituie baza pentru reţinerea ca mijloace de probă în procesul penal a înregistrărilor efectuate în baza mandatelor de siguranţă naţională.

Instanţa de apel a reţinut că, ulterior soluţionării cauzei în primă instanţă (27.06.2019), prin Decizia Curţii Constituţionale nr. 55/2020 a fost admisă excepţia de neconstituţionalitate şi s-a constatat că dispoziţiile art. 139 alin. 3 teza finală din Codul de procedură penală sunt constituţionale în măsura în care nu privesc înregistrările rezultate ca urmare a efectuării activităţilor specifice culegerii de informaţii care presupun restrângerea exerciţiului unor drepturi sau libertăţi fundamentale ale omului desfăşurate cu respectarea prevederilor legale, autorizate potrivit Legii nr. 51/1991.

În consecinţă, având în vedere Deciziile Curţii Constituţionale nr. 91/2018 şi nr. 55/2020, în prezent nu mai există un temei legal pentru valorificarea, ca mijloace de probă în procesul penal, a înregistrărilor efectuate în baza unor mandate de siguranţă naţională, inclusiv în situaţia în care activităţile specifice culegerii de informaţii au fost *„desfăşurate cu respectarea prevederilor legale" şi au fost "autorizate potrivit Legii nr. 51/1991"*.

Având în vedere că deciziile Curţii Constituţionale sunt obligatorii de la data publicării lor în Monitorul Oficial, ele produc efecte inclusiv în cauzele pendinte, astfel încât, prin voinţa Curţii Constituţionale, înregistrările efectuate în baza unor mandate de siguranţă naţională nu mai pot fi folosite ca mijloace de probă nici în prezenta cauză.

Excluderea înregistrărilor rezultate din punerea în aplicare a unor mandate de siguranţă naţională este efectul direct al Deciziei Curţii Constituţionale nr. 55/2020, care nu a lăsat la latitudinea instanţei de judecată să facă vreo apreciere asupra legalităţii emiterii acestora, ci a impus excluderea lor dintre mijloacele de probă care pot fi folosite în cadrul unui proces penal, lipsind practic de efecte, în privinţa acestor înregistrări, şi dispoziţiile art. 97 alin. 2 lit. f Cod procedură penală, potrivit cărora, în procesul penal, proba poate fi obţinută *„prin orice alt mijloc de probă care nu este interzis prin lege"*.

Aşadar, excluderea acestor înregistrări nu este consecinţa constatării vreunei nulităţi (lucru care nici nu ar fi posibil, câtă vreme aceasta este o sancţiune care se aplică unor acte întocmite de organele judiciare în cadrul unui proces penal), ci efectul direct al deciziei Curţii Constituţionale nr. 55/2020, care este echivalentul unei legi, în sensul avut în vedere de art. 97 alin. 2 lit. f Cod procedură penală.

Prin urmare, deşi instanţa de fond, ca şi inculpaţii, au avut acces, în condiţiile respectării legislaţiei privitoare la protecţia informaţiilor clasificate, inclusiv la încheierile care au stat la baza emiterii acestor mandate, iar o parte dintre acestea au fost emise şi în baza temeiului prevăzut în art. 3 lit. l din Legea nr. 51/1991 care nu a fost declarat neconstituţional, intervenirea Deciziei Curţii Constituţionale nr. 55/2020 după data pronunţării hotărârii apelate, care a declarat neconstituţionale prevederile art. 139 alin. 3 Cod procedură penală, impune excluderea înregistrărilor convorbirilor obţinute în baza mandatelor de siguranţă naţională, ca efect direct al acestei decizii, instanţa de judecată fiind pusă în imposibilitatea de a le cenzura sub aspectul legalităţii şi, prin aceasta, de a le valorifica din punct de vedere probator în cadrul prezentului proces penal.

În aceste condiţii, instanţa de apel nu a mai analizat critica Ministerului Public referitoare la reţinerea de către prima instanţă a unei valori probatorii reduse a interceptărilor efectuate în baza mandatelor de siguranţă naţională.

În privința legalității mijloacelor de probă a interceptărilor convorbirilor și comunicărilor telefonice, obținute în perioada 10.11.2015 - 09.12.2015, în baza mandatelor de supraveghere tehnică potrivit Codului de procedură penală, instanţa de apel a constatat că aspectele invocate de inculpați au făcut obiectul verificărilor în procedura de cameră preliminară și până la acest moment nu au intervenit modificări legislative ori aspecte ce țin de constituționalitatea normei procedurale aplicabile la momentul obținerii lor, care să impună analiza. Mai mult, s-a observat că aceste interceptări nici nu au fundamentat soluția pronunțată în cauză de instanța de fond.

2. Cu privire la criticile formulate de apelanţii inculpaţi Andronic Dan Cătălin și Mateescu Lucian Claudiu referitoare la nulitatea absolută a percheziţiilor informatice:

Aspectele privind legalitatea administrării probei constând în percheziția informatică realizată asupra suporturilor aparținând inculpatului Andronic Dan Cătălin au făcut obiectul analizei în procedura de cameră preliminară, prin prisma sancțiunii nulității relative, astfel cum era reglementată la acel moment, sens în care s-a apreciat că nu se impune înlăturarea ei din ansamblul probator, criticile inculpatului vizând aspecte de nelegalitate ce țin de încălcarea prevederilor art. 168 alin. 11 Cod procedură penală (referitoare la prezența inculpatului la efectuarea percheziției).

În privinţa criticilor de nelegalitate formulate de inculpaţii Andronic Dan Cătălin și Mateescu Lucian Caludiu, instanţa de apel a constatat, în acord cu instanța de fond, că sintagma „ competența organelor de urmărire penală” la care se referă art. 281 alin. 1 lit. b Cod procedură penală, vizează normele atributive de competență după materie și calitatea persoanei a organelor de urmărire penală, enumerate limitativ în conținutul art. 55 alin. 1 și 3 Cod procedură penală, respectiv a procurorului și organelor de cercetare penală (ale poliției și

ofițerii de poliție judiciară) și nu cele referitoare la competența specialiștilor chemați să ofere sprijin tehnic organelor de urmărire penală în realizarea anumitor activități procedurale (cum este cazul specialistului în domeniul informatic).

Ca atare, efectuarea percheziției informatice fără a fi prezent un specialist IT sau un ofițer de poliție specializat, astfel cum prevăd dispozițiile art. 168 alin. 12 Cod procedură penală, nu poate fi sancționată cu nulitatea absolută, având în vedere că specialistul nu face parte din organele de urmărire penală la care se referă dispozițiile art. 281 alin. 1 lit. b Cod procedură penală (cu referire la mențiunile din adresa emisă de D.N.A – Serviciul Teritorial Brașov din data de 21.03.2019 invocată de apărare). Cum sancțiunea ce intervine este cea a nulității relative, nulitatea mijlocului de probă a percheziției informatice efectuate în cursul urmăririi penale, încuviințată de judecătorul de drepturi și libertăți prin încheierea nr. 9/MSP/15.12.2015, ar fi putut fi invocată cel mai târziu în procedura de cameră preliminară, în condițiile dovedirii vătămării care nu ar fi putut fi înlăturată în alt fel.

Or, așa cum s-a arătat, niciunul din cei doi inculpați nu au invocat în procedura de cameră preliminară aspecte care să atragă incidența sancțiunii nulității absolute, reglementată de art. 281 alin. 1 lit. b Cod procedură penală, iar o interpretare extensivă a dispozițiilor exprese și limitative din conținutul art. 55 Cod procedură penală, astfel cum s-a susținut de apărare, nu este posibilă. Ca atare, susținerile inculpaților sub acest aspect sunt neîntemeiate și nu pot conduce la înlăturarea probelor și a mijlocului de probă prin care acestea au fost obținute, respectiv a documentelor, a corespondenței electronice purtate de inculpați, informațiilor obținute și procesului-verbal de efectuare a percheziției informatice.

În ceea ce privește probele obținute în urma acestor percheziții informatice, s-a constatat, contrar susținerilor apărării, că ele au fost ridicate și analizate de specialiștii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, Serviciul Teritorial Brașov, în prezența apărătorilor aleși, care au realizat activitățile de căutare și copiere a dispozitivelor electronice după cuvinte cheie indicate de procuror, astfel cum rezultă din notele depuse la instanța de fond la data de 9 mai 2019, prin care parchetul a prezentat în detaliu cum s-au obținut aceste date informatice.

În concluzie, raportat la toate aceste considerente, în analiza acuzaţiilor aduse inculpaților în prezenta cauză, instanţa de apel nu a avut în vedere interceptările efectuate în baza mandatelor de siguranță națională și procesele-verbale de redare a acestor interceptări, soluţia fiind fundamentată pe celelalte mijloace de probă administrate, respectiv declaraţiile inculpaților/suspecțiilor, declaraţiile martorilor, înscrisurile aflate la dosar, rapoartele de expertiză şi de constatare tehnico-ştiinţifică, datele și informațiile ce rezultă din percheziţiile informatice și domiciliare (inclusiv cele de la sediile cabinetelor de avocatură și birouri notariale), precum şi convorbirea în mediu ambiental realizată la domiciliul inculpatului Al României Paul Philippe.

III. Cu privire la criticile formulate de Ministerul Public şi de apelanţii inculpaţi Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și

Mateescu Lucian Claudiu în legătură cu infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat:

Examinând criticile formulate de Ministerul Public și de apelanții inculpați Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Mateescu Lucian Claudiu, raportat la aspectele reținute de instanța de fond și ansamblul probator administrat în cauză, Înalta Curte a apreciat ca fiind întemeiate, în parte, susținerile parchetului și, ca neîntemeiate, argumentele invocate de apărătorii inculpaților, pentru considerente arătate în continuare.

În urma reexaminării actelor şi lucrărilor dosarului, instanţa de apel a observat că instanța de fond, în aprecierea stării de fapt reținute în actul de sesizare, a analizat trunchiat și în mod separat activitatea derulată de inculpați, prin prisma existenței infracțiunilor de corupție şi asimilate lor, și doar prin raportare la constatarea întrunirii elementelor constitutive ale acestora a făcut aprecieri asupra elementelor ce țin de grupul infracțional organizat și activitatea derulată de inculpați în cadrul acestuia, ajungând în mod eronat la concluzia că acțiunile lor nu se circumscriu elementelor constitutive ale infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, în modalitatea constituirii și aderării.

În ceea ce privește încadrarea juridică dată faptelor, instanţa de apel a constatat că în actul de sesizare se menționează că scopul constituirii grupului infracțional organizat a constat în dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăților (Legea nr. 10/2001, Legea nr. 247/2005), prin comiterea unor infracțiuni de corupție sau asimilate acestora. Având în vedere că pentru o parte dintre inculpații care au constituit grupul infracțional organizat (Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță) s-a dispus trimiterea în judecată și pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave, infracțiune care intră în scopul grupului infracțional organizat și ale cărei limite de pedeapsă sunt mai mari de 10 ani închisoare, s-a apreciat că se impune a fi reținută forma agravată a infracțiunii, reglementată în conținutul alin. 2 al normei de incriminare.

Prin urmare, apreciind ca fiind întemeiată solicitarea parchetului, *Înalta Curte*, ca urmare a admiterii apelulului declarat de acesta şi a rejudecării cauzei, *a dispus schimbarea încadrării juridice* dată faptelor reținute în sarcina inculpaților Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță, Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Mateescu Lucian Claudiu prin rechizitoriu, *din* infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 Cod penal, *în* infracțiunea prevăzută de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal.

Pornindu-se în analiza criticilor formulate de parchet de la interpretarea dată de instanța de fond acțiunilor desfășurate de inculpați în realizarea elementelor de tipicitate ale infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, au fost făcute câteva precizări de ordin teoretic în legătură cu conținutul normei de incriminare:

În conținutul art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003, era incriminată ca infracțiune iniţierea sau constituirea unui grup infracţional organizat ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unui astfel de grup, reglementare care se regăseşte şi în noua codificare penală, în prevederile art. 367 alin. 1, fără

modificări esențiale sub aspectul elementelor ce conturează conținutul constitutiv al infracțiunii și latura subiectivă, fiind stabilite limite de pedeapsă mai reduse.

Norma de incriminare anterioară, prin art. 2 lit. a din Legea nr. 39/2003, a definit noţiunea de grup infracţional organizat ca fiind acel grup structurat, format din trei sau mai multe persoane, care există pentru o perioadă şi acţionează în mod coordonat în scopul comiterii uneia sau mai multor infracţiuni grave, pentru a obţine direct sau indirect un beneficiu financiar sau alt beneficiu material. Prin infracţiune gravă, se înţeleg, în sensul legii, faptele expres şi limitativ enumerate în art. 2 lit. b din norma specială, precum şi orice altă infracţiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii, al cărei minim special este de cel puţin 5 ani.

În noua reglementare – art. 367 Cod penal, infracţiunea ce intră în scopul grupului infracţional are un sens mai larg, respectiv orice infracţiune poate constitui scopul pentru care grupul a fost constituit, fiind eliminată condiţia obţinerii unui beneficiu material sau financiar, fără ca prin eliminarea acestei cerinţe să se considere că noua dispoziţie legală a înlăturat vreun element de care depinde caracterul penal al faptei sau forma de vinovăţie, ci doar a lărgit sfera grupului infracţional organizat.

Referitor la infracţiunea prevăzută de art. 7 din Legea nr. 39/2000, incriminată în prezent în art. 367 Cod penal, se poate constata că aceasta presupune existenţa a minim trei persoane, indiferent de modalitatea în care au contribuit la săvârşirea infracţiunii în realizarea laturii obiective, respectiv iniţiere, constituire, aderare sau sprijinire.

Ca şi cerinţe, grupul infracţional trebuie să fie structurat, să existe pentru o perioadă şi să acţioneze, în mod coordonat, în scopul comiterii uneia sau mai multor infracţiuni. Conceptul de „structură determinată” folosit de legiuitor porneşte de la o coordonare în plan vertical a grupării constituite, caracterizată printr-o ierarhie clară, în care liderul dă ordine, directive infracţionale, iar membrii le execută, acţiunile fiind convergente în îndeplinirea obiectivelor comune tuturor celor ce compun grupul.

Înalta Curte a observat că o faptă concretă poate să atragă răspunderea penală dacă poate fi încadrată în tiparul stabilit de norma de incriminare. Premisa esențială pentru examenul de tipicitate o constituie identificarea elementelor prin prisma cărora se analiza concordanța dintre fapta comisă de inculpat și modelul descris de legiuitor în norma de incriminare. În consecință, tipicitatea reprezintă corespondența dintre fapta concret săvârșită de o persoană și modelul abstract construit de legiuitor în norma de incriminare.

Pluralitatea constituită a fost incriminată prin art. 7 din Legea nr. 39/2003 şi art. 367 Cod penal ca infracțiune, în considerarea periculozității sale, decurgând din chiar scopul grupării, și anume, săvârșirea de infracțiuni. Pentru existența faptei este, așadar, suficient ca infracțiunea să fi fost planificată *și nu efectiv comisă,* astfel că legiuitorul incriminează și actele de pregătire care iau forma inițierii grupului infracțional organizat. Dacă infracțiunea ce intră în scopul grupării a fost însă efectiv comisă, va exista un concurs de infracțiuni între grupul infracțional organizat și respectiva infracțiune ce a intrat în scopul grupării.

Acţiunea de *constituire*, ca variantă alternativă a elementului material în conţinutul normei de incriminare, implică asocierea efectivă, în scopul de a fiinţa în timp şi de a pregăti, organiza şi duce la îndeplinire săvârşirea uneia sau mai multor infracţiuni, fiecare membru urmând să se supună unei discipline interne şi anumitor reguli privind ierarhia, rolurile şi planul de activitate.

Aderarea la grupul infracţional organizat presupune exprimarea consimţământului expres sau tacit al unei persoane de a face parte, de a deveni membru al unei astfel de structuri, prin urmare, nu este necesar ca cel care aderă să participe în mod direct la activitatea infracţională a grupului, însă, acesta trebuie să cunoască rolul pe care îl va îndeplini în cadrul asocierii şi modul în care se va subordona celorlalţi membri.

Sprijinirea presupune furnizarea de asistenţă, informaţii, sfaturi membrilor grupului infracţional organizat de către o persoană care nu face parte din acesta, putând consta în orice contribuţie de natură să înlesnească activitatea asocierii sau să ajute în orice mod la existenţa acesteia, indiferent dacă susţinerea este de natură materială sau morală.

În ambele variante normative (art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003 și art. 367 alin. 2 Cod penal), sub aspectul laturii subiective, infracţiunea se poate comite numai cu vinovăţie sub forma intenţiei directe.

Pornind de la aceste consideraţii de ordin teoretic, instanţa de control judiciar a reţinut că scopul pentru care grupul infracțional organizat s-a constituit a și fost realizat, dovadă fiind faptul că, după cumpărarea drepturilor inculpatului Al României Paul Philippe, acțiunile realizate de membrii grupului prin traficarea influenței, oferirea unor sume de bani/alte avantaje materiale sau determinarea unor funcționari sau autorități de a semna ori întocmi documente, cu încălcarea atribuțiilor de serviciu, au condus la obținerea de către cumpărătorul de influență a bunurilor pentru care acesta a solicitat retrocedarea şi punerea în posesie (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa), deși, în realitate, nu aparțineau antecesorului său, cât și la obținerea unor beneficii pentru membrii grupării, urmare vânzării celor două imobile către terțe persoane.

Astfel, raportat la aspectele de fapt ce rezultă din materialul probator administrat în cauză, atât în cursul urmăririi penale, cât şi în faza cercetării judecătoreşti, Înalta Curte a apreciat, contrar opiniei instanţei de fond, că activităţile desfăşurate de inculpaţii Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță, Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Mateescu Lucian Claudiu, astfel cum au fost descrise în actul de sesizare, se circumscriu elementelor constitutive ale infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat (în modalitățile normative ale constituirii și aderării), prevăzută de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal (prin schimbarea încadrării juridice).

Referitor la activitatea infracțională desfășurată de inculpații Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță, Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Mateescu Lucian Claudiu, Înalta Curte, față de probatoriul administrat în ambele etape procesuale (urmărire penală, judecată în fond și apel), şi-a însuşit argumentele de fapt şi de drept reţinute prin actul de sesizare și a constatat că instanța de fond a interpretat în

mod trunchiat și prin raportare la elementele constitutive ale infracțiunilor de corupție/asimilate acestora acțiunile întreprinse de inculpați în realizarea scopului pentru care grupul a fost constituit, fapt ce a condus la aprecierea eronată a probelor și stabilirea unei alte situații de fapt decât cea reținută prin rechizitoriu.

Prin actul de sesizare întocmit de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcţia Naţională Anticoruptie, Serviciul Teritorial Brașov, în sarcina inculpaților s-a reținut, printre altele, și comiterea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal, constând în aceea că, începând cu luna noiembrie 2006, inculpații Truică Remus, Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz și Roșu Robert Mihăiță au constituit un grup infracțional organizat, care a acționat în perioada 2006-2013, la care au aderat inculpații Marcovici Marius Andrei (în anul 2007), Moshe Agavi (în anul 2007), Andronic Dan Cătălin (în anul 2007) și Mateescu Lucian Claudiu (în anul 2011), scopul grupului fiind dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăților (Legea nr. 10/2001, Legea nr. 247/2005), prin comiterea unor infracțiuni de corupție sau asimilate acestora (oferirea de bunuri/sume de bani persoanelor din cadrul autorităților/instituțiilor deținătoare ale imobilelor sau altor persoane cu influență asupra funcționarilor publici în scopul determinării acestora să acționeze în scopul grupului, complicitate la săvârșirea de către aceste persoane a infracțiunii de abuz în serviciu prin punerea la dispoziție ori semnarea unor înscrisuri) și traficarea influenței în mod real asupra funcționarilor publici ce aveau atribuții legate de retrocedarea şi punerea în posesie a unor bunuri.

Deși se reține că activitatea de constituire a grupului infracțional organizat s-a realizat de inculpații Truică Remus, Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz și Roșu Robert Mihăiță la momentul încheierii contractului de cesiune de drepturi (1.11.2006) între Al României Paul Philippe și SC Reciplia SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus, din probele administrate rezultă că cei care au constituit grupul au desfășurat și activități premergătoare acțiunii de constituire.

Astfel, în perioada septembrie - octombrie 2006, chiar dacă nu s-a putut stabili cu exactitate momentul realizării lor, între inculpații Truică Remus, Tal Silberstein, Steinmetz Benyamin și alte persoane (ce au calitatea de inculpați sau martori în prezenta cauză) au avut loc întâlniri și s-au purtat mai multe discuții, în cadrul cărora s-a stabilit că obținerea drepturilor de la cumpărătorul de influență este o afacere profitabilă și s-au luat în considerare acțiunile ce ar putea fi întreprinse în scopul dobândirii bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, cu referire la posibila exercitare a influenței asupra unor funcționari care au putere de decizie în retrocedarea lor (fără a se face însă dovada că și ceilalți coinculpați au fost prezenți la momentul efectuării promisiunilor de către inculpatul Truică Remus cumpărătorului de influență), la resursele financiare necesare unor asemenea acțiuni și la modalitatea încheierii contractului cu Al României Paul Philippe, respectiv prin intermediul societății Reciplia SRL, al cărei unic asociat era Reciplia LTD.

Încheierea contractului prin intermediul SC Reciplia SRL conferea inculpaților Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin anonimatul în raporturile cu Al României Paul Philippe, dar și cu terțele persoane, în legătură atât cu

calitatea de asociați în societățile offshore care reprezentau acționariatul Reciplia LTD, unicul asociat al firmei Reciplia SRL, cât și cu interesul lor în cumpărarea drepturilor și, în final, în dobândirea și obținerea unor profituri uriașe din vânzarea bunurilor revendicate de cumpărătorul de influenţă.

În legătură cu demersurile realizate de inculpații Truică Remus, Tal Silberstein şi Benyamin Steinmetz în intervalul septembrie - octombrie 2006, instanţa de apel a constatat că, după încercarea, fără rezultat, în perioada 2005 - august 2006, a inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, de a obține restituirea efectivă a bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, printre care și Pădurea Snagov, la solicitarea și presiunile exercitate de acesta din urmă, care dorea obținerea unor venituri mari și imediate, date fiind dificultățile financiare în care se afla la acel moment (pierderea unui proces la Londra unde fusese obligat la despăgubiri de ordinul milioanelor de euro), aceasta a încercat să găsească oameni puternici din punct de vedere financiar și mai bine ancorați în lumea politică care puteau să îl ajute în obținerea bunurilor revendicate și pentru care depusese mai multe cereri de retrocedare sau punere în posesie (în cazul pădurii Snagov). În acest context, l-a contactat pe martorul Dimofte Radu, cunoscut om de afaceri interesat de proiecte imobiliare și, ulterior, pe Truică Remus, care aflase despre bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe cu ocazia negocierii unui antecontract de vânzare-cumpărare pentru o suprafață de 2 ha teren din Pădurea Snagov ce se învecina cu imobilul proprietatea sa (negocierile fiind purtate de acesta cu Păvăloiu Nela, reprezentant al SC Ilko Star).

Între inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în calitate de reprezentant al SC Ilko Star SRL, și inculpatul Al României Paul Philippe, s-a încheiat, la data de 30.10.2005, un contract de mandat prin care societatea se obliga să acorde asistență de specialitate în procedurile de restituire a bunurilor inițiate de cesionar, în schimbul unui procent din suma obținută din vânzarea imobilelor sau a unei cote părţi în natură din acestea (filele 27-28, vol. 70 d.u.p.). Ulterior, un contract cu același obiect și aceleași obligații a fost autentificat la notarul public Maria Magdalena Terovan, sub nr. 5 din 13.01.2006 (filele 29-33, vol. 70 d.u.p.) prin care plata mandatarului a fost stabilită la valoarea de 30% din prețul de vânzare al bunurilor recuperate, contract modificat prin două acte adiționale, autentificate la același notar (filele 56-57, vol. 70 d.u.p.), în baza cărora au fost încheiate, ulterior, antecontractele de vânzare-cumpărare a unor părți din bunurile a căror retrocedare s-a solicitat, corespunzătoare procentului de 30%.

Martora Cuniță Mihaela a arătat că a fost împreună cu Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela la o întâlnire cu Dimofte Radu, la hotelul Howard Johnson, întrucât aceasta intenționa să cedeze drepturile lui Al României Paul martorului Dimofte Radu, despre care a auzit că este interesat să cumpere astfel de drepturi, acesta din urmă venind la întâlnire împreună cu omul său de încredere, un consilier juridic al cărui nume nu și-l amintește, dar și-l reprezintă ca fiind „plinuț și cu ochelari”. Totodată, a mai precizat că a prezentat martorului Dimofte și consilierului juridic care îl însoțea dosarele întocmite până la acel moment, stadiul procedurilor și actele pe care le avea, urmând ca acestea să fie analizate de cei doi pentru a lua o decizie, însă după vreo două săptămâni a aflat de la Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela că Dimofte nu era interesat. Știe că după

acest moment, în toamna anului 2006, Păvăloiu a început discuțiile cu Truică Remus, dar nu cunoaște când au fost finalizate acestea.

La rândul său, martorul Radu Dimofte a arătat că a cunoscut-o pe Păvăloiu Nela (în prezent Ignatenko) în anul 2006, când a venit la Andrei Bejenaru, consilierul său, fiind trimisă de cineva de la Snagov, un domn Mușat, cu o propunere pentru niște drepturi legate de „ prințul Paul", înainte ca Truică Remus să vină cu propunerea lui de afaceri, însă Andrei Bejenaru, după ce a studiat actele, nu a fost de acord și înţelegerea nu s-a realizat.

În declarația din data de 26.02.2016, martorul Bejenaru Andrei confirmă împrejurarea că la biroul său a venit Păvăloiu Nela cu o ofertă de cumpărare de drepturi, împreună cu o listă de bunuri pentru care Al României Paul Philippe a cerut retrocedarea și pentru care a solicitat 2 milioane de euro, întrucât era iminentă dobândirea, sumă apreciată de martor ca fiind prea mare, având în vedere că Păvăloiu nu i-a prezentat vreun act din care să rezulte că „ prințul" avea dreptul la retrocedare. Martorul a arătat că a vorbit și cu Dimofte Radu căruia i-a comunicat opinia sa în sensul că *„a înnebunit lumea și cer atâți de mulți bani pentru drepturi litigioase fără a se prezenta o minimă documentație în sprijinul acestei solicitări"*, afirmație ce vine de la o persoană care avea experiență în domeniul cadastral, pasionată de acest domeniu, astfel cum relevă martorul Dimofte Radu și care infirmă susținerile apărătorilor inculpaților că refuzul încheierii unui acord s-ar fi datorat doar sumei prea mari solicitate, în avans, de inculpatul Al României Paul Philippe.

Întrucât nu a găsit o rezolvare pentru solicitările presante ale inculpatului Al României Paul Philippe de a obține bunurile revendicate într-un timp cât mai scurt și, implicit, anumite venituri din vânzarea lor, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela i-a comunicat acestuia că are nevoie de oameni puternici, implicați în mediul politic, care să îl ajute în demersurile sale la autorități, sens în care i-a propus o întâlnire cu inculpatul Truică Remus, care s-a și realizat după două, trei zile, pe care l-a prezentat ca fost consilier al lui Adrian Năstase și, la acel moment, consilier al lui Tăriceanu, un baron al localității Snagov, unde deține o casă, şi ca un apropiat al primarului comunei și al lui Sorin Roșca Stănescu.

În fapt, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela l-a cunoscut anterior pe Truică Remus, când a negociat cu acesta, în calitate de mandatar al inculpatului Al României Paul Philippe, un antecontract de vânzare-cumpărare pentru suprafața de 2 ha teren din Pădurea Snagov, împrejurare în care au discutat și despre bunurile revendicate de cel din urmă. Mai mult, inculpatul Truică cunoștea și situația juridică a terenului de la Snagov, cu referire la faptul că Al României Paul Philippe nu definitivase procedura administrativă de punere în posesie, având în vedere că, abia după finalizarea respectivei proceduri și vânzarea imobilului către SC Reciplia SRL, acesta a obținut dreptul de proprietate și asupra celor 2 ha teren.

Relevante în acest sens sunt și declaraţia inculpatului Al României Paul Philippe (din 23.04.2015, filele 234-245, vol. 3 d.u.p.) în care precizează că l-a întâlnit pentru prima dată pe Truică Remus la hotelul Howard Johnson, fiindu-i prezentat de Nela Păvăloiu ca fost consilier al lui Năstase și consilier al lui Tăriceanu în domeniul afacerilor, la acel moment, precum şi depoziţia martorei

A României Lia Georgia (din 8.01.2016, filele 179-195, vol. 5), în care confirmă cele susţinute de soţul său, cu excepţia locului în care s-au cunoscut cu Truică Remus, aspect care nu are, însă, importanţă în dovedirea împrejurărilor factuale privind întrevederea dintre inculpați la un moment anterior semnării contractului de cesiune din data de 1.11.2006 (respectiv al celui din data de 21.09.2006).

La rândul său, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în declarația din data de 3.03.2016, a arătat că, în anul 2006, cu câteva luni înainte de încheierea contractului cu Reciplia, s-a realizat o întâlnire între părți, la sediul firmei Ilko Star din Piața Domenii, la care au participat inculpații Remus Truică, Al României Paul Philippe și avocatul Leți Octavian. Totodată, a menţionat că, după studierea actelor de către avocat, au avut loc mai multe întâlniri în care s-au negociat condițiile cesiunii, la acestea participând, alături de inculpată, martorul Leți Octavian, inculpaţii Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță şi Al României Paul Philippe, care și-a spus pretențiile, solicitând avansul și semnarea contractului. Și în declarația din fața primei instanţe (25.01.2019) inculpata face vorbire despre faptul că Truică Remus i l-a prezentat în timpul negocierilor pe avocatul Roșu Robert Mihăiță, însă pentru Al României Paul Philippe nici nu conta numele avocatului sau firma pentru care acesta lucra.

Împrejurarea că au avut loc întâlniri între inculpații Truică Remus, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și Roșu Robert Mihăiță este confirmată și de martorul Aparaschivei Cristian Relu, care, în declarațiile date (în 9.03.2016 și 16.07.2020), a precizat că între cei trei exista un adevărat „ circuit”, că l-a dus pe Truică Remus la mai multe întâlniri cu Păvăloiu Nela în Piața Domenii la o sală de fitness unde, știe de la Truică, se discuta despre terenurile lui Al României Paul Philippe. Martorul a arătat atât în fața instanței de fond, cât și a instanței de apel, că a fost certat cu Truică Remus la sfârșitul anului 2006 sau începutul anului 2007, însă știe că la acel moment nu se semnase contractul, prin urmare, depozițiile martorului nu pot fi înlăturate ca fiind necorespunzătoare adevărului, astfel cum s-a solicitat de către apărătorii inculpatului Roșu Robert Mihăiță.

În continuare, inculpatul Truică Remus a luat legătură cu Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin cărora le-a expus propunerea făcută de Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela de a cumpăra drepturile inculpatului Al României Paul Philippe, printre bunurile revendicate fiind și Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, propunere ce a fost agreată de cei doi inculpați. Prezentarea proiectului de către inculpatul Truică Remus este confirmată de toți inculpații, care și-au justificat acțiunile prin prisma interesului lor în dezvoltarea unor proiecte imobiliare în România, dar care nu sunt susținute de probele administrate, având în vedere că SC Reciplia SRL nu a desfășurat niciun proiect imobiliar în perioada de referință și nici ulterior acestui moment.

În acest sens, din probele administrate în cauză rezultă că, în demersurile efectuate de inculpații Truică Remus, Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin pentru a constata dacă Al României Paul Philippe este îndreptăţit să revendice acele bunuri și care ar fi modalitatea de obținere a acestora, s-a solicitat societății de avocatură Țuca, Zbârcea și Asociații, unde își desfășura activitatea inculpatul Roșu Robert Mihăiță, întocmirea unui raport de *due diligence*. Acest aspect nu a fost negat de niciunul dintre inculpați, însă și-au justificat demersul ca fiind unul obișnuit în condițiile încheierii unei tranzacții pentru a cunoaște

situația reală a bunurilor pentru care urmau să cumpere drepturile (declarațiile inculpaților Truică Remus, filele 94-99, vol. 3 d.u.p., filele 41-47, vol. 7 ds. inst. fd., filele 141-144, fil. 205-207, vol. 7 ds. inst. apel; Tal Silberstein, fil.113-119, vol. 25 ds. inst. fd. și Steinmetz Benyamin, filele 141-152, vol. 23 ds. inst. fd.).

S-a subliniat în legătură cu realizarea acestui raport faptul că a fost întocmit de către avocații din cadrul societății Ţuca, Zbârcea și Asociații (denumită în continuare TZA) la solicitarea BSG - Benny Steinmetz Group, adresată prin intermediul avocatului David Barnett, justificat de încheierea unei tranzacții privind retrocedarea unor bunuri ce au aparținut antecesorilor lui Al României Paul Philippe, astfel cum rezultă din declarațiile martorului Zbârcea Gabriel Ionel (filele 454-46, vol. 7 d.u.p. și declarația din 2 martie 2018), care a primit solicitarea pe mail, transmiţând-o mai departe partenerilor săi și departamentului litigii, coordonat de Roșu Robert Mihăiță.

Ca atare, solicitarea reprezentantului BSG - Benny Steinmetz Group, grup de firme ce aparținea lui Steinmetz Benyamin, a fost făcută în luna septembrie 2006, fapt ce dovedește că între inculpații Truică Remus și Al României Paul Philippe au avut loc întâlniri și anterior încheierii tranzacției, în cadrul cărora au fost discutate detalii privind contractul de cesiune de drepturi, aspecte comunicate de Truică și inculpaților Tal Silberstein şi Steinmetz Benyamin, care l-au împuternicit la 14.09.2006 să reprezinte SC Reciplia SRL în raporturile cu cumpărătorul de influenţă.

Sub acest aspect, s-a constatat că, la data de 21.09.2006, a fost încheiat un contract privind transmiterea unor drepturi cu privire la bunurile imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății, între ASR Al României Paul Philippe și SC Reciplia SRL, semnat din partea cesionarului de Truică Remus și care poartă semnătura inculpatului Roșu Robert Mihăiță în calitate de avocat care a *întocmit actul, a verificat identitatea părților și certificat data încheierii actului* (filele 431-492, vol. 30 d.u.p.).

Astfel, potrivit depozițiilor martorului Zbârcea Gabriel Ionel din cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești (filele 454-460, vol. 7 d.u.p. și filele 40-43, vol. 30 ds. inst. fond), în luna septembrie 2006 acesta a fost contactat de Truică Remus pentru a organiza o întâlnire cu privire la un potențial proiect imobiliar care avea legătură cu un contract de cesiune drepturi încheiat cu Al României Paul Philippe, întâlnire la care au participat David Barnett din partea companiei BSG, Beny Steinemtz Group, Remus Truică, Roșu Robert Mihăiță și Dragoș Apostol, iar după această întâlnire, a primit acest contract de la David Barnett pe care l-a trimis colegilor săi Roșu Robert Mihăiță și, posibil, și lui Dragoș Apostol.

În legătură cu acest aspect, martorul Apostol Dragoș Ștefănel (25.05.2018, filele 9-12, vol. 33 ds. inst. fond) a arătat că, la 20.09.2006, a primit de la coordonatorul său Borbely Dan, pe mail, o formă a contractului ce a fost semnat la data de 21.09.2006, pentru a verifica clauzele contractuale, i s-a cerut să facă unele amendamente care să îl protejeze pe clientul firmei, cu mențiunea expresă a clientului de a nu se interveni pe contract într-o manieră profundă care să repună în discuție anumite aspecte, dat fiind că negocierile s-au făcut între părți și s-a ajuns deja la un acord comercial, împrejurare în care nu se dorea tergiversarea încheierii contractului datorită unor eventuale amendamente. În

acest context, analizând clauzele contractului, care era unul complex, martorul a constatat existența unor redactări deficitare în descrierea bunurilor, inexistența unor mecanisme care să reglementeze situația unor cesiuni anterioare, faptul că nu existau garanții satisfăcătoare pe care cedentul să le dea cesionarului cu privire la validitatea drepturilor ce făceau obiectul cesiunii. Astfel, a propus realizarea unui audit juridic asupra drepturilor care făceau obiectul contractului de cesiune și introducerea clauzei ca în cazul unui rezultat nesatisfăcător al raportului, cesionarul să poată denunța unilateral contractul. Semnarea contractului s-a făcut la sediul TZA, fiind prezenți martorul, avocatul Leți Octavian, Truică Remus, care avea o procură de reprezentare din data de 14.09.2006 și Al României Paul Philippe. În legătură cu realizarea raportului de *due diligence*, acesta a arată că pentru bunurile din cele două loturi pe care le-a analizat, titlul de proprietate era dovedit, însă au existat rezerve pe care le-a menționat în raport, cum era firesc în astfel de situații, generate de lipsa unor documente care să confirme regimul juridic al terenului (intravilan sau extravilan), deși a presupus că este intravilan, cu referire la un lot din Ferma Băneasa, la care, față de nota informativă a unui fost administrator sechestru, exista un semn de întrebare legat de dreptul de creanță al Regelui Carol al II-lea, iar dacă acest lucru s-ar fi confirmat, atunci exista incertitudine și cu privire la validitatea titlului lui Carol al II-lea.

În același sens, martora Pereș Alexandra Iulia, avocat în cadrul TZA, în declarația dată în fața instanței de fond (filele 6,7, vol. 33 ds. instanţă fond), a precizat că primul contract din 21.09.2006 nu a fost încheiat la sediul firmei de avocatură, că s-a cerut celor de la firmă să facă doar modificări absolut necesare, dar nu pe fondul contractului, fiind cerința clientului, întrucât exista deja o înțelegere agreată de părți, adică doar dacă se constată erori materiale. Martora a participat la elaborarea raportului de *due diligence*, însă în legătură cu Pădurea Snagov se stabilise deja prin hotărâri judecătorești că Al României Paul Philippe era persoană îndreptățită la reconstituirea dreptului de proprietate.

Aspectele relatate de martori vin să confirme împrejurarea că între părți au existat negocieri, anterior datei de 21.09.2006, dovadă fiind și împuternicirea pe care Truică a primit-o încă din 14.09.2006 de la reprezentanții SC Reciplia SRL și faptul că ar fi existat un draft de contract pe care nu puteau aduce modificări profunde, întrucât se ajunsese la o înțelegere între părți. De altfel, în contractul semnat la 21.09.2006, la sediul TZA, nu au fost operate modificări, nici cele la care martorul Apostol Dragoș Ștefănel face referire, respective clauza de reziliere unilaterală de către cesionar în situația unui raport de audit nesatisfăcător, având în vedere că părțile perfectaseră deja o înțelegere asupra căreia oricum nu s-ar fi revenit, întrucât aceasta era chiar voința clientului.

Din declarațiile martorului Leți Octavian (filele 181-188, vol. 7 d.u.p, 130-132 dos. inst. fond și 130-132, vol. 9 dos. inst. apel), rezultă că acesta a participat la negocierile preliminare între Truică Remus și Al României Paul Philippe, însă nu a redactat contractul de cesiune de drepturi, parte de care s-a ocupat firma de avocatură TZA care a reprezentat interesele Reciplia, predând, ulterior, acesteia toate dosarele privind demersurile realizate în baza colaborării cu firma lui Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în luna noiembrie 2006, la solicitarea lui Al României Paul Philippe.

Din declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe nu rezultă împrejurările în care s-ar fi semnat sau s-ar fi întocmit contractul din 21.09.2006, însă acesta a arătat că au existat negocieri cu privire la respectivul contract, de redactarea căruia s-au ocupat cei de la TZA, respectiv inculpatul Roșu Robert Mihăiță.

Prin urmare, în contextul în care la sediul TZA s-a primit un draft de contract de cesiune de drepturi, în condițiile prezentate de martorii Zbârcea Gabriel Ionel, Apostol Dragoș Ștefănel și de către inculpatul Roșu Robert Mihăiță, solicitarea lui David Barnett din partea companiei BSG, Beny Steinemtz Group, și a lui Remus Truică de a se verifica conținutul contractului ar fi fost justificată numai dacă se dorea o formă juridică legală și clauze care să apere clientul de eventuale riscuri ce ar fi rezultat dintr-o redactare defectuoasă a actului. Or, așa cum s-a arătat, nu s-a permis nicio modificare profundă a acestuia, ci doar pentru eventuale erori materiale de redactare.

Ca atare, din probele administrate rezultă cu certitudine că inculpatul Roșu Robert Mihăiță a întocmit contractul datat 21.09.2006 și l-a certificat în conformitate cu art. 3 alin. 1 teza a III-a lit. c din Legea nr. 51/1995 privind exercitarea profesiei de avocat, sub aspectul datei, identității părților și conținutului său. Prin aceste activităţi, inculpatul Roșu Robert Mihăiță nu a acționat în baza unor relații client - avocat, ci a efectuat acte specifice funcționarului public, prin urmare, nu era necesar să existe un contract de asistență juridică între părți, cum, de altfel, nici nu exista la acel moment, fiind purtate discuții la nivelul casei de avocatură TZA cu inculpatul Truică Remus, în vederea unei colaborări viitoare.

Revenind la raportul de *due diligence* solicitat de către BSG (Beny Steinmetz Group) și efectuat de către avocații din cadrul TZA, instanţa de apel a constatat că în conținutul acestuia se face vorbire despre existența unor impedimente de ordin juridic în legătură cu bunurile ce fac obiectul contractului încheiat la data de 21.09.2006 (astfel, dacă bunul solicitat la retrocedare nu figurează în Decretul 38/1948 privind exproprierea bunurilor Casei Regale nu se poate stabili dacă Carol al II-lea mai avea calitate de persoană expropriată; termenul de depunere a cererilor de reconstituire a dreptului de proprietate potrivit Legii nr. 247/2005 a expirat la data de 30.11.2005, dată la care Carol Mircea Grigore trăia și, prin urmare, doar acesta era persoană îndreptățită la reconstituire potrivit legii speciale; în situația în care Carol Mircea Grigore nu a depus nicio notificare în termen legal, orice cerere înregistrată de Al României Paul Philippe în nume propriu poate fi respinsă ca fiind formulată de o persoană neîndreptățită, întrucât hotărârea Tribunalului de la Lisabona nu era recunoscută la acel moment și exista riscul unei soluții nefavorabile), împrejurări care, date fiind investițiile preconizate și pretins a fi făcute în derularea contractului de cesiune de reprezentanții societății Reciplia SRL, peste 20 milioane de euro, ar fi impus mai multă prudență din partea lui Truică Remus, Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin dacă scopul raportului de audit juridic ar fi fost acela de a le oferi informații prealabile, în raport de care să decidă asupra tranzacției ce urma să se încheie la 1.11.2006, și nu doar acela de a identifica punctele nevralgice ce urmau a fi „rezolvate” de membrii grupului după momentul constituirii.

Concluziile raportului de audit judiciar au fost prezentate de Roșu Robert Mihăiță inculpaților și colaboratorilor din cadrul firmei de avocatură sau altor persoane indicate de Truică Remus, cum este cazul martorului Bejenaru Andrei Mihai, care a arătat, însă, că nu își amintește ce opinie a exprimat şi că doar a verificat actele depuse în procedurile privind Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, constatând cu acest prilej că cererile formulate nu erau însoțite de documentele necesare, aspect pe care l-a comunicat inculpatului Roșu Robert Mihăiță (declarația din 26.02.2016).

Referitor la concluziile raportului, martorii Gavrilă Oana, Dinu Gabriela, Hrisafi Iosan Ioana Amalia, Gelepu Ioana Monica, Armeanu Alina şi Șerban Ionuț Cătălin, care au participat în mod direct la întocmirea unor părți din document și doar cu privire la anumite bunuri sau la verificarea unor acte depuse de inculpatul Al României Paul Philippe, au arătat că nu pot preciza exact care au fost concluziile actului, însă, din câte își amintesc, procesul de exequatur nu era finalizat, aspect confirmat şi de martorul Șerban Ionuț Cătălin, care a și participat la proces în fața instanței de fond (Tribunalul Teleorman), dar şi că pentru unele bunuri lipseau acte sau existau alte impedimente care ridicau semne de întrebare, relevate în raport pentru fiecare bun în parte.

Martorii au mai relatat faptul că Al României Paul Philippe, în general, ar fi fost îndreptățit la obținerea unor bunuri, iar în situaţiile în care nu aveau suficiente informații au recomandat efectuarea unor demersuri pentru obținerea de date suplimentare pentru a clarifica aspecte juridice particulare, însă niciunul dintre martori nu a precizat, în concret, care au fost concluziile formulate în legătură Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa (cu excepția martorilor Apostol Dragoș Ștefănel și Pereș Alexandra Iulia, ale căror depoziții au fost analizate anterior).

În declarațiile lor, martorii menționați au arătat că nu își amintesc dacă le-a fost sau nu prezentat raportul final, însă dacă s-a continuat proiectul cu Reciplia, atunci concluziile raportului ar fi trebuit să fie favorabile, martorul Șerban Ionuț Cătălin precizând că după întocmirea actului prin care se analizează dacă există vreun temei pentru încheierea tranzacțiilor, cel care decide este clientul.

S-a remarcat faptul că niciunul dintre martori nu neagă existența unor impedimente pe care le-au semnalat la fiecare bun în parte, iar constatarea unora dintre ei referitoare la faptul că au fost obținute unele dintre bunurile revendicate ori că s-a continuat proiectul cu SC Reciplia SRL nu înlătură aprecierile făcute chiar de colegii lor în secțiunile „riscuri” sau „recomandări” în legătură cu revendicarea bunurilor menționate în contract, printre care figurau Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, astfel cum au fost redate în conținutul raportului, ori cu situația generată de împrejurarea că, la acel moment, procedura de exequatur nu era finalizată şi, ca urmare, nu se putea pune problema constatării calității inculpatului Al României Paul Philippe de moștenitor al Regelui Carol al II-lea (pe linia filiației după tată – Carol Mircea Grigore).

Or, inculpații, care aveau experiență în domeniul afacerilor, aspect confirmat de ei în conținutul declarațiilor, au acceptat aceste riscuri majore, evaluate chiar de către societatea de avocatură care urma să reprezinte SC Reciplia SRL, întrucât urmăreau obținerea și dobândirea bunurilor revendicate

de Al României Paul Philippe (printre acestea fiind Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa), bunuri care de altfel au și fost obținute prin activitățile ilicite întreprinse de inculpatul Truică Remus și cunoscute de membrii grupului. De altfel, poziția politică, resursele financiare și influența pe care o putea exercita asupra unor oameni politici sau funcționari ai unor instituții au reprezentat aspectele avute în vedere de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela pentru a-l recomanda pe Truică Remus inculpatului Al României Paul Philippe (în declarația dată în cursul urmăririi penale inculpatul Mușat Apostol a arătat că Truică Remus era consilier al lui Năstase, un om influent politic, aspect pe care l-a constatat încă din anul 2004 când a fost retras de pe listele PSD urmare acțiunilor lui Truică, care l-a pus candidat pe Biriș, filele 53-59, vol. 4 d.u.p și filele 2, 3, vol. 48 ds. instanţă fond).

Probele administrate în cauză au dovedit, contrar susținerilor apărării, împrejurarea că încă din perioada negocierilor, inculpatul Truică Remus le-a comunicat, în mod direct și indirect, inculpatului Al României Paul Philippe și soției sale, poziția pe care o deținea în mediul politic, al afacerilor și mass media și beneficiile unei asocieri în vederea obţinerii retrocedării bunurilor.

În declarația din 11.12.2015 (filele 250-259, vol. 3 d.u.p.), inculpatul Al României Paul Philippe a precizat că, după ce a fost convins de Roșu Robert Mihăiță că are nevoie de un avocat mare de care oamenii să se teamă, inclusiv la instanță, întrucât avocații „mici" se tem să lupte cu astfel de persoane puternice, că au oameni și în presă care să-i promoveze imaginea (cu referire directă la Andronic Dan Cătălin), dar şi de faptul că soția primului ministru Tăriceanu lucrează la casa lor de avocatură, pe care inculpatul a și văzut-o la sediul S.C.A. TZA, aspecte pe care i le-a confirmat și Truică Remus, acesta a acceptat termenii înţelegerii, deși nu i-a convenit că soția premierului lucrează la firma de avocați, în condiţiile în care primul ministru îl avea consilier pe Radu Duda, persoană ce nu era agreată de Al României Paul Philippe.

Chiar cu ocazia încheierii contractului de cesiune, la data de 1.11.2006, când inculpatul Al României Paul Philippe a avut anumite rețineri în a semna, determinate de procentul mare ce îi revenea societății Reciplia SRL în urma valorificării bunurilor ce urmau a fi redobândite, inculpatul Truică Remus i-a reamintit că are relații la nivel politic, că este interesat de Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, pe care poate să le recupereze pentru ei, că el este ultima lor șansă, pentru că altfel nu vor obține nimic (declarația din 23.04.2015, dată de Al României Paul Philippe), toate aceste împrejurări fiind confirmate și de martora A României Lia Georgia.

Contrar celor reținute de instanța de fond, în rechizitoriu nu se susține că scopul înființării SC Reciplia SRL a fost acela al comiterii unor infracțiuni de corupție, ceea ce se impută inculpaților care au constituit grupul infracțional organizat fiind faptul că au folosit această societate ca paravan pentru activitatea infracțională desfășurată în realizarea scopului grupării, respectiv pentru a da o aparență de legalitate demersurilor realizate de aceștia în traficarea influenței în vederea obţinerii bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe.

Așa cum s-a arătat, raportul de *due dilgence* a fost întocmit la solicitarea avocatului David Barnett, reprezentant al BSG (Benny Steinmetz Group), al cărei asociat era Steinmetz Benyamin, însă, potrivit înțelegerii dintre inculpați,

contractul de cesiune de drepturi (cel din data de 21.09.2006 și, ulterior, cel din data de 1.11.2006) a fost încheiat între Al României Paul Philippe şi SC Reciplia SRL, reprezentată de Truică Remus şi al cărei unic asociat era Reciplia LTD.

Deși inculpatul Al României Paul Philippe a avut reprezentarea că încheie un contract de cesiune de drepturi cu o societate al cărui acționar este Truică Remus, în realitate, potrivit înscrisurilor aflate la dosar (filele 212, vol. 38 și 140, vol. 29), cel din urmă, alături de inculpații Tal Silberstein şi Steinmetz Benyamin, precum și de Shimon Shevez, controlau SC Reciplia SRL prin intermediul firmelor offshore Riverside Real Estate Corp. (înregistrată în Insulele Virgine Britanice, în care controlul era deținut de Steinmetz Benyamin cu 87,8% şi Truică Remus cu 7,8%) și STG Ventures LTD. cu 4,4% (societate în care asociați erau Tal Silberstein și Shimon Shevez). Structura acestui parteneriat s-a modificat în perioada cât grupul infracțional și-a desfășurat activitatea, determinat de plecarea lui Truică Remus din Reciplia SRL (în anul 2010), urmare disensiunilor avute cu ceilalți doi membri care au constituit grupul, inculpaţii Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin, când acesta și-a înstrăinat părțile sociale către societatea Doorbel Trading LTD, ce aparținea martorului Radu Dimofte.

Folosirea societății Reciplia SRL în încheierea tranzacției privind drepturile asupra bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe a permis acționarilor din firmele ce controlau Reciplia LTD, unic asociat al societății cesionare, să își păstreze anonimatul și, totodată, să nu își devoaleze interesul major în obținerea bunurilor revendicate de cedent, în contextul în care cunoșteau existența unor riscuri cu privire la procedura de exequatur care nu se finalizase, dar și cu privire la stabilirea dreptului de proprietate asupra imobilelor solicitate de cesionar.

Potrivit declarației inculpatului Al României Paul Philippe din data de 11.01.2016, acesta a cunoscut despre implicarea cetăţenilor israelieni la momentul când a dorit să rezilieze contractul cu Truică, pentru că nu primea informații și nu i s-a spus că Ferma Regală Băneasa și Pădurea Snagov au fost dobândite, o parte din terenuri fiind deja vândute, aspect confirmat și de martora Alexandroiu Mihaela Irina care, în declarațiile date în cursul cercetării judecătorești în fond, a arătat că, la solicitarea lui Al României Paul Philippe, a efectuat verificări legate de SC Reciplia SRL și a constatat că unul dintre asociați era și Steinmetz Benyamin, că cele două terenuri au fost vândute, iar reacția inculpatului a fost una ciudată. În fața instanței de apel, aceeaşi martoră a precizat că, prin intermediul unui prieten, s-a luat legătura telefonic chiar cu Steinmetz Benyamin, care i-a confirmat inculpatului că face parte din Reciplia.

Aceste aspecte au fost confirmate și de martora A României Lia Georgia, inclusiv în declaraţia dată în fața instanței de apel, care se coroborează cu cele ale martorei Alexandroiu și ale inculpatului Al României Paul Philippe şi infirmă susținerile apărării că depozițiile acesteia și ale inculpatului sunt contradictorii și nu pot fi avute în vedere în analiza acuzațiilor.

Preocuparea inculpaților de a obține bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe în modalitatea reținută de acuzare (din perspectiva acuzației de constituire a unui grup infracțional organizat) este dovedită și prin prisma resurselor financiare pe care aceștia au fost dispuși să le investească, deși

existau impedimente de natură legală privind obținerea unora dintre bunuri (Ferma Regală Băneasa) sau pentru punerea în posesie (Pădurea Snagov), astfel cum se detaliază cu ocazia analizării infracțiunilor de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave.

Totodată, sumele investite de inculpați nu reflectă condițiile de parteneriat determinate de părțile sociale deținute în cadrul societăților offshore, care controlau în realitate Reciplia SRL, astfel cum ar fi fost firesc în derularea unei tranzacții comerciale legale, ci reprezintă criteriul determinant în stabilirea ierarhiei în cadrul grupării, care îi conferea lui Steinmetz Benyamin calitatea de lider, coordonator, întrucât a investit cel mai mult.

Relevantă în acest sens este declaraţia inculpatului Truică Remus din data de 9.12.2015, în care a arătat că aportul în societate nu era proporțional cu părțile deținute, ci cu suma cea mai mare investită, care în concret a fost adusă de Steinmetz Benyamin (Beny). De asemenea, martorul Bejenaru Andrei Mihai afirmă că a primit un memorandum, datat 2.11.2006, redactat în limba engleză, pe care l-a predat organelor judiciare (filele 137-162, vol. 6 d.u.p și filele 67-68, vol. 54 d.u.p.), ce i-a fost trimis de inculpatul Truică Remus atunci când i-a solicitat lui Radu Dimofte să investească în „proiectul cu prințul Paul", din care rezultă condițiile de asociere dintre cele două persoane juridice, Riverside Real Estate Corp. şi STG Ventures LTD., și Truică Remus pentru înființarea unei companii care ar prelua drepturile succesorale ale inculpatului Al României Paul Philippe, valoarea investiției ce urma a fi făcută pentru finanțarea proiectului şi condițiile de parteneriat (50% pentru Riverside Real Estate Corp. și 50% pentru STG Ventures LTD și Truică Remus, fără o individualizare a cotelor), cu mențiunea că Riverside Real Estate Corp. (unde Steinmetz Benyamin era acționar majoritar și deținea controlul) finanța 80% din proiect și deținea 30% din părțile celorlalți doi, care rămâneau cu un procent de 20%, până la rambursarea celor 30% primiți ca împrumut de la Riverside Real Estate Corp., cu o dobândă de 7% pe an.

Prin urmare, în contextul în care inculpatul Al României Paul Philippe avea o situație financiară delicată (pierderea unui proces la Londra în care a fost și obligat la plata unor despăgubiri de ordinul milioanelor de euro) şi cunoștea că nu este îndrituit la retrocedarea bunurilor (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa) în condițiile legii (astfel cum se dezvoltă cu ocazia analizării infracțiunii de cumpărare de influență), iar până la acel moment nu se realizase recuperarea niciunuia dintre acestea, deşi fuseseră întreprinse mai multe acțiuni în acest sens, inclusiv de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, acesta a acceptat condițiile impuse de Truică Remus, în calitate de reprezentant al SC Reciplia SRL, și a semnat la 1.11.2006 contractul de cesiune de drepturi, cunoscând că pentru dobândirea celor două imobile se va folosi de influența politică pe care o are și de resursele financiare de care dispune. Ca atare, încheierea contractului de cesiune de drepturi nu s-a realizat în scopul obţinerii unei sume de bani de cel care vindea drepturile asupra bunurilor revendicate, ci pentru a ascunde cumpărarea de influență, în cazul cedentului, și plata traficului de influență promis și realizat de către Truică Remus, în calitate de reprezentant al SC Reciplia SRL, despre care au cunoscut și membrii grupului infracțional organizat, scopul constituirii acestuia fiind dobândirea bunurilor revendicate de

inculpatul Al României Paul Philippe, deși cunoșteau că nu era persoană îndreptățită.

Potrivit mențiunilor din contractul de cesiune redactat și certificat tot de inculpatul Roșu Robert Mihăiță, la data de 1.11.2006, Al României Paul Philippe îşi cesiona/transmitea fără nicio rezervă, cu titlu oneros, toate drepturile sale prezente și viitoare asupra bunurilor imobile, enumerate în contract la pct. I (bunuri aflate în procedura administrativă de restituire, printre acestea fiind menționate la pct.1.5. Ferma Regală Băneasa, în suprafață de 28,63 ha. și la pct. 1.18. Pădurea Snagov, în suprafață de cca. 30 ha.) și pct. II (bunuri mobile și imobile aflate în procedura de revendicare și drepturi viitoare) către SC Reciplia SRL. Aceasta din urmă se obliga să plătească în anumite condiții prezentate în detaliu în Anexa 2 la contract, un avans de 4 milioane de euro, din care 1 milion la semnarea contractului, iar ulterior, un procent de 20% sau 50%, după caz, din prețul obținut din valorificarea fiecărui imobil care va fi retrocedat, cu precizarea că, pentru imobilul Ferma Regală Băneasa, de care inculpatul Truică Remus era interesat în mod deosebit, cotele stabilite erau de 20% pentru cedent și 80% pentru SC Reciplia SRL (filele 66-85, vol. 70 d.u.p.).

De asemenea, s-a constatat că, la pct. 31 al Cap. V „Alte clauze”, inculpatul Al României Paul Philippe recunoaște și notifică cesionarul în legătură cu existența unui contract de mandat, încheiat la data de 31.01.2006 cu SC Ilko Star SRL, reprezentată de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, societate ce a făcut demersuri în numele inculpatului pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra imobilelor ce fac obiectul contractului de cesiune, urmând ca, din avansul de 1 milion de euro, remis cedentului, un procent de 30% să revină SC Ilko Star SRL.

Or, recunoașterea contractului de mandat încheiat cu S.C. Ilko Star S.R.L., cu obligațiile impuse cesionarului, în condițiile în care valabilitatea mandatului era limitată până la data de 31.12.2006, iar motivul pentru care Al României Paul Philippe a renunțat la serviciile inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a fost eșecul acesteia în dobândirea efectivă a bunurilor revendicate și necesitatea obținerii unor resurse financiare imediate din valorificarea lor, nu are o justificare contractuală legală, cu atât mai mult cu cât toate dosarele privind procesele aflate pe rol au fost predate de martorul Leți Octavian și de acuzată inculpatului Roșu Robert Mihăiță, încă din perioada discuțiilor preliminare încheierii contractului de cesiune de drepturi.

Mai mult, preluarea contractului de mandat nu este justificată nici raportat la activitățile ulterioare ce ar putea fi întreprinse de S.C. Ilko Star S.R.L. în baza mandatului nerevocat, având în vedere că de acțiunile în justiție și procedurile administrative urma să se ocupe cesionarul, prin intermediul unei firme de avocatură renumite (TZA), astfel că acordarea asistenței de specialitate și de reprezentare în cadrul unor proceduri administrative sau judiciare, chiar începute, nu mai subzistă.

Nu în ultimul rând, s-a constatat că avocatul Leți Octavian și martora Cuniță Mihaela au desfășurat activități pentru inculpatul Al României Paul şi SC Ilko Star SRL până la momentul încheierii contractului de cesiune de drepturi din 21.09.2006 și, respectiv, 1.11.2006 (în condiţiile în care societatea nu avea

ca obiect de activitate prestarea de servicii juridice, aspect confirmat chiar de inculpata Păvăloiu Nela).

Totodată, din declarațiile martorului Poenaru Liviu rezultă că acesta l-a reprezentat pe inculpatul Al României Paul Philippe în procedurile judiciare și administrative, anterior încheierii contractului de mandat cu SC Ilko Star SRL, activități pentru care nu a fost plătit de inculpat, însă nu a fost menționat în contractul de cesiune de drepturi, deși a purtat o discuție, în vara anului 2006, cu Truică Remus, dar nu s-a stabilit ceva concret și nici nu a fost recompensat ulterior pentru activitatea prestată în calitate de avocat (filele 547-551 vol. 7 d.u.p., 84-86 vol. 20 dos.inst. fond și 4-8, vol. 7 dos. inst. apel).

De altfel, din probele administrate în cauză s-a constatat că singura obligație respectată de cesionar privind plățile către cedent a fost cea legată de remiterea avansului de 4 milioane de euro, deși pe parcursul derulării contractului cele două immobile, Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, au fost recuperate și, apoi, vândute către Reciplia, iar ulterior, o parte dintre acestea unor terțe persoane, fără însă ca cedentul să primească sumele ce i se cuveneau potrivit convenţiei.

Deși, inițial, negocierile s-au realizat între inculpații Truică Remus și Al României Paul Philippe, participând la ele și Roșu Robert Mihăiță, ceilalți membri ai grupului, asociați ai Reciplia SRL (Tal Silbestein și Steinmetz Benyamin, mai puțin inculpatul Moshe Agavi), au cunoscut toate demersurile realizate de Truică Remus (astfel, prin procura din 14.09.2006 l-au împuternicit pe acesta să reprezinte interesele Reciplia SRL), context în care s-a semnat primul contract din 21.09.2006, când a fost prezent și David Barnett, care reprezenta grupul de firme controlat de Steinmetz Benyamin și s-a solicitat firmei de avocatură TZA efectuarea raportului de *due diligence*. Ulterior, la data de 1.11.2006, s-a semnat un nou contract de cesiune de drepturi între aceleași părți, care avea același obiect cu cel din septembrie 2006, însă cu clauze mai dezantajoase pentru cedent, modificări de care s-a ocupat inculpatul Roșu Robert Mihăiță în realizarea scopului grupului infracțional organizat (dobândirea drepturilor asupra bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, la care acesta nu era îndreptățit, prin fapte de corupție sau asimilate acestora și obținerea unor câștiguri fabuloase de către membrii grupării, cu investiții minime).

Faptul că inculpaţii Truică Remus, Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin s-au întâlnit şi au purtat discuții legate de modalitatea de constituire a grupului rezultă și din declarațiile martorei Valmar Ioana (filele 100-102, vol. 7 d.u.p şi filele 37-39 vol. 12 dos. inst. fond), care arată că a aflat de la Tal Silberstein, încă din anul 2006 sau 2007, despre faptul că dorește să cumpere bunurile imobile pe care urmează să le dobândească inculpatul Al României Paul, că este și el implicat şi că la acel moment erau în negocieri pentru cumpărarea drepturilor. Martora a precizat că îl cunoaște pe Tal Silberstein prin prisma funcției deținute de acesta, consilier al fostului soț, prim ministru al României la acel moment (Călin Popescu Tăriceanu). Deși martora nu își amintește cu exactitate data când a aflat de la Tal Silberstein aceste informații, ele nu pot fi plasate în timp decât la momentul realizării negocierilor pentru încheierea

contractului de cesiune de drepturi date fiind împrejurările relatate de inculpat martorei, respectiv că se află în negocieri pentru cumpărarea drepturilor.

Încă de la momentul **constituirii grupului infracțional organizat la data de 1.11.2006,** inculpatul Roșu Robert Mihăiță a creat convingerea inculpatului Al României Paul Philippe că inculpatul Truică Remus îl poate ajuta în demersurile privind retrocedarea imobilelor și s-a implicat în activitatea grupului pentru realizarea scopului pentru care a fost constituit, respectiv obținerea bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe (deși existau unele impedimente legale pe care acesta le cunoștea), care urmau a fi vândute către SC Reciplia (modalitatea de dobândire a bunurilor a fost disimulată de membrii grupării prin încheierea în formă autentică a unor acte de vânzare-cumpărare pentru o parte din imobilele obținute urmare activității infracționale desfășurate de grupul infracțional organizat, aspecte analizate la infracțiunile de spălarea banilor).

Referitor la activitatea desfășurată de inculpații care au constituit grupul infracțional organizat și relațiile dintre aceștia și ceilalți inculpați care au aderat ulterior la grup, instanţa de apel a constatat că, în perioada 2006-2010, **inculpatul Truică Remus** a ținut legătura între membrii grupului infracțional și cumpărătorul de influență, fiind realizate mai multe întâlniri, de regulă la biroul inculpatului Roșu Robert Mihăiță, unde inculpatul Al României Paul Philippe primea asigurări de la ceilalţi doi inculpați că s-a acționat pentru dobândirea bunurilor revendicate și urmează să-și primească banii în cel mai scurt timp.

Relevantă în acest sens este declaraţia inculpatului Al României Paul Philippe din 11.12.2015, în care a precizat că i s-a spus de către Truică Remus că, fără ajutorul lor, nu poate obține niciun bun, i s-a promis că urma să primească banii în scurt timp pentru unul dintre imobile revendicate, cu referire la Ferma Regală Băneasa și i s-a cerut să accepte procentul de 80% din valoarea acestui bun pentru S.C. Reciplia S.R.L., fiind asigurat de Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță că totul se rezolvă.

În același sens este și declarația martorei A României Lia, în care confirmă că, la una dintre întâlniri, li s-au dat asigurări că se vor face demersuri pentru obținerea bunurilor, iar pe timpul derulării contractului, Truică Remus le-a spus că a vorbit cu primarul din Snagov și că se va rezolva problema, că îl va ajuta și Tăriceanu, precum și faptul că a vorbit cu directorul Institutului de Cercetare de la Băneasa, pe care l-a prezentat ca un om dificil, dar care ar fi mulțumit cu niște excursii, cu referire la Monaco, de care se va ocupa Truică personal. Martora a mai arătat că Truică Remus a făcut referire la Roșca Stănescu Sorin, un prieten de-al său și le-a comunicat să nu își facă griji, pentru că de acum încolo ziarul acestuia nu îi va mai ataca.

Deși inculpatul Al României Paul Philippe şi martora A României Lia Georgia au retractat sau nuanțat în declaraţiile ulterioare anumite aspecte legate de împrejurarea că li s-ar fi promis folosirea influenței de către membrii grupului infracțional în lumea politică pentru obținerea bunurilor revendicate, aspectele relatate inițial de cei doi în cursul urmăririi penale, cu elemente de detaliu asupra unor împrejurări faptice, nu pot fi ignorate de organele judiciare, cu atât mai mult cu cât se coroborează cu alte mijloace de probă. Totodată, poziția martorei

A România Lia Georgia în fața instanței de apel este justificată și de calitatea de inculpat și acuzațiile aduse lui Al României Paul Philippe, soțul martorei.

Faptul că inculpatul Truică Remus își făcea cunoscute relațiile și că avea intrări peste tot este confirmat și de martorul Dimofte Radu, în declarația din 22.06.2016 (filele 60-70, vol. 7 d.u.p.), în care arată că, atunci când a discutat cu Truică Remus despre dreptul „prințului Paul" de a obține acele bunuri, acesta l-a asigurat că firma de avocați S.C.A. TZA a verificat asta, dar şi că *el are intrări peste tot*, percepția martorului fiind că se referea și la cele două bunuri ce făceau obiectul contractului.

Și martorul Poenaru Liviu a arătat că, în calitate de avocat, l-a reprezentat pe Al României Paul Philippe în mai multe procese, începând cu anul 2003, iar la un moment dat a aflat de la A României Lia Georgia că Păvăloiu Nela este cunoscută în lumea politică și martorul a perceput că aceasta i-a făcut cunoștință prințului cu Truică Remus, *care, în opinia sa, a rezolvat tot.* Şi inculpatul Al României Paul i-a spus martorului că a găsit pe cineva care este în stare să-l conecteze cu oameni politici importanți și are astfel influență pentru soluționarea cererilor sale de revendicare, în acest sens martorul s-a întâlnit cu Păvăloiu Nela căreia i-a predat dosarele, aceasta promițându-i și un onorariu. La două sau trei săptămâni, Al României Paul Philippe l-a trimis la o întâlnire cu Truică Remus pentru a discuta despre onorariul martorului, dar nu au stabilit nimic concret, la un moment dat acesta a fost sunat de cineva, iar după încheierea convorbirii i-a comunicat martorului că urmează să ia masa cu Tăriceanu. Martorul a mai precizat că inculpatul a dorit să îi prezinte avocații care îl vor reprezenta în continuare, context în care l-a cunoscut pe inculpatul Roșu Robert Mihăiță (filele 547-554, vol. 7 d.u.p., 84-86 dos. inst. fond și 4-8, vol. 7 dos inst. apel).

Inculpatul Truică Remus a ştiut că inculpatul Al României Paul Philippe nu era persoană îndreptățită la restituirea bunurilor revendicate de acesta, nu doar din concluziile raportului de *due diligence* și informațiile comunicate de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, ci și din demersurile întreprinse în mod direct. Astfel, pentru a se asigura că reprezentanții Casei Regale nu vor acționa împotriva intereselor grupului infracțional organizat, date fiind acțiunile formulate de Al României Paul Philippe împotriva deciziilor administrative de restituire în favoarea Regelui Mihai I a Castelului Peleș, a domeniilor Sinaia, Azuga și Predeal, precum și depunerea în instanță a Deciziunii nr.1 din 26.11.1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, inculpatul Truică Remus a organizat în cursul lunii mai/iunie a anului 2007 o întâlnire cu reprezentații Casei Regale, la care au participat martorul Vasiliu Adrian, Truică Remus, Tal Silberstein și un avocat din cadrul casei de avocatură TZA, posibil inculpatul Roșu Robert Mihăiță.

Întâlnirea este confirmată de martorul Vasiliu Adrian, care a arătat că, cu acea ocazie, Tal Silberstein sau Truică Remus au invocat, fără a prezenta vreo dovadă, calitatea lor de cesionari ai drepturilor inculpatului Al României Paul. Discuțiile au fost purtate, în general, între martorul Vasiliu Adrian și Truică Remus şi au vizat atât posibilitatea de rezolvare a disensiunilor dintre părți generate de promovarea acțiunilor în justiție de către Al României Paul Philippe, dată fiind și depunerea la dosarele aflate pe rol a Deciziunii nr. 1/1941 (chestiune ridicată de martorul Vasiliu), cât și propunerea de revendicare

comună a anumitor imobile (formulată de Truică Remus), ce a fost, însă, respinsă ferm de reprezentanții Casei Regale. În plus, martorul Vasiliu i-a atenționat pe reprezentanții inculpatului Al României Paul Philippe că nu toate bunurile ce se dorea a fi solicitate în comun „erau revendicabile”, dar și că, potrivit hotărârii Înaltei Curți de Casație și Justiție din anul 1941, Pădurea Snagov nu a aparținut în mod legal Regelui Carol al II-lea, Truică Remus replicându-i, însă, că „asta e problema lor”, că au cumpărat drepturile de la Al României Paul Philippe şi că i-au dat acestuia 2 milioane de euro și decid cu privire la revendicări (filele 18-22, 56-58 și 69-72, vol. 6 d.u.p., 123-14 dos. inst. fond).

Implicarea inculpatului Truică Remus în activitatea grupului infracțional organizat este dovedită și de împrejurarea că, deși cunoștea despre existența Deciziunii nr. 1/1941, a întreprins mai multe demersuri pentru a se realiza punerea în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe asupra terenului cu vegetație forestieră situat în Snagov, apelând în acest sens, prin intermediul inculpatului Mușat Apostol, la șeful Direcției Silvice Bucureşti, Capanu George, după care a intervenit la directorul tehnic, inculpatul Chiriac Theodor.

Relevante în acest sens sunt depozițiile constante ale martorului Capanu George, care se coroborează cu declaraţiile inculpatului Mușat Apostol.

Continuarea demersurilor inculpatului Truică Remus pentru a se realiza punerea în posesie a inculpatului Al României Paul, prin intermediul lui Chiriac Theodor, sunt confirmate de depozițiile martorilor Cucu Ionuț, care a arătat că ultimul era prieten cu primarul din Snagov și cu inculpatul Truică Remus, relatând o împrejurare concretă în care cel din urmă s-a așezat la masa lor și a purtat o discuție amicală cu Chiriac (filele 86-92, vol. 7 d.u.p.), şi Aparaschivei Relu Cristian, care a aflat de la omul de încredere al lui Truică Remus că acesta este prieten cu Chiriac Theodor, care îl vizitează des la Snagov, și că orice problemă care ține de Romsilva o rezolvă cu Chiriac (filele 260-314, vol. 7 d.u.p.). În plus, inculpatul Mușat Apostol a arătat că i-a comunicat lui Chiriac Theodor că Truică Remus vrea să se întâlnească cu el, lucru care s-a și realizat, conform celor relatate de Chiriac.

Urmare demersurilor efectuate de inculpatul Truică Remus în realizarea scopului grupului infracțional organizat, la data de 26.06.2007, inculpatul Chiriac Theodor, în calitate de director, a transmis o adresă către Ocolul Silvic Snagov pentru a-l pune în posesie pe Al României Paul Philippe pe suprafața de 10 ha pădure în zona Fundul Sacului.

Ulterior, după emiterea de către Prefectura Ilfov a hotărârii nr. 1156/7.07.2006, înlocuită, ulterior, cu hotărârea nr. 661 din 2 martie 2007, la data de 26.06.2007 a fost întocmit procesul-verbal de punere în posesie a inculpatului Al Românei Paul Philippe, pe suprafața de 10 ha teren forestier, în zona Snagov.

La procedura de punere în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe a participat din partea casei de avocatură TZA martorul Ene Mihail, care a arătat că a fost trimis de Roșu Robert Mihăiță, iar la Primăria Snagov, pe lângă membrii comisiei constituite în acest scop, mai era și inculpatul Truică Remus (filele 365-369, vol. 7 d.u.p.). Prezența lui Truică Remus la momentul punerii în posesie a fost susținută și de martorul Cucu Ionuț, care a arătat că în

biroul primarului a rămas Truică Remus și, deși nu i-a comunicat primarului Mușat Apostol că se va realiza punerea în posesie în acea zi, acesta știa, fapt ce dovedește că erau organizați, referindu-se la persoanele interesate de obținerea terenului.

La scurt timp după obținerea Pădurii Snagov, activitățile inculpatului Truică Remus au vizat transferul bunului din proprietatea Reciplia în patrimoniul său ori al altor persoane, interpuși ai acestuia, pentru ca, ulterior, inculpatul să obțină, în parte, folosul acestor terenuri, astfel cum se dezvoltă cu ocazia analizării infracțiunii de spălare a banilor.

Implicarea inculpatului Truică Remus în realizarea scopului grupului infracțional organizat rezultă și din activitățile întreprinse de acesta în legătură cu retrocedarea Fermei Regale Băneasa. Astfel, după ce a aflat că Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor a solicitat completarea dosarului administrativ cu înscrisuri, inculpatul a întreprins demersuri pentru a obține în mod fraudulos retrocedarea Fermei Regale Băneasa, aspecte prezentate pe larg cu ocazia analizării infracțiunii de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave, în forma complicităţii, ce a fost reținută în sarcina acestuia.

Sub acest aspect, s-a constatat că, pentru a obține retrocedarea Fermei Regale Băneasa, cunoscând opoziția A.S.A.S. și I.C.D.P.P., inculpatul Truică Remus a intrat în legătură cu directorul institutului, Horia Iliescu, căruia i-a oferit anumite avantaje materiale, iar ulterior, prin intermediul acestuia, a reușit să obțină o soluție favorabilă din partea consiliului de administrație. La una dintre întâlnirile realizate cu directorul Institutului a participat și inculpatul Tal Silberstein, care a fost prezentat ca fiind consilierul de imagine al lui Tăriceanu la acel moment.

Referitor la acest aspect, martorul Oancea Florin a arătat că a fost chemat în biroul directorului Horia Iliescu, unde i-au fost prezentați inculpații Truică Remus și Tal Silberstein, despre care a aflat cu acea ocazie că este consilierul de imagine a lui Tăriceanu. La câteva luni după întâlnire, martorul și-a dat seama că cei doi au venit pentru a impresiona și a-și arăta nivelul de influență.

După obținerea Fermei Regale Băneasa, pe fondul nemulțumirilor inculpatului Al României Paul Philippe, dar și al conflictului cu factorii decizionali ai grupării (inculpaţii Steinmetz Benyamin și Tal Silberstein) generat de reproșurile acestora privind efectuarea unor investiții mari, dar fără rezultate concrete și însușirea unor sume de bani de către inculpatul Truică Remus, acesta din urmă și-a cedat părțile sociale martorului Radu Dimofte, care a intrat în acționariatul Reciplia LTD, prin intermediul societății Dorbell, astfel cum s-a arătat anterior.

În consecință, contrar susținerilor inculpatului Truică Remus, ansamblul probator administrat în cauză face dovada că acesta a constituit, la data de 1.11.2006, împreună cu Tal Silberstein, Steinmetz Bennyamin și Roșu Robert Mihăiță, grupul infracțional organizat, la care au aderat ulterior și inculpații Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Mateescu Lucian Claudiu, după cum se arată în continuare, în scopul dobândirii bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, printre acestea aflându-se Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, scop care a fost realizat prin acțiunile ilicite întreprinse de inculpat și care se circumscriu unor fapte de corupție sau asimilate

acestora (trafic de influență, dare de mită, complicitate la abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave).

Așa cum rezultă din probele administrate în cauză, grupul infracțional organizat a fost constituit la data de 1.11.2006, odată cu semnarea contractului de cesiune de drepturi dintre Al României Paul Philippe și SC Reciplia SRL, persoanele implicate fiind inculpatul Truică Remus, care reprezenta societatea în baza împuternicirii din 14.09.2006 dată de reprezentanții firmei, Tal Silberstein, Steinmetz Benyamin și inculpatul Roșu Robert Mihăiță, care trebuia să creeze aparența de legitimitate și legalitate a acțiunilor membrilor asocierii în realizarea scopului pentru care aceasta a fost creată, respectiv obținerea bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, în condițiile în care toți aceștia au cunoscut că cel din urmă nu era îndreptățit la retrocedare (nefinalizarea procedurii de exequatur, existența Deciziunii nr. 1/1941, lipsa unor documente care să susțină cererile și notificările formulate de inculpatul Al României Paul Philippe în baza Legii nr. 10/2001 și a Legii nr. 247/2005 etc.).

În cadrul grupului ierarhia era stabilită, așa cum s-a arătat, prin raportare la investiția financiară făcută de inculpați în realizarea scopului pentru care a fost constituit, rolul de lider revenind inculpatului Steinmetz Benyamin, care coordona activitatea celorlalți membri prin intermediul omului său de încredere, inculpatul Tal Silberstein, ce ținea legătura și transmitea informațiile către inculpații Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță și, ulterior, către ceilalți membri care au aderat la grupul infracțional organizat.

Existența unor ierarhii și structuri organizate în care fiecare dintre membrii grupului aveau roluri bine determinate este dovedită și de faptul că atunci când inculpatul Truică Remus și-a însușit o parte din bani și din terenul forestier situat în Pădurea Snagov, a fost nevoit să părăsească asocierea, locul acestuia fiind luat de Tal Silberstein, care a început să se implice mai mult, anumite activități desfășurate de Truică fiind preluate şi de inculpatul Andronic Dan Cătălin, care a aderat la grupul infracțional în cursul anului 2007.

De asemenea, cu ocazia unei întâlniri pe yahtul lui Steinmetz Benyamin, în Franța, la care au participat martorii Radu Dimofte și Bejenaru Andrei, se discuta despre modalitatea în care inculpatul Truică Remus a luat bani de la evrei și Pădurea Snagov, pentru care s-a realizat punerea în posesie, iar percepția martorilor a fost că Tal Silberstein îi prezenta lui Steinmetz Benyamin un raport cu privire la acțiunile întreprinse de acesta împreună cu Truică Remus.

Totodată, împrejurarea că, încă de la început, s-a ținut ascunsă identitatea lui Steinmetz Benyamin și Tal Silberstein, membri ai grupului și asociați în cadrul SC Reciplia SRL, rezultă din faptul că despre cei doi inculpatul Al României Paul Philippe a aflat după un an de la încheierea contractului de cesiune de drepturi, ceea ce confirmă rolul superior, decizional, pe care l-au avut în ierarhia grupului și în raporturile cu ceilalți membri ai asocierii infracționale.

Relevantă sub acest aspect este discuția relatată de inculpatul Mateescu Lucian Claudiu în cursul urmăririi penale, pe care a purtat-o cu inculpatul Andronic Dan Cătălin prealabil acceptării ofertei făcute de Tal Silberstein de a realiza o evaluare a terenurilor ce făceau obiectul contractului de cesiune şi în care inculpatul Andronic i-a spus că Tal trebuie să facă respectiva evaluare pentru *„șeful cel mare”, cu referire la Steinmetz Benyamin.*

De asemenea, atunci când în presă apăreau articole nefavorabile privindu-l pe inculpatul Steinmetz Benyamin, în care numele lui era legat de procedurile de retrocedare formulate de Al României Paul Philippe sau de acțiunile lui Truică Remus, chiar și după plecarea acestuia din grup, despre care afla, de regulă, prin intermediul inculpatului Andronic Dan, Tal Silberstein se preocupa de găsirea unei soluții pentru a anihila efectele acestor investigații de presă, un mesaj identic fiind trimis către membrii grupării și de David Barnett, avocatul grupului de firme controlat de Steinmetz Benyamin.

Existența unui grup infracțional bine organizat este confirmată și de martora Alexandroiu Mihaela care, atunci când a aflat despre vânzarea Pădurii Snagov și obținerea terenului de la Ferma Regală Băneasa, precum și de termenii contractului de cesiune de drepturi încheiat de inculpatul Al României Paul Philippe, i-a spus acestuia că situația în care se află este *rezultatul unui plan bine orchestrat şi că a fost o acțiune bine organizată de membrii grupării*.

Și inculpatul Al României Paul Philippe face trimitere la *„cei din grup”* în declarația dată în fața instanței de apel în 10.11.2020, precizând că se referea la cetățenii israelieni şi la avocații din cadrul casei de avocatură TZA, toţi cunoscându-se, inclusiv cu inculpatul Truică Remus.

Toate aceste elemente probatorii dovedesc constituirea grupului infracțional organizat la data 1.11.2006, de către inculpații Truică Remus, Tal Silberstein, Benyamin Steinmtez și Roșu Robert Mihăiță, existența acestuia în timp raportat la acțiunile întreprinse de membrii care l-au constituit și a celor care au aderat la acesta (în perioada 2006-2013), legătura dintre membrii grupului care se cunoşteau şi se ajutau între ei, faptul că exista o ierarhie recunoscută de inculpaţi, activităţile fiind efectuate doar cu acordul celor din palierul de conducere, precum și scopul constituirii grupului, constând în obținerea pe căi ilicite a bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, la care acesta nu era îndreptățit potrivit legii.

Prin urmare, susţinerile inculpatului Truică Remus, cu ocazia dezbaterilor, că nu exista un grup infracțional organizat, ci doar un parteneriat al asociaților SC Reciplia SRL, în realizarea activităților impuse de clauzele contractului de cesiune de drepturi, care era unul legal, nu au putut fi primite. Probele administrate au dovedit că activitățile întreprinse de inculpat, de constituire la data de 1.11.2006 a unui grup infracțional organizat al cărui scop a fost dobândirea, prin săvârşirea unor infracţiuni de corupţie şi asimilate acestora, a unor bunuri revendicate de inculpatul Al României Paul, urmată de desfăşurarea mai multor acțiuni în interesul grupului, până în anul 2010, se circumscriu infracţiunii de constituire a unui grup infracţional organizat, prev. de art. 7 din Legea nr. 39/2003, ce constituie pentru inculpat legea penală mai favorabilă şi în baza căruia a fost condamnat.

Înalta Curte a constatat că infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat este una continuă, care se epuizează fie la momentul destrămării grupului ori al părăsirii acestuia de către unii membri, fie la momentul descoperirii lui, iar potrivit art. 122 alin. 2 Cod penal (1969), termenul de prescripţie a răspunderii penale curge de la data încetării acţiunii sau inacţiunii, care echivalează cu momentul epuizării activităţii infracţionale.

În cauză, inculpatul Truică a constituit grupul infracţional la 1.11.2006 şi a desfăşurat activităţi în calitate de membru al acestuia până în anul 2010, când a părăsit asocierea infracţională, moment care marchează epuizarea în privinţa sa a infracţiunii şi de la care începe să curgă termenul general de prescripție a răspunderii penale prevăzut de art. 122 alin. 1 lit. b Cod penal (1969), de 10 ani, ce nu era împlinit la data la care s-a dispus faţă de inculpat efectuarea în continuare a urmăririi penale.

Analiza acuzaţiilor aduse **inculpatului Roşu Robert Mihăiţă** în privinţa constituirii grupului infracţional organizat a avut ca punct de plecare situaţia demersurilor pe care Al României Paul Philippe le făcuse până în anul 2006 pentru obţinerea unor bunuri ce susţinea că aparţinuseră fostului Rege Carol al II-lea şi pe care le revendicase în calitate de nepot al acestuia, pe care pretindea că o avea.

Deşi a apelat la mai mulţi avocaţi pentru iniţierea unor proceduri administrative şi judiciare, în vara anului 2006 inculpatul nu reuşise să obţină vreun bun, cu excepţia Pădurii Snagov, pentru care nu se realizase, însă, punerea în posesie.

Dincolo de lipsa resurselor materiale pentru susţinerea acestor demersuri (onorarii de avocat), inculpatul Al României Paul Philippe a realizat că, pentru obţinerea bunurilor dorite, nu sunt suficiente acţiunile legale, efectuate deja de avocaţii săi şi că are nevoie de oameni cu putere şi influenţă, care pot accelera şi duce la bun sfârşit aceste demersuri.

Nu a fost lipsit de interes faptul că inculpatul Al României Paul Philippe ştia de la avocaţii săi că existau impedimente legale pentru obţinerea bunurilor ce susţinea că aparţinuseră fostului Rege Carol al II-lea.

În aceste condiţii, prin mijlocirea inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Al României Paul Philippe l-a cunoscut pe inculpatul Truică Remus, care a pretins că poate să-i obţină aceste bunuri prin influenţa pe care o avea la toate nivelurile, în schimbul unor procente din bunurile restituite.

Deşi această înţelegere cu vădit caracter infracţional s-a realizat aparent doar între inculpaţii Truică Remus şi Al României Paul Philippe, în realitate cel dintâi a discutat în perioada august - septembrie 2006 despre această „oportunitate de afacere” cu inculpatul Benyamin Steinmetz, pe care l-a cunoscut prin intermediul lui Tal Silberstein.

Astfel, cei trei inculpaţi au fost conștienți de profiturile uriaşe pe care le pot realiza prin implicarea în această afacere, care le asigura accesul la zeci de imobile care ipotetic aparţinuseră fostului Rege Carol al II-lea, dar nu numai (a se vedea situaţia Castelului Peleş), întrucât, după obţinerea lor, acestea puteau fi vândute în schimbul unor sume de bani importante sau puteau face obiectul altor investiţii imobiliare derulate chiar de inculpaţi.

Obiectivul principal era, aşadar, obţinerea acestor bunuri, iar pentru aceasta cei trei inculpaţi ştiau că au puterea necesară, nu doar financiară, ci şi la nivel relaţional, putând obţine aceste bunuri inclusiv prin influenţe exercitate asupra funcţionarilor aflaţi la diverse instituţii și care aveau putere decizională în anumite domenii de care inculpaţii erau interesați.

În acest context, s-au reţinut conexiunile reale pe care inculpatul Tal Silberstein le avea la cel mai înalt nivel politic, în condiţiile în care desfăşura

activităţi de consultanţă politică pentru prim-ministrul şi preşedintele României, al căror ajutor, sub o formă sau alta, putea fi eventual pus în discuţie.

De esenţa înţelegerii iniţiale a celor trei inculpaţi, stabilită în vara - toamna anului 2006, a fost ascunderea implicării celor doi cetăţeni israelieni în această afacere, care nu urma să se realizeze „la vedere", pentru a nu atrage atenţia asupra adevăraţilor beneficiari ai afacerii. În acest sens, s-a convenit utilizarea unei societăţi-paravan, SC Reciplia SRL, pe care aceştia însă o controlau „din umbră", prin intermediul societăţilor care deţineau capitalul (părţile sociale) acesteia şi pe care tot ei urmau să o finanţeze, asigurând resursele necesare obţinerii bunurilor dorite.

În plus, potrivit aceleiași înţelegeri, interfaţa societăţii în relaţia cu inculpatul Al României Paul Philippe urma a fi asigurată doar de inculpatul Truică Remus, care avea să poarte „negocierile" cu cel dintâi, în sensul promisiunii că bunurile dorite de acesta pot fi obţinute prin influenţa şi puterea pe care „ei" o au. Preţul pe care inculpatul Al României Paul urma să-l plătească era o cotă-parte din bunurile obţinute (50% sau chiar 80%, în funcţie de importanţa bunurilor).

Aşa cum a reţinut şi judecătorul fondului, această înţelegere de tip infracţional (cumpărare/vânzare de influenţă) s-a concretizat în contractul încheiat la 1.11.2006, care a fost redactat de inculpatul Roşu Robert, avocat partener în cadrul casei de avocatură S.C.A. Ţuca Zbârcea şi Asociaţii (S.C.A. TZA).

Implicându-se în acest proiect, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a asigurat interfaţa juridică şi a dat aparenţa de legalitate a întregului demers, coordonând aspectele legale şi implicându-se ulterior, prin demersuri efective, în obţinerea bunurilor.

În calitatea pe care o avea, inculpatul Roşu Robert Mihăiță ştia care sunt punctele nevralgice ale afacerii din punct de vedere juridic, aspecte care sunt probate de raportul de *due diligence* întocmit mai înainte de încheierea contractului.

Astfel:

- la acel moment nu fusese obţinută hotărârea de exequatur, pe baza căreia să se stabilească legătura de rudenie dintre inculpatul Al României Paul Philippe şi fostul Rege Carol al-II-lea, prin intermediul tatălui său, Carol Mircea;

- demersurile administrative de obţinere a bunurilor fuseseră făcute de inculpatul Al României Paul Philippe în nume propriu, deşi tatăl său Carol Mircea era în viaţă la acel moment, iar termenele maxime în care acestea au putut fi făcute erau depășite (împlinindu-se la data de 14.02.2002 pentru imobilele solicitate pe Legea nr. 10/2001 şi la data de 30.11.2005 pentru cele revendicate pe Legea nr.247/2005);

- unele imobile fuseseră revendicate în mod greşit pe Legea nr. 10/2001 (a se vedea situaţia fostei Ferme Regale Băneasa);

- existau probleme în legătură cu dovada dreptului de proprietate (a se vedea Pădurea Snagov, dar şi alte bunuri revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe);

- actele în dovedirea calităţii de persoană îndreptăţită (moştenitor) erau insuficiente sau fuseseră emise în baza unei hotărâri judecătoreşti care nu mai

era în fiinţă (nu exista o hotărâre de exequatur definitivă şi irevocabilă, cauza fiind la acel moment rejudecată de prima instanţă).

Astfel, în email-ul pe care l-a adresat avocaţilor din cadrul S.C.A.TZA în vederea efectuării raportului de *due diligence*, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a menţionat explicit: *„Nu avem în mod evident destule documente. Intuiesc că LDDR (n.n- Legal Due Diligence Reciplia) va fi plin de rezerve."* (fila 427, vol. 30 d.u.p.).

Cu toate acestea, contractul a fost încheiat, riscurile enumerate urmând a fi surmontate prin activităţile desfăşurate ulterior de membrii grupului.

Inculpatul Roşu Robert Mihăiță a modificat contractul încheiat iniţial, la 21.09.2006, în sensul dorit de membrii grupării, asigurând, pe de o parte, ascunderea lor (prin inserarea unei clauze neobişnuite pentru un contract de cesiune de drepturi, în sensul posibilităţii continuării demersurilor pe numele cedentului), iar pe de altă parte, creând mecanismul (încheierea unor antecontracte, procuri) prin care bunurile obţinute urmau să ajungă, în final, la adevăraţii beneficiari.

Această interfaţă juridică urma a fi răsplătită de societatea paravan Reciplia SRL, adică de inculpaţii Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein şi Truică Remus, prin plata unui procent de 2% din valoarea de piaţă a bunurilor obţinute, sub forma unui onorariu de succes.

Şi după semnarea contractului, inculpatul Truică Remus a continuat să fie principalul contact cu inculpatul Al României Paul Philippe, iar legătura cu inculpatul Roşu Robert Mihăiță a fost stabilită atât prin intermediul inculpatului Truică, cât şi al inculpatului Tal Silberstein ori al avocatului David Barnett, ca reprezentant al inculpatului Benyamin Steinmetz.

Interacţiunile directe ale inculpatului Al României Paul Phlippe cu ceilalţi membri ai grupului, în principal, cu inculpatul Truică Remus, dar şi cu Roşu Robert Mihăiță, au fost sporadice, acesta aşteptând să obţină bunurile promise și contravaloarea acestora conform cotelor înscrise în contract.

Această împrejurare nu poate conduce însă la concluzia că singura persoană implicată în această afacere a fost inculpatul Truică Remus, în condiţiile în care acesta era doar o parte a unui proiect care îi implica în mod direct şi pe inculpaţii Tal Silberstein şi Benyamin Steinmetz. Mai mult, o asemenea concluzie este ilogică, în condiţiile în care, aşa cum corect a reţinut şi judecătorul fondului, societatea paravan Reciplia a fost găsită vinovată de săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă, întrucât inculpatul Truică Remus a acţionat în numele şi în interesul acesteia.

În mod evident, societatea Reciplia nu era a inculpatului Truică Remus, ci acesta doar a fost mandatat, în fapt, de inculpaţii Tal Silberstein şi Benyamin Steinmetz şi, în drept, de administratorul ei, Sandra Merloni Horemas, să o reprezinte în relaţia cu inculpatul Al României Paul Philippe, inclusiv la încheierea contractului.

Mai mult, aşa cum s-a arătat, implicarea inculpatului Truică în traficul de influenţă exercitat asupra inculpatului Al României Paul Philippe s-a făcut cu acceptul inculpaţilor Tal Silberstein şi Benyamin Steinmetz, negocierile contractului care a mascat de fapt traficul de influenţă fiind desfăşurate în baza acordului prealabil al celor doi.

De altfel, aşa cum rezultă din probatoriul administrat în cauză, chiar dacă inculpatul Truică Remus şi-a afirmat influenţa în faţa inculpatului Al României Paul Philippe, el s-a prezentat ca fiind o parte a unui întreg, ceea ce şi era, în realitate, dovadă fiind pluralul folosit atât în discuţiile cu acesta (*„ei au spus că vor rezolva foarte repede”, „ei au acces inclusiv la Curtea Supremă*”), cât şi cu alte persoane (discuţia cu martorul Vasiliu Adrian, avocatul fostului rege Mihai, căruia inculpatul Truică i-a replicat că *„asta e problema lor”*, atunci când martorul le-a atras atenţia celor prezenţi – de faţă fiind şi inculpaţii Tal Silberstein şi Roşu Robert – că Pădurea Snagov, în stăpânirea căreia voiau să intre, nu aparţinuse lui Carol al II-lea).

Cu alte cuvinte, încheierea contractului din 1.11.2006 nu a fost afacerea privată a inculpatului Truică, iar beneficiul negociat de acesta a fost pentru societatea paravan Reciplia SRL, iar nu pentru el personal. Împrejurarea că acesta a obţinut ulterior şi beneficii personale, intrând în proprietatea unor părţi din bunurile obţinute în mod ilegal, nu are relevanţă din perspectiva intenţiei iniţiale cu care acesta a acţionat, respectiv în beneficiul societăţii Reciplia şi a inculpaţilor Benyamin Steinmetz şi Tal Silberstein care se aflau în spatele ei, căci obţinerea unor beneficii personale era condiţionată şi consecutivă obţinerii bunurilor de către societatea Reciplia.

De aceea, situaţia inculpatului Truică Remus nu poate fi disociată de cea a celorlalţi parteneri de afacere, în condiţiile în care aceştia s-au aflat permanent în contact, iar beneficiile acţiunilor inculpatului Truică Remus erau, de fapt, ale tuturor persoanelor implicate.

Prin urmare, încheierea contractului de cesiune din 1.11.2006 nu numai că a consfinţit infracţiunile de trafic şi cumpărare de influenţă săvârşite de inculpaţii Truică Remus şi Al României Paul Philippe cu ocazia discuţiilor purtate anterior, aşa cum a reţinut instanţa de fond, ci a reprezentat baza juridică a înţelegerii ilicite stabilite între inculpaţii Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein şi Truică Remus, care avea ca scop dobândirea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe prin săvârşirea unor infracţiuni de corupţie sau asimiliate acestora (cum este abuzul în serviciu, incriminat de Legea nr. 78/2000), care, aşa cum o dovedesc probele de la dosar, au şi fost ulterior comise efectiv, atât în cazul restituirii Pădurii Snagov (infracţiunile de dare/luare de mită în relaţia Truică/Reciplia - Chiriac Theodor săvârşite în legătură cu punerea în posesie), cât şi a fostei Ferme Regale Băneasa (infracţiunile de dare/luare de mită în relaţia Truică - Iliescu Horia, directorul Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, dar şi de abuz în serviciu, comisă de inculpaţii Roşu, Truică, Dicu, Gheorghiţă Dragomira, ambele în legătură cu restituirea propriu-zisă a fostei Ferme Regale Băneasa).

Or, aparenţa de legalitate a acestei înţelegeri ilicite a fost asigurată de inculpatul Roşu Robert Mihăiţă, în calitatea sa de avocat la S.C.A. TZA, care a introdus clauze menite nu doar să securizeze poziţia Reciplia (adică a inculpaţilor Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein şi Truică) în relaţia cu inculpatul Al României Paul Philippe, ci să asigure ascunderea implicării acestora, mai ales în relaţia cu autorităţile administrative şi/sau judiciare care urmau să decidă asupra revendicărilor acestui din urmă inculpat.

De aceea, constituirea grupului infracţional organizat a avut loc odată cu redactarea de către inculpatul Roşu Robert Mihăiță a contractului din 1.11.2006 şi semnarea acestuia, pentru societatea Reciplia, de către inculpatul Truică Remus, care a reprezentat interfaţa grupării infracţionale în relaţia cu inculpatul Al României Paul Philippe.

Chiar dacă acordul de voinţă între cumpărătorul şi traficantul de influenţă, care marchează consumarea celor două infracţiuni de corupţie săvârşite de inculpaţii Al României Paul Phlippe şi Truică Remus, s-a realizat mai înainte de încheierea contractului de cesiune, cu ocazia întâlnirilor iniţiale care au avut loc doar între cei doi inculpaţi, probatoriul administrat în cauză a demonstrat că inculpatul Roşu Robert Mihăiță a participat, alături de aceştia, la mai multe negocieri prealabile încheierii contractului şi, mai mult, a întărit convingerea cumpărătorului de influenţă că promisiunile făcute anterior de inculpatul Truică Remus, referitoare la modalitatea în care vor fi obţinute bunurile revendicate, vor fi îndeplinite.

Implicarea inculpatului Roşu Robert Mihăiță în discuţiile premergătoare încheierii contractului este probată de declaraţiile inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela şi ale martorului Aparaschivei Relu Cristian, care atestă prezenţa acestuia la firma inculpatei din Piaţa Domenii şi un „circuit" stabilit între inculpaţii Truică, Roşu şi Păvăloiu.

De asemenea, cu ocazia încheierii contractului, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a asistat la discuţiile purtate la sediul S.C.A. TZA între inculpaţii Al României Paul şi Truică Remus, ocazie cu care acesta din urmă a reiterat promisiunile făcute anterior, arătând că are conexiunile necesare pentru a recupera Ferma Băneasa într-un timp foarte scurt, justificând astfel procentul de 80% ce revenea societăţii Reciplia din acest bun. Suplimentar, la această întâlnire, inculpatul Truică le-a spus cumpărătorului de influenţă şi soţiei acestuia că *„fără el şi prietenii lui (Tăriceanu, Marcovici, Tal Silberstein) nu vor câştiga niciun bun"*, că *„ei au acces inclusiv la Curtea Supremă" şi că „vom pierde şi procesul de exequatur, având în vedere că soţia lui Ţuca* (n.n. - unul dintre avocaţii parteneri ai S.C.A. TZA) *este judecător la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie"*, că este prieten cu inculpatul Muşat, primarul localităţii Snagov, că *„are o relaţie foarte bună cu oameni din presă, menţionând numele lui Dan Andronic şi Roşca Stănescu"* şi că de acum încolo ziarul acestuia din urmă *„nu-i va mai ataca"*.

Inculpatul Roşu Robert Mihăiță nu a avut însă doar o conduită pasivă, auzind aceste afirmaţii ale inculpatului Truică Remus, care erau în mod vădit circumscrise unei infracţiuni de trafic de influenţă, ci, dimpotrivă, potrivit declaraţiei inculpatului Al României Paul Philippe: *„m-a convins Robert Roşu, care mi-a spus că am nevoie de un avocat ca ei pentru a câştiga şi că fără ei nu o să obţin nimic. Că am nevoie de un avocat de care oamenii să se teamă, inclusiv la instanţă, şi că avocaţii "mici" se tem să se lupte cu astfel de oameni puternici. Mi-a spus că au oameni în presă care pot să ajute la imaginea mea care va influenţa decizia la curte. Mi-a spus că Andronic Dan lucrează cu ei şi că are un trust de presă cu 50 de oameni care poate să ne ajute în acest fel. Mi-a spus, de asemenea, că soţia primului ministru Tăriceanu lucrează la firma lor de avocatură, pe care am şi văzut-o apoi de două ori la sediul firmei de*

avocatură. A vrut să îmi arate astfel că firma lor este puternică, că la ei lucrează oameni importanţi. Truică a confirmat cele spuse de Robert Roşu", inculpatul Al României Paul Philippe arătând, totodată, că inculpaţii Remus Truică şi Robert Roşu „*au fost implicaţi împreună în permanenţă în acest contract*", dovadă fiind şi faptul că ambii inculpaţi au fost menţionaţi ulterior într-o plângere penală pe care inculpatul Al României Paul a intenţionat să o depună.

În privinţa inculpatului Roşu Robert Mihăiță, apartenenţa sa la grupul infracţional organizat este probată de redactarea contractului din 1.11.2006, care a fost asumată explicit de inculpat prin semnătura şi ştampila aplicată la finalul său, cu următorul conţinut: „Avocat Robert Mihăiţă Roşu, În conformitate cu disp. art. 3 alin. 1 teza a 3-a din Legea nr. 51/1995, atest data, identitatea părţilor şi conţinutul **prezentului act redactat de mine**."

În legătură cu acest contract, s-a observat că inculpatul Roşu Robert Mihăiță cunoştea conţinutul raportului de *due diligence*, efectuat la nivelul S.C.A TZA şi transmis la 18.10.2006 atât B.S.G., societate controlată de inculpatul Benyamin Steinmetz, cât şi Reciplia, care sublinia mai multe riscuri sau chiar impedimente în privinţa obţinerii bunurilor vizate de membrii grupului infracţional, cum ar fi inexistenţa la acel moment a unei decizii de recunoaştere a hotărârii pronunţate de Tribunalul de la Lisabona în anul 1955, împrejurarea că inculpatul Al României Paul formulase notificările în nume propriu, deşi la acel moment tatăl său era în viaţă, dar şi existenţa unor semne de întrebare cu privire la dovedirea dreptului de proprietate al fostului suveran cu privire la unele bunuri revendicate.

Cu titlu de exemplu, în cazul Pădurii Snagov, s-a arătat explicit că *„există neclarităţi"* cu privire la titlul de proprietate al fostului Rege Carol al II-lea, în cazul Viei şi Pepinierei Murfatlar se menţiona că aceasta *„nu figurează în Decretul nr.38/1948"* şi că *„nu se poate stabili dacă Carol al II-lea mai avea calitatea de proprietar"* la data naţionalizării efectuate prin acelaşi decret, situaţia fiind identică şi în legătură cu alte bunuri, cum ar fi Moşia Regală Balta Boianu şi Pădurea Vărăşti.

Tot astfel, în cazul terenului de la Scroviştea, în suprafaţă de 67,14 ha., s-a menţionat că acesta nu e prevăzut ca atare în Decretul nr. 38/1948, iar pentru suprafeţele de 16,38 ha şi 4 ha parc, deşi acestea erau menţionate în decret, din documente nu rezulta cum a fost dobândită proprietatea asupra acestora de către fostul Rege Carol al II-lea (fila 32, vol. 30 d.u.p.).

În pofida acestor riscuri şi impedimente, cunoscute de inculpatul Roşu Robert Mihăiță, acesta a redactat contractul din 1.11.2006, inserând în cuprinsul său inclusiv bunurile menţionate anterior cu titlu exemplificativ (la poziţiile 1.11., 1.17. 1.18., 1.19), acestea fiind prevăzute printre cele 22 de imobile pentru care erau în derulare proceduri administrative (pct. I din contract).

Mai mult, în contract s-a prevăzut explicit la art.12 faptul că „cedentul recunoaşte că în prezent *nu deţine toate documentele necesare valorificării drepturilor patrimoniale menţionate*" şi că „se obligă ca, pe măsura dobândirii lor şi la cererea cesionarului, să le pună la dispoziţie în original sau în copii legalizate", în condiţiile în care, în acelaşi articol, s-a prevăzut că cedentul „a prezentat cesionarului la data semnării contractului oricare şi toate documentele

sau informaţiile pe care le deţine cu privire la bunurile ce fac obiectul contractului."

În aceste condiţii, este evident că, acceptând încheierea contractului chiar şi în aceste împrejurări, cu consecinţa investirii unor importante sume de bani, persoanele aflate în spatele Reciplia au avut reprezentarea că toate aceste „dificultăţi" vor putea fi surmontate tocmai prin activităţile ilicite pe care urmau să le desfăşoare în continuare, concretizate în săvârşirea unor infracţiuni de corupţie sau asimilate acestora, bazându-se în acest sens pe influenţele pe care puteau să le exercite, direct sau mediat, asupra funcţionarilor învestiţi cu soluţionarea notificărilor vizând bunurile menţionate în contract, în condiţiile în care majoritatea bunurilor revendicate se aflau în proceduri administrative de restituire.

Deşi, aparent, această concluzie i-ar viza doar pe inculpaţii Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein şi Truică Remus, prin conduita pe care a adoptat-o, atât în ce priveşte redactarea contractului, cât şi ulterior, inculpatul Roşu Robert Mihăiță şi-a asumat în deplină cunoştinţă de cauză acţiunile şi scopul vizat de ceilalţi membri ai grupării, el fiind o piesă de bază, alături de inculpatul Truică Remus, în toate demersurile viitoare.

În acest sens, aşa cum s-a arătat anterior, după întocmirea raportului de *due diligence* şi însuşirea lui de către cei care l-au solicitat, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a operat mai multe modificări ale contractului anterior, din 21.09.2006, de asemenea redactat de inculpat, potrivit menţiunilor de pe ştampila aplicată la finalul lui.

Una dintre cele mai importante a vizat dispoziţiile art.7, care au fost completate tocmai pentru a asigura ascunderea implicării inculpaţilor Benyamin Steinmetz şi Tal Silberstein, care controlau societatea Reciplia, în demersurile ulterioare efectuate în vederea obţinerii bunurilor.

Astfel, deşi obiectul contractului îl constituia „transmiterea/cesiunea, fermă şi irevocabilă, cu titlu oneros, fără rezerve", către S.C.Reciplia S.R.L., „a tuturor drepturilor prezente şi viitoare" ale inculpatului Al României Paul Philippe cu privire la bunurile imobile individualizate în contract, aflate în proceduri administrative sau juidiciare de restituire a proprietăţii, ceea ce presupunea subrogarea cesionarului în aceste proceduri iniţiate de cedentul Al României Paul Philippe, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a modificat conţinutul iniţial al art. 7, care prevedea tocmai această subrogare, inserând un **drept alternativ al cesionarului „de a alege ca cedentul să continue toate aceste proceduri administrative sau judiciare, fără ca cesionarul să se subroge în calitatea procesuală sau de petent a cedentului", situaţie în care „cedentul va fi, aparent, titularul procedurilor desfăşurate, fără ca acest lucru să afecteze în vreun fel drepturile transmise/cesionate prin prezentul contract".**

Cu alte cuvinte, rămânea la latitudinea cesionarului dacă se subroga cedentului şi continua demersurile în nume propriu, ca efect al actului de cesiune încheiat, sau „alegea" ca cedentul să continue aceste proceduri judiciare şi administrative, ca şi cum contractul nu ar fi existat, cu precizarea că, în acest ultim caz, cedentul nu va fi titularul real, ci doar aparent al drepturilor revendicate în faţa autorităţilor.

Or, această reformulare a art. 7 a fost destinată să ascundă autorităţilor judiciare şi/sau administrative adevăratul titular al drepturilor revendicate, păstrându-se „aparenţa” că acestea aparţin în continuare inculpatului Al României Paul Philippe, iar nu unei societăţi obscure în spatele căreia se afla o societate offshore, controlată de un grup de interese puternic din punct de vedere financiar şi nu numai, care urma să beneficieze, în final, de bunurile restituite de autorităţile Statului Român.

În plus, prin inserarea unei asemenea clauze, şansele de reuşită ale demersurilor viitoare de obţinere a bunurilor erau mult mai mari, şi aceasta nu numai pentru că practica judiciară şi administrativă era neunitară în ce priveşte calitatea de persoană îndreptăţită la măsuri reparatorii a cumpărătorului de drepturi, ci mai ales pentru faptul că, pe această cale, grupul infracţional se putea folosi de numele inculpatului Al României Paul Philippe şi de presupusa sa apartenenţă la fosta familie regală a României, prin prezentarea acestuia ca nepot al fostului suveran Carol al II-lea, fiind astfel un factor de presiune suplimentar pentru a determina autorităţile Statului Român să-i restituie bunurile revendicate de acesta, vizate de grupul infracţional transfrontalier.

Aşa cum rezultă din actele dosarului, această clauză introdusă de inculpatul Roşu a fost folosită efectiv în relaţia cu autorităţile administrative şi/sau judiciare, în toate demersurile ulterioare de obţinere a bunurilor, inclusiv de acest inculpat (a se vedea implicarea inculpatului Roşu Robert Mihăiță în restituirea nelegală a fostei Ferme Regale Băneasa), cărora nu li s-a prezentat adevărata situaţie de fapt, respectiv că, în realitate, inculpatul Al României Paul Philippe cesionase toate drepturile societăţii Reciplia, care era titularul real al acestora.

Astfel, toate demersurile ulterioare (notificări, memorii, prezentarea în faţa autorităţilor) au fost efectuate de avocaţii S.C.A. TZA, aflaţi în coordonarea inculpatului Roşu Robert Mihăiță, în numele inculpatului Al României Paul Philippe, iar nu al cesionarului de drepturi, S.C.Reciplia S.R.L., deşi această din urmă societate, iar nu inculpatul sus-arătat, era clientul S.C.A. TZA şi urma să achite un onorariu de succes de 2% din valoarea de piaţă a bunurilor recuperate, de care avea să beneficieze inclusiv inculpatul Roşu Robert Mihăiță, ca responsabil de proiectul Prinţul/Reciplia.

Ascunderea adevăraţilor beneficiari ai bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, alături de preocuparea de a-l menţine pe acesta ca parte în contractul din 1.11.2006, au constituit o constantă a acţiunilor întreprinse de membrii grupării infracţionale, atât a celor care au constituit-o, cât şi a celor care au aderat ulterior.

Tot în legătură cu clauzele contractului sus-menționat, s-a observat că inculpatul Roşu Robert Mihăiță a securizat obţinerea de către membrii grupării infracţionale a bunurilor vizate de cesiunea de drepturi, condiţionându-se plata avansului de încheierea prealabilă a mai multor acte de către inculpatul Al României Paul Philippe, care să asigure grupării infracţionale beneficiul actelor ilicite pe care le vor comite.

Astfel, spre deosebire de contractul din 21.09.2006, în contractul din 1.11.2006 s-a prevăzut obligaţia inculpatului Al României Paul Philippe de a încheia antecontracte de vânzare-cumpărare pentru toate bunurile care au făcut

obiectul acestuia, precum şi împuternicirea chiar a inculpatului Roşu Robert Mihăiță de a semna, în numele inculpatului Al României Paul Philippe, viitoarele contracte de vânzare-cumpărare, în situaţia în care acesta din urmă ar fi refuzat să se prezinte la notar pentru perfectarea lor.

Cu alte cuvinte, prin inserarea acestei clauze, inculpatul Roşu a acceptat să fie implicat în mod direct în transferarea efectivă a bunurilor către societatea Reciplia, pe care în realitate o reprezenta şi în spatele căreia se aflau ceilalţi membri ai grupului infracţional.

Mai mult, în ce priveşte plata avansului total, de 8 milioane de euro, dacă în contractul precedent, aceasta nu era condiţionată de vreo conduită prealabilă a inculpatului Al României Paul Philippe, ci trebuia achitat în 25 de zile de la semnare, în noul contract, se plătea doar un milion de euro în 24 de ore de la semnare, iar restul de 7 milioane (3 plus 4) era achitat doar după îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a mai multor condiţii, între care încheierea antecontractelor şi împuternicirea inculpatului Roşu, conform celor menţionate anterior, dar şi obţinerea şi predarea de către acesta către Reciplia a procesului-verbal de punere în posesie, precum şi a titlulului de proprietate pentru Pădurea Snagov (art. 9 din contract).

Cu toate acestea, potrivit art. 9 din contract, acesta producea efecte, în sensul transferului/cesiunii totalităţii drepturilor în patrimoniul cesionarului concomitent cu momentul încasării efective de către inculpatul Al României Paul Philippe, în calitate de cedent, a părţii din avans, de un milion de euro.

În mod evident, nu doar pe ansamblul său, dar şi prin modificările operate faţă de varianta iniţială din 21.09.2008, contractul din 1.11.2011 era defavorabil inculpatului Al României Paul Philippe, ceea ce confirmă o dată în plus declaraţiile acestuia şi ale martorei A României Lia, în sensul că inculpaţii Truică Remus şi Roşu Robert Mihăiță au fost implicaţi împreună în acest contract şi că el putea fi încheiat doar în aceste condiţii.

În ce priveşte conduita inculpatului Roşu Robert Mihăiță, ulterioară redactării şi semnării contractului din 1.11.2006, probatoriul administrat în cauză a demonstrat că acesta s-a implicat atât în ce priveşte punerea în posesie a Pădurii Snagov, cât şi în ce priveşte obţinerea propriu-zisă a fostei Ferme Regale Băneasa, fiind confirmate astfel susţinerile inculpatului Al României Paul Philippe, potrivit cărora, interesându-se de situaţia demersurilor întreprinse pentru obţinerea bunurilor, i s-au dat tot timpul asigurări „atât de Truică, cât şi de Roşu că totul se rezolvă” (fil. 250 şi urm., vol. 3 d.u.p).

Deşi conduita inculpatului Roşu Robert Mihăiță, ca şi a altor inculpaţi, în cele două cazuri, a fost examinată ulterior, în mod distinct şi detaliat, în considerentele deciziei instanţei de apel, s-a apreciat că ceea ce prezintă interes în acest punct al analizei este faptul că acesta s-a implicat, inclusiv prin demersuri cu caracter infracţional, în obţinerea unora dintre cele mai importante bunuri vizate de membrii grupării infracţionale.

Astfel, în cazul Pădurii Snagov, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a intervenit doar în faza punerii în posesie, după ce funcţionarii publici dispuseseră, cu încălcarea legii, retrocedarea către inculpatul Al României Paul a suprafeţei de 46,78 ha teren forestier.

Inculpatul Roşu Robert Mihăiță cunoştea că inculpatul Al României Paul Philippe nu este îndreptăţit la restituirea acestui teren, aspect rezultat nu doar din raportul de *due diligence* întocmit de S.C.A. TZA, ci şi din actele pe care le-a avut la dispoziţie (nu figura printre bunurile preluate de statul comunist în baza Decretului nr. 38/1948, ci făcuse obiectul Deciziunii nr. 1/1941, descoperită cu ocazia percheziţiei efectuate la sediul S.C.A. TZA cu menţiunea „a nu se folosi în niciun dosar"), precum şi din discuţiile purtate în primăvara anului 2007, la acelaşi sediu, în prezenţa inculpaţilor Truică şi Tal Silberstein, cu martorul Vasiliu Adrian, avocatul fostului rege Mihai I, care le-a spus celor prezenţi că Pădurea Snagov nu a aparţinut fostului suveran Carol al-II-lea, făcând trimitere la aceeaşi Deciziune nr. 1/1941, replica inculpatului Truică fiind aceea că „asta e problema **lor**".

În acest context, s-a reţinut că printre înscrisurile ridicate de la sediul S.C.A. TZA în legătură cu Pădurea Snagov s-a regăsit şi o adresă a Casei Regale a fostului rege Mihai, destinată Romsilva şi Direcţiei Silvice Bucureşti, datată 12.03.2007, în care s-a precizat că Pădurea Snagov (Fundul Sacului) nu a aparţinut niciodată fostului Rege Carol al II-lea, întrucât pretinsa donaţie făcută de Primăria Capitalei nu şi-a produs efectele, neexistând un act autentic de donaţie şi nici legea prin care să se constate donaţia, astfel încât pădurea în cauză nici nu a fost confiscată de regimul comunist de la fostul Rege Carol al II-lea, nefiind proprietatea acestuia.

Mai mult, în finalul acestei adrese, s-a menţionat că în spatele persoanelor care revendică bunuri care nu au aparţinut în realitate fostului suveran Carol al II-lea *„stau grupări de interese, în legătură cu care autorităţile ar trebui să manifeste mai mare atenţie, pentru ca Statul Român să nu sufere imense prejudicii",* reiterându-se faptul că „Pădurea Fundul Sacului aparţine Statului Român şi nu a făcut niciodată parte din patrimoniul Regelui Carol al II-lea". (fila 405, vol. 30 d.u.p).

În aceste condiţii, deşi cunoştea situaţia reală a Pădurii Snagov, în perioada aprilie - iulie 2007 inculpatul Roşu Robert Mihăiță, în calitate de pretins avocat al inculpatului Al României Paul Philippe, a transmis către Romsilva, Direcţia Silvică Bucureşti, dar şi către Prefectura Ilfov, mai multe notificări pentru punerea în posesie a celui din urmă inculpat cu suprafaţa de 10 ha teren forestier, dar şi pentru emiterea unei noi hotărâri de validare a dreptului de proprietate pentru diferenţa de 36,78 ha.

În cadrul acestor notificări, formulate în termeni ultimativi, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a contestat valabilitatea Deciziunii nr. 1/1941, a somat Romsilva să nu mai continue demersurile judiciare de contestare a hotărârilor Comisiei judeţene de fond funciar (să nu mai formuleze cale de atac împotriva sentinţei civile nr. 6161/2006 sau, dacă aceasta s-a promovat, să se renunţe la ea), a susţinut în mod neadevărat că nepunerea la dispoziţie a suprafeţei de teren constituie infracţiunea de nerespectare a hotărârilor judecătoreşti prev. de art. 271 Cod penal, a ameninţat cu proceduri judiciare împotriva Romsilva şi altor instituţii şi persoane pentru „stoparea gravelor prejudicii care i se aduc Clientului (n.n.- inculpatul Al României Paul Philippe) prin lipsa de folosinţă a terenului", stabilind termene în interiorul cărora autorităţile trebuiau să se

conformeze solicitărilor sale („în speranţa că veţi acţiona în cursul acestei săptămâni în sensul celor mai sus solicitate…”) – fil. 382-402, vol. 30 d.u.p.

Deşi această conduită a inculpatului Roşu Robert Mihăiță nu este circumscrisă unei infracţiuni distincte, de complicitate la abuz în serviciu, în condiţiile în care, pe de o parte, el a intervenit doar în legătură cu punerea în posesie, iar nu şi cu emiterea hotărârilor nelegale de către Comisiile de fond funciar, iar pe de altă parte, nu au fost identificate dispoziţii ale legislaţiei primare încălcate cu ocazia punerii în posesie, acesta a contribuit, alături de inculpatul Truică Remus, la realizarea efectivă a punerii în posesie, urmată de emiterea celor două titluri de proprietate pe numele inculpatului Al României Paul Philippe, acte care au stat la baza contractului de vânzare-cumpărare încheiat între acesta şi societatea Reciplia, prin care întreaga suprafaţă de teren restituită nelegal inculpatului Al României Paul Philippe a ajuns în stăpânirea grupului infracţional organizat.

Cu alte cuvinte, chiar dacă nu a săvârşit o infracţiune distinctă, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a acţionat în beneficiul celorlalţi membri ai grupării infracţionale, reuşind intrarea în posesie şi emiterea titlurilor de proprietate.

Acest fapt şi-a găsit recunoaştere ulterioară, inclusiv în înscrisuri emise de societatea Reciplia, cum este corespondenţa purtată de aceasta cu inculpatul Al României Paul Philippe la data de 18.07.2012, în contextul neînţelegerilor intervenite ulterior între membrii grupului infracţional organizat şi cumpărătorul de influenţă, în care s-a menţionat că „***avocaţii Reciplia*** **au reuşit importante succese, precum obţinerea titlului de proprietate în legătură cu (…) 46,7 ha în Pădurea Snagov (Fundul Sacului)”**, în condiţiile în care „toate demersurile HRH Prince Paul Philippe of Romania din anul 1990 şi până la data semnării Contractului Principal (n.n. - contractul de cesiune din 1.11.2006) au fost sortite în totalitate eşecului, iar avocaţii Dvs nu au reuşit niciun succes” (fila 184, vol. 30 d.u.p.).

Dacă, în ce priveşte obţinerea Pădurii Snagov, conduita inculpatului Roşu Robert Mihăiță nu este circumscrisă unei infracţiuni de sine stătătoare, nu acelaşi lucru se poate spune despre implicarea sa în legătură cu restituirea fostei Ferme Regale Băneasa.

Astfel, în cazul fostei Ferme Regale Băneasa, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a contribuit, alături de alţi membri ai grupului infracţional organizat, în principal, inculpatul Truică Remus, la restituirea nelegală a acestui bun revendicat de inculpatul Al României Paul Philippe.

Modul în care s-a reuşit obţinerea fostei Ferme Regale Băneasa demonstrează nu numai că membrii grupării infracţionale au acţionat efectiv în sensul săvârşirii infracţiunilor de corupţie şi asimilate acestora care constituiau scopul asocierii lor, ci şi faptul că inculpatul Roşu Robert Mihăiță a fost participant la acest demers infracţional, îndeplinind astfel rolul care îi revenea în cadrul grupării.

Probatoriul administrat în cauză, analizat de instanţa de apel cu ocazia examinării infracţiunilor imputate inculpaţilor în legătură cu restituirea fostei Ferme Regale Băneasa, demonstrează că, în acest caz, membrii grupului infracţional şi-au împărţit rolurile, colaborând însă în vederea atingerii scopului

final, acela al înstăpânirii asupra unuia dintre cele mai valoroase bunuri dintre cele care fuseseră menţionate în contractul de cesiune din 1.11.2006.

Astfel, dacă inculpatul Truică a avut sarcina de a-l influenţa pe directorul Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor să pledeze în faţa Consiliului de Administraţie pentru restituirea terenului solicitat de inculpatul Al României Paul Philippe, lucru pe care l-a reuşit inclusiv prin acte de corupţie, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a intervenit pentru a determina schimbarea opiniei juristului institutului, iniţial potrivnică restituirii terenului, acţiune absolut necesară, în condiţiile în care membrii Consiliului de Administraţie nu aveau pregătire juridică, iar prezentarea unor argumente cu aparenţă de legalitate de către o persoană care, teoretic, reprezenta interesele institutului şi în care membrii Consiliului se puteau încrede, era o chestiune esenţială pentru reuşita obţinerii terenului vizat.

În paralel, pentru a pune presiune pe organul de conducere al institutului, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a recurs la transmiterea unor notificări cu caracter ultimativ, similare cu cele menţionate anterior, în care a făcut referire la posibilele consecinţe, inclusiv de natură penală, pe care membrii Consiliului de Administraţie urmau să le suporte în cazul în care nu ar fi dat curs solicitării de restituire.

Ulterior, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a participat la şedinţele în care s-a dezbătut notificarea inculpatului Al României Paul Philippe, ocazie cu care s-a prezentat ca fiind avocatul acestuia, ascunzând adevărata situaţie de fapt rezultată din contractul de cesiune din 1.11.2006, inclusiv faptul că, în realitate, el nu era avocatul inculpatului sus-menţionat, ci al societăţii Reciplia, care era adevăratul titular al drepturilor revendicate în faţa Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor şi ale cărei interese le reprezenta (a se vedea declaraţia martorei A României Lia, dată în faţa instanţei de apel).

Cu aceeaşi ocazie, inculpatul Roşu Robert Mihăiță nu a susţinut doar din punct de vedere juridic cererea de restituire, deşi cunoştea, aşa cum s-a arătat, care erau impedimentele de ordin legal rezultate din actele existente la acel moment, ci a indus în eroare membrii Consiliului cu privire la o chestiune de fapt esenţială, respectiv amplasarea terenului la data preluării acestuia de către stat, de care depindea însăşi incidenţa Legii nr. 10/2001 şi soluţionarea cererii de către Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor.

De asemenea, după prima şedinţă a Consiliului de Administraţie, în baza înţelegerii infracţionale stabilită cu juristul institutului, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a intervenit în stabilirea formei finale a procesului-verbal de şedinţă, document intern al institului, esenţial pentru soluţionarea notificării.

Ca şi în cazul Pădurii Snagov, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a acţionat pentru a asigura trecerea terenului în stăpânirea grupului infracţional aflat în spatele societăţii Reciplia, cunoscând că există impedimente de ordin legal.

Mai mult, în cazul fostei Ferme Regale Băneasa, deşi inculpatul Roşu Robert Mihăiță a încercat în mod constant să acrediteze ideea că şi-a exercitat doar profesia de avocat, în realitate, prin conduita sa, a încălcat inclusiv reglementările interne şi internaţionale care guvernează această profesie şi care interzic practic implicarea avocatului în demersurile cu caracter infracţional ale clientului său.

Or, fără a-l absolvi pe inculpatul Al României Paul Philippe, care ştia la rândul său situaţia reală a documentelor invocate în susţinerea notificării, dar şi faptul că, în realitate, el nu mai era un titular al drepturilor revendicate, inculpatul Roşu Robert Mihăiță cunoştea în plus, mult mai bine decât „clientul" său, că, potrivit legislaţiei în vigoare la acel moment, terenul solicitat nu făcea obiectul Legii nr. 10/2001, fiind, totodată, situat în domeniul public al statului şi, prin urmare, nu putea fi legal restituit de către Consiliul de Administraţie al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor.

Prin urmare, deşi reţinerea infracţiunii de constituire a unui grup infracţional organizat nu este condiţionată de săvârşirea efectivă a uneia dintre infracţiunile care au constituit scopul grupării criminale, probatoriul administrat în cauză demonstrează implicarea inculpatului Roşu Robert Mihăiță în săvârşirea uneia dintre ele, în calitate de complice la infracţiunea de abuz în serviciu prev. de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 şi, prin aceasta, apartenenţa sa la asocierea cu caracter infracţional ce a acţionat sub paravanul societăţii Reciplia SRL.

Mai mult, s-a reţinut că, potrivit înţelegerii cu societatea Reciplia, pe care însuşi inculpatul Roşu Robert Mihăiță a negociat-o, a fost stabilit şi un onorariu de succes de 2% din valoarea de piaţă a bunurilor restituite, existând aşadar şi un cert interes material al inculpatului pentru obţinerea unor importante sume de bani, ţinând seama de valoarea extrem de ridicată a acestor bunuri (numai în cazul Fermei Regale Băneasa, aceasta a fost evaluată la peste 135 milioane de euro).

Cunoscând impedimentele legale pentru obţinerea bunurilor respective (nedovedirea calităţii de persoană îndreptăţiţă a inculpatului Al României Paul Philippe, nedovedirea dreptului de proprietate cu privire la unele bunuri revendicate, cu specială referire la Pădurea Snagov, inadmisibilitatea unor cereri, cum era cazul notificării formulate în legătură cu Ferma Regală Băneasa), inculpatul Roşu Robert Mihăiță a realizat *ab initio* că restituirea acestora nu se va putea face decât prin încălcarea legii, ceea ce însemna, implicit, că şi **onorariul de succes negociat personal reprezenta, în realitate, un beneficiu ilicit.**

De asemenea, din email-urile aflate la dosar, rezultă că inculpatul Roşu a fost preocupat şi de încasarea acestui onorariu, făcând demersuri în acest sens pe lângă ceilalţi membri ai grupului infracţional organizat, inculpaţii Benyamin Steinmetz şi Tal Silberstein.

În acest context, din email-urile descoperite cu ocazia percheziţiei rezultă că plata onorariul de succes pentru obţinerea Fermei Regale Băneasa, ca parte a înţelegerii încheiate cu Reciplia, a suscitat ulterior preocupare în cadrul S.C.A. TZA, întrucât nu fusese achitat nici după trei ani de la dobândirea terenului, astfel încât s-a pus problema riscului de a nu mai fi primit, dar şi a prescripţiei dreptului de a-l mai solicita.

Astfel, în luna aprilie 2013, când inculpatul Roşu fusese îndepărtat din proiectul Prinţul/Reciplia, înlocuitoarea sa, Cristina Vlădescu, i-a adus la cunoştinţă această problemă partenerului S.C.A. TZA, Zbârcea Gabriel: „Bună Gabi, **Am verificat. Este prescris. Contractul dintre ASR şi Reciplia ref Băneasa este încheiat în ianuarie 2009. Potrivit Engagement letter semnat**

de Riverside în 2008, onorariul de succes este de 1,5% din val de piaţă a imobilului şi va fi plătit: dc este mai mic sau egal cu 300.000 Euro, în 3 luni de la emiterea facturii; dacă este mai mare, în 6 luni de la data plăţii sumei de mai sus. O declaraţie de recunoştere acum nu ne poate ajuta decât formal, dacă bineînţeles este urmată şi de plată (ca o obligaţie naturală, care nu poate fi pusă în executare silită). Fiind împlinit termenul de prescripţie, o asemenea declaraţie nu ne ajută pt că nu întrerupe termenul. Mă gândesc la un contract nou (pe care am de gând oricum să-l trimit) în care, alături de celelalte obligaţii pe care şi le vor asuma, să se nască practic o nouă obligaţie de plată cu privire la acest aspect (dacă, bineînţeles, nu li se va părea ciudat că reiterăm o obligaţie veche, asumată…)" – email 4.04.2013 C.Vlădescu/G.Zbârcea.

Primind prin redirecţionare acest email de la martorul Zbârcea, inculpatul Roşu i-a răspuns acestuia în aceeaşi zi că: „ (…) **Cu greu am scos şi onorariul de succes pe Snagov şi tu ştii foarte bine tot contextul. La dracu, sper că nu trebuie să dau explicaţii că nu am emis factura pe onorariu în contextul în care <u>am spus de zeci de ori chestiunea onorariului, m-am văzut împreună cu tine, cu Shimon, după ce i-am făcut scandal lui Tal că nu ne dă banii, ba îmi amintesc că te-ai văzut cu Benny la el pe yacht şi atunci când m-ai rugat ţi-am dat situaţia şi te-am rugat să insişti şi pe onorariul de succes şi ai încercat şi tu, fără succes</u>. De fapt schimbarea mea din Proiect este făcută, în realitate, pt că eu nu mai vroiam să lucrez fiind neplătiţi 10 luni. Nu poţi după 7 ani de laude la adresa mea în proiect, brusc să spui că nu mai sunt bun. Pur şi simplu au refuzat discuţia şi nici măcar <u>nu am emis o factură pe onorariu, că nu aveam nici un criteriu să o facem (care e valoarea bunului?) şi pentru că nu vroiam să suportăm sute de mii TVA</u>. Dar tu cunoşti Gabi toate chestiunile astea. De câte ori toţi anii ăştia am zis de onorariu şi am spus că trebuie să rezolvăm cumva?** Dacă capul jos pt că avem RMGC (n.n. - proiectul Roşia Montană, în care era implicat inculpatul Benny Steinmetz) îl înţeleg, heirupismul ăsta de a lucra acum în spume pt ei nu-l pot înţelege pt că de plătit văd că tot nu ne plătesc. Dacă vrea Cristina să te impresioneze, să o facă, dar firma pierde timp, bani şi nervi pe gratis. Şi tumbele doamnei mă enervează teribil".

Chiar dacă prevederea unui onorariu de succes nu este o chestiune prohibită, câtă vreme nu este o vorba despre un pact de *quota litis* şi nu i se cuvenea exclusiv inculpatului Roşu, probatoriul administrat în cauză demonstrează că **exista şi un cert interes material, chiar indirect, al acestuia**, având în vedere şi calitatea sa de partener la S.C.A. TZA, pentru a fi obţinute bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe. Mai mult, acelaşi probatoriu dovedeşte că încasarea ulterioară a acestui onorariu, ca şi cel cuvenit pentru obţinerea Pădurii Snagov, a constituit o preocupare a inculpatului Roşu, care a făcut demersuri în acest sens, chestiunea banilor reprezentând, în opinia sa, motivul pentru care a fost îndepărtat din proiectul Prinţul/Reciplia.

Împrejurarea că acest **<u>onorariu de succes, calculat ca un procent din valoarea terenului obţinut în mod ilegal de la Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor (circa 2,7 milioane de euro, reprezentând 2% din valoarea de piaţă a terenului, de 135.874.800 euro)</u>**, nu a fost încasat efectiv, cel puţin până la îndepărtarea inculpatului Roşu din

proiectul Prinţul/Reciplia, este lipsită de relevanţă, întrucât nu s-a datorat lipsei de interes a S.C.A.cTZA şi, în particular, a inculpatului Roşu, ci lipsei de voinţă a celorlalţi membri ai grupului infracţional organizat, care se aflau în spatele Reciplia, de a-l plăti, în condiţiile în care bunul nu fusese valorificat.

În egală măsură, corespondenţa electronică aflată la dosar este relevantă pentru a dovedi nu doar apartenenţa inculpatului Roşu la grupul infracţional organizat, prin prisma interesului acestuia de a obţine beneficii materiale de pe urma activităţilor infracţionale desfăşurate în cadrul asocierii, în condiţiile în care atât Pădurea Snagov, cât şi Ferma Regală Băneasa, au fost obţinute ca urmare a unor infracţiuni de corupţie şi asimilate acestora (dare de mită în legătură cu punerea în posesie a Pădurii Snagov, dare de mită şi complicitate la abuz în serviciu cu consecinţe deosebit de grave în cazul dobândirii Fermei Regale Băneasa) săvârşite de membrii grupului infracţional organizat, inclusiv de inculpatul Roşu, ci şi pentru a proba ierarhia care exista în cadrul grupării, dar şi faptul că aceasta era respectată de inculpaţi.

Astfel, chestiunea plăţii efective a beneficiului ilicit cuvenit din activitatea infracţională a fost discutată mai întâi cu inculpatul Tal Silberstein, coordonatorul grupului mai ales după anul 2010, căruia inculpatul Roşu „i-a făcut scandal” şi doar ulterior, în condiţiile în care problema nu s-a rezolvat, cu liderul asocierii, inculpatul Steinmetz Benyamin, la care „s-a insistat, dar fără succes” pentru plata sumelor datorate pentru succesele obţinute de inculpatul Roşu, în calitatea sa de avocat al S.C. Reciplia S.R.L. în legătură cu Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa.

Astfel, decizia liderului a fost respectată, chiar dacă aceasta a atras după sine riscul neîncasării beneficiului negociat.

Mai mult, în opinia inculpatului Roşu, îndepărtarea sa din grup nu s-a datorat faptului că „nu mai era bun”, ci a reprezentat în realitate o sancţiune aplicată de inculpaţii aflaţi pe palierul de conducere, constând în îndepărtarea sa din asociere pentru îndrăzneala de a-şi cere drepturile.

Împrejurarea că inculpatul Roşu Robert Mihăiță a reuşit sau nu obţinerea acestor beneficii financiare de pe urma activităţii desfăşurate în beneficiul grupului infracţional organizat este însă lipsită de relevanţă pentru subzistenţa infracţiunii analizate.

Aşa cum s-a arătat anterior, pe lângă demersurile efectuate pentru obţinerea bunurilor menţionate în contractul de cesiune din 1.11.2006, membrii grupului infracţional organizat, inclusiv cei care au aderat ulterior, au fost preocupaţi, pe de o parte, de ascunderea adevăraţilor beneficiari ai bunurilor restituite, iar pe de altă parte, de menţinerea inculpatului Al României Paul Philippe în înţelegerea concretizată în contractul sus-menţionat.

În acest context, s-a menţionat că, deşi iniţial relaţiile în interiorul grupării infracţionale, ca şi cele stabilite cu inculpatul Al României Paul Philippe, au fost armonioase, odată cu trecerea timpului au apărut neînţelegeri atât în interiorul grupului, cât şi în relaţia cu cumpărătorul de influenţă, toate acestea având la bază nemulţumiri legate de modul de împărţire a bunurilor a căror restituire fusese obţinută până atunci, în principal Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa.

Astfel, în anul 2010, inculpatul Truică a părăsit proiectul Prinţul/Reciplia, iar ulterior a fost îndepărtat şi inculpatul Roşu, care, potrivit corespondenţei electronice aflate la dosar, a fost convins că această măsură nu a avut la bază vreun reproş legat de activitatea desfăşurată, ci pretenţiile financiare exprimate de acesta.

În privinţa inculpatului Al României Paul Philippe, acesta a fost nemulţumit de sumele încasate în contul bunurilor recuperate, astfel încât începând cu anul 2011 au existat permanente fricţiuni cu membrii grupării infracţionale, care nu au fost soluţionate, în ciuda numeroaselor întâlniri, negocieri şi a încheierii unor noi înţelegeri cu reprezentanţii acesteia.

În acest context, inculpatul Al României Paul Philippea apelat la mai mulţi avocaţi, pe care i-a însărcinat să redacteze inclusiv plângeri penale la adresa membrilor grupării, pe care le-a folosit ca factor de presiune în negocierile cu aceştia.

Consecvenţi preocupării de a ascunde adevăraţii beneficiari ai terenurilor obţinute, dar şi conştienţi de caracterul nelegal al acestor restituiri, membrii grupului infracţional au realizat că depunerea unor plângeri penale, indiferent de infracţiunile reclamate, ar atrage după sine efectuarea unor cercetări de către organele statului, ocazie cu care s-ar descoperi nu doar ilegalităţile comise de funcţionarii publici învestiţi cu soluţionarea notificărilor, ci şi contribuţia membrilor grupului infracţional organizat cu caracter transfrontalier, ca adevăraţi beneficiari ai restituirilor ilegale.

În mod similar, publicarea unor articole în presă, cu referire la terenurile restituite şi la persoanele aflate în spatele proiectului Prinţul/Reciplia, erau de asemenea de natură să alarmeze, căci pe această cale organele statului se puteau sesiza din oficiu pentru a cerceta eventuale fapte penale comise în legătură cu aceste restituiri.

Astfel, probatoriul administrat în cauză a demonstrat că inculpatul Roşu Robert Mihăiță a acţionat şi în direcţia protejării celorlalţi membri ai grupării infracţionale, îndeosebi a inculpatului Benyamin Steinmetz, cel mai important şi mai puternic membru, care asigura finanţarea proiectului.

În acest sens, este relevantă conduita inculpatului Roşu Robert Mihăiță, adoptată de acesta cu ocazia unei întâlniri de la sediul S.C.A. TZA cu inculpatul Al României Paul Philippe, la care au participat şi alţi membri ai grupării infracţionale, respectiv inculpaţii Tal Silberstein şi Andronic Dan Cătălin.

Potrivit declaraţiei martorului Rădulescu Veronel, care l-a însoţit pe inculpatul Al României Paul Philippe la respectiva întâlnire, la cererea inculpatului, acesta a redactat o plângere penală pe care o avea asupra sa, într-un dosar.

Această plângere, depusă de martor la dosar cu ocazia audierii în faza de urmărire penală, reclama săvârşirea mai multor infracţiuni, inclusiv cele care fac obiectul prezentei cauze (dare de mită, trafic de influenţă, spălare de bani, asociere în vederea săvârşirii de infracţiuni), fiind menţionaţi mai mulţi membri ai grupului infracţional organizat, respectiv inculpaţii Truică Remus şi Tal Silberstein, dar şi inculpatul Roşu Robert Mihăiță (fila 327, vol. 6 d.u.p.)

În cuprinsul plângerii se arăta, între altele, că: *„fiind în legătură cu diverse persoane, care mi-au spus că nu voi obţine nimic dacă nu voi ceda o*

parte din avere unor persoane influente şi nu voi ceda drepturile mele litigioase, l-am cunoscut pe avocatul Robert Roşu din cadrul societăţii profesionale Ţuca Zbârcea şi Asociaţii, unde mi s-a spus că lucrează soţia premierului Călin Popescu Tăriceanu. Robert Roşu l-a adus la discuţii pe Remus Truică ce mi-a fost prezentat în anul 2006 ca fiind consilier al premierului Călin Popescu Tăriceanu şi fost şef de cancelarie al lui Adrian Năstase. Remus Truică mi l-a prezentat pe partenerul său de afaceri, Tal Silberstein. Aceştia, împreună cu avocaţii lor, care mi-au fost impuşi să mă reprezinte, au continuat să amâne soluţionarea cererilor mele şi mi-au spus că nu am nicio soluţie să îmi rezolv problemele decât dacă le voi ceda 50% din drepturile mele de moştenire. Astfel, în anul 2006 am încheiat contractul privind transmiterea/cesiunea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietăţii între mine şi S.C.Reciplia S.R.L., reprezentată prin dl. Remus Truică, societate ce aparţine acestuia şi partenerului său Tal Silberstein, contract certificat de avocatul Robert Roşu."

Deşi scopul întâlnirii de la sediul S.C.A. TZA nu a fost acela de a se discuta în legătură cu această plângere, ci de a găsi o soluţie amiabilă pentru anularea (rezilierea) contractului de cesiune încheiat între inculpatul Al României Paul Philippe şi societatea Reciplia, existenţa plângerii a fost adusă în discuţie chiar de inculpatul Roşu Robert Mihăiță, care, la un moment dat, însoţindu-l pe martorul Rădulescu la baie, a răsfoit dosarul pe care acesta i-l încredinţase temporar, ocazie cu care, printre alte documente, a fost descoperită şi plângerea penală sus-menţionată, aspecte confirmate şi de martora A României Lia în declaraţia dată în faţa instanţei de apel.

Potrivit martorului, după ce au revenit în încăperea în care se desfăşurau discuţiile, inculpatul Roşu *„le-a spus celorlalţi cu uimire, supărare şi chiar afectare personală că prinţul Paul vrea să facă plângere penală. Cred că le-a şi spus, cumva ferit, că a văzut la mine plângerea respectivă. Reacţia a fost una de ceartă, s-au arătat supăraţi şi enervaţi, mai ales cei doi israelieni (n.n. - din declaraţie rezultă că, pe lângă inculpatul Tal Silberstein, la întâlnire a mai participat şi un alt cetăţean israelian), care au spus să se consideră ameninţaţi de un asemenea demers. Discuţia s-a terminat foarte repede. Şi eu aveam o stare de emoţie, m-am speriat de atitudinea lor şi am părăsit încăperea".*

Prin urmare, lăsând la o parte modalitatea în care a luat la cunoştinţă despre existenţa plângerii, s-a reţinut fidelitatea inculpatului Roşu Robert Mihăiță faţă de ceilalţi membri ai grupării din care făcea parte şi preocuparea sa pentru a preîntâmpina orice posibile consecinţe negative pe care aceştia le puteau suferi în legătură cu proiectul Prinţul/Reciplia.

Consecinţa acestei întâlniri a fost alarmarea tuturor membrilor grupării, inclusiv a şefului acesteia, inculpatul Benyamin Steinmetz, care s-a deplasat personal la Bucureşti pentru a discuta cu inculpatul Al României Paul Philippe şi a-l linişti, ocazie cu care acesta din urmă a aflat pentru prima dată despre implicarea sus-numitului în proiectul Prinţul/Reciplia.

Or, dacă ar fi fost convinşi că toate demersurile întreprinse până la acel moment, începând cu încheierea contractului de cesiune şi continuând cu modalitatea în care au ajuns să intre în stăpânirea Pădurii Snagov şi a Fermei Regale Băneasa, ar fi fost unele licite, membrii grupului infracţional organizat

nu ar fi avut motive de îngrijorare, întrucât, chiar şi în situaţia în care inculpatul Al României Paul Philippe ar fi sesizat organele judiciare, nu s-ar fi putut constata vreo încălcare a legii penale săvârşită de aceştia şi de funcţionarii publici implicaţi în rezolvarea notificărilor.

În fapt, în loc să ignore ameninţările inculpatului Al României Paul Philippe sau chiar să întrerupă colaborarea cu acesta, membrii grupului infracţional organizat au cerut să se întâlnească cu cumpărătorul de influenţă chiar la el acasă, încercând să-l convingă să continue afacerea în care erau cu toţii implicaţi şi, prin aceasta, să renunţe la intenţia depunerii plângerii penale.

Această conduită denotă că, în realitate, membrii grupului infracţional erau pe deplin conştienţi despre implicarea lor în săvârşirea unor infracţiuni, fiindu-le cu adevărat teamă că, în situaţia în care inculpatul Al României Paul Philippe şi-ar fi pus în practică planul de a sesiza organele judiciare, infracţiunile comise de ei ar fi fost descoperite.

Astfel, în luna decembrie 2011, la locuinţa inculpatului Al României Paul Philippe, a avut loc o întâlnire la care au participat inculpaţii Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein şi numitul Shimon Sevez, de faţă fiind şi soţia inculpatului Al României Paul Philippe, martora A României Lia Georgia.

Discuţiile purtate cu această ocazie au fost înregistrate cu mijloace proprii de către inculpatul Al României Paul Philippe, iar înregistrarea a fost pusă la dispoziţia organelor judiciare în faza de urmărire penală.

În legătură cu această înregistrare, s-a apreciat că în mod greşit a fost înlăturată de prima instanţă din ansamblul probator, cu motivarea că expertul parte al inculpaţilor ar fi depistat o urmă de ştergere, ceea ce ar ridica semne de întrebare cu privire la fiabilitatea mijlocului de probă.

Simpla constatare menţionată anterior, efectuată de altfel de o persoană care reprezintă interesele inculpaţilor, nu justifică înlăturarea acestui mijloc de probă, cu atât mai mult că cât discuţiile au fost recunoscute de participanţii la întâlnire.

Analiza discuţiilor, în integralitatea lor, conduce la concluzia că membrii grupării infracţionale au recunoscut nu doar implicarea lor în acest proiect, ei fiind cei care „au pus banii”, ci şi influenţa de care se bucură, inclusiv în mediul politic, subliniind că „toate astea nu s-au întâmplat pentru nimic”, că au fost obţinute cu muncă grea şi „mulţi bani” care au fost investiţi.

Practic, prin această discuţie, cei doi inculpaţi au reiterat aspectele menţionate de inculpatul Truică Remus încă din perioada premergătoare încheierii contractului de cesiune, respectiv faptul că influenţele pe care le au în lumea politică, dar şi în media, sunt hotărâtoare pentru obţinerea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe şi au dat deja rezultate („toate astea nu s-au întâmplat pentru nimic”), fiind argumentul care l-a convins pe acesta să nu persevereze cu demersurile judiciare şi să continue colaborarea cu membrii grupului infracţional.

Chiar dacă inculpatul Roşu Robert Mihăiță nu a participat la această întâlnire, conduita sa a fost cea care i-a alertat pe ceilalţi inculpaţi, care au apreciat că riscurile unei investigaţii oficiale, ca urmare a plângerii penale cu care au fost ameninţaţi, sunt suficient de mari pentru a impune ieşirea din anonimat a liderului grupării, în persoana inculpatului Benyamin Steinmetz.

Aceeaşi conduită, de protejare a membrilor grupului infracţional organizat, a manifestat-o inculpatul Roşu Robert Mihăiță şi atunci când în mass-media au fost publicate articole care puneau în discuţie modalitatea în care au fost restituite bunuri care făceau obiectul contractului de cesiune din 1.11.2006 sau se refereau la inculpaţii implicaţi în proiectul Prinţul/Reciplia, în condiţiile în care, pe baza acestor articole, organele statului se puteau sesiza din oficiu pentru a cerceta eventuale fapte penale comise în legătură cu respectivele restituiri.

Astfel, la data de 8.05.2011, prin preluare dintr-o altă sursă („Ziarul de Investigaţii" - *www.ziaruldeinvestigatii.ro*), în ziarul Cotidianul a apărut sub titlul „Paul, Jaf de România?" un articol care trata *in extenso* restituirea nelegală a Pădurii Snagov, în debutul căruia se menţiona că „fără să aibă un titlu de proprietate valabil, fără să facă dovada deposedării abuzive de către statul comunist şi fără să aibă calitatea legală de moştenitor, prinţul Paul (al României, cum scrie în buletin) a luat cu japca 47 de hectare din pădurea Snagov, deşi aceasta fusese declarată domeniu public de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie a României, încă din 1941."

În cuprinsul articolului, altfel, surprinzător de bine documentat, se făceau referiri la istoria Pădurii Snagov începând cu anul 1930 (subtitlu: „Pădurea Snagov, domeniu public din 1930"), la sentinţa civilă a Judecătoriei Buftea din 26.06.2013 (subtitlu: „Justiţie strâmbă"), la Deciziunea nr. 1/1941 (subtitlu: „Dovada fraudei"), la faptul că, la data revendicării, tatăl inculpatului Al României Paul trăia (subtitlu: „Revendicarea era, legal, inadmisibilă").

A doua zi, printr-un email transmis, între alţii, şi inculpaţilor Tal Silberstein şi Marcovici Marius Andrei, precum şi reprezentantului inculpatului Benyamin Steinmetz, numitul David Barnett, inculpatul Roşu Robert Mihăiță le-a semnalat apariţia acestui articol „urât" în legătură cu inculpatul Al României Paul, iar la solicitarea inculpatului Tal Silberstein referitoare la posibilele consecinţe, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a răspuns că articolul nu are relevanţă legală, pentru că nu este o investigaţie oficială şi că, în plus, ar conţine şi informaţii inexacte (fila 153, vol. 48 d.u.p).

S-a reţinut în acest context solicitarea inculpatului Tal Silberstein ca, începând cu acel moment, email-urile să fie transmise şi inculpatului Andronic Dan Cătălin.

În acelaşi context, al monitorizării articolelor din presă în legătură cu membrii grupului infracţional organizat, s-a reţinut solicitarea inculpatului Tal Silberstein, dar şi a reprezentantului inculpatului Benyamin Steinmetz (David Barnett), făcută cu altă ocazie, adresată personal inculpatului Roşu Robert Mihăiță, de a pregăti o scrisoare de răspuns (drept la replică) foarte dură în legătură cu un articol din ziarul „Adevărul" (fila 33, vol. 46 d.u.p).

Conformându-se solicitării primite, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a menţionat că a formulat şi anterior un drept la replică, pentru un articol similar din acelaşi ziar, datat 17.08.2010, intitulat „Truică, pionul unui miliardar controversat", a cărui apariţie a fost semnalată iniţial de inculpatul Andronic şi care se referea la legătura dintre cei doi membri ai grupului infracţional organizat, în condiţiile în care inculpatul Benyamin Steinmetz era implicat şi în proiectul Roşia Montană.

De altfel, legătura dintre cei doi a fost amintită şi într-un alt articol (publicat la 29.06.2011 în ziarul Click), în care, chiar dacă erau tratate mai degrabă aspecte mondene în legătură cu inculpatul Truică Remus, se menţiona că acesta are o „avere colosală, ţinută ascunsă” şi că este „tovarăş cu controversatul Beny Steinmetz, magnatul diamantelor”, făcându-se referire tocmai la „ampla investigaţie marca Adevărul, publicată anul trecut”.

Menţinerea inculpatului Al României Paul Philippe în înţelegerea stabilită cu grupul infracţional aflat în spatele societăţii Reciplia a fost o altă preocupare constantă a membrilor săi, inclusiv a celor care au aderat ulterior, în condiţiile în care afacerea pusă la punct odată cu încheierea contractului de cesiune se prefigura a fi una extrem de profitabilă, fiind vorba despre acapararea unor bunuri în schimbul unor sume de bani derizorii, prin raportare la valoarea de piaţă a acestora.

Nemulţumirea inculpatului Al României Paul Philippe în legătură cu neîncasarea sumelor negociate cu ocazia încheierii contractului de cesiune l-a determinat pe acesta să contacteze nu doar avocaţi care să-l ajute să rezilieze sau să renegocieze contractul încheiat ori să formuleze plângeri penale sau denunţuri, ci şi să găsească alte persoane cu resurse financiare, cu care să încheie o nouă înţelegere cu privire la bunurile pe care le revendica.

În acest context, la 29.05.2012, printr-un email adresat celorlalţi membri ai grupului infracţional, inculpatul Mateescu Lucian Claudiu i-a încunoştinţat pe aceştia că aflase despre o întâlnire pe care inculpatul Al României Paul Philippe şi soţia sa o avuseseră cu o seară înainte cu Ovidiu Tender, un potent om de afaceri, care a avut ca obiect evaluarea bunurilor pe care acesta urma să le achiziţioneze de la inculpatul Al României Paul Philippe.

Răspunzând la acest mesaj, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a arătat că este evidentă implicarea respectivului om de afaceri, care-l finanţează pe inculpatul Al României Paul Philippe şi a apreciat că o abordare legală agresivă este cea mai bună soluţie, însă numai dacă cei care coordonau grupul infracţional, respectiv inculpatul Tal Silberstein şi Shimon Sevez, vor decide aceasta.

S-a reţinut că preocuparea membrilor grupului infracţional în legătură cu posibilitatea ca inculpatul Al României Paul Philippe să se reorienteze către alte persoane era una reală, fiind de natură să-i neliniştească, căci aceasta ar fi însemnat să piardă afacerea extrem de profitabilă reprezentată de înţelegerea pe care o aveau cu acest inculpat.

Mai mult, suspiciunea referitoare la implicarea numitului Tender în această afacere fusese exprimată de inculpatul Tal Silberstein şi cu ocazia întâlnirii pe care acesta, împreună cu inculpaţii Benyamin Steinmetz şi Shimon Sevez, au avut-o cu inculpatul Al României Paul Philippe, în luna decembrie 2011, la domiciliul acestuia.

Astfel, inculpatul Tal Silberstein a amintit în această discuţie despre „domnul Tender, care are poate nişte idei de a prelua această afacere”, iar ulterior, încercând să-l convingă pe inculpat să rămână alături de ei („un partener internaţional, care vrea grupul vostru, care vrea să vă sprijine în ambele planuri, local şi extern”) în acest proiect, acelaşi Tal Silberstein i-a spus acestuia

că „nu aveţi nevoie de încă un escroc pe lângă voi, care să vă dezamăgească, promiţând lucruri pe care nu le poate oferi”.

Prin urmare, email-ul analizat, din 29.05.2012, adresat inclusiv inculpatului Roşu Robert Mihăiță, demonstrează că, deşi cu ocazia întâlnirii din luna decembrie 2011, inculpatul Al României Paul Philippe a negat implicarea numitului Tender, membrii grupului infracţional au urmărit în continuare această „pistă”, în contextul preocupării lor de a-l menţine pe inculpat „alături de ei”.

În raport de toate aceste considerente, pe baza probatoriului administrat în cauză, Înalta Curte a constatat că, prin acţiunile sale, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a depăşit limitele cadrului legal în care trebuie exercitată profesia de avocat, implicându-se cu bună ştiinţă în constituirea, la 1.11.2006, a unui grup infracţional ce a avut ca scop dobândirea, prin săvârşirea unor infracţiuni de corupţie şi asimilate acestora, a unor bunuri revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, urmată de desfăşurarea activităţilor menţionate anterior în interesul acestei asocieri până în anul 2013, fapte care se circumscriu infracţiunii de constituire a unui grup infracţional organizat, prev. de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal, ce reprezintă legea penală mai favorabilă şi pentru care a fost condamnat.

Reţinând această încadrare juridică, Înalta Curte a avut în vedere limitele de pedeapsă ale uneia dintre infracţiunile care a reprezentat scopul grupării infracţionale, respectiv cea de abuz în serviciu cu consecinţe deosebit de grave prev. de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000.

Înalta Curte a constatat că infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat este una continuă, care se epuizează fie la momentul destrămării grupului ori al părăsirii acestuia de către unii membri, fie la momentul descoperirii lui, iar potrivit art. 154 alin. 2 Cod penal, termenul de prescripţie a răspunderii penale curge de la data încetării acţiunii sau inacţiunii, care echivalează cu momentul epuizării activităţii infracţionale.

În cauză, inculpatul Roşu Robert Mihăiţă a constituit grupul infracţional organizat la 1.11.2006 şi a desfăşurat activităţi în calitate de membru al acestuia până în anul 2013, moment care marchează epuizarea în privinţa sa a infracţiunii şi de la care începe să curgă termenul general de prescripție a răspunderii penale prevăzut de art. 154 alin. 1 lit. c Cod penal, de 8 ani, acesta nefiind împlinit nici măcar la data soluţionării definitive a cauzei.

În privinţa **inculpatului Tal Silberstein**, instanţa de apel a reţinut că probatoriul administrat în cauză demonstrează că acesta a pus bazele asocierii infracţionale, împreună cu inculpaţii Truică şi Benyamin Steinmetz, încă din vara/toamna anului 2006.

Astfel, potrivit declaraţiei inculpatului Truică Remus, acesta a fost contactat de inculpatul Tal Silberstein, prin intermediul căruia l-a cunoscut şi pe Benyamin Steinmetz. Cu ocazia întâlnirii care a avut loc la locuinţa inculpatului Truică, acesta a prezentat celor doi proiectul Prinţul, iar cei doi i-au spus că „ sunt interesaţi de afacere” şi au solicitat să se facă un studiu de către S.C.A. TZA, firmă pe care cei doi cetăţeni israelieni au ales-o, pentru a vedea dacă se implică în retrocedarea bunurilor.

În acelaşi sens este şi declaraţia inculpatului Andronic, care a arătat că „despre afacerea cu Prinţul” a aflat de la inculpatul Tal Silberstein prin anul

2006, care i-a spus că „un grup de investitori au intenţia să preia o parte din bunurile pe care acesta (n.n - inculpatul Al României Paul) le pretindea, întrucât nu avea bani şi căuta investitori.”

Tot astfel, din declaraţia martorei Valmar Ioana rezultă că aceasta a aflat chiar de la inculpatul Tal Silberstein despre faptul că „este în negocieri cu prinţul Paul pentru a cumpăra de la acesta drepturile litigioase pentru averea pe care o revendică acesta în România”, urmând ca, în situaţia în care inculpatul Al României Paul Philippe va dobândi anumite imobile, vânzarea lor către compania în care inculpatul Tal Silberstein era implicat să fie autentificată de martoră, în calitate de notar, cu precizarea că, la acel moment, aceasta era soţia prim-ministrului în funcţie, Călin Popescu-Tăriceanu.

A rezultat aşadar că, deşi aparent implicarea inculpaţilor Tal Silberstein şi Benaymin Steinmetz în această afacere extrem de profitabilă era condiţionată de concluziile favorabile ale raportului de *due diligence* întocmit de o firmă de avocatură, în realitate, hotărârea de a se implica în acest proiect fusese deja luată anterior primirii acestui raport, în luna octombrie 2006, câtă vreme la 21.09.2006, ca urmare a acordului exprimat de cei doi, concretizat în procura dată inculpatului Truică, ca reprezentant al Reciplia, a fost încheiat un prim contract de cesiune între inculpaţii Al României Paul Philippe şi S.C. Reciplia S.R.L., în spatele căreia se aflau cei doi cetăţeni străini, contract care a stat la baza perfectării celui din 1.11.2006.

Mai mult, deşi raportul de *due diligence* sublinia existenţa unor impedimente serioase în privinţa obţinerii bunurilor indicate de inculpatul Al României Paul Philippe, inculpaţii Benyamin Steinmetz şi Tal Silberstein au acceptat să se implice, chiar şi în aceste condiţii, în proiectul Prinţul/Reciplia, ceea ce înseamnă că riscurile afacerii urmau a fi depăşite prin alte mijloace, ilicite, mai exact prin influenţele pe care atât personal, cât şi prin intermediul partenerului lor, inculpatul Truică, urmau să le exercite la nivelul factorilor de decizie din România, în condiţiile în care, cu privire la 22 dintre bunurile care făceau obiectul contractului de cesiune, cele mai importante prin prisma valorii lor, erau în derulare proceduri administrative de restituire.

În acelaşi sens, cu titlu exemplificativ, s-a reţinut că, în primăvara anului 2007, la sediul S.C.A. TZA a avut loc o discuţie cu martorul Vasiliu, avocatul fostului rege Mihai I, la care din partea Reciplia au participat inculpaţii Tal Silberstein, Roşu şi Truică, ocazie cu care martorul le-a spus celor prezenţi că Pădurea Snagov nu a aparţinut fostului suveran Carol al II-lea, făcând trimitere la aceeaşi Deciziune nr. 1/1941, al cărei conţinut era cunoscut de inculpaţi, replica inculpatului Truică, dată în prezenţa celorlalţi doi inculpaţi, fiind aceea că „ asta e problema *lor*”.

Chiar și în ipoteza în care inculpatul Tal Silberstein nu ar fi avut cunoștințele juridice necesare pentru a aprecia asupra considerentelor acestei decizii, ori nu ar fi înțeles cu exactitate aspectele relatate de martor, determinat de unele limitări de exprimare impuse de limba în care s-a purtat conversația, ar fi putut fi informat de inculpatul Roșu Robert Mihăiță, avocat care reprezenta Reciplia SRL, astfel cum acesta făcea de obicei cu membrii grupului, în condiţiile în care hotărârea a fost descoperită cu ocazia percheziţiei efectuate la sediul firmei de avocaţi, purtând menţiunea „a nu se folosi în niciun dosar.”

Prin urmare, susținerile inculpatului Tal Silberstein din cuprinsul declarațiilor din datele de 6.11.2017 și 8.11.2017 sunt infirmate de probele administrate.

Chiar dacă inculpatul Tal Silberstein nu a avut contact cu inculpatul Al României Paul Philippe decât după încheierea contractului de cesiune, când acordul între traficantul şi cumpărătorul de influenţă fusese deja realizat, probatoriul administrat în cauză demonstrează că inculpatul Tal Silberstein a întărit cu acea ocazie promisiunile făcute anterior de către inculpatul Truică, afirmând influenţa pe care o are şi el personal pentru obţinerea bunurilor menţionate în contract.

Așa cum s-a arătat, societatea Reciplia nu era a inculpatului Truică Remus, ci a celor care o controlau din umbră și făceau posibilă realizarea acțiunilor de traficare a influenței întreprinse de acesta, cu acordul și în sensul dorit de ei, respectiv a inculpaților Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin, chiar dacă acțiunile și implicarea celor doi nu au fost vizibile la început, inculpatul Tal Silberstein fiind prezentat inculpatului Al României Paul Philippe în anul 2007, iar inculpatul Steinmetz Benyamin abia în luna decembrie 2011, când exista riscul declanșării unor cercetări în legătură cu modul de obținere a bunurilor revendicate de Al Românei Paul Philippe, urmare a plângerii penale formulate de cel din urmă.

Deși nu locuia în România, unde venea rar, așa cum susține inculpatul, după ce a devenit consilier al prim-ministrului României, Tal Silberstein, folosindu-se de avantajul conferit de poziția sa în mediu politic, care îi crea aparența unei persoane influente, s-a implicat într-un mod mai vizibil în activitatea grupului infracțional organizat și în susținerea acțiunilor întreprinse de inculpatul Truică Remus pentru obținerea bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, participând la întâlnirile dintre acesta și Truică Remus care au avut loc la casa de avocatură TZA în prezența inculpatului Roșu Robert Mihăiță, pentru a-i da asigurări cumpărătorului de influență că se făceau demersuri pentru obținerea bunurilor într-un timp scurt.

Astfel, în declarația din data de 11.12.2015, inculpatul Al României Paul Philippe a arătat că, după câteva luni sau un an de la încheierea contractului, l-a cunoscut pe Tal Silberstein la sediul firmei de avocatură TZA, când acesta s-a prezentat ca fiind consilier al lui Tăriceanu, precizând că deține clădirea în care TZA funcționează și că el plătește avocații care sunt ai lui, că poate obține orice și că prin Dan Andronic controlează presa, prezentându-i și o listă cu 80 de persoane din mass-media asupra cărora are influenţă. Totodată, i-a mai spus că dacă este cu ei poate să câștige, discuția fiind purtată în prezența lui Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță.

Influenţa de care se bucura inculpatul Tal Silberstein în lumea politică, dar şi la nivelul conducerii Statului Român este confirmată atât de probatoriul testimonial, cât şi de corespondenţa electronică aflată la dosar.

Martorul Dimofte a arătat, astfel, că Tal Silberstein i-a fost prezentat de inculpatul Truică ca fiind „mâna dreaptă a lui Steinmetz” şi „un om influent, nu doar în România, ci şi în alte ţări din Europa şi că a fost consultant politic pentru Băsescu, Năstase, Tăriceanu şi apoi pentru Blaga, candidat la primărie.”

Martorul a mai arătat că a discutat de mai multe ori cu inculpatul Tal Silberstein, iar acesta „a confirmat că este reprezentantul lui Steinmetz.”

Tot astfel, martorul Bejenaru Andrei a arătat că atât inculpatul Truică, cât şi Tal Silberstein, se lăudau cu cunoştinţele lor în lumea politică, cu trimitere la fostul premier, martorul Tăriceanu, dar şi la Victor Ponta sau Viorel Hrebenciuc.

Despre inculpatul Tal Silberstein, acelaşi martor a arătat că, atunci când „era o problemă”, inculpatul întreba „la cine trebuie să apeleze pentru rezolvarea ei”. În acest context, martorul a relatat un episod în legătură cu unul dintre bunurile menţionate în contractul de cesiune, respectiv Pădurea Broşteni, arătând că, întrucât se intenţiona formularea unei acţiuni în justiţie împotriva Romsilva, ca reprezentant al Statului Român, şi erau necesare nişte documente, inculpatul Tal Silberstein a întrebat „cu cine trebuie să vorbească pentru a se obţine de la Romsilva hărţile fostelor proprietăţi”, respectiv dacă „Victor Ponta poate fi de ajutor pentru asta”, martorul precizând totodată că inculpatul Tal Silberstein „mereu spunea că îl cunoaşte pe Victor Ponta”.

Conexiunile pe care inculpatul Tal Silberstein le avea la cel mai înalt nivel politic nu sunt simple afirmaţii, fără acoperire în realitate, ci sunt confirmate de corespondenţa pe email aflată la dosar, îndeosebi cea purtată cu inculpatul Dan Andronic, prieten şi partener de afaceri cu inculpatul Tal Silberstein, pe care chiar acesta din urmă l-a cooptat la grupul infracţional din spatele Reciplia.

Astfel, inculpatul Tal Silberstein i-a redirecţionat inculpatului Andronic mai multe email-uri transmise preşedintelui României în funcţie, Traian Băsescu:

- din 22.05.2010, în care inculpatul Tal Silberstein îi solicită o întâlnire de o oră şi jumătate preşedintelui României pentru a-i prezenta „foarte serios” recomandările unor focus grup-uri conduse de inculpat;

- din 3.05.2010, în care inculpatul Tal Silberstein îi solicită o întrevedere preşedintelui României, în legătură cu tăierile bugetare preconizate (n.n. - acestea au fost anunţate de preşedinte trei zile mai târziu, pe 6.05.2010);

- din 19.10.2009, în care inculpatul Tal Silberstein îi aduce la cunoştinţă preşedintelui României neînţelegerile pe care le are cu managerul campaniei sale, Felix (fil. 219-221, vol. 46 d.u.p şi fila 2, vol. 48 d.u.p).

De asemenea, la dosar există email-uri, redirecţionate inculpatului Andronic, care atestă întâlnirile pe care inculpatul Tal Silberstein urma să le aibă cu prim-ministrul Serbiei, pe 5.05.2015, dar şi cu cel al României, pe 6.05.2015 (n.n. - în acea perioadă, această funcţie era ocupată de Victor Ponta), cu menţiunea că la ultima urma să participe şi inculpatul Andronic (fil. 4-8, vol.48 d.u.p), fiind astfel confirmată declaraţia martorului Bejenaru, menţionată anterior, privind relaţia pe care inculpatul Tal Silberstein o avea cu politicianul sus-menţionat.

În ce priveşte rolul inculpatului Tal Silberstein în cadrul proiectului Prinţul/Reciplia, acesta a făcut legătura între liderul grupului, inculpatul Benyamin Steinmetz, şi ceilalţi membri ai acestuia, pe care i-a coordonat mai ales după ce, în anul 2010, inculpatul Truică Remus a ieşit din afacere.

Astfel, inculpatul Tal Silberstein a fost perceput ca un reprezentant al investitorilor, care primea în mod constant informaţii de la inculpaţii Truică

Remus şi Roşu Robert cu privire la demersurile efectuate pentru obţinerea bunurilor.

La rândul său, inculpatul Tal Silberstein prezenta rapoarte inculpatului Benyamin Steinmetz, relevantă în acest sens fiind întâlnirea din iulie/august 2010, de pe yahtul acestuia, relatată de martorul Bejenaru, în cadrul căreia s-a discutat despre modul în care inculpatul Truică a administrat proiectul Reciplia şi în care au fost folosiţi banii, dar şi despre vânzările efectuate până la acel moment, percepţia martorului fiind aceea că Tal Silberstein prezintă un raport de activitate pentru perioada în care el împreună cu Truică au gestionat proiectul Reciplia.

Rolul inculpatului Tal Silberstein nu a constat doar în coordonarea acţiunilor celorlalţi membri din România, ci acesta s-a implicat efectiv în obţinerea bunurilor care făceau obiectul contractului de cesiune, fiind relevante în acest sens acţiunile pe care acesta le-a întreprins în legătură cu fosta Fermă Regală Băneasa.

Astfel, după ce au intrat în posesia Notei juridice din 14.04.2008, care era nefavorabilă restituirii, inculpatul Tal Silberstein a stabilit strategia de urmat, care presupunea contactarea conducerii institutului, dar şi a avocatului acestuia, care redactase nota respectivă, demersuri în care au fost implicaţi nu doar inculpaţii Truică şi Roşu, ci însuşi inculpatul Tal Silberstein.

Deşi cunoştea conţinutul contractului de cesiune din 1.11.2006, în baza căruia drepturile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, inclusiv cu privire la Ferma Regală Băneasa, fuseseră cesionate S.C.Reciplia S.R.L., inculpatul Tal Silberstein a fost parte a strategiei pusă la cale prin încheierea contractului şi s-a prezentat personal la sediul Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, însoţindu-l astfel pe inculpatul Truică, pentru a susţine pe lângă conducerea instituţiei admiterea cererii formulate de inculpatul Al României Paul Philippe, fără a aduce la cunoştinţă faptul că, în realitate, drepturile revendicate de acesta fuseseră transferate către Reciplia.

Prezenţa la institut a inculpatului Tal Silberstein, în perioada discutării cererii de retrocedare, rezultă din declaraţiile constante ale martorului Oancea Florin, menţinute cu ocazia audierii în faţa Înaltei Curţi, care a arătat că, la una dintre întâlniri, inculpatul Truică a venit însoţit de un cetăţean străin, al cărui nume se termina în „stein” şi pe care l-a prezentat ca fiind consilierul de imagine al premierului României (n.n - la acea dată, martorul Tăriceanu). Cei doi i-au fost prezentaţi martorului chiar de directorul Iliescu, care l-a chemat special pentru aceasta, martorul realizând după câteva luni *„că au venit pentru a ne impresiona, în sensul de a ne arăta nivelul de influenţă. Pe moment am fost impresionat, dar ulterior am realizat care a fost scopul acestei întâlniri. La acea întâlnire nu s-a discutat despre acea retrocedare şi s-a pus problema ca şi cum ar fi fost realizată. Am înţeles că acea persoană este asociatul lui Truică şi a venit pentru a vedea stadiul retrocedării. Tot atunci s-a discutat şi despre urgentarea trecerii din public în privat şi pe moment n-am înţeles.”*

De asemenea, martorul a mai arătat în faţa instanţei de apel că inculpatul Truică i-a fost prezentat de Iliescu Horia ca fiind *„prieten cu Al României Paul Philippe şi îl ajută „cu detalii” în legătură cu retrocedările”,* relaţia dintre

inculpatul Truică şi directorul Iliescu fiind percepută de martor ca una „de preţuire reciprocă”.

A rezultat, aşadar, că demersurile erau făcute, aparent, în favoarea inculpatului Al României Paul Philippe, deşi ambii inculpaţi cunoşteau despre existenţa contractului în baza căruia cel dintâi inculpat îşi cesionase drepturile, inclusiv cu privire la Ferma Regală Băneasa, către S.C.Reciplia S.R.L., în spatele căreia se aflau, între alţii, inculpaţii Truică şi Silberstein.

Mai mult, a rezultat că, deşi inculpaţii Truică şi Tal Silberstein cunoşteau că terenul pe care-l vizau aparţinea domeniului public al statului şi că acesta nu putea fi restituit ca atare de către institut, care nu avea decât un drept de administrare, cei doi au continuat demersurile în sensul influenţării factorilor de decizie ai institutului, fiind pe deplin conştienţi că numai pe această cale vor obţine restituirea terenului.

Demersurile pe care inculpatul Tal Silberstein trebuia să le facă în beneficiul grupului, prin prisma relaţiilor pe care le deţinea la cel mai înalt nivel al Statului Român, sunt probate şi de email-ul transmis de inculpatul Truică martorului Bejenaru la data de 15.01.2008, când fosta Fermă Regală Băneasa nu fusese încă obţinută (fila109, vol. 56 d.u.p).

Astfel, făcând observaţii pe marginea conţinutului unui document care cuprindea, între altele, o „coloană referitoare la strategie”, inculpatul Truică a arătat că aceasta „nu trebuie să rămână”, însă „*este important să înţeleagă de cine depinde rezolvarea problemelor. Poate ar trebui insistat în această direcţie şi să scriem clar de cine avem nevoie (luând de exemplu ferma regală băneasa, trebuie scris ca în cca. 30 zile să ne dea procesul-verbal de punere în posesie atât IPP cât şi IC). Are cum să ajute la Banca Naţională? în caz că nu, nici punctul 5 nu ar trebui inclus.*”

În acelaşi email există însă şi o referire explicită la inculpatul Tal Silberstein, care *„ar trebui să insiste puţin şi pe zona de imagine a prinţului”*. Făcând referire la modificarea statutului casei regale făcută de fostul rege Mihai I, care ar fi dorit şi modificarea legii salice, inculpatul Truică arată că „*deşi pare o prostie, să nu ne trezim cu o surpriză şi să vedem că nu mai avem obiectul muncii*”, ceea ce în mod evident se referea la eventualele consecinţe negative ale demersurilor fostului suveran, care ar fi afectat astfel acţiunile de obţinere a bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, în temeiul presupusei sale apartenenţe la fosta familie regală.

În acest context, în finalul email-ului, inculpatul Truică îl roagă pe martorul Dimofte (căruia email-ul îi fusese transmis, spre ştiinţă): *„să-i aminteşti tu lui Tal de poziţia publică pe care am cerut-o pentru prinţ. Asta ne ajută enorm să negociem nişte procente pe care ţi le explic când mă întorc.”*

Astfel, aşa cum a rezultat din probatoriul administrat în cauză, inculpatul Al României Paul Philippe era preocupat nu doar de obţinerea unor sume de bani de pe urma bunurilor pe care le revendica, ci şi de imaginea sa publică, dar mai ales de recunoaşterea apartenenţei sale la familia regală a României.

Cunoscând aceste aspecte, membrii grupului infracţional au încercat să speculeze în favoarea lor interesul manifestat de inculpatul Al României Paul Philippe pentru un statut recunoscut oficial de Statul Român, similar celui de care se bucura Radu Duda, soţul fiicei fostului rege Mihai I, care în septembrie

2002 fusese numit Reprezentant Special al Guvernului Român pentru Integrare, Cooperare şi Dezvoltare Durabilă, funcţie pe care încă o avea la data email-ului menţionat anterior.

Astfel, având în vedere legăturile demonstrate anterior, pe care inculpatul Tal Silberstein le avea cu persoanele care ocupau în acea perioadă funcţia de prim-ministru (martorul Tăriceanu) şi cea de preşedinte al României (Traian Băsescu), acesta putea să faciliteze numirea inculpatului într-o poziţie publică, ceea ce ar fi adus, în schimb, procente mai bune pentru membrii grupului infracţional din bunurile care făceau obiectul contractului de cesiune.

Termenii folosiţi de inculpatul Truică („să-i aminteşti tu lui Tal de poziţia publică pe care am cerut-o pentru prinţ") demonstrează că o asemenea discuţie între cei doi membri ai grupului infracţional organizat avusese loc anterior, fiind vorba despre o reiterare a unei „cereri".

Împrejurarea că o asemenea „poziţie publică" a fost obţinută sau nu ori că inculpatul Tal Silberstein a făcut sau nu demersuri în acest sens nu prezintă importanţă, relevant fiind faptul că a existat o asemenea preocupare în cadrul grupului, că aceasta era în strânsă legătură cu contractul încheiat cu inculpatul Al României Paul Philippe şi, mai important, că persoana care putea obţine respectiva numire era inculpatul Tal Silberstein, prin prisma influenţei pe care o avea asupra potenţialilor decidenţi.

Poziţia inculpatului Tal Silberstein în cadrul grupului infracţional s-a consolidat după ce, în anul 2010, inculpatul Truică şi-a vândut participaţia şi a părăsit proiectul Prinţul/Reciplia.

Astfel, începând cu acest moment, inculpatul Tal Silberstein a coordonat în mod exclusiv activitatea desfăşurată sub paravanul Reciplia, fiind informat în permanenţă şi participând la luarea deciziilor vizând acţiunile pentru obţinerea ori valorificarea bunurilor care făceau obiectul contractului.

În acest sens, chiar dacă la 15.10.2010 a fost numit ca administrator al S.C. Reciplia S.R.L. inculpatul Marcovici (fil.13, vol. 69 d.u.p), cel care coordona *de facto* societatea era inculpatul Tal Silberstein.

De altfel, potrivit declaraţiei notariale date la 25.03.2013 de Marcovici Marius, în calitate de administrator al S.C.Reciplia S.R.L., inculpatul Tal Silberstein era beneficiarul celor două conturi aparţinând acestei societăţi, deschise la B.R.D. (fil. 131,164, vol. 38 d.u.p).

Poziția inculpatului Tal Silberstein și rolul acestuia în luarea deciziilor la nivelul grupului infracțional organizat sunt confirmate și de martora Ciocoiu Alina Carmen, care a fost prezentă la negocierile din cursul anului 2013 dintre Al României Paul Philippe și Reciplia SRL, legate de derularea contractului de cesiune de drepturi, pe care „prințul" dorea să îl desființeze, sens în care a precizat că din partea Reciplia participau administratorul Marcovici Marius, iar ca negociator Lucian Mateescu, însă deciziile erau luate de inculpatul Tal Silberstein, primii doi fiind doar executanți (declaraţiile din 15.10.2014, 9.12.2015, 27.04.2018 și 24.09. 2020).

La rândul său, martorul Borbely Dan, avocat în cadrul S.C.A. TZA, în declarația dată în cursul urmăririi penale (filele 432-438, vol. 7 d.u.p.), a arătat că era evident pentru toată lumea că Tal Silberstein coordonează activitatea Reciplia, cel puțin în legătură cu acest proiect, administratorul firmei fiind

Marcovici, care a venit la întâlniri fie singur, fie împreună cu Tal sau cu Mateescu.

Și martora Alexandroiu Mihaela Irina, persoană care l-a însoțit la unele discuții pe inculpatul Al României Paul Philippe, determinate de nemulțumirile acestuia legate de derularea contractului cu Reciplia, a precizat că inculpatul purta negocieri cu membrii grupului, nominalizându-i pe Tal Silberstein, Mateescu Lucian, Moshe Agavi, Marcovici Marius, despre acesta din urmă afirmând că era puțin agresiv și nu era dispus să negocieze, spre deosebire de Mateescu Lucian. În plus, martora a mai arătat, în mod constant, că după ce a constatat modalitatea în care au fost stabilite procentele între părți în cuprinsul contractului de cesiune, dar și faptul că Al României Paul Philippe nu știa că au fost dobândite Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa şi nici că din primul imobil au fost vândute mai multe loturi, convingerea sa a fost că situația inculpatului este rezultatul unui plan foarte bine orchestrat de Steinmetz Benyamin, Moshe Agavi, Shimon Shavez, dus la îndeplinire de Truică Remus, în care au fost implicați și Mateescu Lucian, Marcovici Marius, Dan Andronic și Roșu Robert Mihăiță (filele 11-12, vol. 7 d.u.p., filele 105-111, vol. 23 dos. inst. fond și 161-167, vol. 6 dos. inst. apel).

Conținutul corespondenței electronice purtată de inculpați face dovada că membrii grupului infracțional organizat comunicau între ei și se informau reciproc în legătură cu demersurile ce trebuiau făcute pentru realizarea scopului acestuia, dar și a ierarhiei existente în cadrul asocierii, liderul fiind Steinmetz Benyamin, a cărui identitate se încerca a nu fi legată de acțiunile grupării.

Preocuparea constantă a inculpatului Tal Silberstein de a proteja interesele grupului rezultă și din conduita adoptată de acesta după publicarea în presă a unui articol „urât”, cum îl numește inculpatul Roșu, în care se prezentau împrejurările restituirii nelegale a Pădurii Snagov (articol preluat de ziarul Cotidianul dintr-o altă sursă și publicat sub titlul „Jaf la drumul mare”), se dezvăluia legătura dintre Al României Paul Philippe și inculpatul Truică Remus, implicarea Reciplia și a inculpatului Steinmetz Benyamin, ocazie cu care i s-a solicitat lui Roșu Robert Mihăiță să pregătească o scrisoare de răspuns (drept la replică), însă acesta l-a asigurat că respectivul articol nu are relevanță penală și conține informații inexacte (fila 33, vol. 46 d.u.p.).

Aceeași conduită de a proteja interesele grupului infracțional organizat a fost adoptată de inculpatul Tal Silberstein și cu ocazia publicării unor articole de presă cu conținut similar (cel publicat în ziarul „Adevărul” la 17.08.2010 și cel publicat în revista Clik la 29.06.2011), a căror apariție a fost semnalată de inculpatul Andronic și avocatul David Barnett, reprezentantul lui Steinmetz Benyamin, care, deși îl vizau pe inculpatul Truică Remus, iar acesta nu mai activa în cadrul grupării, făceau referiri la averea sa colosală și legăturile dintre el și controversatul Beny Steinmetz, care era implicat și în proiectul Roșia Montană. Publicarea respectivelor articole a atras transmiterea unui drept la replică de către inculpatul Tal Silberstein, atât cu privire la el, cât şi cu privire la inculpatul Benyamin Steinmetz, în care erau negate relaţiile personale sau de afaceri ale celor doi cu inculpatul Truică.

În calitatea deţinută în cadrul grupului, inculpatul Tal Silberstein a participat la întâlnirile şi negocierile vizând situaţia bunurilor care făceau

obiectul contractului de cesiune, dar şi nemulţumirile inculpatului Al României Paul Philippe, care s-au accentuat după anul 2010, în contextul în care acesta nu a primit sumele de bani negociate prin contractul de cesiune.

În pofida încercărilor membrilor grupării de a rezolva nemulțumirile inculpatului Al României Paul Philippe, acesta a apelat și la alte persoane cu resurse financiare care să îl ajute în recuperarea bunurilor pe care le revendica, astfel că în actul adițional la contractul de cesiune, din 14.04.2011, denumit „Înțelegere", este menționată și firma Lot Invest, căreia inculpatul i-a cedat o parte din bunurile solicitate, pe fondul situaţiei conflictuale generate de faptul că nu obținuse resursele financiare promise de membrii grupului.

Pentru a proteja interesele grupului și a nu pierde contractul sau a diminua profitul preconizat încă de la momentul perfectării afacerii, inculpatul Tal Sileberstein a stabilit o nouă întâlnire la sediul S.C.A. TZA, la care a participat inculpatul Al României Paul Philippe, însoțit de un nou avocat, martorul Rădulescu Veronel, și inculpații Marcovici Marius Andrei, omul de încredere al lui Tal Silberstein, Andronic Dan Cătălin și Roşu Robert Mihăiță.

Probatoriul administrat în cauză a dovedit că interesul inculpatului Tal Silberstein a fost de acela de a-l menține pe inculpatul Al României Paul Philippe în contract cu orice preț, dar și de a proteja interesele membrilor grupului, în special ale liderului acestuia, inculpatul Steinmetz Benyamin, relevantă în acest sens fiind conduita adoptată de acesta în cadrul întâlnirii de la sediul S.C.A. TZA după ce a aflat despre existența plângerii penale redactată de martorul Rădulescu la solicitarea clientului său.

Astfel, după ce inculpatul Roșu Robert Mihăiță a prezentat membrilor grupului conţinutul plângerii, în care se reclama săvârșirea mai multor infracțiuni, inclusiv cele ce fac obiectul acestei cauze, printre persoanele nominalizate fiind și inculpaţii Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță şi Tal Silberstein, reacția celui din urmă a fost una necontrolată, de iritare, același comportament fiind adoptat și de inculpatul Marcovici Marius Andrei (celălalt cetățean evreu, cum îl descrie martorul Rădulescu Veronel).

Întrucât membrii grupului infracțional organizat erau conștienți de implicarea și acțiunile desfășurate pentru dobândirea imobilelor Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, dar şi a celorlalte bunuri din contractul de cesiune, aceştia au fost speriați de consecințele sesizării organelor judiciare și ale declanșării cercetărilor, astfel că inculpatul Tal Silberstein l-a anunțat pe liderul Steinmetz Benyamin că este cazul să intervină și a stabilit o întâlnire cu Al României Paul Philippe, la domiciliul acestuia.

Deși inculpatul Tal Silberstein a declarat că l-a îndemnat pe Al României Paul Philippe să depună plângerea, afirmând că activitățile desfășurate de SC Reciplia SRL în relațiile cu acesta erau legale și corecte, în realitate, dat fiind șantajul la care s-a recurs (în opinia martorului Țuca Florentin, prezentarea unei plângeri penale cu ocazia negocierilor dintre părți, reprezintă un șantaj la adresa părților din contract, un demers neadecvat, jignitor și neprofesional), inculpatul Tal Silberstein a încercat să îl determine pe Al României Paul Philippe să nu sesizeze organele judiciare, lucru care în fapt s-a și întâmplat, în urma promisiunilor făcute de membrii grupului la întâlnirea stabilită cu liderul acestuia.

Astfel, în cadrul întâlnirii care a avut loc în cursul lunii decembrie 2011, la domiciliul inculpatului Al României Paul Philippe, la care au participat inculpații Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin, dar şi Shimon Shevez și martora A României Lia Georgia, membrii grupului infracțional organizat au recunoscut implicarea lor în proiect, asumându-şi, practic, nu doar reuşitele de până atunci (obţinerea Pădurii Snagov şi a Fermei Regale Băneasa), ci şi faptele care au permis realizarea lor, arătând că sunt cei care au finanțat afacerea, că se bucură de influenţă în mediul politic şi că toate acestea „nu s-au întâmplat pentru nimic", că totul s-a obținut prin muncă grea și cu „mulți bani", investiți de Beny.

Din conținutul conversației înregistrată cu mijloace proprii de inculpatul Al României Paul Philippe și care constituie mijloc de probă în cauză, rezultă în mod evident că membrii grupului infracțional organizat prezenți la întâlnire (Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin) au încercat și reușit să-l convingă pe inculpatul Al României Paul Philippe să nu sesizeze organele judiciare și să nu rezilieze contractul de cesiune, sens în care i-au promis acestuia o renegociere a clauzelor lui, prin acceptarea procentului de 15% pretins de acesta, în final, inculpatul Steinmetz Benyamin solicitându-i să mai dea o șansă „afacerii", întrucât el nu investește în ceva ce nu merită.

Prezența la această întâlnire a inculpatului Steinmetz Benyamin alături de Tal Silbersten, care se situau pe palierul de conducere în ierarhia grupului, dovedeşte odată în plus că membrii grupului infracțional cunoșteau caracterul ilicit al înțelegerii dintre părți, consfințit prin încheierea contractului de cesiune din 1.11.2006 și că, pentru a nu se expune riscului declanșării cercetărilor și descoperii implicării lor în obținerea ilegală a bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, au acceptat să îl prezinte pe liderul grupului cumpărătorului de influență, a cărui implicare fost ținută ascunsă până la acel moment, astfel cum deja s-a arătat.

Participarea inculpatului Steinmetz Benyamin la negocieri a fost suprinzătoare și pentru soția inculpatului Al României Paul Philippe, martora A României Lia Georgia, care a arătat că „a fost surprinsă să afle de implicarea lui Steinmetz Benyamin" care le-a propus un nou contract cu condiții avantajoase pentru ei, fiind făcute din nou referiri la posibilitățile pe care reprezentanții Reciplia le au pentru dobândirea bunurilor revendicate de soțul său, sugerându-le, totodată, să renunțe la serviciile avocatului Rădulescu Veronel.

Astfel, în scopul protejării intereselor grupului și a se asigura că, pe viitor, nu vor mai fi efectuate astfel de demersuri de către inculpatul Al României Paul Philippe, care le-ar fi zădărnicit eforturile financiare și la nivel relațional, inculpatul Tal Silberstein, în contextul discuțiilor menţionate, i-a sugerat acestuia că ar fi bine să renunțe la serviciile avocatului Rădulescu Veronel, afirmând că: *„(….) Eu contest că domnul Rădulescu nu a fost trimis de preşedinte… Credeți-mă știu…și nu sunt implicat."*

Nemulțumirile inculpatului Al României Paul Philippe determinate de faptul că nu a primit sumele promise și negociate la momentul încheierii înțelegerii, dar şi încercarea acestuia de a apela la alți investitori (în parte fiind realizate prin societatea Lot Invest) și de a rezilia contractul cu Reciplia (sens în care a apelat la serviciile mai multor avocați) au impus cooptarea de către

inculpatul Tal Silberstein în cadrul grupului infracțional organizat și a inculpaților Andronic Dan Cătălin, pe care îl cunoștea de mult timp și îi era prieten, Marcovici Marius Andrei, care era omul lui de încredere și se ocupa de afacerile sale și Mateescu Lucian Claudiu, care i-a fost prezentat de inculpatul Andronic.

Rolul inculpaților care au aderat la grupul infracțional organizat nu a fost acela de a acorda consultanță în relația cu presa sau în domeniul imobiliar, întrucât pe perioada derulării contractului nu au fost realizate astfel de proiecte de către Reciplia, ci de a-l convinge pe inculpatul Al României Paul Philippe să nu rezilieze contractul, care era extrem de profitabil pentru membrii grupului infracțional organizat, fapt ce explică și participarea acestora la discuțiile purtate cu inculpatul Al României Paul Philippe ce priveau derularea convenţiei, stadiul procedurilor judiciare și administrative privind bunurile revendicate și negocierea cu societatea Lot Invest (la care a participat inculpatul Mateescu Lucian Claudiu, trimis fiind de Tal Silberstein).

Eforturile inculpatului Tal Silberstein de a-l convinge pe Al României Paul Philippe să nu rezilieze contractul de cesiune și de a nu apela la alți parteneri cu potențial financiar interesați în cumpărarea drepturilor acestuia rezultă și din împrejurarea că, ulterior, i-a solicitat inculpatului Mateescu Lucian Claudiu să discute în numele SC Reciplia SRL cu reprezentantul firmei Lot Invest, Bogdan Ștefănescu, și cu avocatul Serghei Perju, negociere în urma căreia Ferma de montă Băneasa a fost cedată respectivei societăți, în schimbul renunțării la alte bunuri menționate în convenția din 2005 și care se regăseau și în contractul de cesiune din 2006, încheiat cu SC Reciplia SRL (declarația inculpatului Mateescu Lucian, filele 225-133, vol. 3 d.u.p.).

Inculpatul Mateescu Lucian, în fața instanței de fond, pentru a-și justifica retractarea sau nuanțarea depoziției din cursul urmăririi penale, a invocat starea de oboseală (după efectuarea unei percheziții domiciliare), neînțelegerea sau inducerea unor răspunsuri de către procurorul anchetator, însă aceste argumente nu au putut fi primite, în contextul în care acesta a fost asistat de apărătorul său ales, a citit și semnat declarația și nu a avut de făcut obiecțiuni, astfel că și-a asumat conținutul și realitatea consemnărilor din cuprinsul actului procedural.

Prin urmare, acțiunile coordonate de Tal Silberstein și implicarea altor membri ai grupului în realizarea unei înțelegeri cu Lot Invest pentru a păstra în continuare contractul cu Al României Paul Philippe dovedesc interesul acestora în dobândirea bunurilor revendicate și contrazic susținerile inculpatului Tal Silberstein din declarația dată în fața instanței de fond, în care a relatat că i-a comunicat celui dintâi că nu îl poate ajuta cu nimic în relația cu Lot Invest, pentru că este un angajament pe care acesta l-a făcut singur.

Menținerea inculpatului Al României Paul Philippe în contract nu a fost determinată de investirea unor sume mari de bani de către membrii grupului infracțional organizat, astfel cum susține inculpatul Tal Silberstein, care, de altfel, nici nu au fost dovedite, ci de interesul lor de a obține bunurile revendicate care le aduceau profituri fabuloase și de a crea în fața autorităților aparența că persoana interesată de dobândirea lor este inculpatul Al României Paul Philippe, deși acesta cedase drepturile în favoarea SC Reciplia SRL.

Din actele și lucrările dosarului a rezultat că reprezentanții SC Reciplia SRL nu au putut prezenta o situație a cheltuielilor efectuate în demersurile administrative sau judiciare privind retrocedarea bunurilor ce au făcut obiectul contractului, care de altfel nu sunt reflectate nici în contabilitatea societăţii (martorul Radu Gabriel a precizat că resursele financiare ale societății proveneau din împrumuturi obținute de la firme offshore care nu au mai fost restituite). Potrivit declarațiilor martorului Aparaschivei Relu Cristian, acesta a semnat un contract de împrumut, la solicitarea lui Truică Remus, care nu dorea să-i apară numele său în relația cu Reciplia LTD, iar suma ridicată de la bancă a predat-o inculpatului (550.000 euro), fără a mai restitui vreodată împrumutul și a cunoaşte ce s-a mai întâmplat cu respectivul contract.

Faptul că membrii grupului infracțional organizat aveau o reală temere că inculpatul Al României Paul Philippe ar putea rezilia contractul rezultă şi din aceea că au acceptat să dea curs solicitărilor celui din urmă de a-i plăti anumite sume de bani ce nu aveau legătură cu obiectul contractului de cesiune din 1.11.2006.

A rezultat, aşadar, fără putinţă de tăgadă, din interpretarea coroborată a materialului probator administrat în cauză, că inculpatul Tal Silberstein a constituit împreună cu coinculpații Steinmetz Benyamin, Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță, la data de 1.11.2006, grupul infracțional organizat având ca scop dobândirea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe prin săvârşirea unor infracţiuni de corupţie şi asimilate acestora, în cadrul căruia a avut un rol esențial, fiind situat pe palierul de conducere. Astfel, acesta a fost omul de încredere al inculpatului Steinmetz Benyamin şi a coordonat activitatea grupului după plecarea lui Truică Remus, în anul 2010, implicându-se direct în demersurile de a menține contractul încheiat cu inculpatul Al României Paul Philippe, astfel cum s-a dezvoltat în cele ce preced.

Pe cale de consecință, instanţa de apel a reținut vinovăția inculpatului Tal Silberstein în comiterea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal, având în vedere că printre infracțiunile pentru care grupul a fost constituit se regăsește și infracțiunea de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave.

Înalta Curte a reţinut că infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat este una continuă, care se epuizează fie la momentul destrămării grupului ori al părăsirii acestuia de către unii membri, fie la momentul descoperirii lui, iar potrivit art. 154 alin. 2 Cod penal, termenul de prescripţie a răspunderii penale curge de la data încetării acţiunii sau inacţiunii, care echivalează cu momentul epuizării activităţii infracţionale.

În cauză, inculpatul Tal Silberstein a constituit grupul infracţional organizat la 1.11.2006 şi a desfăşurat activităţi în calitate de membru al acestuia până în anul 2013, moment care marchează epuizarea în privinţa sa a infracţiunii şi de la care începe să curgă termenul general de prescripție a răspunderii penale prevăzut de art. 154 alin. 1 lit. c Cod penal, de 8 ani, acesta nefiind împlinit nici măcar la data soluţionării definitive a cauzei.

Referitor la activitatea **inculpatului Steinmetz Benyamin**, s-a reţinut că, deși negocierile privind încheierea contractului de cesiune de drepturi s-au purtat între inculpații Truică Remus și Al României Paul Philippe, anterior această

posibilă afacere a fost discutată cu inculpatul Steinmetz Benyamin, pe care Truică Remus l-a cunoscut prin intermediul lui Tal Silberstein.

Proiectul prezentat de Truică Remus celor doi inculpați le-a creat convingerea că pot obține profituri mari prin implicarea în afacere, având în vedere că era vorba de bunuri imobile despre care se susținea că ar fi aparținut fostului Rege Carol al II-lea și care, după ce erau dobândite, puteau fi vândute cu sume importante sau ar fi putut reprezenta oportunități pentru derularea altor afaceri imobiliare. La acel moment, inculpații Truică Remus, Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin au avut în vedere atât posibilitățile financiare de care dispuneau, dar și conexiunile relaționale la nivel politic și social, inculpatul Tal Silberstein desfășurând activități de consultanță politică pentru prim-ministrul și președintele României, aspect ce îi conferee, cel puţin ipotetic, un avantaj.

Așa cum s-a arătat, încă de la momentul negocierilor, inculpații Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin nu au dorit să se cunoască implicarea lor în proiect și interesul pentru dobândirea bunurilor, astfel că au convenit să introducă în relațiile contractuale cu inculpatul Al României Paul Philippe societatea Reciplia SRL, al cărei asociat unic era Reciplia LTD, care, în realitate, era controlată de cei trei inculpați, prin intermediul unor firme offshore.

Astfel, potrivit acestei înţelegeri, încheierea contractului de cesiune din data de 1.11.2006 s-a realizat între inculpatul Al României Paul Philippe și SC Reciplia SRL, reprezentată de Truică Remus, în baza procurii din 14.09.2006 dată de membrii grupului infracțional, tocmai pentru a se păstra ascunsă implicarea cetățenilor israelieni, interesați de dobândirea bunurilor.

După semnarea contractului la, 1.11.2006, inculpatul Truică Remus a fost mult timp persoana care a reprezentat SC Reciplia SRL în raporturile contractuale cu inculpatul Al României Paul Philippe, prezentarea celorlalți membri ai grupului cumpărătorului de influență făcându-se mai târziu, respectiv în cursul anului 2007, în cazul inculpatului Tal Silberstein și în luna decembrie 2011, în ceea ce-l priveşte pe inculpatul Steinmetz Benyamin.

Implicarea și interesul lui Steinmetz Benyamin în proiectul Reciplia a rezultat din depoziția martorului Radu Dimofte (din 22.02.2016), care a arătat că Steinmetz i-a fost prezentat de Truică Remus, înainte ca martorul să investească în proiectul cu Reciplia, probabil pentru a-l convinge în acest sens, împrejurare în care Steinmetz i-a spus că afacerea Reciplia este „a lui”.

În același sens este și depoziția martorului Bejenaru Andrei, din cursul urmăririi penale, care a aflat de la Truică Remus că în Reciplia este asociat cu Steinmetz Benyamin și Tal Silberstein.

Tot astfel, martora Alexandroiu Mihaela a arătat că, în contextul în care a găsit un client interesat să cumpere Ferma Regală Băneasa, a aflat despre implicarea lui Steinmetz Benyamin în Reciplia, spunându-le inculpatului Al României Paul Philippe şi soţiei sale că „ei sunt de fapt parteneri de afaceri cu Benny Steinmetz şi cu Truică, care este o marionetă băgată la înaintare”. Tot martora a aflat, prin intermediul unei alte persoane (George Alberts), numărul de telefon al inculpatului Steinmetz şi a asistat la o convorbire telefonică purtată de Al României Paul Philippe cu acesta, ocazie cu care el a recunoscut implicarea

sa în firma Reciplia, precum şi colaborarea pe care o avea cu Remus Truică (fil. 11 şi urm., vol. 7 d.u.p, fil. 105 şi urm., vol. 23 ds. fond).

Implicarea inculpatului Steinmetz Benyamin în constituirea și coordonarea activității grupului infracțional organizat este dovedită de contribuția majoritară pe care acesta a avut-o la finanţarea proiectului (potrivit memorandumului din 2.11.2006 Riverside Real Estate controlată de Steinmetz Benyamin finanţa 80% din cele 14 milioane de euro ce urmau a fi investite, în timp ce STG Ventures Ltd. şi inculpatul Truică Remus contribuiau cu 20%) pentru susţinerea acţiunilor ilicite derulate în vederea dobândirii bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, deşi cunoştea încă dinainte de încheierea contractului din 1.11.2006 că cel din urmă nu este persoană îndreptățită la retrocedare, aspect atestat în mod neîndoielnic de conţinutul raportului de *due diligence* întocmit de S.C.A. TZA şi care a fost comunicat în luna octombrie 2006 societăţii BSG, controlată de inculpat. În plus, aceleaşi informații i-au fost transmise ulterior de inculpații Truică Remus și Tal Silberstein care participaseră la o întâlnire cu reprezentantul Casei regale, martorul Vasiliu Adrian, context în care acesta le-a comunicat că mai multe bunuri, printre care şi Pădurea Snagov, nu erau revendicabile.

Deși la început nu a fost dezvăluită implicarea sa în proiectul Reciplia, inculpatul Al României Paul Philippe fiind convins că doar Truică Remus era administratorul societății, inculpatul Steinmetz Benyamin a cunoscut și coordonat activitățile desfășurate de cel din urmă în realizarea scopului grupului infracțional, fiind informat de acesta în legătură cu stadiul procedurilor judiciare, dar și cu privire la pretențiile financiare ale inculpatului Al României Paul Philippe, altele decât cele menționate în clauzele contractului.

Întrucât interesul inculpatului Steinmetz Benyamin și, implicit, al grupului infracțional organizat era de a obține bunurile revendicate de Al României Paul Philippe, dar și de a menține contractul cu acesta, a acceptat plata respectivelor pretenții, iar de transmiterea banilor s-a ocupat Tal Silberstein, omul său de încredere.

În acest sens, relevante au fost declarațiile martorului Aparaschivei Cristian Relu, un apropiat la inculpatului Truică Remus, care a arătat că, în vara anului 2009, a fost trimis de acesta din urmă în Bulgaria pentru a se întâlni cu un reprezentant al lui Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin, de la care a primit suma de 550.000 euro, pe care i-a remis-o inculpatului Truică, acesta comunicându-i că banii sunt pentru inculpatul Al României Paul (filele 260-314, vol. 7 d.u.p., 209-213, vol. 18 dos. inst. fond și 9-13, vol. 7 ds. apel).

Totodată, martorul a arătat că, în cursul anului 2007 sau 2008, a fost rugat de Truică Remus să încheie un contract de împrumut pentru acesta cu Reciplia Ltd, iar suma primită, de 700.000 - 720.000 de euro, i-a dat-o inculpatului Truică, de la care a aflat că banii erau destinați tot lui Al României Paul Philippe. Suma împrumutată nu a mai fost restituită de martor, iar Tal Silberstein i-a comunicat acestuia că trebuie să găsească o soluție pentru a regla situaţia şi din punct de vedere contabil, lucru care nu s-a mai întâmplat.

Cunoscând încă de la momentul încheierii contractului riscurile majore ale acestui proiect, inculpatul Steinmetz Benyamin a perceput în mod evident și faptul că aceste impedimente vor putea fi depășite doar prin activitățile ilicite pe

care urmau să le desfășoare membrii grupului infracțional organizat, ce vizau săvârșirea unor fapte de corupție sau asimilate acestora, raportându-se și la influențele pe care puteau să le exercite asupra funcționarilor chemați să aprecieze asupra notificărilor privind bunurile ce făceau obiectul contractului și care se aflau în proceduri administrative (printre care Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa).

Astfel, demersurile efectuate de inculpatul Truică Remus pentru realizarea scopului grupului infracțional organizat, singur sau susținut de Tal Silberstein, au fost cunoscute de inculpatul Steinmetz Benyamin, care era informat în permanență de membrii grupului, atât în mod direct, cât şi prin corespondența electronică adresată avocatului său, David Barnett, de Tal Silberstein, Remus Truică, Roșu Robert Mihăiță. Deopotrivă, corespondenţa purtată de inculpaţi probează și ierarhia existentă în cadrul asocierii, liderul fiind Steinmetz Benyamin, care, la rândul său, transmitea prin intermediul inculpatului Tal Silberstein, omul său de încredere, informațiile și demersurile ce trebuiau întreprinse de către membrii grupului.

Totodată, deși acționa din umbră, inculpatul Steinmetz Benyamin asigura susținerea intereselor membrilor grupului la nivel relațional, sens în care la petrecerile pe care le organiza la domiciliul său din Israel sau la reședința din Monaco, invita persoane cu funcții publice importante (cum este cazul premierului de la acel moment, Tăriceanu Popescu Călin, sau al lui Andronic Dan Cătălin, cunoscut om de presă și cu influență în mass-media etc.), pe care inculpatul Truică Remus le-a menţionat în cadrul discuţiilor cu Al României Paul Philippe pentru a-l asigura de reușita demersurilor pe care urma să le întreprindă pentru dobândirea bunurilor ce făceau obiectul contractului de cesiune.

Faptul că inculpatul Steinmetz Benyamin cunoștea activitățile membrilor grupului și primea informații legate de derularea contractului din 1.11.2006 este dovedit și de împrejurarea că, după dobândirea de către SC Reciplia SRL a Pădurii Snagov și a Fermei Regale Băneasa și vânzarea unor părţi din aceste terenuri de către inculpatul Truică Remus, acțiuni ce au stârnit nemulțumirea lui Al României Paul Philippe întrucât nu primise sumele promise la perfectarea înțelegerii, liderul asocierii a primit un raport detaliat de la inculpatul Tal Silberstein în legătură cu sumele investite și acțiunile realizate pentru obținerea acelor bunuri. În acest sens, relevante sunt depozițiile martorilor Dimofte Radu și Bejenaru Andrei, care au fost prezenți la o întâlnire pe yahtul lui Steinmetz, în Franța, când Tal Silberstien l-a informat pe Steinmetz Benyamin cu privire la acțiunile efectuate de Truică Remus.

Așa cum s-a arătat, decizia de a-l înlătura pe inculpatul Truică Remus din afacere a fost determinată de protejarea intereselor membrilor grupului care urmăreau obținerea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe și menținerea acestuia în contract, astfel că inculpatul Steinmetz Benyamin a hotărât să îl implice pe Tal Silberstein, omul său de încredere, în relația cu cumpărătorul de influență, dovedind încă o dată rolul său de lider al grupului, dar și modul organizat în care acționau membrii acestuia.

Implicarea inculpatului Steinmetz Benyamin în coordonarea grupului al cărui lider era, precum și interesul lui în dobândirea bunurilor sunt dovedite şi de

conduita acestuia după ce a aflat de la inculpatul Tal Silberstein despre existența plângerii penale formulate de Al României Paul Philippe, prin intermediul avocatului, în care se reclama săvârșirea mai multor infracțiuni, inclusiv cele ce fac obiectul prezentei cauze, și care îi viza în mod direct pe membrii grupării.

Astfel, fiind alarmat și conștient de consecințele ce ar putea decurge ca urmare a sesizării organelor judiciare și declanșării cercetărilor, având în vedere condițiile încheierii contractului și acțiunile întreprinse până la acel moment de membrii asocierii, inculpatul Steinmetz Benyamin i-a cerut lui Tal Silberstein să stabilească o întâlnire cu Al României Paul Philippe, la domiciliul acestuia, care a avut loc în luna decembrie 2011.

În cadrul acestei întâlniri la care au participat inculpații Steinmetz Benyamin, Tal Silberstein şi Al României Paul, dar şi Shimon Shevez și martora A României Lia Georgia, membrii grupului infracțional organizat au recunoscut implicarea lor în proiect, asumându-şi, practic, nu doar reuşitele de până atunci (obţinerea Pădurii Snagov şi a Fermei Regale Băneasa), ci şi faptele care au permis realizarea lor, arătând că sunt cei care au finanțat afacerea, că se bucură de influenţă în mediul politic şi că toate acestea „nu s-au întâmplat pentru nimic”, că totul s-a obținut prin muncă grea și cu „mulți bani”, investiți de Beny.

Inculpatul Steinmetz Benyamin a arătat în cadrul discuţiilor că „*singura motivaţie a noastră aici este că dorim să investim foarte mulţi bani în afacerea asta, având un low profile*”, recunoscând astfel că ascunderea implicării cetăţenilor israelieni în proiectul Prinţul/Reciplia a fost un act deliberat, decis chiar de inculpat, în calitate de lider al grupării (fila 226, vol. 9 d.u.p).

Din conținutul conversației înregistrată cu mijloace proprii de inculpatul Al României Paul Philippe și care constituie mijloc de probă în cauză, astfel cum s-a arătat, rezultă în mod evident că membrii grupului infracțional organizat prezenți la întâlnire (Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin) au încercat și reușit să-l convingă pe inculpatul Al României Paul Philippe să nu sesizeze organele judiciare și să nu rezilieze contractul de cesiune, sens în care i-au promis acestuia o renegociere a clauzelor lui, prin acceptarea procentului de 15% pretins de acesta, în final, inculpatul Steinmetz Benyamin solicitându-i să mai dea o șansă „afacerii”, întrucât el nu investește în ceva ce nu merită.

Referitor la poziţia exprimată de inculpatul Steinmetz Benyamin cu ocazia discuţiilor purtate la această întâlnire, Al României Paul Philippe a declarat că acesta i-a spus „*să păstrăm contractul pentru că ei sunt puternici*”, cerându-i lui Tal Silberstein „*să îmi ofere o înţelegere mai bună, mai corectă*” (fil. 250 şi urm., vol. 3 d.u.p).

Prezența la această întâlnire a inculpatului Steinmetz Benyamin alături de Tal Silbersten, care se situau pe palierul de conducere în ierarhia grupului, dovedeşte o dată în plus că membrii grupului infracțional cunoșteau caracterul ilicit al înțelegerii dintre părți, consfințit prin încheierea contractului de cesiune din 1.11.2006, și că, pentru a nu se expune riscului declanșării cercetărilor și descoperii contribuţiei lor în obținerea ilegală a bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, au acceptat să îl prezinte pe liderul grupului cumpărătorului de influență, a cărui implicare fost ținută ascunsă până la acel moment.

Participarea inculpatului Steinmetz Benyamin la negocieri a fost suprinzătoare și pentru soția inculpatului Al României Paul Philippe, martora A României Lia Georgia, care a arătat că „ a fost surprinsă să afle de implicarea lui Steinmetz Benyamin" care le-a propus un nou contract cu condiții avantajoase pentru ei, fiind făcute din nou referiri la posibilitățile pe care reprezentanții Reciplia le au pentru dobândirea bunurilor revendicate de soțul său, sugerându-le, totodată, să renunțe la serviciile avocatului Rădulescu Veronel.

Astfel, în scopul protejării intereselor grupului și pentru a se asigura că, pe viitor, nu vor mai fi efectuate astfel de demersuri de către inculpatul Al României Paul Philippe, care le-ar fi zădărnicit eforturile financiare și la nivel relațional, inculpatul Tal Silberstein, în contextul discuțiilor menţionate, i-a sugerat acestuia că ar fi bine să renunțe la serviciile avocatului Rădulescu Veronel, afirmând că: *„ (….) Eu contest că domnul Rădulescu nu a fost trimis de președinte… Credeți-mă știu…și nu sunt implicat."*

Preocuparea inculpaţilor Steinmetz Benyamin şi Tal Silberstein în legătură cu posibilele consecinţe ale unei plângeri penale formulate de Al României Paul rezultă şi din declaraţia martorei Alexandroiu Mihaela, care a relatat despre o întâlnire a lui Tal Silberstein cu numitul George Alberts, în cadrul căreia acestuia din urmă „i s-a oferit un procent de 10% din întreaga afacere cu cele două proprietăţi (n.n - Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa) dacă va reuşi să-l calmeze pe Al României Paul, pentru că acesta îi ameninţa pe cei din grup cu plângeri către diverse instituţii ale statului."

Poziţia deţinută de Steinmetz Benyamin în cadrul grupului infracţional a fost probată şi de corespondenţa electronică purtată de inculpatul Roşu Robert cu martorul Zbârcea Gabriel, avocat partener în cadrul S.C.A TZA, în legătură cu demersurile efectuate pentru încasarea onorariului de succes stabilit în înţelegerea realizată la data de 1.10.2006 între inculpatul Roşu, în calitate de partener al S.C.A. TZA şi directorul Reciplia Ltd., care deţinea S.C.Reciplia S.R.L., Sandra Merloni Horemans., adevăratul client al serviciilor de asistenţă juridică şi reprezentare (fila 326, vol. 29 d.u.p).

În contextul în care plata onorariului de succes pentru obţinerea Fermei Regale Băneasa, ca parte a înţelegerii încheiate cu Reciplia, nu fusese efectuată nici după trei ani de la dobândirea terenului, punându-se astfel problema riscului de a nu mai fi primit, dar şi a prescripţiei dreptului de a-l mai solicita, la 4.04.2013 inculpatul Roşu, care între timp fusese îndepărtat din proiectul Prinţul/Reciplia, i-a adresat un email martorului Zbârcea Gabriel, în care a menţionat următoarele: „(…) **Cu greu am scos şi onorariul de succes pe Snagov şi tu ştii foarte bine tot contextul. La dracu, sper că nu trebuie să dau explicaţii că nu am emis factura pe onorariu în contextul în care <u>am spus de zeci de ori chestiunea onorariului, m-am văzut împreună cu tine, cu Shimon, după ce i-am făcut scandal lui Tal că nu ne dă banii, ba îmi amintesc că te-ai văzut cu Benny la el pe yacht şi atunci când m-ai rugat ţi-am dat situaţia şi te-am rugat să insişti şi pe onorariul de succes şi ai încercat şi tu, fără succes</u>. De fapt schimbarea mea din Proiect este făcută, în realitate, pt că eu nu mai vroiam să lucrez fiind neplătiţi 10 luni. Nu poţi după 7 ani de laude la adresa mea în proiect, brusc să spui că nu mai sunt bun. Pur şi simplu au refuzat discuţia şi nici măcar nu am emis o factură pe**

onorariu, că nu aveam nici un criteriu să o facem (care e valoarea bunului?) şi pentru că nu vroiam să suportăm sute de mii TVA. Dar tu cunoşti Gabi toate chestiunile astea. De câte ori toţi anii ăştia am zis de onorariu şi am spus că trebuie să rezolvăm cumva? Dacă capul jos pt că avem RMGC (n.n. - proiectul Roşia Montană, în care era implicat inculpatul Benny Steinmetz) îl înţeleg, heirupismul ăsta de a lucra acum în spume pt ei nu-l pot înţelege pt că de plătit văd că tot nu ne plătesc (…)".

Această corespondenţă electronică este relevantă pentru a dovedi nu doar interesul inculpatului Roşu de a obţine beneficii materiale de pe urma activităţilor infracţionale desfăşurate, inclusiv de el, în cadrul asocierii, ci şi ierarhia care exista la nivelul grupării, dar şi faptul că aceasta era respectată de membri.

Chestiunea plăţii efective a beneficiului ilicit cuvenit din activitatea infracţională a fost discutată mai întâi cu inculpatul Tal Silberstein, coordonatorul grupului mai ales după anul 2010, căruia inculpatul Roşu „i-a făcut scandal" şi doar ulterior, în condiţiile în care problema nu s-a rezolvat, cu liderul asocierii, inculpatul Steinmetz Benyamin, la care „s-a insistat, dar fără succes" pentru plata sumelor datorate pentru succesele obţinute de inculpatul Roşu, în calitatea sa de avocat al S.C. Reciplia S.R.L. în legătură cu Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa.

Astfel, decizia liderului a fost respectată, chiar dacă a stârnit nemulţumire şi a atras după sine riscul neîncasării beneficiului negociat.

Mai mult, în opinia inculpatului Roşu, îndepărtarea sa din grup nu s-a datorat faptului că „nu mai era bun", ci a reprezentat în realitate o sancţiune aplicată de inculpaţii aflaţi pe palierul de conducere, constând în îndepărtarea sa din asociere pentru îndrăzneala de a-şi cere drepturile.

Rolul de lider al lui Steinmetz Benyamin este dovedit şi de declaraţiile inculpatului Mateescu Lucian Claudiu, care a arătat că, atunci când a fost solicitat de Andronic Dan Cătălin să realizeze evaluarea bunurilor ce fac obiectul contractului de cesiune, a aflat de la acesta că Tal Silberstein are nevoie de o inventariere a imobilelelor pentru „șeful cel mare", care era inculpatul Steinmetz Benyamin.

Deși în declarația din 17.09.2017 inculpatul Steinmetz Benyamin a arătat că nu a discutat cu Tal Silberstein despre activitatea SC Reciplia SRL și demersurile întreprinse în legătură cu obținerea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, din probele administrate rezultă contrariul. Așa cum s-a arătat în cele ce preced, inculpatul Tal Silberstein a fost omul său de încredere, care transmitea informațiile către ceilalți membri ai grupului și îl informa cu privire la demersurile administrative și judiciare derulate pentru recuperarea bunurilor, context în care Steinmetz Benyamin a aflat și despre intenţia inculpatului Al României Paul Philippe de a formula o plângere penală.

De asemenea, nu au putut fi primite nici susținerile inculpatului Steinmetz Bennyamin că nu a cunoscut despre faptul că existau anumite impedimente legale privind retrocedarea bunurilor către inculpatul Al României Paul Philippe, având în vedere că raportul de *due diligence* a fost solicitat chiar de avocatul David Barnett pentru BSG, grup de firme controlat de inculpatul Steinmetz

Bennyamin, iar acesta a avut întâlniri cu inculpatul Truică Remus, anterior semnării contractului de cesiune.

În concluzie, s-a constatat că probatoriul administrat în cauză face dovada că inculpatul Steinmetz Benyamin, împreună cu coinculpații Truică Remus, Tal Silberstein și Roșu Robert Mihăiță, au constituit, la data de 1.11.2006, grupul infracțional organizat având ca scop dobândirea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe prin săvârşirea unor infracţiuni de corupţie şi asimilate acestora. În cadrul grupului, inculpatul Steinmetz Benyamin a avut rolul de lider şi principal finanţator al acţiunilor ilicite desfăşurate de membrii asocierii, în legătură cu care a fost în permanenţă informat și consultat, fiind totodată cel care a coordonat activitatea grupării prin intermediul lui Truică Remus și Tal Silberstein.

Ca atare, s-a reținut vinovăția inculpatului Steinmetz Benyamin în comiterea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal, ce constituie lege penală mai favorabilă pentru acesta.

Înalta Curte a reţinut că infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat este una continuă, care se epuizează fie la momentul destrămării grupului ori al părăsirii acestuia de către unii membri, fie la momentul descoperirii lui, iar potrivit art. 154 alin. 2 Cod penal, termenul de prescripţie a răspunderii penale curge de la data încetării acţiunii sau inacţiunii, care echivalează cu momentul epuizării activităţii infracţionale.

În cauză, inculpatul Steinmetz Benyamin a constituit grupul infracţional organizat la 1.11.2006 şi a desfăşurat activităţi în calitate de membru al acestuia până în anul 2013, moment care marchează epuizarea în privinţa sa a infracţiunii şi de la care începe să curgă termenul general de prescripție a răspunderii penale prevăzut de art. 154 alin. 1 lit. c Cod penal, de 8 ani, acesta nefiind împlinit nici măcar la data soluţionării definitive a cauzei.

La grupul infracțional organizat constituit la 1.11.2007, **au aderat** ulterior şi inculpații Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Mateescu Lucian Claudiu.

În ceea ce îl privește pe **inculpatul Andronic Dan Cătălin**, contrar susţinerilor apărării şi aspectelor reţinute de prima instanţă, Înalta Curte a constatat că probatoriul administrat în cauză demonstrează implicarea acestuia în activitatea grupului infracţional organizat, în perioada 2007-2013.

S-a reţinut că, în privința legăturilor cu ceilalți membri ai asocierii, este cert că inculpatul Andronic Dan Cătălin a avut o relaţie apropiată, de prietenie, dar şi de afaceri, cu inculpatul Tal Silberstein (fiind asociaţi în diverse societăţi), care l-a şi cooptat pe acesta în cadrul grupului infracţional.

Deși formal nu a avut vreo calitate în societăţile aflate în spatele SC Reciplia SRL, înscrisurile aflate la dosar demonstrează legăturile pe care inculpatul Andronic le-a avut cu unele din acestea sau chiar cu societatea Reciplia LTD., realizând beneficii materiale de pe urma acestora în aceeaşi perioadă în care a funcţionat grupul infracţional.

Astfel, inculpatul Andronic Dan Cătălin, în nume personal (ca persoană fizică), a încheiat în anul 2008 un contract de prestări servicii cu STG Ventures Ltd., reprezentată de numitul Shimon Shevez, societate care deținea 4,4% din

părţile sociale ale Reciplia LTD. și care, la rândul său, se afla în spatele S.C. Reciplia S.R.L (fila 230, vol. 40 d.u.p.).

În baza acestui contract, valabil pentru perioada 21.08.2008 - 31.12.2008, inculpatul Andronic a furnizat, la cererea STG, servicii de consultanță strategică, cercetare şi analiză în ţările Europei Centrale şi de Est.

Deşi valoarea prestațiilor nu a fost stabilită prin contract, care a făcut trimitere la încheierea ulterioară a unor acte adiționale, la dosar există un email din data de 11.08.2015 în care inculpatul Andronic Dan Cătălin se referă la o plată de 80.000 euro primită de la STG în baza contractului sus-menţionat (fila 230, vol. 60 d.u.p.).

În egală măsură, din actele aflate la dosar, rezultă că inculpatul Andronic Dna Cătălin era asociat într-o altă societate tip offshore, Strategicom Inc., care a încheiat la 1.09.2009 un contract de prestări servicii şi reprezentare cu Reciplia Ltd, având ca obiect cercetarea pieţelor şi intermedierea de tranzacții în domeniul imobiliar, cea din urmă societate fiind beneficiarul serviciilor prestate de Strategicom Inc. (fila 21, vol. 51 d.u.p.).

Din înscrisurile ridicate cu ocazia percheziției efectuate la S.C. Reciplia S.R.L. rezultă că această societate a plătit către Strategicom Inc. suma de 220.000 euro la 17.09.2009 şi, suplimentar, suma de 104.000 euro la 21.09.2009 (filele 21, 24, vol. 39 d.u.p.).

Or, societatea Strategicom Inc. era o importantă sursă de venituri pentru inculpatul Andronic Dan Cătălin, ca persoană fizică, de la care acesta a încasat inclusiv dividende (a se vedea suma de 500.000 dolari în anul 2011, care însă s-a compensat cu suma împrumutată de acesta la 27.10.2010 şi nerestituită, filele 269, 271, vol. 40 d.u.p.), dar a şi împrumutat, de asemenea, în nume propriu, importante sume de bani (250.000 de euro în baza înțelegerii din 2.06.2011, 1.300.000 de dolari în baza înțelegerii din 1.08.2011 şi 290.000 de euro în baza înțelegerii din 15.09.2011), pe care nu le-a restituit ulterior, deşi termenele inițiale de plată au fost prelungite de două ori, până în 2014 şi apoi până în 2016 (filele 227, 236, vol. 60 d.u.p.).

De asemenea, Strategicom Inc. a încheiat la 7.06.2010 un contract de prestări servicii cu D.A. Communication, societate aparținând inculpatului Andronic Dan Cătălin, cu o valoare de 135.000 de euro, având ca obiect realizarea de către cea din urmă societate, în beneficiul celei dintâi, a unor rapoarte săptămânale despre situația politică din România şi a altor activități în zona comunicării, la cererea beneficiarului (fila 335, vol. 40 d.u.p).

Prin urmare, s-a constatat că probatoriul aflat la dosar confirmă relaţiile personale, dar şi de afaceri pe care inculpatul Andronic Dan le avea nu doar cu persoanele implicate în proiectul Prinţul/Reciplia (inculpatul Tal Silberstein şi numitul Shimon Sevez), ci şi cu societățile aflate în spatele Reciplia, inclusiv cu Reciplia Ltd., de la care a obținut venituri atât în mod direct, cât şi indirect (în nume propriu, dar şi prin societăţile în care era acționar sau pe care le controla).

Mai mult, potrivit declarațiilor date în faza de urmărire penală de inculpatul Mateescu Lucian, inclusiv în prezența avocaților coinculpaților, inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi avut neoficial un procent de 5% din „proiectul Reciplia”, aspect pe care l-a recunoscut chiar acesta în discuțiile pe

care le-a avut cu cel dintâi, în contextul în care i-a propus inculpatului Mateescu să se implice în afacere (filele 212, 232, vol. 3 d.u.p.).

Aşadar, s-a apreciat că probatoriul aflat la dosarul cauzei demonstrează un cert interes material al inculpatului Andronic în relaţia cu proiectul/societatea Reciplia, de pe urma căreia a realizat venituri şi intenţiona să obţină beneficii.

Deşi inculpatul Andronic a încercat să minimalizeze legătura sa cu acest proiect, arătând că a participat doar la două întâlniri după anul 2011 la sediul S.C.A. TZA, la care s-a dezbătut stadiul dosarelor, fără ca inculpatul Al României Paul Philippe să fie prezent şi că a discutat cu acesta, la cererea inculpatului Tal Silberstein, despre modalitatea în care poate să-şi promoveze imaginea, iar ulterior, despre editarea unei broşuri, în realitate, inculpatul Andronic Dan Cătălin s-a implicat activ în proiectul Prinţul/Reciplia.

În ce priveşte activitatea inculpatului Andronic Dan Cătălin în cadrul Reciplia şi, prin aceasta, apartenența sa la grupul infracţional organizat, cooptarea acestuia s-a făcut la scurt timp după constituire, în anul 2007, în condițiile în care, având în vedere, pe de o parte, că inculpatul Al României Paul Philippe era o persoană publică, cu o imagine controversată, iar pe de altă parte, aşa cum s-a arătat, interesul membrilor fondatori ai grupului infracţional (inculpaţii Benyamin Steinmetz şi Tal Silberstein) ca identitatea şi implicarea lor în proiectul Prinţul/Reciplia să rămână ascunsă, era necesară o persoană influentă în lumea media, care să monitorizeze apariţiile din mass-media care puteau să dăuneze proiectului sau chiar să atragă atenția autorităților asupra acțiunilor întreprinse de membrii grupării, ce aveau ca finalitate obținerea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe.

În acest sens, potrivit declarațiilor cumpărătorului de influență şi ale soției sale, numele inculpatului Andronic Dan Cătălin a fost menționat atât de inculpatul Truică Remus, cu ocazia încheierii contractului de cesiune, cât şi ulterior, în anul 2007, de către inculpatul Tal Silberstein, din discuțiile cu cei doi reieșind că inculpatul Andronic este o persoană care controlează presa, „că este un om de care lumea se teme”, astfel încât acesta poate să-i creeze cumpărătorului de influență o imagine favorabilă şi, în plus, să-l ferească de atacuri din partea presei (fila 275, vol. 3 d.u.p).

De altfel, în declarațiile date în cauză, nici inculpatul Andronic Dan Cătălin nu a negat faptul că inculpatul Tal Silberstein i-a cerut să se întâlnească cu cumpărătorul de influență şi soția acestuia, la ei acasă, pentru a discuta despre „modalitatea în care pot să-şi promoveze imaginea”, întâlnire care a şi avut loc.

Mai mult, din email-urile aflate la dosar, rezultă implicarea inculpatului Andronic Dan Cătălin în mediatizarea pozitivă a inculpatului Al României Paul, în sensul publicării în revista Capital a unui interviu al acestui inculpat, în urma înțelegerii stabilite între soția sa şi inculpatul Tal Silberstein (fila 282, vol. 46 d.u.p.).

În ce priveşte monitorizarea presei, inculpatul Andronic Dan Cătălin a semnalat sau a fost informat în legătură cu apariția unor articole cu potențial dăunător, care făceau referire fie la implicarea inculpatului Al României Paul Philippe în revendicarea unor bunuri, fie la unii membri ai grupului infracțional şi la legăturile stabilite între aceștia.

Au fost apreciate relevante următoarele email-uri primite sau transmise de inculpatul Andronic Dan Cătălin:

- din 17.08.2010, transmis de inculpatul Andronic inculpatului Tal Silberstein, căruia îi semnalează „un nou atac în Adevărul, în legătură directă cu Benny (n.n.- inculpatul Steinmetz Benyamin)".

Aşa cum s-a reţinut anterior, din alt email aflat la dosar, rezultă că inculpatul Roşu Robert Mihăiță a formulat un drept la replică, pentru un articol din ziarul Adevărul, datat 17.08.2010 şi intitulat „Truică, pionul unui miliardar controversat", care se referea şi la legătura dintre acesta şi inculpatul Benyamin Steinmetz, în condiţiile în care cel din urmă era implicat şi în proiectul Roşia Montană.

- din 30.06. şi 11.07.2011, cuprinzând corespondența dintre inculpaţii Andronic şi Tal Silberstein pe tema altor articole, publicate în ziarul Click, în care, chiar dacă erau tratate mai degrabă aspecte mondene în legătură cu inculpatul Truică, om cu o „avere colosală, ținută ascunsă", se menţiona atât că acesta se bazează pe sprijinul inculpatului Tal Silberstein (despre care se arată că este fostul consultant al lui Tăriceanu, cu puternice legături la nivel prezidenţial, în prezent fiind consultant al lui Băsescu, preşedintele României), cât şi că este „tovarăș cu controversatul Beny Steinmetz, magnatul diamantelor", făcându-se referire tocmai la „ampla investigaţie marca Adevărul, publicată anul trecut", adică exact cel analizat anterior.

Publicarea respectivelor articole a atras transmiterea unui drept la replică de către inculpatul Tal Silberstein, atât cu privire la el, cât şi cu privire la inculpatul Benyamin Steinmetz, în care erau negate relaţiile personale sau de afaceri ale celor doi cu inculpatul Truică.

În legătură cu aceste articole, inculpatul Andronic Dan Cătălin a monitorizat, cantitativ şi calitativ, numărul de preluări şi tipul de reacţii (pozitive, negative sau neutre) pentru perioada 14-15.07.2011, transmițând aceste date inculpatului Tal Silberstein.

- din 9.05.2011, transmis inculpatului Andronic Dan Cătălin de către inculpatul Roşu Robert Mihăiță, la cererea inculpatului Tal Silberstein, ca urmare a apariției cu o zi înainte, în ziarul Cotidianul, a unui articol sub titlul „Paul, Jaf de România?" care trata *in extenso* restituirea nelegală a Pădurii Snagov şi în legătură cu care inculpatul Roşu Robert Mihăiță a arătat că nu are relevanţă legală, pentru că nu este o investigaţie oficială şi că, în plus, ar conține şi informații inexacte;

- din 7.01.2013, transmis inculpatului Andronic Dan Cătălin de către inculpatul Mateescu Lucian Claudiu, prin redirecționare de la inculpatul Roşu Robert Mihăiță, ca urmare a unui articol în ziarul Cotidianul („Traian Băsescu, Paulică, Tal Silberstein, Remus Truică, vânători de proprietăţi"), cu comentariul inculpatului Mateescu: „Măi nene, SRS n-are şi altă treabă…" (SRS fiind, probabil, Sorin Roşca Stănescu, deţinătorul Ziua news, persoană menţionată de inculpatul Al României Paul Philippe, în legătură cu care inculpatul Truică Remus i-a dat asigurări, la negocierea contractului de cesiune, că nu-l va mai ataca în ziarul său, cu precizarea că, din actele aflate la dosar, acesta a dobândit de la inculpata Reciplia două terenuri provenite din restituirea ilegală a Pădurii Snagov).

În acelaşi context, un articol similar fusese publicat pe 30.11.2012 tot de ziarul Cotidianul (*www.cotidianul.ro*), prin preluare de pe *www.ziuanews.ro*, sub titlul „Adriean Videanu şi Tal Silberstein atacă averea Casei Regale”, în care erau menționați majoritatea membrilor grupului infracțional organizat (Truică Remus, Tal Silberstein, Roşu Robert Mihăiță, Marcovici Marius Anndrei), legăturile acestora cu oamenii politici de la cel mai înalt nivel, contractul de cesiune încheiat cu Reciplia şi lunga listă a bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe şi care au făcut obiectul contractului arătat anterior.

Deşi aparent inculpatul Andronic Dan Cătălin trebuia să asigure doar acoperirea din punct de vedere mediatic a proiectului Prinţul/Reciplia, în modalitatea expusă anterior, probatoriul administrat în cauză demonstrează că implicarea sa a depășit aceste limite.

Astfel, inculpatul a fost ţinut la curent cu întreaga derulare a activităților legate de acest proiect, primind în mod constant email-uri, în principal, de la ceilalți membri ai grupului infracțional organizat.

Cu titlu exemplificativ, sunt următoarele email-uri, descoperite cu ocazia percheziției efectuate în faza de urmărire penală:

- din 23.06.2010, trimis inculpatului Andronic Dan Cătălin, prin redirecționare, de către martorul Zbârcea Gabriel, avocat în cadrul S.C.A. TZA, marcat cu importanță „maximă”, cu următorul conţinut: „S-a schimbat completul. Judecător Jabre Amer. Eu nu l-am avut în dosare, dar părerile aici sunt împărțite. Oana Gavrilă spune că a avut o soluție bună, bine motivată. Mihaela Ivan spune că a luat măsuri ciudate, într-un dosar de-al ei încă nesoluționat” (fila 172, vol. 46 d.u.p.);

- din 6.05.2010 şi 7.05.2010, trimis inculpaților Andronic Dan Cătălin şi Tal Silberstein, precum şi numitului David Barnett (reprezentantul inculpatului Benyamin Steinmetz) de inculpatul Roşu Robert Mihăiță, cuprinzând amendamentele făcute de inculpatul Truică Remus la proiectul de înțelegere referitoare la ieșirea acestuia din proiectul Reciplia (fila 69, vol. 48 d.u.p.);

- din 15.10.2010, trimis inculpaţilor Andronic Dan Cătălin, Roşu Robert Mihăiță, precum şi numitului David Barnett (reprezentantul inculpatului Benyamin Steinmetz) de inculpatul Tal Silberstein, cu referire la renegocierea înţelegerii cu inculpatul Al României Paul (fila 132, vol. 46 d.u.p.);

- din 13.11.2011, trimis inculpaților Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei şi Tal Silberstein de inculpatul Roşu Robert Mihăiță, cuprinzând proiectul de contract de ipotecă ce urma să se încheie între Reciplia şi Lot Invest cu privire la restul de teren din Ferma Regală Băneasa rămas în proprietatea Reciplia, în baza noii înţelegeri din 13.04.2011 (fila 248, vol. 48 d.u.p.);

- din 19.05.2011, trimis inculpaţilor Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei şi Tal Silberstein de inculpatul Roşu Robert Mihăiță, cuprinzând proiectul de contract de vânzare-cumpărare şi ipotecă ce urmau să se încheie între inculpatul Al României Paul, Reciplia şi Lot Invest, având ca obiect pădurea Ersig (fila 304, vol. 48 d.u.p.);

- din 11.05.2011, trimis inculpaţilor Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei şi Tal Silberstein de inculpatul Roşu cuprinzând „cele convenite” la întâlnirea pe care au avut-o pe 9.05.2011, cu referire la 17 dintre bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, care făceau obiectul

înțelegerii cu Reciplia – situația la acel moment a demersurilor deja efectuate, precum şi măsurile ce trebuiau luate în continuare –, cu precizarea făcută în același email, în sensul că o nouă întâlnire urma să aibă loc peste o săptămână (fila 52, vol. 48 d.u.p.);

- din 26.06.2012, trimis inculpaţilor Andronic Dan Cătălin, Mateescu Lucian Claudiu, Marcovici Marius Andrei și Tal Silberstein de inculpatul Roşu Robert Mihăiță, cu referire la o notificare primită de la un nou avocat al inculpatului Al României Paul Philippe, care cuprindea mai multe acuzații aduse Reciplia; inculpatul Roşu propune să se întocmească în scris acestor acuzații (fila 111, vol. 46 d.u.p.);

- din 29.05.2012, redirecţionat inculpatului Andronic Dan Cătălin de către inculpatul Tal Silberstein şi transmis iniţial de inculpatul Mateescu, care cuprinde şi răspunsul inculpatului Roşu, cu referire la posibilele negocieri dintre inculpatul Al României Paul şi Ovidiu Tender (fila 207, vol. 46 d.u.p.);

- din 9.04.2013, trimis de inculpatul Mateescu Lucian Claudiu inculpatului Andronic, cu referire la un reportaj al postului PRO TV pe marginea raportului Curţii de Conturi care punea în discuţie nelegalitatea restituirii Pădurii Snagov: „dpmdv nu e chiar o catastrofă, dar nici ceva de neluat în seamă. Cred că pot fi ceva urmări…fie eventual şi prin deposedare…” (fila 278, vol. 46 d.u.p.);

- din 16.07.2013, trimis inculpaţilor Andronic, Mateescu şi Tal Silberstein de inculpatul Marcovici, cu privire la disponibilitatea acestora de a participa la o întâlnire în legătură cu proiectul Prinţul, în 19-23.08. (fila 51, vol. 47 d.u.p.).

Din aceste mijloace de probă rezultă, pe de o parte, caracterul sistematic, iar nu sporadic al informărilor primite de inculpatul Andronic Dan Cătălin cu privire la proiectul Prinţul/Reciplia, iar pe de altă parte, natura şi varietatea acestor informaţii.

Astfel, recepţionarea unor informaţii referitoare la stadiul şi măsurile preconizate pentru obţinerea bunurilor ce făceau obiectul înțelegerii încheiate între inculpatul Al României Paul şi Reciplia, primirea proiectelor unor acte juridice care urmau a fi încheiate cu privire la asemenea bunuri, informarea sa în legătură cu demersurile făcute de inculpatul Al României Paul Philippe în relaţia cu Reciplia, vizând modificarea sau chiar ruperea înţelegerii stabilite anterior, demonstrează că inculpatul Andronic era un membru activ, „cu drepturi depline” în cadrul grupului infracţional organizat, al cărui rol nu s-a limitat la crearea unei imagini favorabile inculpatului Al României Paul Philippe sau la monitorizarea mass-media în legătură cu persoanele implicate în proiect.

Altfel, s-a apreciat că este de neînțeles de ce, de pildă, inculpatul Andronic Dan Cătălin trebuia să fie informat printr-un mesaj de importanţă „maximă”, transmis chiar de unul dintre avocaţii parteneri ai S.C.A. TZA, că judecătorul unei anume cauze a fost schimbat, făcându-i-se totodată şi o scurtă caracterizare a acestuia.

Implicarea inculpatului Andronic Dan Cătălin în activitatea grupului infracţional a fost probată şi de participarea sa la întâlnirile membrilor acestuia care au avut loc la sediul S.C.A. TZA, dar nu numai, în condiţiile în care aspectele discutate depăşeau sfera sa de interes, prin prisma profesiei pe care o avea.

Astfel, prezenţa sa la întâlnirile ocazionate de proiectul Prinţul/Reciplia a fost constatată începând cu anul 2007, relevantă fiind declaraţia martorului Bejenaru Andrei, care a remarcat participarea inculpatului Andronic Dan Cătălin la sediul S.C.A. TZA, la o întâlnire la care au fost prezenţi şi inculpaţii Truică Remus, Roşu Robert Mihăiță şi, posibil, Tal Silberstein, ocazionată de apariţia unui articol negativ la adresa inculpatului Al României Paul Philippe, la care se dorea o reacţie.

Despre inculpatul Andronic Dan Cătălin, martorul a mai arătat că i-a fost prezentat de Tal Silberstein în anul 2011, ca fiind „un consultant al proiectului Reciplia", remarcând prezenţa acestuia la întâlnirile cu avocaţii, în care se prezenta situaţia dosarelor cu retrocedările, pe care le-a situat în timp în anii 2012 şi 2014.

De asemenea, aşa cum a rezultat din declaraţiile martorului Rădulescu Veronel, inculpatul Andronic Dan Cătălin a fost prezent şi la întâlnirea din anul 2011, de la acelaşi sediu al S.C.A. TZA, când s-a discutat despre intenţia inculpatului Al României Paul Philippe de a renunţa la contractul cu Reciplia. Remarcând atmosfera tensionată în care se purtau discuţiile, cei mai nervoşi fiind inculpatul Tal Silberstein şi celălalt cetăţean israelian care-l însoţea, martorul a precizat intervenţia inculpatului Andronic Dan Cătălin în discuţii „ca un fel de moderator", care a spus că „au venit cu gânduri bune şi e bine să se găsească o soluţie".

Or, modalitatea în care inculpatul Andronic Dan Cătălin a intervenit în detensionarea situaţiei dovedeşte, pe de o parte, că acesta era la curent atât cu neînţelegerile ivite între membrii grupului şi inculpatul Al României Paul Philippe, cât şi cu sursa acestora, cunoscând implicit şi acţiunile întreprinse până în acel moment în legătură cu bunurile care făceau obiectul contractului (cum fuseseră obţinute şi ce se întâmplase cu acestea ulterior), iar pe de altă parte, că prezenţa acestuia nu a fost una întâmplătoare şi nu a intervenit în discuţie ca un terţ dezinteresat, ci, în realitate, a fost determinată de preocupările membrilor grupului de a nu se rezilia contractul de cesiune (fapt pe care, de altfel, nu l-au acceptat nici măcar în condiţiile în care, cu aceeaşi ocazie, aceştia au fost ameninţaţi cu o plângere penală), întrucât numai astfel puteau fi obţinute bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe.

Chiar şi inculpatul Al României Paul Philippe a arătat, cu referire la inculpatul Andronic, că „*l-am văzut de câteva ori, este omul lui Tal Silberstein şi promovează în presă imaginea grupului acestuia*", că „*a făcut parte din grupul lui Steinmetz*" şi că „*am fost în mod repetat contactaţi de Marcovici, Lucian şi de Andronic pentru a ne împiedica să rupem contractul*" (fil. 268 şi urm., vol. 3 d.u.p).

Inculpatul Andronic Dan Cătălin nu a participat doar la întâlniri la sediul S.C.A. TZA, ci şi la inculpatul Al României Paul Philippe acasă.

Astfel, cu titlu exemplificativ, în răspunsul trimis de societatea Reciplia, la 27.08.2012, la o scrisoare a inculpatului Al României Paul Philippe din 9.08.2012, s-a făcut referire la o „întâlnire de lucru" care a avut loc la reşedinţa acestuia la data de 8.04.2012, ora 17,00, care a durat două ore şi zece minute şi la care „**din partea Reciplia au participat**: domnul Tal Silberstein, domnul Shimon Menahem, domnul Marius Marcovici, domnul Moshe Agavi, domnul

Lucian Mateescu, **domnul Dan Andronic** şi, nu în ultimul rând, avocatul Reciplia, domnul Robert Roşu" (fila186, vol. 30 d.u.p.).

S-a observat calitatea „oficială" în care inculpatul Andronic Dan Cătălin a participat la această întâlnire, ca reprezentant al Reciplia, fiind vorba despre o întrevedere planificată, iar nu întâmplătoare.

De asemenea, prezenţa inculpatului Andronic Dan Cătălin la întâlniri cu inculpatul Al României Paul Philippe şi soţia sa a fost confirmată şi de inculpatul Mateescu Lucian Claudiu şi, chiar dacă acesta nu a putut preciza obiectul discuţiilor purtate cu acele ocazii, a arătat că inculpatul Andronic a participat la acele întâlniri ca reprezentant al lui Tal Silberstein, dar şi în nume propriu.

Prin urmare, şi în privinţa întâlnirilor cu ceilalţi membri ai grupului infracţional, probatoriul administrat în cauză demonstrează, pe de o parte, că participarea inculpatului Andronic Dan Cătălin la acestea a avut un caracter regulat, iar nu întâmplător, iar pe de altă parte, că discuţiile purtate la aceste întrevederi nu au privit strict aspecte care să intereseze imaginea inculpatului Al României Paul Philippe sau a altor membri ai grupului, ci chestiuni concrete referitoare la derularea proiectului Prinţul/Reciplia, inclusiv nemulţumiri ale inculpatului Al României Paul Philippe în legătură cu nerespectarea de către membrii grupului infracţional a obligaţiilor asumate prin înţelegerea pe care o încheiaseră cu acesta, sub paravanul Reciplia.

Tot inculpatul Andronic Dan Cătălin a fost cel care l-a cooptat şi pe inculpatul Mateescu Lucian Claudiu, ca membru al grupului infracţional, în toamna anului 2011. Deşi aparent acesta trebuia să acţioneze ca un consultant imobiliar, care să evalueze proprietăţile care făceau obiectul contractului dintre inculpatul Al României Paul Philippe şi Reciplia, în realitate acesta a gestionat relaţia grupului cu cel din urmă inculpat, care era tot mai nemulţumit de derularea contractului, refuzând chiar să semneze actele cerute pentru continuarea demersurilor necesare pentru obținerea bunurilor.

S-a observat faptul că inculpatul Andonic Dan Cătălin i-a prezentat inculpatului Mateescu Lucian Claudiu rolul şi ierarhia în cadrul grupului chiar mai înainte ca acesta să accepte să se implice în activitatea acestuia, arătând că Tal Silberstein este „factorul de decizie de la Reciplia (…), om serios şi de caracter", iar evaluarea proprietăţilor, cerută inculpatului Mateescu, trebuia făcută pentru „stăpânul mare", adică Benyamin Steinmetz.

Semnificativă pentru gradul de implicare a celor doi inculpaţi în acţiunile grupului infracţional aflat în spatele Reciplia a fost corespondenţa electronică anterior citată, în care se face referire la un raport al Curţii de Conturi cu privire la retrocedarea Pădurii Snagov şi la posibilele urmări ale acestuia, respectiv pierderea bunului, în condiţiile în care, la acel moment, pădurea se afla în cea mai mare parte în proprietatea Reciplia.

Toate aceste considerente demonstrează că inculpatul Andronic Dan Cătălin nu a avut doar legături tangenţiale şi dezinteresate cu proiectul Prinţul/Reciplia, aşa cum a încercat să acrediteze, ci, dimpotrivă, în anul 2007, acesta a aderat la grupul infracţional constituit în umbra acestei societăţi şi a acţionat până în anul 2013 în beneficiul acestuia, urmărind în acelaşi timp şi un interes material propriu.

Astfel, în perioada de referinţă, inculpatul Andronic Dan Cătălin a monitorizat şi analizat apariţiile din mass-media referitoare la persoanele implicate în acest proiect, a fost informat în permanenţă despre orice aspecte relevante în legătură cu activitatea Reciplia şi a participat în cadrul şi din partea acestei societăţi la discuţii şi negocieri, inclusiv şi mai ales cu inculpatul Al României Paul Philippe, căruia i-a creat, totodată, impresia că-l va ajuta să-şi construiască o imagine favorabilă, în condiţiile în care acesta din urmă dorea să obţină nu doar bani, ci şi recunoaşterea apartenenţei sale la familia regală a României.

Cunoscând neînțelegerile intervenite în relaţia inculpatului Al României Paul Philippe cu ceilalţi membri ai grupului infracţional, inculpatul Andronic Dan Cătălin a acţionat pentru a-l convinge pe cel dintâi să rămână în contractul încheiat cu Reciplia, fiind pe deplin conştient de valoarea deosebită a bunurilor cesionate, de pe urma cărora se puteau realiza câştiguri fabuloase, susţinând pe această cale activitatea grupului infracţional organizat.

Ca atare, contrar concluziei la care a ajuns instanţa de fond, Înalta Curte a constatat că acţiunile inculpatului Andronic Dan Cătălin, comise în perioada 2007-2013, întrunesc elementele de tipicitate ale infracţiunii de constituire a unui grup infracţional organizat, în varianta aderării, atât sub aspectul laturii obiective, cât şi al laturii subiective, în forma agravată, determinată de împrejurarea că printre infracţiunile care reprezentau scopul grupării se afla şi infracţiunea de abuz în serviciu cu consecinţe deosebit de grave, în varianta incriminată în art. 13^2 din Legea nr. 78/2000.

În mod evident, având în vedere reţinerea vinovăţiei inculpatului şi condamnarea sa pentru săvârşirea acestei infracţiuni, criticile sale vizând schimbarea temeiului în drept al soluţiei de achitare dispusă de instanţa de fond au rămas lipsite de obiect.

Înalta Curte a reţinut că infracţiunea de constituire a unui grup infracţional organizat este una continuă, care se epuizează fie la momentul destrămării grupului ori al părăsirii acestuia de către unii membri, fie la momentul descoperirii lui, iar potrivit art. 154 alin. 2 Cod penal, termenul de prescripţie a răspunderii penale curge de la data încetării acţiunii sau inacţiunii, care echivalează cu momentul epuizării activităţii infracţionale.

În cauză, inculpatul Andronic Dan Cătălin a aderat la grupul infracţional organizat în anul 2007 şi a desfăşurat activităţi în calitate de membru al acestuia până în anul 2013, moment care marchează epuizarea în privinţa sa a infracţiunii şi de la care începe să curgă termenul general de prescripţie a răspunderii penale prevăzut de art. 154 alin. 1 lit. c Cod penal, de 8 ani, acesta nefiind împlinit nici măcar la data soluţionării definitive a cauzei.

În ceea ce îl priveşte pe **inculpatul Marcovici Marius Andrei**, contrar susţinerilor apărării şi a aspectelor reţinute de prima instanţă, Înalta Curte a constatat că probatoriul administrat în cauză demonstrează implicarea acestuia în activitatea grupului infracţional organizat, în perioada 2007-2013.

Referitor la legăturile cu ceilalți membri ai grupului infracțional, s-a constatat că inculpatul Marcovici Marius Andrei a avut o relație apropiată cu Tal Silberstein, fiind „omul lui de încredere”, care se ocupa de afacerile acestuia și ale inculpatului Steinmetz Benyamin, cunoscând, încă de la început, interesul

manifestat de membrii constituenți ai grupului în proiectul Reciplia/Prințul și în dobândirea bunurilor.

Relația apropiată și de încredere dintre inculpaţii Marcovici Marius Andrei și Tal Silberstein este confirmată și de Truică Remus care a arătat că primul l-a însoțit pe cel din urmă încă de la început la unele discuții și era „omul de încredere al lui Tal, dar nu știu dacă aveau afaceri împreună, însă era vorbitor de limbă ebraică" (declarația din 9.12.2015).

Și inculpatul Andronic Dan Cătălin, care l-a cunoscut pe Marcovici Marius Andrei încă din anul 2004, când lucra pentru PSD, l-a perceput pe acesta din urmă ca fiind un asistent al lui Tal, omul de legătură între el și staff-ul de campanie, iar în anii 2006-2007, l-a văzut în anturajul lui Tal Silberstein (filele 184-190, vol. 3).

De asemenea, martorii Valmar Ioana și Dimofte Radu au arătat că inculpatul Marcovici Marius Andrei era alături de Tal Silberstein în campania electorală din 2007-2008 și se ocupa de toate afacerile israelienilor în România și de Reciplia, informație pe care chiar acesta din urmă i-a comunicat-o martorului Dimofte.

În același sens, martorul Aparaschivei Relu Cristian a relatat că Marcovici Marius era „omul evreilor" și se ocupa de afacerile lor în România, participând la discuțiile cu Truică Remus, fie singur, fie împreună cu Tal Silberstein.

Această împrejurare este confirmată întocmai şi de martorul Borbely Dan, avocat în cadrul S.C.A. TZA, care, în plus, a arătat că cel care coordona activitatea Reciplia era Tal Silberstein, iar Marcovici, deşi figura ca administrator al societăţii, în realitate era doar un executant al acestuia (filele 432-438, vol. 7 d.u.p.).

O dovadă a încrederii pe care membrii grupului infracțional organizat o acordau inculpatului Marcovici Marius Andrei este și faptul că acesta avea încă din anul 2010 drept de semnătură pe conturile SC Reciplia SRL, alături de Sandra Merloni Horemans, administratorul de drept al societății, așa cum arată martorul Radu Gabriel, cel care se ocupa de contabilitatea firmei.

Deși inculpatul Marcovici Marius Andrei a încercat să minimalizeze legătura sa cu proiectul Reciplia/Prințul doar la atribuțiile ce îi reveneau în calitate de administrator al SC Reciplia SRL, arătând că nu a cunoscut sau participat la activitățile desfășurate de membrii grupului infracțional organizat, în realitate, acesta s-a implicat în mod direct în proiect, conştientizând încă de la început interesul acestora pentru dobândirea bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, deci, implicit, şi al inculpatului Tal Silberstein, al cărui om de încredere era.

În ce priveşte apartenenţa inculpatului Marcovici Marius Andrei la grupul infracțional organizat, cooptarea lui s-a realizat în cursul anului 2007, dat fiind interesul membrilor acestuia aflați pe palierul de conducere, Steinmetz Benyamin și Tal Silberstein, de a-şi păstra anonimatul și de a ascunde implicarea lor în proiect, având astfel nevoie de persoane de încredere care să le aducă la îndeplinire ordinele și să îi informeze în legătură cu activitățile celorlalți membri ai grupării, desfășurate pentru obținerea bunurilor revendicate de inculpatul Al Românei Paul Philippe.

Implicarea inculpatului Marcovici Marius Andrei în activitatea Reciplia SRL, sub coordonarea directă a lui Tal Silberstein, nu s-a limitat doar la activități ce țin de administrarea societății, astfel cum a susținut cu ocazia audierii, ci a participat și la întâlnirile dintre membrii grupului și cumpărătorul de influență, Al României Paul Philippe, la domiciliul acestuia și la sediul casei de avocatură TZA, iar aspectele discutate nu au vizat nici pe departe administrarea societății Reciplia SRL.

Acest lucru este confirmat şi de inculpatul Al României Paul Philippe care, inclusiv în faţa instanţei de apel, l-a indicat pe Marcovici Marius Andrei ca fiind unul dintre participanţii la negocierile pe care le-a purtat cu membrii grupului infracțional organizat, caracterizându-l ca fiind un „personaj dubios", care l-a îndemnat „să rămână cu Tal" și i-a dat asigurări că acesta va rezolva dobândirea bunurilor, în același sens fiind și declarațiile martorelor A României Lia Georgia şi Alexandroiu Mihaela Irina. În plus, cea din urmă martoră a mai arătat, în mod constant, că, după ce a constatat modalitatea în care au fost stabilite procentele între părți în cuprinsul contractului de cesiune, dar și faptul că Al României Paul nu știa că au fost dobândite Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa şi nici că din primul imobil au fost vândute mai multe loturi, convingerea sa a fost că situația inculpatului este rezultatul unui plan foarte bine orchestrat de Steinmetz Benyamin, Moshe Agavi, Shimon Shavez, dus la îndeplinire de Truică Remus, în care au fost implicați și Mateescu Lucian, Marcovici Marius, Dan Andronic și Roșu Robert Mihăiță (filele 11-12, vol. 7.d.u.p., filele 105-111, vol. 23 dos. inst. fond și 161-167, vol. 6 dos. inst. apel).

Rolul de executant al inculpatului Marcovici Marius Andrei este confirmat și de martora Ciocoiu Alina Carmen, care a arătat că la negocierile privind proiectul Reciplia/Prințul din cursul anului 2013, când s-a discutat despre contractul de cesiune de drepturi pe care Al României Paul dorea să îl desființeze, a remarcat că din partea Reciplia au participat Marcovici Marius Andrei, în calitate de administrator, şi Mateescu Lucian Claudiu, ca negociator, însă deciziile nu aparţineau nicidecum acestora, ci erau luate de inculpatul Tal Silberstein (declaraţiile din 15.10.2014, 9.12.2015, 27.04.2018 și 24.09.2020).

Afirmațiile martorei vin să confirme nu doar implicarea inculpaților Marcovici și Mateescu în negocierile cu Al României Paul Philippe, ci și ierarhia și relațiile dintre membrii grupului, inculpatul Tal Silberstein fiind cel care lua deciziile, ce erau aduse la îndeplinire de cei doi membri executanți.

Inculpatul Marcovici Marius Andrei a participat și la întâlnirile de la domiciliul inculpatului Al României Paul Philippe, aspect ce rezultă din răspunsul trimis de societatea Reciplia, în 27.08.2012, la o scrisoare a inculpatului Al României Paul Philippe din 9.08.2012, în care se face referire la o „întâlnire de lucru" care a avut loc la reşedinţa acestuia la data de 8.04.2012, ora 17,00, care a durat două ore şi zece minute şi la care „din partea Reciplia au participat: domnul Tal Silberstein, domnul Shimon Menahem, domnul Marius Marcovici, domnul Moshe Agavi, domnul Lucian Mateescu, domnul Dan Andronic şi, nu în ultimul rând, avocatul Reciplia, domnul Robert Roşu" (fila 186, vol. 30 d.u.p.).

După plecarea din cadrul grupării a inculpatului Truică Remus, în anul 2010, și odată cu preluarea activităților de coordonare a grupului de către

inculpatul Tal Siberstein, care venea mai des în România, implicarea inculpatului Marcovici Marius Andrei în negocierile privind proiectul Reciplia/Prințul a fost mai vizibilă, fiind persoana care reprezenta Reciplia și ducea la îndeplinire ordinele primite de la Tal Silberstein, având în vedere interesul membrilor constituenți ai grupului de a păstra ascunsă implicarea lor în proiect.

Astfel, inculpatul Marcovici Marius Andrei a semnat din partea Reciplia SRL mai multe documente care vizau negocierile dintre inculpatul Al României Paul Philippe și membrii grupului infracțional organizat, şi anume actul adițional la contractul de cesiune drepturi din 13.04.2011, denumit „Înțelegere", prin care s-a recunoscut transmiterea/cesionarea tuturor drepturilor inculpatului Al României Paul Philippe asupra bunurilor revendicate de acesta, menționate în actele anterioare încheiate între părți, precum și actul adițional nr. 1 la Înțelegere din 23.06.2011 prin care s-au modificat unele clauze, inclusiv cele privind transferul ulterior al unor părți din bunurile recuperate (20% din Ferma Regală Băneasa și 50% din Pădurea Snagov).

Implicarea inculpatului Marcovici Marius Andrei în activitatea grupului rezultă și din faptul că era informat în permanență de membrii acestuia despre derularea activităților legate de proiect, primind email-uri de la aceștia și, la rândul său, transmiţându-le informațiile legate de stabilirea unor întâlniri pentru negocieri.

În acest sens, au fost exemplificate email-urile descoperite cu ocazia percheziției informatice efectuate în faza de urmărire penală:

- din 13.11.2011, trimis inculpaților Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei şi Tal Silberstein, de inculpatul Roşu Robert Mihăiță, cuprinzând proiectul de contract de ipotecă ce urma să se încheie între Reciplia şi Lot Invest cu privire la restul de teren din Ferma Regală Băneasa rămas în proprietatea Reciplia, în baza noii înţelegeri din 13.04.2011 (fila 248, vol. 48 d.u.p.);

- din 19.05.2011, trimis inculpaţilor Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei şi Tal Silberstein, de inculpatul Roşu Robert Mihăiță, cuprinzând proiectul de contract de vânzare-cumpărare şi ipotecă ce urmau să se încheie între inculpatul Al României Paul Philippe, Reciplia şi Lot Invest, având ca obiect pădurea Ersig (fila 304, vol. 48 d.u.p.);

- din 11.05.2011, trimis inculpaţilor Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei şi Tal Silberstein, de inculpatul Roşu cuprinzând „cele convenite" la întâlnirea pe care au avut-o pe 9.05.2011, cu referire la 17 dintre bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, care făceau obiectul înțelegerii cu Reciplia – situația la acel moment a demersurilor deja efectuate, precum şi măsurile ce trebuiau luate în continuare –, cu precizarea făcută în același email, în sensul că o nouă întâlnire urma să aibă loc peste o săptămână (fila 52, vol. 48 d.u.p.);

- din 26.06.2012, trimis inculpaţilor Andronic Dan Cătălin, Mateescu Lucian Claudiu, Marcovici Marius Andrei și Tal Silberstein, de inculpatul Roşu Robert Mihăiță, cu referire la o notificare primită de la un nou avocat al inculpatului Al României Paul Philippe, care cuprindea mai multe acuzații aduse Reciplia; inculpatul Roşu propune să se întocmească un răspuns în scris acestor acuzații (fila 111, vol. 46 d.u.p.);

- din 16.07.2013, trimis de Marcovici Marius Andrei inculpaţilor Andronic Dan Cătălin, Mateescu Lucian Claudiu şi Tal Silberstein, cu privire la disponibilitatea acestora de a participa la o întâlnire în legătură cu proiectul Prinţul, în 19-23.08. (fila 51, vol. 47 d.u.p.).

Din aceste mijloace de probă rezultă caracterul variat al informaţiilor și consecvența lor, fapt ce dovedește că inculpatul Marcovici Marius Andrei cunoștea în detaliu modul în care se derula proiectul Prinţul/Reciplia și negocierile purtate de părți, informații care nu îi erau necesare pentru a îndeplini acte de administrare a societății, dar care îi foloseau în negocierile cu inculpatul Al României Paul Philippe și susținerea intereselor grupului infracțional organizat.

Inculpatul Marcovici Marius Andrei, în calitate de om de încredere al lui Tal Silberstein, a participat și la prima întâlnire dintre inculpatul Mateescu Lucian Claudiu cu membrii grupului infracțional organizat (Steinmetz Benyamin, reprezentat de Shimon Menehem, Tal Silberstein și Andronic Dan Cătălin) în care s-a făcut o evaluare a inculpatului Mateescu ce urma să fie cooptat în cadrul grupului la recomandarea lui Andronic și când ar fi fost discutate aspecte legate de o presupusă „estimare" a bunurilor ce făceau obiectul contractului de cesiune, astfel cum a fost modificat la datele de 13.04.2011 (Înțelegere) și 26.06.2011 (actul adițional nr. 1 la Înțelegere). Prin urmare, prezența inculpatului Marcovici Marius Andrei nu era justificată decât din perspectiva realizării intereselor grupului infracțional organizat, urmărite chiar de Steinmetz Benyamin, „șeful cel mare", pentru care s-a și solicitat această estimare (declarația inculpatului Mateescu Claudiu Lucian din cursul urmăririi penale).

Prin urmare, s-a constatat că ansamblul probator administrat în cauză face dovada certă, contrar susținerilor apărării și concluziei la care a ajuns instanța de fond, că inculpatul Marcovici Marius Andrei a aderat în anul 2007 la grupul infracțional organizat constituit de inculpații Steinmetz Benyamin, Tal Silberstein, Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță, grup care și-a desfășurat activitatea până în anul 2013, fiind omul de încredere al inculpatului Tal Silberstein, context în care a cunoscut despre acțiunile întreprinse de membrii grupului pentru obținerea ilegală a bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe şi, implicit, despre faptul că acesta nu era o persoană îndreptățită, participând la încheierea Înțelegerii din 13.04.2011 și a actului adițional din iunie 2011, precum și la întâlnirile dintre membrii grupului și Al Românei Paul Philippe la care s-a discutat despre nemulțumirile și intenţia celui din urmă de a rezilia contractul de cesiune de drepturi, împrejurare în care a susținut acțiunile celorlalți membri de a menţine contractul și a realiza, astfel, scopul grupului.

Toate aceste activități desfășurate de inculpatul Marcovici Marius Andrei se circumscriu elementelor de tipicitate ale infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, în modalitatea aderării, atât sub aspectul laturii obiective, cât şi al laturii subiective, în forma agravată, prevăzută de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal.

Prin urmare, în condiţiile reţinerii vinovăţiei inculpatului şi a condamnării sale pentru săvârşirea respectivei infracţiuni, critica acestuia privind inexistența

faptei, cu consecinţa pronunțării unei hotărâri de achitare, în baza art.16 alin. 1 lit. a Cod procedură penală, a rămas fără obiect, nemaifiind analizată.

În ceea ce privește critica subsidiară formulată de inculpatul Marcovici Marius Andrei privind încetarea procesului penal, Înalta Curte a constatat că este neîntemeiată, întrucât infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat este una continuă, care se epuizează fie la momentul destrămării grupului ori al părăsirii acestuia de către unii membri, fie la momentul descoperirii lui, iar potrivit art. 154 alin. 2 Cod penal, termenul de prescripţie a răspunderii penale curge de la data încetării acţiunii sau inacţiunii, care echivalează cu momentul epuizării activităţii infracţionale.

În cauză, într-adevăr, inculpatul Marcovici a aderat la grupul infracţional în anul 2007, însă a desfăşurat activităţi în calitate de membru al acestuia până în anul 2013, moment care marchează epuizarea în privinţa sa a infracţiunii şi de la care începe să curgă termenul general de prescripție a răspunderii penale prevăzut de art. 154 alin. 1 lit. c Cod penal, de 8 ani, acesta nefiind împlinit nici măcar la data soluţionării definitive a cauzei.

Cu privire la **inculpatul Mateescu Lucian Claudiu**, Înalta Curte a constatat, contrar susţinerilor apărării şi aspectelor reţinute de prima instanţă, că probatoriul administrat în cauză demonstrează implicarea acestuia în activitatea grupului infracţional organizat, în perioada 2011-2013.

S-a apreciat că, în privința legăturilor cu ceilalți membri ai grupului infracțional, este dovedit că inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a avut o relație de prietenie cu Andronic Dan Cătălin, care l-a și cooptat în cadrul grupării în toamna anului 2011, la solicitarea lui Tal Silberstein.

Inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a fost informat de Andronic Dan încă de la început despre ierarhia, activitatea și scopul grupului, prin urmare a cunoscut interesul lui Tal Silberstein și a celorlalți membri de a obține bunurile ce au făcut obiectul contractului de cesiune și a acceptat să adere la gruparea infracțională (declarația inculpatului Mateescu Lucian, filele 211-219, vol. 3 d.u.p.).

După întâlnirea din 18.11.2011 la care Mateescu Lucian a fost prezentat membrilor grupului, respectiv lui Tal Silberstein, Marcovici Marius Andrei, Andronic Dan Cătălin, dar și lui Shimon Menehem, reprezentantul lui Steinmetz Bennyamin, și a fost acceptat de aceștia, inculpatul a preluat rolul lui Truică Remus și a acționat pentru realizarea scopului grupării. Relevantă în acest sens este declarația inculpatului Truică Remus, care a arătat că: *„Pe domnul Mateescu l-am cunoscut la aproximativ un an de la momentul la care am cesionat părţile mele din Reciplia. M-am întâlnit cu acesta la cererea lui Tal pentru a-i da anumite sfaturi, detalii despre afacerea cu retrocedarea şi am înţeles că el este cel care se ocupa de această afacere. I-am explicat puţin acestuia din personalitatea Alteţei Sale."* (filele 94-99, vol. 3 d.u.p.).

Tot astfel, s-a reţinut că prin procura din 22.02.2012 dată de inculpatul Marcovici, în calitate de administrator al S.C. Reciplia S.R.L., Mateescu Lucian a fost împuternicit „să reprezinte şi să acţioneze în numele şi pentru societate" în relaţia cu autorităţile şi instituţiile competente pe probleme rezultate din desfăşurarea activităţii comerciale curente, în faţa birourilor de carte funciară, birourilor notariale şi cabinetelor de avocatură, în scopul „gestionării

problemelor şi/sau aspectelor legale ale societăţii", dar şi în relaţia cu autorităţile fiscale, putând să răspundă întrebărilor punctuale adresate de acestea cu ocazia desfăşurării inspecţiei fiscale cu privire la societate şi să le pună la dispoziţie documentele solicitate de acestea (fila 208, vol. 38 d.u.p).

Niciuna dintre aceste activităţi nu avea vreo legătură cu evaluarea imobiliară, fiind vorba mai degrabă despre atribuţii proprii unui administrator al societăţii, ceea ce infirmă apărările inculpatului Mateescu prin care acesta a încercat să minimalizeze rolul său în cadrul Reciplia.

Cu titlu exemplificativ, în baza procurii susmenţionate, inculpatul Mateescu a participat, cu intermitenţă, alături de Marcovici Marius, la controlul efectuat de Garda Financiară în perioada februarie - aprilie 2012 la sediul S.C.Reciplia S.R.L., având ca obiect înregistrarea în evidenţele societăţii a contractelor/antecontractelor încheiate de aceasta cu Al României Paul Philippe şi modul de calcul al taxelor aferente datorate bugetului de stat, ocazie cu care s-a constatat că inculpata persoană juridică a dedus nelegal TVA în valoare de 430.714 lei aferent contractului de vânzare-cumpărare pe care l-a încheiat, în calitate de vânzător, cu S.C.Hercules Properties S.R.L, firmă controlată de martorul Bejenaru Andrei, în condiţiile în care nu s-a putut proba, prin documente justificative, prestarea serviciului a cărui contravaloare ar fi fost compensată ulterior prin încheierea între cele două societăţi a contractului sus-menţionat având ca obiect o parte din terenul obţinut nelegal din Ferma Regală Băneasa (fil. 165-189, vol. 38 d.u.p).

Or, reprezentarea S.C. Reciplia S.R.L. cu ocazia unui control al Gărzii Financiare, la care inculpatul Mateescu a participat efectiv alături de administratorul de drept al societăţii, nu presupunea vreo activitate de evaluare imobiliară, ci avea în vedere modul în care Reciplia respectase legislaţia fiscală în tranzacţiile imobiliare anterioare, ceea ce probează că Mateescu Lucian era la curent cu acţiunile grupului infracţional, căci, prin ipoteză, nu putea să reprezinte societatea la o acţiune de control care o privea, fără să cunoască date şi informaţii despre activitatea desfăşurată de aceasta şi verificată de organele fiscale.

În cadrul grupului, inculpatul Mateescu a acționat ca un reprezentant al lui Tal Silberstein, alături de Marcovici Marius Andrei, rolul său fiind de a păstra legătura între membrii grupării și Al României Paul Philippe și de a-l convinge pe cel din urmă de influența lor şi de faptul că doar prin exercitarea acesteia pot fi obținute bunurile ce fac obiectul contractului de cesiune.

La negocierile purtate cu Al României Paul Philippe, la care a fost prezent și inculpatul Mateescu Lucian, în încercarea de a-l determina pe cumpărătorul de influență să nu rezilieze convenția, s-a recurs și la amenințări, în sensul că, dacă acesta din urmă va renunța la contract, va trebui să plătească o sumă de bani pentru a-și recupera bunurile, pe care era evident că Al României Paul Philippe nu o avea, făcându-se referire și la faptul că *„va veni jihadul peste ei"*.

În acest sens, inculpatul Al României Paul Philippe a arătat că: *„(...) Lucian a venit la mine acasă de cele mai multe ori împreună cu Marcovici şi uneori împreună cu Tal Silberstein, dar au fost şi cazuri în care a venit singur, dar în aceste cazuri nu a discutat chestiuni importante. Sincer nu îmi amintesc*

decât că a spus că voi primi în final bani (...). Precizez de asemenea că am fost în mod repetat contactaţi de Marcovici, Lucian şi de Andronic pentru a ne împiedica să rupem contractul. Unul dintre ei i-a spus soţiei mele că dacă rupem contractul se va declanşa jihadul. Mi-am amintit că persoana care a spus despre jihad este Tal Silberstein. Aceste persoane au făcut presiune în mod constant asupra mea şi a soţiei mele." (fil. 268-304, vol. 3 d.u.p.)

Și martora A România Lia Georgia a arătat că: *„Despre Mateescu pot să spun că a fost intermediarul lui Tal Silberstein şi a făcut doar ce i-a spus acesta. Mateescu a spus că Moshe a fost dat afară pentru că dorea să facă un nou contract. Am făcut cu Mateescu o analiză a situaţiei demersurilor şi a bunurilor pe care le-am revendicat. Mateescu ne-a spus în numele lui Tal că pentru a strica contractul cu Reciplia trebuie să dăm 100 milioane euro şi bunurile ne revin nouă."*

Faptul că inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a avut o implicare activă și de lungă durată în proiectul Reciplia/Prințul, că a participat la majoritatea discuțiilor și negocierilor dintre membrii grupului și Al României Paul Philippe de la domiciliul acestuia din urmă pentru a-l determina să nu rezilieze contractul cu SC Reciplia SRL, rezultă din înscrisurile existente la dosar, precum şi din corespondența electronică purtată de avocații din cadrul S.C.A. TZA prezenți la aceste întâlniri.

Astfel, din răspunsul trimis de Reciplia, la 27.08.2012, la o scrisoare a inculpatului Al României Paul Philippe din 9.08.2012, s-a făcut referire la o „întâlnire de lucru" care a avut loc la reşedinţa acestuia la data de 8.04.2012, ora 17,00, care a durat două ore şi zece minute şi la care „**din partea Reciplia** au participat: domnul Tal Silberstein, domnul Shimon Menahem, domnul Marius Marcovici, domnul Moshe Agavi, **domnul Lucian Mateescu**, domnul Dan Andronic şi, nu în ultimul rând, avocatul Reciplia, domnul Robert Roşu" (fila 186, vol. 30 d.u.p.).

S-a observat calitatea „oficială" în care Mateescu Lucian a participat la această întâlnire, ca reprezentant al Reciplia, fiind vorba despre o întrevedere planificată, iar nu întâmplătoare, la care nu s-au discutat aspecte legate de vreo evaluare imobiliară pentru a face necesară prezenţa inculpatului.

De asemenea, din email-ul transmis la data de 2.04.2013 martorului Zbârcea Gabriel de Cristina Vlădescu, care a participat din partea S.C.A. TZA la aceste negocieri, rezultă implicarea inculpatului Mateescu în deblocarea situaţiei create de nesemnarea de către Al României Paul a contractelor de asistenţă juridică (c.a.j.) şi a împuternicirilor pentru S.C.A TZA, care ar fi silit Reciplia să intervină în procedurile administrative şi/sau judiciare aflate în derulare, operaţiune riscantă pentru gruparea infracţională nu doar pentru că aceasta ar fi devoalat adevăratul beneficiar al bunurilor revendicate, ci având în vedere şi practica judiciară, care nu recunoştea calitatea de persoană îndreptăţită la măsurile reparatorii a cesionarului de drepturi: *„(...)Azi am fost la o întâlnire cu Mateescu la ASR, cică să ne semneze caj-urile. Problemele iau o întorsătură stranie, ăştia iar se ceartă, se acuză, probabil se doreşte intrarea în alte negocieri (...)"* (fila 9, vol. 52 d.u.p).

Activitățile desfășurate de membrii grupului infracțional nu l-au împiedicat însă pe Al României Paul Philippe să continue demersurile de a

implica în proiect și alte persoane interesate în dobândirea bunurilor, astfel încât, la 13.04.2011, s-a semnat o nouă înțelegere cu SC Reciplia SRL, care a inclus și firma Lot Invest SRL, reprezentată de Bogdan Ștefănescu (fil. 125-146, vol. 33 d.u.p).

În acest context, activitatea inculpatului Mateescu Lucian nu s-a limitat numai la a-l convinge pe Al României Paul Philippe de influența și posibilitatea membrilor grupului de a obține bunurile ce fac obiectul înțelegerii, ci acesta a participat în mod direct din partea SC Reciplia SRL, în baza mandatului dat de Tal Silberstein, la negocierile ulterioare cu reprezentantul SC Lot Invest SRL și avocatul acesteia, Serghei Perju.

În acest sens, inculpatul Mateescu Lucian a arătat că: *„Tal Silberstein mi-a cerut să găsesc o soluţie în ce priveşte Lot Invest şi să am o discuţie cu reprezentanţii acestei societăţi în legătură cu bunurile respective şi condiţiile acestora pentru a ieşi din asocierea cu prinţul Paul. M-am întâlnit împreună cu Marcovici cu Bogdan Ştefănescu, administratorul Lot Invest şi avocatul acestuia, Serghei Perju. Aceştia au cerut un timp de gândire şi după două săptămâni au propus o înţelegere în cadrul căreia ei să păstreze ferma de montă Băneasa, bun care nu era în contractul Reciplia, drepturile fiind vândute de Paul Al României anterior, în 2005. De la Tal Silberstein am înţeles însă că acest contact făcut de Paul Al României pentru ferma de montă Băneasa s-a semnat în realitate după contractul cu Reciplia, dar a ascuns acest lucru. Prin urmare Reciplia revendica şi acest bun. Ulterior nu s-a încheiat o înţelegere între Lot Invest şi Reciplia.”* (fil. 225-233, vol. 3 d.u.p).

În urma negocierilor realizate de inculpatul Mateescu Lucian Claudiu, în numele Reciplia SRL, societatea Lot Invest a renunțat la celelalte bunuri din actul adițional la contract, în schimbul obținerii Fermei de montă Băneasa, astfel că scopul urmărit de membrii grupului s-a realizat, fără ca între părți să se încheie un act.

De asemenea, martorii Ciocoiu Alina Carmen și Alexandroiu Mihaela Irina, care au acordat consultanță inculpatului Al Românei Paul Philippe, confirmă implicarea inculpatului Mateescu Lucian Claudiu în negocierile privind derularea proiectului Reciplia, în perioada 2011-2013, dar și rolul acestuia de executant al lui Tal Silberstein.

Inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a fost informat în permanență de ceilalți membri despre activitățile legate de proiect și, la rândul său, le-a transmis acestora informațiile cu privire de derularea lui, precum și articole/reportaje apărute în spațiul public referitoare la restituirea Pădurii Snagov.

Astfel, din corespondența electronică aflată la dosar rezultă că, după ce a fost făcut public raportul Curții de Conturi din anul 2013 şi a fost difuzat un reportaj despre retrocedarea Pădurii Snagov, în care s-au făcut referiri concrete la modalitatea nelegală în care imobilul a fost restituit lui Al României Paul Philippe, întrucât nu ar fi fost persoană îndreptățită, aşa cum rezulta din documentele prezentate în cadrul emisiunii, inculpatul Mateescu Lucian l-a informat imediat pe Andronic Dan, exprimându-şi îngrijorarea *„că vor fi urmări, fie eventual şi prin deposedare”* (fila 278, vol. 46 d.u.p).

Totodată, împrejurarea că inculpatul Mateescu Lucian cunoștea în detaliu modul în care se derula proiectul Prinţul/Reciplia și discuțiile purtate de părți, rezultă şi din caracterul variat şi consecvenţa informațiilor primite/transmise de la ceilalți/celorlalţi membrii ai grupului, respectiv:

- email-ul din 26.06.2012, trimis inculpaţilor Andronic Dan Cătălin, Mateescu Lucian Claudiu, Marcovici Marius Andrei și Tal Silberstein, de inculpatul Roşu Robert Mihăiță, cu referire la o notificare primită de la un nou avocat al inculpatului Al României Paul Philippe, care cuprindea mai multe acuzații aduse Reciplia şi în care expeditorul acestuia propune să se răspundă în scris respectivelor acuzații (fila 111, vol. 46 d.u.p.);

- email-ul din 29.05.2012, redirecţionat inculpatului Andronic Dan Cătălin de către Tal Silberstein şi transmis iniţial de Mateescu, care cuprinde şi răspunsul inculpatului Roșu, cu referire la posibilele negocieri dintre Al României Paul şi Ovidiu Tender (fila 207, vol. 46 d.u.p.);

- email-ul din 16.07.2013, trimis inculpaţilor Andronic, Mateescu şi Tal Silberstein, de inculpatul Marcovici, cu privire la disponibilitatea acestora de a participa la o întâlnire în legătură cu proiectul Prinţul, în 19-23.08. (fila 51, vol. 47 d.u.p).

În ce privește apărarea inculpatului Mateescu Lucian Claudiu, în sensul că activitatea sa în cadrul proiectului s-a limitat la activități de consultanță în domeniul imobiliar, Înalta Curte a constatat că din actele și lucrările dosarului nu rezultă că acesta ar fi întocmit un raport de evaluare a bunurilor care să fie folosit de societatea de avocatură TZA în favoarea SC Reciplia SRL.

Susținerile martorei Mișu Raluca Florentina că prezența inculpatului Mateescu Lucian la întâlnirile cu Al României Paul Philippe erau justificate de calitatea de consultant imobiliar al celui dintâi, întrucât se discuta situația activităților realizate de Reciplia după încheierea actului adițional din 13.04.2011, au fost infirmate de probele administrate în cauză (declarația din 11 mai 2018).

Astfel, chiar inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a recunoscut că a participat la negocierile cu firma Lot Invest SRL, la solicitarea lui Tal Silberstein, iar scopul urmărit era să-l păstreze pe Al României Paul Philippe în contract și să obțină bunurile din convenție doar pentru Reciplia, obiectiv pe care l-a realizat.

Prin urmare, inculpatul nu a acționat ca un consultant imobiliar extern pentru SC Reciplia SRL, ci, prin demersurile sale, a urmărit realizarea intereselor grupului infracțional organizat în relația cu Al României Paul Philippe, dar și cu alte societăți (SC Lot Invest Invest), executând întocmai ordinele primite de la Tal Silberstein.

Veniturile obţinute de Mateescu Lucian în cadrul proiectului Reciplia (suma de 10.000 euro/lună) nu pot fi justificate de vreo activitate de consultanţă imobiliară, în condiţiile în care din probele administrate nu rezultă că inculpatul a întocmit un raport de evaluare a bunurilor ce fac obiectul convenției care să fi fost folosit de avocații din cadrul S.C.A. TZA în demersurile judiciare pentru SC Reciplia SRL, reprezentând în realitate remunerarea prestaţiilor sale în vederea realizării scopului asocierii infracţionale.

De altfel, implicarea inculpatului Mateescu în activitatea grupului este probată şi de corespondenţa electronică purtată de acesta în legătură cu problema neplăţii onorariului de succes datorat pentru obţinerea Fermei Regale Băneasa: *„Acum am vorbit cu Tal (...) Întreaga datorie va fi plătită sigur săptămâna viitoare. A fost deja instructat cel ce se ocupă de acest aspect (...) cu menţiunea că miercuri când Shimon şi Tal vor fi în Ro, vor vorbi cu Gabi despre momentul plăţii succes fee (..)"* – fila 91, vol. 52 d.u.p.

Totodată, într-o corespondenţă electronică purtată între martorii Borbely Dan şi Zbârcea Gabriel se face vorbire despre implicarea inculpatului Mateescu, alături de Tal Silberstein, într-o posibilă tranzacţie cu un bun revendicat de inculpatul Al României Paul, respectiv pădurea Broşteni, deşi „actele nu-l ajută", cu precizarea că acest imobil era menţionat în actul adiţional din 4.10.2007 printre cele cu privire la care inculpatul îşi cesionase drepturile în favoarea Reciplia, act redactat, de asemenea, de inculpatul Roşu: *„**Prinţul vinde ceva (pădurea Broşteni) şi Mateescu cu Tal iau şi ei o parte din bani (am avea ceva success aici? Că nu ştiu ce a negociat Robert, o să-l întreb şi pe el). Problema e că din punctul meu de vedere, Prinţul nu are ce să vândă. A pierdut irevocabil acţiunea în restituire şi ar mai avea doar acţiunea de drept comun. Însă actele nu-l ajută.** Cu toate astea e cineva care vrea să-i dea 6 mil pe pădure (3 acum şi 3 când o primeşte). Acum le scriu celor de la Reciplia şi Lot Invest (Tal and comp) o scrisoare de risc. **Şi stau cu Mateescu de la 2 pe contract că vrea să schimbe chestii.** Abia aseară la 6 ne-a spus că vor să semneze luni la 9. Asta e."* (fila 54, vol. 29 d.u.p. şi fila 91, vol. 52 d.u.p).

Or, „schimbarea unor chestii din contract" arată dimensiunea implicării inculpatului Mateescu în acţiunile grupului infracţional, din nou fără vreo legătură cu vreo evaluare imobiliară, cu atât mai mult cu cât era vorba despre un bun în legătură cu care Al României Paul nu deţinea acte doveditoare („*Prinţul nu are ce să vândă (...), actele nu-l ajută*").

Prin urmare, acțiunile realizate de inculpatul Mateescu Lucian Claudiu denotă aderarea sa la grupul infracţional organizat în beneficiul căruia a acţionat în perioada 2011-2013, fiind astfel întrunite, atât sub aspectul laturii obiective, cât şi al laturii subiective, elementele de tipicitate ale infracţiunii prev. de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal.

În condiţiile reţinerii vinovăţiei inculpatului şi a condamnării sale pentru săvârşirea respectivei infracţiuni, critica acestuia privind inexistența faptei, cu consecinţa pronunțării unei hotărâri de achitare, în baza art.16 alin. 1 lit. a Cod procedură penală, a rămas fără obiect, nemaifiind analizată.

Înalta Curte a reţinut că infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat este una continuă, care se epuizează fie la momentul destrămării grupului ori al părăsirii acestuia de către unii membri, fie la momentul descoperirii lui, iar potrivit art. 154 alin. 2 Cod penal, termenul de prescripţie a răspunderii penale curge de la data încetării acţiunii sau inacţiunii, care echivalează cu momentul epuizării activităţii infracţionale.

În cauză, inculpatul Mateescu Luican a aderat la grupul infracţional în anul 2011 şi a desfăşurat activităţi în calitate de membru al acestuia până în anul 2013, moment care marchează epuizarea în privinţa sa a infracţiunii şi de la care începe să curgă termenul general de prescripție a răspunderii penale prevăzut de

art. 154 alin. 1 lit. c Cod penal, de 8 ani, acesta nefiind împlinit nici măcar la data soluţionării definitive a cauzei.

În ceea ce privește critica parchetului referitoare la greșita achitare de către instanța de fond a **inculpatului Moshe Agavi**, instanţa de apel a constatat că aceasta este neîntemeiată.

Astfel, acuzațiile aduse acestuia în actul de sesizare constau în aceea că a aderat, în anul 2007, la grupul infracțional organizat ce avea ca scop dobândirea bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe în baza Legilor nr. 10/2001 și nr. 247/2005, a acționat în cadrul acestuia până în anul 2013, sub directa coordonare a lui Tal Silberstein, a păstrat legătură între acesta și inculpații Steinmetz Benyamin și Truică Remus, le-a comunicat rezultatul demersurilor efectuate, a participat la întâlniri cu cumpărătorul de influență și a îndeplinit dispozițiile date de ceilalți membri ai grupării.

Probatoriul administrat în cauză nu dovedeşte însă, dincolo de orice îndoială rezonabilă, implicarea inculpatului Moshe Agavi în activitățile grupului infracțional organizat după momentul constituirii la 1.11.2006 sau participarea sa la întâlnirile dintre membrii asocierii în scopul negocierii cu cumpărătorul de influență, chiar dacă inculpatul era implicat în alte afaceri comerciale împreună cu unii dintre aceștia.

În acest sens, relevante au fost declarațiile martorelor Valmar Ioana și Ciocoiu Alina Mihaela, din care rezultă că l-au întâlnit o sigură pe dată pe Moshe Agavi, că acesta se cunoștea cu o parte din membrii grupului infracțional organizat, însă acestea nu au putut preciza dacă era implicat în proiectul Reciplia ori acțiunile întreprinse în concret pentru realizarea scopului grupării sau dacă a participat la negocierile cu Al României Paul Philippe.

Şi martorul Bejenaru Andrei a precizat că, întâlnindu-l pe inculpatul Moshe Agavi în perioada 2008-2010, l-a perceput pe acesta ca fiind un consultant implicat în identificarea unui potențial urbanistic, ca un mandatar care aproba cheltuieli și se interesa de impozite și taxe, fără a releva însă alte elemente factuale din care să rezulte că ar fi susținut acțiunile întreprinse de membrii asocierii în legătură cu obținerea bunurilor ce au făcut obiectul contractului de cesiune din 1.11.2006.

De asemenea, martorul Radu Gabriel a relatat că, în anul 2010, a acceptat, la cererea lui Moshe Agavi, să se ocupe de contabilitatea SC Reciplia SRL, dar nu a oferit informaţii relevante care să probeze implicarea acestuia în realizarea scopului grupării infracţionale.

De altfel, nici cumpărătorul de influență și nici coinculpații nu au susținut că Moshe Agavi ar fi intervenit pentru a menține contractul încheiat la 1.11.2006 sau pentru a susține demersurile făcute de membrii grupului pentru obținerea bunurilor revendicate de cel din urmă, nerezultând din probele administrate nici faptul că ar fi participat la discuţiile purtate de aceştia în legătură cu lipsa calităţii de persoană îndreptăţită la retrocedare a inculpatului Al României Paul.

Astfel, inculpații Andronic Dan Cătălin și Mateescu Lucian, atunci când au arătat că Moshe Agavi a participat alături de Tal Silberstein la întâlnirile de la sediul S.C.A. TZA, unde se discuta despre procedurile derulate în cadrul proiectului Reciplia, nu au oferit elemente circumstanțiale concrete legate de

conduita inculpatului sau implicarea sa în discuțiile referitoare la pretențiile lui Al României Paul Philippe, așa cum s-a susținut de către acuzare.

Ca atare, având în vedere că, în cauză, nu rezultă implicarea lui Moshe Agavi în activitatea grupului infracțional, în perioada 2007-2013, precum și faptul că participarea sa la întâlnirile cu Al României Paul Philippe nu s-a realizat în scopul menținerii contractului de cesiune ori al realizării intereselor membrilor asocierii, Înalta Curte a constatat că acţiunile desfăşurate de acesta, astfel cum sunt relevate de materialul probator administrat, nu întrunesc condiţiile de tipicitate ale infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, în modalitatea aderării.

În consecință, criticile formulate de parchet sub acest aspect au fost apreciate neîntemeiate, motiv pentru care instanţa de apel a menţinut în privinţa inculpatului Moshe Agavi soluţia de achitare dispusă de instanţa de fond, situaţie în care s-a considerat că schimbarea încadrării juridice dată faptei de constituire a unui grup infracțional organizat, prin reținerea formei agravate, ar fi un demers pur formal, neavând consecințe în ceea ce privește situația juridică a acestuia.

IV. 1. Cu privire la criticile formulate de Ministerul Public şi apelanţii inculpaţi Truică Remus, S.C. Reciplia S.R.L, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Mateescu Lucian Claudiu în legătură cu infracțiunile de trafic de influenţă:

1. a). În analiza criticii **apelantului inculpat Truică Remus** referitoare la netemeinicia soluţiei de condamnare pentru săvârşirea infracţiunii de trafic de influență, Înalta Curte şi-a însuşit, în parte, argumentele de fapt şi de drept reţinute de instanța de fond şi a constatat, totodată, că probele administrate în cursul procesului penal fac dovada certă a vinovăției sale în comiterea infracțiunii de corupție ce a făcut obiectul acuzației.

Referitor la schimbarea încadrării juridice a faptei, dispusă de instanța de fond prin încheierea din 17.05.2019, Înalta Curte a apreciat că în mod corect au fost înlăturate din conținutul încadrării juridice date faptei dispozițiile art. 35 alin. 1 Cod penal privind infracţiunea continuată.

În acest sens, s-a menționat că traficul de influență face parte din categoria infracțiunilor cu consumare anticipată, ceea ce înseamnă că simpla pretindere de bani sau alte foloase ori, după caz, simpla acceptare de promisiuni sunt suficiente pentru consumarea acesteia, activitatea ulterioară a autorului, ce poate consta în oricare dintre modalitățile alternative prevăzute în textul de incriminare, integrându-se, împreună cu actele anterioare, într-o unitate naturală de infracțiune.

Cu alte cuvinte, dacă după momentul consumării infracțiunii, prin pretinderea de bani sau alte foloase, subiectul activ solicită și/sau primește de mai multe ori de la cumpărătorul de influență diverse sume de bani în considerarea celor pretinse inițial, realizându-se, astfel, o fragmentare a actelor de executare, există o singură infracțiune de trafic de influență, însă nu în forma continuată, reglementată de art. 35 alin.1 Cod penal sau, după caz, art. 41 alin. 2 Cod penal (1969), ci în varianta unității naturale, având în vedere că actele subsecvente consumării, privite în ansamblul lor, se îmbină între ele în mod natural, alcătuind în mod firesc, împreună cu actele precedente, o singură

acțiune, motiv pentru care nu pot fi considerate ca fiind activități independente, separate, de sine-stătătoare, care prezintă fiecare în parte conținutul infracțiunii prevăzute de art. 257 alin. 1 Cod penal (1969).

În speţă, după încercarea, fără rezultat, în perioada 2005 - august 2006, a inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela de a obține retrocedarea bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, printre care și Pădurea Snagov, la solicitarea și presiunile exercitate de acesta din urmă, care dorea obținerea unor venituri mari și immediate, date fiind dificultățile financiare în care se afla la acel moment (pierderea unui proces la Londra unde fusese obligat la despăgubiri de ordinul milioanelor de euro), aceasta a încercat să găsească oameni puternici din punct de vedere financiar și mai bine ancorați în lumea politică, care puteau să îl ajute în obținerea bunurilor revendicate, pentru care depusese mai multe cereri de retrocedare şi punere în posesie (în cazul pădurii Snagov). În acest context, l-a contactat pe martorul Dimofte Radu, cunoscut om de afaceri și interesat de proiecte imobiliare și, ulterior, pe Truică Remus, care a aflat despre bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe cu ocazia negocierii unui antecontract de vânzare-cumpărare pentru o suprafață de 2 ha teren din Pădurea Snagov ce se învecina cu imobilul proprietatea sa din localitatea Snagov (negocierile fiind purtate de Truică Remus cu Păvăloiu Nela, reprezentant al SC Ilko Star).

Referitor la acest aspect, martora Cuniță Mihaela a arătat că a fost împreună cu Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela la o întâlnire cu Dimofte Radu, la hotel Howard Johnson, întrucât aceasta intenționa să cedeze drepturile inculpatului Al României Paul martorului Dimofte Radu, despre care a auzit că este interesat să cumpere astfel de drepturi, acesta din urmă venind la întâlnire împreună cu omul său de încredere, un consilier juridic al cărui nume nu și-l amintește, dar și-l reprezintă ca fiind „plinuț și cu ochelari”. Totodată, a mai precizat că a prezentat martorului Dimofte și consilierului juridic care îl însoțea dosarele întocmite până la acel moment, stadiul procedurilor și actele pe care le avea, urmând ca acestea să fie analizate de cei doi pentru a lua o decizie, însă după vreo două săptămâni a aflat de la Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela că Dimofte nu era interesat. Știe că după acest moment Păvăloiu a început discuțiile cu Truică Remus în toamna anului 2006, dar nu cunoaște când au fost finalizate.

La rândul său, martorul Radu Dimofte a arătat că a cunoscut-o pe Păvăloiu Nela (în prezent Ignatenko) în anul 2006, când a venit la Andrei Bejenaru, consilierul său, fiind trimisă de cineva de la Snagov, un domn Mușat, cu o propunere pentru niște drepturi legate de „prințul Paul”, înainte ca Truică Remus să vină cu propunerea lui de afaceri, însă Andrei Bejenaru, după ce a studiat actele, nu a fost de acord și înţelegerea nu s-a realizat.

În declarația din data de 26.02.2016, martorul Bejenaru Andrei confirmă împrejurarea că la biroul său a venit Păvăloiu Nela cu o ofertă de cumpărare de drepturi, împreună cu o listă de bunuri pentru care Al României Paul Philippe a cerut retrocedarea și pentru care a solicitat 2 milioane de euro, întrucât era iminentă dobândirea, sumă apreciată de martor ca fiind prea mare, având în vedere că Păvăloiu nu i-a prezentat vreun act din care să rezulte că „prințul” avea dreptul la retrocedare. Martorul a arătat că a vorbit și cu Dimofte Radu

căruia i-a comunicat opinia sa în sensul că *„a înnebunit lumea şi cer atâţi de mulţi bani pentru drepturi litigioase fără a se prezenta o minimă documentaţie în sprijinul acestei solicitări”*, afirmaţie ce vine de la o persoană care avea experienţă în domeniul cadastral, pasionată de acest domeniu, astfel cum relevă martorul Dimofte Radu și care infirmă susținerile apărătorilor inculpaților că refuzul încheierii unui acord s-ar fi datorat doar sumei prea mari solicitate, în avans, de inculpatul Al României Paul Philippe.

Întrucât nu a găsit o rezolvare pentru solicitările presante ale inculpatului Al României Paul Philippe de a obține bunurile revendicate într-un timp cât mai scurt și, implicit, anumite venituri din vânzarea acestora, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela i-a comunicat acestuia că are nevoie de oameni puternici, implicați în mediul politic, care să îl ajute în demersurile sale la autorități, sens în care i-a propus o întâlnire cu inculpatul Truică Remus, care s-a și realizat după două, trei zile, pe care l-a prezentat ca fost consilier al lui Adrian Năstase și, la acel moment, consilier al lui Tăriceanu, un baron al localității Snagov, unde deține o casă, şi un apropiat al primarului comunei și al lui Sorin Roșca Stănescu.

În fapt, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela l-a cunoscut anterior pe Truică Remus când a negociat cu acesta, în calitate de mandatar al inculpatului Al României Paul Philippe, un antecontract de vânzare-cumpărare pentru suprafața de 2 ha teren din Pădurea Snagov, împrejurare în care au discutat și despre bunurile revendicate de cel din urmă. Mai mult, inculpatul Truică cunoștea și situația juridică a terenului de la Snagov, cu referire la faptul că Al României Paul Philippe nu definitivase procedura administrativă de punere în posesie, având în vedere că abia după finalizarea respectivei proceduri și vânzarea imobilului către Reciplia SRL, acesta a obținut dreptul de proprietate și asupra celor 2 ha teren.

Relevante în acest sens au fost și declaraţiile inculpatului Al României Paul Philippe în care precizează că l-a întâlnit prima dată pe Truică Remus la hotelul Howard Johnson, fiindu-i prezentat de Nela Păvăloiu ca fost consilier al lui Năstase și consilier al lui Tăriceanu în domeniul afacerilor la acel moment, acesta promiţându-i că îl va ajuta să-şi recupereze bunurile dată fiind influenţa şi poziţia pe care o are în lumea politică şi mass-media, făcând referire la Tăriceanu, la primarul de la Snagov, care îi este prieten (Muşat Apostol) şi la Sorin Roşca Stănescu, care nu îl va mai ataca în presă, context în care au discutat şi despre procentele pe care urma să le primească din valoarea bunurilor retrocedate, dar şi despre faptul că se va obţine rapid în procedura administrativă terenul de la Băneasa (filele 234-245 şi 250-259, vol. 3 d.u.p).

Susţinerile inculpatului sunt confirmate şi de martora A României Lia Georgia, care a menţionat că, într-adevăr, în anul 2006, Păvăloiu Nela l-a prezentat pe Truică Remus ca fiind consilier al lui Tăriceanu şi om cu resurse financiare şi influenţe în lumea politică, acesta promiţându-le că prin prisma relaţiilor sale va reuşi să obţină într-un timp scurt terenul de la Băneasa pentru care găsise deja şi cumpărători (filele 167-176, 179-195, vol. 5 d.u.p).

La rândul său, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în declarația din data de 3.03.2016, a arătat că, în anul 2006, cu câteva luni înainte de încheierea contractului cu Reciplia, s-a realizat o întâlnire între părți, la sediul firmei Ilko

Star din Piața Domenii, la care au participat inculpații Remus Truică, Al României Paul Philippe și avocatul Leți Octavian. Totodată, a menţionat că după studierea actelor de către avocat, au avut loc mai multe întâlniri în care s-au negociat condițiile cesiunii, la acestea participând, alături de inculpată, martorul Leți Octavian, inculpaţii Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță şi Al României Paul, care și-a spus pretențiile, solicitând avansul și semnarea contractului.

Și martorul Poenaru Liviu arată că a fost trimis de Al României Paul Philippe să vorbească cu Truică Remus pentru plata onorariului cuvenit pentru acțiunile întreprinse în legătură cu retrocedarea imobilelor. În acest context, martorul s-a întâlnit cu inculpatul Truică Remus la o terasă, în vara anului 2006, însă, deși acesta i-a promis că vor mai vorbi despre onorariul său, nu a primit nimic și nici nu a mai purtat vreo discuție cu privire la acest aspect.

În acest context, l*a data de 21.09.2006, a fost încheiat contractul privind transmiterea drepturilor cu privire la bunurile imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire între inculpatul Al României Paul Philippe, în calitate de cedent, și SC Reciplia SRL, în calitate de cesionar, reprezentată de Truică Remus*, în baza procurii dată în 14.09.2006 de reprezentanții Reciplia (filele 431-492, vol. 30 d.u.p.), *contract care, ulterior, a fost înlocuit cu cel semnat de aceleaşi părţi la data de 1.11.2006*.

Existența celor două contracte nu a fost contestată de părți, inculpatul Al României Paul Philippe arătând că, în perioada august - septembrie 2006, a negociat cu Truică Remus în legătură cu cesionarea drepturilor referitoare la bunurile revendicate și că s-au întâlnit de mai multe ori, inclusiv în prezenţa inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela (declarația din 23.04.2015).

Astfel, în contextul în care inculpatul Al României Paul Philippe avea o situație financiară delicată (pierderea unui proces la Londra în care a fost și obligat la plata unor despăgubiri de ordinul milioanelor de euro) şi cunoștea că nu este îndrituit la retrocedarea bunurilor (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa) în condițiile legii, iar până la acel moment nu se realizase recuperarea efectivă a niciunuia din aceste bunuri, fiind întreprinse mai multe acțiuni în acest sens, inclusiv de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, acesta a acceptat condițiile impuse de Truică Remus, în calitate de reprezentant al SC Reciplia SRL, *și a semnat la 1.11.2006 contractul de cesiune de drepturi,* cunoscând că pentru dobândirea celor două bunuri se va folosi de influența politică pe care o are și de resursele financiare de care dispune. Prin urmare, încheierea contractului de cesiune de drepturi nu s-a realizat în scopul obţinerii unei sume de bani de cel care vindea drepturile asupra bunurilor revendicate, ci pentru a ascunde cumpărarea de influență, în cazul cedentului, și plata traficului de influență promis și realizat de către Truică Remus, în calitate de reprezentant al SC Reciplia SRL, despre care au cunoscut și membrii grupului infracțional organizat, scopul constituirii grupului fiind dobândirea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, deși cunoșteau că acesta nu este persoană îndreptățită.

Potrivit mențiunilor din contractul de cesiune redactat și certificat de inculpatul Roșu Robert Mihăiță, la data de 1.11.2006, Al României Paul Philippe îşi cesiona/transmitea fără nicio rezervă, cu titlu oneros, toate drepturile sale prezente și viitoare asupra bunurilor imobile, enumerate în contract la pct. I

(bunuri aflate în procedura administrativă de restituire, printre acestea fiind menționate la pct.1.5. „Ferma Regală Băneasa în suprafață de 28,63 ha.” și la pct. 1.18. Pădurea Snagov, în suprafață de cca 30 ha.) și pct. II (bunuri mobile și imobile aflate în procedura de revendicare și drepturi viitoare) către SC Reciplia SRL. Aceasta din urmă se obliga să plătească, în anumite condiții, prezentate în detaliu în Anexa 2 la contract, un avans de 4 milioane de euro, din care 1 milion la semnarea contractului, iar ulterior, un procent de 20% sau 50%, după caz, din prețul obținut din valorificarea fiecărui imobil care va fi retrocedat, cu precizarea că, pentru imobilul Ferma Regală Băneasa, de care inculpatul Truică Remus era interesat în mod deosebit, cotele stabilite erau de 20% pentru cedent și 80% pentru SC Reciplia SRL (filele 66-85, vol. 70 d.u.p).

Contrar susținerilor inculpatului Truică Remus, faptul că în contract s-a menționat încă de la început plata unei sume de bani în avans, de 4 milioane de euro, care au și fost remiși cumpărătorului de influență la scurt timp de la semnarea actului din 1.11.2006, nu are relevanță sub aspectul existenței infracțiunii de trafic de influență, întrucât promisiunea traficării de influență s-a realizat anterior încheierii celor două contracte, încă din perioada august - septembrie 2006, în condițiile menționate mai sus.

Acceptarea de către inculpatul Al României Paul Philippe la încheierea contractului de cesiune a unor procente de 20% din valoarea imobilului Ferma Regală Băneasa, de care inculpatul Truică Remus era interesat în mod deosebit, şi de 50% din valoarea Pădurii Snagov având în vedere stadiul avansat al procedurilor administrative în care se afla, s-a datorat promisiunii inculpatului Truică Remus că va obţine aceste bunuri prin relaţiile de care dispune şi exercitarea influenţei la nivelul funcţionarilor publici cu atribuţii în retrocedarea celor două bunuri (declaraţiile din 23.04.2015 și 11.12.2015, filele 234-245, 250-259, vol. 3 d.u.p.).

Astfel, în declarațiile sale, inculpatul Al României Paul Philippe a arătat, în detaliu, promisiunile făcute de Truică Remus și influența pe care acesta pretindea că o are la nivel politic, în justiție și mass-media, cu referire directă la personalități din lumea politică (Adrian Năstase, Tăriceanu Popescu, prim-ministru la acel moment), la persoane apropiate acestora, respectiv soția lui Tăriceanu, despre care a afirmat că lucrează la firma de avocatură TZA (*„a spus să nu-mi fac griji cu Tăriceanu deoarece rezolvă el ... că Ioana Tăriceanu lucrează la SCA Țuca”),* la accesul pe care-l au la Curtea Supremă (*„dacă va fi nevoie ne poate ajuta la Curtea Supremă, spunând că doamna Țuca este judecător acolo”),* la primarul din Snagov, Mușat Apostol (*„cu care este bun prieten, care l-a ajutat să cumpere pământ acolo, se vizitează cu acesta”)*, la Sorin Roșca Stănescu, persoană pe care i-a și prezentat-o la una dintre întâlniri, spunându-i că din acel moment ziarul acestuia nu îl va mai ataca.

Totodată, a mai precizat că inculpatul Truică Remus i-a spus că înțelegerea trebuia perfectată cu Reciplia SRL și fiecare parte trebuia să primească 50% și că *„fără el nu pot să obţin nimic pentru că sunt mulţi oameni care încearcă să fure aceste terenuri de la mine, menţionându-i pe Becali, Popoviciu sau primarul Videanu”,* condiții acceptate de cumpărătorul de influență care a și primit un avans de 4 milioane de euro.

Deși, în declarațiile ulterioare, Al României Paul Philippe a retractat sau a dat o altă interpretare unor împrejurări faptice legate de promisiunea traficării influenței de către inculpatul Truică Remus, în sensul că pentru recuperarea bunurilor revendicate nu era necesară folosirea influenței, întrucât era persoană îndreptățită la retrocedare conform documentelor pe care le deţinea, iar încheierea contractului a fost determinată de lipsa resurselor financiare pentru obținerea bunurilor, totuși, aspectele relevate initial de inculpat oferă suficiente elemente care, prin coroborare cu alte probe (cum ar fi declaraţiile inculpatei Ignatenko, fostă Păvăloiu Nela şi declaraţiile martorilor A României Lia Giorgia, Aparaschivei Cristian, Mircea Andrei, Togan Liviu, Rădulescu Veronel, precum şi plângerea penală întocmită de acesta), confirmă scopul ilicit al perfectării celor două convenţii prin care s-a urmărit crearea unei aparențe de legalitate a prețului plătit pentru traficarea influenței.

Simpla retractare sau nuanțare a unor aspecte relevate în declaraţiile iniţiale, în legătură cu motivul încheierii contractelor de cesiune și promisiunile făcute de inculpatul Truică Remus în perioada negocierilor contractelor, nu poate conduce la lipsirea de efecte a acestor declaraţii, din moment ce, pe de o parte, inculpatul nu a justificat în mod credibil schimbarea poziţiei sale procesuale, iar pe de altă parte, odată ce a fost de acord să dea declaraţii în calitate de suspect şi inculpat, acesta a cunoscut şi acceptat că tot ceea ce declară poate fi folosit şi împotriva sa.

Susținerile inculpatului că aspectele consemnate de procuror nu corespund cu cele declarate de acesta în realitate sau că nu s-a realizat o traducere corespunzătoare, având în vedere că Al României Paul Philippe a dat declarații în limba engleză, nu au putut fi primite, în condițiile în care, deși audierile nu au fost înregistrate în întregime cu mijloace audio-video, ele au fost realizate în prezența apărătorilor aleși ai inculpaților, cu respectarea drepturilor procedurale, au fost citite și semnate de inculpat și apărătorii prezenți la audiere fără obiecțiuni, astfel că atât conținutul, cât și realitatea consemnărilor, au fost însușite de semnatari. Mai mult, dacă ar fi existat eventuale discrepanțe determinate de traducerea inexactă a celor relatate de inculpat, apărătorii aleși, prezenți la audiere, ar fi putut adresa întrebări inculpatului Al României Paul Philippe pentru înlăturarea unor eventuale diferențe determinate de o traducere inexactă a unor termeni/expresii din limba engleză.

Împrejurarea că la audierea inculpatului Al Românei Paul Philippe din data de 11.12.2015 nu a fost prezent și apărătorul inculpatului Truică Remus nu poate conduce la înlăturarea acestei declarații din ansamblul probator, având în vedere că ascultarea s-a desfăşurat în prezenţa apărătorului ales al persoanei audiate, precum și a apărătorilor altor coinculpați din cauză, iar ulterior, pe parcursul cercetărilor, apărătorul inculpatului Truică Remus a avut posibilitatea de a formula întrebări și cu privire la aspectele relatate de cumpărătorul de influență în conținutul depoziției inițiale.

Credibilitatea declaraţiilor iniţiale ale inculpatului Al României Paul Philippe este relevată și de acțiunile inițiate chiar de acesta pe fondul nemulțumirilor față de demersurile întreprinse de Truică Remus după obținerea, prin exercitarea influenţei, a Pădurii Snagov şi a Fermei Regale Băneasa (vânzarea bunurilor fără a-l încunoștința şi neplata sumelor convenite), constând

în formularea unor plângeri penale (din 12.10.2011, întocmită de martorul Rădulescu Veronel, la solicitarea inculpatului, cea înregistrată la D.N.A la 23.01.2015, filele 1-11, vol. 2 d.u.p.) și a unui denunț (depus la D.N.A la data de 15.04.2015, acesta fiind redactat de avocații Mircea Andrei și Togan Liviu, care îl reprezentau la acea vreme pe inculpat, filele 13-26, vol. 2 d.u.p.), înscrisuri din al căror conținut rezultă în mod cert promisiunea de traficare a influenței a inculpatului Truică Remus, precum și faptul că inculpatul Al României Paul Philippe a încheiat contractul de cesiune de drepturi cu SC Reciplia SRL tocmai în considerarea acestor promisiuni.

În esență, astfel cum corect au fost expuse pe larg în considerentele sentinței atacate, în cuprinsul celor trei înscrisuri menţionate anterior, întocmite la solicitarea inculpatului Al României Paul Philippe de avocații care îl reprezentau la acel moment, sunt prezentate aceleași împrejurări factuale care l-au determinat să încheie contractul de cesiune de drepturi, cu referire la faptul că Truică Remus i-a fost prezentat de Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, la circa un an de la încheierea contractului de mandat cu societatea Ilko Star, ca un om important în România ce dispunea de resurse financiare, care are de partea sa o echipă bună de avocați ce se va ocupa de cererile și procesele în curs și cele care urmau, că datorită relațiilor publice pe care le are (fost șef de cabinet a lui Năstase Adrian, prietenia cu Tăriceanu Popescu Călin, prim-ministru la acel moment), poate obține bunurile revendicate de inculpat, iar fără ajutorul său nu va obține acele bunuri, întrucât cererile vor fi blocate la autorități, afirmații care aveau rolul de a-l convinge pe Al României Paul Philippe să accepte și procentele propuse de Truică Remus. Totodată, în conținutul acestor înscrisuri inculpatul face referire și la faptul că, la început, a crezut că Truică Remus este singurul asociat al Reciplia SRL, dar și la elemente care conturează comiterea unor fapte de corupție în legătură cu terenurile date de SC Reciplia SRL, prin intermediari, unor persoane care l-au ajutat pe Truică Remus în demersurile de traficare a influenței la funcționarii chemați să aprecieze asupra cererilor de retrocedare, aspecte care s-au și confirmat ulterior (cu titlu exemplificativ, suprafața de 1000 mp teren din Pădurea Snagov transmisă de Reciplia inculpatului Chiriac Theodor, prin intermediul martorilor Matei Marian și Matei Maria).

Faptul că în conținutul plângerilor penale și al denunțului formulat de inculpatul Al României Paul Philippe sunt relatate împrejurări factuale percepute în mod direct de acesta este confirmat și de martorii Rădulescu Veronel, Andrei Florin Mircea și Togan Liviu, care au redactat pentru inculpat cele trei înscrisuri.

Astfel, în declarația dată la instanța de fond (din 17.11.2017), martorul Rădulescu Veronel a precizat că a redactat plângerea urmare a solicitării inculpatului Al României Paul Philippe și știe de la acesta că încă de la venirea în România i s-a sugerat să se asocieze cu o persoană cu relații pentru că altfel nu va reuși să obţină bunurile, că nu va avea câștig de cauză în justiție, acesta fiind contextul în care s-a încheiat contractul de cesiune de drepturi.

La rândul lor, martorii Andrei Florin Mircea și Togan Liviu au arătat că atât plângerea, cât și denunțul, au fost redactate la solicitarea lui Al României Paul Philippe și conform aspectelor prezentate de acesta, fără vreo influență din

partea lor sau a altor persoane. În plus, martorul Andrei Florin Mircea a precizat că inculpatul a făcut afirmații despre traficul de influență realizat anterior datei la care s-a încheiat contractual de cesiune.

Afirmațiile celor trei martori care au redactat plângerile și denunțul fac dovada că aspectele menţionate în cuprinsul lor au reprezentat manifestarea de voință a inculpatului, urmare a nemulțumirilor legate de neplata sumelor convenite la încheierea contractului.

Mai mult, susţinerile inculpatului Al României Paul Philippe se coroborează și cu depozițiile martorei A României Lia Georgia, care a arătat că soțul său a fost contactat de mai multe persoane pentru a-l reprezenta în procedurile de revendicare a bunurilor revendicate, context în care Păvăloiu Nela (în prezent Ignatenko) i l-a prezentat pe inculpatul Truică Remus, fost consilier al lui Năstase Adrian, care *„are posibilitatea de a ne ajuta cu acest sabotaj al autorităților și obținerea documentelor necesare”*, că au discutat despre procedura de exequatur și proprietățile inculpatului, iar cu ocazia unei vizite făcute la domiciliul acestuia din Snagov, le-a spus că are relații în toată țara, că îl cunoaște pe Mușat Apostol și poate debloca autoritățile care l-au împiedicat pe „prinţ” să obțină restituirea bunurilor. De la Truică Remus a aflat că i-a dat lui Păvăloiu Nela o sumă de bani să iasă din afacere, că le va da o parte în avans din bunurile revendicate, promisiune pe care și-a onorat-o, oferind inculpatului Al României Paul Philippe suma de aproximativ 5 milioane de euro.

Referitor la încheierea contractului la sediul TZA, martora a precizat că, la momentul semnării actului, inculpatul Truică Remus a pretins un procent de 80% din domeniul Băneasa pentru SC Reciplia SRL, fiind foarte sigur că va obține terenul în procedura administrativă și lăsând de înțeles că are și un cumpărător, lucru care a surprins-o, întrucât soţul său nu primise nicio ofertă în acest sens. În legătură cu retrocedarea terenului de la Băneasa a mai arătat că a fost obținut urmare influenței lui Truică Remus, care le transmitea că orice politician care se va opune retrocedării terenului nu va mai fi reales (filele 167-176 vol. 5 d.u.p.).

Chiar dacă martora A României Lia Georgia a revenit ulterior asupra declaraţiei iniţiale, Înalta Curte nu a putut valorifica declaraţiile de retractare, din moment ce, pe de o parte, martora nu a justificat în mod credibil schimbarea poziţiei sale procesuale, iar pe de altă parte, aspectele relevate inițial în legătură cu traficul și cumpărarea de influență sunt confirmate şi de celelalte mijloace de probă administrate în cauză.

În plus, instanţa de apel a considerat că sunt neîntemeiate susținerile martorei în sensul că în declarația din 6.05.2015 s-ar fi consemnat altceva decât ceea ce a menţionat în realitate, având în vedere că a fost asistată cu prilejul audierii de un apărător ales și un traducător autorizat de limba engleză, semnând depoziţia fără obiecțiuni, aspect ce atestă că și-a însușit integral conținutul acesteia ce corespunde pe deplin adevărului.

Contrar susținerilor apărării, declarațiile inițiale ale inculpatului Al României Paul Philippe care confirmă acuzația de trafic de influență imputată lui Truică Remus se coroborează și cu depoziţiile martorei Cuniță Mihaela, care a arătat că, în luna septembrie sau octombrie 2006, a aflat de la Nela Păvăloiu despre nemulţumirea inculpatului generată de faptul că nu a obţinut efectiv

bunurile revendicate, motiv pentru cea din urmă „i-a cedat contractul” lui Truică Remus, pe care martora l-a întâlnit o singură dată în biroul inculpatei, acesta fiind însoțit de soție și un avocat.

Și martora Alexandroiu Mihaela Irina, persoană apropiată inculpatului Al României Paul Philippe, a precizat că Truică Remus i-a spus acestuia „că pentru obţinerea proprietăţilor revendicate s-a pus în mişcare un mecanism sensibil, cu reglaje foarte fine”, cu referire la faptul că *„foarte multe dintre titluri puteau fi rezolvate administrativ”*, fiind *„mai uşor să se rezolve administrativ decât în instanţă”* (declaraţii din 19.02.2016 şi 6.10.2017, menţinute în apel), afirmații ce se coroborează cu susținerile inculpatului Al României Paul Philippe și ale martorei A României Lia Georgia conform cărora Truică Remus le-a promis că va recupera terenul de la Băneasa pe cale administrativă, în scurt timp.

În dovedirea promisiunii că va interveni pe lângă funcționarii cu au atribuții în soluționarea cererilor de retrocedare, făcută de Truică Remus inculpatului Al României Paul Philippe, relevante au fost și depozițiile martorului Aparaschivei Cristian Relu, care a precizat că „*era un circuit între Truică, Robert Roşu şi Nela Păvăloiu*” şi că „*uneori l-am dus chiar eu cu maşina pe Truică pentru a se întâlni cu persoanele menţionate, dar Truică mi-a spus că se întâlnesc pentru a discuta despre terenurile prinţului Paul.*” (filele 260-267, vol. 7 d.u.p., filele 9-13, vol. 7 dos. inst. apel).

Instanţa de apel nu a putut reţine susţinerile apărării privind lipsa de credibilitate a martorului Aparaschivei Cristian Relu, din moment ce acesta a întrerupt relaţiile de prietenie cu Truică Remus la sfârșitul anului 2006 sau începutul anului 2007, în timp ce promisiunea de traficare a influenţei s-a realizat de inculpat într-o perioadă anterioară, respectiv în august - septembrie 2006.

Referitor la influența promisă și realizată de inculpatul Truică Remus pe lângă funcționarii din cadrul Direcției Silvice Bucureşti, martorul a arătat, în mod constant, că acesta îl cunoștea pe Chiriac Theodor care lucra în cadrul acestei instituţii, că orice problemă legată de Romsilva „se rezolva” cu cel din urmă, aspect ce i-a fost comunicat chiar de omul de încredere al inculpatului, martorul Dan Iovănescu, precum și faptul că inculpatul Chiriac îl vizita pe Truică la Snagov.

Relația de prietenie dintre cei doi inculpați este confirmată și de martorul Cucu Ionuț, care a arătat că, în primăvara sau vara anului 2007, în timp ce se afla la o terasă pe malul lacului Snagov împreună cu Chiriac, acesta a discutat la un moment dat cu Truică Remus ca şi cum se cunoşteau, ocazie cu care cel din urmă a adus în discuție şi faptul că urma să fie schimbat directorul Romsilva.

Numirea unei alte persoane în locul martorului Capanu George în funcţia de director al Direcţiei Silvice Bucureşti era benefică pentru demersurile realizate de Truică Remus privind punerea în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe, întrucât martorul s-a opus în mod constant retrocedării terenului forestier situat în Pădurea Snagov, considerând că Al României Paul nu este persoană îndreptăţită la retrocedare şi a refuzat orice dialog pe această temă cu Truică Remus, care a încercat să ia legătura cu el prin intermediul inculpatului Mușat Apostol.

Faptul că inculpaţii Truică Remus şi Muşat Apostol se aflau în relații de prietenie rezultă şi din depozițiile martorului Aparaschivei Cristian Relu, care a arătat că cel din urmă îl vizita pe primul acasă, aspecte recunoscute de altfel şi de inculpatul Muşat, care a menţionat că a participat la o petrecere organizată de Truică, fiind invitat şi cu alte ocazii la domiciliul acestuia (filele 53-59, vol. 4 d.u.p.).

Urmare influenței exercitate de Truică Remus, la datele de 26.06.2007 şi 14.08.2007, inculpatul Chiriac Theodor, în calitate de reprezentant al Direcţiei Silvice Bucureşti, prin adresele nr. 2850 şi nr. 3096, a solicitat Ocolului Silvic Snagov să procedeze la punerea în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe cu suprafața de 46,78 ha. pădure, situată în Snagov zona „Fundul Sacului".

Faptul că inculpatul Truică Remus și-a folosit influența pentru a obţine punerea în posesie cu privire la terenul forestier arătat rezultă și din faptul că acesta a asistat la discuţiile purtate de membrii comisiei constituite în acest scop în biroul primarului Muşat Apostol, deplasându-se efectiv şi la faţa locului pentru realizarea, în concret, a operaţiunii de predare-primire a suprafeţei de pădure, invocând, ca pretext, împrejurarea că bunul restituit se învecina cu proprietatea sa (depoziţiile martorilor Ene Mihail din 22.03.2016 şi 23.06.2017, Cucu Ionuţ din 26.02.2016, 20.10.2017 şi 26.06.2020, Cişman Marinescu Răzvan din 9.03.2016, menţinută în 18.12.2017).

Din probele administrate a rezultat, dincolo de orice îndoială, că inculpatul Truică Remus și-a folosit influența în mod real și pentru a obține retrocedarea imobilului Ferma Regală Băneasa. Astfel, după ce a aflat că Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor a solicitat completarea dosarului administrativ cu înscrisuri, a întreprins demersuri pentru a obține în mod fraudulos retrocedarea Fermei Regale Băneasa.

Sub acest aspect, s-a constatat că pentru a obține retrocedarea Fermei Regale Băneasa, cunoscând opoziția A.S.A.S și I.C.D.P.P., inculpatul Truică Remus a luat legătura cu directorul institutului, Horia Iliescu, pe care a reușit să îl convingă să susţină cererea de retrocedare prin oferirea unor avantaje materiale, iar ulterior, prin intermediul acestuia, a obținut o soluție favorabilă din partea consiliului de administrație.

În acest sens, martorul Oancea Florin a arătat că a fost chemat în biroul directorului Horia Iliescu, unde se aflau inculpații Truică Remus și Tal Silberstein, despre cel din urmă aflând că este consilierul de imagine a lui Tăriceanu. Percepţia martorului a fost aceea că cei doi au venit „pentru a impresiona și a-și arăta nivelul de influență."

Relevante în dovedirea influenței exercitate de Truică Remus asupra directorului ICDPP sunt și depozițiile martorului Aparaschivei Cristian Relu, care a precizat că între inculpatul Truică Remus și directorul Horia Iliescu au avut loc câteva întâlniri, atât la sediul ICDPP, cât și în afara institutului, la biroul lui Truică sau la Snagov, martorul făcând o descriere exactă a lui Horia Iliescu, respectiv un domn în vârstă, masiv, care se deplasa foarte greu.

În acelaşi sens sunt şi depoziţiile martorei A României Lia Georgia, care a aflat de la Truică Remus că a vorbit cu directorul institutului şi că acesta ar fi

mulțumit cu niște excursii la Monaco de care se va ocupa el (declarația din 6.05.2015).

După retrocedarea Pădurii Snagov și a Fermei Regale Băneasa, inculpatul Al României Paul Philippe, conform înțelegerii cu Truică Remus, a vândut cele două imobile SC Reciplia SRL prin contractele de vânzare-cumpărare autentificate sub nr. 3512 din 15.10.2007 (Pădurea Snagov) şi sub nr. 5 din 15.01.2009 (Ferma Regală Băneasa).

Înalta Curte a apreciat, în acord cu instanța de fond, că acțiunile inculpatului Truică Remus, de pretindere, realizate în perioada august - septembrie 2006 și de primire a bunurilor, la datele de 15.10.2007 (Pădurea Snagov) și 15.01.2009 (Ferma Regală Băneasa), în schimbul promisiunii de a-şi trafica influența pe lângă funcţionarii cu atribuţii în ce priveşte restituirea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, fac parte din conținutul infracțiunii unice de trafic de influență.

Astfel, din analiza coroborată a întregului material probator, astfel cum a fost expus anterior, rezultă cu certitudine că Truică Remus a promis inculpatului Al României Paul Philippe traficarea influenței pentru obținerea efectivă a bunurilor revendicate de acesta, deși cel din urmă nu era persoană îndreptățită la restituire, pretinzând în schimb transmiterea proprietății bunurilor retrocedate prin intermediul S.C. Reciplia S.R.L., acțiuni care se circumscriu conținutului constitutiv al infracțiunii de trafic de influență, faptă prevăzută de art. 257 Cod penal (1969), ce reprezintă lege penală mai favorabilă.

Inculpatul Truică Remus, în schimbul promisiunii traficării influenței pe lângă funcționarii publici competenţi să dispună asupra restituirii efective a bunurilor revendicate care au facut obiectul contractului de cesiune de drepturi (din 21.09.2006, preluat ulterior de contractul din 1.11.2006) și cu privire la care s-au purtat negocieri în perioada august - septembrie 2006, a urmărit obținerea celor două terenuri, Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, scop pe care l-a și realizat prin încheierea celor două contracte de vânzare-cumpărare prin care cumpărătorul de influență a transmis dreptul de proprietate asupra lor, ca plată a traficării influenței, acționând, sub aspect subiectiv, cu vinovăție sub forma intenției directe.

Susținerile inculpatului Truică Remus că nu fost nominalizați funcționarii față de care urma să-și exercite influența nu au nicio relevanță sub aspectul existenței infracțiunii de trafic de influență, având în vedere că, pentru îndeplinirea situației premisă, nu se cere ca funcționarul să fie determinat, ci important este ca actul pentru care se va interveni să fie precizat, or, în cauză, promisiunile sale au fost exprese, în sensul obținerii în proceduri administrative a celor două bunuri, Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, prin influența pe care urma să o exercite asupra funcționarilor publici, care s-a și realizat în fapt (Chiriac Teodor, reprezentant legal al Direcţiei Silvice Bucureşti și Iliescu Horia, director al ICDPP și membru în consiliul de administrație al institutului), aspecte confirmate de inculpatul Al României Paul Philippe şi de martorii A României Lia Georgia, Alexandroiu Mihaela Irina, Aparaschivei Relu Cristian, Oancea Florin, Capanu George și Cucu Ionuț.

Înalta Curte a constatat, contrar susținerilor apărării, că din probatoriul administrat rezultă în mod cert că, în perioada august - septembrie 2006, Al

României Paul Philippe s-a întâlnit cu inculpații Truică Remus şi Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela pentru a negocia condițiile încheierii contractului de cesiune din 21.09.2006 (ulterior contractul din 1.11.2006) care reprezenta, în fapt, o modalitate de ascundere a plății traficului de influență promis de Truică Remus cumpărătorului de influență, fiind fără relevanță sub aspectul existenței faptei și al antrenării răspunderii penale a inculpatului Truică Remus împrejurarea că nu s-a stabilit data și ora exactă când au avut loc aceste discuții între inculpați. Reperele temporale privind negocierile dintre cumpărătorul de influență și traficantul de influență vizează perioada august - septembrie 2006, anterior încheierii contractului ilicit de cesiune de drepturi din data de 21.09.2006 (și celui din 1.11.2006), iar inculpații nu au negat că au avut loc aceste întâlniri, chiar dacă Truică Remus nu a recunoscut scopul lor.

Susținerile inculpatului Truică Remus că la aceste negocieri nu a fost prezent și Al României Paul Philippe au fost infirmate de probele administrate, respectiv de declarațiile celui din urmă şi conținutul plângerilor penale și al denunțului pe care le-a formulat, ale inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela şi ale martorilor A României Lia Georgia, Leți Octavian, Cuniță Mihaela, Aparaschivei Relu Cristian şi Poenaru Liviu, ale căror susţineri au fost dezvoltate pe larg anterior.

În ceea ce privește apărarea inculpatului privind caracterul licit al contractului de cesiune de drepturi, dedus din menționarea plății în avans a sumei de 4 milioane de euro pentru cedent, Înalta Curte, în acord cu instanța de fond, a reținut că acest fapt nu conduce la inexistența infracțiunii de trafic de influență, întrucât nu înlătură înțelegerea frauduloasă dintre părți realizată în perioada august - septembrie 2006, constând în promisiunea traficării influenței asupra funcționarilor implicaţi în retrocedarea bunurilor în schimbul transmiterii dreptului de proprietate asupra acestora. Mai mult, prețul stabilit a fi plătit cedentului din valoarea bunurilor ce urmau a fi obţinute (procente de 20% și 50 %), dar și avansul achitat confirmă caracterul ilicit al înțelegerii, având în vedere valoarea ridicată a bunurilor revendicate, în condițiile în care în cadrul procedurilor administrative şi judiciare nu era necesară plata unor taxe.

Față de toate aceste argumente, nu au putut fi primite criticile apelantului inculpat Truică Remus referitoare la inexistența faptei de trafic de influență, cu consecinţa pronunțării unei soluții de achitare, întemeiată pe dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. a Cod procedură penală.

Nu a putut fi primită nici critica formulată în subsidiar de inculpatul Truică Remus referitoare la intervenirea prescripției răspunderii penale în ceea ce privește infracțiunea de trafic de influență, întrucât termenul de prescripție a răspunderii penale se calculează de la momentul primirii bunurilor pretinse iniţial, acţiune ce se integrează în mod natural, aşa cum s-a arătat, în conţinutul constitutiv al infracţiunii unice de trafic de influenţă, respectiv de la data de 15.01.2009, când s-a încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr. 5 privind Ferma Regală Băneasa între inculpatul Al României Paul şi S.C.Reciplia S.R.L., societate deţinută de Reciplia Ltd., controlată la rândul său de firmele offshore în care era acţionar inclusiv inculpatul Truică.

Prin urmare, în raport de această dată, termenul general de prescripţie a răspunderii penale prevăzut de art. 122 lit. c Cod penal (1969), de 8 ani, nu s-a

împlinit până la data când s-a dispus de către procuror efectuarea în continuare a urmăririi penale faţă de inculpat, iar termenul special al prescripției, de 12 ani, calculat potrivit art. 124 Cod penal (1969), s-ar împlini la 15.01.2021, aşadar ulterior soluţionării definitive a cauzei.

Argumentele invocate de apărare privind Decizia nr. 5/2019 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii nu au putut fi primite, întrucât, aşa cum s-a menţionat explicit în cuprinsul său, decizia vizează exclusiv infracțiunile simple ce constau într-o singură acțiune sau inacțiune, care prezintă particularitatea producerii unei pagube ori realizarea unui folos necuvenit pe o perioadă de timp. Or, în speţă, pretinderea foloaselor a fost urmată de primirea acestora, fiind vorba aşadar de mai multe acţiuni, prevăzute ca modalități alternative în textul de incriminare şi care se integrează într-o unitate naturală de infracțiune.

În ceea ce privește Decizia nr. 16/2016 pronunțată de completul specializat pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, Înalta Curte a constatat, pe de o parte, că aceasta se referă la infracțiunea de spălare a banilor, iar pe de altă parte, că problema ridicată a vizat existenţa unei pluralităţi sau unităţi de infracţiune în cazul comiterii mai multor acţiuni prevăzute alternativ în norma de incriminare. Or, în speţă, este fără dubiu că suntem în prezenţa unei unităţi naturale de infracţiune, astfel încât decizia invocată nu prezintă relevanţă în legătură cu stabilirea momentului de la care începe să curgă termenul de prescripţie a răspunderii penale.

1. b). În ce priveşte apelul declarat de **inculpata S.C.Reciplia S.RL.**, Înalta Curte, analizând cu prioritate critica referitoare la nepronunţarea asupra faptei de trafic de influență, astfel cum a fost descrisă în actul de sesizare, şi-a însuşit argumentele instanţei de fond cu privire la acuzația adusă acestei inculpate, însă în limitele arătate în continuare şi a constatat că în mod corect a fost cenzurată situaţia de fapt descrisă în rechizitoriu și reținută vinovăția persoanei juridice în săvârșirea infracţiunii de corupţie ce a făcut obiectul trimiterii în judecată.

Contrar celor susținute de apărare, Înalta Curte a constatat că împrejurările faptice reținute de instanța de fond în legătură cu activitatea infracțională desfășurată de inculpata SC Reciplia SRL, prin prisma acțiunilor realizate de reprezentantul său de fapt, în numele și interesul acesteia, constând în aceea că, prin intermediul inculpatului Truică Remus, a pretins în perioada august - septembrie 2006 şi, apoi, a primit, la 15.10.2007 şi, respectiv, la 15.01.2009, de la inculpatul Al României Paul Philippe, bunurile Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa, în schimbul promisiunii exercitării influenţei asupra funcţionarilor publici competenţi să dispună asupra retrocedării acestor imobile, nu exced limitelor și obiectului cauzei deduse judecății, chiar dacă, în opinia judecătorului de prim grad de jurisdicție, cumpărătorul de influență era persoană îndreptățită la restituire, argument pe care instanța de control judiciar nu l-a considerat întemeiat, astfel cum s-a arătat în cele ce preced și cum se dezvoltă cu ocazia analizării infracțiunii de cumpărare de influență săvârşită de inculpatul Al României Paul Philippe.

În descrierea faptei, la secțiunea „ în drept” din actul de sesizare, procurorul face referire atât la modalitatea de acțiune a inculpatei descrisă în

mod detaliat la pct. 1, cât și la continuarea activității infracționale de către SC Reciplia SRL, în perioada 1.11.2006 - sfârșitul anului 2013, întrucât a apreciat că infracțiunea de trafic de influență a fost comisă în formă continuată. Or, instanța de fond în mod corect a schimbat încadrarea juridică dată faptei prin înlăturarea dispozițiilor art. 35 alin. 1 Cod penal (încheierea din 17.05.2019), argumentele fiind identice cu cele relevate în cazul inculpatului Truică Remus și care au fost însușite de instanța de control judiciar, astfel cum s-a arătat în considerentele deciziei.

Faptul că instanța de fond a apreciat că inculpatul Al României Paul Philippe era persoană îndreptățită la retrocedarea bunurilor ce au făcut obiectul contractului de cesiune de drepturi nu a condus la reținerea unei alte acuzații decât cea descrisă în actul de sesizare, întrucât infracțiunea de trafic de influență poate fi comisă și dacă promisiunea de a-și folosi influența vizează obținerea unui bun la care cumpărătorul de influență era îndrituit. Atunci când a analizat existența infracțiunii de trafic de influență, în raport de criticile formulate de inculpați, instanța de fond a făcut referire la acțiunile desfășurate de inculpatul Truică Remus în numele societății Reciplia SRL, al cărei reprezentat legal era, în fapt, în considerarea împrejurării că inculpatul Al României Paul Philippe era persoană îndreptățită la retrocedare, însă a apreciat că și în măsura în care nu ar fi fost persoană îndrituită, acțiunile întreprinse de reprezentantul acesteia se circumscriu actelor de promisiune și primire a bunurilor în schimbul traficului promis și realizat.

Pe cale de consecință, activitățile reținute de instanța de fond în sarcina inculpatului Truică Remus și, implicit, a persoanei juridice Reciplia SRL, nu exced situației de fapt descrise în actul de sesizare, apreciindu-se, prin urmare, că nu se impune trimiterea cauzei spre rejudecare, așa cum s-a solicitat de către apărare.

Totodată, reținerea de către instanța de control judiciar a situației de fapt stabilite de acuzare, în sensul că inculpatul Al României Paul Philippe nu era îndreptățit la retrocedarea bunurilor revendicate, nu a condus la aprecierea că se realizează o judecată a inculpatei SC Reciplia SRL pentru o altă faptă direct în calea de atac a apelului și se încalcă, astfel, principiul dublului grad de jurisdicție ce guvernează procesul penal, având în vedere că, în fața instanței de fond, au fost readministrate probele din cursul urmăririi penale, solicitate de inculpați și celelalte părți, parte din ele fiind readministrate şi în faza apelului, iar soluția a fost pronunțată în raport cu toate aceste elemente probatorii. De asemenea, judecătorul fondului a analizat ambele situații factuale (cea reținută de acuzare și cea reținută de instanța de fond) și a apreciat că acestea susțin, în egală măsură, existența infracțiunii de trafic de influență, indiferent dacă cumpărătorul de influență era sau nu persoană îndreptățită la retrocedare.

În ceea ce privește infracțiunea de trafic de influență reținută în sarcina inculpatei SC Reciplia SRL, instanţa de apel a constatat că probatoriul administrat atât în cursul urmăririi penale, cât și al cercetării judecătorești în fond şi în apel, face dovada certă că, în perioada august - septembrie 2006, reprezentantul în fapt al acesteia, Truică Remus, a pretins în numele și interesul societății imobilele Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, pe care ulterior, la datele de 15.10.2007 și de 15.01.2009, inculpata persoană juridică le-a primit

de la Al României Paul Philippe, în schimbul promisiunii de a-şi exercita influența asupra funcționarilor publici competenți să dispună cu privire la retrocedarea celor două terenuri.

Având în vedere că inculpatul Truică Remus a fost cel care a reprezentat SC Reciplia SRL în raporturile cu cumpărătorul de influență, promiţându-i acestuia cu ocazia negocierii contractului de cesiune de drepturi traficarea influenței pe lângă funcționarii publici implicaţi în restituirea efectivă a bunurilor (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa), influență pe care a și realizat-o, instanța de control judiciar a apreciat că toate argumentele expuse la pct. IV.1.a). sunt pe deplin aplicabile și în cazul inculpatei persoană juridică.

Pentru a se aprecia asupra posibilității angajării răspunderii penale a inculpatei Reciplia SRL, au fost avute în vedere câteva considerații de ordin teoretic, raportat și la argumentele invocate de apărare în susținerea motivelor de netemeinicie a hotărârii atacate.

În conformitate cu prevederile art. 135 alin. 1 Cod penal, care stabilesc sfera de incidență a răspunderii penale a persoanei juridice, s-a constatat că aceasta poate fi angajată pentru infracțiunile săvârșite în realizarea obiectului de activitate sau în interesul ori în numele persoanei juridice.

Din analiza cerințelor alternative impuse de norma penală rezultă că pentru a putea aprecia că infracțiunea a fost săvârșită în realizarea obiectului de activitate al persoanei juridice, la momentul săvârșirii infracțiunii, agentul trebuie să se afle în exercițiul unei atribuții de serviciu, cu alte cuvinte, să aibă calitatea de organ sau reprezentant al ei pentru a putea acționa în numele acesteia. Prin urmare, pentru a se putea vorbi de răspunderea penală a persoanei juridice este necesar ca cel care acționează în numele ei să aibă calitatea de prepus, în sens larg, noțiune care include și calitatea de organ sau reprezentat al acesteia.

Sub aspectul celei de-a treia cerințe, s-a constatat că, într-o interpretare subiectivă, se impune a se dovedi că agentul/reprezentantul persoanei juridice a acționat cu intenție calificată de scopul obținerii unui profit pentru persoana juridică, cu alte cuvinte, a urmărit să dobândească un folos pentru aceasta.

Pornind de la aceste considerații teoretice, instanța de control judiciar a reținut că inculpatul Truică Remus, la momentul promisiunii traficării influenței, a acționat ca reprezentant al SC Reciplia SRL, având în vedere că, la data încheierii contractelor de cesiune de drepturi din 21.09.2006 și 1.11.2006, a avut mandat de reprezentare din partea administratorului Reciplia SRL, Sandra Merloni Horemans (cel din data de 14.09.2006, în baza căruia putea să negocieze termenii și condițiile cu privire la cesiunea de drepturi, să formuleze, să depună orice tip de cereri în fața terților, notarului public sau autorităților competente și cel ulterior, din 7.11.2006, prin care a fost împuternicit să deschidă un cont bancar în lei, în numele societății).

Mai mult, din înscrisurile aflate la dosar, rezultă că inculpatul Truică Remus, alături de Tal Silberstein, Steinmetz Benyamin și Shimon Shevez, controlau Reciplia SRL prin intermediul firmelor offshore (Riverside Real Estate Corp., înregistrată în Insulele Virgine Britanice în care controlul era deținut de Steinmetz Benyamin cu 87,8%, Truică Remus cu 7,8% și STG Ventures LTD. cu 4,4%, societate în care asociați erau Tal Silberstein și Shimon

Shevez). Structura acestui parteneriat s-a modificat în anul 2010, când inculpatul și-a înstrăinat părțile sociale deținute în STG Ventures LTD către societatea Doorbel Trading LTD, ce aparținea martorului Radu Dimofte (filele 212, vol. 38 și 140, vol. 29).

Faptul că inculpatul Truică Remus a acționat la momentul negocierilor privind contractul de cesiune în numele SC Reciplia SRL este confirmat și de Al României Paul Philippe, care a arătat în mod constant că, inițial, nu a cunoscut că în cadrul Reciplia SRL mai sunt și alți asociați în afara lui Remus Truică și a aflat despre ceilalți parteneri israelieni după vânzarea terenurilor, în același sens fiind și depozițiile martorelor A României Lia Georgia şi Alexandroiu Mihaela Irina.

În susținerea acestei aprecieri este și conținutul plângerii penale înregistrată la parchet la 23.01.2015 în care inculpatul Al României Paul Philippe a precizat că a încheiat contractul de cesiune de drepturi cu Reciplia SRL *„al cărei unic asociat este domnul Truică Remus”*.

Și martorii Dimofte Radu și Aparaschivei Relu Cristian au menţionat că de SC Reciplia SRL, în perioada 2006-2010, s-a ocupat inculpatul Truică Remus. În plus, martorul Dimofte Radu a menţionat că abia după ce l-a cunoscut pe Steinmetz Benyamin a aflat că Reciplia este a sa, că la momentul când a discutat cu Truică despre preluarea părților sociale deținute în Reciplia nu a cunoscut parteneriatul societății, percepându-l pe Truică, în urma discuțiilor cu Steinmetz Benyamin, ca fiind un administrator al societății împreună cu Tal Silberstein.

S-a apreciat că toate aceste elemente probatorii fac dovada că inculpatul Truică Remus a realizat promisiunea traficării influenței și pretinderea bunurilor ce fac obiectul contractului de cesiune de drepturi ***în calitate de reprezentant al SC Reciplia SRL (în numele și interesul societății),*** iar ulterior, după dobândirea imobilelor Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, ***persoana juridică în numele căreia a acţionat inculpatul a primit bunurile retrocedate, fiind îndeplinite condițiile răspunderii penale a inculpatei Reciplia SRL,*** astfel cum sunt reglementate de dispozițiile art. 135 Cod penal şi, prin urmare, criticile inculpatei privind inexistența faptei sunt neîntemeiate.

Având în vedere că reprezentanții SC Reciplia SRL au dat un mandat de reprezentare în negocierea contractului de cesiune de drepturi inculpatului Truică Remus, că scopul încheierii contractului a vizat obținerea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, deşi nu era persoană îndreptățită, iar în realizarea acestuia, în calitate de reprezentant de fapt al SC Reciplia SRL, Truică Remus a pretins și primit în patrimoniul societății terenurile Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, în schimbul promisiunii traficării influenței asupra funcționarilor publici cu atribuţii în retrocedarea bunurilor, s-a constatat, contrar susţinerilor apelantei inculpate, că persoana juridică a acționat, prin intermediul reprezentantului său, cu forma de vinovăție cerută de norma de incriminare, respectiv cu intenție directă.

Acuzarea nu a reținut că societatea Reciplia SRL a fost înființată în scopul săvârșirii de infracțiunii, astfel cum în mod eronat a relevat instanța de fond, prin implicarea societății creându-se o aparență de legalitate pentru înțelegerea frauduloasă care a stat la baza încheierii contractului de cesiune de drepturi ce

reprezenta în realitate o modalitate de plată pentru cumpărarea și traficul de influență în varianta acceptată de părți. Realizarea celor două modalități normative alternative de comitere a infracţiunii de trafic de influență, pretindere și primire, de către inculpatul Truică Remus, în calitate de administrator de fapt, au fost în interesul acestei societăți, iar prin dobândirea, la 15.10.2007 și 15.01.2009, a bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, persoana juridică a obținut avantaje patrimoniale, astfel că între acțiunile ce compun latura obiectivă și urmarea imediată există o legătură de cauzalitate, fiind îndeplinite, contrar susținerilor apărării, elementele de tipicitate ale infracțiunii analizate.

Astfel cum s-a reținut în baza probatoriului administrat, după retrocedarea Pădurii Snagov și a Fermei Regale Băneasa, inculpatul Al României Paul Philippe, conform înțelegerii cu inculpatul Truică Remus, în calitate de administrator de fapt al SC Reciplia SRL, a transmis proprietatea terenurilor către aceasta din urmă prin contractele de vânzare-cumpărare autentificate sub nr. 3512 din 15.10.2007 (Pădurea Snagov) şi sub nr. 5 din 15.01.2009 (Ferma Regală Băneasa).

Prin urmare, având în vedere argumentele expuse pe larg la analizarea infracțiunii de trafic de influență reținută în sarcina inculpatului Truică Remus și în considerarea aspectelor particulare arătate în cele ce preced, Înalta Curte a constatat că pretinderea de către inculpatul Truică Remus, în perioada august - septembrie 2006, în numele inculpatei SC Reciplia SRL, și primirea de către societate, la datele 15.10.2007 și 15.012009, a bunurilor imobile (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa) de la inculpatul Al Românei Paul Philippe, în schimbul promisiunii traficării influenței asupra funcționarilor publici cu atribuţii în retrocedarea terenurilor, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență, prevăzută de art. 257 alin. 1 Cod penal (1969), ce constituie lege penală mai favorabilă în cazul inculpatei persoană juridică.

S-a apreciat că susținerile apărării în sensul că SC Reciplia SRL era o societate cu scop special și că avea o justificare economică nu au nicio relevanță sub aspectul răspunderii penale a persoanei juridice, din moment ce inculpatul Truică Remus a acționat în numele și interesul său atunci când a realizat acțiunea de pretindere a imobilelor, în schimbul promisiunii realizării influenței asupra funcționarilor publici implicaţi în procedura de restituire a bunurilor ce au făcut obiectul contractului de cesiune din 1.11.2011, terenurile intrând ulterior în patrimoniul SC Reciplia SRL, societate deţinută de Reciplia Ltd., controlată la rândul său de firmele offshore în care era acţionar inclusiv inculpatul Truică.

Așa cum s-a arătat în cele ce preced, antrenarea răspunderii penale a persoanei juridice este determinată de săvârșirea de către un reprezentant al acesteia, în numele și interesul ei, a unei fapte penale în realizarea obiectului său de activitate ori în interesul acesteia, fiind fără relevanță că societatea și-a îndeplinit obligațiile fiscale către bugetul de stat şi a angajat colaboratori externi pentru consultanță în diferite domenii (fiscal, imobiliar), astfel cum s-a invocat de către apărare.

Cât privește caracterul ilicit al contractului de cesiune, contrar susținerilor apărării, instanța de control judiciar a reținut că, în conținutul și concluziile

raportului de *due diligence*, au fost identificate elemente care ridicau serioase dubii cu privire la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptăţită la retrocedare, aspecte cunoscute de reprezentanții Reciplia și care confirmă o dată în plus că inculpatul Truică Remus și-a folosit influența pentru a determina funcționarii publici cu atribuţii în procedura administrativă de restituire să își îndeplinească necorespunzător îndatoririle de serviciu, aceasta fiind singura modalitate posibilă pentru a se obţine bunurile revendicate.

Într-adevăr, aşa cum a susţinut apărarea, contractul de cesiune de drepturi a fost rezultatul negocierilor dintre inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Al României Paul Philippe şi Truică Remus, însă cel din urmă a acţionat şi în calitate de reprezentant în fapt al S.C Reciplia S.RL., dovadă fiind faptul că înţelegerea s-a perfectat de cumpărătorul de influenţă cu această societate, în patrimoniul căreia au şi ajuns în final bunurile.

În ceea ce privește apărarea inculpatei privind caracterul licit al contractului de cesiune de drepturi dedus din menționarea plății în avans a sumei de 4 milioane de euro pentru cedent, Înalta Curte, în acord cu instanța de fond, a reținut că acest fapt nu conduce la inexistența infracțiunii de trafic de influență, întrucât nu înlătură înțelegerea frauduloasă dintre părţi realizată în perioada august - septembrie 2006, constând în promisiunea traficării influenței asupra funcționarilor implicaţi în retrocedarea bunurilor în schimbul transmiterii dreptului de proprietate asupra acestora. Mai mult, prețul stabilit a fi plătit cedentului din valoarea bunurilor ce urmau a fi obţinute (procente de 20% și 50%), dar și avansul achitat confirmă caracterul ilicit al înțelegerii, având în vedere valoarea ridicată a bunurilor revendicate, în condițiile în care în cadrul procedurilor administrative şi judiciare nu era necesară plata unor taxe.

Față de toate aceste argumente, nu au putut fi primite criticile apelantei inculpate SC Reciplia SRL referitoare la inexistența faptei de trafic de influență sau la lipsa vinovăției sale în comiterea infracţiunii ce i se impută, cu consecința pronunțării unei soluții de achitare, întemeiată pe dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. a sau lit. b teza a II-a Cod procedură penală.

În ceea ce privește susținerile apelantei în sensul că nu se poate angaja răspunderea sa penală întrucât aceasta nu era reglementată anterior lunii octombrie 2006, Înalta Curte a constatat că, până la introducerea în Codul penal (1969) a art.19[1], doctrina a dat o interpretare largă noțiunii de „ răspundere”, fiind privită ca obligație legală de a suporta consecințele unui fapt juridic penal, iar în sens restrâns, ca responsabilitate individuală, astfel că normele penale vizau deopotrivă condițiile în care o persoană fizică sau juridică poate fi trasă la răspundere penală.

Referitor la ultimul motiv de apel invocat de apelanta inculpată SC Reciplia SRL, Înalta Curte, faţă de dispoziţiile art. 122 alin. 3 Cod penal (1969), a făcut trimitere la aspectele reţinute anterior cu referire la critica similară formulată de inculpatul Truică Remus, constatând că nu sunt incidente dispoziţiile art. 16 alin. 1 lit. f teza a II-a Cod procedură penală.

Față de toate aceste considerente, Înalta Curte a respins, ca nefondat, apelul inculpatei S.C. Reciplia S.R.L.

1. c). Nefondată a fost apreciată şi **critica Parchetului privind greșita achitare de către instanţa de fond a inculpaților Roșu Robert Mihăiță, Tal**

Silberstein, Marcovici Marius Andrei, Mateescu Lucian Claudiu, Andronic Dan Cătălin şi **Steinmetz Benyamin** sub aspectul săvârşirii infracţiunii de trafic de influenţă, în forma autoratului sau, după caz, a complicităţii.

Astfel, în raport cu acuzaţiile aduse inculpaţilor Roşu Robert Mihăiţă, Tal Silberstein, în calitate de autori, Steinmetz Benyamin, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei şi Mateescu Lucian Claudiu, în calitate de complici, Înalta Curte a constatat că acţiunile imputate acestora s-au realizat ulterior consumării infracţiunii de trafic de influenţă care s-a produs la momentul negocierilor iniţiale dintre inculpaţii Truică Remus şi Al României Paul Philippe, înţelegerea ilicită fiind doar materializată în încheierea contractului de cesiune de drepturi prin care s-a stabilit preţul traficului - cumpărării de influenţă. Mai mult, în cazul inculpatului Steinmetz Benyamin, acuzarea a reţinut împrejurarea că acesta nu a fost cunoscut de cumpărătorul de influenţă decât în luna decembrie 2011, prin urmare, nu avea cum să ajute la traficarea vreunei influenţe, în condiţiile în care la acel moment Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa fuseseră deja remise, ca plată a traficului de influenţă promis şi realizat de inculpatul Truică Remus, inclusiv în numele şi interesul Reciplia SRL.

Prin urmare, acţiunile realizate de inculpaţii Roşu Robert Mihăiţă (începând cu luna septembrie 2006), Tal Silberstein (începând cu anul 2007), Steinmetz Benyamin (începând cu toamna anului 2006), Andronic Dan Cătălin (începând cu anul 2007), Marcovici Marius Andrei (începând cu anul 2007) şi Mateescu Lucian Claudiu (începând cu anul 2011) pentru a-l convinge pe inculpatul Al României Paul Philippe să nu rezilieze contractul de cesiune de drepturi, în contextul nemulţumirilor acestuia generate de împrejurarea că nu a primit sumele de bani promise din vânzarea celor două imobile revendicate şi că nu s-a reuşit dobândirea altor bunuri menţionate în convenţie, nu se circumscriu elementului material al infracţiunii de trafic de influenţă în forma autoratului sau a complicităţii, ci relevă, aşa cum s-a dezvoltat pe larg în secţiunea III a deciziei, apartenenţa lor la grupul infracţional organizat şi contribuţia la atingerea scopului acestuia.

Ca atare, soluţia de achitare a acestor inculpaţi pentru infracţiunea de trafic de influenţă este corectă, însă nu pentru motivele arătate de instanţa de fond, ci în considerarea argumentelor expuse anterior.

În ceea ce priveşte **temeiul juridic în baza căruia au fost dispuse soluţiile de achitare pentru infracţiunea de trafic de influenţă, criticat de apelanţii inculpaţi Marcovici Marius Andrei, Mateescu Lucian Claudiu** şi **Andronic Dan Cătălin**, Înalta Curte a constatat că faptele imputate acestora au fundamentat trimiterea lor în judecată atât pentru infracţiunea de trafic de influenţă, cât şi pentru cea de constituire a unui grup infracţional organizat, situaţie care, de altfel, este incidentă şi în privinţa intimaţilor inculpaţi Roşu Robert Mihăiţă, Tal Silberstein şi Steinmetz Benyamin.

Aşa cum s-a reţinut detaliat în considerentele deciziei, aceste fapte există, în materialitatea lor, dar nu se circumscriu decât infracţiunii de constituire a unui grup infracţional organizat, astfel încât nu este incident temeiul de achitare prevăzut de art. 16 alin. 1 lit. a Cod procedură penală, cum au solicitat apelanţii inculpaţi cu referire la infracţiunea de trafic de influenţă.

Față de considerentele expuse anterior, s-a apreciat că o analiză a criticii apelantului inculpat Marcovici Marius Andrei referitoare la intervenirea prescripției răspunderii penale, cu consecinţa pronunțării unei soluții de încetare a procesului penal, nu se mai justifică.

2. Cu privire la criticile formulate de apelantul inculpat Al României Paul Philippe în legătură cu infracţiunea de cumpărare de influenţă, s-a constatat că acestea sunt neîntemeiate, pentru considerentele arătate în continuare.

În urma propriului examen al actelor și lucrărilor dosarului, Înalta Curte a constatat că, în mod întemeiat, instanța de fond a apreciat că fapta inculpatului Al României Paul Philippe care, în perioada august - septembrie 2006, a promis inculpatului Truică Remus o cotă parte importantă din valoarea bunurilor revendicate, în schimbul influenţei pe care acesta urma să o exercite asupra funcţionarilor publici implicaţi în procedura administrativă de retrocedare și care a remis ulterior, la datele de 15.10.2007 şi 15.01.2009, către SC Reciplia SRL, cele 2 imobile restituite (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa), constituie infracţiunea de *cumpărare de influenţă*, prevăzută de art. 6^1 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, forma în vigoare la data faptelor și care reprezintă lege penală mai favorabilă pentru apelantul inculpat.

Deși concluzia la care a ajuns instanța de fond privind vinovăţia inculpatului Al României Paul este corectă, Înalta Curte nu a putut reţine argumentul că acesta era persoană îndreptățită la retrocedarea bunurilor revendicate, sub acest aspect fiind făcute câteva precizări în legătură cu interesul inculpatului pentru cumpărarea de influență în vederea obţinerii acestora.

Astfel, prin sentința nr. 132 din 6 februarie 1955 a Tribunalului de la Lisabona, reclamantul Mircea Grigorie Lambrino, tatăl lui Al României Paul Philippe, a fost declarat fiul legitim al lui Carol al II-ea, moștenitor al defunctului rege, hotărâre ce a fost recunoscută în România după o perioadă mare de timp și parcurgerea mai multor cicluri procesuale, prin decizia civilă nr. 954 din 14.02.2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 5696/2/2009 (filele 11-70, vol. 64 d.u.p.).

Până la finalizarea procedurii de exequatur, inculpatul Al României Paul Philippe a introdus, în nume propriu, prin intermediul executorului judecătoresc, mai multe cereri și notificări în baza Legii nr. 10/2001 pentru retrocedarea unor bunuri imobile la care se considera îndreptățit, printre care Ferma Regală Băneasa și Pădurea Snagov, deși tatăl său Mircea Grigorie era în viață la momentul formulării acestora (decesul lui producându-se în ianuarie 2006) şi nu-l împuternicise să facă astfel de demersuri. În susţinerea cererilor de reconstituire a dreptului de proprietate, inculpatul Al României Paul Philippe a invocat, initial, cumpărarea drepturilor succesorale ale lui Monique Urdărianu, pretinsă legatară a Elenei Lupescu, soția supraviețuitoare a lui Carol al II-lea, iar ulterior, calitatea sa de moştenitor al lui Carol al II-lea, ca nepot de fiu.

După abdicarea sa și plecarea în exil în anul 1940, întreaga avere a acestuia a fost pusă sub sechestru, ca efect al Decretului-lege nr. 3767/1940, cu consecinţa pierderii dreptului de exercitare a oricăror prerogative asupra ei, situaţie care nu s-a schimbat până la instaurarea regimului comunist.

Ulterior, prin Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, s-a constatat că anumite bunuri imobile nu au aparținut în mod legal lui Carol al II-lea și a fost obligat să le restituie statului în starea în care se aflau, printre acestea regăsindu-se, în tot sau în parte, și cele două imobile ce fac obiectul prezentului dosar, Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa (filele 187-219, vol. 27 d.u.p.).

Prin Decretul nr. 38 din 26.05.1948, bunurile reprezentând Domeniul Coroanei și cele folosite sau administrate sub denumirea de Casa Regală și aflate în proprietate fostului Rege Mihai I au trecut în proprietatea statului, fiind enumerate în Decizia Consiliului de Miniștri din 18.06.1948, enumerare în care nu se regăsesc însă bunurile precizate în conținutul Deciziunii nr. 1/1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care se aflau deja în proprietatea statului (fila 142, vol. 27 d.u.p.).

Inculpatul Al României Paul Philippe a avut încă de la început reprezentarea că nu este persoană îndreptățită la retrocedare, astfel că, în lipsa unei procuri de la tatăl său Carol Mircea Grigorie, care nu a făcut niciun demers în acest sens, a obținut mai multe înscrisuri pentru a crea aparența de legitimitate a acţiunilor pe care le-a întreprins, respectiv contractul de vânzare-cumpărare a drepturilor succesorale, contractul de donație cu privire la aceleași drepturi, certificate prin care se atestă calitatea de moștenitor a lui Mircea Grigorie după Carol al II-lea și a inculpatului după tatăl său.

Astfel, din înscrisurile puse la dispoziție de biroul notarial și declarațiile martorei Burlacu (fostă Năstase) Daniela Laura, avocat, rezultă că, la încheierea contractului de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale, în România nu era deschisă procedura succesorală după Elena Lupescu sau Carol al II-lea, iar martora a acceptat la solicitarea inculpatului al României Paul Philippe să fie mandatara lui Monique Urdărianu, pe care nu o cunoștea, sens în care la notar doar a semnat contractul, fără să cunoască clauzele sau să negocieze vreun preț (filele 277-282, vol. 6 d.u.p.).

Deschiderea procedurii succesorale după Elena Lupescu s-a făcut abia la data de 23.09.2002, tot la solicitarea inculpatului Al României Paul Philippe și tot prin intermediul martorei Burlacu (fostă Năstase) Daniela Laura, deşi nu avea procură în acest sens. La notar a fost prezentă și martora A României Lia Georgia, la acel moment Triff Lia Georgia, care a declarat că a cunoscut-o pe Elena Lupescu și că aceasta nu a avut moștenitori, deşi la data de 29.06.1977, când a decedat cea din urmă, nici nu-l cunoscuse încă pe viitorul soţ, inculpatul Al României Paul (fila 297, vol. 63 d.u.p.).

Acest demers al inculpatului Al României Paul Philippe a fost determinat de faptul că nu putea justifica calitatea lui Monique Urdărianu în procesul de exequatur și de necesitatea de a obține înscrisuri preconstituite, pe care urma să le folosească în procedurile de revendicare a bunurilor ce pretindea că ar fi aparținut lui Carol al II-lea și Elenei Lupescu.

Din înscrisurile aflate la dosar rezultă că la data de 13.02.2002 inculpatul Al României Paul Philippe a depus, prin intermediul Biroului executorului judecătoresc Stăiculescu Dumitru, 10 notificări către diverse autorităţi, printre acestea aflându-se şi cele adresate Primăriei mun. București și Regiei Naționale a Pădurilor, prin care a solicitat în nume propriu restituirea în natură a Fermei

Regale Băneasa şi a Pădurii Snagov, fără a depune însă înscrisuri care să ateste calitatea sa de persoană îndreptățită la retrocedare.

Tot ca urmare a demersurilor întreprinse prin formularea cererilor de retrocedare, inculpatul a obținut și certificatul de calitate de moștenitor legal al lui Mircea Grigorie după Carol la II-lea (certificat autentificat sub nr. 55 din 26 mai 2005 la BNP Popa Carmen Marilena) și cel privind calitatea sa de moștenitor de pe urma defunctului Mircea Grigorie.

Toate aceste elemente fac dovada că inculpatul Al României Paul Philippe cunoștea împrejurarea că nu era îndreptățit să obţină bunurile pretins a fi aparținut lui Carol al II-lea, în susținerea acestei aprecieri fiind depozițiile martorilor Poenaru Liviu şi Burlacu (fostă Năstase) Daniela Laura, precum şi corespondența dintre inculpat și avocatul Igreț Ioan, care l-a reprezentat în diferite proceduri judiciare sau administrative.

Astfel, din declarația martorului Poenaru Liviu rezultă că inculpatul Al României Paul Philippe i-a prezentat ambele contracte, de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale și de donație, cu privire la același drepturi, fiind autentificate la același notar, iar la întrebarea martorului de unde le are, a răspuns că „rezolvat-o” să fie bine și i-a cerut sfatul care dintre înscrisuri să-l folosească pentru a revendica bunurile, acesta sfătuindu-l să uzeze de actul de vânzare. Martorul a mai arătat că în procesul de exequatur a reprezentat-o și pe Monique Urdărianu, moștenitoare testamentară a Elenei Lupescu, dar nu a văzut testamentul acesteia, cititind doar actul de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale (filele 547-554, vol. 7 d.u.p.).

În susținerea depozițiilor martorului Poenaru Liviu sunt înscrisurile aflate la dosar, din care rezultă că în procedura de exequatur inculpatul Al României Paul Philippe a depus contractul de donație, iar în cea de revendicare a bunurilor actul de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale, deși ambele înscrisuri vizau aceleași drepturi, aspect ce susține aprecierea că inculpatul cunoștea că nu este persoană îndreptățită la retrocedare și își preconstituia actele necesare în susținerea cererilor de retrocedare formulate (filele 304-311, vol. 26 d.u.p.).

Martora Burlacu (fostă Năstase) Daniela Laura a arătat că, la momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale, în România nu fusese deschisă succesiunea după Elena Lupescu sau Carol al II-lea, iar aceasta a acceptat, la solicitarea inculpatului Al României Paul Philippe, să fie mandatarul lui Monique Urdărianu, pe care nu o cunoștea, la notar semnând doar contractul fără să cunoască clauzele sau să negocieze vreun preț. Totodată, martora a declarat că, la solicitarea inculpatului, a întreprins demersuri pentru deschiderea succesiunii după Elena Lupescu, în baza aceleiași procuri pe care a folosit-o și la vânzarea de drepturi succesorale, iar martora A României Lia Georgia a declarat în faţa notarului, sub numele de Triff Lia Georgia, că a cunoscut-o pe Elena Lupescu și aceasta nu a avut moștenitori. În opinia martorei, Al României Paul Philippe nu era îndreptățit la retrocedarea Fermei Regale Băneasa, bazându-se pe un act din care rezulta că acest imobil nu a aparținut Elenei Lupescu, ci familiei regale.

Inculpatul Al României Paul Philippe a efectuat toate aceste activități ilicite prin intermediul mai multor avocați sau mandatari și, deși cunoștea că nu este persoană îndreptățită, a acceptat chiar și demersuri ilegale, astfel cum

rezultă din corespondența purtată cu avocatul Igreț Ion, care i-a comunicat că: *„de la prima discuţie v-am adus la cunoştinţă că nu aveţi dreptul să recuperaţi în baza Legii nr. 10/2001 nicio fostă proprietate Elena Lupescu, deoarece Legea 10/2001 se aplică doar imobilelor intravilane preluate abuziv în PERIOADA 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, ori toate proprietăţile Prinţesei Elena au fost expropriate în anul 1941, deci sunt excluse de la restituire. Cele extravilane, pe lângă că sunt excluse de la restituire, conform Legii 10/2001, dar sunt excluse de la restituire şi pentru faptul că nu au fost cerute în baza Legii 18/1991. În ceea ce priveşte fostele proprietăţi ale Regelui Carol, în afara celor 500 m.p. din Parcul Jianu, nu se mai poate recupera nimic deoarece sunt terenuri extravilane şi nu au fost cerute în termen, în baza Legii nr. 18/1991. Complexul Peleş şi celelalte, lăsate prin testament Regelui Mhai, sunt ale acestuia şi recuperarea lor se poate face numai prin instanţele de judecată, şansele fiind minime. Cunoscând toate cele arătate mai sus, v-am cerut acordul să contactez eventuale persoane interesate în a le ceda dreptul dumneavoastră incert în schimbul unor sume de bani.* ***Aţi spus că nu vreţi să ştiţi ce ilegalităţi se fac pentru recuperare*** *şi aţi fost de acord cu cedarea drepturilor litigioase pentru terenul Snagov contra sumei de 600.000 USD şi cu cedarea drepturilor asupra terenului din Băneasa contra sumei de un milion de dolari SUA sau a unui teren de 5 ha în zona Pipera, în vederea valorificării lui. Pentru toate afirmaţiile de mai sus am dovezi provenind de la dumneavoastră (...)”* – fila 494, vol. 30 d.u.p.

În pofida demersurilor efectuate în perioada 2002-2005, inculpatul Al României Paul Philippe nu a reușit să dobândească bunurile revendicate, astfel că a încercat să intre în contact cu oameni cu influență în lumea politică și care dispuneau de resurse financiare, care, în schimbul cedării unei părți din aceste bunuri, urmau să-și folosească influența pe lângă funcționarii implicaţi în soluţionarea cererilor de retrocedare formulate de inculpat.

Astfel, în cursul anului 2005, inculpatului Al României Paul Philippe i-a fost recomandată Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela ca fiind o persoană cu relații și influență, iar aceasta i-a promis inculpatului că prin relațiile sale îl va ajuta să recupereze bunurile, în schimbul unui procent de 35% din valoarea acestora

Relevante în acest sens sunt declaraţiile inculpatului Al României Paul Philippe și ale martorei A României Lia Georgia în care au arătat că Nela Păvăloiu le-a fost prezentată ca fiind o persoană cu relații, care îl poate ajuta pe inculpat să-și recupereze proprietățile, chiar aceasta făcând referire la faptul că îl cunoaște pe primarul de la Snagov pe care l-a vizitat de câteva ori, iar Al României Paul Philippe a fost de acord cu încheierea contractului de mandate (filele 234-245, vol. 3 d.u.p., filele 179 - 195 vol. 5 d.u.p.).

În acelaşi sens, martorul Poenaru Liviu a arătat că știe de la inculpat că Păvăloiu Nela are relații în lumea politică, dar fără a face referire la un politician anume, însă din zvon public cunoştea că aceasta are o relație apropiată cu Mircea Ionescu Quintus.

Astfel, între inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în calitate de reprezentant al SC Ilko Star SRL, și inculpatul Al României Paul Philippe s-a încheiat, la data de 30.10.2005, un contract de mandat prin care societatea se obliga să acorde asistență de specialitate în procedurile de restituire a bunurilor

inițiate de cesionar, în schimbul unui procent din suma obținută din vânzarea bunurilor sau cotă parte în natură din aceste bunuri (filele 27-28, vol. 70 d.u.p.). Ulterior, un contract cu același obiect și aceleași obligații a fost autentificat la notarul public Maria Magdalena Terovan, sub nr. 5 din 13.01.2006 (filele 29-33, vol. 70 d.u.p.) prin care plata mandatarului a fost stabilită la valoarea de 30% din prețul de vânzare al bunului recuperat, contract modificat prin două acte adiționale, autentificate la același notar (filele 56-57, vol. 70 d.u.p.), în baza cărora au fost încheiate, ulterior, antecontractele de vânzare-cumpărare a unor părți din bunurile solicitate la retrocedare, corespunzătoare procentului de 30%.

Înțelegerea frauduloasă dintre inculpaţii Al României Paul Philippe și Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, concretizată în încheierea celor două contracte care, în realitate, reprezentau plata influenței promise de inculpată și promisiunea remiterii cotei de 35% din valoarea bunurilor obținute prin folosirea influenței de către inculpat (cumpărător de influență), a făcut obiectul cercetărilor în prezenta cauză, însă, ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale, s-a dispus o soluție de clasare față de cei doi inculpați.

În urma intervenţiilor efectuate la inculpaţii Muşat şi Jecu, preşedinţi ai comisiei locale Snagov şi a celei judeţene Ilfov pentru reconstituirea dreptului de proprietate, inculpata a obţinut retrocedarea, cu încălcarea dispoziţiilor legale, a terenului în suprafaţă de 46,78 ha. situat în Pădurea Snagov, fără a reuşi însă şi punerea în posesie, datorită opoziţiei ferme a directorului Direcţiei Silvice Bucureşti, martorul Capanu George.

Considerându-se depăşită de situaţie, inculpata a efectuat demersuri pentru a identifica persoane mai bine ancorate în lumea politică şi cu resurse financiare în vederea cesionării drepturilor asupra bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe.

În acest context, l-a contactat, inițial, pe martorul Dimofte Radu, cunoscut om de afaceri și interesat de proiecte imobiliare și, ulterior, pe Truică Remus, acesta din urmă aflând despre bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe cu ocazia negocierii unui antecontract de vânzare-cumpărare pentru o suprafață de 2 ha teren din Pădurea Snagov ce se învecina cu imobilul proprietatea sa din aceeaşi localitate.

La solicitările presante ale inculpatului Al României Paul Philippe de a obține bunurile revendicate într-un timp cât mai scurt și, implicit, anumite venituri din vânzarea acestora, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela i-a comunicat că are nevoie de oameni puternici, implicați în mediul politic, care să îl ajute în demersurile sale la autorități și i-a propus o întâlnire cu Truică Remus, pe care l-a prezentat ca fost consilier al lui Adrian Năstase și la acel moment consilier al lui Tăriceanu, un baron al localității Snagov unde deține o casă, fiind în relații apropiate cu primarul comunei și cu Sorin Roșca Stănescu, întâlnire care s-a și realizat după două, trei zile.

Relevante în acest sens sunt și declaraţiile inculpatului Al României Paul Philippe, în care precizează că l-a întâlnit prima dată pe Truică Remus la hotelul Howard Johnson, fiindu-i prezentat de Nela Păvăloiu ca fost consilier al lui Năstase și consilier al lui Tăriceanu în domeniul afacerilor la acel moment, acesta promiţându-i că îl va ajuta să-şi recupereze bunurile, dată fiind influenţa şi poziţia pe care o are în lumea politică şi mass-media, făcând referire la

Tăriceanu, la primarul de la Snagov, care îi este prieten (Muşat Apostol) şi la Sorin Roşca Stănescu, care nu îl va mai ataca în presă, context în care au discutat şi despre procentele pe care urma să le primească din valoarea bunurilor retrocedate, dar şi despre faptul că se va obţine rapid în procedura administrativă terenul de la Băneasa (filele 234-245 şi 250-259, vol. 3 d.u.p.).

Susţinerile inculpatului au fost confirmate şi de martora A României Lia Georgia, care a menţionat că, într-adevăr, în anul 2006, Păvăloiu Nela l-a prezentat pe Truică Remus ca fiind consilier al lui Tăriceanu şi om cu resurse financiare şi influenţe în lumea politică, acesta promiţându-le că prin prisma relaţiilor sale va reuşi să obţină într-un timp scurt terenul de la Băneasa pentru care găsise deja şi cumpărători (filele 167-176, 179-195, vol. 5 d.u.p).

La rândul său, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în declarația din data de 3.03.2016, a arătat că, în anul 2006, cu câteva luni înainte de încheierea contractului cu Reciplia, s-a realizat o întâlnire între părți, la sediul firmei Ilko Star din Piața Domenii, la care au participat inculpații Remus Truică, Al României Paul Philippe și avocatul Leți Octavian. Totodată, a menţionat că, după studierea actelor de către avocat, au avut loc mai multe întâlniri în care s-au negociat condițiile cesiunii, la acestea participând, alături de inculpată, martorul Leți Octavian, inculpaţii Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță şi Al României Paul, care și-a spus pretențiile, solicitând avansul și semnarea contractului.

Și martorul Poenaru Liviu a arătat că a fost trimis de Al României Paul Philippe să vorbească cu Truică Remus pentru plata onorariului cuvenit pentru acțiunile întreprinse în legătură cu retrocedarea imobilelor. În acest context, martorul s-a întâlnit cu inculpatul Truică Remus la o terasă, în vara anului 2006, însă, deși acesta i-a promis că vor mai vorbi despre onorariul său, nu a primit nimic și nici nu a mai purtat vreo discuție cu privire la acest aspect.

În acest context, la data de 21.09.2006, a fost încheiat contractul privind transmiterea drepturilor cu privire la bunurile imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire între inculpatul Al României Paul Philippe, în calitate de cedent, și SC Reciplia SRL, în calitate de cesionar, reprezentată de Truică Remus, în baza procurii dată în 14.09.2006 de reprezentanții Reciplia, contract care, ulterior, a fost înlocuit cu cel semnat de aceleași părți la data de 1.11.2006 (filele 431-492, vol. 30 d.u.p.).

Existența celor două contracte nu a fost contestată de părți, inculpatul Al României Paul Philippe arătând că, în perioada august - septembrie 2006, a negociat cu Truică Remus în legătură cu cesionarea drepturilor referitoare la bunurile revendicate și că s-au întâlnit de mai multe ori, inclusiv în prezenţa inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela (declarația de suspect din 23.04.2015).

Astfel, în contextul în care inculpatul Al României Paul Philippe avea o situație financiară delicată (pierderea unui proces la Londra în care a fost și obligat la plata unor despăgubiri de ordinul milioanelor de euro) şi cunoștea că nu este îndrituit la retrocedarea bunurilor (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa) în condițiile legii, iar până la acel moment nu se realizase recuperarea efectivă a niciunuia dintre aceste bunuri, fiind întreprinse mai multe acțiuni în acest sens, inclusiv de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, a acceptat

condițiile impuse de Truică Remus, în calitate de reprezentant al SC Reciplia SRL, *și a semnat la 1.11.2006 contractul de cesiune de drepturi*, cunoscând că pentru dobândirea celor două bunuri acesta se va folosi de influența politică pe care o are și de resursele financiare de care dispune. Prin urmare, încheierea contractului de cesiune de drepturi nu s-a realizat în scopul obţinerii unei sume de bani de cel care vindea drepturile asupra bunurilor revendicate, ci pentru a ascunde cumpărarea de influență, în cazul cedentului, și plata traficului de influență promis și realizat de către Truică Remus, în calitate de reprezentant al SC Reciplia SRL, despre care au cunoscut și membrii grupului infracțional organizat, scopul constituirii grupului fiind dobândirea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, deși cunoșteau că acesta nu este persoană îndreptățită.

S-a reţinut că, pentru realizarea elementului material al laturii obiective a infracțiunii de cumpărare de influență, este necesar ca autorul să acționeze având în vedere influența reală sau presupusă pe care o persoană o are sau lasă să se creadă că o are pe lângă un funcționar, mizând pe aceasta și, totodată, să creadă că persoana contactată se bucură de trecerea de care se prevalează pe lângă funcționar, condiții esențiale pentru întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii, care sunt îndeplinite în cauză.

Prin urmare, contrar celor susținute de apărare, încheierea contractelor de cesiune de drepturi nu s-a realizat în scopul ca cel care vinde drepturile asupra bunurilor revendicate să primească în schimb o sumă de bani, ci al ascunderii cumpărării de influență și al plății traficului de influență promis și realizat de către Truică Remus, în calitate de reprezentant al SC Reciplia SRL.

Caracterul ilicit al contractului de cesiune este dovedit și clauzele contractuale dezavantajoase pentru inculpatul Al României Paul Philippe care îşi cesiona/transmitea fără nicio rezervă, cu titlu oneros, toate drepturile sale prezente și viitoare asupra bunurilor imobile, enumerate în contract la pct.I (bunuri aflate în procedura administrativă de restituire, printre acestea fiind menționate la pct.1.5. „Ferma Regală Băneasa în suprafață de 28,63 ha.” și la pct. 1.18. Pădurea Snagov, în suprafață de cca 30 ha.) și pct.II (bunuri mobile și imobile aflate în procedura de revendicare și drepturi viitoare) către SC Reciplia SRL. Aceasta din urmă se obliga să plătească în anumite condiții, prezentate în detaliu în Anexa 2 la contract, un avans de 4 milioane de euro, din care 1 milion la semnarea contractului, iar ulterior, un procent de 20% sau 50%, după caz, din prețul obținut din valorificarea fiecărui imobil care va fi retrocedat, cu precizarea că pentru imobilul Ferma Regală Băneasa, de care inculpatul Truică Remus era interesat în mod deosebit, cotele stabilite erau de 20% pentru cedent și 80% pentru SC Reciplia SRL (filele 66-85, vol. 70 d.u.p.).

Menţionarea în contractul de cesiune de drepturi a plăţii în avans a sumei de 4 milioane euro pentru cedent, care a și fost remisă cumpărătorului de influență la scurt timp de la semnarea actului din 1.11.2006, nu are relevanță sub aspectul existenței infracțiunii de cumpărare de influență, deoarece promisiunea transmiterii bunurilor către Reciplia în schimbul folosirii influenţei s-a realizat anterior încheierii celor două contracte, încă din perioada august - septembrie 2006, în contextul în care inculpatul Al României Paul Philippe încerca obținerea unor sume de bani într-un timp scurt din vânzarea bunurilor pe care le

revendica și la care nu era îndreptățit, astfel cum rezultă din probele administrate, pe care instanța de fond nu le-a interpretat în mod corespunzător.

Astfel, inculpatul Al României Paul Philippe a promis în perioada august - septembrie 2006 și la momentul semnării contractului de cesiune de drepturi din 21.09.2006 că, în schimbul exercitării influenței de către Truică Remus asupra funcţionarilor publici cu atribuţii în procedura administrativă de restituire, va transmite dreptul de proprietate cu privire la bunurile ce au făcut obiectul contractului, printre care Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, către SC Reciplia SRL, relevante fiind chiar declaraţiile acestuia din 23.04.2015 și 11.12.2015 (filele 234-245, 250-259, vol. 3 d.u.p.).

În declarațiile sale, inculpatul Al României Paul Philippe a arătat, în detaliu, promisiunile făcute de Truică Remus și influența pe care acesta pretindea că o are la nivel politic, în justiție și mass-media, cu referire directă la personalități din lumea politică (Adrian Năstase, Tăriceanu Popescu, prim-ministru la acel moment), la persoane apropiate acestora, respectiv soția lui Tăriceanu despre care a afirmat că lucrează la firma de avocatură TZA (*„a spus să nu-mi fac griji cu Tăriceanu deoarece rezolvă el ... că Ioana Tăriceanu lucrează la SCA Țuca”),* la accesul pe care-l au la Curtea Supremă (*„dacă va fi nevoie ne poate ajuta la Curtea Supremă, spunând că doamna Țuca este judecător acolo”),* la primarul din Snagov, Mușat Apostol (*„cu care este bun prieten, care l-a ajutat să cumpere pământ acolo, se vizitează cu acesta”)*, la Sorin Roșca Stănescu, persoană pe care i-a și prezentat-o la una dintre întâlniri, spunându-i că din acel moment ziarul acestuia nu îl va mai ataca.

Totodată, a mai precizat că inculpatul Truică Remus i-a spus că înțelegerea trebuia perfectată cu Reciplia SRL și fiecare parte trebuia să primească 50% și că: *„fără el nu pot să obţin nimic pentru că sunt mulţi oameni care încearcă să fure aceste terenuri de la mine, menţionându-i pe Becali, Popoviciu sau primarul Videanu”,* condiții acceptate de cumpărătorul de influență care a și primit un avans de 4 milioane de euro.

Deși, în declarațiile ulterioare, Al României Paul Philippe a retractat sau a dat o altă interpretare unor împrejurări faptice legate de promisiunea traficării influenței de către inculpatul Truică Remus, în sensul că pentru recuperarea bunurilor revendicate nu era necesară folosirea influenței, întrucât era persoană îndreptățită la retrocedare conform documentelor pe care le deţinea, iar încheierea contractului a fost determinată de lipsa resurselor financiare pentru obținerea bunurilor, totuși, aspectele relevate iniţial de inculpat oferă suficiente elemente care, prin coroborare cu alte probe (cum ar fi declaraţiile inculpatei Ignatenko, fostă Păvăloiu, Nela şi ale martorilor A României Lia Giorgia, Aparaschivei Cristian, Mircea Andrei, Togan Liviu, Rădulescu Veronel, precum şi plângerea penală întocmită de acesta), confirmă scopul ilicit al perfectării celor două convenţii prin care s-a urmărit crearea unei aparențe de legalitate a prețului plătit pentru traficarea influenței.

Simpla retractare sau nuanțare a unor aspecte relevate în declaraţiile iniţiale în legătură cu motivul încheierii contractelor de cesiune și promisiunile făcute de inculpatul Truică Remus în perioada negocierilor contractelor nu poate conduce la lipsirea de efecte a acestor declaraţii, din moment ce, pe de o parte, inculpatul nu a justificat în mod credibil schimbarea poziţiei sale procesuale, iar

pe de altă parte, odată ce a fost de acord să dea declaraţii în calitate de suspect şi inculpat, acesta a cunoscut şi acceptat că tot ceea ce declară poate fi folosit şi împotriva sa.

Susținerile inculpatului că aspectele consemnate de procuror nu corespund cu cele declarate de acesta în realitate sau că nu s-a realizat o traducere corespunzătoare, având în vedere că Al României Paul Philippe a dat declarații în limba engleză, nu au putut fi primite, în condițiile în care, deși audierile nu au fost înregistrate în întregime cu mijloace audio-video, ele au fost realizate în prezența apărătorilor aleși ai inculpaților, cu respectarea drepturilor procedurale, au fost citite și semnate de inculpat și apărătorii prezenți la audiere fără obiecțiuni, astfel că atât conținutul, cât și realitatea consemnărilor au fost însușite de semnatari. Mai mult, dacă ar fi existat eventuale discrepanțe determinate de traducerea inexactă a celor relatate de inculpat, apărătorii aleși, prezenți la audiere, ar fi putut adresa întrebări inculpatului Al României Paul Philippe pentru înlăturarea unor eventuale diferențe determinate de o traducere inexactă a unor termeni/expresii din limba engleză.

Credibilitatea declaraţiilor inițiale ale inculpatului Al României Paul Philippe este relevată și de acțiunile inițiate chiar de acesta pe fondul nemulțumirilor față de demersurile întreprinse de Truică Remus după obținerea, prin exercitarea influenţei, a Pădurii Snagov şi a Fermei Regale Băneasa (vânzarea bunurilor fără a-l încunoștința şi neplata sumelor convenite), constând în formularea unor plângeri penale (din 12.10.2011, întocmită de martorul Rădulescu Veronel la solicitarea inculpatului, cea înregistrată la D.N.A la 23.01.2015, filele 1-11, vol. 2 d.u.p.) și a unui denunț (depus la D.N.A la data de 15.04.2015, acesta fiind redactat de avocații Mircea Andrei și Togan Liviu, care îl reprezentau la acea vreme pe inculpat, filele 13-26, vol. 2 d.u.p.), înscrisuri din al căror conținut rezultă în mod cert promisiunea de traficare a influenței a inculpatului Truică Remus, precum și faptul că inculpatul Al României Paul Philippe a încheiat contractul de cesiune de drepturi cu SC Reciplia SRL tocmai în considerarea acestor promisiuni.

În esență, astfel cum corect au fost expuse pe larg în considerentele sentinței atacate, în cuprinsul celor trei înscrisuri menţionate anterior, întocmite la solicitarea inculpatului Al României Paul Philippe de avocații care îl reprezentau la acel moment, sunt prezentate aceleași împrejurări factuale care l-au determinat să încheie contractul de cesiune de drepturi, cu referire la faptul că Truică Remus i-a fost prezentat de Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, la circa un an de la încheierea contractului de mandat cu societatea Ilko Star, ca un om important în România ce dispunea de resurse financiare, care are de partea sa o echipă bună de avocați ce se va ocupa de cererile și procesele în curs și cele care urmau, că datorită relațiilor publice pe care le are (fost șef de cabinet a lui Năstase Adrian, prietenia cu Tăriceanu Popescu Călin, prim-ministru la acel moment) poate obține bunurile revendicate de inculpat, iar fără ajutorul său nu va obține acele bunuri, întrucât cererile vor fi blocate la autorități, afirmații care aveau rolul de a-l convinge pe Al României Paul Philippe să accepte și procentele propuse de Truică Remus. Totodată, în conținutul acestor înscrisuri inculpatul face referire și la faptul că, la început, a crezut că Truică Remus este singurul asociat al Reciplia SRL, dar și la elemente care conturează comiterea

unor fapte de corupție, în legătură cu terenurile date de Reciplia SRL, prin intermediari, unor persoane care l-au ajutat pe Truică Remus în demersurile de traficare a influenței la funcționarii chemați să aprecieze asupra cererilor de retrocedare, aspecte care s-au și confirmat ulterior (cu titlu exemplificativ, suprafața de 1000 mp teren din Pădurea Snagov transmisă de Reciplia inculpatului Chiriac Theodor, prin intermediul martorilor Matei Marian și Matei Maria).

Faptul că în conținutul plângerilor penale și al denunțului formulat de inculpatul Al României Paul Philippe sunt relatate împrejurări factuale percepute în mod direct de acesta este confirmat și de martorii Rădulescu Veronel, Andrei Florin Mircea și Togan Liviu, care au redactat pentru inculpat cele trei înscrisuri.

Astfel, în declarația dată la instanța de fond (din 17.11.2017), martorul Rădulescu Veronel a precizat că a redactat plângerea urmare a solicitării inculpatului Al României Paul Philippe și știe de la acesta că încă de la venirea în România i s-a sugerat să se asocieze cu o persoană cu relații pentru că altfel nu va reuși să obțină bunurile, că nu va avea câștig de cauză în justiție, acesta fiind contextul în care s-a încheiat contractul de cesiune de drepturi.

La rândul lor, martorii Andrei Florin Mircea și Togan Liviu au arătat că atât plângerea, cât și denunțul, au fost redactate la solicitarea lui Al României Paul Philippe și conform aspectelor prezentate de acesta, fără vreo influență din partea lor sau a altor persoane. În plus, martorul Andrei Florin Mircea a precizat că inculpatul a făcut afirmații despre traficul de influență realizat anterior datei la care s-a încheiat contractual de cesiune.

Afirmațiile celor trei martori care au redactat plângerile și denunțul fac dovada că aspectele menţionate în cuprinsul lor au reprezentat manifestarea de voință a inculpatului, urmare a nemulțumirilor legate de neplata sumelor convenite la încheierea contractului.

Mai mult, susţinerile inculpatului Al României Paul Philippe se coroborează și cu depozițiile martorei A României Lia Georgia, care a arătat că soțul său a fost contactat de mai multe persoane pentru a-l reprezenta în procedurile de revendicare a bunurilor revendicate, context în care Păvăloiu Nela (în prezent Ignatenko) i l-a prezentat pe inculpatul Truică Remus, fost consilier al lui Năstase Adrian, care *„are posibilitatea de a ne ajuta cu acest sabotaj al autorităților și obținerea documentelor necesare”*, că au discutat despre procedura de exequatur și proprietățile inculpatului, iar cu ocazia unei vizite făcute la domiciliul acestuia din Snagov, le-a spus că are relații în toată țara, că îl cunoaște pe Mușat Apostol și poate debloca autoritățile care l-au împiedicat pe prinț să obțină restituirea bunurilor. De la Truică Remus a aflat că i-a dat lui Păvăloiu Nela o sumă de bani să iasă din afacere, că le va da o parte în avans din bunurile revendicate, promisiune pe care și-a onorat-o, oferind inculpatului Al României Paul Philippe suma de aproximativ 5 milioane de euro.

Referitor la încheierea contractului la sediul TZA, martora a precizat că, la momentul semnării actului, inculpatul Truică Remus a pretins un procent de 80% din domeniul Băneasa pentru Reciplia SRL, fiind foarte sigur că va obține terenul în procedura administrativă și lăsând de înțeles că are și un cumpărător, lucru care a surprins-o, întrucât soţul său nu primise nicio ofertă în acest sens. În

legătură cu retrocedarea terenului de la Băneasa a mai arătat că a fost obținut urmare influenței lui Truică Remus, care le transmitea că orice politician care se va opune retrocedării terenului nu va mai fi reales (filele 167-176, vol. 5 d.u.p.).

Chiar dacă martora A României Lia Georgia a revenit ulterior asupra declaraţiei iniţiale, Înalta Curte nu a putut valorifica declaraţiile de retractare, din moment ce, pe de o parte, martora nu a justificat în mod credibil schimbarea poziţiei sale procesuale, iar pe de altă parte, aspectele relevate inițial în legătură cu traficul și cumpărarea de influență sunt confirmate şi de celelalte mijloace de probă administrate în cauză.

În plus, instanţa de apel a considerat că sunt neîntemeiate susținerile martorei în sensul că în declarația din 6.05.2015 s-ar fi consemnat altceva decât ceea ce a menţionat în realitate, având în vedere că a fost asistată cu prilejul audierii de un apărător ales și un traducător autorizat de limba engleză, semnând depoziţia fără obiecțiuni, aspect ce atestă că și-a însușit integral conținutul acesteia, ce corespunde pe deplin adevărului.

Contrar susținerilor apărării, declarațiile inițiale ale inculpatului Al României Paul Philippe care confirmă acuzația de trafic de influență imputată lui Truică Remus se coroborează și cu depoziţiile martorei Cuniță Mihaela, care a arătat că, în luna septembrie sau octombrie 2006, a aflat de la Nela Păvăloiu despre nemulţumirea inculpatului generată de faptul că nu a obţinut efectiv bunurile revendicate, motiv pentru care cea din urmă „i-a cedat contractul" lui Truică Remus, pe care martora l-a întâlnit o singură dată în biroul inculpatei, acesta fiind însoțit de soție și un avocat.

Și martora Alexandroiu Mihaela Irina, persoană apropiată inculpatului Al României Paul Philippe, a precizat că Truică Remus i-a spus acestuia *„că pentru obţinerea proprietăţilor revendicate s-a pus în mişcare un mecanism sensibil, cu reglaje foarte fine"*, cu referire la faptul că *„foarte multe dintre titluri puteau fi rezolvate administrativ"*, fiind *„mai ușor să se rezolve administrativ decât în instanță"*, afirmații ce se coroborează cu susținerile inculpatului Al României Paul Philippe și ale martorei A României Lia Georgia conform cărora Truică Remus le-a promis că va recupera terenul de la Băneasa pe cale administrativă, în scurt timp (declaraţii din 19.02.2016 şi 6.10.2017, menţinute în apel).

În dovedirea promisiunii că va interveni pe lângă funcționarii cu atribuții în soluționarea cererilor de retrocedare, făcută de Truică Remus inculpatului Al României Paul Philippe, relevante au fost și depozițiile martorului Aparaschivei Cristian Relu, care a precizat că *„era un circuit între Truică, Robert Roşu şi Nela Păvăloiu"* şi că *„uneori l-am dus chiar eu cu maşina pe Truică pentru a se întâlni cu persoanele menţionate, dar Truică mi-a spus că se întâlnesc pentru a discuta despre terenurile prinţului Paul"* (filele 260-267, vol. 7 d.u.p., filele 9-13, vol. 7 dos. inst. apel).

Instanţa de apel nu a putut reţine susţinerile apărării privind lipsa de credibilitate a martorului Aparaschivei Cristian Relu, din moment ce acesta a întrerupt relaţiile de prietenie cu Truică Remus la sfârșitul anului 2006 sau începutul anului 2007, în timp ce promisiunea de traficare a influenţei s-a realizat de inculpat într-o perioadă anterioară, respectiv în august - septembrie 2006.

Totodată, în dovedirea împrejurării că inculpatul Al României Paul Philippe știa că nu este persoană îndreptățită la retrocedare și că a promis să remită cele două bunuri către SC Reciplia SRL, în schimbul folosirii influenţei de către Truică Remus, relevanță prezintă și modalitatea în care acesta a înțeles să-și susțină cererea de retrocedare privind Ferma Regală Băneasa, sens în care s-a deplasat împreună cu Roșu Robert Mihăiță la ședința Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor cunoscând că Truică Remus a intrat în legătură cu directorul institutului, Horia Iliescu, căruia i-a oferit anumite avantaje materiale şi prin intermediul căruia a reuşit să obțină restituirea imobilului.

În acelaşi sens sunt şi depoziţiile martorei A României Lia Georgia, care a aflat de la Truică Remus că a vorbit cu directorul institutului şi că acesta ar fi mulțumit cu niște excursii la Monaco, de care se va ocupa el (declarația din 6.05.2015).

După retrocedarea Pădurii Snagov și a Fermei Regale Băneasa, inculpatul Al României Paul Philippe, conform înțelegerii cu inculpatul Truică Remus, în calitate de administrator de fapt al Reciplia SRL, a transmis proprietatea terenurilor către aceasta din urmă prin contractele de vânzare-cumpărare autentificate sub nr. 3512 din 15.10.2007 (Pădurea Snagov) şi sub nr. 5 din 15.01.2009 (Ferma Regală Băneasa).

Pe cale de consecință, Înalta Curte a apreciat, în acord cu instanța de fond, că acțiunile inculpatului Al României Paul Philippe de a promite, în perioada august - septembrie 2006, transmiterea dreptului de proprietate asupra celor două terenuri (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa) și de a remite ulterior, la datele de 15.10.2007 și 15.01.2009, aceste bunuri, în schimbul promisiunii inculpatului Truică Remus că-şi va exercita influența asupra funcționarilor publici cu atribuţii în procedurile de retrocedare a bunurilor revendicate, fac parte din conținutul aceleiași infracțiuni de *cumpărare de influență*, prevăzută de art. 6^1 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, ce constituie lege penală mai favorabilă.

Sub aspect subiectiv, inculpatul Al României Paul a acţionat cu vinovăție sub forma intenției directe, promiţându-i inculpatului Truică Remus că va remite cele două terenuri, deşi cunoştea că nu este persoană îndreptăţită la retrocedare şi, implicit, faptul că nu le putea obţine decât prin exercitarea influenţei asupra funcţionarilor implicaţi în procedurile administrative de retrocedare.

S-a apreciat că susținerea apărării, în sensul că nu au fost nominalizați funcționarii față de care inculpatul Truică Remus urma să-și exercite influența, nu are nicio relevanță sub aspectul existenței infracțiunii de cumpărare de influență, având în vedere că, pentru îndeplinirea situației premisă, nu se cere ca funcționarul să fie determinat, important fiind ca cel asupra căruia se pretinde că se va realiza influența să exercite atribuțiile de care depinde efectuarea actului solicitat de cumpărătorul de influență, or, în cauză, promisiunile inculpatului Truică Remus au fost exprese, în sensul obținerii în proceduri administrative a celor două bunuri, Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, prin influența pe care urmează a o exercita asupra funcționarilor, influență care s-a și realizat în mod real (asupra lui Iliescu Horia, directorul ICDPP și membru în consiliul de administrație şi Chiriac Teodor, reprezentant al Direcţiei Silvice Bucureşti),

aspect confirmat de inculpaţii Al României Paul Philippe şi Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, dar şi de martorii A României Lia Georgia, Alexandroiu Mihaela Irina şi Aparaschivei Relu Cristian.

Față de toate aceste argumente, nu au putut fi primite criticile apelantului inculpat Al României Paul referitoare la neîntrunirea elementelor constitutive ale infracţiunii de cumpărare de influență, cu consecinţa pronunțării unei soluții de achitare, întemeiată pe dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. b Cod procedură penală.

3. Cu privire la criticile formulate de inculpaţii Truică Remus şi Marcovici Marius Andrei referitoare la infracţiunile de spălare a banilor, Înalta Curte a constatat că instanța de fond, în mod corect, a înlăturat dispozițiile art. 35 alin. 1 Cod penal din încadrarea juridică dată faptelor, prin încheierea din 17.05.2019, iar pe fondul cauzei a apreciat că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracţiunii de spălarea banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002 (respectiv de art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, forma în vigoare la data comiterii faptelor), deoarece acţiunile descrise de acuzare constituie acte materiale ale infracţiunilor premisă (cumpărarea -traficarea influenței), care nu pot fi săvârșite în concurs ideal cu infracțiunea de spălarea banilor, sens în care a dispus achitarea tuturor inculpaților, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală.

S-a constatat că, în argumentele reținute de instanța de fond se precizează, în mod corect, că acţiunile de transmitere a dreptului de proprietate asupra Pădurii Snagov şi Fermei Regale Băneasa, realizate de inculpatul Al României Paul Philippe către SC Reciplia SRL prin contractele încheiate la 15.10.2007 şi, respectiv, la 15.01.2009, intră în conţinutul infracţiunilor de trafic şi cumpărare de influenţă, fiind urmarea actelor anterioare de pretindere şi promisiune a acestor bunuri, comise în anul 2006. Ca atare, săvârşirea infracţiunii de spălare a banilor în legătură cu aceste bunuri, prin schimbarea sau transferul lor, s-ar fi putut comite după datele de 15.10.2007 și 15.01.2009, pentru a fi îndeplinită condiţia existenţei situaţiei premisă, ca bunul să fi provenit dintr-o infracţiune.

În privinţa convenţiilor din 20.03.2007, 04.04.2007 şi 04.10.2007, reţinute de parchet în conţinutul constitutiv al infracțiunii de spălarea banilor, instanța a constatat justificat că acestea sunt acte adiţionale la contractul de cesiune din 1.11.2006, care vizează bunuri cu privire la care nu s-a făcut vreo dovadă că ar fi fost obţinute în mod efectiv, fiind vorba doar despre promisiuni de transmitere a unor bunuri viitoare, fără a se realiza transferul lor în scopul prevăzut de lege.

Referitor la „Înțelegerea” din 13.04.2011 şi „Act adiţional nr. 1” din 23.06.2011, prima instanţă în mod întemeiat a reținut că au fost încheiate în urma divergenţelor ivite între inculpatul Al României Paul Philippe şi reprezentanţii SC Reciplia SRL şi nu au avut scopul de a ascunde provenienţa ilicită a vreunor bunuri, ci de a pune capăt acestor neînţelegeri.

În ceea ce privește critica apelanților inculpați Truică Remus şi Marcovici Marius Andrei privind reţinerea greşită a temeiului juridic al achitării pentru infracțiunea de spălare a banilor, Înalta Curte a apreciat-o ca fiind neîntemeiată, având în vedere că din probatoriul administrat în cauză rezultă că aceştia au realizat activități în legătură cu negocierea, întocmirea și semnarea contractelor din 1.11.2006, 15.10.2007, 15.01.2009, actelor adiționale din 20.03.2007, 04.04.2007 şi 04.10.2007, Înțelegerea din 13.04.2011 şi actul nr. 1 din

23.06.2011, astfel încât, constatând existenţa unor fapte în materialitatea lor, cu consecinţa producerii unor modificări în realitatea obiectivă, nu este incident temeiul de achitare prevăzut de art. 16 alin. 1 lit. a Cod procedură penală.

V.1. Cu privire la criticile formulate de Ministerul Public şi apelanta parte civilă Regia Națională a Pădurilor – Romsilva referitoare la infracțiunile de abuz în serviciu, dacă funcționarul public a obținut pentru altul un folos necuvenit, reţinute în legătură cu retrocedarea Pădurii Snagov:

1.1. Examinând criticile formulate de Ministerul Public și de apelanta parte civilă Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, prin raportare la aspectele reținute de prima instanță și la actele și lucrările dosarului, Înalta Curte le-a apreciat ca fiind parțial întemeiate, în limitele arătate și pentru următoarele considerente:

Astfel, din analiza materialului probator al cauzei, instanța de control judiciar a constatat că, într-adevăr, judecătorul fondului a procedat la valorificarea selectivă a acestuia, fără a prezenta, însă, motivele pentru care anumite mijloace de probă (declarații ale inculpaților, depoziții de martori, înscrisuri) nu au fost valorizate, cu toate că furnizau informații relevante în legătură cu elementele de fapt ce formau obiectul probațiunii, stabilind, astfel, o situație factuală incompletă, lacunară și ajungând la concluzia eronată că acțiunile unora dintre inculpați nu întrunesc elementele de tipicitate obiectivă a infracțiunii de abuz în serviciu, în forma autoratului sau, după caz, a complicității.

Ca atare, evaluând în mod coroborat întregul material probator administrat în cursul urmăririi penale, dar și în faza cercetării judecătorești în fond și în apel, **Înalta Curte a reținut următoarea situație de fapt**:

Prin sentința nr. 132 din 6.02.1955, pronunțată în dosarul nr. 236/4 din 1954, Tribunalul din Lisabona, Portugalia, a admis acțiunea formulată de Mircea Grigore Lambrino împotriva Prințesei Elena a României, a MS Regele Mihai I și a Reginei Anna de Bourbon Parma și, în consecință, l-a declarat pe reclamant fiu legitim al MS Regele Carol al II-lea al României, considerându-l moștenitor al defunctului rege, cu toate consecințele legale ce decurg din această calitate.

Cu toate că procedura de recunoaștere în România a acestei hotărâri nu era finalizată, definitivându-se abia prin decizia civilă nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 5696/2/2009 (filele 11-70, vol. 64 d.u.p.), când a intrat în puterea lucrului judecat, potrivit art. 167 din Legea nr. 105/1992, inculpatul Al României Paul Philippe a inițiat, începând cu anul 2002, o serie de demersuri în vederea retrocedării anumitor bunuri imobile ce ar fi aparținut fostului Rege Carol al II-lea, invocând fie calitatea sa de cumpărător al drepturilor succesorale ale numitei Urdărianu Monique Adina, pretinsă legatară a soției supraviețuitoare a fostului rege, Elena Lupescu, fie dreptul propriu de moștenire, în calitate de nepot de fiu, deși, la data respectivă, tatăl său Mircea Grigore Carol al României trăia (decedând în 26.01.2006) și nu îl împuternicise să efectueze asemenea activități.

Astfel, la data de 13.02.2002, inculpatul a depus, prin intermediul Biroului executorului judecătoresc Stăiculescu Dumitru, un număr de 10 notificări către diverse autorități (declarațiile martorilor Stăiculescu Dumitru din 04.12.2015 și

24.03.2017, Zainea Ana Cristina din 21.12.2015 și 07.07.2017, Burlacu Daniela Laura din 17.02.2016 și 24.03.2017; procesul-verbal nr. 259/P/2015 din 04.12.2015 al Direcției Naționale Anticorupție, Serviciul Teritorial Brașov – filele 86-94, 131-135, 277-282 vol. 6 d.u.p., filele 127-129 vol. 9 dos. inst. fond, fila 83 vol. 20 dos. inst. fond), printre acestea aflându-se și cea adresată Regiei Naționale a Pădurilor, înscrisă în Registrul de evidență a notificărilor la nr. 555 și înregistrată la instituția destinatară sub nr. 9797 din 18.02.2002, prin care a solicitat, în nume propriu, restituirea Pădurii Snagov, în suprafață de 46,78 ha (filele 133-135 vol. 15 d.u.p., filele 112-114, 426-428 vol. 16 d.u.p.).

În cuprinsul notificării, solicitantul a arătat că imobilul a aparținut Regelui Carol al II-lea, ca urmare a acceptării donației făcută de Primăria Municipiului București prin procesul-verbal nr. 21486/4932A/1932, fiind moștenit, la moartea acestuia, de soția supraviețuitoare Elena Lupescu, care a lăsat prin testament, ca legatară universală, pe Urdărianu Monique, ale cărei drepturi succesorale au fost cumpărate de inculpat în baza actului de vânzare de drepturi succesorale autentificat sub nr. 1498 din 02.08.2001.

În cazul imposibilității retrocedării în natură a imobilului, s-a solicitat, în temeiul art. 24 din Legea nr. 10/2001, restituirea prin echivalent, estimându-se valoarea bunului la 3.000.000 dolari.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 10 pct. 4 și 5, art. 21 și art. 24 din Legea nr. 10/2001.

Conform mențiunilor înscrise la finalul notificării, aceasta a fost însoțită de următoarele înscrisuri, depuse în copie: actul de vânzare-cumpărare a drepturilor succesorale nr. 1498 din 02.08.2001, testamentul aparținând numitei Elena Lupescu și cartea de identitate a solicitantului.

Prin adresa nr. 1071 din 12.03.2002, Regia Naţională a Pădurilor, Direcţia Silvică Bucureşti, a comunicat inculpatului Al României Paul Philippe răspunsul de respingere a cererii ce a făcut obiectul notificării nr. 555 din 13.02.2002, arătând, în esență, că a fost aleasă în mod greşit procedura prevăzută de Legea nr. 10/2001 întrucât retrocedarea terenurilor forestiere cade sub incidența Legii nr. 1/2000 (art. 7 şi art. 22) și că nu s-a făcut dovada calităţii procesuale (nefiind depuse acte de stare civilă) a titularului de drept și a titlului în baza căruia pădurea a aparţinut Regelui Carol al II-lea, având în vedere că Primăria Municipiului București administra și în anul 1940 domeniul public al statului, situație în care nu putea să doneze o parte din pădurea aparținând acestuia nici măcar regelui (fila 425 vol. 16 d.u.p.).

Cu toate că nu a contestat în instanță modul de soluționare a cererii sale, la data de 12.03.2003, inculpatul, prin mandatar Gostin Marin (în baza contractului de mandat nr. 369 din 29.01.2003 dat de Al României Paul Philippe prin reprezentant convențional Igreț Ion), a depus o nouă notificare la Primăria Snagov, înregistrată sub nr. 3476, prin care, făcând trimitere la notificarea anterioară (nr. 555 din 13.02.2002) și la aceleași temeiuri de drept (art. 10 pct. 4 și 5, art. 21 și art. 24 din Legea nr. 10/2001) și aspecte inserate în cuprinsul acesteia cu privire la îndreptățirea sa la retrocedare (bunul a fost proprietatea Regelui Carol al II-lea, ca urmare a acceptării donației făcute de Primăria Municipiului București prin procesul-verbal nr. 21486/4932A/1932, fiind moștenit de numita Elena Lupescu, soție supraviețuitoare, care a lăsat prin

testament, ca legatară universală, pe Urdărianu Monique, ale cărei drepturi succesorale au fost dobândite de inculpat în baza actului de vânzare-cumpărare nr. 1498 din 02.08.2001), a solicitat restituirea în natură a Pădurii Snagov, locul numit „Fundul Sacului”, în suprafață de 10,78 ha (filele 19, 22-23 vol. 15 d.u.p., filele 172-173, 175, 179 vol. 16 d.u.p.). Totodată, pentru diferența de suprafață pentru care retrocedarea în natură nu este posibilă, a solicitat, în temeiul art. 24 din Legea nr. 10/2001, restituirea prin echivalent.

Notificarea a fost însoțită de mai multe documente, respectiv procesul-verbal nr. 21486/4932A/1932, contractul de vânzare-cumpărare a drepturilor succesorale nr. 1498 din 02.08.2001, testamentul numitei Elena Lupescu, certificatul de calitate de moștenitor nr. 8 din 21.10.2002, acte de identitate, notificarea nr. 555 din 13.02.2002, declarația pe proprie răspundere a solicitantului, prin avocat Igreț Ion, în sensul că nu a revendicat terenuri în suprafață mai mare de 50 ha, actul de succesiune după Regele Carol al II-lea, procura specială pentru Igreț Ion, contractul de mandat pentru Gostin Marin, fără să fie, însă, atașată dovada că bunul imobil revendicat a aparținut fostului rege, respectiv că a fost expropriat de la acesta.

Prin adresa nr. 4002 din 13.03.2003 a Primăriei Snagov, primită personal, sub semnătură, de inculpatul Gostin Marin, s-a comunicat titularului notificării că cererea sa înregistrată sub nr. 3476 din 12.03.2003, referitoare la restituirea suprafeței de 10,78 ha situată în comuna Snagov, tarlaua 30, parcela 163, în locul numit „Fundul Sacului”, nu a fost soluționată, deoarece nu a făcut dovada clară a faptului că este îndreptățit la retrocedare (înscrisuri fila 170 vol. 7 d.u.p., fila 402 vol. 16 d.u.p.; declarația inculpatului Gostin Marin din 22.02.2019 – filele 80-82 vol. 44 dos. inst. fond).

În acest context, întrucât avea o relație apropiată cu Gostin Marin, mandatar al inculpatului Al României Paul Philippe în baza contractului de mandat nr. 369 din 29.01.2003 și, în același timp, persoană direct interesată în retrocedarea imobilului întrucât dorea să achiziționeze o parte din acesta pentru dezvoltarea unei afaceri, martorul Biriș Teodor, primar al localității Snagov, l-a contactat pe avocatul Bădulescu Petre, cu care se afla în raporturi de amiciție de mai mulți ani, solicitându-i opinia juridică cu privire la posibilitatea obținerii retrocedării terenului situat în zona „Fundul Sacului”, în condițiile în care restituirea pe cale administrativă nu mai era posibilă.

Considerând că, într-adevăr, termenul de introducere a unei cereri în temeiul Legilor nr. 18/1991, nr. 167/1997 și nr. 1/2000 este depășit și că Legea nr. 10/2001 nu era incidentă în speță, martorul Bădulescu Petre i-a comunicat primarului că singura posibilitate pe care o întrevede constă în introducerea unei acțiuni în constatarea existenței dreptului de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe asupra unei suprafețe de teren de 10 ha din Pădurea Snagov (maximul permis de lege la data respectivă), întemeiată pe dispozițiile art. 111 Cod procedură civilă, urmată, după obținerea hotărârii, de întocmirea documentației cadastrale și de întabulare. În plus, pentru cazul în care „vor fi probleme”, martorul a avansat ideea promovării ulterioare a unei acțiuni având ca obiect obligația de a face, respectiv de a preda imobilul asupra căruia se constatase existența dreptului de proprietate.

Prin intermediul lui Biriș Teodor, avocatul Bădulescu Petre a intrat în legătură cu inculpatul Gostin Marin, cu care s-a întâlnit la cabinetul său, ocazie cu care cel din urmă l-a împuternicit, în baza unui contract de asistență juridică, să redacteze acțiunea în constatare și să îl reprezinte pe inculpatul Al României Paul Philippe în fața instanței de judecată, punându-i, totodată, la dispoziție și o serie de înscrisuri (depozițiile martorului Bădulescu Petre din 23.03.2016 și 16.02.2018 – filele 376-380 vol. 7 d.u.p., 130-132 vol. 29 dos. inst. fond; declarația inculpatului Gostin Marin din 22.02.2019; împuternicirea avocațială din 20.05.2003 – fila 32 vol. 26 d.u.p.).

Ca urmare, martorul Bădulescu Petre a redactat personal cererea de chemare în judecată prin care inculpatul Al României Paul Philippe, prin mandatar Gostin Marin, solicita instanței, în contradictoriu cu pârâta Comuna Snagov, prin primar, să constate că reclamantul este îndreptățit să beneficieze de retrocedarea terenului în suprafață de 10 ha pădure situat în Snagov, cunoscut sub denumirea „Fundul Sacului", din totalul de 46,78 ha care a constituit proprietatea bunicului acestuia, Regele Carol al II-lea, prin acceptarea donației făcute de Primăria Municipiului București conform procesului-verbal nr. 21486/4932A/1932. În plus, în motivarea acțiunii, s-a mai arătat că, după decesul regelui, imobilul a fost moștenit de soția supraviețuitoare, Elena Lupescu, care, la rândul său, a lăsat prin testament, ca legatară universală, pe Urdărianu Monique, ale cărei drepturi succesorale au fost dobândite de reclamant în baza actului de vânzare-cumpărare nr. 1498 din 02.08.2001. Ca atare, s-a subliniat că inculpatul Al României Paul Philippe nu este doar unicul moștenitor al Regelui Carol al II-lea, ca nepot de fiu, ci și cesionar al drepturilor succesorale ale moștenitoarei Elenei Lupescu, drepturi din care face parte și cel de proprietate asupra suprafeței de 46,78 ha pădure. Totodată, s-a făcut trimitere și la Inventarul bunurilor care aparțin domeniului public al Comunei Snagov, publicat în Monitorul Oficial nr. 682 bis, Partea I, din 16.09.2002, în care, la poziția 308 din Anexa nr. 35, figurează și suprafața de 100.000 m.p. pădure, preluată după colectivizare. În drept, au fost invocate dispozițiile art. 111 Cod procedură civilă.

Deși redactată de martorul Bădulescu, cererea de chemare în judecată a fost semnată, la solicitarea acestuia, de colaboratoarea sa, avocat Pavel (fostă Trandafirescu) Iulia Veronica, fiind depusă la Judecătoria Buftea, împreună cu împuternicirea avocațială și o serie de înscrisuri, în copie (contractul de mandat nr. 369 din 20.01.2003, contractul de vânzare-cumpărare a drepturilor succesorale autentificat sub nr. 1498 din 02.08.2001, certificatul de calitate de moștenitor nr. 8 din 21.10.2002, Jurnalul Consiliului de Miniștri nr. 1722 din 11.07.1940, procesele-verbale de instituire a sechestrului din 23.11.1940 și 25.08.1041, traducerea în limba română a testamentului numitei Elena Lupescu și a declarației privind deschiderea procesului de stabilire a taxei succesorale, ca urmare a decesului fostului rege în 09.04.1943, și a anexei la aceasta constând în darea de seamă asupra bunurilor supuse partajului, acte de stare civilă ale reclamantului), în data de 06.06.2003 (filele 1-32 vol. 26 d.u.p.). Acțiunea a fost înregistrată sub nr. 3387/2003, stabilindu-se prim termen de judecată în 26.06.2003.

Anterior acestei date, martorii Bădulescu Petre și Pavel (fostă Trandafirescu) Iulia Veronica s-au deplasat la Primăria Snagov, unde s-au întâlnit cu primarul Biriș Teodor și cu jurista instituției, aceștia confirmându-le că sunt de acord cu admiterea acțiunii, urmând ca cea din urmă să formuleze concluzii în acest sens în fața instanței, și că vor avea câștig de cauză (declarațiile martorilor Bădulescu Petre din 16.02.2018, Pavel Iulia Veronica din 14.03.2016 și 05.05.2017, Pavel Ioan din 18.04.2016 și 02.03.2018 – filele 320-322, 376-380, 450-453 vol. 7 d.u.p., filele 130-132 vol. 29 dos. inst. fond, 159 vol. 11 dos. inst. fond, 46-47 vol. 30 dos. inst. fond).

La termenul de judecată fixat, cei doi avocați, Bădulescu Petre și Pavel (fostă Trandafirescu) Iulia Veronica, s-au prezentat în fața instanței, primul solicitând strigarea cu prioritate a cauzei întrucât trebuie să asigure servicii de asistență juridică și într-un alt dosar. Președintele completului nu a dat curs acestei cereri, întrebând, totodată, de ce s-a formulat acțiune în constatare și nu în realizare, situație în care martorul Bădulescu a solicitat să se ia act de concluziile sale și să se admită acțiunea, după care a părăsit sala de ședință împreună cu colaboratoarea sa (declarațiile martorilor Bădulescu Petre din 16.02.2018 și 23.03.2016 și Pavel Iulia Veronica din 05.05.2017). De asemenea, la termen a fost prezentă și martora Corbei (fostă Mirea) Camelia, consilier juridic în cadrul Primăriei Snagov (fila vol. 26 d.u.p). Pârâta nu a formulat întâmpinare în cauză.

Ulterior, când s-a făcut apelul în dosar, pentru reclamant a răspuns avocatul Pădureanu Ion, care a depus împuternicirea emisă în aceeași zi și adresa nr. 4002 din 13.03.2003 a Primăriei Snagov (filele 34-35 vol. 26 d.u.p.), acesta fiind angajat de mandatarul Gostin Marin cu o zi înainte de termen pe motiv că ceilalți apărători ai inculpatului Al României Paul Philippe nu se pot prezenta la data respectivă în instanță (declarația inculpatului Gostin Marin din 22.02.2019; depozițiile martorului Pădureanu Ion din 14.03.2016, 05.05.2017 și 28.09.2020 – filele 323-325 vol. 7 d.u.p., 167 vol. 11 dos. inst. fond, 115-117 vol. 7 dos. ICCJ).

Cu ocazia dezbaterilor, astfel cum rezultă din declarațiile sale și din practicaua hotărârii pronunțate, martorul Pădureanu, deși cunoștea doar obiectul dosarului, fără a-l studia, a solicitat admiterea acțiunii, astfel cum a fost formulată și constatarea faptului că „reclamantul este îndreptățit să solicite retrocedarea suprafeței de teren”, în timp ce reprezentantul Primăriei Snagov a lăsat soluția la aprecierea instanței.

După circa 2-3 zile, martorul Bădulescu Petre a fost încunoștințat de Biriș Teodor că instanța a respins acțiunea în constatare, atât acesta, cât și martora Pavel (fostă Trandafirescu) Iulia Veronica aflând abia cu prilejul cercetărilor efectuate în prezenta cauză că, de fapt, cererea de chemare în judecată fusese admisă, dar și că, la termenul din 26.06.2003, după plecarea lor, s-a prezentat în ședința de judecată avocatul Pădureanu Ion, care a formulat concluzii pentru reclamant (declarațiile martorilor Bădulescu Petre și Pavel Iulia Veronica).

Prin sentința civilă nr. 1872 din 26.06.2003, pronunțată în dosarul nr. 3387/2003, Judecătoria Buftea a admis acţiunea formulată de reclamantul Hohenzollern Paul Philippe, prin mandatar Gostin Marin, şi a constatat că acesta

este îndreptăţit să beneficieze de retrocedarea suprafeței de 10 ha pădure, situată în localitatea Snagov, zona „Fundul Sacului”.

În considerentele hotărârii, după ce a făcut referire la conținutul cererii de chemare în judecată și la înscrisurile depuse în susținerea acesteia, instanța a apreciat că acțiunea este întemeiată, motiv pentru care urmează a fi admisă, în baza art. 111 Cod proceură penală. S-a arătat, în acest sens, doar că „soluția este motivată prin faptul că reclamantul a făcut dovada calității de succesor în drepturi al Elenei Lupescu, soția regelui Carol al II-lea, care la rândul său a fost proprietarul suprafeței de pădure la care se face referire în acțiune.” (filele 40-41 vol. 26 d.u.p.).

Sentința a rămas definitivă și irevocabilă prin neapelare, iar la data de 22.10.2003, a fost transmisă Consiliului Local al comunei Snagov de către Gostin Marin, în numele inculpatului Al României Paul Philippe, cu solicitarea de a fi pusă în executare, menționându-se că, în caz contrar, va fi promovată o acțiune în pretenții împotriva consilierilor și vor fi sesizate organele de urmărire penală (fila 20 vol. 15 d.u.p., fila 24 vol. 16 d.u.p.).

Totodată, în temeiul aceluiași contract de mandat, Gostin Marin a formulat, la data de 16.12.2003, o contestație împotriva „modului în care comisia locală Snagov a procedat la netransmiterea documentelor necesare validării pentru suprafața de 10 ha teren forestier” și a solicitat „stabilirea dreptului de proprietate, înscrierea în anexa 53 cu suprafața mai sus menționată ce a aparținut ascendenților mei”, cererea fiind înregistrată la Prefectura județului Ilfov sub nr. 19639 din 17.12.2003, însoțită de mai multe înscrisuri, în copie, și anume notificarea nr. 3976/12.03.2003, sentința civilă nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea și contractul de mandat autentificat sub nr. 369 din 20.01.2003 (filele 18 verso-23 vol. 15 d.u.p., filele 21-25, 171-179 vol. 16 d.u.p.).

Prin referatul nr. 30 din 14.01.2004 întocmit de martorii Țipluică Marian și Anghelescu Dragoș Emil, coordonator și, respectiv, consilier în cadrul colectivului de lucru de pe lângă Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, avându-se în vedere înscrisurile atașate contestației formulate de către inculpatul Al României Paul Philippe, prin mandatar, s-a propus înscrierea în anexa 53, comuna Snagov, a acestuia cu suprafața de 10 ha teren cu vegetație forestieră. Ca atare, prin hotărârea nr. 7 din 14.01.2004, Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor (din care făcea parte și Popa Caterina, în calitate de secretar general), invocând dispozițiile art. 24 alin. 1 din Legea nr. 1/2000 și art. 12 din Legea nr. 18/1991, a aprobat înscrierea în respectiva anexă a inculpatului cu suprafața de teren menționată, dispunând, totodată, comunicarea acesteia către instituțiile abilitate, printre care și Inspectoratul Silvic București și Direcția Silvică București, în vederea punerii ei în aplicare (filele 17-18 vol. 15 d.u.p., filele 19-20, 169-170 vol. 16 d.u.p.). Așa cum reiese din cuprinsul adresei nr. 4973 din 20.04.2016, emisă de Instituția Prefectului, județul Ilfov, în arhiva acesteia nu a fost identificat procesul-verbal al ședinței în care a fost adoptată hotărârea nr. 7 din 14.01.2004 și nici anexa 53 în original (fila 470 vol. 16 d.u.p.).

Prin adresa nr. 542 din 05.02.2004, înregistrată la Prefectura județului Ilfov sub nr. 2211 din aceeași dată, Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, Direcția Silvică București, a solicitat Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor invalidarea hotărârii nr. 7 din 14.01.2004, susținând că aceasta contravine prevederilor Legii nr. 1/2000, modificată prin Legea nr. 400/2002 (fila 214 vol. 17 d.u.p., fila 513 vol. 30 d.u.p.).

Ulterior, în lipsa unui demers în acest sens al comisiei și având în vedere poziția fermă exprimată în mod repetat de Direcția teritorială de regim silvic și de vânătoare București, care s-a opus categoric punerii în aplicare a hotărârii nr. 7 din 14.01.2004 (înscrisuri filele 235-237 vol. 17 d.u.p., 506-511 vol. 30 d.u.p.), Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, Direcția Silvică București, în baza referatului nr. 4575 din 08.11.2004 (filele 212-213 vol. 17 d.u.p.), a solicitat, la data de 10.01.2005, pe calea unei acțiuni în instanță, anularea acesteia, arătând, în esență, în motivare că nu a fost formulată în termen o cerere scrisă pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului forestier în temeiul Legii nr. 1/2000 și că notificarea depusă de inculpatul Al României Paul Philippe nu putea primi o rezolvare în baza Legii nr. 10/2001, întrucât bunul a cărui retrocedare s-a cerut nu intra sub incidența acesteia. La rândul său, Direcția teritorială de regim silvic și de vânătoare București a formulat cerere de intervenție accesorie în cauză, invocând argumente similare cu cele prezentate de reclamantă (filele 225-227 vol. 17 d.u.p.).

Acțiunea promovată de reclamanta Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, Direcția Silvică București, în contradictoriu cu pârâții Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor și Paul Philippe de Hohenzollern, precum și cererea de intervenție accesorie, au fost, însă, respinse, ca neîntemeiate, prin sentința civilă nr. 1496 din 16.05.2005, pronunțată de Judecătoria Buftea în dosarul nr. 378/2005, rămasă definitivă prin decizia nr. 1075/A/12.05.2006 a Tribunalului București, Secția a III-a civilă, și irevocabilă prin decizia nr. 73/22.01.2007 a Curții de Apel București, Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie (filele 99-111 vol. 16 d.u.p., filele 107-114, 143-149 vol. 17 d.u.p.). În esență, instanțele au reținut că, prin sentința civilă definitivă nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea, s-a constatat dreptul la retrocedare al pârâtului Paul Philippe de Hohenzollern asupra unei suprafețe de teren forestier, „apreciindu-se, astfel, indirect, că sunt îndeplinite toate cerințele legale – de formă și de fond – pentru a beneficia de reconstituirea dreptului de proprietate în temeiul Legii nr. 18/1991 și Legii nr. 1/2000”, context în care faptul că această hotărâre „nu este executorie și nu obligă comisiile constituite în baza Legii nr. 18/1991 la reconstituirea dreptului de proprietate” a fost considerat ca fiind lipsit de relevanță. S-a arătat, astfel, că „autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri definitive nu trebuie confundată cu opozabilitatea, în sens larg, a hotărârii față de terți ca o realitate incontestabilă, acest act jurisdicțional fiind totuși un element al ordinii juridice care nu poate fi ignorat”.

Anterior, însă, soluționării, în mod irevocabil, a cererii de chemare în judecată promovate de Romsilva, Direcția Silvică București, inculpatul Al României Paul Philippe, nemulțumit fiind de rezultatul acțiunilor întreprinse

pentru retrocedarea efectivă a imobilului solicitat, neintrând, practic, în posesia acestuia, a revocat mandatul acordat lui Gostin Marin și a efectuat demersuri în vederea identificării unei persoane care, prin relațiile pe care le avea și conexiunile cu lumea politică, ar fi putut obține restituirea bunurilor al căror proprietar se pretindea a fi.

În contextul respectivelor demersuri, prin intermediul unei cunoștințe comune, acesta a cunoscut-o, în vara anului 2005, pe inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, persoană care corespundea profilului căutat, fiindu-i recomandată ca o femeie de afaceri de succes care, prin prisma contactelor „în domeniul justiției, avocați și în mediul de afaceri", fiind, deopotrivă, conectată și la mediul politic, putea să îl ajute în obținerea bunurilor pretins confiscate de la Regele Carol al II-lea (declarațiile martorilor Poenaru Liviu Traian din 28.04.2016, 07.07.2017 și 16.07.2020 – filele 547-554 vol. 7 d.u.p., 84-86 vol. 20 dos. inst. fond, filele 4-7 vol. 7 dos. ÎCCJ; Rădulescu Cristache din 29.04.2016 – filele 561-564 vol. 7 d.u.p.; A României Lia Giorgia din 06.05.2015 – filele 167-176 vol. 5 d.u.p.; declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe din 11.12.2015, 09.05.2016 și 11.01.2016 – filele 250-259, 268-276 vol. 3 d.u.p., 323-327[1] vol. 5 d.u.p.).

Ca urmare, între cei doi au avut loc mai multe întrevederi în care Al României Paul Philippe i-a prezentat inculpatei situația imobilelor a căror retrocedare dorește să o obțină, la una dintre ele participând și martorul Dumitrescu Mircea, colaborator al celei din urmă, cu care intenționa să realizeze anumite proiecte imobiliare. Cu această ocazie, inculpatul le-a prezentat o listă cu respectivele bunuri, ce ar fi aparținut numitei Elena Lupescu, printre acestea aflându-se și terenul în suprafață de 46,78 ha situat în Snagov, cunoscut sub denumirea de „Fundul Sacului". La finalul întâlnirii, cei trei au convenit să demareze demersurile necesare pentru revendicarea imobilelor, sens în care Al României Paul Philippe urma să pună la dispoziție documentele care atestau îndreptățirea sa la restituire, iar inculpata și martorul să inițieze procedurile pentru obținerea lor în proprietate (depozițiile martorului Dumitrescu Mircea din 04.03.2016 și 20.10.2017, declarația inculpatei Păvăloiu Nela din 25.01.2019 – filele 204-210 vol. 7 d.u.p., 170 vol. 24 dos. inst. fond, 126-131 vol. 43 dos. inst. fond). În acest sens, inculpatul i-a dat martorului Dumitrescu Mircea o procură, autentificată sub nr. 2399 din 01.09.2005, prin care, „în calitate de dobânditor al drepturilor succesorale aparținând defunctei Elena Lupescu", l-a împuternicit pe acesta să îl reprezinte la autoritățile competente, respectiv la primărie, prefectură, Arhivele Statului, A.N.C.P.I., D.I.T.L., Ministerul de Externe, Primăria Snagov ș.a., în vederea redobândirii pe cale administrativă a mai multor imobile, printre care și terenul în suprafață de 46 ha situat în comuna Snagov (filele 405-406 vol. 16 d.u.p.).

În temeiul acestei procuri, martorul, după o prealabilă consultare cu Păvăloiu Nela, a redactat și a depus la Primăria Snagov, în numele inculpatului Al României Paul Philippe, cererea înregistrată sub nr. 11923 din 06.09.2005, prin care, făcând trimitere la notificarea anterioară nr. 3476 din 03.12.2003, ce viza doar suprafața de 10 ha, a solicitat, în conformitate cu Legea nr. 247/2005, restituirea în natură sau în echivalent a terenului de 46 ha din localitatea Ghermănești, comuna Snagov, fără însă să atașeze la aceasta vreun document

(înscris – filele 79, 383 vol. 16 d.u.p., declarațiile martorului Dumitrescu Mircea din 04.03.2016 și 20.10.2017). Ulterior, în 11.10.2005, au fost depuse la Primăria Snagov și alte cereri de retrocedare a unor bunuri aflate pe raza respectivei localități (trimise, apoi, spre soluționare altei instituții), la care au fost atașate mai multe documente, conform opisului anexat lor, printre acestea aflându-se și copia Monitorului Oficial nr. 121 din 27 mai 1948, în care a fost publicat Decretul nr. 38/1948 pentru intrarea în proprietatea Statului a bunurilor fostului rege Mihai I și ale membrilor fostei familii regale, bunuri între care nu se regăsește și suprafața de 46,78 ha teren situat în Pădurea Snagov (filele 324-326, 338-339, 340-343, 354-382 vol. 16 d.u.p.).

În concretizarea celor stabilite anterior, la data de 30.10.2005, s-a perfectat între societatea inculpatei, S.C. Ilko Star S.R.L., reprezentată de aceasta, și Al României Paul Philippe, un „contract de mandat și asistență de specialitate" având ca obiect: asistența în procedurile de restituire a bunurilor imobile care au aparținut membrilor familiei regale, autori ai mandantului; consultanță „pentru o prezentare reală și cu elemente de veridicitate a mandantului" în relațiile cu terțe persoane, cu autoritățile statului și în negocierile cu reprezentanții familiei fostului rege Mihai I; identificarea unor eventuali cumpărători ai imobilelor restituite în proprietatea mandantului și negocierea cu terțe persoane a unor eventuale contracte de vânzare-cumpărare; reprezentarea în fața autorităților administrative sau judiciare, inclusiv pentru a primi, în numele mandantului, titlurile de proprietate și orice alte înscrisuri ce au legătură cu contractul. În schimbul realizării acestor activități de către S.C. Ilko Star S.R.L., prin intermediul inculpatei, Al României Paul Philippe se obliga să plătească mandatarului un echivalent bănesc într-un procent variabil din suma obținută în urma vânzării imobilelor sau cota parte în natură din acestea, precizate în lista anexă la contract (filele 27-28 vol. 70 d.u.p.). Convenția a fost semnată la sediul cabinetului avocațial al martorului Leți Octavian, cu care, dată fiind lipsa de expertiză și experiență în domeniu a inculpatei Păvăloiu Nela, au fost încheiate contracte de asistență juridică în vederea reprezentării mandantului în dosarele aflate pe rolul instanțelor judecătorești, pentru celelalte demersuri convenite de părți la data de 30.10.2005 fiind cooptată de către acuzată martora Cuniță Mihaela, consilier juridic (declarațiile martorilor Leți Octavian din 05.01.2016 și 24.03.2017, menținute în 26.06.2020 – filele 186-193 vol. 6 d.u.p., 130-132 vol. 9 dos. inst. fond, 180-183 vol. 6 dos. ÎCCJ; Cuniță Mihaela din 20.04.2016 și 05.05.2017 – filele 476-482 vol. 7 d.u.p., 168-169 vol. 11 dos. inst. fond; A României Lia Giorgia din 06.05.2015 – filele 167-176 vol. 5 d.u.p.; declarația inculpatei Păvăloiu Nela din 25.01.2019).

A doua zi, în 01.11.2005, martorul Dumitrescu Mircea, după ce s-a consultat din nou cu numita Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, a mai depus la Primăria Snagov, în calitate de împuternicit al inculpatului Al României Paul Philippe, o cerere, înregistrată sub nr. 15056, prin care, fără a invoca vreun temei de drept, „revine la notificarea privind proprietatea din zona Fundul Sacului în suprafață de 47 ha", anexând procesul-verbal nr. 021486 al ședinței consiliului comunal general al municipiului București din 22.07.1932 (filele 346-350 vol.16 d.u.p., declarațiile martorului Dumitrescu Mircea din 04.03.2016 și 20.10.2017). Ulterior, fără vreo implicare a martorului, au fost depuse la

dosar, în copie, de către inculpata Păvăloiu Nela, și alte înscrisuri, în mare parte acte de stare civilă sau care priveau succesiunea după Elena Lupescu, fără a fi însă atașate documente referitoare la calitatea solicitantului de moștenitor al Regelui Carol al II-lea, la dreptul de proprietate al celui din urmă asupra terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov și la deposedarea sa abuzivă de către Statul Român prin Decretul nr. 38/1948. Totodată, împreună cu aceste înscrisuri, a fost depus un „memoriu" al inculpatului Al României Paul Philippe, întocmit prin mandatar S.C. Ilko Star S.R.L., reprezentată de Păvăloiu Nela, în cuprinsul căruia se justifică calitatea lui de persoană îndreptățită la retrocedare prin prisma dreptului de proprietate ce a aparținut Regelui Carol al II-lea, descendența după acesta a tatălui său, Carol Mircea Grigore, precum și dreptul celui din urmă la moștenire fiind recunoscute prin hotărârea definitivă și executorie a Tribunalului din Lisabona din 06.02.1955. Referitor la suprafața de teren revendicată, s-a menționat, în esență, că aceasta a intrat în proprietatea Regelui Carol al II-lea prin procesul-verbal nr. 21486/4932/1932 al Primăriei Municipiului București, fiind ulterior trecută în proprietatea Statului Român la data de 06.03.1945, ca efect al aplicării art. II din Decretul nr. 38/27.05.1948 (filele 414-419 vol. 16 d.u.p.).

Contractul de mandat și asistență de specialitate a fost încheiat de părți și în formă autentică la data de 13.01.2006 (filele 5-12, 29-36 vol. 70 d.u.p.), având, în esență, același conținut, iar în plus, prevăzându-se expres durata de valabilitate a acestuia (perioada 01.01-31.12.2006, cu posibilitatea prelungirii până la soluționarea definitivă a cererilor de restituire imobiliară aflate în curs de rezolvare în procedura administrativă sau judiciară) și caracterul lui oneros, în sensul că mandantul se obligă să plătească mandatarului pentru fiecare din acțiunile care fac obiectul contractului întreprinse cu privire la bunurile indicate în lista anexă la convenție, dar mai ales pentru fiecare restituire imobiliară pentru care se obține titlul de proprietate, un echivalent bănesc în cuantum de 30% din prețul de vânzare a imobilului respectiv la data încheierii actului autentic de vânzare-cumpărare (atunci când restituirea se face în natură) sau din valoarea echivalentului bănesc acordat sub formă de acțiuni la Fondul Proprietatea, în temeiul Legii nr. 247/2005 (atunci când restituirea în natură nu mai este posibilă). Totodată, se menționa expres obligația mandatarului ca, în realizarea obiectului contractului, să angajeze un cabinet de avocatură, la alegerea sa, pentru îndeplinirea activităților de asistență și reprezentare juridică, precum și experți pentru evaluări imobiliare sau topo-cadastrale ori, după caz, în alte domenii, dar și de a căuta, identifica și obține „toate actele pe care nu le deține mandantul și care sunt necesare atingerii obiectului contractului".

Încheierea convenției autentificată sub nr. 5 din 13.01.2006 a fost urmată de perfectarea de către părți a unor antecontracte de vânzare-cumpărare pentru bunurile ce se urmărea a fi retrocedate, printre acestea aflându-se și terenul forestier de 46,78 ha, situat în Pădurea Snagov, cunoscut sub denumirea „Fundul Sacului", din care inculpatul Al României Paul Philippe și-a asumat obligația de a vinde promitentei cumpărătoare S.C. Ilko Star S.R.L., la obținerea titlului de proprietate, suprafața de 0,40 ha, prețul fiind reprezentat de echivalentul în natură al drepturilor contractuale cuvenite celei din urmă în baza contractului

din 13.01.2006, evaluate de comun acord la suma de 1000 euro (filele 44-47 vol. 70 d.u.p.).

În condițiile în care inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a perfectat cu Al României Paul Philippe convenția de mandat și asistență de specialitate nr. 5 din 13.01.2006, dar și antecontractele de vânzare-cumpărare ulterioare, intuind, astfel, posibilitatea obținerii bunurilor prin prisma legăturilor sale cu factorii de decizie de la nivelul județului Ilfov (primarul comunei Snagov, Mușat Adrian și prefectul județului Ilfov, Jecu Nicolae) și, implicit, procurarea unui folos patrimonial, aceasta a încetat colaborarea cu numitul Dumitrescu Mircea, nemulțumită fiind și de faptul că martorul, în timpul unei întâlniri cu Al României Paul Philippe, la care au participat și jurista S.C. Ilko Star S.R.L., Cuniță Mihalea, și avocatul Leți Octavian, afirmase că o serie de imobile, printre care și Ferma Regală Băneasa, nu vor putea fi redobândite pe cale administrativă, ci doar prin intermediul unor acțiuni în revendicare adresate instanței. Această atitudine a inculpatei, dar și faptul că nu i-a fost prezentat niciun document din care să reiasă că Al României Paul Philippe este îndreptățit la restituirea imobilelor, l-au determinat pe martorul Dumitrescu Mircea să se retragă din afacere (declarațiile martorului Dumitrescu Mircea din 04.03.2016 și 20.10.2017, declarația inculpatei Păvăloiu Nela din 25.01.2019).

După renunțarea la serviciile martorului, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela s-a ocupat personal de efectuarea demersurilor în vederea admiterii cererii de retrocedare a terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov și restituirii efective a acestuia, sens în care a apelat la martorul Rădulescu Cristache, la data respectivă senator și președinte al organizației județene Ilfov a unui partid politic, cu care se afla în relații de prietenie și care făcea parte din aceeași formațiune politică cu inculpații Mușat Apostol, primar al comunei Snagov și președinte al Comisiei locale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor și Jecu Nicolae, prefect al județului Ilfov și președinte al Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, cărora a recomandat-o (declarațiile martorilor Rădulescu Cristache din 29.04.2016, menținută în 25.05.2018 – filele 561-564 vol. 7 d.u.p. și 4 vol. 33 dos. inst. fond; Capanu George din 26.02.2016, 20.10.2017 și 26.06.2020 – filele 186-190 vol. 7 d.u.p., 171-172 vol. 24 dos. inst. fond, 209-211 vol. 6 dos. ÎCCJ; declarațiile inculpaților Mușat Apostol din 02.03.2016, 06.05.2016 și 22.02.2019 – filele 53-56[3] vol. 4 d.u.p., 2-6 vol. 48 dos. inst. fond; Dima Niculae din 02.03.2016 și 24.02.2017 – filele 63-66 vol. 4 d.u.p., 38-40 vol. 7 dos. inst. fond; Păvăloiu Nela din 03.03.2016 și 25.01.2019 – filele 4-13 vol. 4 d.u.p., 126-131 vol. 43 dos. inst. fond).

În acest context, cu toate că, prin adresa nr. 15056 din 14.12.2005, inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae (secretarul Comisiei locale Snagov) au transmis mandatarului de la acea dată al inculpatului Al României Paul Philippe necesitatea depunerii actului/legii prin care Regele Carol al II-lea a primit cu titlu de donație Pădurea Snagov, apreciind că se impune trimiterea acestui document pentru soluționarea cererilor înregistrate sub nr. 11923/06.09.2005 și nr. 15056/01.11.2005, conform art. 9 alin. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991 și art. 6 din Legea nr. 1/2000 (filele 81, 344 vol. 16 d.u.p.), iar, la rândul său, Direcția Silvică București, Ocolul Silvic Snagov, a comunicat, prin

adresa nr. 871/23.02.2006 (semnată de martorul Berceanu Daniel Marian), înregistrată la Primăria Snagov sub nr. 3113/24.02.2006, că cererea de retrocedare nu îndeplinește condițiile legale, nefăcându-se dovada titlului de proprietate al Regelui Carol al II-lea și a deposedării sale abuzive de către Statul Român (fila 336 vol. 16 d.u.p.), înscrisuri care, însă, nu au fost înaintate la dosarul administrativ de către inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, totuși, în data de 09.03.2006, s-a întocmit procesul-verbal al Comisiei locale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, înregistrat sub nr. 3719 din 10.03.2006, prin care s-a constatat, conform art. 9 alin. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991, că persoana solicitantă îndeplinește condițiile pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha, aprobându-se anexa 37 și dispunându-se înaintarea ei pentru validare comisiei județene (fila 31 vol. 16 d.u.p.).

Așadar, deși inițial consideraseră că documentele depuse în susținerea cererilor de retrocedare formulate de Al României Paul Philippe nu dovedesc dreptul de proprietate al autorului acestuia asupra terenului revendicat, punct de vedere exprimat atât în scris, cât și verbal, cu ocazia discuțiilor purtate cu cei doi, și de șeful Ocolului Silvic Snagov, martorul Berceanu Daniel, inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae, după aproximativ trei luni și fără ca inculpatul Al României Paul Philippe să se conformeze, între timp, solicitării făcute chiar de ei prin adresa nr. 15056/14.12.2005, au revenit, fără o justificare valabilă, asupra poziției anterioare și, împreună cu alți patru membri ai comisiei locale, au constatat existența dreptului la retrocedare pentru întreaga suprafață de 46,78 ha teren, cu toate că, la dosar, existau dovezi cu privire la restituirea în anul 2004 a unei părți din imobil (10 ha), semnând, în acest sens, atât procesul-verbal din 09.03.2006, cât și anexa 37 (referitoare la reconstituirea dreptului de proprietate asupra respectivei suprafețe de teren forestier situat în Snagov pe numele solicitantului Al României Paul Philippe, în calitate de moștenitor al Regelui Carol al II-lea), înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006 (depozițiile martorilor Berceanu Daniel din 21.02.2015 și 20.10.2017 – filele 23-28 vol. 7 d.u.p., 174-178 vol. 24 dos. inst. fond; Cucu Petru Ionuț din 26.02.2016, menținută în 20.10.2017 și 26.06.2020 – filele 86-92 vol. 7 d.u.p., 163-167 vol. 24 dos. inst. fond, 205-208 vol. 6 dos. ÎCCJ; Capanu George din 26.02.2016, 20.10.2017 și 26.06.2020; declarația inculpatului Mușat Apostol din 02.03.2016, menținută în 06.05.2016 și 22.02.2019).

Chiar dacă făcea parte din Comisia locală Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, martorul Berceanu Daniel Marian nu a fost invitat să participe la ședința acesteia în care s-au luat în discuție cererile formulate de Al României Paul Philippe, motiv pentru care nu a iscălit procesul-verbal din data de 09.03.2006, semnând, la insistențele inculpatului Dima Niculae, doar anexa 37 (filele 3, 36 vol. 15 d.u.p.; 33, 133 vol. 16 d.u.p.; declarațiile martorului Berceanu Daniel din 21.02.2015 și 20.10.2017; declarația inculpatului Dima Niculae din 24.02.2017), însă cu obiecțiuni, în sensul că „nu prezintă actul de proprietate (legea); nu prezintă dovada deposedării de către statul român (în Decretul nr. 38 din M.O. nr. 121/27.05.1948, precum și Partea 1B din M.O. nr. 140/19.06.1948 nu este evidențiată suprafața solicitată)”.

Cu adresa nr. 3765 din 10.03.2006 a Primăriei Snagov, anexa 37 cu nr. 3721/10.03.2006, împreună cu procesul-verbal din 09.03.2006, înregistrat sub nr. 3719/10.03.2006 și cu documentele care au stat la baza emiterii acestora, au fost înaintate, spre verificare și validare, Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, fiind înregistrate la Prefectura Ilfov sub nr. 5460 din 15.03.2006 (fila 32 vol. 16 d.u.p.).

Totodată, la 20.04.2006, cu adresa nr. 5749, au mai fost transmise, în completare, înscrisuri depuse ulterior datei de 10.03.2006 de reprezentantul convențional al inculpatului Al României Paul Philippe, fără a fi individualizate (53 file), acestea primind la Prefectura Ilfov nr. 8810 din 26.04.2006 (fila 29 vol. 16 d.u.p.).

Având în vedere modul favorabil de rezolvare a cererilor de retrocedare de către Comisia locală Snagov, inculpații Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și Al României Paul Philippe au convenit, la data de 26.04.2006, să modifice parțial clauzele contractului de mandat și asistență de specialitate autentificat sub nr. 5 din 13.01.2006, stabilind, printre altele, că, la valoarea comisionului prevăzut inițial pentru terenul forestier în suprafață de 46,78 ha din comuna Snagov, se adaugă procentul de 3% (fila 56 vol. 70).

Conform ordinului nr. 630 din 09.06.2006 al prefectului județului Ilfov, Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor era formată din: președinte Jecu Nicolae - prefectul județului Ilfov, Delcea Valentin - subprefect al aceluiași județ, secretar Popa Caterina - subprefect și membrii Olteanu Gheorghe - director Direcția verificarea legalității actelor normative și contencios administrativ, Ghiba Ruxandra - director Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Ilfov, Soare Ion - director general Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Ilfov, Zoltan Nagy Bege - șef birou, reprezentant al Agenției Domeniilor Statului, Reprezentanța teritorială Ilfov, Ioanovici Elie Nicolae - director Administrația Națională de Îmbunătățiri Funciare, Sucursala Olt-Argeș, Cismaru Nicolae - vicepreședinte Consiliul județean Ilfov, Băncilă Florian - inspector șef, Inspectoratul teritorial de regim silvic și de vânătoare București, Capanu George - director Direcția Silvică București, Regia Națională a Pădurilor - Romsilva, Papuc Leonard Florian - Asociația proprietarilor de păduri din România, Grecu Sebastian - Asociația administratorilor de păduri din România și Burlacu Victor - SNTR Propact (filele 248-249 vol. 16 d.u.p.). Aceeași componență a comisiei a fost menținută, în mare parte, și ulterior, prin Ordinele prefectului nr. 295 din 05.03.2007 și nr. 898 din 06.07.2007, doar Zoltan Bege Nagy și Băncilă Florian fiind înlocuiți cu Miloiu Claudiu și, respectiv, cu Marinescu Badea (filele 244-247 vol. 16 d.u.p.).

Pe lângă Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor funcționa un colectiv de lucru care, în perioada mai 2006 - ianuarie 2008, a fost constituit, conform Ordinului prefectului Ilfov nr. 525/2006, din Țipluică Marian, Bădescu Petre Toma, Anghelescu Dragoș Emil, Goni Viorica (consilieri Prefectura Ilfov), Voicu Cristian, Nae Ionel (consilieri juridici Prefectura Ilfov), Spirea Lucia Maria (consilier juridic Consiliul Județean Ilfov), Bondoc Ștefan (referent O.C.P.I.), Cucu Ionuț (inginer Direcția Silvică București), Vasile Ion (inginer I.T.R.S.V.) și Răceanu Victor (manager A.N.Î.F., Unitatea de administrare Ilfov) – filele 241-243 vol. 16 d.u.p.

În ceea ce privește procedura concretă de lucru, s-a reținut că lucrările de competența comisiei județene pentru stabilirea dreptului de proprietate, înregistrate la Prefectura Ilfov, erau repartizate de prefect sau persoana desemnată să îl înlocuiască șefului colectivului de lucru, Țipluică Marian, care, la rândul său, le dădea în lucru inspectorului căruia îi era arondată localitatea în care era situat terenul. Acesta analiza cererea și documentația aferentă și, pe baza lor, întocmea un referat în cuprinsul căruia insera și propunerea cu privire la modul de soluționare a lucrării, referat care, apoi, era discutat cu șeful colectivului de lucru și aprobat de acesta. În cazul în care lucrarea privea un teren forestier și existau obiecțiuni cu privire la retrocedarea lui, la referat se atașa atât propunerea comisiei locale, cât și anexa 37 cu respectivele observații. Ulterior, dosarul era introdus pe ordinea de zi a comisiei, iar în preziua ședinței, aspecte privind obiectul cererilor/ propunerilor aflate pe rol, înscrisurile pe care se întemeiau și modul preconizat de soluționare a acestora se discutau de martorul Țipluică Marian cu inculpații Popa Caterina, Jecu Nicolae, cu Olteanu Gheorghe, după caz, și, mai rar, cu Delcea Valentin. La lucrările ședințelor comisiei județene pentru stabilirea dreptului de proprietate participau, de regulă, și membri ai colectivului de lucru, iar inspectorul care întocmise referatul sau martorul Țipluică prezentau conținutul acestuia și propunerea de soluție făcută, care erau puse în discuția membrilor comisiei (declarațiile martorilor Țipluică Marian din 17.03.2016, 11.04.2016, 19.01.2018 și 26.06.2020; Spirea Lucia Maria din 06.04.2016, 16.03.2018 și 26.06.2020; Goni Viorica din 07.04.2016, 02.02.2018 și 16.07.2020; Anghelescu Dragoș Emil din 17.03.2016 și 19.01.2018; Nae Ionel Florin din 17.03.2016 și 16.02.2018 – filele 338-360, 396-400, 406-409 vol. 7 d.u.p., 39-45 vol. 28 dos. inst. fond, 145 vol. 30 dos. inst. fond, 7-8, 133-134 vol. 29 dos. inst. fond, 198-204 vol. 6 dos. ÎCCJ, 1-2 vol. 7 dos. ÎCCJ; declarațiile inculpaților Popa Caterina din 02.03.2016 și 22.02.2019; Jecu Nicolae din 21.04.2017; Delcea Valentin din 12.04.2016 și 22.02.2019; Olteanu Gheorghe din 04.03.2016, 22.03.2016 și 16.11.2008 – filele 110-114, 132-136, 140-144, 176-182 vol. 4 d.u.p., 75-79 vol. 44 dos. inst. fond, 38-41 vol. 11 dos. inst. fond, 56-57 vol. 41 dos. inst. fond).

Cu toate că, potrivit art. 6 lit. c) din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, aprobat prin H.G. nr. 890/2005, membrii comisiilor județene erau cei care trebuiau să analizeze propunerile trimise de comisiile comunale, orășenești sau municipale privind modul de respectare a dispozițiilor legale în legătură cu reconstituirea dreptului de proprietate, în fapt, aceștia nu verificau și nu studiau efectiv actele dosarului decât în situații excepționale, când se ridicau probleme în legătură cu cererea analizată, astfel încât, de regulă, concluzia la care ajungeau inculpații Popa Caterina și Jecu Nicolae înainte de ședință, cu prilejul discutării lucrărilor, era însușită și de ceilalți membri, nefiind cazuri în care votul exprimat de prefect să difere de decizia adoptată, în final, de comisie (depozițiile martorilor Anghelescu Dragoș Emil din 17.03.2016 și 19.01.2018; Ghiba Ruxandra din 04.03.2016, menținută în 13.04.2018 – filele 246-250 vol. 5 d.u.p., 121-122 vol. 31 dos. inst. fond; Nagy Bege Zoltan din 07.03.2016, menținută în 11.05.2018 – filele 254-257 vol. 5 d.u.p., 115-116 vol. 32 dos. inst. fond; Goni Viorica din 07.04.2016, menținută

în 02.02.2018 și 16.07.2020; declarațiile inculpaților Delcea Valentin din 12.04.2016 și 22.09.2019; Olteanu Gheorghe din 04.03.2016; Jecu Nicolae din 02.03.2016, menținută în 21.04.2017 – filele 80-83 vol. 4 d.u.p., 38-41 vol. 11 dos. inst. fond).

După înregistrarea, la Instituția Prefectului Ilfov, pentru verificare și validare de către comisia județeană, a anexei 37 cu nr. 3721/10.03.2006 și a procesului-verbal din 09.03.2006, înregistrat sub nr. 3719/10.03.2006, ambele ale Comisiei locale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, sub pretextul depunerii unor înscrisuri suplimentare și al lămuririi unor aspecte în legătură cu cererile de retrocedare a terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov (deși nu i se solicitaseră astfel de documente sau precizări), s-a deplasat la sediul Prefecturii Ilfov, unde, profitând de relația sa de amiciție cu senatorul Rădulescu Cristache, ce făcea parte din aceeași coaliție politică cu inculpatul Jecu Nicolae, pe care îl vizita adesea la locul de muncă, s-a prezentat la biroul celui din urmă, recomandându-se ca venind din partea primului, la îndemnul căruia ar fi întocmit „memoriul" pe care dorește să îl depună. Cu această ocazie, au fost convocați și inculpații Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, precum și martorul Țipluică Marian, discutând toți cinci pe marginea documentelor prezentate cu acel prilej de Păvăloiu Nela, deși nu exista o obligație legală în acest sens, cu atât mai mult cu cât acuzata nu venise în audiență la prefect, ci la recomandarea martorului Rădulescu și nu depusese înscrisuri noi, care să nu se fi regăsit deja la dosar (declarațiile inculpaților Păvăloiu Nela din 03.03.2016 și 25.01.2019; Popa Caterina din 02.03.2016 și 09.05.2016; Jecu Nicolae din 02.03.2016 și 21.04.2017; declarațiile martorilor Țipluică Marian din 17.03.2016, 11.04.2016 și 26.06.2020; Rădulescu Cristache din 29.04.2016, menținută în 25.05.2018; Cuniță Mihaela din 20.04.2016 și 05.05.2017 – filele 476-482 vol. 7 d.u.p., 168-169 vol. 11 dos. inst. fond).

În ceea ce îl privește pe martorul Rădulescu Cristache, acesta era o persoană cunoscută la nivelul Prefecturii Ilfov, vizitându-i adesea la locul de muncă pe inculpații Jecu Nicolae și Delcea Valentin, prin prisma faptului că erau membri ai unor partide ce compuneau coaliția politică aflată la guvernare, martorul fiind, totodată, președintele filialei Ilfov a uneia dintre respectivele formațiuni, poziție în raport cu care avea puterea de a influența numirea unor persoane în funcțiile de prefect și subprefect al județului Ilfov (declarațiile inculpaților Popa Caterina din 02.03.2016, menținută în 09.05.2016 și 22.02.2019; Olteanu Gheorghe din 04.03.2016, menținută în 22.03.2016; Delcea Valentin din 12.04.2016, menținută în 22.02.2019; depozițiile martorilor Țipluică Marian din 17.03.2016, menținută în 26.06.2020; Anghelescu Dragoș Emil din 17.03.2016, menținută în 19.01.2018; Cismaru Niculae din 21.03.2016).

La data de 19.06.2006, a fost înregistrat la Prefectura Ilfov, sub nr. 12693/1030, un memoriu semnat de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în calitate de reprezentant legal al S.C. Ilko Star S.R.L., mandatară a inculpatului Al României Paul Philippe, prin care s-a arătat, în esență, că, deși terenul forestier a cărui restituire se solicită nu este cuprins în Dispoziția nr. 905 din 19 iunie 1948, chiar aceasta prevedea, în art. 4, că lista bunurilor mobile și imobile

naționalizate publicată în Monitorul Oficial nu este completă, fiind complinită cu alte acte ulterioare. În plus, s-a învederat că litigiul dintre Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, Direcția Silvică București, pe de o parte, și Primăria Snagov și inculpat, pe de altă parte, s-a soluționat prin decizia civilă nr. 1075/A din 12.05.2006 a Tribunalului Bucureşti, Secţia a III-a civilă, hotărârea fiind definitivă și executorie (filele 83-84 vol. 16 d.u.p.).

Totodată, la 05.07.2006, a fost depus de inculpată, prin adresa nr. 125/05.07.2006, înregistrată sub același nr. 12693/1030, „încă un set de acte (…) pentru a completa eventualele lipsuri din dosarul înaintat de Comisia locală pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor a Primăriei Snagov …”, între care, însă, nu se regăseau, nici de această dată, documente referitoare la calitatea solicitantului de moștenitor al Regelui Carol al II-lea, la dreptul de proprietate al celui din urmă asupra terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov și la deposedarea sa abuzivă de către Statul Român prin Decretul nr. 38/1948. Deopotrivă, a fost atașat încă o dată „memoriul” inculpatului Al României Paul Philippe, întocmit prin mandatar S.C. Ilko Star S.R.L., reprezentată de Păvăloiu Nela, în cuprinsul căruia se justifică calitatea lui de persoană îndreptățită la retrocedare prin prisma dreptului de proprietate ce a aparținut Regelui Carol al II-lea, descendența după acesta a tatălui său, Carol Mircea Grigore, precum și dreptul celui din urmă la moștenire fiind recunoscute prin hotărârea definitivă și executorie a Tribunalului din Lisabona din 06.02.1955. Referitor la suprafața de teren revendicată, s-a menționat, în esență, că aceasta a intrat în proprietatea Regelui Carol al II-lea prin procesul-verbal nr. 21486/4932/1932 al Primăriei Municipiului București, fiind ulterior trecută în proprietatea Statului Român la data de 06.03.1945, ca efect al aplicării art. II din Decretul nr. 38/27.05.1948. De această dată, la memoriul formulat a fost anexat, în copie, și contractul de mandat și asistență de specialitate autentificat sub nr. 5 din 13.01.2006, încheiat între inculpat și S.C. Ilko Star S.R.L., prin reprezentant Păvăloiu Nela (filele 85-96 vol. 16 d.u.p.).

Conform procedurii de lucru existente la nivelul Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, astfel cum a fost anterior prezentată, lucrarea transmisă de Comisia locală Snagov cu adresa nr. 3765/10.03.2006, înregistrată la Prefectura Ilfov sub nr. 5460/15.03.2006, a fost repartizată de martorul Țipluică Marian, șeful colectivului lucru, inspectorului Bădescu Petre Toma, căruia îi era arondată localitatea Snagov, acesta propunând, prin referatul întocmit, nedatat și care nu poartă niciun număr, „validarea anexei nr. 37, poziția 1, autor Carol II al României, solicitant – Paul Philippe al României cu suprafața de 46,78 ha” (fila 267 vol. 16 d.u.p.).

Referatul a fost aprobat de martorul Țipluică Marian și, după discuțiile prealabile cu inculpații Popa Caterina și Jecu Nicolae, lucrarea a fost introdusă pe ordinea de zi a ședinței Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor din data de 07.07.2006 (declarațiile inculpaților Popa Caterina din 02.03.2016, menținută în 22.02.2019; Olteanu Gheorghe din 16.11.2018; Jecu Nicolae din 21.04.2017; declarațiile martorului Țipluică Marian din 17.03.2016 și 19.01.2018).

La momentul luării în discuție a lucrării referitoare la validarea anexei 37 privind restituirea suprafeței de 46,78 ha teren forestier situat în Snagov,

înregistrată pe rolul comisiei, în ședința din 07.07.2006, la poziția 30, s-a învederat, cu titlu preliminar, că, de fapt, Paul Philippe al României o moștenește pe Elena Lupescu, însă cel deposedat este Carol al II-lea, că Pădurea Snagov se afla sub sechestru la plecarea acestuia din țară, că tatăl solicitantului, Mircea Grigore, trăia (probabil la apariția Legii nr. 247/2005), dar și că Direcția Silvică are un punct de vedere separat.

Ulterior, cu prilejul dezbaterilor purtate în comisie, s-a invocat, ca aspect ce nu este lămurit, modalitatea în care terenul revendicat a revenit în proprietatea Statului Român, dat fiind că nu figurează în Monitorul Oficial din 1948 (inculpații Olteanu și Popa), reprezentantul Direcției Silvice București, care a depus și un punct de vedere scris din partea instituției (adresa nr. 2782/04.07.2006, semnată de directorul Capanu George, înregistrată la Prefectura Ilfov sub nr. 13683/04.07.2006, fila 408 vol. 30 d.u.p.), opinând că nu există nicio dovadă că acesta a fost naționalizat de la Regele Carol al II-lea. În plus, s-a ridicat problema existenței pe rolul instanțelor judecătorești a acțiunii civile prin care Romsilva a solicitat anularea dispoziției de retrocedare a suprafeței de 10 ha din același teren, propunându-se amânarea adoptării unei decizii până la soluționarea definitivă a dosarului, în condițiile în care ambele demersuri privesc același imobil și nu se pot da rezolvări diferite (inculpatul Olteanu).

Trecând, însă, peste toate aceste chestiuni care, deși fuseseră invocate, nu au fost verificate și clarificate prin analizarea, în concret, a actelor depuse la dosar, inculpatul Jecu Nicolae, care prezida ședința, a supus la vot propunerea ce forma obiectul sesizării, context în care comisia județeană pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, formată, alături de președinte, din Delcea Valentin, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Ghiba Ruxandra, Zoltan Bege Nagy, Petrișor Teodor (în locul lui Ioanovici Elie Nicolae), Cismaru Nicolae, Cucu Petru Ionuț (în locul lui Capanu George), Băncilă Florian și Burlacu Victor, a hotărât, în majoritate, validarea anexei 37, înregistrată la Primăria comunei Snagov sub nr. 3721/10.03.2006, referitoare la reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Snagov pe numele solicitantului Al României Paul Philippe, în calitate de moștenitor al Regelui Carol al II-lea. Singurul care s-a opus validării, considerând că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru retrocedare întrucât nu s-a făcut dovada dreptului de proprietate al autorului solicitantului și nici a deposedării abuzive a acestuia de către Statul Român, a fost reprezentantul Direcției Silvice București, martorul Cucu Petru Ionuț (înscrisuri filele 189-192 vol. 16 d.u.p.; raportul de expertiză criminalistică nr. 100 din 07.08.2017 întocmit de Laboratorul interjudețean de expertize criminalistice Brașov – filele 141-150 vol. 21 dos. inst. fond; declarațiile inculpaților Jecu Nicolae din 06.04.2016 și 21.04.2017; Delcea Valentin din 12.04.2016 și 22.02.2019; depozițiile martorilor Ghiba Ruxandra din 04.03.2016 și 13.04.2018; Cucu Petru Ionuț din 26.02.2016, 20.10.2017 și 26.06.2020; Capanu George din 26.02.2016, 20.10.2017 și 26.06.2020).

Așadar, deși anexa 37 ce se solicita a fi validată fusese semnată cu obiecțiuni de către reprezentantul Ocolului Silvic Snagov, martorul Berceanu Daniel Marian, iar din partea Direcției Silvice București exista aceeași poziție

fermă de opunere la retrocedare, pentru motivele expuse, atât în scris, cât și verbal, de martorul Cucu Ionuț, Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor a procedat, totuși, la admiterea cererii și confirmarea deciziei adoptate de Comisia locală Snagov, în condițiile în care o parte însemnată dintre membrii prezenți la ședință nu studiaseră efectiv actele dosarului, iar practica comisiei în cazuri identice, când existau astfel de observații din partea instituției ce administra fondul forestier național, era aceea de a respinge propunerea de validare (declarațiile inculpaților Delcea Valentin din 22.02.2019; Olteanu Gheorghe din 04.03.2016 și 16.11.2018; Jecu Nicolae din 21.04.2017; declarațiile martorilor Ghiba Ruxandra din 04.03.2016 și 13.04.2018; Nagy Bege Zoltan din 07.03.2016 și 11.05.2018; Băncilă Florian din 17.03.2016 și 11.05.2018; Anghelescu Dragoș Emil din 17.03.2016 și 19.01.2018; Goni Viorica din 07.04.2016 și 16.07.2020; Țipluică Marian din 17.03.2016, 11.04.2016, 19.01.2018 și 26.06.2020).

Ca urmare a votului exprimat în ședința din 07.07.2006, a fost emisă hotărârea nr. 1156 din aceeași dată a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, prin care, în temeiul art. 12 alin. 2 și art. 51 din Legea nr. 18/1991, s-a validat anexa 37, poziția 1, autor Carol al II-lea al României, moștenitor ASR prințul Al României Paul Phillipe, cu suprafața de 46,78 ha, teren cu vegetație forestieră, dispunându-se, totodată, comunicarea acesteia către Oficiul de cadastru și publicitate imobiliară Ilfov și către Comisia comunală Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate, în vederea punerii ei în aplicare. Hotărârea a fost semnată de inculpatul Delcea Valentin, pentru prefectul Jecu Nicolae, și de secretarul comisiei, inculpata Popa Caterina (filele 205 vol. 15 d.u.p., 27 vol. 16 d.u.p.).

Ulterior emiterii hotărârii de validare, au fost întreprinse demersuri în vederea punerii efective în posesia terenului retrocedat, sens în care inculpatul Al României Paul Phillipe a notificat, la data de 18.10.2006, Primăria Snagov, solicitând urgentarea acestei proceduri și eliberarea titlului de proprietate (filele 277 vol.15 d.u.p., 318 vol.16 d.u.p.). Deopotrivă, în același scop al accelerării demersurilor de punere în posesie și profitând de faptul că, prin prisma conexiunilor sale în mediul politic, cu referire specială la martorul Rădulescu Cristache, a stabilit o legătură apropiată cu primarul comunei Snagov, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela s-a deplasat împreună cu Al României Paul Philippe la primăria respectivei localități, purtând discuții pe această temă cu Mușat Apostol, cel din urmă fiind, totodată, și persoana care, în contextul relațiilor stabilite încă dinainte cu inculpata, a recomandat-o pe aceasta martorilor Dimofte Radu și Bejenaru Andrei Mihai în vederea unei eventuale cesionări către cei din urmă a drepturilor solicitantului asupra bunurilor revendicate (declarațiile inculpaților Al României Paul Philippe din 09.05.2016 – filele 323-327[1] vol. 5 d.u.p.; Păvăloiu Nela din 03.03.2016 și 25.01.2019; Mușat Apostol din 02.03.2016, 06.05.2016 și 22.02.2019; Dima Niculae din 02.03.2016 și 24.02.2017; declarațiile martorilor Berceanu Daniel din 21.02.2015 și 20.10.2017; Cișman Marinescu Răzvan Dumitru din 09.03.2016, menținută în 18.12.2017 – filele 315-319 vol. 7 d.u.p., 102-103 vol. 27 dos. inst. fond; Bejenaru Andrei Mihai din 21.12.2015 și 26.02.2016, menținute în 07.04.2017 – filele 137-155 vol. 6 d.u.p., 103-110 vol. 10 dos. inst. fond; Dimofte Radu din

22.02.2016, menținută în 05.05.2017 – filele 60-70 vol. 7 d.u.p., 161-166 vol. 11 dos. inst. fond). În plus, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a luat legătura cu martorul Capanu George, cerându-i explicații pentru refuzul de punere în posesie a inculpatului Al României Paul Phillipe, ocazie cu care acesta și-a păstrat aceeași poziție categorică, spunându-i că acționează în conformitate cu legea și respingând orice posibilă propunere (declarațiile inculpatei Păvăloiu Nela din 03.03.2016 și ale martorului Capanu George din 26.02.2016 și 20.10.2017, menținute în 26.06.2020).

În pofida acestor demersuri, inculpații nu au reușit să obțină efectiv în posesie terenul retrocedat, dată fiind opoziția fermă și constantă a Ocolului Silvic Snagov și a Direcției Silvice București, generată, printre altele, la momentul respectiv, de faptul că cererea prin care se solicitase anularea hotărârii nr. 7/14.01.2014 nu se soluționase în mod irevocabil și se promovase, în plus, acțiune și pentru desființarea, pe cale judecătorească, a hotărârii nr. 1156 din 07.07.2006 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor (ce a format, inițial, obiectul dosarului nr. 3626/94/2006 al Judecătoriei Buftea, iar ulterior, după casarea sentinței pronunțate și trimiterea cauzei spre rejudecare, al dosarului nr. 3392/94/2007 al aceleași instanțe), considerându-se că a fost emisă cu încălcarea legii (filele 150, 154, 187-189 vol. 17 d.u.p.).

În acest context, dată fiind nemulțumirea manifestată de Al României Paul Philippe cu privire la imposibilitatea de a intra efectiv în posesia bunului imobil revendicat și constatând că a epuizat, fără succes, toate căile pe care le-a avut la dispoziție pentru accelerarea stadiului procedurilor și retrocedarea imediată a terenului, chiar apelând la relațiile sale cu persoane din lumea politică, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a demarat demersuri pentru găsirea unor persoane dispuse să preia, cu titlu oneros, drepturile în legătură cu imobilele în privința cărora inculpatul se pretindea îndreptățit să obțină restituirea, context în care, la data de 29.08.2006, între cei doi s-a încheiat actul adițional nr. 2 la contractul de mandat și asistență de specialitate, prin care s-a extins obiectul acestuia și cu privire la „identificarea unor cumpărători de drepturi litigioase” pentru bunurile indicate în anexă, „negocierea cu aceștia asupra procentelor acordate, precum și asistența la încheierea contractului cu aceștia” (fila 57 vol. 70 d.u.p.; declarațiile inculpaților Păvăloiu Nela din 03.03.2016 și 25.01.2019; Al României Paul Philippe din 11.01.2016; declarațiile martorilor A României Lia Georgia din 06.05.2015, 08.01.2016 și 05.11.2020; Leți Octavian din 05.01.2016, 24.03.2017 și 26.06.2020).

În acest sens, așa cum s-a arătat anterior, fiind recomandată de primarul localității Snagov, Mușat Apostol, inculpata l-a abordat, prin intermediul martorului Bejenaru Andrei Mihai, pe Dimofte Radu, potent om de afaceri, cunoscut ca investitor în domeniul imobiliar, dar și ca persoană interesată în cumpărarea de drepturi litigioase vizând bunuri naționalizate de regimul comunist. După analizarea actelor puse la dispoziție de inculpată și după consultarea cu Bejenaru Andrei Mihai, colaborator al său, martorul Dimofte Radu a refuzat propunerea de cumpărare a drepturilor cu privire la imobilele asupra cărora Al României Paul Philippe reclama îndreptățirea la retrocedare, nefiind de acord cu pretenția inculpatului de a-i fi remisă o sumă de bani în

avans, dar și raportat la incertitudinea restituirii bunurilor, dat fiind că Păvăloiu Nela nu prezentase documente care să justifice dreptul pretins asupra acestora (declarațiile martorilor Dimofte Radu din 22.02.2016 și 05.05.2017; Bejenaru Andrei Mihai din 21.12.2015, 26.02.2016 și 07.04.2017; Cuniță Mihaela din 20.04.2016, menținută în 05.05.2017; declarațiile inculpatei Păvăloiu Nela din 03.03.2016 și 25.01.2019).

Ca urmare a acestui refuz, în continuarea acțiunilor demarate anterior, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela i-a făcut cunoștință inculpatului Al României Paul Philippe cu Truică Remus, interesat de preluarea drepturilor asupra imobilelor solicitate, prezentându-l pe cel din urmă ca fiind un important om de afaceri, cu experiență în recuperarea proprietăților și fost consilier al lui Adrian Năstase, care, în plus, colaborează cu unul dintre cei mai buni avocați din țară, existând, așadar, toate premisele pentru ca acesta să-l ajute în recuperarea bunurilor revendicate (declarațiile inculpaților Al României Paul Philippe din 23.04.2015, 11.12.2015, 11.01.2016, 09.05.2016 și 10.11.2020 – filele 234-245, 250-259, 268-276 vol. 3 d.u.p., 323-327[1] vol. 5 d.u.p., 95-100 vol. 8 dos. ÎCCJ; Păvăloiu Nela din 03.03.2016 și 25.01.2019; Truică Remus din 09.12.2015, 24.02.2017 și 28.09.2020 – filele 94-99 vol. 3 d.u.p., 41-47 vol. 7 dos. inst. fond, 141-144 vol. 7 dos. ÎCCJ; declarațiile martorilor A României Lia Georgia din 06.05.2015 și 08.01.2016; Cuniță Mihaela din 20.04.2016, menținută în 05.05.2017).

Astfel, la data de 01.11.2006, la sediul S.C.A. Țuca, Zbârcea și Asociații, s-a perfectat între inculpatul Al României Paul Philippe, în calitate de cedent, și S.C. Reciplia S.R.L., reprezentată de inculpatul Truică Remus, în calitate de cesionar, contractul privind transmiterea/cesiunea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății, convenție ce a fost redactată și certificată de către avocatul Roșu Robert Mihăiță, fiind înregistrată în evidențele societății de avocatură sub nr. 299/2006 (filele 26-45 vol. 29 d.u.p., 66-85 vol. 70 d.u.p.).

Potrivit înțelegerii părților, prin acest contract, Al României Paul Philippe transmitea/cesiona fără nicio rezervă, cu titlu oneros, societății comerciale Reciplia S.R.L., toate drepturile sale prezente și viitoare asupra unor bunuri imobile, identificate în cuprinsul convenției (printre care și Pădurea Snagov, în suprafață de cca. 30 ha, indicată la pct. 1.18 din enumerare), iar cesionarul se obliga, în schimb, să plătească în anumite condiții o sumă de bani și să asigure sprijin și asistență în legătură cu respectivele bunuri aflate în proceduri administrative sau judiciare de retrocedare. În concret, S.C. Reciplia S.R.L. își asuma obligația de a achita cedentului un avans în cuantum de 4.000.000 euro, din care 1.000.000 euro la semnarea contractului, iar ulterior, un procent de 20% sau, după caz, de 50% din valoarea de valorificare a fiecărui bun imobil ce constituia obiect al convenției, în această din urmă situație aflându-se și Pădurea Snagov. În legătură cu acest teren, s-a mai stipulat că plata diferenței de 3.000.000 euro reprezentând parte din avans se va realiza numai dacă cedentul obține și predă către cesionar procesul-verbal de punere în posesie în natură însoțit de titlul de proprietate.

Totodată, se mai prevedea în contract că cedentul este de acord să accepte, la cererea cesionarului, subrogarea acestuia în cauzele aflate în curs de

soluționare sau în cele civile care au legătură cu procedurile judiciare de restituire a imobilelor aflate pe rolul instanțelor de judecată, convenindu-se, însă, și posibilitatea ca cesionarul să opteze pentru continuarea respectivelor proceduri administrative și judiciare de către cedent care „va fi în această situație, aparent, titularul procedurilor desfășurate, fără ca acest lucru să afecteze” drepturile și obligațiile prevăzute în convenție.

În plus, părțile au recunoscut că acest contract nu reprezintă o revocare a mandatului acordat S.C. Ilko Star S.R.L. de către Al României Paul Philippe, care își produce în continuare efectele, constituind anexă la convenția din 01.11.2006, cesionarul recunoscând opozabilitatea acestuia cu privire la dispozițiile ce vizează încasarea de către mandatar a unui procent de 30% din drepturile bănești, în condițiile de la momentul valorificării fiecărui bun imobil indicat în contract.

Ulterior semnării convenției, în baza clauzelor acesteia, părțile au perfectat în formă autentică antecontracte de vânzare-cumpărare pentru fiecare bun în parte (filele 71-286 vol. 59 d.u.p.).

După încheierea contractului de cesiune din data de 01.11.2006, demersurile pentru retrocedarea imobilelor ce făceau obiectul acestuia, inclusiv pentru punerea în posesia terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, au fost întreprinse, în mare parte, de S.C.A. Țuca, Zbârcea și Asociații, care a acționat, însă, în calitate de reprezentant convențional al inculpatului Al României Paul Philippe și nu al S.C. Reciplia S.R.L. (filele 293, 297, 299 vol. 16 d.u.p., 59-62, 67-69 vol. 17 d.u.p.), echipa de avocați care s-a ocupat de realizarea acestor activități fiind coordonată de inculpatul Roșu Robert Mihăiță.

Astfel, în data de 06.02.2007, avocatul Roșu, în numele inculpatului Al României Paul Philippe, a transmis o notificare Direcției Silvice București, înregistrată sub nr. 488/06.02.2007, prin care, referindu-se la întreaga suprafață de teren de 46,78 ha ce a fost retrocedată prin hotărârea nr. 1156/07.07.2006 a Comisiei județene Ilfov, a „somat” această instituție să nu formuleze recurs împotriva sentinței civile nr. 6161 din 06.12.2006 prin care Judecătoria Buftea, în dosarul nr. 3626/94/2006, a respins, ca tardivă, acțiunea promovată împotriva respectivei hotărâri, precizând că „în situația în care Romsilva nu își îndeplinește obligațiile legale și nu respectă hotărârile judecătorești” se va solicita „angajarea răspunderii persoanelor vinovate și plata de către acestea de despăgubiri bănești pentru lipsa de folosință a imobilului și pentru costurile suplimentare” care trebuie suportate „ca urmare a comportamentului abuziv al Romsilva” (filele 59-62 vol. 17 d.u.p., filele 392-395 vol. 30 d.u.p.).

Ulterior, în data de 17.04.2007, același avocat, în calitate de reprezentant convențional al inculpatului Al României Paul Philippe, a formulat o nouă notificare, înregistrată sub nr. 1426/18.04.2007, prin care a „somat” Direcția Silvică București să demareze „neîntârziat” procedura legală de punere la dispoziția celui din urmă a suprafeței de 10 ha teren, astfel cum a fost validată prin hotărârea nr. 7/14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov, confirmată prin hotărâri judecătorești și să solicite, de urgență, Ocolului Silvic Snagov să întreprindă toate demersurile necesare în acest scop, învederând că, în caz contrar, se săvârșește infracțiunea de nerespectare a hotărârilor judecătorești, prevăzută de art. 271 Cod penal și vor fi declanșate „atât împotriva Romsilva,

cât și împotriva celorlalte instituții și persoane responsabile, procedurile judiciare necesare pentru protejarea drepturilor Clientului (…) și pentru stoparea gravelor prejudicii care i se aduc prin lipsa de folosință a imobilului" (filele 67-69 vol. 17 d.u.p.).

În contextul aceloraşi demersuri referitoare la punerea în posesie și în pofida emiterii, anterior, a hotărârii nr. 661 din 02.03.2007, prin care s-a revocat hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006, cu consecința înscrierii în anexa 37 a numitului Al României Paul Philippe cu suprafața de 36,78 ha teren forestier, în data de 30.04.2007, a fost transmisă Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, fiind înregistrată la Instituția Prefectului Ilfov sub nr. 10821-622 din 02.05.2007, cererea redactată de S.C.A. Țuca, Zbârcea și Asociații, „în calitate de avocați" ai celui din urmă, prin care, făcându-se referire la hotărârea nr. 7 din 14.01.2004, ce a aprobat înscrierea în anexa 53 a inculpatului cu suprafața de 10 ha teren forestier situat în Snagov, precum și la parcursul procedurii judiciare de anulare a acesteia, finalizată cu respingerea acțiunii promovate de Romsilva, s-a solicitat emiterea unei noi hotărâri de restituire în natură a suprafeței de 36,78 ha teren, din cele 46,78 ha a căror retrocedare a fost validată prin hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006 a aceleiași comisii, în condițiile în care, pentru imobilul de 10 ha, existau deja decizii irevocabile ce recunoșteau dreptul de proprietate al inculpatului asupra acestuia. În plus, s-a cerut Comisiei județene Ilfov să acționeze „în vederea instructării autorităților competente (Romsilva și Ocolul Silvic Snagov) să ne pună în posesie cu suprafața de 10 ha, conform sentinței civile irevocabile nr. 1872/26.06.2003" (filele 396-398 vol. 30 d.u.p.).

La rândul său, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, al cărei mandat acordat în data de 30.10.2005 și menținut în 13.01.2006 de Al României Paul Philippe a rămas valabil, așa cum s-a arătat anterior, deși acesta își cesionase drepturile către S.C. Reciplia S.R.L. și beneficia la acel moment de consultanță, asistență și reprezentare juridică din partea uneia dintre cele mai importante case de avocatură din țară, a solicitat, la data de 23.05.2007, Direcției Silvice București, în numele mandantului, punerea acestuia în posesie cu cele 10 ha teren forestier validate prin hotărârea nr. 7/14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov, cerere căreia nu i s-a dat, însă, curs, comunicându-i-se acuzatei, prin adresa nr. 1833/G.C./31.05.2007, semnată de martorul Capanu, imposibilitatea punerii la dispoziție a imobilului, dată fiind existența pe rolul instanțelor de judecată a acțiunii promovate de Romsilva pentru anularea hotărârii nr. 1156/07.07.2006 care privește suprafața de 46,78 ha, incluzând-o și pe cea de 10 ha la care se referă hotărârea nr. 7/14.01.2004 (filele 448-451 vol. 30 d.u.p.).

De asemenea, pentru a obține punerea în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe cu imobilul retrocedat prin hotărârea nr. 1156/07.07.2006, a întreprins o serie de acțiuni și inculpatul Truică Remus, care a încercat, inițial, să îl capaciteze pe martorul Capanu George, directorul Direcției Silvice București (declarațiile inculpatului Mușat Apostol din 02.03.2016, menținută în 06.05.2016 și 22.02.2019 și ale martorului Capanu George din 26.02.2016 și 20.10.2017, menținute în 26.06.2020), iar ulterior, ca urmare a eșuării acestui demers, să îl determine pe inculpatul Chiriac Theodor, o cunoștință de-a sa și director tehnic în cadrul aceleiași instituții, să acționeze în

favoarea intereselor grupului infracțional organizat, în vederea restituirii efective a terenului către solicitant (declarația inculpatului Mușat Apostol din 02.03.2016, menținută în 06.05.2016 și 22.02.2019; depozițiile martorilor Cucu Petru Ionuț din 26.02.2016, 20.10.2017 și 26.06.2020; Aparaschivei Cristian Relu din 09.03.2016, 23.06.2017 și 16.07.2020 – filele 260-267 vol. 7 d.u.p., 209-213 vol. 18 dos. inst. fond, 9-13 vol. 7 dos. ÎCCJ).

Cu toate că, așa cum s-a arătat, Comisia locală Snagov înaintase încă din 20.04.2006, cu adresa nr. 5749, mai multe documente ce ar fi fost depuse, în completare, după data de 10.03.2006, de către reprezentantul convențional al inculpatului Al României Paul Philippe, fără, însă, a le individualiza (53 file), înscrisuri ce au primit la Prefectura Ilfov nr. 8810 din 26.04.2006 (fila 29 vol. 16 d.u.p.), acestea nu au fost valorificate în niciun fel de Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor timp de aproximativ 1 an, respectiv până în luna martie 2007, când Bădescu Petre Toma, membru al colectivului de lucru ce funcționa pe lângă comisie, a întocmit un referat, vizat de martorul Țipluică Marian, în cuprinsul căruia, invocând adresa nr. 5749/20.04.2006 și făcând trimitere la hotărârea nr. 7 din 14.01.2004, prin care a fost reconstituit dreptul de proprietate al numitului Hohenzollern Paul Philippe asupra imobilului în suprafața de 10 ha situat în Snagov, a propus revocarea hotărârii nr. 1156 din 07.07.2006 și emiterea unei alte hotărâri prin care să se valideze înscrierea în anexa 37 a suprafeței de 36,78 ha teren cu vegetație forestieră (fila 263 vol. 17 d.u.p.).

Ca urmare, Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, în componența stabilită prin ordinul nr. 630 din 09.06.2006 al prefectului județului Ilfov, din care făceau parte și inculpații Jecu Nicolae și Popa Caterina, a emis hotărârea nr. 661 din 2 martie 2007, prin care a fost revocată hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006 și s-a dispus înscrierea în anexa 37, poziția 1, autor Carol al II-lea al României, moștenitor ASR prințul Al României Paul Philippe, cu suprafața de 36,78 ha teren cu vegetație forestieră. Hotărârea a fost semnată de inculpații Jecu Nicolae, președintele comisiei și prefect al județului Ilfov și Popa Caterina, în calitate de secretar al comisiei și subprefect al aceluiași județ (filele 17, 28 vol. 16 d.u.p.).

În acest timp, pe rolul instanțelor civile se aflau în curs de judecată mai multe acțiuni prin care Al României Paul Philippe contestase deciziile administrative prin care îi fusese restabilit regelui Mihai I dreptul de proprietate asupra unor imobile, printre care și Castelul Peleș, Casa Regală fiind reprezentată în aceste procese de avocatul Vasiliu Adrian. Ca urmare a formulării respectivelor acțiuni, în vederea realizării unei apărări solide, care să demonstreze că bunurile lăsate prin testament de regele Ferdinand nu au aparținut și lui Carol al II-lea, martorul Vasiliu a efectuat o serie de verificări ale documentelor vremii la Arhivele Naționale, ocazie cu care a identificat, în martie/aprilie 2007, și Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Colegiului Prezidențial al Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care se atesta tocmai acest aspect, dispunându-se, totodată, și restituirea de către Regele Carol al II-lea către Statul Român a mai multor bunuri, printre care și Pădurea Snagov (filele 23-55 vol. 6 d.u.p.).

Această hotărâre, în copie, purtând mențiunea „executat la Direcția Arhive Naționale Istorice Centrale”, a fost depusă de Casa Regală în toate procesele declanșate de Al României Paul Philippe, iar la scurt timp, împuterniciții acesteia au fost invitați la o întâlnire cu reprezentanții inculpatului, pentru a discuta în legătură cu diferendele dintre părți. Întrevederea a avut loc în luna mai sau iunie 2007, fiind prezenți, din partea regelui Mihai I, avocatul Vasiliu Adrian, directorul executiv al Casei Regale, Tucă Ion și șeful onorific al acesteia, Popper Andrew, iar din partea lui Al României Paul Philippe, un avocat de la S.C.A. Țuca, Zbârcea și Asociații, posibil inculpatul Roşu Robert Mihăiţă, precum și Truică Remus și Tal Sielberstein, care au invocat, fără a prezenta vreo dovadă, calitatea lor de cesionari ai drepturilor litigioase ale inculpatului. Discuțiile au fost purtate, în general, între martorul Vasiliu Adrian și Truică Remus și au vizat atât posibilitatea de rezolvare a disensiunilor dintre părți generate de promovarea acțiunilor în justiție de către Al României Paul Philippe, dată fiind și depunerea la dosarele aflate pe rol a Deciziunii nr. 1/1941 (chestiune ridicată de martorul Vasiliu), cât și propunerea de revendicare comună a anumitor imobile (formulată de Truică Remus), ce a fost, însă, respinsă ferm de reprezentanții Casei Regale. În plus, martorul Vasiliu i-a atenționat pe reprezentanții inculpatului Al României Paul Philippe că nu toate bunurile ce se dorea a fi solicitate în comun „erau revendicabile”, dar și că, potrivit hotărârii Înaltei Curți de Casație și Justiție din anul 1941, Pădurea Snagov nu a aparținut în mod legal Regelui Carol al II-lea, Truică Remus replicându-i, însă, că „asta e problema lor” (declarațiile inculpaților Truică Remus din 09.12.2015 și 10.03.2017, menținute în 28.09.2020 – filele 94-99 vol. 3 d.u.p., 66-69 vol. 8 dos. inst. fond, 141-144 vol. 7 dos. ÎCCJ; Roșu Robert Mihăiță din 02.11.2018 – filele 104-117 vol. 40 dos. inst. fond; Tal Silberstein din 08.11.2017 – filele 113-119 vol. 25 dos. inst. fond; depozițiile martorului Vasiliu Adrian din 04.12.2015, 16.12.2015, 21.03.2016 și 24.03.2017 – filele 18-22, 56-58, 69-72 vol. 6 d.u.p., 123-126 vol. 6 dos. inst. fond; procesul-verbal din 16.12.2015, filele 59-62, vol. 6 d.u.p.).

În contextul abordării anterioare de către martorul Cucu Ionuț a directorului executiv al Casei Regale, Tucă Ion, în legătură cu situația juridică a Pădurii Snagov și îndreptățirea lui Al României Paul Philippe de a solicita restituirea ei, dar și al trimiterii unui punct de vedere, sub acest aspect, din partea Casei Regale, înregistrat la Direcția Silvică București sub nr. 902 din 12.03.2007, în care se arăta, în esență, că inculpatul nu putea solicita retrocedarea cât timp tatăl său, Mircea Grigore Lambrino, era în viață și nu renunțase la moștenire și că Pădurea „Fundul Sacului” nu a aparținut niciodată, în mod valabil, Regelui Carol al II-lea, dovadă că nu a figurat printre bunurile confiscate prin Decretul nr. 38/1948, reprezentantul acesteia, Tucă Ion, după obținerea documentului de la Arhivele Naționale, a pus la dispoziția respectivului martor Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Colegiului Prezidențial al Înaltei Curți de Casație și Justiție, care, ulterior, a fost transmisă Direcției Silvice București, unde a fost înregistrată sub nr. 1814 din 22.05.2007 (înscrisuri filele 70-105 vol. 17 d.u.p.; declarațiile martorilor Vasiliu Adrian din 04.12.2015 și 24.03.2017; Cucu Petru Ionuț din 26.02.2016, 20.10.2017 și 26.06.2020).

Prin această hotărâre, a fost admisă, în parte, acțiunea formulată de președintele *ad interim* al Consiliului de Miniștri, în numele și pentru Statul Român și s-a dispus obligarea fostului Rege Carol al II-lea să lase în deplină proprietate și posesie mai multe imobile, cu toate investițiile, clădirile, plantațiile și îmbunătățirile aflate pe ele, printre acestea regăsindu-se și Trupul de pădure „Fundul sacului" din Pădurea Snagov, județul Ilfov, în suprafață de 46,78 ha (pct. 11 din dispozitiv).

Cu privire la acest bun, s-a arătat, în esență, în considerentele deciziei că primarul general al capitalei a cedat în fapt 46,78 ha pădure la Snagov fostului Rege Carol al II-lea, pe care acesta le posedă în fapt, fără, însă, să fie emisă legea necesară în baza căreia Primăria putea ceda de drept terenul și fără să se fi întocmit un act pentru transmiterea proprietății, existând numai o încuviințare a Consiliului Comunal în acest sens. Ca atare, s-a constatat că deținerea de către fostul suveran a bunului imobil este lipsită de temei legal, astfel încât acesta trebuie restituit Statului Român, urmând ca problema drepturilor Primăriei Municipiului București asupra lui să fie soluționată între aceasta și Stat.

Prin adresa nr. 1814 din 25.05.2007, semnată de martorul Capanu George, Direcția Silvică București a comunicat Instituției Prefectului Ilfov, unde a fost înregistrată sub nr. 13094/25.05.2007, Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Colegiului Prezidențial al Înaltei Curți de Casație și Justiție, solicitând instituției destinatare anularea tuturor hotărârilor de validare, în contextul în care, prin această hotărâre, s-a stabilit că „regele Carol al II-lea nu a deținut cu act de proprietate terenurile forestiere de la Fundul Sacului" (fapt atestat și de evidențele amenajamentelor silvice de arhivă), motiv pentru care a fost obligat să le restituie Statului Român (fila 391 vol. 30 d.u.p.).

După fix o lună, Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor a răspuns prin adresa nr. 13094/25.06.2007, semnată de prefectul Jecu Nicolae și avizată de inculpatul Olteanu Gheorghe, solicitând Direcției Silvice București să transmită Deciziunea nr. 1/1941 în integralitatea sa, certificată pentru conformitate, legalizată sau în original, considerând că exemplarul în copie înaintat anterior nu are nicio valoare juridică, cu toate că acesta purta mențiunea „executat la Direcția Arhive Naționale Istorice Centrale" (filele 56, 58 vol. 17 d.u.p.; declarațiile martorului Anghelescu Dragoș Emil din 11.04.2016 și 19.01.2018 și cea a inculpatului Olteanu Gheorghe din 16.11.2018).

În continuarea corespondenței dintre cele două entități, Direcția Silvică București, prin adresa nr. 3128 din 18.07.2007, semnată de inculpatul Chiriac Theodor, a comunicat Comisiei județene Ilfov că, dată fiind modalitatea în care a intrat în posesia hotărârii menționate, ce „a fost depusă în mod anonim", nu are competența de a o certifica pentru conformitate cu originalul sau de a proceda la legalizarea ei, urmând să se analizeze oportunitatea solicitării acesteia de la Direcția Arhivele Naționale (fila 57 vol. 17 d.u.p.).

De fapt, prin adresa nr. 3127 din 17.07.2007, semnată de același inculpat, Direcția Silvică București solicitase deja instituției menționate să comunice dacă în evidențele sale există vreo hotărâre judecătorească, pronunțată ulterior anului 1940 de către instanțele române, cu privire la terenul forestier în suprafață de 46,78 ha situat în trupul de pădure „Fundul Sacului" Snagov, Arhivele Naționale

răspunzând, prin adresa nr. 7964 din 20.07.2007, că pentru transmiterea acestor informații este necesară indicarea numărului respectivei hotărâri și a instanței care a pronunțat-o; deopotrivă, s-a învederat că, din cercetarea evidențelor pe care le dețin, a rezultat că trupul de pădure „Fundul Sacului" nu figurează între proprietățile forestiere trecute în proprietatea Statului din domeniile familiei regale române prin Decretul nr. 38 din 27.05.1948 (filele 54-55 vol. 17 d.u.p.).

La rândul său, inculpatul Jecu Nicolae a solicitat informații de la Arhivele Naționale în legătură cu Deciziunea nr. 1/1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, comunicându-se, prin adresa nr. 8306 din 25.07.2007 a acestei instituții, semnată, printre alții, de martora Mușetoiu Rodica și înregistrată la Prefectura Ilfov sub nr. 17127/03.08.2007, că, în urma investigațiilor efectuate asupra evidențelor și documentelor deținute de la Casa Regală – Administrația Sechestră și de la Înalta Curte de Casație și Justiție, din perioada 1940-1948, hotărârea nu a fost identificată, fără, însă, să se precizeze că aceasta nu există, cu atât mai mult cu cât nu fusese cercetată și Colecția Consiliului de Miniștri, parte în acel dosar, iar cu puțin timp înainte, aceeași instituție eliberase o copie a hotărârii avocatului Vasiliu Adrian (fila 53 vol. 17 d.u.p.; declarațiile martorilor Mușetoiu Rodica din 07.04.2016 și 02.02.2018; Grigorescu Liviu Daniel din 12.04.2016 și 16.02.2018 – filele 410-413, 427-431 vol. 7 d.u.p., 10-12 și 144-146 vol. 29 dos. inst. fond).

Cu toate că, așa cum s-a arătat anterior, Direcția Silvică București se afla în posesia unei copii a Deciziunii nr. 1/1941 purtând mențiunea „executat la Direcția Arhive Naționale Istorice Centrale" (înregistrată sub nr. 1814/22.05.2007, filele 70-102 vol. 17 d.u.p.), iar de la ultimul demers făcut, în 23.05.2007, de Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în numele inculpatului Al României Paul Philippe, în vederea punerii la dispoziție a celor 10 ha teren forestier validate prin hotărârea nr. 7/14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov, nu intervenise nicio altă modificare a situației juridice cu privire la acest imobil, cu excepția depunerii hotărârii menționate, nefiind încă soluționat nici dosarul nr. 3392/94/2007 al Judecătoriei Buftea (fost dosar nr. 3626/94/2006), la data de 26.06.2007, urmare a intervenției lui Truică Remus, inculpatul Chiriac Theodor a semnat, în calitate de reprezentant al Direcției Silvice București, adresa nr. 2850, prin care a solicitat Ocolului Silvic Snagov să procedeze la punerea în posesie a solicitantului cu privire la imobilul menționat, invocând, în acest sens, decizia irevocabilă nr. 73/22.01.2007 a Curții de Apel București, sentința civilă nr. 1872/26.06.2003 a Judecătoriei Buftea, precum și lipsa oricărei alte căi de atac pentru anularea celei din urmă hotărâri (fila 352 vol. 17 d.u.p.).

În baza dispoziției date de inculpatul Chiriac Theodor, șeful Ocolului Silvic Snagov, martorul Cucu Petru Ionuț a emis adresa nr. 2366 din 26.06.2007, înregistrată la Primăria Snagov sub nr. 12658 din aceeași dată, prin care a adus la cunoștința Comisiei locale Snagov pentru reconstituirea dreptului de proprietate disponibilitatea terenului în suprafață de 10 ha, amplasat în U.P. IV Barboși, Trupul de pădure Fundul Sacului, în vederea realizării formalităților de punere în posesie a proprietarului (fila 351 vol. 17 d.u.p.).

Ca atare, în aceeași zi, în baza amplasamentului stabilit de Ocolul Silvic Snagov, s-a încheiat procesul-verbal de punere în posesie (înregistrat la Primăria Snagov sub nr. 12912 din 29.06.2007, iar la Ocolul Silvic Snagov sub nr. 2408

din aceeași dată) a inculpatului Al României Paul Philippe, reprezentat de avocatul Ene Mihail Nicolae din cadrul S.C.A. Țuca, Zbârcea și Asociații (filele 349-350 vol. 17 d.u.p.), cu suprafața de 9,97 ha teren forestier situat în Pădurea Snagov, zona „Fundul Sacului", potrivit hotărârii nr. 7 din 14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate și a hotărârilor judecătorești nr. 1872/26.06.2003 și nr. 73/22.01.2007, din comisia constituită în acest scop făcând parte inculpații Mușat Apostol, primarul localității și Dima Niculae, secretarul primăriei, martorul Cucu Ionuț, reprezentant al Ocolului Silvic Snagov și Cișman Marinescu Răzvan Dumitru, specialist în măsurători topografice (filele 297-302 vol. 16 d.u.p., 340-348 vol. 17 d.u.p.). Cu toate acestea, la discuțiile purtate de membrii comisiei în biroul primarului Mușat Apostol în legătură cu punerea în posesie a fost prezent și inculpatul Truică Remus, care s-a deplasat efectiv și la fața locului pentru realizarea, în concret, a operațiunii de predare-primire a suprafeței de pădure, invocând, ca pretext, împrejurarea că terenul restituit se învecina cu proprietatea sa (depozițiile martorilor Ene Mihail Nicolae din 22.03.2016 și 23.06.2017 – filele 365-369 vol. 7 d.u.p., 206-208 vol. 18 dos. inst. fond; Cucu Petru Ionuț din 26.02.2016, 20.10.2017 și 26.06.2020; Cișman Marinescu Răzvan Dumitru din 09.03.2016, menținută în 18.12.2017).

Între cele 9,97 ha teren forestier cu care inculpatul Al României Paul Philippe fusese pus în posesie se regăsește și o suprafață de 1,4 ha, care făcea parte din amenajamentul silvic al U.P. IV Barboși, u.a. 163C, deși, prin adresa nr. 12987 din 09.08.2006 a Primăriei comunei Snagov, semnată de inculpatul Mușat Apostol, în calitate de primar și trimisă Direcției Silvice București, se comunica refuzul Comisiei locale Snagov de a reconstitui „dreptul de proprietate a terenurilor forestiere autorului Carol al II-lea al României, moștenitor ASR prințul Al României Paul Philippe" pe mai multe amplasamente, inclusiv cel sus-menționat, întrucât acestea făceau obiectul H.G. nr. 930/2002 privind atestarea domeniului public al comunei Snagov (fila 334 vol. 17 d.u.p.).

În mod similar, în calitate de director al Direcției Silvice București, inculpatul Chiriac Theodor a semnat, ulterior, adresa nr. 3096 din 14.08.2007, prin care a solicitat Ocolului Silvic Snagov să procedeze la punerea în posesie a solicitantului Al României Paul Philippe și cu privire la bunul imobil în suprafață de 36,78 ha, a cărui restituire s-a dispus prin hotărârea nr. 661 din 02.03.2007 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor (fila 332 vol. 17 d.u.p.).

Conformându-se dispoziției primite, martorul Cucu Petru Ionuț a comunicat Comisiei locale Snagov, prin adresa nr. 3099 din 15.08.2007, înregistrată la Primăria Snagov sub nr. 16057, disponibilitatea suprafeței de 36,78 ha teren, situată în U.P.II Snagov, u.a. 98, 99, 105 (fila 331 vol. 17 d.u.p.), amplasament pe care, prin procesul-verbal din aceeași zi, înregistrat la Primăria Snagov sub nr. 16085 din 15.08.2007, s-a realizat de către aceeași comisie (în componența Mușat Apostol, Cucu Ionuț, Cișman Marinescu Răzvan Dumitru și încă o persoană care l-a înlocuit pe Dima Niculae) punerea în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe, care a fost reprezentat și de această dată de martorul Ene Mihail Nicolae (filele 293-294 vol. 16 d.u.p., 319-330 vol. 17 d.u.p.).

Imediat după punerea în posesie cu imobilele retrocedate prin hotărârile nr. 7 din 14.01.2004 și nr. 661 din 02.03.2007 (care a înlocuit hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006) ale Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, prefectul Jecu Nicolae, deși avea cunoștință de conținutul Deciziunii nr. 1/1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a emis titlurile de proprietate nr. 243 din 07.08.2007, pentru suprafața de 10 ha și nr. 246 din 31.08.2007, pentru suprafața de 36,78 ha, ambele reprezentând teren forestier situat în Snagov, pe numele inculpatului Al României Paul Philippe, în calitate de moștenitor al defunctului Carol al II-lea al României (filele 7-8 vol. 15 d.u.p.; 290-291, 295-296 vol. 16 d.u.p.).

Conform clauzelor convenției încheiate de părți în data de 01.11.2006, terenurile pentru care s-au emis cele două titluri de proprietate au fost înstrăinate, apoi, de inculpatul Al României Paul Philippe către S.C. Reciplia S.R.L., reprezentată de Truică Remus, contra sumei de 500.000 euro (reprezentând 1,0695 euro/m.p.), prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 3512/15.10.2007 (filele 34-37 vol. 20 d.u.p., 75-78 vol. 25 d.u.p.; raportul de constatare din 17.02.2016 întocmit de specialiștii D.N.A. cu privire la realitatea prețurilor de tranzacționare a imobilelor – filele 2-33 vol. 20 d.u.p.).

Cu toate că reprezentase S.C. Reciplia S.R.L. în relația contractuală cu Al României Paul Philippe, inculpatul Truică Remus a cumpărat, ulterior, de la aceeași societate, reprezentată de această dată de martorul Șerban Ionuț Cătălin, avocat în cadrul S.C.A. Țuca, Zbârcea și Asociații, terenurile în suprafață de 14.000 m.p. și 9300 m.p. (ce au format obiectul titlului de proprietate nr. 243/07.08.2007), în schimbul sumei de 278.580 euro, reprezentând 11,96 euro/m.p., sens în care a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr. 4144/05.12.2007 (filele 46-48 vol. 20 d.u.p.; raportul de constatare din 17.02.2016 întocmit de specialiștii D.N.A).

Deopotrivă, urmărind să ascundă proveniența ilicită a bunului, inculpatul, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 103/11.06.2009, a mai achiziționat de la S.C. Reciplia S.R.L., reprezentată de Zelig Tony Sebastian, și terenul cu vegetație forestieră în suprafață de 75.400 m.p., prețul menționat în cuprinsul convenției, în sumă de 310.786 lei, respectiv 0,98 euro/m.p. (la cursul BNR de 4,1977 lei/euro din 11.06.2009), deși în mod evident subevaluat, nefiind achitat de către cumpărător (filele 42-45 vol. 20 d.u.p.; raportul de constatare din 17.02.2016 întocmit de specialiștii D.N.A).

În realitate, încheierea acestor contracte a reprezentat modalitatea de spălare a folosului necuvenit obținut de inculpatul Truică Remus în schimbul activității desfășurate în cadrul grupului infracțional organizat pentru atingerea scopului acestuia, conform înțelegerii prealabile cu o parte din membrii asocierii.

Tot în baza înțelegerii intervenite în data de 01.11.2006, inculpata Ignatenko (Păvăloiu) Nela a beneficiat de o parte din terenul ce a format obiectul titlului de proprietate nr. 246/31.08.2007, sens în care au fost perfectate între societatea aparținând acesteia, S.C. Ilko Star S.R.L., și S.C. Reciplia S.R.L., prin mandatari Șerban Ionuț Cătălin și, respectiv, Aparaschivei Cristian Relu și Aprofirei Diana Cristina, contractele de vânzare-cumpărare nr.

7/08.01.2008 (privind suprafețele de 6534 m.p. și 43.459 m.p., estimate la valoarea de 199.972 euro, respectiv 4 euro/m.p.) și nr. 266/21.02.2008 (privind suprafața de 28.799 m.p., prețul stabilit fiind de 115.196 euro, respectiv 4 euro/m.p.) – înscrisuri filele 57-58, 69-70 vol. 20 d.u.p.; raportul de constatare din 17.02.2016 întocmit de specialiștii D.N.A.

Ulterior, terenurile obţinute de inculpată, prin intermediul S.C. Ilko Star S.R.L., au fost transmise către S.C. Mercure Commerce International S.R.L., fiind aduse ca aport la capitalul social al acestei societăţi prin actul constitutiv actualizat nr. 1459 din 28.09.2015, înregistrat la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul București în 01.10.2015 (filele 440-445, 447-448, 453 verso vol. 23 d.u.p., 25-30 vol. 24 d.u.p.).

Astfel, la data de 24.07.2015, deci după formularea de către inculpatul Al României Paul Philippe a plângerii din 23.01.2015 şi a denunţului din 15.04.2015 (filele 1-26 vol. 2 d.u.p.), când deja se efectuau cercetări în prezenta cauză sub aspectul modului de dobândire de către acuzat a dreptului de proprietate asupra terenului în discuție, a fost înfiinţată S.C. Mercure Commerce International S.R.L., care, deși la acel moment avea ca asociat unic şi administrator pe numita Şerban Ana Maria Iulia, fiica inculpatei Ignatenko (Păvăloiu) Nela, în fapt, era controlată tot de aceasta din urmă. După câteva luni, însă, ca urmare a încheierii și înscrierii la O.N.R.C. a actului constitutiv actualizat nr. 1459 din 28.09.2015, a dobândit calitatea de asociat în firmă și S.C. Ilko Star S.R.L., cu o cotă de participare la beneficii și pierderi de 99,98%, consecință a aducerii terenurilor dobândite de la S.C. Reciplia S.R.L. ca aport la capitalul social, în timp ce Şerban Ana Maria Iulia a rămas cu o cotă de participare de 0,02% (filele 460-466 vol. 23 d.u.p., 38-44 vol. 24 d.u.p.). Transferul terenurilor în proprietatea S.C. Mercure Commerce International S.R.L. reprezintă, în realitate, modalitatea de spălare a folosului necuvenit obținut de inculpata Ignatenko (Păvăloiu) Nela din activitatea infracțională desfășurată împreună cu o parte din ceilalți acuzați.

Totodată, unele dintre terenurile ce au făcut obiectul contractului nr. 3512/15.10.2007, perfectat între inculpatul Al României Paul Philippe și S.C. Reciplia S.R.L., au fost transferate de către această societate, fără a încasa, însă, vreun preț sau primind în numerar sume modice, către alte persoane, posibil interpuşi ai inculpatului Truică Remus şi ai martorului Aparaschivei Cristian Relu (prin contractele de vânzare-cumpărare nr. 2980/20.11.2007, nr. 4143/05.12.2007, nr. 4145/05.12.2007, nr. 515/20.02.2008, nr. 2440/13.08.2008, nr. 2441/13.08.2008 și nr. 2439/13.08.2008 – filele 49-56, 59-68, 71-73 vol. 20 d.u.p.), respectivele terenuri, dar, în parte, și cele a căror proprietate a fost transmisă către inculpatul Truică Remus, fiind folosite ulterior pentru obţinerea unor credite ipotecare, ce nu au mai fost restituite băncii, aspecte ce formează obiectul cercetărilor într-un dosar separat, aflat în cursul anchetei penale (filele 74-77 vol. 20 d.u.p.; rapoartele de evaluare din 07.08.2008 și 18.08.2008 întocmite de S.C. Preciss Consulting S.R.L. – filele 186-260 vol. 20 d.u.p.; raportul de constatare din 17.02.2016 întocmit de specialiștii D.N.A.; declarațiile martorilor Aparaschivei Cristian Relu din 09.03.2016 și 23.06.2017, menținute în 16.07.2020; Vasilescu Vladimir Mihai, Grigore Gheorghe, Rădulescu Corneliu, Nicolici Georgiana Vesna din 08.03.2016 și 08.12.2017;

Roșca-Stănescu Sorin Ștefan din 08.03.2016 – filele 211-218, 220-246 vol. 7 d.u.p., 99-101, 104 vol. 24 dos. inst. fond).

Deopotrivă, pentru a disimula originea ilicită a folosului material dat și, respectiv, obținut, cu titlu de mită, pentru îndeplinirea unor acte contrare atribuțiilor sale de serviciu, inculpatului Chiriac Theodor i-a fost transferat, prin intermediul unor persoane interpuse, dreptul de proprietate asupra unei suprafețe de 1000 m.p. teren forestier situat în zona „Fundul Sacului", ce a făcut obiectul restituirii, sens în care a fost încheiat, în mod fictiv, contractul de vânzare-cumpărare nr. 517 din 20.02.2008 între S.C. Reciplia S.R.L., reprezentată de Aparaschivei Cristian Relu și martorul Matei Marian, cu privire la respectivul imobil, prevăzându-se un preț în cuantum de 5000 euro (filele 167-170 vol. 18 d.u.p., 38-41 vol. 20 d.u.p.).

Astfel, ulterior punerii la dispoziția numitului Al României Paul Philippe a bunurilor imobile retrocedate, care au fost transmise imediat în proprietatea S.C. Reciplia S.R.L. prin contractul nr. 3512/15.10.2007, inculpatul Chiriac Theodor a apelat la martorul Matei Marian, cu care se afla în relații de prietenie, pentru a achiziționa pe numele său terenul în suprafață de 1000 m.p. situat în Snagov, ce-i fusese promis anterior de Truică Remus în schimbul facilitării – prin prisma funcției deținute în cadrul Direcției Silvice București – punerii în posesie a solicitantului, în pofida documentelor care atestau lipsa calității de persoană îndreptățită a celui din urmă, inculpatul invocând în acest sens faptul că este persoană publică și nu dorește să fie implicat în astfel de operațiuni cu terenuri retrocedate, întrucât acest lucru ar fi atras atenția asupra sa, iar în plus, ar fi trebuit să menționeze în declarația de avere tranzacția încheiată (declarațiile martorilor Matei Marian din 01.03.2016, 25.04.2016 și 20.10.2017; Matei Maria din 22.04.2016 și 02.03.2018 – filele 198-201, 483-487, 490-493 vol. 7 d.u.p., 168-169 vol. 24 dos. inst. fond, 36 vol. 30 dos. inst. fond).

Ca atare, având în vedere și promisiunea inculpatului Chiriac că va vinde în curând imobilul, martorul Matei Marian a acceptat să achiziționeze pe numele său terenul de 1000 m.p. situat în Snagov, sens în care s-a prezentat, însoțit de acesta, la biroul notarial și a semnat, în calitate de cumpărător, contractul nr. 517 din 20.02.2008, fără însă a plăti vreo sumă de bani cu titlu de preț. Un exemplar al convenției a fost înmânat martorului, care l-a predat, apoi, inculpatului Chiriac Theodor.

După aproximativ o lună, Matei Marian a fost anunțat de inculpat că a găsit un cumpărător pentru terenul achiziționat, cel din urmă discutând cu acesta condițiile perfectării convenției și ocupându-se de toate formalitățile necesare în acest scop. Ca atare, la solicitarea lui Chiriac Theodor și împreună cu acesta, martorul, însoțit de soția sa, Matei Maria, s-au deplasat la biroul unui notar public și au semnat, în calitate de vânzători, contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1484 din 01.04.2008, prin care dreptul de proprietate asupra terenului forestier în suprafață de 1000 m.p. situat în Snagov a fost transferat către numitul Cacenco Aurelian (filele 218-219 vol. 18 d.u.p.). Deși în cuprinsul convenției s-a menționat că prețul vânzării este de 5000 euro, inculpatul Chiriac a încasat de la cumpărător o sumă cuprinsă între 45.000 și 50.000 euro, din care 10.000 euro au fost remiși martorilor Matei Marian și Matei Maria pentru

serviciile prestate (declarațiile martorilor Matei Marian din 01.03.2016, 25.04.2016 și 20.10.2017; Matei Maria din 22.04.2016 și 02.03.2018).

De altfel, acesta nu a fost singurul bun achiziționat de martori pe numele lor, la solicitarea inculpatului Chiriac Theodor justificată de aceleași motive, cei doi soți procedând în același mod și în privința altor trei imobile și a unor bunuri mobile, respectiv a trei autoturisme (declarațiile martorilor Matei Marian din 25.04.2016, 03.05.2016 și 20.10.2017; Matei Maria din 22.04.2016 și 02.03.2018).

Ca urmare a tuturor transferurilor realizate de S.C. Reciplia S.R.L., prin reprezentanții săi legali/convenționali, cu privire la imobilele dobândite prin contractul nr. 3512/15.10.2007, în proprietatea acesteia a mai rămas doar suprafața totală de 246.375 m.p. din terenurile retrocedate situate în Pădurea Snagov, divizată în mai multe loturi, de 67.393 m.p., 110.682 m.p. și 68.300 m.p.

Deși inculpatul Al României Paul Philippe ar fi trebuit să primească, conform contractului încheiat în data de 01.11.2006 cu S.C. Reciplia S.R.L., un procent de 50% din preţul de vânzare al terenului forestier situat în Pădurea Snagov, acesta nu a primit nimic, împrejurare ce a constituit şi motivul disensiunilor apărute între el şi ceilalţi acuzaţi din prezenta cauză.

1.2. Prioritar verificării corespondenței dintre împrejurările faptice reținute și tiparul normei de incriminare a abuzului în serviciu, prin raportare atât la criticile formulate de Ministerul Public și de partea civilă Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, cât și la aspectele stabilite prin hotărârea atacată, Înalta Curte a subliniat, în acord cu susținerile apelanților și contrar aprecierilor făcute de judecătorul fondului, că, în conformitate cu dispozițiile art. 371 Cod procedură penală, potrivit cărora judecata se mărginește la faptele și persoanele arătate în actul de sesizare, instanța este ținută să analizeze și să se pronunțe exclusiv cu privire la faptele imputate persoanelor trimise în judecată, orice analiză comparativă între situația juridică a acestora și cea a altor persoane care nu au fost deferite instanței excedând limitelor judecății, astfel cum sunt configurate prin textul de lege anterior menționat.

Într-adevăr, așa cum a reținut și curtea de apel, deși numiții Ghiba Ruxandra, Zoltan Bege Nagy, Băncilă Florian, Burlacu Victor și Cismaru Nicolae au fost membri ai Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor și au votat în ședința din data de 07.07.2006 în favoarea adoptării hotărârii nr. 1156/2006, procurorul nu a dispus trimiterea lor în judecată pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu, dând ulterior, față de aceștia, prin ordonanța nr. 82/P/2016 din 31.07.2018 a D.N.A. – Serviciul Teritorial Brașov, o soluție de clasare întemeiată pe dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. b teza a II-a Cod procedură penală, însă această soluție de netrimitere în judecată nu produce vreo consecință asupra situației juridice a inculpaților Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, neputând conduce prin ea însăși, în lipsa altor elemente care să demonstreze netemeinicia acuzațiilor formulate împotriva lor prin rechizitoriu, la concluzia nevinovăției acestora, având în vedere particularitățile cauzei generate de împrejurările diferite în care fiecare dintre respectivele persoane a acționat.

Tot cu titlu preliminar, Înalta Curte a constatat că, deși parchetul a făcut, pe larg, trimitere, în cuprinsul motivelor de apel, la aspectele reținute de prima instanță în legătură cu circumstanțele în care a fost adoptată hotărârea nr. 7/14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, formulând critici în acest sens, respectivele împrejurări nu fac obiectul judecății, dispunându-se prin rechizitoriu, în privința lor, clasarea cauzei sub aspectul infracțiunii de abuz în serviciu, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. f Cod procedură penală (intervenirea prescripției răspunderii penale), astfel încât motivele de nelegalitate și netemeinicie invocate de procuror sub acest aspect au fost analizate numai în măsura în care respectiva hotărâre a stat la baza emiterii de către inculpați a altor acte administrative sau vizează chestiuni comune cu cele ce privesc adoptarea de către aceeași comisie a hotărârii nr. 1156/07.07.2006, înlocuită, apoi, cu hotărârea nr. 661/02.03.2007, pentru care inculpații au fost trimiși în judecată.

Deopotrivă, având în vedere criticile invocate, în concret, de Ministerul Public și de partea civilă R.N.P. – Romsilva cu privire la soluția de achitare dispusă de prima instanță față de inculpații funcționari publici implicați în soluționarea cererii de retrocedare a terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, Înalta Curte a reținut că, prin unificarea într-un singur conținut de infracțiune a faptelor de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor și abuz în serviciu contra intereselor publice, prevăzute de art. 246 și art. 248 Cod penal (1969), legiuitorul a incriminat în art. 297 alin. 1 Cod penal, preluând, în linii generale, cuprinsul normelor corespondente din codificarea penală anterioară, fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice.

Totodată, în noua reglementare, a fost menținută și forma specială a infracțiunii de abuz în serviciu, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, text care a fost, însă, modificat prin art. 79 pct. 9 din Legea nr. 187/2012, sub aspectul urmării imediate a infracțiunii, în sensul introducerii cerinţei ca folosul obţinut pentru sine sau pentru altul de funcţionarul public să aibă un caracter necuvenit.

Prin deciziile Curții Constituționale nr. 405/15.06.2016 și nr. 392/06.06.2017, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517/08.07.2016 și, respectiv, nr. 504/30.06.2017, conținutul constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu – atât în varianta tip, prevăzută de art. 246 Cod penal (1969), art. 248 Cod penal (1969) și art. 297 alin. 1 Cod penal, cât și în forma specială, reglementată de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, care face trimitere și se raportează la normele de incriminare din Codul penal – a fost reconfigurat sub aspectul elementului material al laturii obiective, statuându-se că prin sintagma „*îndeplinește în mod defectuos*” din cuprinsul dispozițiilor legale menționate se înțelege „*îndeplinește prin încălcarea legii*”.

Astfel, instanța de contencios constituțional a restrâns în mod substanțial câmpul de aplicare a normelor ce incriminează abuzul în serviciu, stabilind, în considerentele Deciziei nr. 405/15.06.2016 – pe care le-a aplicat, ulterior, și cu prilejul verificării constituționalității prevederilor art. 248 Cod penal anterior

(Decizia nr. 392/06.06.2017, paragr. 31-38) – că neîndeplinirea ori îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară, respectiv legi, ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului, fiind, astfel, excluse din sfera actelor abuzive, în înțelesul legii penale, acele comportamente ale funcționarului public care sunt interzise prin acte infralegale sau acte interne ale angajatorului. În acest sens, Curtea a arătat că, în materie penală, principiul legalității incriminării, „*nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*", impune ca numai legiuitorul primar (respectiv Parlamentul, prin adoptarea legii, în temeiul art. 73 alin. 1 din Constituție, sau Guvernul, prin emiterea ordonanțelor sau ordonanțelor de urgență, în baza delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție) să poată stabili conduita pe care destinatarii legii sunt obligați să o respecte, în caz contrar aceștia supunându-se sancțiunii penale, astfel încât sintagma „*îndeplinește în mod defectuos*" nu poate fi interpretată decât în sensul că îndeplinirea atribuției de serviciu se realizează „*prin încălcarea legii*" (paragr. 65).

Așadar, orice acuzație având ca obiect o faptă, despre care se pretinde că a nesocotit îndatoririle de serviciu, va putea angaja răspunderea penală a subiectului activ numai dacă nerespectarea respectivelor atribuții a avut loc prin încălcarea legii, în accepțiunea stabilită de Curtea Constituțională în cuprinsul deciziilor nr. 405/15.06.2016 și nr. 392/06.06.2017, fiind exterioare normativului penal substanțial regăsit în art. 246 Cod penal (1969), art. 248 Cod penal (1969), art. 297 alin. 1 Cod penal și, implicit, în art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, acele încălcări de către funcționar ale dispozițiilor altor acte decât cele normative cu putere de lege, cum ar fi cele cuprinse în hotărâri ale Guvernului, ordine de ministru, hotărâri ale autorităților publice centrale sau locale, regulamente de funcționare sau organizare internă ale entităților publice sau private, hotărâri ale organelor de deliberare și decizie (adunarea generală a acționarilor/asociaților) sau ale celor de supraveghere și control (consiliul de administrație) din cadrul companiilor, societăților comerciale sau altor organizații, coduri etice sau deontologice, fișe ale postului ori contracte de muncă.

Într-adevăr, dată fiind imposibilitatea obiectivă, din punct de vedere al tehnicii legislative, de a configura în mod amănunțit prin legislația primară obligațiile/îndatoririle de serviciu ce revin diverselor categorii de funcționari publici care își desfășoară activitatea în anumite domenii specifice ale autorităților/entităților/instituțiilor publice, precum și consecințele nerespectării acestora, legislația primară poate fi detaliată prin intermediul adoptării unor acte de reglementare secundară, însă, așa cum a reținut și instanța de contencios constituțional în considerentele Deciziei nr. 405/15.06.2016 (paragr. 60 și 64), aceste acte normative date în executarea legilor și ordonanțelor Guvernului se emit doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă, conform prevederilor art. 4 alin. 3 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. De altfel, este frecvent utilizată în elaborarea legislației metoda prevederii în chiar cuprinsul legii, a ordonanței sau, după caz, a ordonanței de urgență a Guvernului, a unui text care instituie obligația adoptării, subsecvente, a unui act normativ de reglementare secundară (de

regulă, a unei hotărâri de Guvern, care, potrivit art. 108 alin. 2 din Constituție, este emisă pentru organizarea executării legilor), prin care să se detalieze/explice dispozițiile din legislația primară, inclusiv sub aspectul conduitei pe care destinatarul legii este obligat să o respecte și al consecințelor ce intervin în situația neadoptării ei. Așadar, în aprecierea îndeplinirii cerinței esențiale atașată elementului material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu, astfel cum a fost reconfigurată prin cele două decizii ale Curții Constituționale, analiza efectuată poate viza dispoziții din legislația secundară numai în măsura în care acestea preiau, detaliază sau explicitează obligații prevăzute expres și neechivoc în legi, ordonanțe sau ordonanțe de urgență ale Guvernului, nefiind permisă raportarea la atribuții sau îndatoriri de serviciu stipulate în sarcina funcționarilor publici doar în acte de reglementare secundară (inclusiv în hotărâri de Guvern) sau prevăzute în detaliu în cuprinsul unor asemenea acte, deși norma de drept primar este neclară, ambiguă sau are o aplicabilitate extrem de generală. De asemenea, defectuozitatea în îndeplinirea unui act, ca element de tipicitate al infracțiunii de abuz în serviciu, poate fi evaluată prin raportare la nerespectarea de către subiectul activ a unor prevederi din legislația secundară doar în situația în care acestea transpun ca atare dispoziții exprese din legi, ordonanțe sau ordonanțe de urgență ale Guvernului, nu și în cazul în care îndeplinirea atribuțiilor de serviciu se realizează prin încălcarea unor asemenea prevederi care modifică ori chiar contravin actelor normative de reglementare primară.

Având ca punct de plecare aceste considerații teoretice, Înalta Curte a constatat că acuzațiile aduse prin actul de sesizare inculpaților Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe și Chiriac Theodor vizează, în esență, soluționarea, cu încălcarea dispozițiilor legale și beneficiind de ajutorul inculpaților Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și Al României Paul Philippe, a cererii de reconstituire a dreptului de proprietate formulată de cel din urmă, prin mandatar, la data de 06.09.2005 (reiterată în 01.11.2005) și restituirea în natură a terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha, situat în Pădurea Snagov, zona „Fundul Sacului”, cu consecința prejudicierii Statului Român și a obținerii de către inculpații Al României Paul Philippe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și membrii grupului infracțional organizat a unui folos patrimonial necuvenit.

Dispozițiile a căror nerespectare a fost imputată inculpaților prin rechizitoriu (Legea nr. 1/2000, Legea nr. 247/2005, H.G. nr. 890/2005) au fost precizate sau, după caz, indicate (în ceea ce-l privește pe inculpatul Chiriac Theodor), în etapa camerei preliminare, prin adresa nr. 784/III-13/2016 din 22.07.2016 a Direcției Naționale Anticorupție, Serviciul Teritorial Brașov (filele 101-105 vol. 4 dos. 345/64/2016/a1), astfel încât aceștia au avut posibilitatea reală de a cunoaște într-o manieră clară și completă acuzațiile ce le-au fost aduse și circumstanțele ce le caracterizează pentru a beneficia de un proces echitabil și a putea să aducă, în cursul cercetării judecătorești, toate argumentele considerate relevante pentru dovedirea nevinovăției lor, dreptul la apărare fiind pe deplin respectat.

Sub acest aspect, nu a fost omis faptul că, în speță, rechizitoriul a fost întocmit în data de 17.05.2016, deci anterior adoptării și publicării în Monitorul Oficial al României a Deciziei nr. 405/15.06.2016 a Curții Constituționale, astfel încât, în mod obiectiv, la redactarea lui, nu puteau fi avute în vedere toate exigențele subliniate de instanța de contencios constituțional în paragrafele 64-65 ale hotărârii sale, dar și că precizarea cu privire la dispozițiile legale ce se apreciază că au fost încălcate de funcționarii publici, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, s-a realizat până la epuizarea momentului instituit de lege, în condițiile în care limitele și obiectul judecății stabilite prin actul de sesizare a instanței sunt supuse controlului de legalitate în faza camerei preliminare, când judecătorul hotărăște cu autoritate de lucru judecat asupra regularității rechizitoriului.

În consecință, pretinsa îndeplinire necorespunzătoare a atribuțiilor de serviciu imputată de parchet inculpaților Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe a fost examinată atât prin prisma încălcării dispozițiilor din legislația primară menționate în adresa nr. 784/III-13/2016 din 22.07.2016 a D.N.A. (respectiv a prevederilor art. 3 alin. 2, art. 6 alin. 1 și art. 25 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, astfel cum a fost modificată prin art. 1 din Titlul VI al Legii nr. 247/2005, și a celor ale art. IV din Titlul VI al celui din urmă act normativ), cât și a nerespectării celorlalte reglementări din actele infralegale invocate (art. 2 alin. 1 lit. a și c, art. 5 lit. a, b, c, d și h, art. 7 alin. 1, art. 8 alin. 2, art. 11 alin. 1, 2 și 3 și art. 79 alin. 1 din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor, aprobat prin H.G. nr. 890/2005 – în cazul inculpaților Mușat Apostol și Dima Niculae; art. 4 alin. 1 lit. a, b și d, art. 6 lit. c, e și f, art. 11 alin. 1, 2 și 3 și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005 – în cazul inculpaților Jecu Nicolae, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe și Delcea Valentin), în măsura în care preiau/transpun, detaliază sau explicitează normele de drept primar cuprinse în Legea nr. 1/2000, dar și în Legea nr. 18/1991, din moment ce prima cuprinde, în mare parte, dispoziții pentru punerea în aplicare efectivă a prevederilor celei din urmă.

De asemenea, în privința inculpatului Chiriac Theodor, examenul instanței s-a realizat prin raportare la prevederile art. 10, art. 11, art. 16 și art. 54 din Legea nr. 26/1996, art. 11 alin. 1 și 2 din Legea nr. 213/1998, art. 6 lit. A, prima liniuță și art. 9 alin. 1 și 2 din H.G. nr. 1105/2003, indicate de parchet în cuprinsul aceleiași adrese.

Sub același aspect, s-a menționat și faptul că analiza efectuată de instanța de apel se raportează la dispozițiile legale în vigoare la data faptelor imputate inculpaților, conform principiului de drept *tempus regit actum* și are în vedere înscrisurile doveditoare în ființă la acel moment, căci la acestea trebuiau să se raporteze și inculpații, indiferent de calitatea lor (funcționari publici sau persoane particulare) și de forma de participație penală ce li s-a reținut în sarcină (autorat sau complicitate).

Ca urmare, pornind de la aceste considerații și având în vedere precizările făcute de Ministerul Public prin adresa nr. 784/III-13/2016 din 22.07.2016,

Înalta Curte a arătat că, așa cum rezultă din chiar titlul ei, Legea nr. 1/2000, ale cărei dispoziții se susține că ar fi fost încălcate de inculpații Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe cu ocazia exercitării atribuțiilor de serviciu, reprezintă, în esență, o lege pentru punerea în aplicare a legilor fondului funciar nr. 18/1991 și nr. 167/1997, de prevederile acesteia beneficiind persoanele fizice și persoanele juridice care au formulat cereri de reconstituire a dreptului de proprietate pentru terenurile agricole și *forestiere*, în termenul legal (art. 1).

De altfel, acest aspect rezultă și din conținutul art. 25 alin. 1 al actului normativ, care stabilește că „reconstituirea dreptului de proprietate și punerea în posesie a titularilor, *în cazul terenurilor forestiere*, precum și eliberarea titlurilor de proprietate se fac de comisiile locale și, respectiv, comisiile județene, în condițiile și cu procedura stabilite de Legea fondului funciar nr. 18/1991, cu modificările și completările ulterioare, de Legea nr. 167/1997, de Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor”, aprobat prin H.G. nr. 890/2005, „și conform prezentei legi”.

În concordanță cu aceste dispoziții, art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000 stipulează că, la stabilirea, prin reconstituire, a dreptului de proprietate asupra *terenurilor forestiere*, în conformitate cu prevederile acestui act normativ, „comisiile comunale, orășenești, municipale și comisiile județene, constituite potrivit legii, vor verifica în mod riguros existența actelor doveditoare prevăzute la art. 9 alin. 5 din Legea nr. 18/1991, republicată, precum și pertinența, verosimilitatea, autenticitatea și concludența acestor acte, ținându-se seama și de dispozițiile art. 11 alin. 1 și 2 din aceeași lege”.

Îndatorirea studierii și analizării în mod punctual, cu scrupulozitate și seriozitate, a înscrisurilor atașate cererii de retrocedare, sub toate aspectele stabilite de norma primară (existență, pertinență, verosimilitate, autenticitate și concludență), este prevăzută și de legislația secundară, respectiv de Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, care, reglementând atribuțiile ce revin comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, constituite în temeiul art. 12 din Legea nr. 18/1991, stabilește că cele comunale, orășenești și municipale „verifică în mod riguros îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 9 alin. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și la art. 6 din Legea nr. 1/2000, cu modificările ulterioare, solicitând în acest scop toate relațiile și datele necesare” (art. 5 lit. b), în timp ce comisiile județene „verifică legalitatea propunerilor înaintate de comisiile comunale, orășenești și municipale, în special existența actelor doveditoare, pertinența, verosimilitatea, autenticitatea și concludența acestora” (art. 6 lit. c). În același sens, art. 79 alin. 1 din Regulament menționează că „în toate cazurile prevăzute de Legea nr. 1/2000, cu modificările și completările ulterioare, comisiile comunale, orășenești sau municipale și cele județene vor verifica existența cererilor și actele doveditoare prevăzute la art. 9 alin. 5 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și pertinența, verosimilitatea, autenticitatea și concludența acestor acte”.

În plus, comisiile comunale, orășenești și municipale (din compunerea cărora fac parte și primarul localității, în calitate de președinte, precum și secretarul unității administrativ-teritoriale, conform art. 2 alin. 1 lit. a și c), mai au ca atribuții principale, printre altele, preluarea și analizarea cererilor depuse în conformitate cu prevederile legii, pentru reconstituirea drepturilor de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, cu excepția celor formulate de comune, orașe sau municipii (art. 5 lit. a); stabilirea mărimii și amplasamentului suprafeței de teren, pentru care se reconstituie dreptul de proprietate sau care se atribuie potrivit legii, propunerea altor amplasamente și consemnarea în scris a acceptului fostului proprietar sau al moștenitorilor acestuia pentru punerea în posesie pe un alt amplasament când vechiul amplasament este atribuit în mod legal altor persoane (art. 5 lit. c); completarea, în urma verificărilor efectuate, a anexelor la regulament cu persoanele fizice și juridice îndreptățite (art. 5 lit. d), în cazul cererilor pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere, formulate în condițiile art. 24 din Legea nr. 1/2000, fiind întocmită anexa 37, potrivit art. 61 alin. 3 din același regulament; înaintarea și prezentarea spre aprobare și validare comisiei județene a situațiilor definitive, împreună cu documentația necesară, precum și a divergențelor produse și consemnate la nivelul acestor comisii (art. 5 lit. h).

Deopotrivă, potrivit aceluiași Regulament, comisiile județene (din care fac parte și prefectul, subprefectul și directorul direcției de contencios administrativ și controlul legalității, conform art. 4 alin. 1 lit. a, b și d), printre alte atribuții ce le revin, validează sau invalidează propunerile comisiilor comunale, orășenești și municipale, împreună cu proiectele de delimitare și parcelare (art. 6 lit. e) și emit titlurile de proprietate pentru cererile validate (art. 6 lit. f).

Așa cum s-a arătat anterior, înființarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor s-a realizat în conformitate cu prevederile art. 12 din Legea nr. 18/1991, acestea fiind organizate, prin ordin al prefectului, în fiecare comună, oraș sau municipiu (alin. 1) și funcționând sub îndrumarea unei comisii județene, condusă de prefect (2). Același text de lege a prevăzut reglementarea, prin hotărâre a Guvernului, a procedurii de constituire a comisiilor, a modalității de desfășurare a activității acestora și a atribuțiilor ce le revin (alin. 3), la data faptelor imputate inculpaților fiind în vigoare H.G. nr. 890/2005, care a aprobat Regulamentul prin care au fost stabilite aceste aspecte și care, în art. 2, prevedea, în sarcina comisiilor, obligația de a urmări și de a lua măsurile necesare pentru respectarea și aplicarea întocmai a respectivului regulament, dar și a prevederilor Legilor nr. 1/2000 și nr. 18/1991.

Cu privire la natura, felul și forma actelor doveditoare ce trebuie anexate cererii de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere și a căror existență, pertinență, verosimilitate, autenticitate și concludență se impune, în mod obligatoriu, a fi verificate cu rigurozitate de către membrii comisiilor comunale, orășenești, municipale și județene, art. 9 alin. 5 din Legea nr. 18/1991, la care face trimitere atât art. 45 din același act normativ, cât și art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, stabilește că acestea constau în: copie xerox de pe titlul de proprietate care s-a emis sau, după caz, de pe procesul-verbal ori de pe fișa de punere în posesie (lit. a); copie xerox de pe documentele ce dovedesc dreptul de proprietate pentru suprafețele de teren solicitate în plus (lit. b); o

declarație în care se va consemna, pe propria răspundere, suprafața totală de teren atribuită în proprietate, prin reconstituire sau constituire, de familie, potrivit legii, chiar dacă aceasta s-a făcut în mai multe localități sau de la mai mulți autori (lit. c). În situația în care nu au fost atașate cererii de retrocedare înscrisurile la care face referire norma legală, iar solicitantul, deși a fost informat de către comisia locală (prin intermediul președintelui sau secretarului) cu privire la necesitatea depunerii lor, nu le-a prezentat, fără a invoca o justificare valabilă, în privința acestuia operează sancțiunea decăderii din dreptul de a cere reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului, astfel cum se prevede în art. 9 alin. 8 teza a II-a din Legea nr. 18/1991.

Detaliind dispozițiile art. 9 alin. 5 din Legea nr. 18/1991, dar și pe cele ale art. 9 alin. 3 și 4 din același act normativ (referitoare la locul și modul în care se depune cererea de reconstituire și la conținutul său), art. 11 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005 prevede că „stabilirea dreptului de proprietate se face numai la cerere, formulată de fiecare persoană îndreptățită, personal sau prin mandatar” (alin. 1); că „în cerere se vor menționa următoarele date și elemente: numele și prenumele solicitantului și ale părinților, gradul de rudenie, suprafața de teren la care se socotește îndreptățit, precum și orice alte date necesare pentru stabilirea dreptului de proprietate potrivit legii” (alin. 2); că, „la cerere se vor anexa: acte de proprietate, certificat de moștenitor, hotărâre judecătorească, dacă există”, iar, „în toate cazurile, certificat de naștere, certificat de deces al autorului, în cazul moștenitorilor, precum și orice acte din care să rezulte dreptul de proprietate asupra terenului solicitat” (alin. 3), dar și declarația prevăzută de art. 10 alin. 2 din Legea nr. 18/1991 (alin. 4). Totodată, art. 11 stabilește că „în cazul în care cererea se depune personal, solicitantul va prezenta actele doveditoare în original și câte o copie xerox, semnată pentru conformitate, rămânând la comisie numai copiile acestora” (alin. 6), iar în situația în care „cererea se transmite prin poștă, la aceasta se vor anexa copii xerox semnate pentru conformitate pe propria răspundere de către solicitant” (alin. 7).

Astfel, sintetizând, în toate situațiile ce intră sub incidența Legilor nr. 1/2000 și nr. 18/1991, deci și în cazul în care se solicită reconstituirea dreptului de proprietate asupra *terenurilor forestiere*, pentru diferența dintre suprafața primită prin aplicarea legilor fondului funciar și cea avută în proprietate (art. 24 alin. 1 din Legea nr. 1/2000), cererea adresată comisiilor locale trebuie să fie însoțită de următoarele înscrisuri: titlul de proprietate care s-a emis sau, după caz, procesul-verbal ori fișa de punere în posesie, în copie xerox semnată pentru conformitate de către solicitant; documentele ce dovedesc dreptul de proprietate pentru suprafața de teren solicitată în plus, în copii xerox semnate pentru conformitate de către solicitant, categorie în care se includ, pe lângă actele obișnuite de dovedire a proprietății, orice alte înscrisuri din care rezultă dreptul de proprietate care a aparținut foștilor proprietari; o declarație în care se va consemna, pe propria răspundere, suprafața totală de teren atribuită în proprietate, prin reconstituire sau constituire, de familie, potrivit legii, chiar dacă aceasta s-a făcut în mai multe localități sau de la mai mulți autori; acte care dovedesc calitatea de moștenitor, în copii xerox semnate pentru conformitate de către solicitant, cum ar fi: certificat de moștenitor, certificat de naștere, certificat

de deces al autorului, hotărâre judecătorească etc.; declarația prevăzută de art. 10 alin. 2 din Legea nr. 18/1991.

Rezultă, așadar, că actele doveditoare anexate cererii de reconstituire a dreptului de proprietate asupra *terenurilor forestiere*, astfel cum sunt prevăzute de art. 9 alin. 5 din Legea nr. 18/1991 și detaliate de art. 11 alin. 3 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, trebuie verificate în mod atent, punctual, cu scrupulozitate și seriozitate, atât sub aspectul existenței (inclusiv a formei în care au fost depuse), cât și al pertinenței, verosimilității, autenticității și concludenței lor, de către membrii comisiilor comunale, orășenești, municipale și județene învestite cu soluționarea cererilor de retrocedare, conform obligației instituite în sarcina acestora prin art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000 raportat la art. 5 lit. b, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulament, astfel încât să se constate, dincolo de orice dubiu rezonabil, că titularul cererii este persoană îndreptățită la restituire și că imobilul revendicat a aparținut în proprietate acestuia sau antecesorilor săi la data trecerii lui în proprietatea statului prin efectul unor acte normative speciale sau, dimpotrivă, că nu sunt îndeplinite aceste condiții și, ca atare, stabilirea dreptului de proprietate, prin reconstituire, nu poate opera.

Cu alte cuvinte, concluzia cu privire la temeinicia sau, după caz, la netemeinicia unei cereri de retrocedare nu se poate fundamenta pe o verificare formală, superficială, a actelor anexate acesteia sau depuse, ulterior, în dovedirea ei, membrii comisiilor locale și, respectiv, județene având obligația legală de a examina în mod temeinic, riguros, toate înscrisurile aflate la dosarul administrativ, pentru a se asigura că realitatea lor nu poate fi tăgăduită ori pusă la îndoială și că au fost întocmite cu respectarea tuturor formelor legale (autenticitatea), că, prin conținutul lor și aspectele pe care le atestă, se bucură de credibilitate/plauzibilitate (verosimilitatea), că sunt relevante sub aspectul împrejurărilor ce trebuie dovedite (pertinența) și că prezintă aptitudinea de a contribui la aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei (concludența), în sensul că furnizează informații convingătoare, lămuritoare, pentru a stabili existența/inexistența calității solicitantului de persoană îndreptățită la restituire, atât din perspectiva dreptului de proprietate al acestuia sau al predecesorilor săi asupra terenului revendicat la data trecerii lui în proprietatea statului, cât și sub aspectul calității sale de moștenitor legal sau testamentar al celor din urmă.

Sub aspectul împrejurărilor ce trebuie dovedite cu documentele anexate cererii de retrocedare, Înalta Curte a constatat, în baza interpretării coroborate a prevederilor art. 1 și art. 24 din Legea nr. 1/2000, că, în accepțiunea acestui act normativ, persoanele îndreptățite la reconstituirea dreptului de proprietate asupra *terenurilor forestiere*, pentru diferența dintre suprafața primită prin aplicarea legilor fondului funciar și cea avută în proprietate (ce constituie, de altfel, limita maximă a suprafeței de teren ce poate fi retrocedată), sunt foștii proprietari, persoane fizice/juridice, sau moștenitorii acestora, pe numele cărora se întocmesc, ulterior, și titlurile de proprietate, în condițiile art. 24 alin. 3 din același act normativ.

De altfel, aceleași categorii de beneficiari ai dreptului la retrocedare sunt stabilite și în cuprinsul art. 45 alin. 1 din Legea nr. 18/1991, potrivit căruia „persoanele fizice sau, după caz, moștenitorii acestora, ale căror *terenuri cu*

vegetație forestieră, păduri, zăvoaie, tufărișuri, pășuni și fânețe au trecut în proprietatea statului prin efectul unor acte normative speciale, pot cere reconstituirea dreptului de proprietate (…)”, caz în care formularea cererii trebuie făcută, potrivit alin. 3 al aceluiași articol, „în termenul, cu procedura și în condițiile prevăzute la art. 9 alin. 3-9”.

În același sens sunt și dispozițiile art. 26 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, care menționează că „*terenurile cu vegetație forestieră* (…) care au aparținut persoanelor fizice se restituie, la cerere, foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora, într-o suprafață egală cu cea trecută în proprietatea statului”.

Calitatea de persoană îndreptățită la retrocedare este strâns legată de dovedirea dreptului de proprietate al solicitantului sau al autorului său cu privire la terenul forestier revendicat, drept care trebuie să fi existat la momentul preluării bunului de către stat prin efectul unor acte normative speciale, căci, în cazul în care înscrisurile atașate cererii nu prezintă aptitudinea de a proba acest din urmă aspect (și nu s-au solicitat, în scris, alte probe), nici titularul ei nu poate fi considerat persoană îndrituită la reconstituirea dreptului de proprietate asupra imobilului respectiv. În plus, în situația în care cererea este formulată de succesorul fostului proprietar, solicitantul, pentru a fi considerat persoană îndreptățită, trebuie să dovedească, pe lângă existența dreptului de proprietate al autorului invocat, asupra terenului, la data naționalizării, și calitatea sa de moștenitor al acestuia, în înțelesul dat respectivei noțiuni de Legea nr. 1/2000, ale cărei dispoziții se completează ce cele ale Legii nr. 18/1991. Or, în conformitate cu prevederile art. 13 din acest din urmă act normativ, coroborate cu cele ale art. 11 alin. 3 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, aplicabile și în ipoteza reconstituirii dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere, prevăzută de art. 45 din Legea nr. 18/1991 și art. 24 din Legea nr. 1/2000, calitatea de moștenitor se stabilește pe baza certificatului de moștenitor sau a hotărârii judecătorești definitive și a actelor de stare civilă ori, în lipsa acestora, prin orice probe din care rezultă acceptarea moștenirii. Așa cum s-a arătat în literatura juridică, întrucât textul de lege nu distinge, acesta are în vedere atât moștenitorii legali, cât și pe cei testamentari, aplicându-se, în baza aceluiași raționament, indiferent dacă moștenitorii care au solicitat reconstituirea dreptului de proprietate au venit la moștenire în nume personal, prin reprezentare succesorală sau prin retransmitere.

În ceea ce privește dovada actelor juridice, sarcină ce îi incumbă persoanei care a solicitat reconstituirea dreptului de proprietate, în doctrina de specialitate, dar și în jurisprudența instanțelor naționale, s-a arătat că aceasta este guvernată de legea în vigoare la momentul încheierii respectivelor acte juridice, cu excepția situației când forma lor a fost impusă *ad probationem* și legea nouă ușurează dovada, permițând noi mijloace de probă, caz în care se aplică aceasta din urmă.

1.2.a). În speță, astfel cum rezultă din situația de fapt reținută în urma coroborării întregului material probator administrat, inculpatul Al României Paul Philippe, prin mandatar, a formulat, la data de 06.09.2005, în nume propriu, o cerere de restituire în natură sau prin echivalent a terenului de 46 ha situat în localitatea Ghermănești, comuna Snagov, făcând trimitere, în acest sens, la

notificarea anterioară, înregistrată sub nr. 3476 din 03.12.2003, care vizase doar suprafața de 10 ha, așa cum prevedea legea specială în vigoare la acel moment.

În drept, a fost invocată Legea nr. 247/2005 care, prin art. 3 din Titlul VI, a prelungit termenul de depunere a cererilor de reconstituire a dreptului de proprietate pentru diferențele de suprafață ce puteau fi restituite conform Legii nr. 1/2000, astfel cum a fost modificată prin actul normativ menționat, până la data de 30.11.2005, inclusiv.

Cererea nu cuprinde nicio referire la calitatea în care inculpatul a formulat-o, însă, făcându-se trimitere la notificarea nr. 3476 din 03.12.2003, reiese că a fost avută în vedere aceeași justificare invocată anterior, respectiv cumpărarea de către acesta, în baza contractului autentificat sub nr. 1498 din 02.08.2001, a drepturilor succesorale ale numitei Urdărianu Monique, legatara universală a Elenei Lupescu, la rândul său, soția supraviețuitoare și moștenitoarea fostului Rege Carol al II-lea, căruia i-ar fi aparținut imobilul solicitat, ca urmare a donației făcute de Primăria Municipiului București prin procesul-verbal nr. 21486/4932A/1932. În același sens pledează și faptul că procura autentificată sub nr. 2399/01.09.2005, în baza căreia martorul Dumitrescu Mircea a depus cererea de retrocedare, a fost dată de inculpat „în calitate de dobânditor al drepturilor succesorale aparținând defunctei Elena Lupescu”, mandatarul fiind împuternicit să îl reprezinte pe acesta la autoritățile competente (printre care și Primăria Snagov) în vederea redobândirii pe cale administrativă a mai multor bunuri, între care se regăsește și terenul în suprafață de 46 ha situat în comuna Snagov.

Deși, la data de 01.11.2005, a fost formulată și depusă la Primăria Snagov, de către același mandatar, în numele lui Al României Paul Philippe, o altă cerere în care s-a făcut referire la cea anterioară, din 06.09.2005, nici în conținutul acesteia nu a fost menționată calitatea în care inculpatul a inițiat respectivele demersuri de reconstituire a dreptului de proprietate, singura precizare suplimentară vizând identificarea bunului imobil a cărui restituire se solicită, respectiv terenul în suprafață de 47 ha situat în comuna Snagov, zona „Fundul Sacului”.

Abia ulterior, printr-un memoriu întocmit prin mandatar S.C. Ilko Star S.R.L., reprezentată de Păvăloiu Nela, inculpatul Al României Paul Philippe a justificat calitatea sa de persoană îndreptățită la retrocedare prin prisma dreptului de proprietate ce a aparținut Regelui Carol al II-lea, arătând că descendența după acesta a tatălui său, Carol Mircea Grigore, precum și dreptul celui din urmă la moștenire au fost recunoscute prin hotărârea definitivă și executorie a Tribunalului din Lisabona din 06.02.1955. Referitor la bunul revendicat, s-a menționat, în esență, că acesta a intrat în proprietatea Regelui Carol al II-lea prin procesul-verbal nr. 21486/4932/1932 al Primăriei Municipiului București, fiind ulterior preluat de Statul Român ca efect al aplicării art. II din Decretul nr. 38 din 27.05.1948.

Astfel cum rezultă din dosarul administrativ înaintat de Primăria Snagov (filele 210-403 vol. 15 d.u.p., 281-453 vol. 16 d.u.p.), deși, inițial, cererea adresată respectivei instituții nu a fost însoțită de niciun document, ulterior, în dovedirea acesteia, s-au depus, în copie xerox: traducerile în limba română a testamentului și actului de deces al Elenei Lupescu, a certificatului de căsătorie

dintre aceasta și Carol al II-lea, a declarației privind deschiderea procesului de stabilire a taxei succesorale, ca urmare a decesului fostului rege în 09.04.1943 și a anexei la aceasta constând în darea de seamă asupra bunurilor supuse partajului; certificatul de naștere, cartea de identitate și pașaportul inculpatului Al României Paul Philippe; procesul-verbal nr. 21486/4932A din 22.06.1932 al Consiliului comunal general al Municipiului București; procesul-verbal din 23.11.1940 privind punerea în posesie ca administrator sechestru a domnului M. Rîmniceanu asupra proprietăților imobiliare care, sub orice titlu, au aparținut fostului Rege Carol al II-lea sau Casei Regale; procesul-verbal din 25.08.1941 privind punerea în posesie ca administrator sechestru, în locul domnului M. Rîmniceanu, al cărui mandat înceta, a numitului Fl. Marinescu; sentințele civile nr. 1872 din 26.06.2003 și nr. 1496 din 16.05.2005 ale Judecătoriei Buftea, pronunțate în dosarele nr. 3387/2003 și, respectiv, nr. 378/2005, iar în copie legalizată: contractul de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale autentificat sub nr. 1489 din 02.08.2001 și certificatul de calitate de moștenitor nr. 8 din 21.10.2002 de pe urma Elenei Lupescu.

Prin adresa nr. 15056 din 14.12.2005, inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae, în calitate de președinte și, respectiv, de secretar al Comisiei comunale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, au solicitat mandatarului de la acea dată al inculpatului Al României Paul Philippe să transmită actul – legea prin care Regele Carol al II-lea a primit cu titlu de donație Pădurea Snagov, considerând că acesta este necesar pentru soluționarea cererilor înregistrate sub nr. 11923/06.09.2005 și nr. 15056/01.11.2005, conform art. 9 alin. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991 și art. 6 din Legea nr. 1/2000.

La rândul său, Direcția Silvică București, Ocolul Silvic Snagov, a transmis, prin adresa nr. 871/23.02.2006, semnată de martorul Berceanu Daniel Marian, că cererea de retrocedare nu îndeplinește condițiile legale, nefăcându-se dovada titlului de proprietate al Regelui Carol al II-lea și a deposedării sale abuzive de către Statul Român.

Ulterior, însă, fără a verifica în mod riguros depunerea la dosarul administrativ a documentului solicitat prin adresa nr. 15056 din 14.12.2005, dar și existența, pertinența, verosimilitatea, autenticitatea și concludența celorlalte acte doveditoare prevăzute de art. 9 alin. 5 din Legea nr. 18/1991, cu toate că le revenea o asemenea obligație potrivit art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, **inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae**, împreună cu alți 4 membri ai Comisiei locale Snagov din care făceau parte, au întocmit, în data de 09.03.2006, procesul-verbal înregistrat sub nr. 3719 din 10.03.2006, prin care au constatat, în temeiul art. 9 alin. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991, că Al României Paul Philippe îndeplinește condițiile pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Snagov, aprobând anexa 37 și dispunând înaintarea ei pentru validare comisiei județene. Totodată, în baza acestui process-verbal, în calitate de președinte și, respectiv, de secretar al Comisiei locale Snagov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae au semnat, ulterior, în aceleași condiții, anexa 37, prin care s-a recunoscut dreptul inculpatului Al României Paul Philippe asupra suprafeței de teren solicitate.

Cu toate că, la dosarul administrativ se regăsește, în copie xerox, procesul-verbal din 23.11.1940 privind punerea în posesie a domnului M. Rîmniceanu, ca administrator sechestru, asupra proprietăților imobiliare ce au aparținut fostului Rege Carol al II-lea sau Casei Regale, înscris ce poartă, pe verso, mențiunea olografă „document depus urmare adresei nr. 15056/14.12.2005; 19.12.2005” și o semnătură indescifrabilă, s-a constatat că acestuia nu i-a fost atribuit un număr de înregistrare distinct la Primăria Snagov, care să ateste o dată diferită la care să fi fost transmis, iar în plus, are aplicate anumite însemnări, de asemenea olografe („să vedem dacă există lege”), cu privire chiar la aspectul ce trebuia lămurit prin emiterea adresei, împrejurări care, analizate în mod coroborat, conduc la concluzia certă că respectivul document nu a fost comunicat Comisiei locale Snagov ulterior zilei de 14.12.2005, ci, dimpotrivă, a fost depus anterior, împreună cu o parte din celelalte înscrisuri, mențiunile de pe spatele lui fiind efectuate tocmai pentru a da o aparență de legalitate procedurii de soluționare a cererii formulate de inculpatul Al României Paul Philippe (fila 351 vol. 16 d.u.p.).

Chiar dacă s-ar admite că acest act a fost transmis ca urmare a adresei nr. 15056 din 14.12.2005, membrii Comisiei locale Snagov și, în principal, inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae, care întocmiseră respectiva adresă, ar fi trebuit să observe, în urma unei analize temeinice și atente a conținutului său, că este lipsit de pertinență și concludență, din moment ce face o referire generală la legea întocmită în baza procesului-verbal nr. 21486/4932A/1932 al Consiliului comunal general al Municipiului București, fără a indica numărul ei sau Monitorul Oficial în care a fost publicată, și în condițiile în care nu a fost însoțit efectiv, astfel cum se solicita în adresă, de documentul (legea) care proba dobândirea dreptului de proprietate asupra Pădurii Snagov de către Regele Carol al II-lea.

Într-adevăr, așa cum rezultă din actele atașate la dosarul administrativ, prin procesul-verbal nr. 21486/4932A din 22.06.1932, Consiliul comunal general al Municipiului București a aprobat propunerea primarului capitalei de a se dona Regelui Carol al II-lea trupul „Fundul Sacului” din Pădurea Snagov, în suprafață de 46,78 ha, dar, pentru a opera efectul translativ de proprietate, s-a dispus „întocmirea cuvenitului proiect de lege pentru această donațiune” (filele 348-349 vol. 16 d.u.p.). De altfel, bunul imobil respectiv intrase în proprietatea Municipiului București, tot prin „cedare cu titlu gratuit” de către Ministerul de Agricultură și Domenii, ca efect al unui act normativ, respectiv al Legii nr. 716 bis pentru înfrumusețarea împrejurimilor Capitalei, publicată în Monitorul Oficial nr. 32 din 09.02.1931 (filele 67-68 vol. 16 d.u.p., 34-36 vol. 17 d.u.p.).

Or, în situația în care solicitantul nu a dovedit, prin înscrisurile depuse, existența legii prin care dreptul de proprietate asupra terenului forestier revendicat a fost transferat, cu titlu gratuit, în patrimoniul Regelui Carol al II-lea și nici existența unui eventual act de donație perfectat cu respectarea cerințelor de formă prevăzute *ad validitatem* de art. 813 din Codul civil de la 1864, în vigoare la data faptelor, Comisia locală Snagov nu putea să constate îndeplinirea de către acesta a condițiilor pentru reconstituirea dreptului de proprietate cu privire la acel teren decât în urma unei examinări sumare și superficiale a existenței documentelor la care se referă art. 9 alin. 5 lit. b din Legea nr. 18/1991

și art. 11 alin. 3 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, deci cu încălcarea obligației instituite de art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 5 lit. b și art. 79 alin. 1 din același regulament.

Într-adevăr, așa cum rezultă din probele administrate în cauză, prin Decretul-lege nr. 3767/1940, publicat în Monitorul Oficial nr. 266 din 12.11.1940, s-a dispus instituirea sechestrului asupra averii Regelui Carol al II-lea, până la stabilirea definitivă a dreptului de proprietate cu privire la bunurile deținute de acesta (filele 40-42 vol. 17 d.u.p.), sens în care, ulterior, a fost emisă de Ministerul Justiției Deciziunea nr. 158384 din 13.11.1940, publicată în Monitorul Oficial nr. 268 din 14.11.1940, prin care a fost desemnat administratorul sechestru „al tuturor bunurilor imobiliare care, sub orice titlu, au aparținut sau aparțin fostului rege" (filele 38-39 vol. 17 d.u.p.). Așadar, prin efectul Decretului-lege nr. 3767/1940, au fost puse sub sechestru nu doar bunurile aflate în proprietatea Regelui Carol al II-lea, ci și cele care se aflau în posesia sa, cum era și Pădurea Snagov, în cazul căreia nu fusese adoptată o lege și nici încheiat vreun act juridic pentru a opera transmisiunea dreptului de proprietate din patrimoniul Municipiului București în patrimoniul acestuia. Or, în atare condiții, cele două procese-verbale de instituire a sechestrului, din 23.11.1940 și 25.08.1941, depuse de Al României Paul Philippe, prin mandatar, la dosarul administrativ, nu prezentau aptitudinea de a dovedi dreptul de proprietate al Regelui Carol al II-lea asupra terenului cu vegetație forestieră, situat în Pădurea Snagov, a cărui retrocedare se solicita, chiar dacă în primul dintre acestea se făcea referire – fără a fi, însă, indicată în concret – la legea emisă în baza procesului-verbal nr. 21486/4932A/1932, din moment ce respectiva lege nu a fost identificată și anexată cererii de reconstituire, după cum nu a fost atașat niciun alt înscris care să dovedească dobândirea în proprietate a bunului de către autorul invocat de solicitant, aspect ce ar fi fost lesne de observat de către președintele și secretarul Comisiei locale Snagov dacă ar fi analizat corespunzător, în conformitate cu dispozițiile art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, actele de care inculpatul a înțeles să se folosească.

De altfel, contrar susținerilor judecătorului fondului, s-a reținut că nici celelalte înscrisuri indicate de acesta în cuprinsul sentinței apelate (procesul-verbal încheiat de o comisie constituită la Palatul Regal în datele de 27.09, 01, 04, 07, 11, 16 și 23.10.1940; lista de imobile urbane și rurale proprietatea fostului suveran; inventarul din 15.04.1941 cuprinzând averea imobiliară aparținând fostului suveran Carol al II-lea, care a fost pusă sub sechestru potrivit Decretului-lege nr. 3767/1940; nota informativă din 01.07.1946) nu dovedesc că terenul forestier în suprafață de 46,78 ha, situat în Pădurea Snagov, ar fi fost proprietatea Regelui Carol al II-lea, ci doar realitatea, necontestată, că bunurile deținute de acesta, cu orice titlu, inclusiv imobilul în discuție, ulterior abdicării sale, au fost puse sub sechestru, ca efect al Decretului-lege nr. 3767/1940, cu consecința pierderii dreptului de exercitare a oricăror prerogative asupra lor, situație care nu s-a schimbat până la instaurarea regimului comunist. Într-adevăr, și în cuprinsul inventarului din 15.04.1941, se face aceeași trimitere la „legea întocmită în baza procesului-verbal nr. 21486/4932A/1932", însă, dat fiind că o asemenea lege nu a fost adoptată, existența ei nefiind identificată nici de Serviciul Arhive Naționale Istorice

Centrale (vol. 27 d.u.p.), nu s-a realizat nici transmisiunea dreptului de proprietate asupra suprafeței de 46,78 ha teren forestier în patrimoniul Regelui Carol al II-lea, bunul aflându-se doar în posesia acestuia.

În plus, deși inculpatul Al României Paul Philippe s-a prevalat, în cuprinsul memoriilor depuse la dosarul administrativ, de faptul că bunul a cărui restituire a solicitat-o fusese trecut abuziv în proprietatea Statului Român prin Decretul nr. 38/1948, din conținutul acestuia rezultă cu evidență că Pădurea Snagov nu a făcut obiectul preluării de către stat prin acest act, lucru cu neputință de realizat din moment ce imobilul nu s-a aflat niciodată în proprietatea Regelui Carol al II-lea. Sub acest aspect, nu a putut fi reținută susținerea primei instanțe în sensul că Decretul nr. 38/1948, prin dispozițiile art. II, se referea generic la toate bunurile ce au aparținut fostei familii regale, în care se include și Pădurea Snagov, din moment ce, în Deciziunea Consiliului de Miniștri, dată în aplicarea acestuia (publicată în Monitorul Oficial, Partea 1B, nr. 140 din 19.06.1948), imobilele trecute în proprietatea statului au fost, pe larg, individualizate, iar între acestea nu se regăsește și terenul în discuție, a cărui retrocedare s-a solicitat de către Al României Paul Philippe (filele 142-150 vol. 27 d.u.p.).

Deși inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae, în calitate de membri ai Comisiei locale Snagov, pentru a aprecia asupra îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege în vederea reconstituirii dreptului de proprietate, potrivit art. 24 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, trebuiau să verifice dacă bunul revendicat a aparținut în proprietate autorului solicitantului la momentul preluării lui de către stat, examinare ce ar fi fost pe deplin posibilă, de vreme ce Decretul nr. 38/1948 fusese pus la dispoziția comisiei de Al României Paul Philippe în sprijinul altor notificări, fiind înaintat de Primăria Snagov și pentru prezentul dosar (filele 340-343, 355-356, 381-382 vol. 16 d.u.p.), dovadă că s-a aflat la dispoziția autorității administrative, aceștia nu au depus minime diligențe pentru stabilirea respectivei chestiuni, ce era, practic, de esența soluționării cererii de retrocedare, considerând, fără vreo analiză în acest sens în raport cu actele doveditoare depuse, care demonstrau contrariul, că imobilul s-a aflat în proprietatea fostului Rege Carol al II-lea și că a fost trecut în mod abuziv în proprietatea Statului Român, acțiune ce se subsumează, deopotrivă, încălcării obligației instituite de art. 6 alin. 1 din Legea 1/2000, dar și de art. 5 lit. b și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, aplicabile potrivit art. 25 alin. 1 din primul act normativ menționat.

Faptul că imobilul a cărui retrocedare s-a solicitat de către Al României Paul Philippe nu a constituit proprietatea Regelui Carol al II-lea, aflându-se doar în posesia acestuia și, prin urmare, nu a făcut obiectul Decretului nr. 38/1948, a fost confirmat și de Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Colegiului Prezidențial al Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care acesta a fost obligat să lase în deplină proprietate și posesie Statului Român mai multe bunuri, printre care și Trupul de pădure „Fundul sacului” din Pădurea Snagov, în suprafață de 46,78 ha, constatându-se, în esență, că deținerea de către fostul suveran a terenului respectiv s-a realizat fără niciun titlu. În concret, s-a reținut că „ (…) fostul Primar General al Capitalei (…) a fost nevoit să cedeze în fapt 46,78 ha pădure la Snagov fostului Rege Carol al II-lea, pe care acesta le posedă în fapt, fără a se

fi elaborat legea necesară în baza căreia Primăria să poată ceda acea pădure și fără a se fi întocmit un act pentru transmisiunea proprietății, existând numai o încuviințare a Consiliului Comunal de a se dona trupul de pădure zis Fundul sacului cu o suprafață de 46,78 ha". În consecință, având în vedere că nu a existat „o transmisiune a dreptului de proprietate asupra suprafeței de pădure în discuțiune", aspect recunoscut și prin memoriul-întâmpinare depus de mandatarul fostului Rege Carol al II-lea, în care se arată, „în mod categoric, că nu s-au îndeplinit formele legale" pentru această transmisiune, s-a constatat că „deținerea ei de către fostul suveran este lipsită de un temei legal" și, în consecință, se impune readucerea acesteia în patrimoniul Statului Român (filele 70-102 vol. 17 d.u.p., 187-219 vol. 27 d.u.p.).

În plus, inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae nu se puteau prevala nici de existența sentinței civile nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea, prin care s-a constatat că Al României Paul Philippe este îndreptățit să beneficieze de retrocedarea suprafeței de 10 ha pădure, situată în comuna Snagov, zona „Fundul Sacului", din moment ce, nefiind parte în procesul în care s-a pronunțat, într-o acțiune în constatare, respectiva hotărâre judecătorească, aceasta nu era obligatorie pentru Comisia locală Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, situație în care membrii săi trebuiau să analizeze temeinicia cererii de restituire prin raportare la toate documentele depuse de solicitant în procedura administrativă.

Cu alte cuvinte, în condițiile în care sentința civilă nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea nu se impunea prin forța sa obligatorie Comisiei comunale Snagov, din moment ce aceasta nu a fost parte în procedura judiciară în care a fost pronunțată, procedură specifică, de altfel, dreptului comun privind acțiunea în constatare, iar nu legilor speciale în materia retrocedării, membrilor săi, inculpați în cauză, le revenea obligația legală de a verifica, în mod riguros, toate înscrisurile depuse la dosarul administrativ pentru a stabili calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndrituită la restituirea terenului cu vegetație forestieră situat în pădurea Snagov, atât sub aspectul existenței titlului de proprietate al antecesorului indicat de solicitant și al deposedării sale abuzive de către Statul Român, cât și al calității sale de moștenitor al celui din urmă, cu atât mai mult cu cât, prin respectiva sentință, se constatase doar îndrituirea la retrocedarea unei părți din imobilul revendicat (10 ha), ce fusese deja restituită prin hotărârea nr. 7 din 14.01.2004, situație în care, potrivit normei de reglementare primară, stabilirea dreptului de proprietate nu mai putea opera decât pentru diferența dintre suprafața primită anterior și cea avută în proprietate.

Îndreptățirea inculpatului Al României Paul Philippe de a obține reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului forestier situat în Pădurea Snagov, potrivit art. 24 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, nu a fost analizată, însă, cu scrupulozitate și seriozitate, de inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae nici din perspectiva calității acestuia de moștenitor legal sau testamentar al autorului invocat, documentele atașate în susținerea cererii neprezentând pertinența și concludența necesare pentru a concluziona că solicitantul era îndrituit la retrocedare.

Astfel, în condițiile în care nu au realizat o verificare riguroasă a existenței și relevanței înscrisurilor doveditoare sub acest aspect, cei doi membri ai Comisiei locale Snagov nu au observat că, deși Al României Paul Philippe a formulat cererile de restituire (din 06.09.2005 și 01.11.2005) în nume propriu, invocând, inițial, așa cum s-a arătat anterior, faptul că ar fi cumpărat drepturile succesorale ale numitei Urdărianu Monique, legatara universală a Elenei Lupescu, în realitate, prin încheierea contractului de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale autentificat sub nr. 1489 din 02.08.2001 (ce a fost atașat la dosarul administrativ), inculpatul nu a dobândit calitatea de moștenitor testamentar al soției supraviețuitoare a Regelui Carol al II-lea, în sensul avut în vedere de art. 24 din Legea nr. 1/2000 raportat la art. 45 din Legea nr. 18/1991 (aplicabil potrivit art. 25 din Legea nr. 1/2000), respectiv acela de moștenitor al persoanei fizice proprietară a terenului forestier la data preluării lui de către stat prin efectul unor acte normative speciale.

În plus, pentru dovedirea calității de moștenitor a Elenei Lupescu după fostul Rege Carol al II-lea nu era suficientă existența actelor de stare civilă depuse de solicitant, ci aceasta trebuia să rezulte dintr-un certificat de moștenitor sau certificat de calitate de moștenitor, care să probeze, implicit, că acceptase succesiunea în termenul legal, însă, deși un asemenea act nu a fost trimis Comisiei locale Snagov, membrii săi nu au constatat și sancționat aceste lipsuri.

Mai mult, așa cum atestă conținutul său, contractul de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale autentificat sub nr. 1489 din 02.08.2001 a vizat doar o parte din bunurile Elenei Lupescu, respectiv acelea „lăsate și existente pe teritoriul statului român de către Prințesa Elena de România”, în condițiile în care aceasta a trăit împreună cu fostul rege și a decedat în Portugalia.

Or, așa cum s-a arătat, în privința suprafeței de 46,78 ha teren forestier situat în Pădurea Snagov, zona „Fundul Sacului”, nu a fost adoptată vreo lege și nici încheiat vreun act juridic prin care să se realizeze transferul dreptului de proprietate din patrimoniul Municipiului București în patrimoniul Regelui Carol al II-lea, astfel încât respectivul imobil nu ar fi putut să aparțină nici Elenei Lupescu, nefiind, deci, „un bun lăsat pe teritoriul statului român” de către aceasta.

Pe de altă parte, deși prin memoriile completatoare depuse ulterior la dosarul administrativ inculpatul Al României Paul Philippe a susținut și faptul că este succesorul în linie directă (nepot de fiu) al Regelui Carol al II-lea, acesta nu era îndrituit să formuleze, la data de 06.09.2005, cererea de retrocedare prevalându-se de această calitate, din moment ce tatăl său, Carol Mircea Grigore, era în viață, astfel încât, teoretic, doar el (împreună cu regele Mihai I) putea avea calitatea de persoană îndreptățită la măsurile reparatorii prevăzute de Legea nr. 1/2000 în legătură cu bunurile ce i-ar fi aparținut fostului suveran.

În acest sens, s-a menționat că, potrivit principiilor generale ale devoluțiunii legale, aplicabile la data faptelor imputate inculpaților, rudele defunctului veneau la moștenire în ordinea claselor de moștenitori legali, iar în interiorul unei clase, rudele mai apropiate în grad le înlăturau de la moștenire pe cele mai îndepărtate (principiul proximității gradului de rudenie între moștenitorii din aceeași clasă), astfel încât singurul care era îndreptățit potrivit legii să vină la moștenirea Regelui Carol al II-lea, alături de fostul rege Mihai I,

era Carol Mircea Grigore, în calitate de fiu, care a decedat abia la data de 27.01.2006, când deja expirase inclusiv termenul stabilit de art. 3 din Titlul VI al Legii nr. 247/2005, respectiv 30.11.2005.

Mai mult, deși a invocat în apărare acest aspect, inculpatul Al României Paul Philippe nu a atașat la dosarul administrativ vreo procură specială prin care să fi fost împuternicit de tatăl său să introducă, în numele lui, cererea de restituire, dimpotrivă aceasta fiind formulată de inculpat în nume propriu.

În cauză, însă, nefăcând o verificare riguroasă cu privire la existența la dosar a tuturor înscrisurilor necesare pentru a aprecia asupra întrunirii de către solicitant a calității prevăzute de lege pentru formularea cererii de retrocedare și nici cu referire la pertinența, concludența, verosimilitatea și autenticitatea sub același aspect a actelor depuse de acesta, pe care le-au examinat superficial, inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae, în calitate de membri ai Comisiei locale Snagov, au considerat, contrar împrejurărilor atestate de documentele folosite de inculpatul Al României Paul Philippe în susținerea solicitării, că acesta are calitatea de persoană îndreptățită la reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului forestier revendicat, nesocotind, astfel, prin maniera în care au acționat și în această privință, obligația ce le revenea potrivit art. 6 alin. 1 din Legea 1/2000, art. 5 lit. b și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005.

De altfel, atât cu prilejul audierii sale de către organele de anchetă penală, cât și în cursul cercetării judecătorești efectuate în fața instanței de fond, inculpatul Mușat Apostol a recunoscut că nu a verificat în mod serios, cu scrupulozitate, înscrisurile depuse în dovedirea cererii de restituire a terenului forestier în suprafață de 46,78 ha, pe care „doar le-a răsfoit”, arătând că „s-a bazat pe ce i-a spus Dima” și că, neavând cunoștințe de specialitate, nu era în măsură să examineze legalitatea unor asemenea documente, motiv pentru care își însușea opinia direcției de specialitate. Apărarea inculpatului a fost apreciată, însă, neîntemeiată, din moment ce obligația de a studia cu rigurozitate actele doveditoare depuse în susținerea cererii de retrocedare incumbă, potrivit art. 6 alin. 1 din Legea 1/2000, fiecărui membru al comisiei locale pentru stabilirea dreptului de proprietate, care răspunde personal pentru modul în care o aduce la îndeplinire și trebuie să poarte asupra mai multor aspecte, respectiv existența, pertinența, concludența, verosimilitatea și autenticitatea respectivelor înscrisuri, ceea ce presupune, implicit, efectuarea de verificări pentru a se asigura că realitatea acestora nu poate fi tăgăduită ori pusă la îndoială și că au fost întocmite cu respectarea tuturor formelor legale (autenticitatea), că, prin conținutul lor și aspectele pe care le atestă, se bucură de credibilitate/plauzibilitate (verosimilitatea), că sunt relevante sub aspectul împrejurărilor ce trebuie dovedite (pertinența) și că prezintă aptitudinea de a contribui la aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei (concludența). De altfel, efectuarea unei analize superficiale a actelor doveditoare depuse de solicitant a fost acceptată și de inculpatul Dima Niculae, care, în declarația de la urmărire penală, menținută la curtea de apel, a arătat că „cel de la juridic din Prefectura Ilfov” a fost persoana care i-a spus „că Paul vine în calitate de cumpărător de drepturi succesorale” (aspect ce putea fi lesne observat din simpla lecturare a cererilor și a înscrisurilor atașate), dar și că nu a „verificat dacă s-a

deschis succesiunea”, deși observase existența contractului de cumpărare a drepturilor succesorale.

Contrar susținerii curții de apel, nu s-a putut considera că, prin pronunțarea deciziei civile nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția I civilă, prin care s-a recunoscut în România sentința nr. 132 din 6.02.1955 a Tribunalului din Lisabona, a fost consolidat retroactiv dreptul inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea Pădurii Snagov, din moment ce, așa cum s-a argumentat anterior, acesta nu a îndeplinit niciuna dintre condițiile prevăzute de Legea nr. 1/2000 pentru a i se reconstitui dreptul de proprietate asupra imobilului respectiv, neavând calitatea de persoană îndreptățită nici din perspectiva existenței dreptului de proprietate al autorului indicat cu privire la terenul forestier revendicat și a preluării abuzive a bunului de către stat prin efectul unor acte normative speciale, și nici din perspectiva existenței calității de moștenitor al fostului proprietar, din moment ce terenul în discuție nu s-a aflat niciodată în proprietatea Regelui Carol al II-lea, ci în proprietatea publică/privată a statului.

Mai mult, analiza efectuată de Înalta Curte nu s-a putut raporta decât la înscrisurile doveditoare în ființă la momentul comiterii faptelor imputate prin rechizitoriu, căci acestea trebuiau avute în vedere și de inculpați, indiferent de calitatea lor, de funcționari publici sau persoane particulare, și de forma de participație penală ce li s-a reținut în sarcină, respectiv autorat sau complicitate.

Așadar, având în vedere toate considerentele anterior expuse, instanța de control judiciar a constatat, contrar celor reţinute de judecătorul fondului, că *aprobarea,* prin procesul-verbal din 09.03.2006 (înregistrat sub nr. 3719 din 10.03.2006) *și, ulterior, semnarea de către inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae,* în calitate de președinte și, respectiv, de secretar al Comisiei locale Snagov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, *a anexei 37 (înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006)*, prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele doveditoare depuse la dosarul administrativ nu atestau calitatea acestuia de persoană îndreptățită la retrocedare, *s-au realizat cu încălcarea legii, și anume a art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 5 lit. b și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005* și au avut ca urmare prejudicierea Statului Român și, corelativ, obținerea unui folos material injust de către inculpații Al României Paul Philippe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și membrii grupului infracțional organizat, fiind, astfel, *întrunite elementele de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu, cu consecințe deosebit de grave*, în varianta incriminată de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000.

Sub aspect subiectiv, s-a reținut că inculpații au acționat cu vinovăție sub forma intenției directe, prevăzând că, prin acțiunile lor, grefate pe examinarea superficială și lipsită de orice rigurozitate a actelor doveditoare depuse în susținerea cererii de retrocedare, cu consecința reconstituirii, cu încălcarea obligațiilor legale, a dreptului de proprietate privată asupra unui teren aparținând Statului Român, creează atât un prejudiciu patrimonial acestuia, cât și un folos

material necuvenit solicitantului și mandatarei sale, și urmărind producerea acestui rezultat prin comiterea faptelor.

S-a apreciat că relevanță în ceea ce privește atitudinea psihică cu care au acționat inculpații prezintă declarațiile martorilor Berceanu Daniel Marian (șef al Ocolului Silvic Snagov și membru al comisiei comunale pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor), Cucu Petru Ionuț și Capanu George, care au arătat, în mod concordant, că poziția Direcției Silvice București, Ocolul Silvic Snagov, exprimată constant, atât în scris, dar și verbal, cu ocazia discuțiilor purtate de primul martor cu inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae (recunoscute și de inculpatul Mușat Apostol în declarațiile din 02.03.2016 și 22.02.2019), a fost în sensul neîndeplinirii condițiilor prevăzute de lege pentru retrocedarea către Al României Paul Philippe a terenului forestier în suprafață de 46,78 ha, situat în Snagov, nefăcându-se dovada titlului de proprietate al Regelui Carol al II-lea asupra bunului și a deposedării sale abuzive de către Statul Român. De altfel, chiar inculpații au pus în vedere, în scris, solicitantului, prin mandatar, să transmită comisiei actul – legea prin care Regele Carol al II-lea a primit cu titlu de donație Pădurea Snagov, considerând că documentul este necesar pentru soluționarea cererii de restituire, conform art. 9 alin. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991 și art. 6 din Legea nr. 1/2000.

Or, în atare condiții, când chiar reprezentatul autorității publice care administra fondul forestier național contesta în mod vehement dreptul la retrocedare al solicitantului, în loc să manifeste o diligență sporită pentru verificarea cu rigurozitate a actelor doveditoare prin raportare în special la aspectele tăgăduite, și cu atât mai mult cu cât Al României Paul Philippe nu transmisese la dosarul administrativ documentul solicitat, inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae, fără o analiză atentă, minuțioasă, a existenței, pertinenței, concludenței, verosimilității și autenticității înscrisurilor depuse, care dovedeau contrariul, au considerat că titularul cererii este persoană îndreptățită la restituire, atât sub aspectul dreptului de proprietate al autorului invocat asupra bunului, cât și al calității solicitantului de moștenitor al celui din urmă, în sensul Legii nr. 1/2000.

Mai mult, cunoscând poziția fermă manifestată în mod constant de Berceanu Daniel Marian, reprezentantul în comisie al Ocolului Silvic Snagov și prefigurând, deopotrivă, soluția ce va fi dată cu nesocotirea prevederilor legale în materia reconstituirii dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere, inculpații, în calitate de președinte și secretar ai respectivei comisii, nu l-au invitat pe acesta să participe la ședința din 09.03.2006, când s-a luat în discuție, printre altele, și cererea de restituire formulată de inculpatul Al României Paul Philippe, motiv pentru care martorul nu a iscălit procesul-verbal din 09.03.2006, semnând, la insistențele inculpatului Dima Niculae, doar anexa 37, însă cu obiecțiuni, în sensul incidenței aceloraşi impedimente la retrocedare invocate anterior, respectiv a inexistenței la dosar a legii/actului prin care imobilul revendicat a fost transmis în proprietatea Regelui Carol al II-lea și a dovezii privind deposedarea lui abuzivă de către Statul Român, suprafața solicitată nefiind prevăzută în Decretul nr. 38/1948 și nici în Deciziunea Consiliului de Miniștri publicată în Monitorul Oficial nr. 140/19.06.1948, Partea 1B.

De altfel, sub aspectul poziției subiective avute la momentul comiterii faptelor, nu a putut fi omisă împrejurarea, atestată de probatoriul testimonial și înscrisurile administrate în cauză, că modalitatea în care au acționat inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae, cu ocazia soluționării cererii de reconstituire a dreptului de proprietate formulate de Al României Paul Philippe, a fost influențată, în mod determinant, și de conduita inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela – mandatara celui din urmă și persoană direct interesată în restituirea, prin orice mijloace, a terenului revendicat, dată fiind valoarea folosului pe care urma să îl obțină din valorificarea ulterioară a acestuia – care, prin prisma relației apropiate stabilite, prin intermediul senatorului Rădulescu Cristache, cu primarul localității Snagov, a contribuit, prin intervenția sa, la adoptarea de către acesta din urmă și de către coinculpat a deciziei de aprobare a anexei 37, prin demersurile efectuate (cereri, memorii, depunerea unor acte nerelevante), în care a susținut, contrar realității, ce îi era pe deplin cunoscută, că mandantul este persoană îndreptățită la retrocedare, sprijinindu-i, deopotrivă, pe aceștia să găsească o justificare pentru acțiunile întreprinse și să dea o aparență de legalitate actelor abuzive comise în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

1.2.b). În același registru al îndeplinirii defectuoase a îndatoririlor specifice funcțiilor încredințate, s-a desfășurat și procedura de validare a anexei 37 de către Comisia județeană Ilfov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, constatându-se aceeași încălcare de către membrii acesteia, inculpați în cauză, a dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005.

Așa cum s-a arătat cu ocazia expunerii situației factuale, anexa 37 cu nr. 3721/10.03.2006, împreună cu procesul-verbal din 09.03.2006, înregistrat sub nr. 3719/10.03.2006 și cu documentele care au stat la baza emiterii acestora au fost înaintate, la data de 10.03.2006, spre verificare și validare, Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, fiind înregistrate la Prefectura Ilfov sub nr. 5460 din 15.03.2006.

În 20.04.2006, Primăria Snagov a mai transmis, în completare, înscrisuri comunicate, ulterior aprobării anexei 37, de reprezentanta convențională a inculpatului Al României Paul Philippe, fără însă a le individualiza (53 file), iar la rândul său, cea din urmă, respectiv inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, a mai depus la dosarul administrativ, în două rânduri, dintre care o dată cu prilejul vizitei efectuate la biroul prefectului județului Ilfov, Jecu Nicolae, o serie de acte, din care o parte semnificativă fuseseră deja atașate în cursul procedurii administrative desfășurate de Comisia locală Snagov pentru reconstituirea dreptului de proprietate.

Astfel, cu caracter de noutate, în procedura de verificare a legalității propunerii de validare a anexei 37, formulată de comisia locală, au fost depuse, în copie xerox: traducerile în limba română a sentinței nr. 132 din 6.02.1955 a Tribunalului din Lisabona, pronunțată în dosarul nr. 234/4 și a actului de deces al fostului suveran Carol al II-lea; Legea nr. 716 bis pentru înfrumusețarea împrejurimilor Capitalei; Monitoarele Oficiale nr. 266 din 12.11.1940, nr. 268 din 14.11.1940 și nr. 121 din 27.05.1948, în care au fost publicate Decretul-lege nr. 3767/1940, Deciziunea nr. 158384 din 13.11.1940 și, respectiv, Decretul nr. 38/1948; extras din Monitorul Oficial nr. 282 din 23.03.1889; certificatul de

calitate de moștenitor nr. 55 din 26.05.2005 de pe urma Regelui Carol al II-lea; certificatul de calitate de moștenitor nr. 129 din 24.05.2006 de pe urma defunctului Carol Mircea Grigore de România; certificatul de naștere și actul de deces ale numitului Al României Mircea Grigore; decizia civilă nr. 1075/A din 12.05.2006 a Tribunalului București, Secția a III-a civilă, pronunțată în dosarul nr. 31572/3/2005.

Deși aceste înscrisuri nu atestau o altă situație juridică cu privire la imobilul revendicat și la calitatea de moștenitor a solicitantului, diferită de cea rezultată din actele depuse în susținerea cererii în prima etapă a procedurii administrative, neavând, așadar, aptitudinea de a demonstra îndreptățirea inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov și, implicit, nici legalitatea propunerii de validare formulată de Comisia locală Snagov, **inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe**, fără a verifica în mod riguros existența, pertinența, verosimilitatea, autenticitatea și concludența actelor doveditoare prevăzute de art. 9 alin. 5 din Legea nr. 18/1991, cu toate că le revenea o asemenea obligație potrivit art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, au decis, în ședința din data de 07.07.2006, împreună cu alți membri ai Comisiei județene Ilfov, din care făceau parte, validarea anexei 37, înregistrată sub nr. 3721/10.03.2006, referitoare la reconstituirea dreptului de proprietate al solicitantului asupra suprafeței de teren menționate, în calitate de moștenitor al Regelui Carol al II-lea. Ca urmare, a fost emisă hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, prin care, în temeiul art. 12 alin. 2 și art. 51 din Legea nr. 18/1991, s-a validat anexa 37, poziția 1, autor Carol al II-lea al României, moștenitor ASR prințul Al României Paul Phillipe, cu suprafața de 46,78 ha, teren cu vegetație forestieră, hotărâre ce a fost semnată de inculpatul Delcea Valentin, pentru prefectul Jecu Nicolae și de secretarul comisiei, inculpata Popa Caterina.

De altfel, desfășurarea activității cu ignorarea obligației prevăzute art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000 constituia o regulă la nivelul Comisiei județene Ilfov, căci, așa cum rezultă din vastul probatoriu administrat în cauză, inclusiv în faza procesuală a apelului, deși membrilor acesteia le revenea îndatorirea legală și regulamentară de a analiza propunerile trimise de comisiile comunale, orășenești sau municipale, sub aspectul modului de respectare a dispozițiilor legale ce reglementau re/constituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, în special prin stabilirea existenței, pertinenței, verosimilității, autenticității și concludenței înscrisurilor doveditoare, în fapt, aceștia nu verificau și nu studiau efectiv actele dosarului decât în situații excepționale, când se ridicau probleme în legătură cu cererea analizată, sau le examinau în mod superficial și selectiv, astfel încât, de regulă, își însușeau concluzia la care ajungeau inculpații Popa Caterina și Jecu Nicolae înainte de ședință, cu prilejul discutării lucrărilor, neexistând cazuri în care votul exprimat de prefect să difere de decizia adoptată, în final, de comisie.

Astfel, în concret, ulterior întocmirii de către inspectorul desemnat a referatului cu privire la lucrarea înregistrată pe rolul Comisiei județene Ilfov,

acesta era aprobat de șeful colectivului de lucru, Țipluică Marian, după care dosarul era introdus pe ordinea de zi a comisiei, iar în preziua ședinței, aspecte privind obiectul cererilor/propunerilor aflate pe rol și înscrisurile pe care se întemeiau erau discutate de martor, în principal, cu inculpații Popa Caterina și Jecu Nicolae, dar, uneori, și cu Olteanu Gheorghe, iar mai rar, cu Delcea Valentin, ocazie cu care, de multe ori, era tranșată și modalitatea în care respectivele sesizări urmau a fi soluționate, punctul de vedere astfel adoptat fiind însușit, mai apoi, prin votul exprimat de majoritatea membrilor comisiei.

Relevante în acest sens au fost susținerile martorului Anghelescu Dragoș Emil, membru al colectivului de lucru care funcționa pe lângă Comisia județeană Ilfov, care a confirmat, atât în cursul instrucției penale, cât și în fața instanței, existența discuțiilor purtate, după întocmirea referatului, cu prefectul Jecu Nicolae și cu subprefectul Popa Caterina, președintele și, respectiv, secretarul acesteia, arătând, totodată, că, în unele cazuri, întocmea hotărârea de validare anterior ședinței propriu-zise a comisiei, „știind soluția” după consultarea cu cei doi. În același sens, al importanței cu prilejul votului a poziției adoptate de prefect, au fost și depozițiile martorilor Ghiba Ruxandra și Nagy Bege Zoltan, care au menționat că, într-adevăr, nu au existat situații în care hotărârile comisiei județene, ai cărei membri erau, să difere de punctul de vedere al acestuia, subliniind, în plus, așa cum a arătat, de altfel, și martora Goni Viorica, că, de regulă, membrii comisiei nu analizau efectiv înscrisurile existente la dosar, discuțiile din cadrul ședinței purtându-se doar pe marginea referatului întocmit de colectivul de lucru.

Același aspect, ce constituia, de fapt, o practică la nivelul Comisiei județene Ilfov, a fost învederat și de inculpatul Jecu Nicolae, care a declarat că „se uita pe hârtiile din dosare” numai „în cazurile care păreau mai deosebite”, în rest discuțiile în comisie purtându-se doar pe baza materialului redactat de colectivul de lucru, dar și de inculpatul Delcea Valentin, care, menționând că „foarte rar cineva din comisie a cerut în ședință să vadă dosarul”, a arătat, în ceea ce îl privește, că, potrivit atribuțiilor de serviciu ce îi reveneau, nu participa niciodată la analiza lucrărilor, și că, la exprimarea votului, ținea seama de poziția prefectului, care, de regulă, era identică cu cea a Direcției juridice, reprezentată de Olteanu Gheorghe, de asemenea membru al comisiei. De altfel, și acest din urmă inculpat a relatat că „noi, cei din comisie nu consultam materialele depuse de solicitant întrucât era un volum imens de documente”.

În aceeași modalitate s-a derulat și procedura de soluționare a propunerii de validare a anexei 37, înregistrată sub nr. 3721/10.03.2006, formulată de Comisia comunală Snagov, în sensul că, după întocmirea, într-o manieră extrem de sumară, a referatului de către numitul Bădescu Petre Toma, care a propus o soluție favorabilă, și purtarea discuțiilor prealabile cu inculpații Jecu Nicolae și Popa Caterina, lucrarea a fost introdusă pe ordinea de zi a ședinței Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor din data de 07.07.2006, din componența căreia mai făceau parte, alături de alte persoane, și inculpații Delcea Valentin (subprefect al județului Ilfov) și Olteanu Gheorghe (director al Direcției verificarea legalității actelor normative și contencios administrativ), precum și martorul Cucu Petru Ionuț (reprezentant al Regiei Naționale a Pădurilor – Romsilva, Direcția Silvică București).

Astfel cum reiese din procesul-verbal de desfășurare a ședinței Comisiei județene Ilfov din 07.07.2006 (filele 189-192 vol. 16 d.u.p.), la momentul luării în discuție a lucrării referitoare la validarea anexei 37 aprobată de Comisia locală Snagov și înregistrată sub nr. 3721/10.03.2006, s-a învederat, cu titlu preliminar, că, de fapt, Paul Philippe al României o moștenește pe Elena Lupescu, însă cel deposedat este Carol al II-lea, că Pădurea Snagov se afla sub sechestru la plecarea acestuia din țară, că tatăl solicitantului, Mircea Grigore, trăia (probabil la apariția Legii nr. 247/2005), dar și că Direcția Silvică are un punct de vedere separat, invocându-se, totodată, cu prilejul dezbaterilor, ca aspect ce nu era lămurit, modalitatea în care terenul revendicat a revenit în proprietatea Statului Român, dat fiind că nu figurează în Monitorul Oficial din 1948 (inculpații Olteanu și Popa), reprezentantul Direcției Silvice București, care a depus și un punct de vedere scris din partea instituției, opinând că nu există nicio dovadă că acesta a fost naționalizat de la Regele Carol al II-lea. În plus, s-a ridicat problema existenței pe rolul instanțelor judecătorești a acțiunii civile prin care Romsilva a solicitat anularea dispoziției de retrocedare a suprafeței de 10 ha din același teren, propunându-se amânarea adoptării unei decizii până la soluționarea definitivă a dosarului, în condițiile în care ambele demersuri privesc același imobil și nu se pot da rezolvări diferite (inculpatul Olteanu).

Fără a se proceda, însă, la verificarea și clarificarea tuturor acestor chestiuni esențiale în privința soluției ce urma a fi adoptată, prin analizarea, în concret și într-o manieră riguroasă, a existenței, pertinenței, verosimilității, autenticității și concludenței actelor doveditoare depuse la dosar, așa cum se stipula în cuprinsul art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, inculpatul Jecu Nicolae, care prezida ședința, a supus la vot propunerea ce forma obiectul sesizării, context în care Comisia județeană Ilfov a hotărât, în majoritate, validarea anexei 37 referitoare la reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Snagov pe numele solicitantului Al României Paul Philippe, în calitate de moștenitor al Regelui Carol al II-lea, singurul care s-a opus validării, considerând că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru retrocedare întrucât nu s-a făcut dovada dreptului de proprietate al autorului solicitantului și nici a deposedării abuzive a acestuia de către Statul Român, fiind reprezentantul Direcției Silvice București, martorul Cucu Petru Ionuț.

Așa cum s-a arătat anterior și cum rezultă din ansamblul probator al cauzei, adoptarea soluției fără ca o parte însemnată dintre membrii comisiei (printre care și inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin și Olteanu Gheorghe) să studieze efectiv actele dosarului administrativ, limitându-se, practic, la lecturarea materialului întocmit și, eventual, a unor înscrisuri prezentate de colectivul de lucru, pe marginea cărora se purtau discuțiile, și însușindu-și, în general, punctul de vedere al prefectului, constituia o regulă la nivelul Comisiei județene Ilfov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, ce s-a aplicat, deopotrivă, și în cadrul procedurii de validare a anexei 37 emisă pe numele inculpatului Al României Paul Philippe. Astfel, cu ocazia audierii sale de către instanța de fond, la întrebarea ce i-a fost adresată de

apărarea inculpatului Dima Niculae, „*Dacă documentația trimisă de comisia locală de aplicare a legilor fondului funciar Snagov către comisia județeană conținea înscrisuri justificative*”, inculpatul Olteanu Gheorghe a răspuns „*Nu am văzut dosarul, nu știu*”, aceeași poziție fiind exprimată, în mod constant, pe parcursul procesului penal, și de inculpatul Delcea Valentin, care a arătat că nu a citit actele dosarului privind cererea de retrocedare formulată de Al României Paul Philippe și nici nu își amintește dacă vreun membru al comisiei a făcut un asemenea lucru în ședință, precum și faptul că, deși „nu participa niciodată la analiza dosarelor”, nici în timpul ședinței nu a solicitat „studierea detaliată a dosarului”. Deopotrivă, după ce, în etapa anchetei penale, a declarat că nu își amintește dacă s-a uitat „pe hârtiile” aflate la dosarul privind restituirea Pădurii Snagov, inculpatul Jecu Nicolae a menționat, în cursul cercetării judecătorești, la întrebarea procurorului „*Nu ați considerat necesar să verificați obiecțiunile martorului Cucu*?”, că „*Toate aspectele prezentate de martor sau de inspectorii din colectivul tehnic au fost analizate de ei și s-a întocmit referat conform regulamentului*”. La rândul său, fiind interogată de reprezentantul parchetului cu privire la faptul dacă „a verificat documentele anexate cererii lui Al României”, inculpata Popa Caterina a răspuns: „*Nu, toate documentele au fost prezentate în ședința comisiei județene. Mi s-a prezentat ordinea de zi, am întrebat șeful colectivului de lucru dacă sunt întrunite toate condițiile pentru introducerea pe ordinea de zi a acestui dosar, mi s-a spus de hotărârea judecătorească din 2003 definitivă și irevocabilă și ulterior toate discuțiile s-au purtat în ședință*”.

De fapt, prin declarațiile date, cei patru inculpați au încercat să translateze răspunderea cu privire la modul de examinare a actelor doveditoare depuse de solicitant la dosarul administrativ în sarcina membrilor colectivului de lucru, arătând, în esență, că, dat fiind volumul mare al documentelor, atribuțiile de serviciu suplimentare pe care membrii comisiei județene le mai îndeplineau și lipsa lor de expertiză în domeniu, aceștia nu aveau posibilitatea reală de a le studia și analiza, situație în care, în cele mai multe cazuri, se bazau în adoptarea soluțiilor pe aspectele constatate și actele prezentate de funcționarii din aparatul tehnic.

Într-adevăr, prin art. 4 alin. 2 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, s-a dispus constituirea, prin ordin al prefectului, a unui colectiv de lucru compus din specialiști, în vederea sprijinirii comisiei județene în îndeplinirea atribuțiilor ce îi revin, aspect ce nu echivalează, însă, cu preluarea acestor atribuții și, implicit, a obligațiilor subsumate lor de către persoanele din aparatul tehnic, cele din urmă, prin expertiza pe care o dețineau într-un anumit domeniu, dându-și doar concursul la realizarea, în bune condiții, a activităților prevăzute de art. 6 din același regulament, a căror aducere la îndeplinire rămâne, însă, în sarcina membrilor comisiei.

Ca atare, chiar dacă membrii colectivului de lucru, în baza documentelor depuse de solicitant în susținerea cererii de reconstituire a dreptului de proprietate, întocmeau un referat, cuprinzând și soluția propusă, pe care îl prezentau membrilor comisiei județene, acest lucru nu îi dispensa pe cei din urmă de îndeplinirea corespunzătoare a obligației instituite în sarcina lor prin art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, constând în verificarea riguroasă a existenței,

pertinenței, verosimilității, autenticității și concludenței actelor doveditoare prevăzute de art. 9 alin. 5 din Legea nr. 18/1991, căci numai în urma unei asemenea analize minuțioase și atente aceștia se puteau pronunța, în deplină cunoștință de cauză, asupra legalității propunerilor înaintate de comisiile locale, cu consecința validării sau, dimpotrivă, a invalidării acestora.

În cauză, examinarea cu scrupulozitate și seriozitate a înscrisurilor depuse la dosarul administrativ se impunea cu atât mai mult cu cât anexa 37 fusese aprobată de Comisia locală Snagov cu obiecțiuni din partea reprezentantului Ocolului Silvic Snagov, poziție menținută de Direcția Silvică București și în procedura de validare, iar în ședința din data de 07.07.2006, fuseseră invocate mai multe chestiuni ce ar fi trebuit în mod necesar lămurite, întrucât de clarificarea acestora depindea stabilirea calității de persoană îndreptățită la retrocedare a inculpatului Al României Paul Philippe și, implicit, modul de soluționare a propunerii de validare cu care comisia județeană fusese învestită. În plus, referatul întocmit de colectivul de lucru era unul lapidar, incomplet, cuprinzând doar soluția preconizată, fără a face referire la înscrisurile și motivele care au fundamentat propunerea făcută, fiind, deci, total nerelevant pentru aprecierea asupra legalității cererii de validare adresată comisiei județene, cu atât mai mult cu cât, pe parcursul procedurii derulate în această fază, fuseseră depuse de solicitant înscrisuri noi, ce nu au fost avute în vedere în prima etapă a demersului administrativ.

Or, în cauză, deși, în ședința din 07.07.2006, s-a ridicat problema îndrituirii inculpatului Al României Paul Philippe de a obține restituirea, având în vedere, pe de o parte, că la data adoptării Legii nr. 1/2000, tatăl acestuia, Carol Mircea Grigore, era în viață, iar pe de parte, că terenul revendicat nu a fost preluat de la Regele Carol al II-lea, instituindu-se sechestrul asupra lui încă la data plecării sale din țară și, apoi, nefiind menționat în Decretul nr. 38/1948, inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, fără a clarifica aceste chestiuni prin verificarea actelor doveditoare aflate la dosarul administrativ, astfel cum erau obligați potrivit art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, împreună cu ceilalți membri ai Comisiei județene Ilfov, cu excepția reprezentantului Direcției Silvice București, au admis propunerea Comisiei locale Snagov și au validat anexa 37, cu toate că îndreptățirea solicitantului la retrocedare nu era dovedită de înscrisurile atașate în susținerea cererii (inclusiv de cele trimise în procedura administrativă de validare) nici din perspectiva existenței dreptului de proprietate al autorului indicat cu privire la terenul forestier revendicat și a preluării abuzive a bunului de către stat prin efectul unor acte normative speciale, și nici din perspectiva existenței calității sale de moștenitor al fostului proprietar, în sensul Legii nr. 1/2000.

Astfel, s-a constatat, pe baza actelor atașate la dosarul administrativ, că, prin procesul-verbal nr. 21486/4932A din 22.06.1932, Consiliul comunal general al Municipiului București a aprobat propunerea primarului capitalei de a se dona Regelui Carol al II-lea trupul „Fundul Sacului” din Pădurea Snagov, în suprafață de 46,78 ha, însă, pentru a opera efectul translativ de proprietate, s-a dispus „întocmirea cuvenitului proiect de lege pentru această donațiune” (filele 348-349 vol. 16 d.u.p.). De altfel, bunul imobil respectiv intrase în proprietatea Municipiului București tot prin „cedare cu titlu gratuit” de către Ministerul de

Agricultură și Domenii, ca efect al unui act normativ, respectiv al Legii nr. 716 bis pentru înfrumusețarea împrejurimilor Capitalei, publicată în Monitorul Oficial nr. 32 din 09.02.1931 (filele 67-68 vol. 16 d.u.p., 34-36 vol. 17 d.u.p.).

În speță, însă, deși i s-a cerut în mod expres acest lucru de către Comisia locală Snagov, prin adresa nr. 15056 din 14.12.2005, solicitantul nu a dovedit, nici prin înscrisurile depuse inițial și nici prin cele transmise în procedura de validare, existența legii prin care dreptul de proprietate asupra terenului forestier revendicat a fost transferat, cu titlu gratuit, în patrimoniul Regelui Carol al II-lea sau, după caz, existența unui eventual act de donație perfectat cu respectarea cerințelor de formă prevăzute *ad validitatem* de art. 813 din Codul civil de la 1864, în vigoare la data faptelor, situație în care Comisia județeană Ilfov nu putea să constate îndeplinirea de către acesta a condițiilor pentru reconstituirea dreptului de proprietate cu privire la acel teren și să valideze anexa 37 aprobată de comisia locală decât în urma unei examinări sumare și superficiale a existenței documentelor la care se referă art. 9 alin. 5 lit. b din Legea nr. 18/1991 și art. 11 alin. 3 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005 sau în lipsa efectuării oricărei verificări sub acest aspect, deci cu încălcarea obligației instituite de art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din același regulament.

Într-adevăr, așa cum rezultă din probele administrate în cauză, prin Decretul-lege nr. 3767/1940, publicat în Monitorul Oficial nr. 266 din 12.11.1940, s-a dispus instituirea sechestrului asupra averii Regelui Carol al II-lea, până la stabilirea definitivă a dreptului de proprietate cu privire la bunurile deținute de acesta (filele 40-42 vol. 17 d.u.p.), sens în care, ulterior, a fost emisă de Ministerul Justiției Deciziunea nr. 158384 din 13.11.1940, publicată în Monitorul Oficial nr. 268 din 14.11.1940, prin care a fost desemnat administratorul sechestru „al tuturor bunurilor imobiliare care, sub orice titlu, au aparținut sau aparțin fostului rege” (filele 38-39 vol. 17 d.u.p.). Așadar, prin efectul Decretului-lege nr. 3767/1940, au fost puse sub sechestru nu doar bunurile aflate în proprietatea Regelui Carol al II-lea, ci și cele care se aflau în posesia sa, cum era și Pădurea Snagov, în cazul căreia nu fusese adoptată o lege și nici încheiat vreun act juridic pentru a opera transmisiunea dreptului de proprietate din patrimoniul Municipiului București în patrimoniul acestuia. Or, în atare condiții, cele două procese-verbale de instituire a sechestrului, din 23.11.1940 și 25.08.1941, depuse de Al României Paul Philippe, prin mandatar, la dosarul administrativ, nu prezentau aptitudinea de a dovedi dreptul de proprietate al Regelui Carol al II-lea asupra terenului cu vegetație forestieră, situat în Pădurea Snagov, a cărui retrocedare se solicita, chiar dacă în primul dintre acestea se făcea referire – fără a fi, însă, indicată în concret – la legea emisă în baza procesului-verbal nr. 21486/4932A/1932, din moment ce respectiva lege nu a fost identificată și anexată cererii de reconstituire, după cum nu a fost atașat niciun alt înscris care să dovedească dobândirea în proprietate a bunului de către autorul invocat de solicitant, aspect ce ar fi fost lesne de observat de către inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe dacă ar fi analizat corespunzător, în conformitate cu dispozițiile art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, actele de care inculpatul a înțeles să se folosească.

De altfel, așa cum s-a arătat și cu ocazia analizării acuzațiilor aduse inculpaților Mușat Apostol și Dima Niculae, nici celelalte înscrisuri indicate de judecătorul fondului în cuprinsul sentinței apelate (procesul-verbal încheiat de o comisie constituită la Palatul Regal în datele de 27.09, 01, 04, 07, 11, 16 și 23.10.1940; lista de imobile urbane și rurale proprietatea fostului suveran; inventarul din 15.04.1941 cuprinzând averea imobiliară aparținând fostului suveran Carol al II-lea, care a fost pusă sub sechestru potrivit Decretului-lege nr. 3767/1940; nota informativă din 01.07.1946) nu dovedesc, contrar susținerilor acestuia, că terenul forestier în suprafață de 46,78 ha, situat în Pădurea Snagov, ar fi fost proprietatea Regelui Carol al II-lea, ci doar realitatea, necontestată, că bunurile deținute de acesta, cu orice titlu, inclusiv imobilul în discuție, ulterior abdicării sale, au fost puse sub sechestru, ca efect al Decretului-lege nr. 3767/1940, cu consecința pierderii dreptului de exercitare a oricăror prerogative asupra lor, situație care nu s-a schimbat până la instaurarea regimului comunist. Într-adevăr, și în cuprinsul inventarului din 15.04.1941, se face aceeași trimitere la „legea întocmită în baza procesului-verbal nr. 21486/4932A/1932”, însă, dat fiind că o asemenea lege nu a fost adoptată, existența ei nefiind identificată nici de Serviciul Arhive Naționale Istorice Centrale (vol. 27 d.u.p.), nu s-a realizat nici transmisiunea dreptului de proprietate asupra suprafeței de 46,78 ha teren forestier în patrimoniul Regelui Carol al II-lea, bunul aflându-se doar în posesia acestuia.

În plus, deși inculpatul Al României Paul Philippe s-a prevalat, în cuprinsul memoriilor depuse la dosarul administrativ pe întreg parcursul procedurii de reconstituire a dreptului de proprietate, de faptul că bunul a cărui restituire a solicitat-o fusese trecut abuziv în proprietatea Statului Român prin Decretul nr. 38/1948, din conținutul acestuia rezultă cu evidență că Pădurea Snagov nu a făcut obiectul preluării de către stat prin acest act, lucru cu neputință de realizat din moment ce imobilul nu s-a aflat niciodată în proprietatea Regelui Carol al II-lea. Sub acest aspect, nu a putut fi reținută susținerea primei instanțe în sensul că Decretul nr. 38/1948, prin dispozițiile art. II, se referea generic la toate bunurile ce au aparținut fostei familii regale, în care se include și Pădurea Snagov, din moment ce, în Deciziunea Consiliului de Miniștri, dată în aplicarea acestuia (publicată în Monitorul Oficial, Partea 1B, nr. 140 din 19.06.1948), imobilele trecute în proprietatea statului au fost, pe larg, individualizate, iar între acestea nu se regăsește și terenul în discuție, a cărui retrocedare s-a solicitat de către Al României Paul Philippe (filele 142-150 vol. 27 d.u.p.).

Deși inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, în calitate de membri ai Comisiei județene Ilfov, pentru a aprecia asupra îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege în vederea reconstituirii dreptului de proprietate, potrivit art. 24 alin. 1 din Legea nr. 1/2000 și, implicit, asupra legalității propunerii formulate în acest sens de Comisia locală Snagov, trebuiau să verifice dacă bunul revendicat a aparținut în proprietate autorului solicitantului la momentul preluării lui de către stat, examinare ce ar fi fost pe deplin posibilă, de vreme ce Decretul nr. 38/1948 fusese depus la dosar de către Al României Paul Philippe, prin mandatar, în cea de-a doua etapă a procedurii administrative, aceștia nu au efectuat minime diligențe pentru stabilirea

respectivei chestiuni, ce era, practic, de esența soluționării cererii de retrocedare, considerând, fără vreo analiză în acest sens în raport cu actele doveditoare atașate, care demonstrau contrariul, că imobilul s-a aflat în proprietatea fostului Rege Carol al II-lea și că a fost trecut în mod abuziv în proprietatea Statului Român, acțiune ce se subsumează, deopotrivă, încălcării obligației instituite de art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, dar și de art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, aplicabile potrivit art. 25 alin. 1 din primul act normativ menționat.

Faptul că imobilul a cărui retrocedare s-a solicitat de către Al României Paul Philippe nu a constituit proprietatea Regelui Carol al II-lea, aflându-se doar în posesia acestuia și, prin urmare, nu a făcut obiectul Decretului nr. 38/1948, a fost confirmat și de Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Colegiului Prezidențial al Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care acesta a fost obligat să lase în deplină proprietate și posesie Statului Român mai multe bunuri, printre care și Trupul de pădure „Fundul sacului" din Pădurea Snagov, în suprafață de 46,78 ha, constatându-se, în esență, că deținerea de către fostul suveran a terenului respectiv s-a realizat fără niciun titlu. În concret, s-a reținut că „(…) fostul Primar General al Capitalei (…) a fost nevoit să cedeze în fapt 46,78 ha pădure la Snagov fostului Rege Carol al II-lea, pe care acesta le posedă în fapt, fără a se fi elaborat legea necesară în baza căreia Primăria să poată ceda acea pădure și fără a se fi întocmit un act pentru transmisiunea proprietății, existând numai o încuviințare a Consiliului Comunal de a se dona trupul de pădure zis Fundul sacului cu o suprafață de 46,78 ha". În consecință, având în vedere că nu a existat „o transmisiune a dreptului de proprietate asupra suprafeței de pădure în discuțiune", aspect recunoscut și prin memoriul-întâmpinare depus de mandatarul fostului Rege Carol al II-lea, în care se arată, „în mod categoric, că nu s-au îndeplinit formele legale" pentru această transmisiune, s-a constatat că „deținerea ei de către fostul suveran este lipsită de un temei legal" și, în consecință, se impune readucerea acesteia în patrimoniul Statului Român (filele 70-102 vol. 17 d.u.p., 187-219 vol. 27 d.u.p.).

În ceea ce privește susținerea, împărtășită inclusiv de prima instanță, potrivit căreia Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 ar fi fost plăsmuită de regimul comunist, Înalta Curte a apreciat-o ca neîntemeiată, considerând că nu poate fi reținut ca un argument în acest sens faptul că hotărârea nu a fost identificată în evidențele instanței supreme și nici în fondul arhivistic al acesteia de la Arhivele Naționale, din moment ce a fost pronunțată ca urmare a cererii formulate de președintele *ad interim* al Consiliului de Miniștri, pentru și în numele Statului Român, aspect de natură să justifice găsirea acesteia în fondul arhivistic Colecția Consiliului de Miniștri (fila 186 vol. 17 d.u.p.).

Deopotrivă, a fost avută în vedere împrejurarea că Deciziunea nr. 1/1941 nu a fost pronunțată potrivit dreptului comun, ci în temeiul art. 23 din Statutul membrilor familiei domnitoare, publicat în Monitorul Oficial nr. 166 din 16.07.1941, care atribuia Colegiului Prezidențial al Înaltei Curți de Casație și Justiție competența exclusivă de judecată a cererilor privind drepturi patrimoniale pentru neînțelegeri ivite între Statul Român și membrii sau foștii membri ai familiei regale, cereri care puteau fi formulate doar de președintele Consiliului de Miniștri și care se judecau fără citarea părților și cu excluderea

publicității, hotărârea instanței fiind, în acest caz, una definitivă, nesupusă, deci, căilor de atac.

Totodată, a apărut de neînțeles motivul pentru care regimul comunist ar fi recurs la plăsmuirea unei asemenea hotărâri, în condițiile în care este de notorietate că, în acea perioadă, au existat cazuri în care proprietatea privată a fost preluată de Stat chiar și în lipsa unui titlu formal. Mai mult, s-a constatat că Deciziunea nr. 1/1941 a instanței supreme a format obiectul analizei în mai multe procese civile și a fost valorificată ca atare de către organele judiciare (spre exemplu, sentința civilă nr. 753 din 23.05.2014 a Tribunalului București, Secția a III-a civilă, pronunțată în dosarul nr. 48104/3/2012*, irevocabilă prin decizia nr. 68 din 19.01.2015 a Curții de Apel București – filele 274-280 vol. 16 d.u.p.; sentința civilă nr. 9891 din 22.06.2007 a Judecătoriei Sectorului 1 București, pronunțată în dosarul nr. 7129/299/2007, irevocabilă prin neexercitarea căilor de atac – filele 293-295 vol. 26 d.u.p.; decizia civilă nr. 429/A din 14.11.2017 a Curții de Apel Târgu Mureș, pronunțată în dosarul nr. 3872/1/2016, nepublicată, irevocabilă prin decizia nr. 567 din 22.02.2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție), reținându-se chiar că aceasta a fost învestită cu formulă executorie la 23.12.1941.

De altfel, conținutul hotărârii se coroborează cu alte acte a căror realitate nu a fost contestată, cum ar fi inventarul bunurilor aparținând fostului rege Mihai I și membrilor fostei familii regale, stabilit prin Deciziunea Consiliului de Miniștri dată în aplicarea Decretului nr. 38/1948, publicată în Monitorul Oficial, Partea 1B, nr. 140 din 19.06.1948, constatându-se că imobilele menționate în dispozitivul Deciziunii nr. 1/1941, pe care Regele Carol al II-lea a fost obligat să le lase în deplină proprietate și posesie Statului Român, nu se mai regăsesc printre cele preluate de regimul comunist în baza actelor menționate.

În plus, în referatul întocmit de administratorul sechestru la data de 10.11.1943, se face referire expresă la Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941, dată în temeiul art. 23 din Legea nr. 655/1941 pentru Statutul membrilor familiei domnitoare, în urma acțiunii președintelui *ad interim* al Consiliului de Miniștri, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție l-a obligat pe fostul Rege Carol al II-lea să lase în deplină proprietate și posesie mai multe bunuri, enumerate ca atare în referat și care corespund cu cele menționate în dispozitivul deciziei a cărei realitate este contestată, precizându-se, totodată, bunurile rămase la acea dată sub sechestru (filele 168-185 vol. 27 d.u.p.).

În fine, s-a subliniat că, deși inculpații Jecu Nicolae, Olteanu Gheorghe și Al României Paul Philippe, precum și membrii grupului infracțional organizat, au cunoscut despre existența Deciziunii nr. 1/1941 încă din anul 2007, fiind găsită cu ocazia percheziției efectuate la sediul S.C.A. Țucă, Zbârcea și Asociații cu un stiker aplicat pe ea ce purta mențiunea „A NU SE FOLOSI ÎN NICI UN DOSAR!” (filele 268-284 vol. 34 d.u.p.), aceasta nu a fost contestată până la declanșarea cercetărilor în prezenta cauză, iar o plângere penală cu privire la prezumtiva sa falsificare a fost formulată abia în anul 2019, finalizându-se cu o soluție de clasare emisă de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București în dosarul nr. 11/P/2019 (filele 34-49 vol. 8 dos. ÎCCJ).

De altfel, martorii Mușetoiu Rodica și Grigorescu Liviu Daniel, angajați la Arhivele Naționale în perioada de referință, au explicat, în cuprinsul

declarațiilor date atât în cursul urmăririi penale, cât și al cercetării judecătorești în fond, motivele obiective pentru care Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție nu a fost identificată în fondul arhivistic aparținând acesteia, cel din urmă menționând în fața primei instanțe că: „(…) punându-se la dispoziție documentul liberat de noi în anul 2007 (n.n. avocatului Vasiliu Adrian), s-a constatat că acesta era o copie a unui *document din fondul președinția consiliului de miniștri, fond care se află în arhiva fostului comitet central al Partidului Comunist Român pe care arhivele naționale l-au primit în păstrare în perioada 1993-2008 de la arhivele militare naționale. Acest document (n.n. Deciziunea nr. 1/1941) făcea parte practic dintr-o colecție de documente pe care fostul comitet central al partidului comunist român a selectat-o din diverse alte fonduri istorice pentru a-și crea practic o identitate istorică. Acesta a fost motivul pentru care documentul în anul 2014 nu a fost depistat și nici nu se găsește în fondul ÎCCJ, ci se găsește, în copie, în cu totul altă locație*". De asemenea, fiind întrebat de apărare dacă „Este posibil ca cineva să se ducă la arhive și, neexistând un opis al dosarului, să introducă în dosar un document, după care să facă o cerere de eliberare a acelui document?", martorul a răspuns că „*După părerea mea nu este posibil din mai multe considerente*. În primul rând, dosarele sunt legate și asta ar însemna să dezlege dosarul ca să poată să introducă noul document după care să îl lege la loc. După aceea, dosarele sunt numerotate, nu se dau nenumerotate la sală, iar la sfârșit este certificat nr. de file, practic orice filă în plus sau în minus se observă, iar lângă cercetători sunt întotdeauna supraveghetorii sălii de studiu (….). *Apoi dacă cineva ar vrea să facă acest lucru, trebuie să ne gândim la calitatea hârtiei, cel care aduce documentul trebuie să fie un foarte bun cunoscător al epocii și al hârtiei folosite la acea vreme*. (…) *Toate documentele din jurul ei (n.n. a Deciziunii nr. 1/1941) sunt pe același tip de hârtie*".

Totodată, astfel cum atestă probatoriul administrat în cauză, îndreptățirea inculpatului Al României Paul Philippe de a obține reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului forestier situat în Pădurea Snagov, potrivit art. 24 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, nu a fost analizată, cu scrupulozitate și seriozitate, de inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe nici din perspectiva calității acestuia de moștenitor legal sau testamentar al autorului invocat (cu toate că, în ședința din 07.07.2006 a Comisiei județene Ilfov, s-a invocat această chestiune, arătându-se că solicitantul o moștenește pe Elena Lupescu, însă cel deposedat este Carol al II-lea), documentele atașate în susținerea cererii, inclusiv în procedura de validare, neprezentând pertinența și concludența necesare pentru a concluziona că solicitantul era îndrituit la retrocedare, cu atât mai mult cu cât existau anumite dubii cu privire la verosimilitatea și autenticitatea acestora.

Astfel, în condițiile în care nu au realizat o verificare riguroasă a existenței și relevanței înscrisurilor doveditoare sub acest aspect, cu toate că stabilirea calității de moștenitor al fostului proprietar reprezenta o chestiune esențială pentru constatarea legalității propunerii de validare formulate de comisia locală, cu atât mai mult cu cât, în ședința din 07.07.2006, fuseseră antamate anumite neclarități în această privință, cei 4 membri ai Comisiei județene Ilfov nu au remarcat că, deși Al României Paul Philippe a formulat

cererile de restituire (din 06.09.2005 și 01.11.2005) în nume propriu, invocând, inițial, faptul că ar fi cumpărat drepturile succesorale ale numitei Urdărianu Monique, legatara universală a Elenei Lupescu, în realitate, prin încheierea contractului de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale autentificat sub nr. 1489 din 02.08.2001 (ce a fost atașat la dosarul administrativ), inculpatul nu a dobândit calitatea de moștenitor testamentar al soției supraviețuitoare a Regelui Carol al II-lea, în sensul avut în vedere de art. 24 din Legea nr. 1/2000 raportat la art. 45 din Legea nr. 18/1991 (aplicabil potrivit art. 25 din Legea nr. 1/2000), respectiv acela de moștenitor al persoanei fizice proprietară a terenului forestier la data preluării lui de către stat prin efectul unor acte normative speciale.

În plus, pentru dovedirea calității de moștenitor a Elenei Lupescu după fostul Rege Carol al II-lea nu era suficientă existența actelor de stare civilă depuse de solicitant, ci aceasta trebuia să rezulte dintr-un certificat de moștenitor sau certificat de calitate de moștenitor, care să probeze, implicit, că acceptase succesiunea în termenul legal, însă, deși un asemenea act nu a fost atașat la dosarul administrativ, membrii Comisiei județene Ilfov, ca și cei ai Comisiei comunale Snagov, nu au constatat și sancționat aceste lipsuri.

Mai mult, în certificatul de calitate de moștenitor nr. 55 din 26.05.2005, singurul emis de pe urma defunctului Rege Carol al II-lea și de care inculpatul Al României Paul Philippe s-a prevalat abia în procedura administrativă de validare, este menționat un singur moștenitor al fostului suveran, în persoana lui Mircea Grigore, iar nu și fosta soție Elena Lupescu, cu toate că certificatul a fost întocmit la solicitarea inculpatului (filele 141-142 vol. 63 d.u.p.).

Pe lângă faptul că acest înscris ridica serioase dubii sub aspectul verosimilității, al credibilității lui, din moment ce era de notorietate faptul că și regele Mihai I era fiu al fostului suveran Carol al II-lea, s-a mai observat că, astfel cum s-a consemnat explicit în chiar cuprinsul său, acesta a fost eliberat în baza sentinței civile nr. 1809 din 01.07.2002 a Tribunalului Teleorman, prin care fuseseră recunoscute pe teritoriul României, într-o procedură de exequatur, efectele sentinței nr. 132 din 6.02.1955 a Tribunalului din Lisabona cu privire la paternitatea lui Mircea Grigore Lambrino față de Regele Carol al II-lea. Or, prin decizia nr. 1357/A din 29.09.2005 a Curții de Apel București, Secția a III-a civilă, respectiva sentință a fost anulată, iar cauza trimisă spre rejudecare Tribunalului Teleorman.

În urma rejudecării, o nouă sentință în primă instanță, cu nr. 182, a fost pronunțată abia în 29.12.2008, aceasta devenind irevocabilă prin decizia civilă nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția I civilă.

Așadar, ca efect al anulării sentinței civile nr. 1809/2002 a Tribunalului Teleorman, în luna iulie 2006, când s-au comis faptele imputate celor 4 inculpați, sentința nr. 132 din 6.02.1955 a Tribunalului din Lisabona nu producea niciun efect pe teritoriul României, iar toate actele emise în baza acesteia, cum este și cazul certificatului de calitate de moștenitor nr. 55 din 26.05.2005, utilizat de inculpatul Al României Paul Philippe în fața Comisiei județene Ilfov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, erau lovite de caducitate și nu mai puteau produce efecte juridice.

Împrejurarea că, ulterior, în anul 2012, s-au recunoscut în mod irevocabil efectele sentinței nr. 132/1955 a Tribunalului din Lisabona cu privire la

paternitatea lui Mircea Grigore Lambrino față de Regele Carol al II-lea, este lipsită de relevanță, în condițiile în care, așa cum s-a arătat, acuzațiile formulate împotriva inculpaților Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe trebuie analizate doar în raport cu înscrisurile pe care aceștia le-au avut la dispoziție în luna iulie 2006, când a fost soluționată propunerea Comisiei locale Snagov de validare a anexei 37 și s-a stabilit de către membrii comisiei județene că Al României Paul Philippe are calitatea de persoană îndreptățită la restituire.

Or, este evident că, în măsura în care ar fi cunoscut adevărata situație de fapt, și anume că, în luna iulie 2006, nu fusese, în realitate, stabilită filiația lui Carol Mircea Grigore față de Regele Carol al II-lea, și ar fi fost respectate dispozițiile legale, inculpații nu ar mai fi constatat că solicitantul are calitatea de persoană îndreptățită, în sensul Legii nr. 1/2000, ca nepot de fiu al fostului proprietar, fiind lipsit de orice relevanță în această privință și certificatul de calitate de moștenitor nr. 129 din 24.05.2006, din moment ce, la data respectivă, tatăl inculpatului Al României Paul Philippe nu fusese încă recunoscut pe teritoriul României ca fiind fiul fostului suveran.

În ceea ce privește contractul de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale autentificat sub nr. 1489 din 02.08.2001, s-a mai observat, din conținutul său, că acesta a vizat doar o parte din bunurile Elenei Lupescu, respectiv acelea „lăsate și existente pe teritoriul statului român de către Prințesa Elena de România”, în condițiile în care cea din urmă a trăit împreună cu fostul rege și a decedat în Portugalia.

Or, așa cum s-a menționat anterior, în privința suprafeței de 46,78 ha teren forestier situat în Pădurea Snagov, zona „Fundul Sacului”, nu a fost adoptată vreo lege și nici încheiat vreun act juridic prin care să se realizeze transferul dreptului de proprietate din patrimoniul Municipiului București în patrimoniul Regelui Carol al II-lea, astfel încât respectivul imobil nu ar fi putut să aparțină nici Elenei Lupescu, nefiind, deci, „un bun lăsat pe teritoriul statului român” de către aceasta.

Pe de altă parte, deși prin memoriile completatoare depuse ulterior la dosarul administrativ inculpatul Al României Paul Philippe a susținut și faptul că este succesorul în linie directă (nepot de fiu) al Regelui Carol al II-lea, acesta nu era îndrituit să formuleze, la data de 06.09.2005, cererea de retrocedare prevalându-se de această calitate, din moment ce tatăl său, Carol Mircea Grigore, era în viață, astfel încât, teoretic, doar el (împreună cu regele Mihai I) putea avea calitatea de persoană îndreptățită la măsurile reparatorii prevăzute de Legea nr. 1/2000 în legătură cu bunurile imobile ce i-ar fi aparținut fostului suveran.

În acest sens, s-a menționat că, potrivit principiilor generale ale devoluțiunii legale, aplicabile la data faptelor imputate inculpaților, rudele defunctului veneau la moștenire în ordinea claselor de moștenitori legali, iar în interiorul unei clase, rudele mai apropiate în grad le înlăturau de la moștenire pe cele mai îndepărtate (principiul proximității gradului de rudenie între moștenitorii din aceeași clasă), astfel încât singurul care era îndreptățit potrivit legii să vină la moștenirea Regelui Carol al II-lea, alături de fostul rege Mihai I, era Carol Mircea Grigore, în calitate de fiu, care a decedat abia la data de

27.01.2006, când deja expirase inclusiv termenul stabilit de art. 3 din Titlul VI al Legii nr. 247/2005, respectiv 30.11.2005.

Mai mult, deși a invocat în apărare acest aspect, inculpatul Al României Paul Philippe nu a atașat la dosarul administrativ vreo procură specială prin care să fi fost împuternicit de tatăl său să introducă, în numele lui, cererea de restituire, dimpotrivă aceasta fiind formulată de inculpat în nume propriu.

De altfel, aceeași chestiune a fost evidențiată și de S.C.A. Țuca, Zbârcea și Asociații cu ocazia analizei efectuate cu privire la regimul juridic al unor bunuri ce au făcut obiectul contractului încheiat inițial (în 21.09.2006) între S.C. Reciplia S.R.L. și Al României Paul Philippe, menționându-se în cuprinsul raportului întocmit, este adevărat, cu privire la alte imobile, dar aflate într-o situație similară, că termenul de depunere a cererilor de reconstituire a dreptului de proprietate, potrivit Legii nr. 247/2005, a expirat la 30.11.2005, dată la care Carol Mircea Grigore trăia și, prin urmare, acesta avea calitatea de persoană îndreptățită să solicite măsuri reparatorii. Ca atare, în ipoteza în care cel din urmă nu a depus cerere de reconstituire în termenul legal, orice notificare formulată de Al României Paul Philippe, în nume propriu, poate fi respinsă ca fiind introdusă de o persoană neîndreptățită. De asemenea, s-a consemnat că, în ipoteza în care bunul revendicat nu era în proprietatea privată a Regelui Carol al II-lea la data naționalizării, nefiind menționat sub această denumire în Decretul nr. 38/1948, există riscul ca moștenitorii acestuia să nu fie considerați persoane îndreptățite potrivit Legilor nr. 18/1991, nr. 167/1997, nr. 1/2000 și nr. 247/2005 (filele 314-332 vol. 30 d.u.p.).

În cauză, însă, nefăcând o verificare riguroasă cu privire la existența la dosar a tuturor înscrisurilor necesare pentru a aprecia asupra întrunirii de către solicitant a calității prevăzute de lege pentru formularea cererii de retrocedare și nici cu referire la pertinența, concludența, verosimilitatea și autenticitatea sub același aspect a actelor depuse de acesta, chestiune esențială pentru a stabili, apoi, legalitatea/nelegalitatea sesizării formulate de Comisia locală Snagov, inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, în calitate de membri ai Comisiei județene Ilfov, au considerat, contrar împrejurărilor atestate de documentele folosite de inculpatul Al României Paul Philippe în susținerea solicitării, că acesta are calitatea de persoană îndreptățită la reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului forestier revendicat și, ca atare, propunerea de validare a anexei 37 este pe deplin justificată, nesocotind, astfel, prin maniera în care au acționat și în această privință, obligația ce le revenea potrivit art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005.

De altfel, așa cum s-a reținut anterior, inculpații au recunoscut că nu au verificat înscrisurile aflate la dosarul administrativ sau că le-au examinat în mod selectiv și superficial, invocând, în acest sens, fie volumul mare de documente ce trebuiau studiate, fie atribuțiile de serviciu pe care le mai aveau de îndeplinit sau lipsa de expertiză în domeniu, motiv pentru care s-au bazat, în adoptarea soluției, pe materialul întocmit de colectivul de lucru care funcționa pe lângă comisie. Apărările inculpaților au fost apreciate, însă, neîntemeiate, din moment ce obligația de a studia cu rigurozitate actele doveditoare depuse în susținerea cererii de retrocedare incumbă, potrivit art. 6 alin. 1 din Legea 1/2000, fiecărui

membru al comisiei județene pentru stabilirea dreptului de proprietate, care răspunde personal pentru modul în care o aduce la îndeplinire, și trebuie să poarte asupra mai multor aspecte, respectiv existența, pertinența, concludența, verosimilitatea și autenticitatea respectivelor înscrisuri, ceea ce presupune, implicit, efectuarea de verificări pentru a se asigura că realitatea acestora nu poate fi tăgăduită ori pusă la îndoială și că au fost întocmite cu respectarea tuturor formelor legale (autenticitatea), că, prin conținutul lor și aspectele pe care le atestă, se bucură de credibilitate/plauzibilitate (verosimilitatea), că sunt relevante sub aspectul împrejurărilor ce trebuie dovedite (pertinența) și că prezintă aptitudinea de a contribui la aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei (concludența).

De asemenea, inculpații au invocat, în cursul judecății, pentru a justifica faptul că nu au studiat în mod riguros ansamblul actelor doveditoare atașate în susținerea cererii de restituire și, implicit, împrejurarea că au procedat la validarea anexei 37, existența sentinței civile nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea, prin care s-a constatat că inculpatul Al României Paul Philippe este îndreptățit să beneficieze de retrocedarea suprafeței de 10 ha pădure, situată în comuna Snagov, zona „Fundul Sacului”, motivând, în esență, că, de vreme ce noua procedură administrativă viza același bun imobil, respectiv Pădurea Snagov (în suprafață totală de 46,78 ha), din care făcea parte și suprafața de 10 ha, cererea de retrocedare pentru diferența de teren ce nu a format inițial obiectul reconstituirii dreptului de proprietate trebuia să urmeze același regim juridic.

Susținerile inculpaților nu au fost, însă, de natură să demonstreze netemeinicia acuzațiilor formulate împotriva lor, din moment ce, nefiind parte în procesul în care s-a pronunțat, într-o acțiune în constatare, respectiva hotărâre judecătorească, aceasta nu era obligatorie pentru Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, situație în care membrii săi trebuiau să analizeze legalitatea propunerii de validare prin raportare la toate documentele depuse de solicitant în procedura administrativă.

Astfel, așa cum s-a reținut cu prilejul expunerii situației factuale și cum reiese din actele dosarului nr. 3387/2003 al Judecătoriei Buftea, deși inculpatul Al României Paul Philippe solicitase, pe cale administrativă, retrocedarea suprafeței de 10,78 ha teren forestier situat în Pădurea Snagov, procedură ce nu era finalizată încă, acțiunea introductivă de instanță a fost formulată de acesta, pe calea dreptului comun (art. 111 Cod procedură civilă anterior), iar nu în temeiul legilor speciale aplicabile în materia retrocedării bunurilor imobile, împotriva Comunei Snagov, prin primar, pârâtă în contradictoriu cu care s-a derulat întreaga procedură contencioasă și s-a pronunțat sentința civilă nr. 1872 din 26.06.2003, devenită irevocabilă prin neexercitarea căilor de atac.

Or, principiul relativității hotărârii judecătorești (recunoscut atât de doctrină, cât și de jurisprudență și anterior intrării în vigoare a noului Cod de procedură civilă, cu toate că nu avea o reglementare expresă, ca în codificarea actuală), atât sub aspectul efectelor obligatorii, cât și al lucrului judecat, presupune ca ceea ce a fost judecat să nu poată folosi sau, în principiu, să nu poată fi opus decât părților din proces (ori succesorilor acestora), fundamentul și justificarea acestui principiu fiind reprezentate de necesitatea respectării

contradictorialității și a dreptului la apărare. Cu alte cuvinte, efectele obligatorii ale hotărârii judecătorești se produc, de regulă, pentru părțile cauzei (și succesorii acestora), respectiv pentru acele persoane care au stat, fie personal, fie prin reprezentant legal sau convențional în proces, indiferent de calitatea lor de reclamant, pârât sau intervenient, însă, în demersul judiciar finalizat cu pronunțarea sentinței civile nr. 1872 din 26.06.2003, Comisia județeană Ilfov nu a avut niciuna dintre respectivele calități procesuale, astfel încât hotărârea nu era obligatorie pentru aceasta.

Într-adevăr, ca o consecință a opozabilității efectelor hotărârii judecătorești, orice persoană care nu a fost implicată în procedura judiciară trebuie să recunoască și să respecte situația juridică născută din faptul existenței acesteia, aspect care nu echivalează, însă, cu o extensiune a obligativității efectelor actului jurisdicțional sau a autorității sale de lucru judecat asupra terților ce nu au participat în proces, care sunt excluși din câmpul de aplicare a relativității efectelor hotărârii.

Cu alte cuvinte, opozabilitatea hotărârii judecătorești nu presupune obligativitatea efectelor acesteia față de terți și nici imposibilitatea celor din urmă de a invoca o altă situație juridică decât cea tranșată pe cale jurisdicțională, în procesul în care nu au participat, față de ei actul jurisdicțional opunându-se ca realitate juridică, ca fapt juridic, ce poate fi combătut prin mijloace de probă ce dovedesc contrariul.

Ca atare, în condițiile în care sentința civilă nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea nu se impunea prin forța sa obligatorie Comisiei județene Ilfov, din moment ce aceasta nu a fost parte în procedura judiciară în care a fost pronunțată, procedură specifică, de altfel, dreptului comun privind acțiunea în constatare, iar nu legilor speciale în materia retrocedării, membrilor săi, inculpați în cauză, le revenea obligația legală de a verifica, cu seriozitate și scrupulozitate, toate înscrisurile depuse la dosarul administrativ pentru a stabili calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptățită la restituirea terenului cu vegetație forestieră situat în pădurea Snagov, atât sub aspectul existenței titlului de proprietate al autorului invocat de solicitant și al deposedării sale abuzive de către Statul Român, cât și din perspectiva calității sale de moștenitor al celui din urmă, cu atât mai mult cu cât prin sentința civilă invocată în apărare de acuzați se constatase doar îndrituirea la retrocedarea unei părți din imobilul revendicat (10 ha), ce fusese deja restituită prin hotărârea nr. 7 din 14.01.2004, iar potrivit art. 24 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, reconstituirea dreptului de proprietate nu mai putea opera decât pentru diferența dintre suprafața primită anterior și cea avută în proprietate.

Mai mult, așa cum atestă mențiunile din cuprinsul procesului-verbal de desfășurare a ședinței Comisiei județene Ilfov din 07.07.2006, cu acel prilej nu a fost invocată, astfel cum neîntemeiat a susținut apărarea, existența sentinței civile nr. 1872 din 26.06.2003 ca motiv de admitere a propunerii de validare și nu s-a purtat nicio discuție pe marginea acestui subiect, ce nici măcar nu a fost antamat, singurele aspecte ridicate, dar rămase, însă, nelămurite, deși constituiau elemente esențiale pentru modul de soluționare a cauzei, fiind cele referitoare la existența/inexistența calității inculpatului Al României Paul Philippe de moștenitor al fostului proprietar și a titlului de proprietate al fostului rege asupra

terenului revendicat la data emiterii Decretului nr. 38/1948, solicitându-se, totodată, fără, însă, a fi supusă la vot, și amânarea adoptării unei decizii până la soluționarea definitivă a acțiunii civile prin care Romsilva solicitase anularea hotărârii nr. 7 din 14.01.2004 privind retrocedarea suprafeței de 10 ha teren.

Totodată, contrar susținerii primei instanțe, nu s-a putut considera că, prin pronunțarea deciziei civile nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția I civilă, prin care s-a recunoscut în România sentința nr. 132 din 6.02.1955 a Tribunalului din Lisabona, a fost consolidat retroactiv dreptul inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea Pădurii Snagov, din moment ce, așa cum s-a argumentat anterior, acesta nu a îndeplinit niciuna dintre condițiile prevăzute de Legea nr. 1/2000 pentru a i se reconstitui dreptul de proprietate asupra imobilului respectiv, neavând calitatea de persoană îndreptățită nici din perspectiva existenței dreptului de proprietate al autorului indicat cu privire la terenul forestier revendicat și a preluării abuzive a bunului de către stat prin efectul unor acte normative speciale, și nici din perspectiva existenței calității de moștenitor al fostului proprietar, din moment ce terenul în discuție nu s-a aflat niciodată în proprietatea Regelui Carol al II-lea, ci în proprietatea publică/privată a statului.

În plus, astfel cum s-a mai arătat anterior, analiza efectuată de Înalta Curte nu s-a putut raporta decât la înscrisurile doveditoare în ființă la momentul comiterii faptelor imputate prin rechizitoriu, căci acestea trebuiau avute în vedere și de inculpați, indiferent de calitatea lor, de funcționari publici sau persoane particulare, și de forma de participație penală ce li s-a reținut în sarcină, respectiv autorat sau complicitate.

Cu toate că, în declarațiile date ulterior primei audieri de către organele de anchetă penală, inculpații Popa Caterina și Olteanu Gheorghe au susținut că votul lor final în ședința Comisiei județene Ilfov din data de 07.07.2006 a fost unul negativ, fiind efectuate mențiuni în acest sens și în cuprinsul procesului-verbal întocmit cu acea ocazie, instanța de apel nu a putut reține această apărare întrucât este contrazisă de întregul material probator administrat în cauză.

Astfel, așa cum s-a menționat, nici inculpații nu au negat, cu prilejul primei lor audieri, împrejurarea că au fost de acord cu admiterea propunerii de validare, votând în acest sens, aspect confirmat de toți ceilalți membri ai Comisiei județene Ilfov ce au fost ascultați în calitate de inculpați (Jecu Nicolae și Delcea Valentin) și martori în cauză (Ghiba Ruxandra și Cucu Ionuț), care au arătat că singura persoană care a votat împotrivă a fost reprezentantul Direcției Silvice București, Cucu Petru Ionuț, în același sens fiind și depozițiile martorilor Capanu George și Țipluică Marian. Audiat sub acest aspect, inculpatul Jecu Nicolae a menționat fără nicio rezervă că Popa Caterina și Olteanu Gheorghe au votat în ședința din 07.07.2006 în favoarea validării anexei 37 referitoare la reconstituirea dreptului de proprietate pe numele solicitantului Al României Paul Philippe, invocând în acest sens întocmirea și păstrarea, în calitate de președinte al comisiei, a unei evidențe proprii cu privire la modul de exercitare a opțiunilor cu acel prilej, din consultarea căreia a rezultat că, la poziția 30 de pe ordinea de zi, figurează 9 voturi „pentru” și doar unul „împotrivă”, care a aparținut martorului Cucu Ionuț, împrejurare atestată, deopotrivă, și de celelalte persoane ascultate în cauză, dar și de modalitatea în care s-au purtat discuțiile în ședința

respectivă, reprezentantul Direcției Silvice București fiind singurul care s-a opus vehement și argumentat admiterii propunerii formulate de Comisia locală Snagov. În plus, în aceeași zi, martorul Cucu Ionuț a întocmit un raport, înregistrat la Direcția Silvică București sub nr. 2830/07.07.2006, prin care a adus la cunoștința conducerii instituției rezultatul votului exprimat în ședința Comisiei județene Ilfov, arătând că aceasta a validat anexa 37, înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006, cu 9 voturi „pentru" și unul „împotrivă", care îi aparține (fila 99 vol. 7 d.u.p.).

Într-adevăr, în cuprinsul procesului-verbal al ședinței Comisiei județene Ilfov din 07.07.2006, s-a consemnat, cu privire la opțiunile exprimate, că „pentru" au fost înregistrate 1+8 voturi, printre care a fost trecută „Dna Popa", mențiune ce a fost, însă, tăiată, numele acesteia apărând înscris, cu caractere mai mici, la voturile „împotrivă", rubrică unde s-a notat „1+1 D. Silvică, Dna Popa". Cu privire la aceste tăieri și, respectiv, adăugiri, prin raportul de expertiză criminalistică nr. 100 din 07.08.2017 întocmit de Laboratorul interjudețean de expertize criminalistice Brașov, s-a constatat că textele „+1" și „Dna Popa" de la rubrica „Împotrivă" prezintă dimensiune mică comparativ cu restul textului, precum și faptul că paragraful „Se supune la vot … cu majoritate de voturi" este executat cu pastă de pix de culoare albastră de diferite nuanțe, în sensul că, printre altele, textele „+1", „Dna Popa" (pe al patrulea rând) și bara orizontală ce taie textul „Dna Popa" (pe al doilea rând) sunt realizate cu material de scriere diferit față de restul paragrafului, concluzionându-se că acestea nu au fost efectuate în același timp cu restul documentului în litigiu. Ca atare, raportat la concluziile lucrării de specialitate, a apărut evident faptul că aceste modificări au fost operate ulterior exprimării, în ședință, a votului, care, în cazul inculpatei Popa Caterina, a fost unul favorabil validării anexei 37, așa cum atestă fără urmă de îndoială consemnările inițiale ale procesului-verbal și probatoriul administrat în cauză, în același sens votând și Olteanu Gheorghe, astfel cum reiese din conținutul mențiunilor înscrise în același document, unde numele său a fost trecut primul la rubrica „Pentru".

Așadar, având în vedere toate considerentele anterior expuse, Înalta Curte a constatat, contrar celor reținute de prima instanță, că *validarea*, prin hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006 – semnată de inculpatul Delcea Valentin, pentru prefectul Jecu Nicolae, și de secretarul comisiei, Popa Caterina – *a anexei 37* aprobată de Comisia locală Snagov și *înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006*, prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele doveditoare depuse la dosarul administrativ, inclusiv cele atașate în cea de-a doua etapă a procedurii, nu atestau calitatea acestuia de persoană îndreptățită la retrocedare, *s-a realizat de către inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe,* în calitate de membri ai Comisiei județene Ilfov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, *cu încălcarea legii, și anume a dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005*, și a avut ca urmare prejudicierea Statului Român și, corelativ, obținerea unui folos material injust de către inculpații Al României Paul

Philippe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și membrii grupului infracțional organizat, fiind, astfel, întrunite elementele de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu, cu consecințe deosebit de grave, în varianta incriminată de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000.

Sub aspect subiectiv, s-a reținut că inculpații au acționat cu vinovăție sub forma intenției directe, prevăzând că, prin acțiunile lor, grefate pe neexaminarea actelor doveditoare depuse în susținerea cererii de retrocedare sau, după caz, pe verificarea lor superficială și lipsită de orice rigurozitate, cu consecința reconstituirii, cu încălcarea obligațiilor legale, a dreptului de proprietate privată asupra unui teren aparținând Statului Român, creează atât un prejudiciu patrimonial acestuia, cât și un folos material necuvenit solicitantului și mandatarei sale, și urmărind producerea acestui rezultat prin comiterea faptelor.

Astfel, s-a apreciat că relevant în ceea ce privește atitudinea psihică a inculpaților este faptul că, deși anexa 37 ce se solicita a fi validată fusese semnată cu obiecțiuni de către reprezentantul Ocolului Silvic Snagov, martorul Berceanu Daniel, iar din partea Direcției Silvice București exista aceeași poziție fermă de opunere la retrocedare, pentru motivele expuse, atât în scris de instituție (fila 408, vol. 30 d.u.p.), cât și verbal, în ședința din 07.07.2007, de către martorul Cucu Ionuț (care susținuse inexistența unei dovezi în sensul preluării abuzive de către Statul Român, de la fostul Rege Carol al II-lea, a terenului revendicat), aceștia, în calitate de membri ai Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, în loc să manifeste o diligență sporită pentru verificarea cu rigurozitate a înscrisurilor doveditoare prin raportare în special la aspectele tăgăduite, cu atât mai mult cu cât Al României Paul Philippe nu atașase la dosarul administrativ legea/actul prin care imobilul revendicat a fost transmis în proprietatea Regelui Carol al II-lea și dovada privind deposedarea lui abuzivă de către Statul Român, au procedat, totuși, la admiterea propunerii și confirmarea deciziei nelegale adoptate de Comisia locală Snagov, în condițiile în care nu studiaseră efectiv actele dosarului administrativ sau, după caz, le verificaseră în mod selectiv și superficial, iar practica comisiei în cazuri identice, când existau astfel de observații din partea instituției ce administra fondul forestier național, era aceea de a respinge cererea de validare.

Sub acest aspect, martorul Țipluică Marian, cu ocazia audierii sale pe întreg parcursul procedurii judiciare, inclusiv de către instanța de apel, a arătat, în mod constant, că, în cazul cererilor de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere, comisia județeană ținea seama de opinia Direcției Silvice, astfel încât nu se dădea curs solicitărilor de retrocedare când existau obiecțiuni din partea acestei instituții, sens în care au declarat și alte persoane din cadrul colectivului de lucru care își desfășura activitatea pe lângă comisie, respectiv martorii Anghelescu Dragoș Emil și Goni Viorica, cea din urmă menționând în fața instanței de control judiciar, când a reluat, practic, cele declarate anterior, că: „*niciodată în perioada cât eu mi-am desfășurat activitatea în cadrul comisiei de fond funciar nu au fost atribuite solicitantului terenuri (păduri), dacă Romsilva se opunea la reconstituirea dreptului de proprietate asupra acestuia*”. Același aspect a fost subliniat în declarațiile sale și de martorul Nagy Bege Zoltan, membru al Comisiei județene Ilfov, care a arătat că,

în afara datei de 07.07.2006, nu a participat la alte ședințe în care punctul de vedere al Direcției Silvice să nu fi fost luat în considerare și, ca atare, să se fi adoptat o decizie contrară acestuia.

Așadar, cu toate că, în mod obișnuit, în aprecierea legalității propunerilor înaintate de comisiile locale și, implicit, în adoptarea soluțiilor de validare sau, după caz, de invalidare a acestora, Comisia județeană Ilfov ținea seama de opinia exprimată de Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, în cazul cererii de confirmare a anexei 37 prin care s-a recunoscut dreptul de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe asupra suprafeței de 46,78 ha teren forestier situat în Pădurea Snagov, inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, în calitate de membri ai comisiei, au ignorat punctul de vedere exprimat de instituția ce administra fondul forestier național, în pofida tuturor argumentelor prezentate și fără ca actele dosarului, pe care, însă, nu le-au verificat cu rigurozitate, să dovedească netemeinicia acestora, aspect ce demonstrează caracterul intenționat al acțiunilor lor, în sensul că au avut reprezentarea clară a scoaterii ilegale a bunului imobil din patrimoniul Statului Român prin adoptarea hotărârii nr. 1156/07.07.2006, cu consecința producerii unui prejudiciu acestuia și a procurării unui folos material necuvenit solicitantului și mandatarei sale, și au urmărit obținerea acestui rezultat prin comiterea faptelor.

Mai mult, deși în ședința comisiei din data de 07.07.2006 au fost invocate o serie de aspecte ce puneau în discuție îndreptățirea solicitantului la retrocedare (calitatea de moștenitor legal sau testamentar, posibilitatea de a formula cererea de restituire în condițiile în care tatăl solicitantului era în viață la momentul adoptării Legii nr. 247/2005, existența dreptului de proprietate al Regelui Carol al II-lea asupra terenului revendicat la data emiterii Decretului nr. 38/1948, existența pe rolul instanțelor a acțiunii civile prin care Romsilva contesta calitatea de persoană îndreptățită la retrocedare a solicitantului), inculpatul Jecu Nicolae, în calitate de președinte al comisiei, fără a interveni în vreun fel în dezbateri, fără a susține sau a dezavua importanța lămuririi chestiunilor ridicate pentru corecta rezolvare a cererii și fără a pune măcar în discuție amânarea lucrării într-o altă ședință pentru examinarea atentă a actelor dosarului, lăsând, astfel, să se înțeleagă, prin atitudinea sa, soluția spre care se orientează, respectiv aceea de validare, a supus la vot propunerea Comisiei locale Snagov de confirmare a anexei 37, în condițiile în care știa că majoritatea celorlalți membri, în lipsa unei verificări serioase și minuțioase a înscrisurilor doveditoare și fără a avea o clarificare a aspectelor invocate, vor vota conform poziției exprimate de el, lucru care, de altfel, s-a și întâmplat în fapt.

La rândul lor, cu toate că au invocat o serie de chestiuni care puneau sub semnul întrebării calitatea solicitantului de persoană îndreptățită la restituire, inculpații Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, ca și Delcea Valentin, au acceptat să se treacă la exprimarea votului fără ca acele aspecte să fie clarificate prin analiza riguroasă a actelor depuse la dosarul administrativ, iar ulterior, chiar au votat pentru validare, deci contrar poziției adoptate anterior, având, așadar, reprezentarea clară a faptului că, prin soluția adoptată cu nesocotirea prevederilor legale în materia reconstituirii dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere, imobilul revendicat este trecut în mod nelegal în

proprietatea inculpatului Al României Paul Philippe, cu consecința păgubirii Statului Român.

Totodată, sub aspectul poziției subiective avute la momentul comiterii faptelor, nu a putut fi omisă împrejurarea, atestată de probatoriul testimonial și înscrisurile administrate în cauză, că modalitatea în care au acționat inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, cu ocazia soluționării propunerii Comisiei locale Snagov de validare a anexei 37, prin care s-a recunoscut îndeplinirea condițiilor pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov în persoana inculpatului Al României Paul Philippe, a fost influențată, în mod determinant, și de conduita inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela – mandatara celui din urmă și persoană direct interesată în restituirea, prin orice mijloace, a terenului revendicat, dată fiind valoarea folosului pe care urma să îl obțină din valorificarea ulterioară a acestuia – care, prin prisma relației apropiate stabilite, prin intermediul senatorului Rădulescu Cristache, cu prefectul județului Ilfov, a contribuit, prin intervenția sa, la adoptarea de către acesta din urmă și de către coinculpați a deciziei de confirmare a anexei 37, prin demersurile efectuate (cereri, memorii, depunerea unor acte nerelevante, purtarea unor discuții, în afara cadrului legal, cu o parte dintre membrii comisiei și ai colectivului de lucru care funcționa pe lângă aceasta), în care a susținut, contrar realității, ce îi era pe deplin cunoscută, că mandantul este persoană îndreptățită la retrocedare, sprijinindu-i, deopotrivă, pe aceștia să găsească o justificare pentru acțiunile întreprinse și să dea o aparență de legalitate actelor abuzive comise în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

Cu aceeași formă de vinovăție au acționat inculpații Jecu Nicolae și Popa Caterina, în calitate de președinte și, respectiv, secretar al Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, și cu ocazia emiterii și semnării hotărârii nr. 661 din 02.03.2007, prin care s-a revocat decizia anterioară, nr. 1156 din 07.07.2006 a autorității administrative sus-menționate ce viza același bun imobil, și s-a dispus înscrierea în anexa 37, poziția 1, a inculpatului Al României Paul Philippe, cu suprafața de 36,78 ha teren cu vegetație forestieră situat în Pădurea Snagov, în calitate de moștenitor al Regelui Carol al II-lea.

Așadar, deși cunoșteau că hotărârea nr. 1156/07.07.2006 a fost adoptată fără verificarea riguroasă, cu scrupulozitate și atenție, a actelor atașate la dosar, care demonstrau, contrar dispozițiilor acesteia, că solicitantul nu era persoană îndrituită la retrocedare nici din perspectiva dreptului de proprietate al autorului invocat asupra imobilului revendicat și a preluării lui abuzive de către Statul Român și nici din perspectiva existenței calității sale de moștenitor al fostului proprietar, inculpații Jecu Nicolae și Popa Caterina, cu încălcarea aceleiași obligații prevăzute de art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, deci fără a studia efectiv înscrisurile doveditoare atașate cererii și fără a întreprinde alte activități sub acest aspect în afara celor care au stat la baza adoptării actului administrativ inițial, au emis, la data de 02.03.2007, hotărârea nr. 661, întemeiată pe aceeași constatare, nefundamentată de documentele pe care Al României Paul Philippe a înțeles să le folosească, referitoare la îndreptățirea celui din urmă la retrocedare,

sens în care, asemenea primei decizii, au menținut dispoziția de înscriere a acestuia în anexa 37 cu privire la terenul forestier situat în pădurea Snagov, așa cum dispusese Comisia locală Snagov, însă doar pentru suprafața de 36,78 ha (în loc de 46,78 ha), având în vedere că, între timp, litigiul declanșat de Regia Națională a Pădurilor – Romsilva pentru anularea hotărârii nr. 7 din 14.01.2004 privind restituirea a 10 ha teren fusese tranșat definitiv prin decizia civilă nr. 73 din 22.01.2007 a Curții de Apel București, Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

De fapt, emiterea hotărârii nr. 661/02.03.2007 s-a grefat, în mod determinant, pe activitatea desfășurată și constatările făcute de membrii Comisiei județene Ilfov, inclusiv de inculpații Delcea Valentin și Olteanu Gheorghe, cu ocazia adoptării actului administrativ inițial, aceasta transpunând, practic, în conținutul său, aceleași aspecte de nelegalitate cu privire la recunoașterea calității inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptățită la retrocedare, dar preluând, deopotrivă, și urmările în plan juridic pe care le-ar fi produs hotărârea nr. 1156/07.07.2006, constând în eliberarea în mod nelegal a titlului de proprietate asupra terenului restituit, cu consecința scoaterii frauduloase a bunului imobil din proprietatea Statului Român și a transferării sale în patrimoniul solicitantului.

Cu alte cuvinte, deși prin hotărârea nr. 661/02.03.2007 a fost revocată cea anterioară, cu nr. 1156/2006 (art. 1), totuși, în cuprinsul său (art. 2), a fost menținută aceeași dispoziție contrară legii de reconstituire a dreptului de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe cu privire la terenul forestier situat în Pădurea Snagov, fundamentată exclusiv pe aprecierile realizate de membrii Comisiei județene Ilfov la data de 07.07.2006 (când a fost emisă hotărârea nr. 1156), în condițiile în care aceștia nu au efectuat alte verificări suplimentare cu prilejul emiterii noului act administrativ, urmările produse de îndeplinirea defectuoasă a atribuțiilor de serviciu cu acea ocazie translatându-se și în privința celei de-a doua hotărâri, indisolubil legată, prin conținutul său și efectele produse, de cea dintâi.

Ca atare, s-a apreciat că nu se poate susține că, prin revocarea hotărârii nr. 1156/07.07.2006, persoanele care au participat la adoptarea ei, inculpați în cauză (cu referire la Delcea Valentin, Olteanu Gheorghe, Jecu Nicolae și Popa Caterina), sunt absolviți de orice răspundere cu privire la modul defectuos în care și-au îndeplinit atribuțiile specifice funcției cu acel prilej, din moment ce adoptarea deciziei ulterioare – ce nu poate fi disociată de împrejurările în care s-a emis prima hotărâre și efectele ei specifice – s-a grefat tocmai pe această modalitate contrară legii de realizare a sarcinilor de serviciu, fapt ce a permis, în pofida actelor depuse în susținerea cererii, constatarea îndreptățirii solicitantului la reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului forestier situat în pădurea Snagov, constatare ce a fost preluată și se regăsește întocmai și în dispoziția de la art. 2 a noului act administrativ, cu singura diferență referitoare la suprafața restituită, care, însă, nu prezintă relevanță sub aspectul acuzațiilor aduse inculpaților, raportat la prevederile din legislația primară ce se susține că au fost încălcate.

Ulterior adoptării, în condițiile menționate, a hotărârii nr. 661 din 02.03.2007 de către Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de

proprietate privată asupra terenurilor, inculpatul Jecu Nicolae, cu toate că aflase, între timp, de existența și conținutul Deciziunii nr. 1 din 26.11.1941 a Colegiului Prezidențial al Înaltei Curți de Casație și Justiție, a emis pe numele inculpatului Al României Paul Philippe, în calitate de moștenitor al defunctului Carol al II-lea al României, în baza actului administrativ indicat, dar și a hotărârii nr. 7 din 14.01.2004 a aceleiași comisii, titlurile de proprietate nr. 243 din 07.08.2007 și nr. 246 din 31.08.2007, pentru suprafețele de 10 ha și, respectiv, de 36,78 ha, ambele reprezentând teren forestier situat în Snagov, după ce, în prealabil, se procedase la punerea în posesie a solicitantului asupra acestor imobile, conform proceselor-verbale înregistrate la Primăria Snagov sub nr. 12912/29.06.2007 și nr. 16085/15.08.2007.

Astfel cum rezultă din ansamblul probator al cauzei și cum s-a reținut cu ocazia expunerii situației factuale, la data de 25.05.2007, după ce martorului Cucu Ionuț îi fusese pusă la dispoziție, în prealabil, de reprezentantul Casei Regale, Deciziunea nr. 1/1941 a instanței supreme purtând mențiunea „executat la Direcția Arhive Naționale Istorice Centrale”, ce a fost înregistrată la Direcția Silvică București sub nr. 1814 din 22.05.2007, această hotărâre a fost transmisă de cea din urmă instituție Prefecturii județului Ilfov, prin adresa nr. 1814/25.05.2007, cu solicitarea de a se proceda la anularea tuturor deciziilor de validare emise de Comisia județeană Ilfov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată cu privire la terenul cu vegetație forestieră situat în Pădurea Snagov, în suprafață totală de 46,78 ha. În acest sens, s-a subliniat, în cuprinsul adresei, că Deciziunea nr. 1/1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție a stabilit cu claritate că fostul Rege Carol al II-lea nu a avut în proprietate terenurile forestiere de la „Fundul Sacului”, fapt atestat și de evidențele amenajamentelor silvice de arhivă, motiv pentru care a fost obligat să le restituie Statului Român.

Pentru a da o aparență de legalitate refuzului de a efectua demersuri în acest sens, prefectul Jecu Nicolae, în calitate de președinte al Comisiei județene Ilfov, după fix o lună de la primirea hotărârii, a solicitat, în scris, Direcției Silvice București, să transmită Deciziunea nr. 1/1941 în integralitatea sa, certificată pentru conformitate, legalizată sau în original, pe motiv că exemplarul înaintat anterior în copie nu are nicio valoare juridică, cu toate că acesta, așa cum s-a arătat, purta mențiunea „executat la Direcția Arhive Naționale Istorice Centrale” și în pofida faptului că, în mare parte, actele doveditoare depuse de inculpatul Al României Paul Philippe în susținerea cererilor de retrocedare și pe care se întemeiaseră, cel puțin aparent, hotărârile de reconstituire a dreptului de proprietate date de aceeași comisie fuseseră acceptate la dosarul administrativ în copie xerox, fără a fi certificate pentru conformitate cu originalul de către solicitant, așa cum se prevedea în art. 9 alin. 5 lit. b din Legea nr. 18/1991 (la care face trimitere art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000) raportat la art. 11 alin. 3, alin. 6 și alin. 7 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005.

Mai mult, în același scop, inculpatul Jecu Nicolae a solicitat informații de la Arhivele Naționale în legătură cu Deciziunea nr. 1/1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, fără a indica, însă, în afara numărului hotărârii și a soluției în extras, și alte elemente pentru a fi mai lesne de găsit, raportat la faptul, cu siguranță observat de acuzat, că aceasta nu fusese pronunțată potrivit dreptului comun, ci în temeiul art. 23 din Statutul membrilor familiei domnitoare, care

atribuia Colegiului Prezidențial al instanței supreme competența exclusivă de judecată a cererilor formulate de președintele Consiliului de Miniștri privind neînțelegeri, de natură patrimonială, între Statul Român și membrii sau foștii membri ai familiei regale, astfel încât, în lipsa menționării unor astfel de date suplimentare, ar fi fost dificil de identificat, neputând fi stabilit fondul arhivistic în care se regăsește.

Or, în atare condiții, acest lucru s-a și întâmplat în fapt întrucât, prin adresa nr. 8306 din 25.07.2007 a Arhivelor Naționale, s-a comunicat că, în urma investigațiilor efectuate asupra evidențelor și documentelor deținute de la Casa Regală - Administrația Sechestră și de la Înalta Curte de Casație și Justiție, din perioada 1940-1948, hotărârea nu a fost identificată, fără a se preciza, însă, că aceasta nu există, cu atât mai mult cu cât nu fusese cercetată și Colecția Consiliului de Miniștri, parte în acel dosar, iar cu puțin timp înainte, aceeași instituție eliberase o copie a hotărârii avocatului Vasiliu Adrian.

O dovadă a faptului că inculpatul Jecu Nicolae purtase toată această corespondență doar pentru a găsi un motiv aparent verosimil care să justifice lipsa demarării procedurii de revocare a hotărârilor de reconstituire a dreptului de proprietate în favoarea lui Al României Paul Philippe, așa cum solicitase Direcția Silvică București, o reprezintă și împrejurarea că, deși Arhivele Naționale nu confirmaseră inexistența deciziunii, iar exemplarul transmis Prefecturii Ilfov purta chiar mențiunea „executat la Direcția Arhive Naționale Istorice Centrale”, acuzatul nu a mai continuat demersurile la instituția deținătoare pentru certificarea păstrării ei într-unul dintre fondurile arhivistice, preferând să se prevaleze de absența originalului sau a unei copii conforme cu acesta pentru a aprecia, contrar evidenței, că documentul nu există și, ca atare, înscrisul înaintat de Direcția Silvică nu poate fi valorificat, neavând forță probatorie. Aceeași regulă nu a fost aplicată, însă, de președintele comisiei județene Ilfov și în privința actelor doveditoare depuse de inculpatul Al României Paul Philippe în susținerea cererii de retrocedare, acesta acceptând prezența la dosarul administrativ a unor simple copii xerox, inclusiv ale unor hotărâri judecătorești, în pofida dispozițiilor legale și regulamentare care obligau la atașarea acestor înscrisuri în copie certificată de solicitant pentru conformitate cu originalul.

Așa cum s-a menționat, însă, în condițiile în care purta mențiunea „executat la Direcția Arhive Naționale Istorice Centrale” și, în plus, fusese înaintată Instituției prefectului Ilfov chiar de autoritatea ce administra fondul forestier național, care constatase corespondența dintre aspectele reținute în considerentele hotărârii și cele atestate de evidențele amenajamentului silvic, existența Deciziunii nr. 1/1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în conținutul transmis de către Direcția Silvică București, nu putea fi pusă la îndoială de către inculpatul Jecu Nicolae, cu atât mai mult cu cât aceasta era de natură să clarifice tocmai chestiunile invocate în ședința din 07.07.2006 a Comisiei județene Ilfov cu privire la lipsa calității solicitantului de persoană îndreptățită la retrocedare, chestiuni ce rămăseseră nelămurite datorită înseși atitudinii acuzatului care, fără a dispune, în calitate de președinte, anumite măsuri în vederea edificării problemelor controversate, a supus la vot propunerea Comisiei locale Snagov de confirmare a anexei 37, știind că majoritatea celorlalți membri, în lipsa unei

verificări riguroase a înscrisurilor doveditoare, sub aspectul existenței, pertinenței, verosimilității, concludenței și autenticității, vor vota conform poziției exprimate de el, lucru care, de altfel, s-a și întâmplat în fapt, cu consecința aprobării hotărârii nr. 1156/2006.

Prin urmare, ca demers final al activității infracționale desfășurate în vederea trecerii unei importante suprafețe de teren forestier situat în Pădurea Snagov din proprietatea Statului Român în patrimoniul inculpatului Al României Paul Philippe, ce a debutat, în privința sa, cu adoptarea hotărârii nr. 1156/2006, ale cărei prevederi au fost preluate, ulterior, în limitele arătate mai sus, de hotărârea nr. 661/2007, ambele ale Comisiei județene Ilfov, inculpatul Jecu Nicolae a emis titlurile de proprietate nr. 243 din 07.08.2007 și nr. 246 din 31.08.2007, cu toate că, în calitate de președinte al comisiei, cunoștea faptul că respectivele hotărâri fuseseră adoptate cu încălcarea de către membrii săi, coinculpați în cauză, a obligației prevăzute de art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, adică fără studierea efectivă și analizarea atentă și minuțioasă a înscrisurilor doveditoare depuse în susținerea cererilor de restituire, care demonstrau, contrar dispozițiilor celor două acte administrative, că solicitantul nu era persoană îndreptățită la retrocedare nici din perspectiva dreptului de proprietate al autorului invocat asupra imobilului revendicat și a preluării lui abuzive de către Statul Român și nici din perspectiva existenței calității sale de moștenitor al fostului proprietar. Mai mult, inculpatul a avut la dispoziție Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care constatase, în mod definitiv, lipsa titlului de proprietate al fostului Rege Carol al II-lea asupra trupului de pădure „Fundul Sacului” din Pădurea Snagov, în suprafață de 46,78 ha, cu consecința revenirii lui în patrimoniul Statului, însă a ignorat în mod voit dispozițiile acesteia, recurgând la întreprinderea mai multor acțiuni pentru a da o aparență de legalitate demersului său ilicit.

Deopotrivă, în aceleași condiții a fost emis și titlul de proprietate nr. 243 din 07.08.2007, de vreme ce, la baza acestuia, a stat hotărârea nr. 7 din 14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov prin care s-a reconstituit dreptul de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 10 ha situat în Snagov, acesta fiind parte din trupul de pădure „Fundul Sacului” pe care Regele Carol al II-lea fusese obligat, prin Deciziunea nr. 1/1941 a instanței supreme, să îl lase în deplina proprietate și posesie a Statului Român, constatându-se că nu deține un titlu de proprietate în privința lui.

Ca atare, reținând că fostul suveran nu a fost proprietar al terenului revendicat de Al României Paul Philippe și dispunând revenirea bunului în patrimoniul Statului, această deciziune, prin conținutul său, dovedea, implicit, caracterul nelegal al hotărârii nr. 7/14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov, din perspectiva lipsei calității solicitantului de persoană îndreptățită la retrocedare, însă inculpatul Jecu Nicolae, fără o justificare valabilă și în pofida faptului că exemplarul ce-i fusese înaintat purta mențiunea „executat la Direcția Arhive Naționale Istorice Centrale”, nu a luat-o în considerare, apreciind, în lipsa oricăror elemente care să dovedească acest lucru și aplicând reguli diferite de cele folosite în privința înscrisurilor atașate cererii de restituire, că nu poate fi

valorificată în plan juridic, din moment ce nu a fost depusă în original sau în copie certificată pentru conformitate ori legalizată și nu a fost identificată nici de Arhivele Naționale în fondurile aparținând instanței supreme și Casei Regale - Administrația Sechestră. Or, așa cum s-a arătat anterior, după ce a corespondat, în vederea comunicării hotărârii în una din aceste forme, atât cu Direcția Silvică București, cât și cu Arhivele Naționale, și în condițiile în care nu fusese confirmată inexistența acesteia, inculpatul a renunțat la continuarea demersurilor la instituția deținătoare pentru certificarea păstrării ei într-unul dintre fondurile arhivistice, preferând să se prevaleze de absența originalului sau a unei copii conforme cu acesta pentru a aprecia, contrar evidenței, că documentul nu există și, ca atare, înscrisul înaintat de Direcția Silvică nu prezintă valoare juridică.

Cu alte cuvinte, deși a avut reprezentarea că hotărârea nr. 7/14.01.2004 a fost emisă cu încălcarea condițiilor cerute de legislația aplicabilă în materia reconstituirii dreptului de proprietate, inculpatul Al României Paul Philippe neavând calitatea de persoană îndreptățită la restituire din moment ce antecesorul său nu fusese proprietar al imobilului revendicat, astfel cum se stabilise, în mod definitiv, prin Deciziunea nr. 1/1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prefectul Jecu Nicolae și-a continuat demersul infracțional ce urmărea transferarea dreptului de proprietate al statului asupra unei suprafețe considerabile de teren forestier din pădurea Snagov în favoarea solicitantului, prin emiterea titlului de proprietate nr. 243 din 07.08.2007, sens în care, prin acțiunile prealabile întreprinse (emiterea unor adrese la Direcția Silvică București și la Arhivele Naționale), a încercat să acrediteze ideea falsă a inexistenței, în fapt, a hotărârii instanței supreme și, implicit, a imposibilității valorificării exemplarului acesteia primit în data de 25.05.2007 la Prefectura județului Ilfov.

De altfel, prin rechizitoriu, s-a dispus clasarea cauzei pentru infracțiunea de abuz în serviciu în legătură cu împrejurările în care a fost emisă de către Comisia județeană Ilfov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor hotărârea nr. 7 din 14.01.2004, reținându-se că s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale, soluție care, analizând aspecte de fond și nefiind infirmată de procurorul ierarhic superior, din oficiu sau la plângere, se bucură de autoritate de lucru judecat în privința constatării de către organul de urmărire penală a caracterului nelegal al adoptării acesteia, pentru motivele expuse, pe larg, în cuprinsul actului de sesizare a instanței, nelegalitate care afectează evident și actele subsecvente emise în baza ei, respectiv titlul de proprietate nr. 243 din 07.08.2007.

Așadar, pe lângă aspectele de nelegalitate rezultate din încălcarea, cu ocazia adoptării hotărârilor nr. 1156/07.07.2006 și nr. 661/02.03.2007 ale Comisiei județene Ilfov, a obligației de a verifica, în mod riguros, existența, pertinența, verosimilitatea, autenticitatea și concludența actelor doveditoare depuse în susținerea cererii de restituire, prevăzută de art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, aspectele anterior expuse au relevat noi elemente de neconformitate cu legea a actelor administrative emise de inculpatul Jecu Nicolae, respectiv a titlurilor de proprietate nr. 243 din 07.08.2007 și nr. 246 din 31.08.2007, ce au fost întocmite de acesta cu toate că avea reprezentarea clară a faptului că se

fundamentau pe decizii adoptate cu nesocotirea prescripțiilor normative în materia reconstituirii dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, fiind, astfel, la rândul lor, nelegale și contribuind, împreună cu cele anterioare, pe care s-au bazat, la păgubirea patrimoniului Statului Român, prin trecerea fără drept a bunului imobil în suprafață de 46,78 ha, situat în Pădurea Snagov, zona „Fundul Sacului", în proprietatea inculpatului Al României Paul Philippe, persoană ce nu era îndreptățită la retrocedare.

1.2.c). Deși responsabilitatea pentru actele nelegale și păgubitoare întocmite revine, în mod neîndoielnic, inculpaților Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin și Olteanu Gheorghe, probatoriul testimonial și înscrisurile administrate în speță au atestat că modalitatea în care aceștia au acționat a fost influențată, în mod determinant, și de conduita altor persoane, viitori beneficiari imediați sau mediați ai deciziilor emise cu încălcarea dispozițiilor legale, care au contribuit, în mod direct sau indirect, la adoptarea, în atare condiții, a acestora de către membrii comisiilor locale și județene pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, inculpați în cauză, prin demersurile efectuate (cereri, memorii, depunerea unor acte nerelevante și care ridicau serioase dubii cu privire la verosimilitatea și autenticitatea lor, purtarea unor discuții, în afara cadrului legal, cu o parte din membrii comisiilor și a colectivului de lucru care funcționa pe lângă una dintre acestea), în care au susținut, contrar realității, ce le era pe deplin cunoscută, că solicitantul este persoană îndreptățită la retrocedare, sprijinindu-i, deopotrivă, pe cei din urmă să găsească o justificare pentru acțiunile întreprinse și să dea o aparență de legalitate actelor abuzive comise în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

Sub acest aspect, s-a menționat că, din modalitatea în care a fost concepută și s-a desfășurat activitatea infracțională, astfel cum este relevată de probele administrate în cauză, rezultă că a existat un plan bine pus la punct pentru ca obținerea de către **inculpatul Al României Paul Philippe** a terenului forestier în suprafață de 46,78 ha, situat în Pădurea Snagov, să se realizeze pe cale administrativă, ca urmare a realizării unor intervenții la funcționarii publici, și nu pe cale jurisdicțională, atât acesta, cât și persoanele la care a apelat sau, după caz, pe care le-a sprijinit ulterior, prin acțiunile sale, în vederea atingerii scopului infracțional cunoscând, pe baza înscrisurilor doveditoare puse la dispoziție (care nu erau concludente, iar unele ridicau serioase dubii cu privire la verosimilitatea și autenticitatea lor), că nu este îndreptățit la retrocedare nici din perspectiva dreptului de proprietate al autorului invocat (fostul suveran Carol al II-lea) asupra bunului revendicat și a preluării lui abuzive de către Statul Român și nici din perspectiva calității sale de moștenitor legal sau testamentar al acestuia, aspecte care, cu siguranță, nu ar fi putut fi trecute cu vederea în cazul declanșării unei proceduri judiciare, așa cum s-a întâmplat, de altfel, în cazul altor bunuri aflate în aceeași situație juridică (spre exemplu, Stația de Montă Băneasa, ce a făcut obiectul Deciziunii nr. 1/1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție și care nu se regăsește în enumerarea din cuprinsul Deciziunii Consiliului de Miniștri dată în aplicarea Decretului nr. 38/1048), când instanțele au constatat că acestea nu au aparținut pretinsului proprietar (Regele Carol al II-lea) la data naționalizării și că inculpatul nu era moștenitor al celui din urmă

(sentința civilă nr. 753 din 23.05.2014 a Tribunalului București, Secția a III-a civilă, irevocabilă prin decizia civilă nr. 68 din 19.01.2015 a Curții de Apel București – filele 274-280 vol. 16 d.u.p.).

Acesta a fost, de altfel, și motivul pentru care, deși termenele de introducere a notificărilor prevăzute de legile speciale din materia reconstituirii dreptului de proprietate erau depășite, iar Regia Națională a Pădurilor, Direcția Silvică București, căreia i se adresase inițial, îi comunicase că nu era aplicabilă în speță Legea nr. 10/2001 și că nu făcuse dovada calității de moștenitor și a titlului de proprietate aparținând fostului Rege Carol al II-lea (fila 425 vol. 16 d.u.p.), inculpatul Al României Paul Philippe nu a sesizat instanța civilă cu o acțiune în revendicare, ci a preferat să se adreseze, în 12.03.2003, cu o nouă notificare Primăriei Snagov, în care a invocat aceleași temeiuri de fapt și de drept (filele 172-173), apelând de această dată, cu toate că beneficia de asistență juridică calificată din partea avocatului Igreț Ion, la inculpatul Gostin Marin, om de afaceri și persoană influentă la nivelul județului Ilfov, ce era implicat, printre altele, în efectuarea de demersuri în vederea reconstituirii drepturilor de proprietate privată asupra terenurilor și care se afla în relații de prietenie cu primarul de la acea dată al localității, Biriș Ioan. Astfel, martorul Poenaru Liviu Traian, la rândul său, fost avocat al inculpatului Al României Paul Philippe, a declarat în legătură cu Gostin Marin că „era implicat în tot felul de retrocedări de terenuri”, știind că „făcuse falsuri pentru a obține hotărâri de retrocedare a unor terenuri, care apoi s-au anulat” (declarația din 28.04.2016, menținută inclusiv în apel), iar martorul Bădulescu Petre l-a caracterizat ca fiind „unul dintre descurcăreții perioadei respective, fost președinte la Clubul Dinamo” (declarația din 23.03.2016, menținută în fond), aceste aspecte reprezentând, în realitate, și elementele pe care a contat inculpatul Al României Paul Philippe când l-a mandatat pe Gostin Marin să se ocupe de retrocedarea, în natură sau prin echivalent, a terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, din moment ce era pe deplin conștient că, neavând calitatea de persoană îndreptățită la restituire, nu putea obține bunul imobil decât prin intervenții la factorii de decizie, în concret la primarul Comunei Snagov, martorul Biriș Ioan.

De altfel, așa cum se reține în cuprinsul actului de sesizare în susținerea soluției de clasare dispusă, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. f Cod procedură penală, cu privire la infracțiunea de abuz în serviciu referitoare la împrejurările în care a fost pronunțată sentința civilă nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea și emisă hotărârea nr. 7 din 14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov (soluție care, așa cum s-a arătat anterior, analizând chestiuni de fond și nefiind infirmată de procurorul ierarhic superior, din oficiu sau la plângere, se bucură de autoritate de lucru judecat în privința aspectelor constatate), primarul Biriș a fost cel prin intermediul căruia inculpatul Al României Paul Philippe a reușit să obțină fraudulos suprafața de 10 ha din terenul forestier situat în Pădurea Snagov, acesta abordându-l pe avocatul Bădulescu Petre și punându-l în legătură cu Gostin Marin pentru a formula, în contradictoriu cu Comuna Snagov, acțiunea în constatarea dreptului solicitantului de a beneficia de retrocedarea terenului respectiv, fără să se opună, ulterior, în calitate de reprezentant legal al pârâtei, admiterii cererii de chemare în judecată sau să exercite căile de atac prevăzute de lege împotriva hotărârii pronunțate în cauză.

În mod similar a procedat inculpatul Al României Paul Philippe și după ce a revocat mandatul acordat lui Gostin Marin, căci, în loc să apeleze la serviciile specializate ale unor avocați, a efectuat demersuri în vederea identificării unei persoane care, prin relațiile pe care le avea și legăturile cu lumea politică, ar fi putut obține pe cale administrativă restituirea bunului al cărui proprietar se pretindea, aspect ce demonstrează, o dată în plus, că acesta avea reprezentarea clară a faptului că nu era îndrituit la retrocedarea terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov și, ca atare, nu putea beneficia, în mod legal, de reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra acestuia în baza actelor normative speciale aplicabile în materie.

Acest aspect i-a fost, de altfel, comunicat în mod expres inculpatului și de avocatul Igreț Ion, prin intermediul corespondenței purtate de cei doi, din care transpare, deopotrivă, și deschiderea primului în a accepta orice demers, chiar nelegal, în vederea stabilirii în favoarea sa a dreptului de proprietate asupra terenurilor revendicate, atitudine pe fondul căreia au fost întreprinse, ulterior, și acțiunile pentru găsirea unei/unor persoane care, prin prisma statusului ei/lor social și a conexiunilor cu lumea politică și factori importanți de decizie, ar fi putut asigura, chiar în lipsa deținerii unor dovezi referitoare la dreptul de proprietate al autorului invocat și la calitatea de moștenitor al acestuia, retrocedarea bunurilor imobile în privința cărora acuzatul își clama îndreptățirea.

Astfel, în răspunsul adresat inculpatului, descoperit cu prilejul percheziției efectuate la sediul S.C.A. Țuca, Zbârcea și Asociații, fostul său avocat, Igreț Ion, îi atrăgea acestuia atenția că: „*de la prima discuţie v-am adus la cunoştinţă că nu aveţi dreptul să recuperaţi în baza Legii 10/2001 nicio fostă proprietate Elena Lupescu, deoarece Legea 10/2001 se aplică doar terenurilor intravilane, preluate abuziv în PERIOADA 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, ori toate proprietăţile Prinţesei Elena au fost expropriate în anul 1941, deci sunt excluse de la restituire*. *Cele extravilane*, pe lângă că sunt excluse de la restituire potrivit Legii 10/2001, dar *sunt excluse de la restituire şi pentru faptul că nu au fost cerute în baza Legii 18/1991. În ceea ce priveşte fostele proprietăţi ale Regelui Carol, în afara celor 500 m.p. din Parcul Jianu, nu se mai poate recupera nimic deoarece sunt terenuri extravilane şi nu au fost cerute în termen, în baza Legii 18/1991*. Complexul Peleș și celelalte, lăsate prin testament Regelui Mihai, sunt ale acestuia și recuperarea lor se poate face numai prin instanțele de judecată, șansele fiind minime. Cunoscând toate cele arătate mai sus, *v-am cerut acordul să contactez eventuale persoane interesate în a le ceda dreptul dumneavoastră incert în schimbul unor sume de bani. Aţi spus că nu vreţi să ştiţi ce ilegalităţi fac pentru recuperare şi aţi fost de acord cu cedarea drepturilor litigioase pentru terenul Snagov contra sumei de 600.000 USD* și cu cedarea drepturilor asupra terenului din Băneasa contra sumei de un milion de dolari SUA sau a unui teren de 5 ha în zona Pipera, în vederea valorificării lui. Pentru toate afirmațiile de mai sus am dovezi provenind de la dumneavoastră. (…) În ce privește eventuale sume de bani, v-am adus la cunoștință că nu am încasat nici un ban cu ocazia încheierii acestor convenții și vă *confirm şi în scris, încă o dată că NU am încasat nici un ban, considerând că toate recuperările respective sunt ilegale*. Toate sumele trecute în acele acte, au fost doar o asigurare a celor care s-au obligat să recupereze imobilele, deoarece nu aveau încredere în

dumneavoastră că vă veți ține de cuvânt, în cazul în care reușeau recuperarea" (filele 493-494 vol. 30 d.u.p.).

Ca atare, în contextul demersurilor efectuate în vederea identificării unor oameni cu conexiuni în sfera politică și resurse financiare care, în schimbul cedării unei părți importante din averea pretinsă, să influențeze funcționarii publici cu atribuții în domeniul reconstituirii dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, în sensul aprobării, cu eludarea dispozițiilor legale, a cererilor de retrocedare formulate, inculpatul Al României Paul Philippe a cunoscut-o, în vara anului 2005, pe inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, persoană care corespundea profilului căutat, fiindu-i recomandată ca o femeie de afaceri de succes care, prin prisma contactelor „în domeniul justiției, avocați și în mediul de afaceri", fiind, deopotrivă, conectată și la mediul politic, putea să îl ajute în obținerea bunurilor pretins confiscate de la Regele Carol al II-lea, cu toate că nu avea îndreptățirea legală în acest sens.

Relevante sub aspectul rațiunilor avute în vedere de inculpat pentru a perfecta contractul de mandat și asistență de specialitate cu Păvăloiu Nela, în calitate de reprezentant legal al S.C. Ilko Star S.R.L., în detrimentul contractării unor servicii de consultanță/asistență juridică calificată din partea unor avocați, au fost depozițiile martorului Poenaru Liviu Andrei, care a arătat în mod constant pe parcursul procedurii judiciare, inclusiv în apel, că inculpata i-a fost prezentată de Al României Paul Philippe ca fiind o persoană „*care e în stare să-l conecteze cu oameni importanți politici și care are astfel influență pentru soluționarea cererilor de revendicare*", acesta fiind și motivul pentru care a recurs la serviciile sale, solicitându-i martorului să îi predea acesteia toate înscrisurile aferente notificărilor formulate până la acel moment pentru restituirea unor imobile, dar care nu primiseră o rezolvare favorabilă. La rândul său, audiat fiind sub acest aspect, inculpatul a menționat că: „(…) am cunoscut-o pe Nela Păvăloiu la recomandarea unui prieten (…)" care „mi-a spus că *Păvăloiu mă poate ajuta să obțin bunurile confiscate lui Carol al II-lea*" întrucât *este „o persoană cu contacte în domeniul justiției, avocați, și în mediul de afaceri*", dar și că „înainte să închei înțelegerea cu *Păvăloiu*, aceasta *a spus că îl cunoaște pe primarul de la Snagov, pe care apoi mi l-a și prezentat*. (…) *A spus că are contacte bune, prefecți, senatori. A menționat lucruri de genul acesta*. A mai spus că prietenul ei este de la SRI" (declarațiile din 11.12.2015 și 11.01.2016), împrejurări care, în esență, au fost iterate și de martora A României Lia Giorgia, care a arătat că: „*Nela Păvăloiu ne-a spus că pentru a avea un rezultat pozitiv în legătură cu notificările, trebuie să dăm bacșiș funcționarilor din administrație*" și că „*are relațiile necesare pentru a face rost de documentele care fac dovada că bunurile aparțin*" soțului său (declarația din 06.05.2015).

Așadar, deși numita Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela nu avea expertiză în domeniul juridic sau imobiliar și nici angajați specializați în retrocedări, inculpatul Al României Paul Philippe a mandatat-o pe aceasta, în calitate de reprezentant legal al S.C. Ilko Star S.R.L., să se ocupe, printre altele, de restituirea terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, mizând exclusiv pe relațiile inculpatei și conexiunile sale cu lumea politică, prin prisma cărora putea interveni la funcționarii publici ce aveau atribuții în materia

reconstituirii dreptului de proprietate, apreciind că aceasta era singura variantă posibilă pentru obținerea efectivă a bunului imobil, din moment ce orice alt demers, mai ales o eventuală acțiune în instanță, ar fi fost sortită eșecului în lipsa deținerii unor dovezi cu privire la calitatea sa de moștenitor al fostului Rege Carol al II-lea și la existența dreptului de proprietate al celui din urmă asupra bunului revendicat la data preluării lui de către stat.

Ca atare, fiind unicul motiv pentru care a perfectat înțelegerea cu inculpata, care a promis că are influența necesară, mai ales la nivelul județului Ilfov, pentru a obține bunul pretins, Al României Paul Philippe a realizat pe deplin că aceasta – în condițiile în care nu avea cunoștințe juridice, iar avocatul Leți Octavian, cu care colabora, se ocupa doar de litigiile aflate pe rolul instanțelor judecătorești – pentru a beneficia de folosul patrimonial convenit prin contract (30% din valoarea bunului recuperat), va uza de relațiile de care ea însăși s-a prevalat pentru a interveni la persoanele cu putere de decizie din cadrul autorităților administrative competente și a le influența în sensul admiterii solicitării de restituire a terenului forestier situat în Pădurea Snagov, lucru care, de altfel, s-a și întâmplat și pe care acuzatul l-a urmărit în fapt prin încheierea convenției, contribuind, astfel, în mod indirect, prin maniera în care a acționat, la adoptarea, cu încălcarea dispozițiilor legale, a deciziilor de retrocedare a bunului imobil de către comisia locală și cea județeană de fond funciar, cu consecința prejudicierii Statului Român și a procurării unui avantaj material necuvenit pentru sine, coinculpată și membrii grupului infracțional organizat.

Cu alte cuvinte, deși inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a fost cea care a intervenit la primarul localității Snagov și la funcționarii din cadrul Prefecturii Ilfov pentru soluționarea favorabilă a cererii de restituire, intervenție pe fondul căreia membrii comisiei locale Snagov și ai celei județene Ilfov, inculpați în cauză, nu au mai procedat la verificarea riguroasă a actelor doveditoare depuse (sub aspectul existenței, pertinenței, verosimilității, autenticității și concludenței), încălcând, astfel, obligația instituită în sarcina lor de dispozițiile art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, și au admis solicitarea de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov în lipsa oricăror dovezi privind calitatea de proprietar a autorului și cea de moștenitor a solicitantului, la adoptarea de către aceștia a hotărârilor nelegale de retrocedare a contribuit, în egală măsură, și inculpatul Al României Paul Philippe care, acceptând să perfecteze contractul de mandat și asistență de specialitate în condițiile date (respectiv prin cedarea unei părți considerabile din valoarea bunului ce urma a fi recuperat - 30% - în schimbul influenței promise pe lângă factorii de decizie din cadrul autorităților administrative competente în materia reconstituirii dreptului de proprietate privată asupra terenurilor), a creat posibilitatea concretă ca inculpata să acționeze în modul convenit de comun acord pentru obținerea, cu nesocotirea prescripțiilor normative, a bunului imobil al cărui proprietar acesta se pretindea, contribuția sa la emiterea de către funcționarii publici a actelor nelegale fiind, așadar, una indirectă, mijlocită, realizată prin intermediul reprezentantului legal al societății mandatare.

Mai mult, deși era conștient de toate aspectele anterior expuse care îl împiedicau să dobândească în mod legal terenul în discuție (lipsa unor dovezi

privind calitatea de moștenitor al Regelui Carol al II-lea și existența dreptului de proprietate al acestuia asupra bunului revendicat), inculpatul a susținut contrariul în cuprinsul cererilor și memoriilor formulate, prin mandatar, pe parcursul procedurii administrative, iar în plus, pentru a induce ideea eronată a existenței situației de fapt invocată în conținutul acestora și a da, astfel, o aparență de legalitate actelor abuzive comise în exercitarea atribuțiilor de serviciu de către funcționarii publici, ca urmare a intervențiilor realizate de inculpata Păvăloiu Nela, a depus la dosarul administrativ, în aceeași modalitate, o serie de înscrisuri nerelevante, dintre care o parte ridicau serioase dubii cu privire la verosimilitatea și autenticitatea lor, activități care, dat fiind contextul și scopul în care au fost comise, astfel cum acestea sunt conturate de materialul probator expus anterior, reprezintă, deopotrivă, acte de sprijinire mijlocită a membrilor Comisiei locale Snagov și Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor în îndeplinirea defectuoasă a îndatoririlor specifice funcției deținute.

Astfel, așa cum s-a arătat, unul dintre argumentele invocate de inculpat în susținerea calității de persoană îndreptățită s-a referit la faptul că ar fi dobândit drepturile succesorale ale numitei Urdărianu Monique, legatara universală a Elenei Lupescu, deși cunoștea că acestea făcuseră obiectul a două contracte diferite, unul de donație și altul de vânzare-cumpărare, încheiate la o distanță în timp de doar câteva luni, or, câtă vreme drepturile fuseseră deja donate, ele nu mai puteau fi ulterior vândute, din moment ce nu se mai regăseau în patrimoniul vânzătorului.

În acest sens, s-a observat că, după ce, prin actul de donație din 02.04.2001, acceptat de Al României Paul Philippe la 21.05.2001, Urdărianu Monique i-a donat acestuia „toate proprietățile ce i-au aparținut Elenei Lupescu și pe care le-am moștenit, dar nu le-am putut pretinde până acum” (filele 353-357 vol. 26 d.u.p.), ulterior, prin contractul încheiat la data de 02.08.2001, aceeași persoană (Urdărianu Monique) i-a vândut inculpatului „drepturile succesorale privind bunurile lăsate și existente pe teritoriul statului român de către Prințesa Elena de România, drepturi la care am vocație conform testamentului de mai sus”, vânzătoarea fiind reprezentată la perfectarea acestei din urmă convenții de martora Burlacu (fostă Năstase) Daniela Laura, care de fapt era avocata cumpărătorului (filele 154, 385 vol. 16 d.u.p.).

Relevante sub aspectul împrejurărilor în care au fost perfectate cele două contracte ce vizează aceleași drepturi au fost declarațiile martorului Poenaru Liviu Traian, care a arătat că l-a întrebat pe clientul său, inculpatul Al României Paul Philippe, „cum de are două contracte diferite și mi-a spus că *a rezolvat-o și a rezolvat cum să fie mai bine*. L-am întrebat dacă a plătit ceva ca preț și mi-a spus că nu a dat nici un ban”, deși în contractul de vânzare-cumpărare s-a menționat că „prețul vânzării este de 50.000 USD, adică echivalentul sumei de 1.481.900.000 lei, pe care, vânzătorul, l-am primit integral de la cumpărător azi, data notificării” (declarația din 28.04.2016, menținută ulterior, inclusiv în apel).

Or, potrivit depoziției martorei Burlacu (fostă Năstase) Daniela Laura, care a semnat contractul ca mandatar al vânzătorului, însă la solicitarea cumpărătorului, aceasta nu s-a implicat în negocieri, nu a discutat de preț, nu știe dacă s-a dat vreo sumă de bani cu acest titlu și care a fost cuantumul ei,

nefăcând altceva decât să semneze convenția, ale cărei clauze fuseseră deja stabilite (declarația din 17.02.2016).

Mai mult, inculpatul Al României Paul Philippe s-a prevalat în susținerea solicitării de restituire a terenului forestier situat în Pădurea Snagov de certificatul de calitate de moștenitor nr. 8 din 21.10.2002, care a fost obținut, de asemenea, în circumstanțe îndoielnice, cu ajutorul aceleiași martore, Burlacu (fostă Năstase) Daniela Laura. Astfel, cu toate că nu deținea o procură specială în acest sens, așa cum rezultă din actele depuse la dosarul notarial (filele 267-297 vol. 63 d.u.p.), cea existentă la fila 271 vizând exclusiv încheierea contractului de vânzare-cumpărare a drepturilor succesorale, martora, în calitate de mandatară a numitei Urdărianu Monique, a solicitat, la data de 21.10.2002, deschiderea procedurii succesorale după Elena Lupescu, indicând-o pe așa-zisa mandantă ca unic moștenitor și menționând că masa succesorală urmează să se stabilească la cererea succesibililor (filele 292, 269 vol. 63 d.u.p.). În plus, deși la dosar nu existau dovezi cu privire la existența/inexistența unor moștenitori legali ai defunctei, iar decesul acesteia intervenise în data de 29.06.1977, când martora A României Lia Georgia nici nu îl întâlnise încă pe viitorul său soț, cea din urmă a dat o declarație, în fața notarului, sub numele de Triff Lia Georgia, în care a menționat că a cunoscut-o personal pe Elena Lupescu și că aceasta nu a avut moștenitori (fila 297 vol. 63 d.u.p.), cu toate că inculpatul Al României Paul Philippe a arătat, cu prilejul audierii în prezenta cauză, că: „*Soția mea nu a cunoscut-o pe Elena Lupescu. Eu am cunoscut-o pe Lia A României în 1990 sau 1991. Nu a fost deschisă succesiunea după Elena Lupescu în România*. Aceasta a decedat în Portugalia” (declarația din 09.05.2016, filele 323-327[1] vol. 5 d.u.p.).

Totodată, în dovedirea calității sale de succesor în linie directă (nepot de fiu) al Regelui Carol al II-lea, pe care a invocat-o, deopotrivă, în susținerea îndreptățirii sale la retrocedare, inculpatul Al României Paul Philippe a depus în procedura de validare a anexei 37 certificatul de calitate de moștenitor nr. 55 din 26.05.2005, deși știa, la nivelul anului 2006, că sentința civilă nr. 1809/2002 a Tribunalului Teleorman, care a stat la baza emiterii acestuia și prin care fuseseră recunoscute pe teritoriul României, într-o procedură de exequatur, efectele sentinței nr. 132 din 6.02.1955 a Tribunalului din Lisabona cu privire la paternitatea lui Mircea Grigore Lambrino față de Regele Carol al II-lea, fusese anulată prin decizia nr. 1357/A/2005 a Curții de Apel București, cu consecința trimiterii cauzei spre rejudecare la prima instanță, fără să se fi obținut până la acel moment o nouă hotărâre în fond. În plus, acest înscris ridica serioase dubii sub aspectul verosimilității și al credibilității lui, din moment ce menționa un singur moștenitor al fostului suveran, în persoana lui Mircea Grigore, cu toate că era de notorietate faptul că și regele Mihai I era fiul lui Carol al II-lea.

Prin urmare, în perioada cât s-a desfășurat procedura de validare, nu era stabilită în mod legal calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de nepot de fiu al fostului suveran Carol al II-lea, o nouă sentință în primă instanță, cu nr. 182, fiind pronunțată, în procedura de exequatur, ca urmare a trimiterii cauzei spre rejudecare, abia în data de 29.12.2008, ce a devenit irevocabilă prin decizia civilă nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția I civilă.

Mai mult, tatăl inculpatului, Carol Mircea Grigore, era în viață la datele de 06.09.2005 și 01.11.2005, când s-au formulat cererile de retrocedare și nu renunțase la moștenire, astfel încât, teoretic, doar acesta (împreună cu regele Mihai I) putea avea calitate de persoană îndreptățită la măsurile reparatorii prevăzute de Legea nr. 1/2000 în legătură cu bunurile imobile ce i-ar fi aparținut fostului suveran.

Circumstanțele îndoielnice în care au fost emise aceste acte erau cunoscute de Al României Paul Philippe și reprezentanții săi convenționali, din moment ce, în mare parte, au fost eliberate la solicitarea sa ori a avocatului pe care îl avea la acea vreme, martora Burlacu (fostă Năstase) Daniela Laura și, cu toate acestea, au fost folosite în procedura de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenului forestier din Pădurea Snagov, dar și a altor bunuri imobile, aspect ce demonstrează că, pe lângă preocuparea de identificare a unor persoane cu relații în lumea politică și cu resurse financiare care, prin prisma influenței lor, ar fi putut interveni la funcționarii publici cu atribuții în domeniu în vederea admiterii, cu eludarea dispozițiilor legale, a cererilor de restituire formulate, planul infracțional conceput și pus în practică de inculpat a vizat, deopotrivă, și obținerea unor asemenea înscrisuri a căror verosimilitate și autenticitate ridicau serioase dubii, apreciate ca fiind necesare pentru a crea aparența îndreptățirii lui la retrocedare, în condițiile în care nu existau dovezi în această privință nici din perspectiva dreptului de proprietate al autorului invocat (fostul Rege Carol al II-lea) asupra bunului revendicat și a deposedării lui abuzive de către Statul Român și nici din perspectiva calității solicitantului de moștenitor legal sau testamentar al celui din urmă. De altfel, această împrejurare reiese și din mențiunile inserate în contractul perfectat între inculpat și S.C. Reciplia S.R.L. la data de 01.11.2006, în care s-a precizat, la art. 12, că „*cedentul recunoaște că în prezent nu deține toate documentele necesare valorificării drepturilor patrimoniale menționate*” și că „se obligă ca, pe măsura dobândirii lor și la cererea cesionarului, să le pună la dispoziție în original sau în copii legalizate”.

Totodată, contrar susținerilor sale, și **inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela** a avut, la momentul perfectării înțelegerii cu Al României Paul Philippe, deplina reprezentare a lipsei calității acestuia de persoană îndreptățită la reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Snagov, împrejurare atestată de coordonatele în care s-au purtat discuțiile dintre cei doi, cu prilejul cărora prima s-a prevalat de influența necesară, mai ales la nivelul județului Ilfov, pentru a obține bunul pretins, în schimbul cedării de către cel din urmă a unei părți importante din valoarea acestuia (30%), realizând, astfel, că, în absența dovezilor cu privire la calitatea solicitantului de moștenitor al Regelui Carol al II-lea și la existența dreptului de proprietate al celui din urmă asupra bunului revendicat, restituirea efectivă a terenului forestier nu se putea realiza decât pe cale administrativă, ca urmare a efectuării unor intervenții la factorii de decizie din cadrul autorităților publice cu atribuții în materia retrocedării bunurilor imobile în vederea soluționării favorabile a cererilor de reconstituire a dreptului de proprietate, demersuri pe care, contra folosului material convenit, situat cu mult peste onorariul de succes al oricărui avocat și disproporționat în raport cu activitățile

inserate în contract, aceasta le putea realiza folosindu-se de relațiile pe care le avea și conexiunile sale cu lumea politică, pe care le-a și invocat, de altfel, cu ocazia tratativelor preliminare purtate cu inculpatul și de care acesta avea cunoștință, constituind, în realitate, singurul element pe care a mizat pentru încheierea contractului de mandat și asistență de specialitate cu S.C. Ilko Star S.R.L., în condițiile în care reprezentantul legal al societății nu avea expertiză/experiență în domeniul juridic ori imobiliar, iar angajații firmei nu erau specializați în retrocedări de bunuri imobile.

Astfel, audiat fiind pe parcursul procedurii judiciare, inculpatul Al României Paul Philippe a menționat, în cuprinsul declarațiilor din 11.12.2015 și 11.01.2016, că: „(…) am cunoscut-o pe Nela Păvăloiu la recomandarea unui prieten (…)" care „mi-a spus că *Păvăloiu mă poate ajuta să obțin bunurile confiscate lui Carol al II-lea*" întrucât *este „o persoană cu contacte în domeniul justiției, avocați, și în mediul de afaceri*", dar și că „*înainte să închei înțelegerea cu Păvăloiu*, *aceasta a spus că îl cunoaște pe primarul de la Snagov, pe care apoi mi l-a și prezentat*. (…) *A spus că are contacte bune, prefecți, senatori. A menționat lucruri de genul acesta*. A mai spus că prietenul ei este de la SRI", aceleași împrejurări fiind învederate și la data de 23.04.2015, când a arătat că: „*Nela Păvăloiu mi-a fost prezentată ca fiind o persoană care cunoaște mulți oameni și mă poate ajuta să recuperez proprietățile*. *M-am întâlnit cu Nela Păvăloiu* (…), *ocazie cu care mi-a spus că mă poate ajuta cu recuperarea proprietăților*. (…) *Nela Păvăloiu mi-a spus că are o relație bună cu primarul din Snagov, pe care l-a vizitat de mai multe ori*. (…) *Am discutat cu Nela Păvăloiu ca în schimbul ajutorului dat, aceasta să primească aproximativ 35% din valoarea imobilelor recuperate de ea* (…)".

Relevantă, totodată, sub același aspect al cunoașterii de către inculpată a împrejurării că Al României Paul Philippe nu are calitatea de persoană îndreptățită, motiv pentru care era necesar să apeleze la folosirea influenței sale sau la coruperea funcționarilor publici pentru a obține retrocedarea imobilelor al căror proprietar acesta se pretindea, a fost și declarația martorei A României Lia Giorgia din 06.05.2015, în care a arătat că: „*Nela Păvăloiu ne-a spus* (…) *că, din informațiile ei, documentele care fac dovada că bunurile îi aparțin soțului meu ar fi ascunse din ordinul directorului Arhivelor Naționale*", context în care „*ne-a spus că are relațiile necesare pentru a face rost de documente în ciuda acestor piedici*", dar și că, „*pentru a avea un rezultat pozitiv în legătură cu notificările, trebuie să dăm bacșiș funcționarilor din administrație*".

Deopotrivă, martorul Poenaru Liviu Traian, fost avocat al inculpatului Al României Paul Philippe, a declarat în mod constant în etapa urmăririi penale, dar și în faza cercetării judecătorești, inclusiv în apel, că acesta i-a prezentat-o pe Păvăloiu Nela ca fiind o persoană „*care e în stare să-l conecteze cu oameni importanți politici și care are astfel influență pentru soluționarea cererilor de revendicare*", iar la rândul său, A României Lia Giorgia i-a relatat despre ea că „*este foarte bine cunoscută în lumea politică*", acestea fiind și motivele pentru care acuzatul a recurs la serviciile sale, solicitându-i martorului să îi predea inculpatei toate înscrisurile aferente notificărilor formulate până la acel moment pentru restituirea unor imobile, dar care nu primiseră o rezolvare favorabilă.

Cu toate că inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a susținut că reprezentarea sa a fost în sensul îndreptățirii lui Al României Paul Philippe la retrocedarea terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, invocând în acest sens informațiile ce i-ar fi fost furnizate de martorii Leți Octavian și Cuniță Mihaela în urma studierii înscrisurilor puse la dispoziție de inculpat și a celor procurate ulterior, Înalta Curte a apreciat apărarea formulată ca fiind neîntemeiată, de vreme ce, astfel cum rezultă din materialul probator al cauzei (declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe și ale martorilor A României Lia Giorgia și Leți Octavian; declarațiile inculpatei Păvăloiu Nela și ale martorei Cuniță Mihaela), primul dintre aceștia nu s-a ocupat de reprezentarea/asistența juridică a mandantului în procedurile administrative, ci doar în procesele aflate pe rolul instanțelor de judecată, chiar el declarând că: „*Nu am discutat cu Nela Păvăloiu despre cererile aflate în proceduri administrative și nu am consiliat-o pe aceasta în nici un fel*” și că „*nu am discutat vreodată cu Păvăloiu despre temeinicia cererilor depuse de prințul Paul și nici nu am consiliat-o pentru cererile aflate în proceduri administrative*”, iar cea de-a doua, jurist la Muzeul Țăranului Român, neavând specializare în domeniul reconstituirii dreptului de proprietate privată asupra imobilelor, a fost cooptată exclusiv pentru „documentarea pe monitoare vechi, în arhive, pentru obținerea anumitor acte” și depunerea lor în susținerea cererilor de restituire, iar nu pentru a o consilia pe inculpată sub aspectul îndeplinirii de către solicitant a cerințelor impuse de lege pentru a beneficia de măsurile reparatorii prevăzute de actele normative speciale.

Mai mult, așa cum a declarat martorul Poenaru Liviu Traian, cel căruia Al României Paul Philippe îi relatase despre modul în care „a rezolvat cum să fie mai bine” anumite înscrisuri invocate în susținerea cererilor de restituire, acesta i-a „povestit”, la rândul său, inculpatei Păvăloiu Nela despre dosarele de retrocedare, în momentul în care a procedat la predarea lor, prilej cu care, deși actele atașate la acestea nu fuseseră încă studiate nici de Leți Octavian și Cuniță Mihaela și nici de ea, cea din urmă l-a asigurat pe martor că „*are posibilitatea să rezolve restituirea bunurilor* și o să-mi dea și mie un onorariu”, aspect care demonstrează, o dată în plus, că, pentru obținerea terenului forestier din Pădurea Snagov, importantă nu era relevanța și suficiența documentelor depuse în dovedirea calității solicitantului de persoană îndreptățită sau modul în care au fost procurate, ci demersurile pe care aceasta urma să le întreprindă, în conivență cu inculpatul Al României Paul Philippe, la funcționarii publici competenți pentru a-i influența în sensul rezolvării favorabile a solicitării cu care fuseseră învestiți.

De altfel, faptul că nu i-a fost prezentat niciun înscris care să ateste îndrituirea inculpatului Al României Paul Philippe la restituirea bunurilor a constituit principalul motiv pentru care martorul Dumitrescu Mircea, specialist în tranzacții imobiliare, s-a retras din înțelegerea avută inițial cu inculpata Păvăloiu Nela, constând în colaborarea celor doi pentru a obține, în numele primului, reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor revendicate, lipsa unor astfel de documente fiind, deopotrivă, invocată și de martorii Bejenaru Andrei Mihai și Dimofte Radu, la rândul lor investitori în domeniul imobiliar, iar ultimul și persoană interesată în achiziționarea de

drepturi litigioase vizând bunuri naționalizate de regimul comunist, pentru a refuza propunerea inculpatei de cumpărare a unor asemenea drepturi în legătură cu imobilele cu privire la care Al României Paul Philippe reclama îndreptățirea la retrocedare.

Într-adevăr, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a afirmat în fața organelor judiciare că respingerea ofertei de cumpărare a drepturilor cu privire la bunurile solicitate de Al României Paul Philippe s-a datorat cuantumului exagerat al sumei pretinse de inculpat cu titlu de avans, însă, așa cum reiese din depozițiile celor doi martori, constante sub acest aspect pe întreg parcursul procesului penal, principalul motiv al declinării propunerii nu a fost acesta, ci lipsa unor înscrisuri care să justifice îndreptățirea solicitantului la reconstituirea dreptului de proprietate asupra imobilelor revendicate, printre care se afla și terenul forestier situat în Pădurea Snagov.

Astfel, audiat fiind sub acest aspect, martorul Bejenaru Andrei Mihai a menționat că: „pentru bunuri revendicate de prințul Paul, am fost contactat în anul 2006 (…), cred că în vară, de Păvăloiu Nela, care mi-a făcut ofertă să cumpăr drepturile litigioase pentru respectivele bunuri cerând 2 milioane de euro”, precizând, totodată, „*că este în fază avansată de soluționare pentru alte bunuri, spre exemplu la Snagov*”, însă acesta a refuzat propunerea întrucât „suma mi s-a părut exagerată (…), *mai ales că Păvăloiu nu mi-a arătat niciun act care să justifice dreptul pretins pentru acele imobile*. (…) *Am vorbit și cu Radu Dimofte, spunându-i că a înnebunit lumea că cer atât de mulți bani pentru drepturi litigioase fără a se prezenta o minimă documentație în sprijinul acestei solicitări*” (declarație din 26.02.2016, menținută în fond).

În același sens, martorul Dimofte Radu a declarat cu prilejul ascultării sale de către prima instanță, păstrându-și, practic, poziția exprimată în faza anchetei penale, că, în anul 2006, Păvăloiu Nela „a fost trimisă de primarul din Snagov, domnul Mușat, la Andrei Bejenaru să încerce să vândă niște drepturi pe care ea le avea cu Prințul Paul. A venit, a avut o întâlnire cu Bejenaru” care, la final, i-a spus că inculpata „voia să vândă niște drepturi ale prințului Paul, cred că pretindea 2 milioane de euro, *dar nu avea documente complete* și ce voia să vândă era o parte, nu erau toate drepturile. (…) *Andrei Bejenaru m-a sfătuit să nu le cumpărăm că nu are documente*”.

S-a reținut că toate împrejurările expuse anterior dovedesc, fără dubiu, cunoașterea de către inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, încă din momentul perfectării înțelegerii, a situației juridice reale a terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov și, implicit, a faptului că Al României Paul Philippe nu era îndrituit la retrocedarea acestuia, neexistând dovezi cu privire la calitatea sa de moștenitor al fostului Rege Carol al II-lea și la dreptul de proprietate al celui din urmă asupra terenului revendicat, situație în care includerea respectivului bun în contractul de mandat și asistență de specialitate nu se putea realiza decât în considerarea intervenției, promisă de inculpată, la factorii de decizie din cadrul autorităților administrative cu atribuții în materia retrocedării bunurilor imobile, în vederea aprobării, cu eludarea dispozițiilor legale, a cererii de reconstituire a dreptului de proprietate, profitând în acest scop de relațiile și conexiunile sale cu lumea politică, de care, așa cum s-a arătat deja, s-a prevalat la perfectarea convenției și care au constituit

singurele elemente avute în vedere de inculpatul Al României Paul Philippe pentru a accepta clauzele acesteia.

Astfel, realizând că, în condițiile date, restituirea efectivă a bunului nu se putea realiza decât pe cale administrativă, orice acțiune în instanță neavând nicio șansă de izbândă, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în exercitarea influenței de care s-a prevalat anterior, a intervenit la primarul localității Snagov și la funcționarii din cadrul Prefecturii Ilfov pentru soluționarea favorabilă a cererii de restituire, demers pe fondul căruia membrii comisiei locale Snagov și ai celei județene Ilfov, inculpați în cauză, nu au mai procedat la verificarea riguroasă a actelor doveditoare depuse (sub aspectul existenței, pertinenței, verosimilității, autenticității și concludenței), încălcând, astfel, obligația instituită în sarcina lor de dispozițiile art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000 și au admis solicitarea de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov în lipsa oricăror dovezi privind calitatea de proprietar a autorului și cea de moștenitor a solicitantului, inculpata contribuind, astfel, prin modalitatea în care a acționat, la adoptarea de către cei din urmă, cu nesocotirea prescripțiilor normative, a deciziilor de retrocedare a imobilului, cu consecința prejudicierii Statului Român și a procurării unui avantaj material necuvenit pentru sine, coinculpatul Al României Paul Philippe și membrii grupului infracțional organizat.

Deopotrivă, deși avea pe deplin reprezentarea aspectelor care îl împiedicau pe cel din urmă să dobândească în mod legal terenul în discuție (lipsa unor dovezi privind calitatea de moștenitor al Regelui Carol al II-lea și existența dreptului de proprietate al acestuia asupra bunului revendicat), inculpata, în calitate de reprezentant legal al mandatarei S.C. Ilko Star S.R.L., a susținut contrariul în cuprinsul cererilor și memoriilor formulate, în numele mandantului, pe parcursul procedurii administrative, astfel cum au fost detaliate cu ocazia expunerii situației factuale, iar în plus, pentru a induce ideea eronată a existenței situației de fapt invocată în conținutul acestora și a da, astfel, o aparență de legalitate actelor abuzive comise în exercitarea atribuțiilor de serviciu de către funcționarii publici, ca urmare a intervențiilor pe care le-a realizat la nivelul Primăriei Snagov și al Prefecturii Ilfov, a depus la dosarul administrativ o serie de înscrisuri nerelevante, dintre care o parte ridicau serioase dubii cu privire la verosimilitatea și autenticitatea lor (certificatele de calitate de moștenitor nr. 8 din 21.10.2002 și nr. 55 din 26.05.2005, contractul de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale nr. 1489 din 02.08.2001), activități care, dat fiind contextul și scopul în care au fost comise, astfel cum acestea sunt conturate de materialul probator administrat, reprezintă, în egală măsură, acte de sprijinire a membrilor Comisiei locale Snagov și Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor în îndeplinirea defectuoasă a îndatoririlor specifice funcției deținute.

Astfel, deși cererile din 06.09.2005 și 01.11.2005, prin care s-a solicitat restituirea în natură a suprafeței de 46,78 ha teren forestier situat în Snagov, zona „Fundul Sacului”, au fost redactate și depuse la Primăria Snagov, pentru inculpatul Al României Paul Philippe, de martorul Dumitrescu Mircea, acesta, potrivit propriilor susțineri, s-a consultat, în prealabil, cu Păvăloiu Nela în legătură cu formularea și conținutul lor, sens în care a făcut trimitere la

notificarea inițială nr. 3476 din 03.12.2003, în care se invoca calitatea solicitantului de cumpărător al drepturilor succesorale aparținând numitei Urdărianu Monique, legatara universală a soției supraviețuitoare a fostului suveran Carol al II-lea, inculpata fiind, totodată, cea care, ulterior înregistrării ultimei cereri, a depus la dosarul administrativ, în copie, pentru a fi avute în vedere de Comisia locală Snagov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, o serie înscrisuri, în mare parte acte de stare civilă sau care priveau succesiunea după Elena Lupescu, fără a fi, însă, atașate documente referitoare la calitatea inculpatului de moștenitor al Regelui Carol al II-lea, la dreptul de proprietate al celui din urmă asupra terenului revendicat și la deposedarea sa abuzivă de către Statul Român prin Decretul nr. 38/1948, în condițiile în care imobilul a cărui retrocedare se solicita nu se regăsea în enumerarea realizată în cuprinsul Deciziunii Consiliului de Miniștri dată în aplicarea acestuia.

Totodată, împreună cu aceste înscrisuri, a fost depus și un „memoriu" întocmit, în numele inculpatului Al României Paul Philippe, de mandatara S.C. Ilko Star S.R.L., prin reprezentant legal Păvăloiu Nela, în cuprinsul căruia se justifica îndreptățirea solicitantului la restituire prin prisma dreptului de proprietate ce a aparținut Regelui Carol al II-lea, arătându-se că descendența după acesta a tatălui inculpatului, Carol Mircea Grigore, precum și dreptul celui din urmă la moștenire au fost stabilite prin hotărârea definitivă și executorie a Tribunalului din Lisabona din 06.02.1955, cu toate că, la acea dată, respectiva hotărâre nu era recunoscută pe teritoriul României și nu putea produce efecte juridice. Referitor la suprafața de teren revendicată, s-a menționat, în esență, contrar evidenței, că aceasta a intrat în proprietatea Regelui Carol al II-lea prin procesul-verbal nr. 21486/4932/1932 al Primăriei Municipiului București, deși chiar prin conținutul respectivului document se dispusese emiterea unei legi în acest sens, pentru a putea opera efectul translativ de proprietate, act normativ care, însă, nu a fost identificat și depus la dosar. De asemenea, s-a arătat că imobilul a fost, ulterior, trecut în proprietatea Statului Român la data de 06.03.1945, ca efect al aplicării art. II din Decretul nr. 38/27.05.1948, în pofida faptului că, așa cum s-a precizat anterior, nu era cuprins în enumerarea bunurilor preluate de Stat, realizată prin Deciziunea Consiliului de Miniștri dată în aplicarea acestuia.

Deși se afla deja la dosarul administrativ, același memoriu a mai fost depus de inculpată și în procedura de validare aflată pe rolul Comisiei județene Ilfov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, fiind transmis prin adresa nr. 125 din 07.07.2006, împreună cu un set de acte, între care, însă, nu se regăseau nici de această dată documente referitoare la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de moștenitor al Regelui Carol al II-lea, la dreptul de proprietate al celui din urmă asupra terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov (legea emisă în baza procesului-verbal nr. 21486/4932/1932 al Primăriei Municipiului București sau un alt înscris care să dovedească dobândirea unui asemenea drept de către autorul invocat) și la deposedarea sa abuzivă de către Statul Român prin Decretul nr. 38/1948.

În plus, la data de 19.06.2006, a fost înregistrat la Prefectura Ilfov un alt memoriu semnat de Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în calitate de reprezentant

legal al S.C. Ilko Star S.R.L., mandatară a inculpatului Al României Paul Philippe, prin care s-a arătat, în esență, că, deși terenul forestier a cărui restituire se solicită nu este cuprins în Dispoziția nr. 905 din 19 iunie 1948, chiar aceasta prevedea, în art. 4, că lista bunurilor mobile și imobile naționalizate publicată în Monitorul Oficial nu este completă, fiind complinită cu alte acte ulterioare, fără a se menționa, însă, care sunt respectivele acte și ce dispoziții cuprind cu referire la terenul în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, ce face obiectul cererii de retrocedare și fără a se proceda la depunerea lor la dosar, în dovedirea acestei susțineri.

Totodată, pentru a crea percepția eronată a existenței situației de fapt și a realității susținerilor invocate în conținutul cererilor și memoriilor formulate și a da, astfel, o aparență de legalitate actelor abuzive comise în exercitarea atribuțiilor de serviciu de către funcționarii publici, ca urmare a intervențiilor pe care le-a realizat la nivelul Primăriei Snagov și al Prefecturii Ilfov, inculpata a depus la dosarul administrativ o serie de înscrisuri nerelevante, dintre care o parte ridicau serioase dubii cu privire la verosimilitatea și autenticitatea lor, toate acestea fiind examinate, pe larg, cu ocazia analizării acuzațiilor aduse inculpaților membri ai comisiei locale și celei județene de fond funciar, precum și inculpatului Al României Paul Philippe, argumentele prezentate cu acel prilej nemaifiind reluate, păstrându-și pe deplin valabilitatea.

De altfel, așa cum s-a menționat, lipsa de pertinență și concludență a documentelor invocate în susținerea solicitării de retrocedare erau pe deplin cunoscute de inculpată, care avea reprezentarea clară a faptului că Al României Paul Philippe nu era îndreptățit la restituire, motiv pentru care s-a și prevalat de influența sa pe lângă factorii de decizie din cadrul autorităților administrative competente pentru a încheia contractul de mandat și asistență de specialitate cu acesta, influență de care, apoi, s-a și folosit pentru a obține soluționarea favorabilă a cererii, prin încălcarea de către funcționarii publici a dispozițiilor legale incidente în materia reconstituirii dreptului de proprietate privată asupra terenurilor. În plus, astfel cum reiese din probele administrate, după perfectarea înțelegerii cu inculpatul, Păvăloiu Nela a preluat toate dosarele privind bunurile revendicate de acesta și aflate în procedura administrativă sau judiciară de la martorul Poenaru Liviu Traian, fostul său avocat, cu care a purtat o discuție pe marginea lor, în contextul în care martorul a fost și persoana căreia acuzatul i-a relatat despre modul în care „a rezolvat cum să fie mai bine” anumite înscrisuri invocate în susținerea cererilor de restituire, dată fiind nelămurirea acestuia legată de existența, pentru aceleași drepturi succesorale aparținând numitei Urdărianu Monique, atât a unui contract de donație, cât și a unuia de vânzare-cumpărare, în condițiile în care, odată donate, acestea nu mai puteau fi și vândute.

Cu toate că inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a negat orice intervenție la funcționarii din cadrul autorităților administrative competente în domeniul reconstituirii dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, materialul probator administrat în cauză, în ambele faze procesuale, inclusiv în apel, a dovedit contrariul, respectiv faptul că aceasta, pentru a obține admiterea cererii de retrocedare a bunului imobil în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov și restituirea lui efectivă, a apelat la martorul Rădulescu Cristache, la

data respectivă senator și președinte al organizației județene Ilfov a unui partid politic, cu care se afla în relații de prietenie și care făcea parte din aceeași formațiune politică cu inculpații Mușat Apostol, primar al comunei Snagov și președinte al Comisiei locale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor și Jecu Nicolae, prefect al județului Ilfov și președinte al Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, cărora a recomandat-o.

Astfel, în cuprinsul declarației din 06.05.2016, inculpatul Mușat Apostol a arătat că a cunoscut-o pe Păvăloiu Nela „atunci când a venit în legătură cu cererea formulată de prințul Paul. Cred că *a fost trimisă de Cristache Rădulescu*, care cred că era la acel moment președinte CJ Ilfov. *La acel moment făceam parte din același partid cu Cristache Rădulescu*, acesta fiind președintele PDL Ilfov", aspecte ce au fost confirmate și de cel din urmă cu prilejul audierii sale în calitate de martor, când a menționat că: „*Pe Nela Păvăloiu o cunosc de mai mulți ani și am o relație bună cu aceasta*, dar nu suntem prieteni apropiați. (…) *Am întâlnit-o de mai multe ori, cu diverse ocazii*, întâlniri cu oameni de afaceri sau inaugurări de supermarket-uri și mall-uri. *M-am întâlnit cu aceasta și la sediul central al PD din București și am constatat că era o persoană cunoscută în partid. M-a abordat și m-a întrebat dacă sunt președintele de la Ilfov* (…) *și a venit apoi la mine, dar nu mai știu despre ce am discutat …*" (depoziția din 29.04.2016, menținută în fond).

De altfel, așa cum reiese din declarațiile date de Al României Paul Philippe, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela s-a prevalat de relația bună pe care o are cu primarul Mușat Apostol încă dinainte de perfectarea contractului, iar apoi, i l-a și prezentat, pentru ca, în discuțiile purtate de cei doi „pe tema Pădurii Snagov", să îi spună „că *a mers în repetate rânduri la primarul din respectiva localitate, cu care spunea că are o relație bună*" (declarații din 23.04.2015 și 09.05.2016).

Mai mult, chiar inculpata a acceptat, cu ocazia audierii sale din data de 03.03.2016, că, în afara deplasării realizate cu prilejul demersurilor efectuate pentru punerea în posesia terenului, a mai mers o dată la Primăria Snagov, unde s-a întâlnit cu primarul, declarație care, deși nu a mai fost menținută sub acest aspect, ulterior, în fața instanței de fond, nu a putut fi înlăturată din moment ce acuzata nu a oferit nicio explicație credibilă pentru schimbarea poziției sale procesuale.

Legăturile strânse dintre cei doi inculpați au fost confirmate și de martorii Bejenaru Andrei Mihai și Dimofte Radu, care au declarat, în mod concordant, pe întreg parcursul procedurii judiciare, că cel care le-a recomandat-o pe Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela pentru a discuta despre cesionarea drepturilor cu privire la bunurile asupra cărora Al României Paul Philippe reclama îndreptățirea la retrocedare, printre care se afla și terenul forestier situat în Snagov, a fost primarul acestei localități, Mușat Apostol, dovadă că cel din urmă cunoștea foarte bine situația juridică a imobilelor și stadiul procedurilor de revendicare a acestora, aspecte pe care nu le putea afla decât prin prisma bunelor sale relații cu inculpata. Mai mult, martorul Bejenaru Andrei Mihai a declarat că o cunoștea dinainte pe Păvăloiu Nela, fiindu-i prezentată de Mușat Apostol chiar în incinta

Primăriei Snagov, dar și faptul că aceasta „intermedia tot felul de tranzacții de tipul acesta”.

Deopotrivă, relevante pentru dovedirea relației apropiate pe care Păvăloiu Nela o avea cu inculpatul Mușat Apostol, dar și a intervenției pe care aceasta a făcut-o la cel din urmă pentru soluționarea favorabilă a cererii de retrocedare a terenului forestier situat în Pădurea Snagov, au fost depozițiile martorului Berceanu Daniel Marian, șef al Ocolului Silvic Snagov și membru în Comisia locală Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, ale cărui discuții purtate cu primarul, în biroul său, pe marginea neajunsurilor cererii din perspectiva lipsei calității solicitantului de persoană îndreptățită, discuții ce nu au fost contestate de interlocutor, au fost puse de primar la dispoziția persoanei care reprezenta interesele inculpatului Al României Paul Philippe, motiv pentru care aceasta, aflând punctul de vedere al martorului, l-a sesizat pe unul dintre superiorii lui. În concret, martorul a relatat că: „*anterior semnării anexei 37 am fost la primăria Snagov unde am purtat o discuție cu primarul Mușat despre această retrocedare. Mi-am spus punctul de vedere în sensul că nu are dreptul la retrocedare și nu semnez, iar în timpul acesta primarul se juca cu telefonul, sau cel puțin așa am crezut. Primarul era oarecum pasiv și ulterior, la scurt timp, când eram în mașină am fost sunat de directorul tehnic care mi-a făcut observații că m-am apucat să vorbesc despre retrocedare. Acesta mi-a spus că în timp ce vorbeam cu primarul acesta a sunat pe cineva care reprezenta interesele prințului și am fost pus pe speaker și a auzit punctul meu de vedere. Nu mi-a spus despre ce persoană este vorba dar a fost deranjat de reacția mea și l-a sunat pe directorul tehnic, care era pentru retrocedare*”. Totodată, referindu-se la întâlnirea pe care a avut-o, tot în biroul primarului Mușat, cu inculpații Păvăloiu Nela, Chiriac Theodor și Al României Paul Philippe, cu ocazia primei încercări de punere în posesie a celui din urmă, martorul a menționat că: „*percepția mea a fost că domnul Chiriac se cunoștea cu doamna Păvăloiu, dar nu și cu Al României. Cred că și domnul primar o cunoștea pe doamna Păvăloiu întrucât anterior vorbise admirativ la adresa acesteia*” (depoziția din 21.02.2015, menținută în fond), declarație ce se coroborează cu cea a martorului Cucu Petru Ionuț, care a arătat că a „auzit de *Păvăloiu Nela* și știu că a fost mandatarul lui Paul și *avea o relație bună cu primarul din Snagov, acesta susținând-o în solicitările de retrocedare*” (depoziția din 26.02.2016, menținută inclusiv în fața instanței de apel).

Elocvent, însă, pentru dovedirea influenței pe care inculpata a exercitat-o asupra primarului și, implicit, asupra secretarului comunei Snagov, în vederea soluționării, cu încălcarea dispozițiilor legale, a solicitării de retrocedare, a fost faptul că, deși, inițial, aceștia, prin adresa nr. 15056 din 14.12.2005, au transmis mandatarului de la acea dată al inculpatului Al României Paul Philippe necesitatea depunerii actului/legii prin care Regele Carol al II-lea a primit cu titlu de donație Pădurea Snagov, apreciind că se impune trimiterea acestui document pentru soluționarea cererilor înregistrate sub nr. 11923/06.09.2005 și nr. 15056/01.11.2005, conform art. 9 alin. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991 și art. 6 din Legea nr. 1/2000, iar la rândul său, Direcția Silvică București, Ocolul Silvic Snagov, a comunicat, prin adresa nr. 871/23.02.2006, înregistrată la Primăria Snagov sub nr. 3113/24.02.2006, că cererea de restituire nu îndeplinește

condițiile legale, nefăcându-se dovada titlului de proprietate al Regelui Carol al II-lea și a deposedării sale abuzive de către Statul Român, înscrisuri care, însă, nu au fost înaintate la dosarul administrativ de către inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, totuși, în data de 09.03.2006, s-a întocmit procesul-verbal al Comisiei locale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, înregistrat sub nr. 3719 din 10.03.2006, prin care s-a constatat, conform art. 9 alin. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991, că persoana solicitantă îndeplinește condițiile pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha, aprobându-se anexa 37 și dispunându-se înaintarea ei pentru validare comisiei județene.

Așadar, deși la început consideraseră că documentele depuse în susținerea cererii de retrocedare formulate de Al României Paul Philippe nu dovedesc dreptul de proprietate al autorului acestuia asupra terenului revendicat, punct de vedere exprimat atât în scris, cât și verbal, cu ocazia discuțiilor purtate cu cei doi, și de șeful Ocolului Silvic Snagov, martorul Berceanu Daniel, inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae, după aproximativ trei luni și fără ca inculpatul Al României Paul Philippe să se conformeze, între timp, solicitării făcute chiar de ei prin adresa nr. 15056/14.12.2005, au revenit, fără o justificare obiectivă, asupra poziției anterioare și, împreună cu alți 4 membri ai comisiei locale, au constatat existența dreptului la retrocedare pentru întreaga suprafață de 46,78 ha teren forestier situat în Pădurea Snagov, semnând, în acest sens, atât procesul-verbal din 09.03.2006, cât și anexa 37, înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006, singura explicație pertinentă cu privire la adoptarea unei asemenea atitudini diametral opusă celei inițiale reprezentând-o intervenția realizată de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela în sensul admiterii cererii, chiar dacă nu erau îndeplinite condițiile legale pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra respectivului bun imobil, aspect ce ar fi fost lesne de observat dacă cei doi inculpați și-ar fi îndeplinit în mod corespunzător obligația de a studia riguros actele dosarului administrativ, prevăzută de art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 5 lit. b și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005.

Un asemenea demers a fost efectuat de Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și la nivelul funcționarilor publici din cadrul Comisiei județene Ilfov de fond funciar, căci, conștientă fiind de lipsa dovezilor privind calitatea de persoană îndreptățită a solicitantului Al României Paul Philippe, împrejurare ce ar fi condus, dacă s-ar fi respectat legea, la invalidarea anexei 37, aceasta a demarat o serie de acțiuni pentru a intra în legătură cu factori de decizie ce ar fi putut influența modul de soluționare a propunerii în sensul dorit de inculpată, context în care, prin intermediul aceluiași martor Rădulescu Cristache, l-a cunoscut pe Jecu Nicolae, prefect al județului Ilfov și președinte al respectivei autorități publice cu atribuții în materia reconstituirii dreptului de proprietate privată asupra terenurilor.

Astfel, așa cum atestă amplul material probator administrat în cauză, Rădulescu Cristache era o persoană cunoscută la nivelul Prefecturii Ilfov, vizitându-i adesea la locul de muncă pe inculpații Jecu Nicolae și Delcea Valentin, prin prisma faptului că erau membri ai unor partide ce compuneau coaliția politică aflată la guvernare, martorul fiind, totodată, președintele filialei Ilfov a uneia dintre respectivele formațiuni, postură ce îi conferea puterea de a

influența numirea unor persoane în funcțiile de prefect și subprefect al județului Ilfov (declarațiile inculpaților Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Delcea Valentin, precum și ale martorilor Țipluică Marian, Anghelescu Dragoș Emil, Cismaru Niculae).

Ca atare, având în vedere poziția importantă ocupată de Rădulescu Cristache în structura formațiunii politice din care făcea parte, dar și ascendentul pe care îl avea asupra prefectului Jecu Nicolae și subprefectului Delcea Valentin, ce erau, deopotrivă, și membri ai Comisiei județene Ilfov de fond funciar, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, profitând de relațiile apropiate pe care le avea cu acesta, împreună cu care participase la mai multe evenimente publice și private, l-a abordat pe martor pentru a se plânge de modalitatea de derulare a procedurii de validare a deciziei de retrocedare a Pădurii Snagov, aflată pe rolul respectivei comisii, cel din urmă sfătuind-o „*să fac o scrisoare oficială către prefect și să mă duc să o duc direct la secretariat, iar dacă este liber prefectul să bat la ușă și să intru să îi spun oful. Mi-a spus să îi zic prefectului că am făcut această scrisoare oficială la recomandarea lui*” (declarația inculpatei din 03.03.2016, menținută parțial în fața instanței de fond).

Prin urmare, având reprezentarea clară că, în condițiile date (lipsa unor dovezi cu privire la calitatea lui Al României Paul Philippe de moștenitor al Regelui Carol al II-lea și la existența dreptului de proprietate al celui din urmă asupra terenului revendicat), confirmarea anexei 37 nu se putea realiza decât cu nesocotirea dispozițiilor legale incidente în materia reconstituirii dreptului de proprietate asupra terenurilor, ceea ce presupunea influențarea în acest sens a membrilor Comisiei județene Ilfov, inculpata, ulterior înregistrării pe rolul acesteia a propunerii de validare formulată de Comisia locală Snagov, s-a deplasat, sub pretextul depunerii unor înscrisuri suplimentare și al lămuririi unor aspecte în legătură cu cererile de retrocedare a terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov (deși nu i se solicitaseră astfel de documente sau precizări), la sediul Prefecturii Ilfov, unde, profitând de relația sa de amiciție cu senatorul Rădulescu Cristache, ce făcea parte, așa cum s-a arătat, din aceeași coaliție politică cu inculpatul Jecu Nicolae, pe care îl vizita adesea la locul de muncă, s-a prezentat la biroul celui din urmă, recomandându-se ca venind din partea primului, la îndemnul căruia ar fi întocmit „memoriul” pe care dorește să îl depună. Cu această ocazie, au fost convocați și inculpații Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, precum și martorul Țipluică Marian, discutând toți cinci pe marginea documentelor prezentate cu acel prilej de Păvăloiu Nela, deși nu exista o obligație legală în acest sens, cu atât mai mult cu cât acuzata nu venise în audiență la prefect, ci la recomandarea martorului Rădulescu și nu depusese înscrisuri noi, care să nu se fi regăsit deja la dosar. Mai mult, dispozițiile art. 11 alin. 9 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005 permiteau prezența solicitantului, personal sau prin mandatar, doar cu ocazia soluționării cererii, deci exclusiv în cadrul ședinței în care aveau loc dezbaterile propriu-zise, în prezența tuturor membrilor comisiei și doar dacă acesta își exprimase în scris dorința, însă, în speță, nu era îndeplinită niciuna dintre cele două condiții, toată conversația purtându-se în afara cadrului legal.

Or, date fiind împrejurările concrete în care a avut loc întrevederea, respectiv în afara oricăror atribuții și drepturi recunoscute de lege în sarcina

comisiei și, respectiv, în favoarea solicitantului, Păvăloiu Nela prevalându-se de relațiile sale cu martorul Rădulescu Cristache pentru a obține întâlnirea cu prefectul Jecu Nicolae, dar și cu ceilalți doi membri ai comisiei județene care analizau, prealabil ședinței propriu-zise, lucrările aflate pe rol și a căror opinie era însușită, de regulă, și de ceilalți membri, a fost evident faptul că susținerile inculpatei cu acest prilej nu au vizat nicidecum clarificarea unor aspecte în legătură cu cererea de retrocedare, în sensul stabilirii corecte a situației rezultate din actele doveditoare, așa cum neîntemeiat a susținut acuzata, ci, dimpotrivă, inducerea în eroare asupra unor chestiuni de fapt și, prin aceasta, influențarea membrilor comisiei în sensul luării unei hotărâri favorabile, dar nelegale, în beneficiul solicitantului, dar și al inculpatei, în calitate de mandatar al celui din urmă.

Cu alte cuvinte, prin inițierea acestor discuții, inculpata nu a urmărit altceva decât să creeze percepția eronată a existenței situației de fapt invocată în cuprinsul cererilor și memoriilor depuse și să contribuie, astfel, prin susținerile sale, la formarea concluziei greșite că Al României Paul Philippe este îndreptățit la retrocedare, în calitate de moștenitor al Regelui Carol al II-lea, căruia i-ar fi aparținut în proprietate terenul revendicat, împrejurări ce erau contrazise, însă, de actele doveditoare atașate la dosarul administrativ, aspect ce putea fi în mod facil observat de membrii Comisiei județene Ilfov, inculpați în cauză, dacă ar fi studiat cu scrupulozitate și seriozitate respectivele înscrisuri, astfel cum erau obligați să procedeze în conformitate cu dispozițiile art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, dar pe care, în fapt, le-au ignorat.

Ca atare, realizând că, pentru a obține o decizie favorabilă în ședința comisiei județene, trebuie să intervină la acele persoane ce aveau autoritatea necesară pentru a influența votul celorlalți membri care, în mare parte, nu aveau pregătire juridică, inculpata, prin relațiile sale cu Rădulescu Cristache, a apelat în acest scop la inculpatul Jecu Nicolae, al cărui punct de vedere era decisiv în adoptarea oricărei hotărâri, iar prin intermediul celui din urmă, la acei membri ai comisiei între care se purtau discuțiile prealabile ședinței propriu-zise (Popa Caterina și Olteanu Gheorghe) și la șeful colectivului de lucru care aviza toate referatele cu propuneri (Țipluică Marian), având în vedere că, de regulă, concluzia la care ajungeau aceștia împreună cu prefectul, cu prilejul întâlnirii preliminare, era însușită, apoi, și de celelalte persoane ce compuneau comisia.

De altfel, conduita celor trei inculpați și a martorului cu ocazia soluționării cererii de validare a anexei 37 demonstrează cu evidență că influențele exercitate asupra lor de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela au fost unele reale și au avut efectul scontat, căci, după formularea de propuneri favorabile în cuprinsul referatului avizat de martorul Țipluică Marian, în ședința Comisiei județene Ilfov din data de 07.07.2006, cu toate că s-a ridicat problema îndrituirii inculpatului Al României Paul Philippe de a obține restituirea, având în vedere, pe de o parte, că la data adoptării Legii nr. 1/2000, tatăl acestuia, Carol Mircea Grigore, era în viață, iar pe de parte, că terenul revendicat nu a fost preluat de la Regele Carol al II-lea, instituindu-se sechestrul asupra lui încă la data plecării sale din țară și, apoi, nefiind menționat în Decretul nr. 38/1948, inculpații Jecu Nicolae, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, fără a clarifica

aceste chestiuni prin verificarea actelor doveditoare aflate la dosarul administrativ, astfel cum erau obligați potrivit art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, împreună cu majoritatea celorlalți membri (printre care și inculpatul Delcea Valentin), cu excepția reprezentantului Direcției Silvice București, au admis propunerea Comisiei locale Snagov și au confirmat anexa 37, deși îndreptățirea solicitantului la retrocedare nu era dovedită de înscrisurile atașate în susținerea cererii (inclusiv de cele trimise în procedura de validare) nici din perspectiva existenței dreptului de proprietate al autorului indicat cu privire la terenul forestier revendicat și a preluării lui abuzive de către stat prin efectul unor acte normative speciale și nici din perspectiva existenței calității sale de moștenitor al fostului proprietar, în sensul Legii nr. 1/2000.

Mai mult, cu toate că, în mod obișnuit, în aprecierea legalității propunerilor înaintate de comisiile locale și, implicit, în adoptarea soluțiilor de validare sau, după caz, de invalidare a acestora, Comisia județeană Ilfov ținea seama de opinia exprimată de Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, în cazul cererii de confirmare a anexei 37 prin care s-a recunoscut dreptul de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe asupra suprafeței de 46,78 ha teren forestier situat în Pădurea Snagov, inculpații Jecu Nicolae, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, dar și Delcea Valentin, în calitate de membri ai comisiei, au ignorat punctul de vedere exprimat de instituția ce administra fondul forestier național, în pofida tuturor argumentelor prezentate și fără ca actele dosarului, pe care, însă, nu le-au verificat cu rigurozitate, să dovedească netemeinicia acestora, aspect ce demonstrează, o dată în plus, că au acționat pe fondul influenței exercitate asupra lor de inculpata Păvăloiu Nela, având reprezentarea clară a scoaterii ilegale a bunului imobil din patrimoniul Statului Român, prin adoptarea, cu contribuția celei din urmă, a deciziei de validare, cu consecința producerii unui prejudiciu acestuia și a procurării unui folos material necuvenit pentru solicitant, mandatara sa și membrii grupului infracțional organizat.

Deși inculpata Popa Caterina a menționat în fața instanței de fond că Păvăloiu Nela nu este persoana care s-a prezentat la sediul Prefecturii Ilfov și cu care s-au purtat discuțiile pe marginea cererii de retrocedare formulate de Al României Paul Philippe, această declarație nu a putut fi reținută și valorificată de Înalta Curte, din moment ce nu se coroborează cu restul materialului probator administrat în cauză, fiind contrazisă chiar de susținerile aceleiași inculpate făcute în cursul anchetei penale, la o distanță în timp mult mai redusă de momentul comiterii faptelor.

Astfel, cu ocazia audierii sale din data de 02.03.2016, întrebată fiind în mod expres de procuror: „*O cunoașteți pe Nela Păvăloiu*”, inculpata a răspuns, inițial, fără nicio ezitare: „*A fost o singură dată la prefectură și a adus niște documente. Din câte îmi amintesc și aceasta a participat la discuția din colectivul de lucru* la care am făcut referire mai sus”. Într-adevăr, ulterior, atât în cuprinsul acestei depoziții, cât și a celei din 09.05.2006, acuzata a revenit parțial asupra celor menționate anterior și a arătat că nu știe dacă persoana despre care a făcut vorbire este Păvăloiu Nela, însă nici nu a negat o asemenea posibilitate, precizând că aceasta s-a prezentat ca fiind „avocata lui Paul al României” sau „avocata prințului”, or, la momentul respectiv, singurul avocat cu care cel din urmă încheiase un contract de asistență juridică era martorul Leți Octavian,

care, însă, așa cum s-a arătat, nu a asigurat asistența/reprezentarea juridică a clientului în proceduri administrative, ci doar în cadrul acțiunilor aflate pe rolul instanțelor judecătorești. În plus, în declarațiile sale din cursul cercetării judecătorești din fond și din apel (din 24.03.2017 și 26.06.2020), martorul a învederat că nu s-a deplasat la Prefectura Ilfov pentru a depune documente în legătură cu retrocedarea Pădurii Snagov nici împreună cu Al României Paul Philippe și nici cu inculpata Păvăloiu Nela sau cu martora Cuniță Mihaela, aceasta din urmă confirmând, la rândul său, în depoziția din 20.04.2016, menținută în fond, că, într-adevăr, nu a fost niciodată la sediul respectivei instituții „*pentru a discuta cu cei din comisia de fond funciar*".

Așadar, singura persoană care se circumscrie, în condițiile date, prezentării făcute de inculpata Popa Caterina nu poate fi decât Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, chiar aceasta recunoscând, în mod constant, prezența sa la Prefectura Ilfov, însă doar pentru a discuta cu prefectul Jecu Nicolae și afirmând, contrar realității, că martorii Leți Octavian și Cuniță Mihaela au fost cei care l-au însoțit pe Al României Paul Philippe la întrevederea cu membrii comisiei județene, pentru clarificarea anumitor chestiuni, împrejurare ce a fost, însă, negată nu doar de aceștia, dar și de Popa Caterina și Țipluică Marian, care au relatat despre participarea unei singure persoane la acea întâlnire, respectiv de „avocata lui Paul al României" sau „avocata prințului" ori „o doamnă care s-a recomandat ca fiind avocat (…) venită pentru prințul Paul".

Așadar, s-a reținut că ansamblul probator al cauzei confirmă fără dubiu faptul că inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a fost cea care, prevalându-se de bunele sale relații cu martorul Rădulescu Cristache, s-a prezentat la biroul prefectului Jecu Nicolae, recomandându-se ca venind din partea primului și a purtat o discuție atât cu acesta, cât și cu inculpații Popa Caterina și Olteanu Gheorghe în legătură cu cererea de retrocedare formulată de Al României Paul Philippe, prin susținerile sale, în care a încercat să acrediteze ideea falsă că cel din urmă este persoană îndreptățită la restituire și pe fondul cărora acuzații nu au mai procedat, ulterior, la verificarea riguroasă a actelor doveditoare, pe care nu le-au mai studiat sau le-au evaluat în mod superficial, contribuind la adoptarea de către aceștia, cu nesocotirea dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, a deciziilor de validare a anexei 37 prin care se recunoscuse dreptul de proprietate al solicitantului asupra terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu consecința prejudicierii Statului Român și a procurării unui folos necuvenit pentru cel din urmă, coinculpată și membrii grupului infracțional organizat.

Ca atare, Înalta Curte a constatat că probatoriul administrat atât în faza urmăririi penale, cât și în etapa cercetării judecătorești, ce nu a fost avut în vedere și analizat în totalitate de prima instanță, demonstrează, pe de o parte, că stabilirea, prin reconstituire, a dreptului de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, zona „Fundul Sacului", s-a făcut de către membrii Comisiei locale Snagov și cei ai Comisiei județene Ilfov de fond funciar, inculpați în cauză, cu încălcarea flagrantă a dispozițiilor din legislația primară și cea secundară, iar pe de altă parte, că această operațiune a fost

înlesnită, în mod direct sau, după caz, indirect, de inculpații Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și Al României Paul Philippe, persoane ce au acționat în propriul lor interes material, fiind, la momentul respectiv, beneficiarii mijlociți și, respectiv, nemijlociți ai deciziilor de retrocedare adoptate în mod nelegal.

1.2.d). În consecință, față de toate considerentele expuse, *instanța de apel, contrar concluziei la care a ajuns judecătorul fondului, a constatat,* în baza analizei coroborate a ansamblului probator existent la dosar, *că faptele imputate prin actul de sesizare inculpaților Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și Al României Paul Philippe*, însă *în limitele arătate cu ocazia analizării acuzațiilor aduse fiecăruia, există, au fost săvârșite de aceștia și se circumscriu sferei ilicitului penal, întrunind condițiile de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, în forma autoratului și, respectiv, a complicității.*

Astfel, Înalta Curte a reținut, în dezacord cu cele stabilite de prima instanță, că reconstituirea dreptului de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov s-a realizat de inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae cu încălcarea dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 5 lit. b și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, iar de către inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe cu nesocotirea prevederilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din același regulament, emiterea nelegală de către aceștia a deciziilor de restituire având ca urmare producerea unui prejudiciu Statului Român în cuantum de 9.523.796 euro, sumă ce reprezintă, deopotrivă, și un folos material necuvenit pentru inculpații Al României Paul Philippe și Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, dar și pentru membrii grupului infracțional organizat.

Deși, prin adresa nr. 784/III-13/2016 din 22.07.2016 a Direcției Naționale Anticorupție, au fost indicate *și alte norme legale ce ar fi fost nesocotite* de inculpații Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, în exercițiul funcției deținute, instanța de apel a constatat că *acestea nu pot fi reținute în aprecierea defectuozității îndeplinirii actelor* ce li se impută, având în vedere că fie nu sunt incidente în cauză prin raportare la acuzațiile formulate prin rechizitoriu sau la situația de fapt rezultată din probe, astfel cum a fost expusă anterior (art. 3 alin. 2 din Legea nr. 1/2000, art. 4 din Titlul VI al Legii nr. 247/2005, art. 5 lit. a, c, d și h, art. 6 lit. e și f, art. 7 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005), fie, deși se referă la aspecte aflate în strânsă legătură cu faptele ce li se reproșează, nu reglementează obligații concrete ce le reveneau acestora în exercitarea atribuțiilor de serviciu, ci chestiuni de ordin general privind organizarea și funcționarea autorității publice în cadrul căreia își desfășurau activitatea, respectiv componența comisiilor locale și a celor județene de stabilire a dreptului de proprietate privată asupra terenurilor (art. 2 alin. 1 lit. a și c, art. 4 alin. 1 lit. a, b și d din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005), modalitatea în care se adoptau hotărârile acestora (art. 8 alin. 2 din același regulament) și procedura de stabilire a dreptului de proprietate, cu referire exclusivă la titularul și conținutul cererii de

reconstituire, precum și la felul înscrisurilor doveditoare anexate acesteia (art. 11 alin. 1, 2 și 3 din regulament).

Astfel, cu referire la prima categorie de norme, s-a observat că, în timp ce acuzațiile aduse inculpaților vizează soluționarea, cu încălcarea legii, a cererii de stabilire a dreptului de proprietate privată formulată de Al României Paul Philippe cu privire la terenul forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, dispozițiile art. 3 alin. 2 din Legea nr. 1/2000 se referă exclusiv la reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor agricole, stabilind o suprafață maximă pentru care se poate dispune restituirea de 50 ha de proprietar deposedat, în timp ce, în privința bunurilor imobile de natura celui ce a format obiectul solicitării de retrocedare în prezenta cauză, respectiv terenurile forestiere, incidente sunt prevederile art. 24 alin. 1 din același act normativ, care nu fixează un asemenea prag, reconstituirea putând fi dispusă pentru diferența dintre suprafața primită prin aplicarea legilor fondului funciar și cea avută în proprietate, aceasta din urmă constituind, de altfel, și limita maximă a suprafeței de teren forestier ce poate fi restituită.

Cu referire la prevederile art. 4 din Titlul VI al Legii nr. 247/2005, s-a constatat că acestea instituie obligația Guvernului de a modifica, într-un anumit termen, Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 1172/2001 (în realitate cel aprobat prin H.G. nr. 890/2005), neavând, deci, nicio legătură cu acuzațiile aduse inculpaților, aceeași concluzie fiind valabilă și în privința dispozițiilor art. 5 lit. a, c, d și h și art. 6 lit. e și f din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, din moment ce faptele reținute în sarcina acestora prin rechizitoriu nu constau, în concret, în încălcarea unor atribuții reglementate de textele respective, ci doar în nerespectarea îndatoririi de a verifica în mod riguros existența, pertinența, verosimilitatea, autenticitatea și concludența actelor doveditoare anexate cererii de reconstituire a dreptului de proprietate, prevăzută de norma de reglementare primară în art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000 și de legislația secundară în art. 5 lit. b, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005.

Totodată, deși în actul de sesizare s-a reținut, în esență, că procesul-verbal din data de 09.03.2006, prin care s-a recunoscut îndreptățirea inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea unei suprafețe de 46,78 ha teren forestier situat în Snagov și s-a aprobat anexa 37, a fost întocmit fără să fi avut loc o ședință a Comisiei locale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor în care să fie analizată cererea de restituire, din probele administrate în cauză nu a rezultat un asemenea aspect, ci, dimpotrivă, că respectiva comisie s-a întrunit, iar la lucrările ei au participat șase membri din opt, printre care și inculpații Mușat Apostol, în calitate de președinte și Dima Niculae, în calitate de secretar, toți exprimându-și votul în sensul soluționării favorabile a solicitării de reconstituire, fapt atestat atât de declarațiile celor doi, cât și de înscrisul original aflat la fila 31 din volumul 16 al dosarului de urmărire penală. Or, în atare situație, nu se poate reține încălcarea prevederilor art. 7 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, din moment ce activitatea comisiei locale s-a desfășurat în conformitate cu acestea, respectiv în plen, în prezența majorității membrilor ei și cu prezența primarului, a cărui participare era obligatorie.

În ce privește textul art. 25 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, s-a constatat că acesta cuprinde norme juridice incomplete/nedeterminate, de trimitere, care pentru elementele de structură care le lipsesc (dispoziția și sancțiunea) fac trimitere la alte acte normative aflate în vigoare (Legea nr. 18/1991, Legea nr. 169/1997 și Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor), astfel încât, din moment ce normele complete, la care se face trimitere, devin suportul juridic al celor incomplete, au fost avute în vedere doar primele dintre acestea în aprecierea defectuozității îndeplinirii atribuțiilor de serviciu, reținându-se, astfel, încălcarea de către inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae a dispozițiilor art. 5 lit. b și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, iar de către inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, a prevederilor art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din același regulament.

În ceea ce privește *cuantumul prejudiciului material cauzat Statului Român* prin comiterea de către inculpații Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și Al României Paul Philippe a acțiunilor frauduloase ce li se rețin în sarcină, Înalta Curte a constatat, în dezacord cu prima instanță, că acesta depășește pragul valoric de 2.000.000 lei stabilit de art.183 Cod penal pentru existența consecințelor deosebit de grave, fiind astfel incidentă varianta agravată a infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit (în forma autoratului și, respectiv, a complicității), prevăzută de art. 297 alin. 1 Cod penal raportat la art. 309 Cod penal și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000.

În acest sens, s-a apreciat că, în mod neîntemeiat, judecătorul fondului a valorificat, pentru a stabili inaplicabilitatea dispozițiilor art.309 Cod penal, concluziile raportului de expertiză în specialitatea evaluare imobiliară, întocmit de expertul Perlik Romeo Alexandru și înregistrat sub nr. 811738/11.06.2018 (filele 168-191 vol. 33 dos. inst. fond, 65-87 vol. 40 dos. inst. fond), în detrimentul tuturor celorlalte mijloace de probă administrate în cauză sub acest aspect, care atestă, fără putință de tăgadă, că valoarea pagubei materiale cauzate de inculpați devansează suma de 2.000.000 lei, ignorând, astfel, faptul că lucrarea de specialitate realizată în etapa cercetării judecătorești nu a răspuns obiectivelor stabilite prin evaluarea tuturor criteriilor pe care trebuia să le aibă în vedere.

S-a constatat, sub acest aspect, că, deși a fost invocată o atare chestiune, expertiza și suplimentul la aceasta nu au analizat incidența dispozițiilor art. 37 alin. 2 lit. b din Legea nr. 46/2008 privind Codul silvic, care prevăd posibilitatea ca, în cazul proprietăților forestiere mai mari de 5 ha, un procent de 5% să fie scos definitiv din fondul forestier și transformat în teren construibil, criteriu care, dacă ar fi fost valorificat corespunzător, ar fi condus, în mod cert, la creșterea considerabilă a valorii imobilului supus evaluării, mai ales dacă se avea în vedere și ipoteza parcelării terenului pentru maximizarea procentului la care se referă textul de lege menționat.

Totodată, având în vedere metoda de evaluare folosită de expert, și anume aceea a comparației directe, acesta ar fi trebuit să se raporteze la comparabile din același areal de dispunere cu imobilul supus estimării și, pe cât posibil, cu aceleași caracteristici ale vegetației forestiere, or, în procesul de analiză efectuat, fără a ține seama de respectivele criterii, dar și de importanța din punct de vedere economic, social și istoric pe care o are Pădurea Snagov (inclusă, parțial, în categoria zonelor naturale protejate prin Legea nr. 5/2000 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național – Secțiunea a III-a – zone protejate), s-au folosit ca etalon de comparație păduri situate în alte județe ale țării, aplicându-se anumite corecții de localizare, aspect ce a fost de natură să influențeze în mod determinant rezultatul expertizei.

Mai mult, expertul nu a avut în vedere informații referitoare la natura și calitatea masei lemnoase existente pe terenurile comparabile alese, situație în care, raportat și la celelalte neajunsuri pe care le prezintă lucrarea întocmită, se poate afirma că, în fapt, nu s-a ținut cont, în mod corespunzător, de prevederile Standardelor Internaționale de Evaluare în ceea ce privește metoda comparației directe pe care acesta a folosit-o pentru realizarea estimării valorii imobilului situat în Pădurea Snagov, ce a făcut obiectul titlurilor de proprietate nr. 243 din 07.08.2007 și nr. 246 din 31.08.2007, rezultatul la care a ajuns neputând fi valorificat în cauză, așa cum, în mod nefondat, a apreciat curtea de apel.

De altfel, faptul că suma stabilită prin raportul de expertiză întocmit în faza judecății nu este una reală, corectă, a fost atestat și de celelalte probe administrate în cauză, a căror analiză coroborată conduce la concluzia certă că valoarea terenului forestier în suprafață de 46,78 ha și, implicit, cuantumul prejudiciului cauzat Statului Român prin retrocedarea nelegală a acestuia depășește pragul de 2.000.000 lei stabilit de art. 183 Cod penal, ceea ce atrage incidența dispozițiilor art. 309 Cod penal privind varianta agravată a infracțiunii de abuz în serviciu comisă în forma specială prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000.

Astfel, a fost avut în vedere, în primul rând, raportul de constatare tehnico-științifică efectuat în cursul urmăririi penale de specialiștii D.N.A., prin care s-a stabilit, folosindu-se metoda comparațiilor relative, sens în care au fost analizate proprietăți comparabile (tranzacții și oferte) localizate în aceeași zonă cu cea în care este amplasat imobilul evaluat și s-a ținut cont de valoarea masei lemnoase aferente acestuia, că valoarea de piață a terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 99.700 m.p. (titlul de proprietate nr. 243/07.08.2007) este de 1.814.323,11 euro, iar a celui în suprafață de 367.000 m.p. (titlul de proprietate nr. 246/31.08.2007) este de 7.709.445,96 euro, deci, în total, de 9.523.769 euro (filele 2-184 vol. 20, vol. 22-25 d.u.p.), ceea ce echivalează cu suma de aproximativ 20 euro/m.p., spre deosebire de rezultatul la care a ajuns expertul judiciar, care a stabilit o valoare situată între 0,48 eurocenți/m.p. (4835 euro/ha) și 0,55 eurocenți/m.p. (5550 euro/m.p.).

De asemenea, cu ocazia percheziției realizate la sediul S.C.A. Țuca, Zbârcea și Asociații, au fost ridicate două rapoarte de expertiză efectuate chiar la solicitarea inculpaților, dintre care unul este anterior încheierii contractului din 01.11.2006 privind cesiunea/transmiterea de drepturi între Al României Paul Philippe și S.C. Reciplia S.R.L., prin care s-au stabilit valori ale terenului

forestier situat în Pădurea Snagov cuprinse între 18.000.000 euro (aproximativ 40 euro/m.p.) și 83.000.000 euro (circa 180 euro/m.p.), deci cu mult mai mari chiar decât cele calculate de specialiștii D.N.A. cu ocazia întocmirii lucrării de specialitate (filele 415-420 vol. 30 d.u.p.). Mai mult, unul dintre aceste rapoarte are în vedere inclusiv ipoteza scoaterii unor suprafețe din fondul forestier național și chiar posibilitatea delimitării terenului în parcele de câte 4000 m.p., tocmai pentru aplicarea procentului de 5% pentru fiecare dintre acestea, în vederea edificării unor construcții.

Deopotrivă, în cuprinsul contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 3512/15.10.2007, încheiat între inculpații Al României Paul Philippe și S.C. Reciplia S.R.L., reprezentată de Truică Remus, s-a prevăzut, cu titlu de preț, pentru terenul ce a făcut obiectul titlurilor de proprietate nr. 243/2007 și nr. 246/2007, suma de 500.000 euro, respectiv 1,0695 euro/m.p., în condițiile în care, ulterior perfectării convenției din 01.11.2006, mai fusese achitat un avans de 4.000.000 euro pentru mai multe imobile, printre care și cel în discuție, care, spre deosebire de celelalte, se afla în fază avansată de retrocedare.

Relevant a fost și antecontractul de vânzare-cumpărare nr. 781 din 30.03.2006 (filele 46-51 vol. 6 dos. ÎCCJ) încheiat între Al României Paul Philippe, în calitate de promitent vânzător, și Truică Ioana Irina, soția inculpatului Truică Remus, în calitate de promitent cumpărător, cu privire la o suprafață de 2 ha teren forestier situat în Snagov, în corpul de pădure „Fundul Sacului”, amenajamentul silvic 163C, pentru care s-a prevăzut un preț de 300.000 de euro, și anume 15 euro/m.p., sumă care, conform declarației date de cel din urmă în fața instanței de apel, a fost una reală și s-a plătit efectiv (filele 141-144 vol. 7 dos. ÎCCJ). În plus, prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 4144 din 05.12.2007, soții Truică au cumpărat de la S.C. Reciplia S.R.L. o suprafață totală de 23.300 m.p. din același teren cu vegetație forestieră, contra sumei de 278.580 euro, adică aproximativ 12 euro/m.p. (filele 46-48 vol. 20 d.u.p.).

De asemenea, terenul forestier în suprafață de 10.000 m.p. situat în comuna Snagov, achiziționat de numitul Vladimir Mihai Vasilescu de la S.C. Reciplia S.R.L. prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 2439/13.08.2008 a fost, ulterior, ipotecat în favoarea B.R.D. - Groupe Societe Generale S.A., pentru garantarea unui credit, conform contractului de ipotecă autentificat sub nr. 1102/20.08.2008, fiind evaluat prin raportul nr. 554 din 18.08.2008 întocmit de S.C. Preciss Consulting S.R.L. la valoarea de 3.400.000 euro, ceea ce reprezintă chiar 340 euro/m.p. (filele 71-77 vol. 20 d.u.p.).

De altfel, din depoziția martorei Alexandroiu Mihaela Irina, proprietara unei agenții imobiliare, reiese că, la momentul comiterii faptelor, suprafețele de teren forestier din Pădurea Snagov se tranzacționau la prețul de 50-100 euro/m.p. (depoziția din 18.06.2020, filele 161-167 vol. 6 dos. ÎCCJ), în același sens fiind și declarațiile martorului Dimofte Radu, investitor în domeniul imobiliar, care a indicat suma de 100 euro/m.p. pentru achiziționarea/înstrăinarea unui astfel de bun imobil la nivelul anului 2008 (depoziția din 05.05.2017).

Toate aceste mijloace de probă, neavute în vedere de judecătorul fondului, dar și aspectele evidențiate în debutul analizei, au demonstrat modalitatea

deficitară în care a fost elaborat, în faza de judecată, raportul de expertiză tehnică în specialitatea evaluare imobiliară și, implicit, caracterul nereal al valorii terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Snagov, ce a fost stabilită de expertul desemnat de instanță, Înalta Curte apreciind că estimarea corectă în această privință este cea realizată prin raportul de constatare tehnico-științifică din 17.02.2016 întocmit în faza de urmărire penală, ale cărui observații și analize justifică întru-totul concluzia la care acesta a ajuns.

În acest context, instanța de apel a arătat că, asemenea rapoartelor de expertiză, și cele de constatare constituie mijloace de probă potrivit art. 97 alin. 2 lit. e Cod procedură penală, dar și faptul că, în conformitate cu dispozițiile art. 103 alin. 1 din același cod, probele nu au o valoare dinainte stabilită, ci sunt apreciate de organul judiciar în urma examinării tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului, aceasta însemnând că nu există probe cu valoare preferențială, inclusiv din perspectiva etapei procesuale în care au fost obținute.

Prin urmare, probele administrate în cursul urmăririi penale, a căror legalitate a fost constatată în faza camerei preliminare, sunt avute în vedere în egală măsură la aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei ca și cele obținute în etapa cercetării judecătorești.

În privința raportului de expertiză, acesta nu are preeminență față de raportul de constatare tehnico-științifică, așa cum în mod eronat a apreciat instanța de fond, chiar și în situația în care, cum este cazul în speță, cel din urmă a fost întocmit de specialiști încadrați potrivit art. 6 din O.U.G. nr. 43/2002 în cadrul parchetului care a efectuat urmărirea penală.

În consecință, împrejurarea că, în faza nepublică a procesului, a fost întocmit un raport de constatare tehnico-științifică, nu atrage după sine obligativitatea efectuării unei/unor expertize în etapa judecății, după cum concluziile raportului de constatare nu pot fi puse automat sub semnul îndoielii doar prin prisma faptului că specialistul/specialiștii care l-a/l-au elaborat își desfășoară activitatea, în condițiile legii, în cadrul parchetului care a instrumentat cauza, în condițiile în care nu există o subordonare din punct de vedere profesional față de procuror, iar acesta/aceștia au o pregătire corespunzătoare domeniului în care s-a dispus întocmirea lucrării de specialitate, cum este cazul și în speța de față.

Prin urmare, valorificând, pentru toate considerentele anterior expuse, concluziile raportului de constatare tehnico-științifică întocmit de specialiștii D.N.A. în cursul urmăririi penale, în detrimentul raportului de expertiză efectuat în etapa judecății, ale cărui concluzii sunt contrazise de întreg materialul probator administrat în cauză, astfel cum a fost analizat mai sus, Înalta Curte a constatat că valoarea prejudiciului cauzat Statului Român prin restituirea, cu încălcarea dispozițiilor legale incidente în materie, a terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, este în sumă de 9.523.769 euro, așadar superior pragului instituit de art. 183 Cod penal, fiind incidente dispozițiile art. 309 Cod penal privind varianta agravată a infracțiunii de abuz în serviciu comisă în forma specială prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000.

Ca atare, constatând, în acord cu susținerile Ministerului Public și ale apelantei părți civile Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, că în mod greșit

prima instanță a dispus, prin sentința penală atacată, schimbarea încadrării juridice a faptelor de abuz în serviciu reținute prin rechizitoriu în sarcina inculpaților în legătură cu retrocedarea terenului în suprafață de 46,78 ha aflat în comuna Snagov, în sensul neaplicării textului art. 309 Cod penal, Înalta Curte, în urma rejudecării cauzei după desființarea sub acest aspect a hotărârii, în conformitate cu prevederile art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, a înlăturat respectiva dispoziție, încadrarea juridică corectă a acestor fapte fiind cea prevăzută de art. 297 alin. 1 Cod penal raportat la art. 309 Cod penal și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 (cu reținerea autoratului sau, după caz, a complicității).

De asemenea, reținând, pentru toate motivele prezentate, că cele două căi de atac promovate, de procuror și de partea civilă Romsilva, sunt fondate și în privința greșitei achitări a inculpaților Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și Al României Paul Philippe pentru faptele comise în legătură cu reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenului cu vegetație forestieră situat în Pădurea Snagov, a desființat sentința primei instanțe și sub acest aspect și procedând, în temeiul aceloraşi dispoziții procesual penale, la rejudecarea cauzei, a dispus condamnarea acestora după cum urmează:

- *inculpatul Mușat Apostol*, pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 297 alin. 1 Cod penal raportat la art. 309 Cod penal și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, constând în aprobarea, prin procesul-verbal din 09.03.2006 (înregistrat sub nr. 3719 din 10.03.2006) și, ulterior, semnarea de către acesta, în calitate de președinte al Comisiei locale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, cu încălcarea dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 5 lit. b) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, a anexei 37 (înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006), prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele doveditoare depuse la dosarul administrativ nu atestau calitatea acestuia de persoană îndreptățită la retrocedare, fapte ce au avut ca urmare cauzarea unui prejudiciu Statului Român în cuantum de 9.523.769 euro (reprezentând valoarea bunului imobil retrocedat), sumă ce constituie, totodată, un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul Philippe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și membrii grupului infracțional organizat;

- *inculpatul Dima Niculae*, pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 297 alin. 1 Cod penal raportat la art. 309 Cod penal și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, constând în aprobarea, prin procesul-verbal din 09.03.2006 (înregistrat sub nr. 3719 din 10.03.2006) și, ulterior, semnarea de către acesta, în calitate de secretar al Comisiei locale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, cu încălcarea dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 5 lit. b) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, a

anexei 37 (înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006), prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele doveditoare depuse la dosarul administrativ nu atestau calitatea acestuia de persoană îndreptățită la retrocedare, fapte ce au avut ca urmare cauzarea unui prejudiciu Statului Român în cuantum de 9.523.769 euro (reprezentând valoarea bunului imobil retrocedat), sumă ce constituie, totodată, un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul Philippe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și membrii grupului infracțional organizat;

- *inculpatul Jecu Nicolae*, pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 297 alin. 1 Cod penal raportat la art. 309 Cod penal și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, constând în aceea că, în calitate de prefect al județului Ilfov și președinte al Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, cu încălcarea dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, a aprobat în comisie, prin hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006, validarea anexei 37 întocmită de Comisia locală Snagov și înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006, prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele doveditoare depuse la dosarul administrativ nu atestau calitatea acestuia de persoană îndreptățită la retrocedare, iar la data de 02.03.2007, a adoptat, în aceleași condiții, hotărârea nr. 661, prin care, asemenea primei decizii, s-a menținut dispoziția de înscriere a solicitantului în anexa 37 cu privire la terenul forestier menționat, așa cum dispusese Comisia locală Snagov, însă doar pentru suprafața de 36,78 ha (în loc de 46,78 ha), pentru ca, ulterior, deși instituția pe care o conducea fusese notificată în legătură cu existența Deciziunii nr. 1 din 26.11.1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție și deși cunoștea faptul că hotărârile de restituire fuseseră adoptate cu încălcarea normelor legale incidente în materia reconstituirii dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, să emită titlurile de proprietate nr. 243 din 07.08.2007 și nr. 246 din 31.08.2007 pe numele inculpatului Al României Paul Philippe, în calitate de moștenitor al fostului rege Carol al II-lea, fapte ce au avut ca urmare cauzarea unui prejudiciu Statului Român în cuantum de 9.523.769 euro (reprezentând valoarea bunului imobil retrocedat), sumă ce constituie, totodată, un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul Philippe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și membrii grupului infracțional organizat;

- *inculpata Popa Caterina*, pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 297 alin. 1 Cod penal raportat la art. 309 Cod penal și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, constând în aceea că, în calitate de secretar al Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, cu încălcarea dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin

H.G. nr. 890/2005, a aprobat în comisie, prin hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006, pe care a și iscălit-o, validarea anexei 37 întocmită de Comisia locală Snagov și înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006, prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele doveditoare depuse la dosarul administrativ nu atestau calitatea acestuia de persoană îndreptățită la retrocedare, iar ulterior, a adoptat și semnat, în aceleași condiții, hotărârea nr. 661 din 02.03.2007, prin care, asemenea primei decizii, s-a menținut dispoziția de înscriere a solicitantului în anexa 37 cu privire la terenul forestier menționat, așa cum dispusese Comisia locală Snagov, însă doar pentru suprafața de 36,78 ha (în loc de 46,78 ha), fapte ce au avut ca urmare cauzarea unui prejudiciu Statului Român în cuantum de 9.523.769 euro (reprezentând valoarea bunului imobil retrocedat), sumă ce constituie, totodată, un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul Philippe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și membrii grupului infracțional organizat;

- *inculpatul Olteanu Gheorghe*, pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 297 alin. 1 Cod penal raportat la art. 309 Cod penal și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, constând în aceea că, în calitate de membru al Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, cu încălcarea dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, a aprobat în comisie, prin hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006 (ale cărei constatări și dispoziții au fost preluate, ulterior, în cuprinsul hotărârii nr. 661 din 02.03.2007, dar numai cu privire la suprafața de 36,78 ha), validarea anexei 37 întocmită de Comisia locală Snagov și înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006, prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele doveditoare depuse la dosarul administrativ nu atestau calitatea acestuia de persoană îndreptățită la retrocedare, faptă ce a avut ca urmare cauzarea unui prejudiciu Statului Român în cuantum de 9.523.769 euro (reprezentând valoarea bunului imobil retrocedat), sumă ce constituie, totodată, un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul Philippe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și membrii grupului infracțional organizat;

- *inculpatul Delcea Valentin*, pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 297 alin. 1 Cod penal raportat la art. 309 Cod penal și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, constând în aceea că, în calitate de membru al Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, cu încălcarea dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, a aprobat în comisie, prin hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006 (ale cărei constatări și dispoziții au fost preluate, ulterior, în cuprinsul hotărârii nr. 661 din 02.03.2007, dar numai cu privire la suprafața de 36,78 ha), pe care a

și semnat-o, validarea anexei 37 întocmită de Comisia locală Snagov și înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006, prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele doveditoare depuse la dosarul administrativ nu atestau calitatea acestuia de persoană îndreptățită la retrocedare, fapte ce au avut ca urmare cauzarea unui prejudiciu Statului Român în cuantum de 9.523.769 euro (reprezentând valoarea bunului imobil retrocedat), sumă ce constituie, totodată, un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul Philippe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și membrii grupului infracțional organizat;

- *inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela*, pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, art. 309 Cod penal și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, constând în aceea că, în perioada septembrie 2005 - iulie 2006, în baza înțelegerii stabilite cu inculpatul Al României Paul Philippe, deși cunoștea că acesta nu este îndreptățit la retrocedare nici din perspectiva dreptului de proprietate al autorului invocat (fostul Rege Carol al II-lea) asupra bunului revendicat și a preluării lui abuzive de către Statul Român și nici din perspectiva calității sale de moștenitor legal sau testamentar al celui din urmă, aspecte care, de altfel, nu erau dovedite nici de înscrisurile depuse la dosarul administrativ, a efectuat demersurile detaliate anterior în considerentele hotărârii, prin care a înlesnit adoptarea de către membrii Comisiei comunale Snagov și ai Comisiei județene Ilfov de fond funciar, inculpați în cauză, cu încălcarea dispozițiilor din legislația primară și secundară sus-menționate, a deciziilor de aprobare (în baza procesului-verbal din 09.03.2006) și, respectiv, de validare (prin hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006, înlocuită, apoi, cu hotărârea nr. 661 din 02.03.2007) a anexei 37, prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele atașate cererii de restituire nu atestau calitatea acestuia de persoană îndrituită la retrocedare, fapte ce au avut ca urmare cauzarea unui prejudiciu Statului Român în cuantum de 9.523.769 euro (reprezentând valoarea bunului imobil restituit), sumă ce constituie, totodată, un folos necuvenit pentru acuzată, pentru coinculpat, dar și pentru membrii grupului infracțional organizat;

- *inculpatul Al României Paul Philippe*, pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 26 Cod penal (1969) raportat la art. 248, art. 248^1 Cod penal (1969) și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, constând în aceea că, în perioada septembrie 2005 - iulie 2006, în baza înțelegerii stabilite cu inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, deși cunoștea că nu este îndreptățit la retrocedare nici din perspectiva dreptului de proprietate al autorului invocat (fostul Rege Carol al II-lea) asupra bunului revendicat și a preluării lui abuzive de către Statul Român și nici din perspectiva calității sale de moștenitor

legal sau testamentar al celui din urmă, aspecte care, de altfel, nu erau dovedite nici de înscrisurile depuse la dosarul administrativ, a efectuat demersurile detaliate anterior în considerentele hotărârii, prin care a înlesnit adoptarea de către membrii Comisiei comunale Snagov și ai Comisiei județene Ilfov de fond funciar, inculpați în cauză, cu încălcarea dispozițiilor din legislația primară și secundară sus-menționate, a deciziilor de aprobare (în baza procesului-verbal din 09.03.2006) și, respectiv, de validare (prin hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006, înlocuită, apoi, cu hotărârea nr. 661 din 02.03.2007) a anexei 37, prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către acesta a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele atașate cererii de restituire nu atestau calitatea lui de persoană îndrituită la retrocedare, fapte ce au avut ca urmare cauzarea unui prejudiciu Statului Român în cuantum de 9.523.769 euro (reprezentând valoarea bunului imobil restituit), sumă ce constituie, totodată, un folos necuvenit pentru acuzat, pentru coinculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, dar și pentru membrii grupului infracțional organizat.

Fiind o infracţiune de rezultat, abuzul în serviciu cu consecinţe deosebit de grave, în forma specială prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, se consumă în momentul producerii rezultatului descris în norma de incriminare, constând în cauzarea unei pagube persoanei fizice sau persoanei juridice şi, corelativ, în obţinerea pentru sine sau pentru altul a unui folos necuvenit.

În cauză, astfel cum s-a arătat, urmarea socialmente periculoasă s-a realizat la momentul trecerii frauduloase a terenului forestier în suprafaţă de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov din proprietatea Statului Român în patrimoniul inculpatului Al României Paul Philippe, operaţiune finalizată în 31.08.2007, odată cu emiterea titlului de proprietate nr. 246, dată de la care începe să curgă termenul general de prescripţie a răspunderii penale de 10 ani, prevăzut de art. 154 alin. 1 lit. b Cod penal şi art. 122 alin. 1 lit. b Cod penal (1969). Ca atare, acesta nu era împlinit la data la care procurorul a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale faţă de inculpaţi (1.03.2016).

În ce privește termenul special de prescripţie a răspunderii penale prevăzut de art. 124 Cod penal (1969) şi art. 155 alin. 4 Cod penal, acesta s-ar fi împlinit în 31.08.2022, iar conform legii penale în vigoare, în 31.08.2027, aşadar ulterior soluţionării definitive a prezentei cauze.

1.2.e). În ceea ce privește *soluția de achitare* a **inculpatului Chiriac Theodor**, dispusă de curtea de apel, în temeiul dispozițiilor art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 Cod penal (1969), cu aplicarea art. 5 Cod penal, Înalta Curte a constatat, contrar susținerilor Ministerului Public și ale apelantei părți civile Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, că aceasta *este întemeiată*, însă pentru alte considerente decât cele avute în vedere de judecătorul fondului.

Astfel, s-a observat că, prin actul de sesizare, s-a dispus trimiterea în judecată a acestui inculpat pentru faptul că, în calitate de director tehnic al Direcției Silvice București, la cererea lui Truică Remus și având drept justificare

notificările depuse de Roșu Robert Mihăiță pentru punerea în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe asupra terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, a semnat, în numele directorului instituției în cadrul căreia își desfășura activitatea, adresele nr. 2850 din 26.06.2007 și nr. 3096 din 14.08.2007 (menționată eronat ca fiind din 15.08.2007), prin care a solicitat Ocolului Silvic Snagov punerea în posesie a celui din urmă cu terenul menționat, deși avea cunoștință despre existența Deciziunii nr. 1 din 26.11.1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție și, implicit, despre împrejurarea că acesta nu era îndreptățit la restituire și că, anterior, Direcția Silvică București se opusese constant unui asemenea demers.

Prin adresa nr. 784/III-13/2016 din 22.07.2016 a Direcției Naționale Anticorupție au fost indicate dispozițiile legale ce se pretinde că ar fi fost încălcate de inculpatul Chiriac Theodor în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, respectiv cele ale art. 10, art. 11, art. 16 și art. 54 din Legea nr. 26/1996, art. 11 alin. 1 și alin. 2 din Legea nr. 213/1998, art. 6 lit. A, prima liniuță și art. 9 alin. 1 și 2 din H.G. nr. 1105/2003.

Analizându-se, însă, conținutul textelor legale invocate, prin raportare la exigențele stabilite prin Deciziile nr. 405/15.06.2016 și nr. 392/06.06.2017 ale Curții Constituționale, s-a constatat că acestea reglementează doar principii și aspecte de ordin general cu privire la regimul juridic al bunurilor din domeniul public (art. 11 alin. 1 și alin. 2 din Legea nr. 213/1998), la administrarea (art. 10 Legea nr. 26/1996), gospodărirea (art. 16 din aceeași lege) și asigurarea integrității și dezvoltării fondului forestier proprietatea publică a statului (art. 54 din aceeași lege), la modul de funcționare și organizare a Regiei Naționale a Pădurilor – Romsilva (art. 11 din aceeași lege), la atribuțiile principale ce revin respectivei autorități (art. 6 lit. A, prima liniuță din Regulamentul privind organizarea și funcționarea Regiei Naționale a Pădurilor – Romsilva, ce constituie anexă la H.G. nr. 1105/2003), precum și la structura organizatorică a unităților fără personalitate juridică din subordinea acesteia (art. 9 alin. 1 și 2 din același regulament), fără a institui, însă, obligații concrete ce ar fi revenit directorului tehnic sau, după caz, directorului Direcției Silvice București în exercitarea funcției deținute, astfel încât, având o aplicabilitate extrem de generală, nu pot fi avute în vedere la aprecierea defectuozității în îndeplinirea actelor imputate inculpatului, ca element de tipicitate al infracțiunii de abuz în serviciu.

De altfel, așa cum stipulează art. 9 alin. 2 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea Romsilva, ce constituie anexă la H.G. nr. 1105/2003, atribuțiile directorului și directorului tehnic ai direcțiilor silvice sunt stabilite prin regulament aprobat de Consiliul de administrație al Regiei Naționale a Pădurilor, astfel încât, fiind prevăzute doar în acte de reglementare secundară, eventuala nesocotire a acestora nu ar putea caracteriza, sub aspectul laturii obiective, infracțiunea de abuz în serviciu reținută în sarcina inculpatului, în condițiile în care comportamentul interzis care conduce la îndeplinirea în mod defectuos a unui act de serviciu trebuie impus prin legislația primară.

Mai mult, parchetul nu a făcut referire, în adresa nr. 784/III-13/2016 din 22.07.2016, la asemenea dispoziții din cuprinsul unor acte infralegale, dar nici la alte prevederi din legislația primară ce reglementează îndatoririle ce revin

reprezentanților autorităților publice cu competențe în domeniul punerii în posesie a terenurilor în privința cărora s-a dispus reconstituirea dreptului de proprietate privată, complinirea unei atare omisiuni neputând fi realizată de instanță întrucât ar contraveni principiului separării funcțiilor judiciare și ar aduce atingere, în egală măsură, dreptului la apărare al inculpatului, în condițiile în care limitele și obiectul judecății stabilite prin rechizitoriu sunt supuse controlului de legalitate în faza camerei preliminare, fiind exclusă extinderea ulterioară a acestora în etapa judecății și, cu atât mai puțin, cu ocazia pronunțării deciziei date în apel.

Ca atare, s-a observat că, deși materialul probator administrat în cauză, ce a fost analizat, pe larg, cu ocazia prezentării situației factuale, confirmă comiterea de către inculpatul Chiriac Theodor a faptelor ce i-au fost reținute în sarcină, acestea nu îndeplinesc condițiile de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu sub aspectul cerinței esențiale atașată elementului material al laturii obiective, neputându-se stabili, în condițiile date, astfel cum au fost expuse anterior, că emiterea adreselor nr. 2850 din 26.06.2007 și nr. 3096 din 14.08.2007 (menționată eronat ca fiind din 15.08.2007) s-a realizat de către acuzat în mod defectuos, în accepțiunea dată acestei sintagme prin Deciziile Curții Constituționale nr. 405/15.06.2016 și nr. 392/06.06.2017.

Așadar, constatând că este incidentă cauza de stingere a acțiunii penale prevăzută de art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, însă doar pentru motivele arătate anterior, profund diferite de cele reținute în cuprinsul sentinței penale atacate, Înalta Curte a menținut soluția dată sub aspectul acestei infracțiuni de prima instanță, considerând că solicitarea de condamnare a inculpatului Chiriac Theodor formulată, în căile de atac, de către Ministerul Public și de apelanta parte civilă Regia Națională a Pădurilor – Romsilva este nefondată.

În mod similar, s-a constatat că, în sarcina **inculpatului Mușat Apostol**, s-a reținut, prin rechizitoriu, circumscris infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 297 alin. 1 Cod penal raportat la art. 309 Cod penal și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, și împrejurarea că, pe parcursul anului 2007, acesta, la cererea lui Truică Remus, deși cunoștea că inculpatul Al României Paul Philippe nu este persoană îndreptățită la restituire, a susținut punerea lui în posesie asupra terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, sens în care a păstrat legătura cu reprezentanții celui din urmă și a mediat întâlniri între funcționarii publici și Truică Remus.

Deși faptele imputate au fost dovedite de ansamblul probator al cauzei, ce a fost prezentat, în detaliu, în secțiunea dedicată expunerii situației de fapt, *acestea nu au putut fi reținute în conținutul constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu pentru care s-a dispus condamnarea inculpatului*, din moment ce nu s-a stabilit că au fost îndeplinite în mod defectuos, respectiv cu încălcarea legii, așa cum s-a statuat prin Deciziile nr. 405/15.06.2016 și nr. 392/06.06.2017 ale Curții Constituționale, prevederile legale indicate de Direcția Națională Anticorupție, în cuprinsul adresei nr. 784/III-13/2016 din 22.07.2016, nereglementând obligații ce revin funcționarilor publici cu ocazia activității de punere în posesie asupra terenurilor în privința cărora s-a stabilit dreptul de proprietate privată în

una din ipotezele prevăzute de legile speciale în materie, ci fie îndatoriri instituite pentru membrii comisiei locale de fond funciar pe parcursul derulării procedurii de reconstituire (art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 5 lit. a, b, c, d și h și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005), fie reguli de ordin general privind organizarea și funcționarea respectivei autorități publice, cum ar fi componența acesteia (art. 2 alin. 1 lit. a din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005), modalitatea în care se adoptau hotărârile (art. 7 alin. 1 și art. 8 alin. 2 din același regulament) și procedura de stabilire a dreptului de proprietate, cu referire exclusivă la titularul și conținutul cererii de retrocedare, precum și la felul înscrisurilor doveditoare anexate acesteia (art. 11 alin. 1, 2 și 3 din regulament), fie aspecte care nu au vreo legătură cu stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere (art. 3 alin. 2 din Legea nr. 1/2000, care se referă exclusiv la reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor agricole; art. 4 din Titlul VI al Legii nr. 247/2005, care instituie obligația Guvernului de a modifica, într-un anumit termen, Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 1172/2001). Mai mult, așa cum deja s-a arătat, textul art. 25 alin. 1 din Legea nr. 1/2000 cuprinde norme juridice incomplete, de trimitere, care pentru elementele de structură care le lipsesc (dispoziția și sancțiunea) fac trimitere la alte acte normative aflate în vigoare (Legea nr. 18/1991, Legea nr. 169/1997 și Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor), or, nefiind indicate de parchet dispoziții ale acestor din urmă acte normative care să instituie în sarcina funcționarilor publici obligații pe parcursul procedurii de punere în posesie asupra terenurilor forestiere retrocedate, lipsește însuși suportul juridic al normelor incomplete, nefiind, astfel, posibilă raportarea acțiunilor inculpatului la un anume comportament interzis de lege.

Prin urmare, dispozițiile legale invocate de Ministerul Public în cuprinsul adresei nr. 784/III-13/2016 din 22.07.2016 nu au putut fi reținute în aprecierea defectuozității îndeplinirii de către inculpatul Mușat Apostol a actelor comise pe parcursul punerii în posesie a solicitantului Al României Paul Philippe cu privire la suprafața de 46,78 ha teren forestier situat în Pădurea Snagov, motiv pentru care, nefiind întrunit în privința lor unul din elementele de tipicitate obiectivă instituit de norma de incriminare, acestea nu au fost reținute, contrar susținerilor Ministerului Public și ale apelantei părţi civile Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, în conținutul constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu, faptele circumscrise acesteia limitându-se, exclusiv, la cele realizate de acuzat în procedura de stabilire, prin reconstituire, a dreptului de proprietate privată asupra terenului forestier menționat, în calitate de președinte al Comisiei locale Snagov de fond funciar, astfel cum acestea au fost descrise, pe larg, în considerentele deciziei și prezentate sintetic cu ocazia realizării încadrării juridice.

Așa cum s-a menționat și anterior, în actuala configurație a infracțiunii de abuz în serviciu, indicarea textelor legale presupus încălcate de persoana trimisă în judecată face parte din însăși învinuirea formulată împotriva sa, reprezentând cauza acesteia, astfel încât nu este permis instanței de judecată să se subroge

procurorului în activitatea de stabilire a acuzației penale sub toate aspectele de fapt și de drept, în sensul identificării acelor prevederi din actele normative cu putere de lege a căror nesocotire ar putea să contureze elementele de tipicitate ale respectivei infracțiuni, căci, în caz contrar, s-ar aduce atingere nu doar principiului separării funcțiilor judiciare, consacrat în art. 3 Cod procedură penală, ci și dreptului la apărare al inculpatului, care, încă de la momentul începerii judecății, trebuie să cunoască într-o manieră precisă și detaliată faptele ce îi sunt imputate prin actul de sesizare, pentru a avea posibilitatea de a aduce toate argumentele în dovedirea nevinovăției sale.

În ceea ce privește *soluțiile de achitare* a **inculpaților Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță**, dispuse de prima instanță, în temeiul dispozițiilor art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 26 Cod penal (1969) raportat la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 și art. 248 Cod penal (1969), cu aplicarea art. 5 Cod penal și, respectiv, pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 și art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, Înalta Curte a constatat, contrar susținerilor Ministerului Public și ale apelantei părți civile Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, că acestea sunt întemeiate, însă pentru alte considerente decât cele avute în vedere de judecătorul fondului.

Astfel, s-a observat că, prin actul de sesizare, inculpatul Truică Remus a fost trimis în judecată pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu, reținându-se, în esență, că, în cursul anului 2007, urmărind realizarea scopului grupului infracțional organizat, a acționat pentru a-i ajuta pe funcționarii publici cu atribuții în privința punerii în posesie a solicitantului Al României Paul Philippe asupra imobilului retrocedat, respectiv pe inculpații Mușat Apostol și Chiriac Theodor, prin prezentarea sa la sediul Primăriei Snagov, prin convingerea lor că demersul realizat nu va avea consecințe negative dată fiind influența sa politică și prin oferirea de foloase necuvenite, determinându-i, astfel, pe aceștia să realizeze punerea în posesie, la data de 26.06.2007, cu suprafața de 10 ha teren în zona „Fundul Sacului” și în 15.08.2007, cu restul de 36,78 ha în Pădurea Snagov, deși cunoștea faptul că Al României Paul Philippe nu avea vreun drept asupra bunului imobil efectiv restituit, fapte prin care a urmărit și a obținut pentru sine și pentru alții foloase necuvenite, cu consecința prejudicierii Statului Român.

Deopotrivă, pentru aceeași infracțiune de abuz în serviciu, în forma complicității, a fost deferit instanței și inculpatul Roșu Robert Mihăiță, în sarcina căruia s-a reținut, în esență, că, în calitate de avocat al S.C. Reciplia S.R.L., urmare a înțelegerii lui Truică Remus cu Chiriac Theodor și pentru a-l ajuta pe acesta să aibă justificarea pentru a ordona punerea în posesie în locul directorului Direcției Silvice București, cunoscând opoziția constantă a celui de urmă la retrocedarea pădurii, a făcut demersuri pentru punerea în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe cu suprafața de 46,78 ha teren forestier situat în Snagov, semnând și depunând, în cursul anului 2007, cereri și notificări la Direcția Silvică București, amenințând cu acțiuni pentru angajarea răspunderii

persoanelor vinovate și plata de către acestea de despăgubiri bănești ca urmare a comportamentului „abuziv” al R.N.P. – Romsilva și solicitând directorului „să intervină și să remedieze” situația, cu toate că știa că solicitantul nu avea calitatea de persoană îndreptățită, acțiuni urmate de emiterea de către Chiriac Theodor a celor două adrese pentru punerea în posesie și de predarea efectivă a terenului în discuție în prezența avocatului Ene Mihail, din cadrul S.C.A. Țuca, Zbârcea și Asociații, care l-a reprezentat pe Al României Paul Philippe, cu consecința prejudicierii Statului Român și a obținerii unui folos necuvenit pentru sine și pentru alții.

Potrivit definiției legale dată complicelui, identică în cele două codificări penale generale succesive (art. 26 Cod penal din 1969 și art. 48 Cod penal), acesta este persoana care, cu intenție, înlesnește sau ajută în orice mod la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, precum și persoana care promite, înainte sau în timpul comiterii ei, că va tăinui bunurile provenite din aceasta sau că va favoriza pe făptuitor, chiar dacă după săvârșirea faptei promisiunea nu este îndeplinită.

Astfel, așa cum prevăd dispozițiile art. 26 Cod penal (1969), dar și cele ale art. 48 Cod penal, determinantă pentru existența acestei forme secundare de participație este săvârșirea nemijlocită de către autor a faptei incriminate (în forma consumată sau a tentativei pedepsibile), aspect care atribuie și complicității sens juridico-penal, în lipsa unui asemenea act de executare activitatea complicelui rămânând fără semnificație penală. Sub acest aspect, s-a menționat că activitatea complicelui, alăturându-se celei prin care autorul realizează acțiunea ce formează elementul material al infracțiunii, se angrenează, în mod firesc, în antecedența cauzală a faptei prevăzute de legea penală, ceea ce imprimă caracterul de realitate unică a acestei fapte, realizată prin contribuția participantului. Ca atare, fără activitatea autorului de comitere a faptei incriminate, nici acțiunile complicelui nu dobândesc specificul unor acte de participație, rămânând fără relevanță din punct de vedere penal.

Or, în cauză, așa cum s-a arătat anterior, inculpații Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță au fost trimiși în judecată pentru acte de complicitate la acțiunile ce au fost săvârșite, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, de inculpatul Chiriac Theodor în legătură cu emiterea adreselor nr. 2850 din 26.06.2007 și nr. 3096 din 14.08.2007 ale Direcției Silvice București, iar primul dintre aceștia și pentru sprijinirea inculpatului Mușat Apostol pe parcursul procedurii de punere în posesie a solicitantului Al României Paul Philippe asupra terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, însă, pentru motivele expuse mai sus, faptele pentru care au fost trimiși în judecată cei doi autori (inculpații Chiriac Theodor și Mușat Apostol) nu îndeplinesc cerințele de tipicitate obiectivă ale infracțiunii de abuz în serviciu, situație în care nici activitatea de sprijinire imputată inculpaților Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță nu poate avea caracter penal, nefiind îndeplinită condiția de bază, esențială, pentru reținerea acestei forme de participație penală.

Prin urmare, s-a observat că, deși materialul probator administrat în cauză confirmă comiterea de către inculpații Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță a faptelor ce le-au fost reținute în sarcină, însă doar în limita arătată cu ocazia expunerii situației factuale reținute de instanța de apel, acestea nu întrunesc

elementele de tipicitate ale complicității la infracțiunea de abuz în serviciu, sub aspectul laturii obiective, din moment ce activitatea imputată autorilor excedează sfera ilicitului penal, context în care nici acțiunile complicilor nu pot prezenta caracteristicile unor acte de participație penală, rămânând fără nicio semnificație sub acest aspect.

Așadar, constatând că este incidentă cauza de stingere a acțiunii penale prevăzută de art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, însă numai pentru motivele arătate anterior, esențialmente diferite de cele reținute în cuprinsul sentinței penale apelate, Înalta Curte a menținut soluția dată de prima instanță sub aspectul complicității la infracțiunea de abuz în serviciu pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță, considerând că solicitarea de condamnare a acestora pentru respectiva infracțiune, ce a fost formulată, în căile de atac, de către Ministerul Public și de apelanta parte civilă Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, este nefondată.

Instanța de control judiciar a menținut soluțiile de achitare a inculpaților Chiriac Theodor, Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță pentru infracțiunea de abuz în serviciu (în forma autoratului și, respectiv, a complicității) în încadrarea juridică reținută de judecătorul fondului, înlăturarea în apel a măsurii de schimbare a calificării în drept a faptelor dispusă de acesta nefiind de natură să producă vreo consecință concretă în privința situației juridice a celor trei inculpați, astfel încât să impună desființarea și sub acest aspect a hotărârii apelate.

În mod similar, având în vedere că acțiunile inculpatului Mușat Apostol comise pe parcursul procedurii de punere în posesie cu privire la terenul în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov nu se circumscriu, pentru motivele arătate anterior, laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu pentru care s-a dispus condamnarea acestuia, nici în conținutul constitutiv al complicității la aceeași infracțiune, reținută în sarcina inculpaților **Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și Al României Paul Philippe**, nu pot fi incluse actele de sprijinire directă a autorului ce ar fi fost realizate de cei doi cu prilejul desfășurării respectivei proceduri, după cum, în privința celui din urmă, nu pot fi subsumate complicității mediate demersurile realizate, tot în etapa punerii în posesie, prin intermediul inculpaților Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță, de vreme ce faptele imputate acestora nu prezintă specificul unor acte de participație penală și nu au nicio relevanță sub acest aspect, așa cum deja s-a menționat.

V.2. Cu privire la criticile formulate de inculpații Chiriac Theodor, Truică Remus și Igantenko (fostă Păvăloiu) Nela referitoare la infracțiunile de spălare a banilor:

2.1. Analizând criticile formulate de **apelantul inculpat Chiriac Theodor** în legătură cu soluția de condamnare dispusă în privința sa sub aspectul participației improprii la infracțiunea de spălare a banilor, Înalta Curte a constatat că acestea nu sunt fondate, prima instanță realizând o analiză corespunzătoare a mijloacelor de probă administrate în cauză, pe baza căreia a apreciat, în mod justificat, că acțiunile reținute în sarcina acestuia există și au fost comise de acuzat, iar cele circumscrise încheierii contractului de vânzare-cumpărare nr. 1484 din 01.04.2008 întrunesc toate elementele de tipicitate ale

infracțiunii prevăzute de art. 31 alin. 2 Cod penal (1969) raportat la art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Astfel, pentru a solicita, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a Cod procedură penală, achitarea sa sub aspectul respectivei infracțiuni, apelantul a susținut, în esență, că în cauză nu s-a dovedit că terenul în suprafață de 1000 m.p., ce a făcut obiectul contractelor nr. 517 din 20.02.2008 și nr. 1484 din 01.04.2008, provine din comiterea infracțiunii de luare de mită, neexistând la dosar probe care să ateste un asemenea lucru, cu atât mai mult cu cât organul de urmărire penală nu a procedat la începerea urmăririi penale în această privință, lipsa infracțiunii predicat atrăgând, implicit, și inexistența infracțiunii de spălare a banilor, inclusiv în forma participației improprii.

Prealabil analizării temeiniciei susținerilor inculpatului, Înalta Curte a arătat că, potrivit art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002 (în vigoare la data comiterii activităților imputate), infracțiunea de spălare a banilor constă în schimbarea sau transferul de bunuri, cunoscând că provin din săvârşirea de infracţiuni, în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite a acestora ori în scopul de a ajuta persoana care a săvârșit infracţiunea din care provin bunurile să se sustragă de la urmărire penală, judecată sau executarea pedepsei. Doctrina şi practica judiciară au definit acţiunea de schimbare ca fiind orice activitate prin intermediul căreia se substituie bunul provenit din săvârşirea unei infracţiuni cu altul de origine licită, iar cea de transfer ca reprezentând orice operaţiune prin care drepturile asupra unor fructe ilicite sunt transmise către o altă persoană, în timp ce ascunderea sau disimularea, în scopul realizării cărora infracțiunea se comite, constau în mascarea originii nelegale a bunurilor, prin operaţiuni de natură juridică, economică sau financiară.

Pentru a exista infracțiunea prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, este obligatoriu ca activitățile de schimbare sau transfer să fie precedate de săvârșirea unei alte infracțiuni din care să provină bunurile supuse spălării, aceste acțiuni fiind întotdeauna distincte de cele care formează latura obiectivă a infracțiunii predicat și situate în timp la un moment ulterior comiterii celei din urmă. Ca atare, infracțiunea de spălare a banilor are un caracter corelativ, derivat, întrucât depinde de preexistența alteia (considerată infracțiune principală, primară, predicat), din care rezultă bunul ce urmează a fi introdus în procesul de albire, săvârșirea acesteia constituind, astfel, situația premisă a infracțiunii reglementate de art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, respectiv cerința prealabilă necesară, în lipsa căreia acțiunile circumscrise elementului material nu pot constitui infracțiunea de spălare a banilor.

Pe de altă parte, tragerea la răspundere penală a participanților la comiterea actelor de reciclare a bunurilor nu este condiționată de pronunțarea anterioară sau concomitentă a unei hotărâri de condamnare pentru infracțiunea generatoare de fonduri ilicite, având în vedere caracterul autonom al infracțiunii de spălare a banilor, aspect ce rezultă atât din modalitatea de reglementare a incriminării pentru această faptă, cât și din standardele și recomandările internaționale, legislația europeană ratificată de România, jurisprudența Curții de la Strasbourg, precum și cea a Înaltei Curți de Casație și Justiție, conturată atât în cadrul mecanismelor ce asigură interpretarea şi aplicarea unitară a legii (decizia nr. 16 din 8 iunie 2016 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni

de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654/25.08.2016), cât și prin deciziile de speță (spre exemplu, decizia nr. 609/19.02.2014 a Secției penale a instanței supreme, pronunțată în dosarul nr. 3807/1/2013).

În această situație, organele judiciare sunt obligate să dovedească dincolo de orice dubiu că bunurile sau banii provin dintr-o faptă prevăzută de legea penală, deci care îndeplinește condițiile de tipicitate instituite de o anumită normă de incriminare, neavând relevanță dacă autorul infracțiunii primare a fost sau nu identificat sau condamnat ori dacă există în privința lui o cauză de neimputabilitate (constrângerea fizică/morală, minoritatea, iresponsabilitate), de nepedepsire sau care înlătură răspunderea sa penală (aministia, prescripția, lipsa/retragerea plângerii prealabile, împăcarea). Altfel spus, infracțiunea de spălare a banilor poate subzista în lipsa sancționării penale a autorului infracțiunii primare (cu excepția situației în care se stabilește că fapta imputată acestuia nu există sau nu are caracter penal), deci inclusiv în ipoteza unei soluții de clasare determinată de împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea principală, însă numai dacă se constată că fapta premisă realizează elementele unei infracțiuni, fiind, astfel, exclusă cu certitudine provenienta legală a bunurilor.

În cauză, așa cum rezultă din materialul probator administrat și cum s-a arătat cu ocazia expunerii situației factuale, pentru a disimula originea ilicită a folosului material dat și, respectiv, obținut, cu titlu de mită, pentru îndeplinirea unor acte contrare atribuțiilor sale de serviciu, inculpatului Chiriac Theodor i-a fost transferat, prin intermediul unor persoane interpuse, dreptul de proprietate asupra unei suprafețe de 1000 m.p. teren forestier situat în zona „Fundul Sacului”, ce a făcut obiectul restituirii, sens în care a fost încheiat, în mod fictiv, contractul de vânzare-cumpărare nr. 517 din 20.02.2008 între S.C. Reciplia S.R.L., reprezentată de Aparaschivei Cristian Relu, și martorul Matei Marian, cu privire la respectivul imobil, prevăzându-se un preț în cuantum de 5000 euro.

Astfel, ulterior punerii la dispoziția numitului Al României Paul Philippe a bunurilor imobile retrocedate, care au fost transmise imediat în proprietatea S.C. Reciplia S.R.L. prin contractul nr. 3512/15.10.2007, inculpatul Chiriac Theodor a apelat la martorul Matei Marian, cu care se afla în relații de prietenie, pentru a achiziționa pe numele său terenul în suprafață de 1000 m.p. situat în Snagov, ce-i fusese promis anterior de Truică Remus în schimbul facilitării – prin prisma funcției deținute în cadrul Direcției Silvice București – punerii în posesie a solicitantului, în pofida documentelor care atestau lipsa calității sale de persoană îndreptățită, inculpatul invocând în acest sens faptul că este persoană publică și nu dorește să fie implicat în astfel de operațiuni cu terenuri retrocedate, întrucât acest lucru ar fi atras atenția asupra sa, iar în plus, ar fi trebuit să menționeze în declarația de avere tranzacția încheiată. Ca atare, având în vedere și promisiunea inculpatului Chiriac că va vinde în curând imobilul, martorul Matei Marian a acceptat să achiziționeze pe numele său terenul de 1000 m.p. situat în Snagov, sens în care s-a prezentat, însoțit de acesta, la biroul notarial și a semnat, în calitate de cumpărător, contractul nr. 517 din 20.02.2008, fără, însă, a plăti vreo sumă de bani cu titlu de preț.

După aproximativ o lună, Matei Marian a fost anunțat de inculpat că a găsit un cumpărător pentru terenul achiziționat, cel din urmă discutând cu acesta condițiile perfectării convenției și ocupându-se de toate formalitățile necesare în acest scop. Ca atare, la îndemnul lui Chiriac Theodor și împreună cu acesta, martorul, însoțit de soția sa, Matei Maria, s-au deplasat la biroul unui notar public și au semnat, în calitate de vânzători, contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1484 din 01.04.2008, prin care dreptul de proprietate asupra terenului forestier în suprafață de 1000 m.p. situat în Snagov a fost transferat către numitul Cacenco Aurelian. Deși în cuprinsul convenției s-a menționat că prețul vânzării este de 5000 euro, inculpatul Chiriac a încasat de la cumpărător o sumă cuprinsă între 45.000 și 50.000 euro, din care 10.000 euro au fost remiși martorilor Matei Marian și Matei Maria pentru serviciile prestate.

Într-adevăr, așa cum a menționat apelantul inculpat Chiriac Theodor, prin actul de sesizare a instanţei s-a dispus în privința sa, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. f Cod procedură penală, clasarea cauzei pentru infracţiunea de luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, întrucât a intervenit prescripţia răspunderii penale, acesta fiind trimis în judecată doar pentru comiterea infracţiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru altul un folos necuvenit și de spălare a banilor, în forma participației improprii, în varianta normativă prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002 (fost art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002), reținându-se, în esență, că i-a determinat pe martorii Matei Marian și Matei Maria să încheie, în calitate de cumpărători, contractul de vânzare-cumpărare nr. 517 din 20.02.2008 (indicat greșit în rechizitoriu și sentință ca având nr. 27909/22.02.2008) pentru terenul forestier în suprafață de 1000 m.p. situat în Snagov, primit cu titlu de mită de la Truică Remus, prin intermediul S.C. Reciplia S.R.L., pentru îndeplinirea necorespunzătoare a atribuțiilor de serviciu, iar apoi, să semneze, din postura de vânzători, contractul de vânzare-cumpărare nr. 1484 din 01.04.2008, prin care același imobil a fost înstrăinat numitului Cacenco Aurelian, contra unei sume cuprinsă între 45.000 și 50.000 euro.

Cu toate că existenţa infracţiunii de spălare a banilor nu este afectată, aşa cum s-a arătat anterior, de prescrierea răspunderii penale pentru infracţiunea premisă, în speţă cea de luare de mită, prevăzută art. 289 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, organului judiciar îi revine obligaţia să facă trimitere la acele probe din care rezultă suspiciunea rezonabilă că fapta din care provine bunul ce face obiectul albirii există şi se integrează în sfera ilicitului penal, îndatorire pe care, în condițiile în care rechizitoriul nu analizează chestiuni de fond cu privire la acea faptă, prima instanță a respectat-o, evaluând în mod corespunzător depozițiile martorilor audiați în cauză și ajungând la concluzia întemeiată că acestea sunt în măsură să contureze acele elementele de natură a imprima un caracter infracţional activităţii generatoare de fonduri ilicite.

Astfel, în mod corect, pentru a reliefa relațiile de prietenie existente între inculpații Truică Remus și Chiriac Theodor, precum și influența pe care primul o avea asupra celui din urmă și de care s-a folosit pentru a obține punerea efectivă în posesie a solicitantului cu privire la terenul forestier situat în Pădurea

Snagov, judecătorul fondului a valorificat declarațiile martorilor Aparaschivei Cristian Relu, Cucu Petru Ionuț, Capanu George și Berceanu Daniel Marian, pe care, contrar susținerilor apărării, le-a interpretat într-o manieră corespunzătoare, reținând întemeiat, pe baza lor, că respectiva procedură de punere în posesie nu s-ar fi putut finaliza fără intervenția inculpatului Chiriac, la solicitarea lui Truică Remus și în schimbul promisiunii acestuia de a-i procura un folos necuvenit pentru îndeplinirea necorespunzătoare a atribuțiilor sale de serviciu (emiterea adreselor nr. 2850/26.06.2007 și nr. 3096/14.08.2007), folos ce a fost, ulterior, remis, prin intermediul S.C. Reciplia S.R.L., sub forma unei suprafețe de 1000 m.p. din terenul retrocedat care, la îndemnul acuzatului, a fost transferat pe numele martorului Matei Marian, prin încheierea fictivă a contractului de vânzare-cumpărare nr. 517/20.02.2008.

De asemenea, în mod justificat, prima instanță a făcut trimitere, în dovedirea primirii de către Chiriac Theodor, cu titlu de mită, a terenului în suprafață de 1000 m.p. situat în Snagov, și la susținerile inculpatului Al României Paul Philippe din cuprinsul plângerii depuse la parchet în data de 23.01.2015, dar și la depozițiile constante ale martorilor Matei Marian și Matei Maria, care au arătat, în mod concordant, că bunul imobil transferat în patrimoniul lor de S.C. Reciplia S.R.L., prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 517 din 20.02.2008 și pentru care nu s-a plătit vreo sumă de bani, era, în realitate al inculpatului Chiriac, ei acționând, practic, ca interpuși ai acestuia, pentru a ascunde faptul că provine din comiterea unei infracțiuni de corupție.

Astfel, audiat fiind sub acest aspect, martorul Matei Marian a declarat, în 01.03.2016, că inculpatul Chiriac „*mi-a spus că vrea să cumpere un teren forestier în Snagov* lângă lac și cantonul silvic și *m-a rugat să-l iau pe numele meu. Mi-a spus că nu-l ia pe numele său întrucât nu vrea să fie implicat în retrocedările de pădure*. (…) Am mers împreună cu Chiriac Theodor (…) la notar la data stabilită de acesta. *Mi-a spus că voi cumpăra de la o firmă dar nu știam a cui este*. (…) *Nu l-am văzut să dea bani la notar*”, aceleași precizări fiind făcute de acesta și în data de 25.04.2016, când a relatat că „*Chiriac Theodor mi-a cerut să achiziționez un teren pentru el întrucât este persoană publică și nu poate.* (…) *Rolul meu a fost de a mă deplasa la notar, la cererea lui Chiriac, pentru a semna actele. Nu m-am ocupat de găsirea unui cumpărător* (…) *Prețul vânzării a fost de 45.000 euro sau 50.000 euro. Eu am primit 10.000 euro …*”, dar și în fața instanței de fond, ocazie cu care a menționat că „(…) *mi-a propus domnul Chiriac să iau diverse bunuri pe numele meu cu motivația că este o persoană publică și că între timp o să le treacă pe numele dânsului când se va rezolva problema*. (…) *Mi-a spus că o să aibă niște terenuri pe care nu poate să le ia pe numele dumnealui și să merg să le iau pe numele meu*”.

În același sens, martora Matei Maria a declarat, la rândul său, că, în cursul anului 2008, soțul său i-a „spus că *Theodor Chiriac a achiziționat un teren, dar că contractul de vânzare-cumpărare a fost încheiat pe numele soțului întrucât Chiriac Theodor era o persoană publică și acest lucru ar fi atras atenția. În plus, automat, Chiriac Theodor ar fi trebuit să menționeze acest lucru în declarația de avere, iar el nu-și dorea acest lucru*. (…) în cursul aceluiași an (…) terenul în cauză a fost vândut de către Chiriac Theodor. În acest sens, la cererea soțului meu m-am deplasat la un birou notarial din București unde am

semnat contractul de vânzare-cumpărare. *La această activitate a fost prezent și Chiriac Theodor. De fapt, discuțiile legate de vânzarea terenului cu persoanele care au cumpărat terenul* (…) *au fost purtate exclusiv de Chiriac Theodor. Noi, eu și soțul meu, am îndeplinit doar o simplă formalitate și am semnat contractul de vânzare-cumpărare*. (…) *Ulterior am aflat de la soțul meu că după vânzarea terenului a primit de la Chiriac Theodor un plic în care se aflau 10.000 de euro. Acasă am văzut și eu plicul în care se afla suma menționată*" (depoziția din 22.04.2016, menținută în 02.03.2018).

Or, în situația în care martorii Matei Marian și Matei Maria sunt muncitori, fără mari posibilități financiare, având, totodată, mai mulți copii minori în întreținere, instanța de control judiciar a apreciat, în acord cu judecătorul fondului, că declarațiile acestora, în sensul că terenul cumpărat pe numele primului și înstrăinat, ulterior, către numitul Cacenco Aurelian, a aparținut, în realitate, inculpatului Chiriac, sunt pe deplin credibile, cu atât mai mult cu cât cazul acestui imobil nu este unul izolat, existând, conform susținerilor martorilor, mai multe bunuri, mobile și imobile (trei autoturisme, două terenuri, o casă în Snagov), achiziționate de cei doi în aceleași condiții și cu aceeași justificare din partea inculpatului. De altfel, în declarațiile sale, chiar martorul Cucu Petru Ionuț sugerează posibila cumpărare a unei părți din terenul retrocedat, pentru inculpatul Chiriac, de către unul dintre prietenii săi, acesta arătând că „*terenul a fost achiziționat de S.C. Reciplia S.R.L. și o parte a fost vândută către Truică Remus*. Am mai aflat acum câțiva ani de la colegi că *un anume Matei Marian din Snagov (Ciofliceni), care deține un service, prieten cu Chiriac Theodor, a achiziționat o suprafață de 1000 mp în zona Fundul Sacului din suprafața retrocedată*" (depoziția din 26.02.2016, menținută în fond și în apel).

Ca atare, s-a constatat, așa cum, de altfel, a stabilit și prima instanță, că în cauză există suficiente probe din care rezultă că inculpatul Chiriac Theodor a primit de la Truică Remus, cu titlu de mită, suprafața de 1000 m.p. din terenul retrocedat situat în Snagov, fiind lipsit de relevanță faptul că, pentru infracțiunea de abuz în serviciu, care a format, deopotrivă, obiectul acuzației penale, s-a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile de tipicitate sub aspectul laturii obiective, atâta timp cât ceea ce a urmărit, în realitate, acesta a fost obţinerea de foloase necuvenite în legătură cu îndeplinirea atribuţiilor ce-i reveneau în calitate de director în cadrul Direcției Silvice București.

Neîntrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu sub aspectul cerinței esențiale atașată elementului material al laturii obiective nu exclude posibilitatea îndeplinirii de către funcționarul public a unor acte contrare îndatoririlor de serviciu sau a îndeplinirii în mod necorespunzător a respectivelor atribuții, căci numai defectuozitatea în realizarea actelor specifice funcției, în înțelesul dat acestei noțiuni prin Deciziile nr. 405/15.06.2016 și nr. 392/06.06.2017 ale Curții Constituționale, este sancționată penal, prin dispozițiile art. 297 Cod penal (fost art. 246 și art. 248 Cod penal din 1969), în timp ce, în celelalte două situații, caracterul necorespunzător al exercitării atribuțiilor de serviciu ori efectuarea unui act potrivnic lor se apreciază inclusiv prin raportare la dispoziții din legislația secundară, neavând importanță, din perspectiva subzistenței infracțiunii de luare de mită, dacă îndeplinirea,

neîndeplinirea, urgentarea, întârzierea efectuării unui act ce intră în îndatoririle de serviciu ale autorului sau îndeplinirea unui act contrar acestora, în legătură cu care se realizează primirea folosului necuvenit, se încadrează sau nu în tiparul normei de incriminare a abuzului în serviciu.

Mai mult, faptul că inculpatul a fost achitat pentru infracțiunea de abuz în serviciu nu are nicio relevanță sub aspectul existenței infracțiunii de spălare a banilor, așa cum în mod neîntemeiat a apreciat apelantul, din moment ce bunul supus activității de reciclare nu provine din comiterea acestei infracțiuni, ci a celei de luare de mită, săvârșită în varianta normativă a primirii terenului în suprafață de 1000 m.p. situat în Snagov, neavând relevanță sub acest aspect legalitatea sau, dimpotrivă, nelegalitatea procedurii administrative în care s-a reconstituit dreptul de proprietate privată asupra lui.

Având în vedere aceste considerente, Înalta Curte a constatat că materialul probator al cauzei este îndestulător pentru a face dovada activităţii infracţionale din care provine bunul supus procesului de albire, activitate săvârşită de inculpaţii Chiriac Theodor și Truică Remus în calitate de autori ai faptelor de luare și, respectiv, de dare de mită pentru care, prin rechizitoriu, s-a dispus clasarea, ca urmare a intervenirii prescripţiei răspunderii penale, neputând fi, astfel, reținute criticile formulate sub acest aspect de către apelant.

În același sens, instanța de control judiciar a mai arătat, contrar celor susținute de apărare, că modalitatea alternativă a infracţiunii de luare de mită constând în primirea unui folos necuvenit prezintă aptitudinea de a asigura obiectul material al spălării de bani, din moment ce presupune preluarea de către autor a bunului remis, susceptibil de a fi supus uneia dintre operațiunile incriminate de textul art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, astfel încât, fiind, în această variantă normativă, generatoare de fonduri ilicite, luarea de mită poate constitui infracțiunea predicat pentru cea de spălare a banilor.

În cauză, așa cum s-a arătat anterior, bunul promis de Truică Remus în schimbul îndeplinirii de către inculpatul Chiriac Theodor a unor acte contrare atribuțiilor de serviciu, respectiv suprafața de 1000 m.p. din terenul retrocedat, a fost, ulterior, remis, prin intermediul S.C. Reciplia S.R.L., celui din urmă, care, însă, pentru a intra în posesia acestuia, a apelat la persoane interpuse, și anume la martorul Matei Marian, pentru a achiziționa în mod fictiv bunul pe numele său, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 517 din 20.02.2008. Cu alte cuvinte, deși în cuprinsul convenției figura, în calitate de cumpărător, o altă persoană, terenul aparținea, în realitate, inculpatului Chiriac Theodor, cum, de altfel, au menționat în mod concordant și constant martorii Matei Marian și Matei Maria, perfectarea contractului pe numele altcuiva decât al adevăratului proprietar reprezentând modalitatea la care a recurs inculpatul pentru a masca primirea imobilului promis cu titlu de mită în scopul îndeplinirii necorespunzătoare a îndatoririle specifice funcției deținute.

Ulterior, pentru a oculta sursa nelegală a obținerii imobilului, inculpatul Chiriac i-a determinat (prin îndemnuri) pe cei doi martori, care nu au avut reprezentarea naturii ilicite a operațiunii, să semneze, în calitate de vânzători, contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1484 din 01.04.2008, prin care dreptul de proprietate asupra terenului forestier în suprafață de 1000 m.p. situat în Snagov a fost transmis către numitul Cacenco Aurelian, în schimbul

unei sume cuprinse între 45.000 și 50.000 euro, realizându-se, practic, prin acest demers, înlocuirea bunului rezultat din săvârşirea infracţiunii de luare de mită cu altul de provenienţă licită (suma de bani primită), faptă ce întrunește elementele constitutive ale participației improprii la infracțiunea de spălare a banilor, în modalitatea normativă a schimbării bunului cu scopul disimulării originii ilicite a acestuia, prevăzută de art. 31 alin. 2 Cod penal (1969) raportat la art. 23 alin. 1 lit. a teza I din Legea nr. 656/2002.

Faptul că încheierea convenției de vânzare nu s-a realizat la inițiativa martorilor, ci, dimpotrivă, la îndemnul inculpatului, căruia îi aparținea în realitate terenul, rezultă din faptul că acesta a fost cel care s-a ocupat de găsirea cumpărătorului, de purtarea negocierilor și stabilirea prețului, dar și de toate formalitățile aferente tranzacției, context în care, după ce le-a solicitat celor doi să semneze actul de vânzare-cumpărare, fără măcar a le comunica identitatea cocontractantului și termenii înțelegerii, i-a însoțit la notariat pentru autentificarea acestuia și încasarea prețului, rolul lor fiind unul pur formal.

Așadar, sintetizând, mai întâi s-a realizat primirea de către Chiriac Theodor, cu titlu de mită, a bunului imobil ce-i fusese promis inițial pentru a-și îndeplini necorespunzător îndatoririle de serviciu, operațiune nelegală mascată prin încheierea fictivă a contractului de vânzare-cumpărare nr. 517 din 20.02.2008, după care, printr-o acțiune distinctă și subsecventă celei dintâi, terenul provenit din infracțiunea predicat de luare de mită a fost introdus în procesul de reciclare, prin schimbarea lui cu un alt bun de provenienţă licită, activitate înfăptuită prin perfectarea unei alte convenții cu caracter simulat, autentificată sub nr. 1484 din 01.04.2008, prin care martorii Matei Marian și Matei Maria, în calitate de interpuși ai inculpatului, au transferat, la îndemnul său, dreptul de proprietate asupra imobilului în patrimoniul cumpărătorului de bună credință Cacenco Aurelian, în schimbul unei sume de bani cuprinsă între 45.000 și 50.000 euro, ce a intrat integral în posesia acestuia.

Ca atare, raportat la toate aspectele expuse în precedent, Înalta Curte a constatat că în mod corect judecătorul fondului a dispus condamnarea inculpatului pentru săvârșirea, în forma participației improprii, a infracțiunii de spălare a banilor, nefiind incidentă cauza de stingere a acțiunii penale prevăzută de art. 16 alin. 1 lit. a Cod procedură penală, așa cum nejustificat a considerat apelantul.

Nefondată a fost apteciată și solicitarea de încetare a procesului penal, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. f Cod procedură penală, ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale, instanța de apel constatând, în acord cu judecătorul fondului, că, raportat la data săvârșirii infracțiunii și la termenele fixate de norma penală generală, nu este incidentă în speță această cauză de înlăturare a răspunderii penale.

Astfel, pornind de la faptul că în mod corect a fost determinată ca lege penală mai favorabilă cea în vigoare la momentul comiterii infracțiunii, dată fiind și durata mai redusă a termenului de prescripție specială a răspunderii penale, pe lângă efectele și conținutul măsurilor și obligațiilor impuse pe durata termenului de încercare al suspendării sub supraveghere, aplicată inițial inculpatului, Înalta Curte a constatat că, potrivit art. 122 alin. 1 lit. b Cod penal (1969), termenul general de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea

de spălare a banilor, prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, este de 10 ani și curge de la data de 01.04.2008, când aceasta a fost comisă, împlinindu-se la 01.04.2018, când inculpatul fusese deja trimis în judecată, în timp ce prescripția specială putea interveni, potrivit art. 124 din același cod, în vigoare la data faptei, în 01.04.2023, dacă procedura judiciară nu ar fi fost finalizatã, în mod definitiv.

De altfel, termenul general de prescripție a răspunderii penale nu ar fi fost împlinit nici dacă s-ar fi considerat că legea penală nouă este mai favorabilă, din moment ce acesta este, potrivit art. 154 alin. 1 lit. c Cod penal, de 8 ani (expirând în 01.04.2016) și a fost întrerupt ca urmare a dispunerii, prin ordonanța din 01.03.2016, a efectuării în continuare a urmăririi penale față de inculpat, urmată de punerea în mișcare a acțiunii penale, prin ordonanța din 03.03.2016, cu efectul curgerii unor noi termene de prescripție, în conformitate cu prevederile art. 155 alin. 2 din același cod. Totodată, prescripția specială a răspunderii penale ar fi putut interveni, dacă nu se pronunța, între timp, o hotărâre definitivă, în 01.04.2024.

Deși apelantul a susținut că termenul de prescripție a răspunderii penale începe să curgă din 20.02.2008, când a fost perfectat între S.C. Recilpia S.R.L. și martorul Matei Marian contractul de vânzare-cumpărare nr. 517/2008, Înalta Curte a arătat că această dată marchează doar momentul în care s-a realizat primirea, cu titlu de mită, de către Chiriac Theodor a bunului imobil promis anterior, însă acesta a fost supus procesului de albire, prin operațiunea de schimbare cu un alt bun de proveniență licită, prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a teza I din Legea nr. 656/2002, abia ulterior, în data de 01.04.2008, când martorii Matei Marian și Matei Maria au semnat, la îndemnul inculpatului, contractul de vânzare-cumpărare nr. 1484 din 01.04.2008, încheiat cu numitul Cacenco Aurelian.

În consecință, constatând, pentru toate considerentele expuse, că aspectele de critică invocate de inculpatul Chiriac Theodor nu sunt întemeiate, Înalta Curte, în baza art. 421 pct. 1 lit. b Cod procedură penală, a dispus respingerea, ca nefondat, a apelului declarat de acesta.

2.2. În dezvoltarea motivelor de apel, **apelantul inculpat Truică Remus** a criticat hotărârea atacată sub aspectul greșitei sale condamnări pentru comiterea infracțiunii de spălare a banilor, în legătură cu transferarea dreptului de proprietate asupra terenului de 75.400 m.p. din Pădurea Snagov, solicitând, în principal, pronunțarea unei soluții de achitare, întemeiată pe dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. a Cod procedură penală, iar în subsidiar, a unei soluţii de încetare a procesului penal, potrivit art. 16 alin. 1 lit. f Cod procedură penală, ca urmare a intervenirii prescripţiei răspunderii penale.

Criticile apelantului inculpat au fost apreciate neîntemeiate, pentru argumentele redate în continuare.

Înalta Curte a constatat că fapta inculpatului Truică Remus care, la data de 11 iunie 2009, a dobândit în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 103/2009, autentificat la notar, terenul în suprafață de 75.400 m.p. de la S.C. Reciplia S.R.L. reprezentată de Zeling Tony Sebastian, la un preț subevaluat de 310.789 lei, respectiv de 0,98 euro/m.p. (la cursul BNR de 4,1977 lei/euro din 11.06.2009), pe care acesta nu l-a achitat, întrucât reprezenta recompensa

primită pentru activitatea infracțională pe care a desfășurat-o în cadrul grupului infracțional organizat, cunoscând că bunul a fost obținut prin fapte de corupție la care a contribuit în mod direct prin traficarea influenței și a urmărit astfel să ascundă proveniența ilicită a bunului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de spălare a banilor, prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, forma în vigoare la data comiterii faptei.

Din ansamblul probator administrat în cauză a rezultat că, după punerea în posesie și emiterea celor două titlurilor de proprietate pentru imobile retrocedate, inculpatul Al României Paul Philippe, conform clauzelor contractului de cesiune de drepturi litigioase, încheiat la data de 1 noiembrie 2006, a transmis către Reciplia SRL, *reprezentată de inculpatul Truică Remus*, pentru suma de 500.000 euro, preț subevaluat, proprietatea terenului de 46,78 ha din Pădurea Snagov (dezmembrat în 6 loturi, de 76.400 m.p., 14.000 m.p. 9.300 m.p., 106.500 m.p., 193.000 m.p. și 68.300 m.p.), conform contractului de vânzare-cumpărare, autentificat la notar sub nr. 3512/15.10.2007 (filele 75-78, vol. 25 d.u.p.).

Prețul de vânzare stabilit în contract, la o valoare mult diminuată față de valoarea reală a terenului, care a fost estimată între 18 milioane și 83 milioane de euro de societățile Eurisko Consulting și Remax, documente identificate la sediul TZA cu ocazia percheziției domiciliare (filele 415-416, vol. 30 d.u.p.), face dovada caracterului fictiv al acestei vânzări și scopului urmărit de inculpați, disimularea originii ilicite a dobândirii bunului, în condițiile în care toți inculpații cunoșteau că provine din săvârșirea unei infracțiuni, chiar încheierea contractului de cesiune de drepturi litigioase în baza căruia s-a realizat tranzacția a avut un caracter ilicit, reprezentând plata cumpărării, respectiv a traficului de influență promis și realizat de inculpatul Truică Remus. De altfel, și în concluziile raportului de constatare întocmit de specialistul D.N.A. valoarea terenului de 46,78 ha, retrocedat abuziv inculpatului Al României Paul Philippe, a fost estimată, raportat la data de 15 octombrie 2007, la peste 9 milioane euro.

Așa cum s-a arătat, impunerea societății Reciplia în realizarea înțelegerii frauduloase dintre inculpatul Truică Remus și inculpatul Al României Paul Philippe, concretizată inițial în încheierea contractului din data de 21 septembrie 2006, preluată, ulterior, și în contractul din 1 noiembrie 2006, reprezintă varianta la care inculpații au ajuns pentru realizarea scopului grupului infracțional organizat (obținerea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe și la care nu era îndreptățit) și, implicit, pentru ascunderea naturii bunurilor pretinse, promise și date în schimbul cumpărării - traficării influenței pentru a le da aparență licită.

Înalta Curte a reținut că pentru existența infracțiunii de spălare a banilor norma de incriminare presupune ca situație premisă existența unui bun care să fi provenit din săvârșirea unei infracțiuni. Or, în cauză, s-a făcut dovada, pe de o parte, a caracterului ilicit al contractului de cesiune de drepturi litigioase încheiat între inculpatul Al României Paul Philippe și S.C. Reciplia S.R.L. reprezentată de Truică Remus, în contextul în care membrii grupului infracțional urmăreau obținerea bunurilor revendicate de cedent, deși nu era persoană îndreptățită la retrocedare și cunoșteau faptul că reprezintă o modalitate de plată a cumpărării - traficării influenței, iar pe de altă parte, a fost dovedit traficul realizat chiar de

inculpatul Truică Remus pentru punerea în posesie pe terenul Pădurea Snagov a inculpatului Al României Paul Philippe.

Astfel, situația premisă cerută de norma de incriminare este realizată în cauză, bunul (terenul de 46,78 ha din Pădurea Snagov) transmis de inculpatul Al României Paul Philippe către S.C. Reciplia S.R.L., reprezentată de inculpatul Truică Remus, a fost obținut în mod nelegal prin săvârșirea unei infracțiuni (traficare influenței), aspecte cunoscute de inculpatul Truică Remus, fiind cel care a săvârșit fapta de corupție ce a avut ca rezultat dobândirea terenului (urmare punerii în posesie a cumpărătorului de influență).

Prin urmare, inculpatul Truică Remus, deși reprezentase anterior SC Reciplia SRL în relația cu inculpatul Al României Paul Philippe privind cesiunea drepturilor litigioase (contract cu caracter ilicit), a cumpărat, ulterior, de la această societate, reprezentată de martorul Șerban Ionuț Cătălin, avocat la TZA, terenurile în suprafață de 14.000 m.p. și 9.300 m.p., pentru suma de 278.580 euro, reprezentând 11,96 euro/m.p., fiind încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr. 4144 din 5 decembrie 2007 (filele 42-45, vol. 20 d.u.p.), în scopul disimulării naturii bunurilor, cunoscând că provin din comiterea unei fapte de corupție, realizată chiar de inculpat. Deși probele administrate au făcut dovada că prin încheierea acestuia s-a urmărit ascunderea naturii bunului obținut din comiterea unei infracțiuni (traficul de influență realizat de Truică Remus asupra funcționarilor chemați să aprecieze asupra cererii de punere în posesie pe terenul Pădurea Snagov), având în vedere data încheierii actului (7.08.2007), s-a constatat de acuzare că a intervenit o cauză care înlătură răspunderea penală, respectiv prescripția răspunderii penale.

Ulterior, în continuarea activității infracționale de ascundere a provenienței bunului dobândit ilicit (terenul forestier de la Snagov), inculpatul Truică Remus a încheiat cu SC Reciplia SRL, reprezentată de Zeling Tony Sebastian și contractul de vânzare-cumpărare nr. 103 din 11 iunie 2009, prin care a dobândit împreună cu soția sa, Truică Ioana Irina, terenul cu vegetație forestieră de 75.400 m.p. din Pădurea Snagov, care face parte din suprafața totală de 46,78 - lotul dezmembrat de 76.4000 m.p. (filele 42-45, vol. 20 d.u.p.) și care reprezenta prețul pentru activitatea desfășurată în cadrul grupului infracțional organizat și al promisiunii traficării influenței în modalitatea descrisă în considerentele deciziei.

S-a menționat că, din lotul de 76.400 m.p. ce a făcut obiectul contractului de vânzare-cumpărare nr. 3512/15.10.2007, suprafața de 1000 m.p. a fost vândută de SC Reciplia SRL, prin mandatar Aparaschivei Relu Cristian, prieten al inculpatului Truică Remus, martorilor Matei Marian și Matei Maria, reprezentând plata serviciilor întreprinse de inculpatul Chiriac Theodor pentru punerea în posesie pe terenul de la Snagov a inculpatului Al României Paul Philippe, urmare influenței realizate de inculpatul Truică Remus (contractul de vânzare-cumpărare nr. 517/20.02.2008).

De asemenea, din actele și lucrările dosarului a rezultat că parcele din acest teren, astfel cum a fost lotizat la momentul transmiterii dreptului de proprietate prin contractul de vânzare-cumpărare, autentificat la notar sub nr. 3512/15.10.2007, au fost transmise în mod fictiv, prin mai multe contracte de vânzare-cumpărare (nr. 2980/20.11.2007, nr. 4143/5.12.2007, nr.

4145/5.12.2007, nr. 515/20.02.2008, nr. 2440/13.08.2008 și nr. 2439/13.08.2008) și altor persoane, care le-au dobândit la solicitarea martorului Aparaschivei Relu Cristian, iar ulterior, cu o parte din aceste terenuri au fost garantate credite mari, contractate de la o filială BRD, de către inculpatul Truică Remus, aspecte ce fac obiectul cercetărilor într-un alt dosar penal.

Toate aceste vânzări succesive ale bunurilor dobândite de S.C. Reciplia S.R.L., tranzacții în care societatea era reprezentată de persoane diferite (Truică Remus, administrator de fapt, Aparaschivei Cristian Relu, interpus al inculpatului Truică Remus), fac dovada că scopul acestor tranzacții a fost unul fictiv, pentru a ascunde proveniența ilicită a acestor terenuri și a da o aparență legală dobândirii lor.

Sub acest ultim aspect, s-a constatat, contrar susținerilor apărării, că instanța de fond a reținut o situație de fapt corectă, în raport de activitățile desfășurate de inculpatul Truică Remus la momentul vânzării acelor terenuri și garantării împrumutului contractat de la BRD de acesta, fapt ce dovedește intenția de disimulare a naturii ilicite a bunului de către inculpat, fiind fără relevanță faptul că împrumutul a fost ulterior restituit, cu atât mai mult cu cât aceste aspecte fac obiectul cercetărilor într-un alt dosar.

Revenind la terenul de 74.500 m.p., dobândit de inculpatul Truică Remus prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 103/11.06.2009, ce face obiectul cauzei, s-a constatat că probele administrate au dovedit, dincolo de orice îndoială, că acesta cunoștea că bunul provine din săvârșirea unei infracțiuni, la care și-a adus contribuția în mod direct (traficarea influenței), încă de la momentul când inculpatul Al României Paul Philippe a transmis dreptul de proprietate a terenului Pădurea Snagov către SC. Reciplia S.R.L. (15.10.2007), reprezentată chiar de inculpatul Truică Remus și, ulterior, a urmărit să ascundă proveniența bunului astfel dobândit prin vânzarea lui succesivă către alte persoane, pentru a-i schimba natura/a-l transforma într-un bun licit, iar în final, să beneficieze de acesta în interes personal.

Înalta Curte a reţinut că, de cele mai multe ori, infracţiunea de spălare a banilor se realizează simultan în mai multe din variantele normative, motiv pentru care a fost privită ca fiind susceptibilă de epuizare în timp, şi nu de consumare instantanee. Astfel, deși se consumă odată cu primul act, în cazul de față, transferul proprietății bunului între două părți, ea se epuizează numai atunci când toate operaţiunile de disimulare a provenienţei s-au săvârşit, în modalitatea în care şi-a conceput făptuitorul activitatea infracţională sau în raport de natura bunului.

Or, în cauză, inculpatul Truică Remus și-a conceput activitatea infracțională prin supunerea bunului (terenului) mai multor operațiuni succesive de disimulare, prin acte materiale de transfer dintr-un patrimoniu în altul și, în final, același bun a fost dobândit efectiv chiar de inculpat (11.06.2009), acesta fiind momentul la care se definitivează aparența de legalitate a provenienței bunului, precum și disimularea provenienței lui ilicite, şi nu atunci când s-a efectuat primul transfer al bunului, astfel cum a susținut apărarea că s-ar fi realizat „spălarea bunului”.

Întrucât legiuitorul a prevăzut în conținutul normei de incriminare numai condiţia cunoaşterii provenienţei bunurilor şi nu a reglementat o

incompatibilitate între calitatea de subiect activ al infracţiunii de spălare a banilor şi calitatea de subiect activ al infracţiunii din care provin bunurile, nu există un temei legal care să impună excluderea persoanei care are calitatea de subiect activ al infracţiunii predicat din sfera de aplicare a normei de incriminare cuprinse în art. 23 alin. 1 lit. a) – b) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea şi sancţionarea spălării banilor, fiind realizată în această ipoteză și condiția premisă impusă de lege pentru existența infracțiunii (să cunoască că bunul provine din comiterea unei infracțiuni). Într-adevăr, Convenţia Consiliului Europei privind spălarea, descoperirea, sechestrarea şi confiscarea produselor infracţiunii şi finanţarea terorismului, adoptată la Varşovia la 16 mai 2005, ratificată de România prin Legea nr. 420/2006, conferă, prin art. 9 paragraful 2 lit. b, posibilitatea statelor de a stabili în legislaţia internă că infracţiunea de spălare a banilor „nu se aplică persoanelor care au săvârşit infracţiunea predicat”, însă legiuitorul român nu a utilizat în cuprinsul Legii nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare, posibilitatea menţionată în Convenţie, în sensul că nu a exclus din sfera răspunderii penale persoanele care au săvârşit infracţiunea predicat.

De asemenea, prin Decizia Curții Constituționale nr. 418 din 19 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 625 din 19 iulie 2018, au fost declarate neconstituționale sub acest aspect doar dispozițiile art. 23 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 656/2002, însă această modalitate alternativă de săvârșire a faptei (dobândire, deţinere sau folosire) nu a fost reținută în sarcina inculpatului.

Referitor la calitatea inculpatului Truică Remus în cadrul S.C. Reciplia S.R.L., din probele administrate în cauză a rezultat că acesta era o persoană ce reprezenta societatea în raporturile cu Al României Paul Philippe, dar și cu terții, astfel cum rezultă din declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe care a precizat că, atunci când a încheiat contractul de cesiune, a perceput că Reciplia este reprezentată de Truică Remus, afirmație susținută de martora A României Lia Georgia în depozițiile date în faza de urmărire penală, considerentele relevate de instanța de control judiciar cu privire la veridicitatea acestor declarații fiind pe deplin aplicabile și sub acest aspect.

Declarațiile acestora se coroborează și cu cele ale martorului Radu Dimofte, care a arătat că știe de la Steinmetz Benyamin că de Reciplia se ocupau Truică și Silberstein, Truică fiind un fel de administrator în România coordonat de Silberstein, precum şi ale martorilor Aparaschivei Relu Cristian, care a precizat că de Reciplia din România se ocupa Truică Remus, și Bejenaru Andrei, care a menționat că a fost rugat de Truică să își exprime opinia în legătură cu raportul de *due diligence*, întrucât era în negocieri cu privire la preluarea drepturilor litigioase de la inculpatul Al României Paul; tot martorul a susținut că, într-o discuție cu Steinmetz Benyamin, acesta a fost surprins de tranzacțiile făcute de Truică și din acest motiv l-a scos din proiect.

În dovedirea calității de administrator de fapt a inculpatului Truică Remus în cadrul SC Reciplia SRL, relevant a fost chiar contractul de vânzare-cumpărare nr. 3512/15.10.2007 în care este menționată calitatea acestuia de reprezentant al societății, deși aceasta era administrată, de drept, de Sandra Merloni Horemans, astfel cum rezultă din actele societății, iar S.C. Reciplia S.R.L., potrivit contractului de cesiune, era reprezentată de TZA, fiind cert, prin

urmare, că implicarea inculpatului Truică Remus viza realizarea scopului pentru care s-a încheiat contractul de cesiune și, în final, disimularea proveniinței ilicite a bunului dobândit în baza acestei convenții.

Astfel, inculpatul Truică Remus nu s-a limitat doar la a obține folosul bunului în schimbul traficării influenței, ci a contribuit, ulterior, și la disimularea proveniinței acestuia prin dobândirea suprafeței de 75.4000 m.p., tranzacție în care societatea Reciplia este reprezentată de Zeling Tony Sebastian, deși terenul obținut de inculpat face parte din suprafața totală de 46,78 ha din Pădurea Snagov, transmisă de inculpatul Al României Paul Philippe către Reciplia SRL, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 3512/15.10.2007; prin urmare, nu numai că știa că bunul provine din comiterea unei fapte de corupție la care a contribuit efectiv, dar a și urmărit, încă de la acel moment, ascunderea proveniinței lui, acțiune infracțională realizată prin această din urmă tranzacție când, practic, s-a definitivat disimularea provenienței ilicite a terenului.

Împrejurarea că între inculpatul Truică Remus și reprezentanții Reciplia SRL au intervenit unele disensiuni legate tocmai de vânzarea acestor terenuri, ce au condus, în final, la excluderea inculpatului din proiect în primăvara anului 2010, aspecte relevate și de Truică Remus în declarațiile date în cursul procesului penal, nu îl exonerează de răspundere penală, întrucât, așa cum s-a arătat, acesta cunoștea la momentul încheierii tranzacției că bunul provine din săvârșirea unei infracțiuni, al cărui autor era chiar inculpatul, iar norma de incriminare nu prevede o calitate specială pentru subiectul activ, prin urmare fiind lipsit de relevanță dacă acesta mai reprezenta sau nu S.C.Reciplia S.R.L. atunci când a dobândit bunul (11.06.2009).

Pentru toate aceste considerente, Înalta Curte nu a putut primi criticile apelantului inculpat Truică Remus privind inexistența faptei de spălare a banilor, întrucât ansamblul probator administrat dovedește fără putință de tăgadă că acțiunile întreprinse de acesta, de trecere a bunului (suprafața de 75.400 m.p. teren) dintr-un patrimoniu în altul, cunoscând că provine din comiterea unei infracțiuni de corupție la care a contribuit efectiv, au avut ca scop disimularea provenienței ilicite și crearea aparenței caracterului licit al bunului pe care l-a dobândit în patrimoniul său, deși, în realitate, reprezenta plata traficului de influență promis și realizat în raporturile cu Al României Paul Philippe, cumpărător de influență.

Prin urmare, solicitarea inculpatului Truică Remus de a se pronunța o soluție de achitare, în baza art. 16 lit. a Cod procedură penală, pentru săvârşirea infracţiunii de spălare a banilor, prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, forma în vigoare la momentul comiterii faptei, a fost apreciată neîntemeiată.

Tot ca neîntemeiată a fost apreciată și critica apelantului inculpat Truică Remus referitoare la intervenirea prescripției răspunderii penale, având în vedere că infracţiunea de spălare a banilor este susceptibilă de epuizare în timp, şi nu de consumare instantanee, iar ultima operațiune de disimulare a naturii bunului (suprafața de 74.500 m.p.) s-a realizat de inculpat prin încheierea contractului de vânzare-cumpărare nr. 103 din data de 11 iunie 2009. Întrucât termenul de prescripție specială stabilit de dispozițiile art. 124 rap. la art. 122 alin. 2 lit. c Cod penal (1969) este de 15 ani, raportat la data încheierii contractului de

vânzare-cumpărare (11.06.2009), s-a constatat că, în cauză, termenul de prescripție se împlinește la 11.06.2024, astfel că nu se poate dispune o soluție de încetare a procesului penal, cum s-a solicitat de către apărare.

În consecință, Înalta Curte a respins apelul declarat de apelantul inculpat Truică Remus și sub acest aspect.

2.3. Criticile **apelantei inculpate Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela** privind greşita sa condamnare pentru infracţiunea de spălare a banilor, prevăzută de art. 29 lit. a din Legea nr. 656/2002, au fost apreciate neîntemeiate, pentru considerentele expuse în continuare.

Analizând, cu prioritate, motivul de apel invocat cu ocazia dezbaterilor, pe care apărarea l-a circumscris unei cauze de nulitate absolută, în realitate fiind relevată împrejurarea depășirii limitelor judecății cu nesocotirea prevederilor art. 371 Cod procedură penală, Înalta Curte a constatat că, în cauză, instanța de fond nu a reținut o altă situație de fapt decât cea descrisă în actul de sesizare.

Astfel, s-a constatat că instanța de fond, în mod corect a apreciat că probele administrate în cauză fac dovada comiterii infracțiunii de spălare a banilor de către inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, constând în aceea că, pentru a ascunde provenienţa ilicită a terenului primit la Snagov, a încheiat, în anul 2008, contracte fictive de vânzare-cumpărare cu SC Reciplia SRL în numele societăţii sale, Ilko Star SRL (contractul de vânzare-cumpărare nr. 7/08.01.2008 şi contractul de vânzare-cumpărare nr. 266/21.02.2008), iar ulterior, după declanșarea cercetărilor în prezenta cauză, a transferat întreaga suprafaţă de teren, de 78.792 m.p., pe numele societăţii comerciale Mercure Commerce International SRL, înfiinţată la data de 27.07.2015, ca aport la capitalul social, devenind astfel acționar majoritar, societate unde asociat unic şi administrator este fiica inculpatei.

Faptul că instanța de fond a reținut că inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, atunci când a primit pe numele societății Ilko Star S.R.L., prin cele două contracte de vânzare-cumpărare, suprafața totală de 78.792 m.p. și, ulterior, când a transmis bunul către Mercure Commerce International S.R.L., cunoștea că terenul provine din comiterea infracțiunii de trafic de influență, realizată de inculpatul Truică Remus, nu poate conduce la aprecierea că a relevat o altă situație de fapt.

În concret, fapta de spălare a banilor ce face obiectul judecății privește doar împrejurarea că inculpata a adus ca aport la capitalul social al societății Mercure Commerce International S.R.L. terenul dobândit de S.C. Ilko Star S.R.L. în urma comiterii faptei de traficare a influenței descrise la pct. II din actul de sesizare, faptă pentru care s-a dispus o soluție de clasare, urmare a interveniri prescripției răspunderii penale, însă sub acest aspect au fost administrate probe care au făcut dovada acțiunilor ilicite desfășurate de inculpată în baza contractului de mandat încheiat cu inculpatul Al României Paul Philippe și a criteriilor pe care inculpata le-a avut în vedere atunci când a predat proiectul inculpatului Truică Remus.

Faptul că în cauză s-a dispus o soluție de clasare față de inculpată sub aspectul comiterii infracțiunii de trafic de influență (infracțiunea predicat), întrucât a intervenit prescripția răspunderii penale nu are relevanță sub aspectul răspunderii juridice a autorului infracțiunii de spălare a banilor, deoarece

infracţiunea de spălare a banilor este o infracţiune autonomă, a cărei existenţă nu este condiţionată de pronunţarea unei soluţii de condamnare pentru infracţiunea din care provin bunurile, principiu statuat și în conținutul art. 9 paragraful 5 din Convenţia Consiliului Europei privind spălarea, descoperirea, sechestrarea şi confiscarea produselor infracţiunii şi finanţarea terorismului, adoptată la Varşovia la 16 mai 2005, pe care România a ratificat-o prin Legea nr. 420/2006, asumându-și astfel obligația de a nu condiționa condamnarea pentru fapta de spălare a banilor de existența unei condamnării pentru infracțiunea predicat (infracțiunea în urma căreia a fost dobândit bunul).

Totodată, având în vedere soluția spre care s-a orientat instanța de control judiciar, în urma propriului examen al materialului probator administrat în cauză, în legătură cu actele de complicitate la comiterea infracțiunii de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave privind retrocedarea Pădurii Snagov, în sensul dovedirii existenței faptei și vinovăției inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, susținerile apărării că se impune pronunțarea unei soluții de achitare și sub aspectul comiterii infracțiunii de spălare a banilor au fost apreciate ca lipsite de fundament legal (s-a susținut că inexistența infracțiunii predicat conduce implicit la inexistența infracțiunii de spălare a banilor, în opinia apărării). Mai mult, a reţinut instanţa de apel, chiar dacă s-ar fi menţinut soluţia de achitare pentru infracțiunea de abuz în serviciu sub forma complicităţii, acest aspect nu ar fi avut nicio relevanță sub aspectul existenței infracțiunii de spălare a banilor, așa cum în mod neîntemeiat a apreciat apelanta, din moment ce bunul supus activității de reciclare nu provine din comiterea acestei infracțiuni, ci a celei de trafic de influenţă.

Pentru toate aceste considerente, Înalta Curte a apreciat că instanța de fond nu a reținut o altă situație de fapt decât cea relevată de acuzare în actul de sesizare, neputându-se aprecia că au fost depășite limitele judecății, cu nesocotirea prevederilor art. 371 Cod procedură penală, așa cum s-a susținut de apărătorul apelantei inculpate Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela cu ocazia dezbaterilor.

Analizând criticile de netemeinicie invocate de apelanta inculpată cu privire la greșita sa condamnare sub aspectul comiterii infracțiunii de spălare a banilor, Înalta Curte a constatat că instanța de fond în mod corect a apreciat asupra existenței faptei, a elementelor de tipicitate ale infracțiunii și vinovăției inculpatei, pronunțând o soluție de condamnare.

Probele administrate dovedesc în mod cert că după dobândirea de către inculpatul Al României Paul Philippe, în mod nelegal, a suprafeței de 46,78 ha din Pădurea Snagov, acesta a transferat dreptul de proprietate asupra terenului către S.C. Reciplia S.R.L., având în vedere înțelegerea frauduloasă făcută cu inculpatul Truică Remus, reflectată și prin clauzele contractului de cesiune de drepturi litigioase (procentele stabilite cu titlu de plată pentru cumpărătorul de influență într-un cuantum diminuat față de valoarea reală a bunului revendicat, recunoașterea contractului de mandat încheiat cu S.C. Ilko Star S.R.L.).

Cunoscând înțelegerea dintre părți, în contextul în care chiar inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a promis și realizat traficarea influenței în legătură cu retrocedarea terenului forestier situat în Pădurea Snagov (contractul de mandat încheiat cu Al României Paul Philippe la 30.10.2005), demersuri

continuate apoi de inculpatul Truică Remus pentru punerea în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe, în baza contractului de cesiune (01.11.2006), pentru a ascunde proveniența ilicită a bunului, inculpata a încheiat, în anul 2008, contracte fictive de vânzare-cumpărare cu SC Reciplia SRL în numele societăţii sale, SC Ilko Star S.R.L, respectiv contractul de vânzare-cumpărare nr. 7/08.01.2008 (privind suprafețele de 6534 m.p. și 43.459 m.p., la o valoare estimată de 199.972 euro, respectiv 4 euro/m.p.) şi contractul de vânzare-cumpărare nr. 266/21.02.2008 (privind suprafața de 28.709 m.p., pentru prețul de 115.196 euro, respectiv 4 euro/mp), fapte pentru care a intervenit prescripția răspunderii penale, având în vedere data întocmirii celor două acte, însă, în cauză, au fost administrate probe care au dovedit în mod cert comiterea faptei de către inculpată și care au relevanță sub aspect probator în dovedirea acțiunilor sale ulterioare de disimulare a provenienței bunului.

Din probele administrate în cauză a rezultat că inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela cunoștea provenința ilicită a bunului, având în vedere că a participat în mod direct la negocierile dintre inculpatul al României Paul Philippe și Truică Remus, pe care inculpata l-a prezentat celui dintâi, iar criteriile avute în vedere au fost tocmai poziția și influența acestuia în lumea politică, dar și puterea financiară pentru a susține demersurile ilegale ce urmau a fi realizate după semnarea contractului de cesiune de drepturi.

Așa cum s-a arătat cu ocazia analizării infracțiunilor de cumpărare - traficare de influență, întrucât nu reușise obținerea în proceduri administrative a bunurilor revendicate, la care nu era îndreptățit, în cursul anului 2005, inculpatul Al României Paul Philippe a cunoscut-o pe Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, ca fiind o persoană cu relații și influență, care i-a promis că prin relațiile sale îl va ajuta să recupereze proprietățile, în schimbul unui procent de 35% din valoarea bunurile obținute.

Relevantă în acest sens a fost depoziția martorului Poenaru Liviu care a arătat că Al României Paul Philippe i-a spus că a găsit pe cineva care să îl conecteze cu oameni politici importanți și care are influență pentru soluționarea cererilor lui de revendicare, făcând referire la Păvăloiu Nelu, căruia martorul i-a și predat dosarele, iar după câteva săptămâni a fost trimis de inculpat la o întâlnire cu Truică Remus.

În urma negocierilor dintre părți, s-a încheiat, la data de 30.10.2005, contractul de mandat, prin care societatea S.C. Ilko Star S.R.L. se obliga să acorde asistență de specialitate în procedurile de restituire a bunurilor inițiate de mandant, în schimbul unui procent din suma obținută din vânzarea bunurilor sau cotă parte în natură din aceste bunuri (filele 27-28, vol. 70 d.u.p.), ce ulterior a fost autentificat la notarul public Maria Magdalena Terovan, sub nr. 5 din 13.01.2006 (filele 29-33, vol. 70 d.u.p.), plata mandatului fiind stabilită la valoarea de 30% din prețul de vânzare al bunului recuperat (filele 56-57, vol. 70 d.u.p.). În baza acestui contract au fost încheiate, ulterior, antecontractele de vânzare-cumpărare a unor părți din bunurile solicitate la retrocedare, corespunzătoare procentului de 30%, deși obținerea acestora nu era certă, aspecte ce au făcut obiectul cercetărilor, dar urmare a intervenirii prescripției, s-a dispus clasarea cauzei.

În urma eșecurilor de a obține efectiv vreunul din bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, în perioada 2005 - august 2006, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, la solicitarea și presiunile exercitate de inculpat, care dorea obținerea unor venituri mari și imediate, date fiind dificultățile financiare în care se afla la acel moment (pierderea unui proces la Londra unde fusese obligat la despăgubiri de ordinul milioanelor de euro), a încercat să găsească oameni puternici din punct de vedere financiar și mai bine ancorați în lumea politică care puteau să îl ajute în obținerea bunurilor pentru care a depus mai multe cereri de retrocedare, respectiv de punere în posesie (în cazul Pădurii Snagov).

În acest context, l-a contactat, inițial, pe martorul Dimofte Radu, cunoscut om de afaceri și interesat de proiecte imobiliare și, ulterior, pe Truică Remus, acesta din urmă aflând despre bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe cu ocazia încheierii unui antecontract de vânzare-cumpărare pentru o suprafață de 2 ha teren din Pădurea Snagov ce se învecina cu imobilul proprietatea sa (negocierile fiind purtate de Truică Remus cu Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, reprezentant al S.C. Ilko Star S.R.L., mandar al inculpatului Al României Paul).

În acest sens, martora Cuniță Mihaela a arătat că a participat cu Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela la o întâlnire cu Dimofte Radu, la hotelul Howard Johnson, întrucât aceasta intenționa să cedeze drepturile inculpatului Al României Paul martorului, despre care a auzit că este interesat să cumpere astfel de drepturi, acesta din urmă venind la întâlnire împreună cu omul său de încredere, un consilier juridic al cărui nume martora nu și-l amintește, dar și-l reprezintă ca fiind „plinuț și cu ochelari”. Martora a mai precizat că a prezentat martorului Dimofte și consilierului juridic care îl însoțea dosarele întocmite până la acel moment, însă după vreo două săptămâni a aflat de la Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela că Dimofte nu era interesat, iar după acest moment Păvăloiu a început discuțiile cu Truică Remus, în toamna anului 2006, dar nu știe când au fost finalizate.

Aceste aspecte au fost confirmate de martorul Radu Dimofte în declarațiile date în cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești, în care arată că a cunoscut-o pe Păvăloiu (în prezent Ignatenko) Nela în anul 2006, când a venit la Andrei Bejenaru, consilierul său, fiind trimisă de cineva de la Snagov, un domn Mușat, cu o propunere pentru niște drepturi litigioase legate de „prințul Paul”, înainte ca Truică Remus să vină cu propunerea lui de afaceri, însă Andrei Bejenaru, după ce a studiat actele, nu a fost de acord și propunerea nu s-a realizat.

Şi martorul Bejenaru Andrei, în declarația din data de 26.02.2016, confirmă împrejurarea că la biroul său a venit Păvăloiu Nela cu o ofertă de cumpărare de drepturi litigioase, împreună cu o listă de bunuri pentru care Al României Paul Philippe a solicitat retrocedarea și pentru care a solicitat 2 milioane de euro, întrucât era iminentă restituirea Pădurii Snagov, sumă apreciată de martor ca fiind prea mare, având în vedere că Păvăloiu nu i-a prezentat niciun act din care să rezulte că inculpatul Al României Paul avea vreun drept la retrocedare.

În acest context, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela i-a comunicat lui Al României Paul Philippe că are nevoie de oameni puternici, implicați în mediul politic, care să îl ajute în demersurile sale la autorități, sens în care i-a propus și a intermediat o întâlnire cu Truică Remus, pe care l-a prezentat ca fiind fost consilier al lui Adrian Năstase și, la acel moment, consilier al lui Tăriceanu, un baron al localității Snagov, unde deține o casă, fiind în relații apropiate cu primarul comunei și cu Sorin Roșca Stănescu.

Astfel, în depozițiile sale, inculpatul Al României Paul Philippe precizează că a întâlnit-o pe Păvăloiu Nela în anul 2005, că i-a promis că îl va ajuta să-și recupereze bunurile, context în care i-a spus că îl cunoaște pe primarul de la Snagov, pe care l-a vizitat de mai multe ori, în schimbul ajutorului urmând să primească un procent de 35% din valoarea imobilelor recuperate. Totodată, a precizat în conținutul declarației că, după un an, Păvăloiu i l-a prezentat pe Truică Remus, ca fost consilier al lui Năstase și consilier al lui Tăriceanu în domeniul afacerilor, la acel moment. (din data de 23.04.2015, filele 234-245, vol. 3 d.u.p.)

Martora A României Georgia Lia, în declarația din 8.01.2016, confirmă cele susținute de inculpatul Al României Paul Philippe în legătură cu promisiunile făcute de Păvăloiu Nela pentru recuperarea bunurilor revendicate de soţul său, că inculpata le-a spus că are relațiile necesare pentru obținerea de la Arhivele Naționale a documentelor care fac dovada că bunurile aparțin acestuia, acte ce sunt ținute ascunse din ordinul directorului Lungu. (filele 179-195, vol. 5 d.u.p.)

Declaraţiile inculpatului Al României Paul Philippe se coroborează și cu cele ale inculpatului Mușat Apostol (filele 53-59, vol. 4 d.u.p.), ale martorilor Capanu George (filele 186-197, vol. 7 d.u.p.), Cucu Petru Ionuț (filele 86-92, vol. 7 d.u.p.) și Berceanu Daniel Marian (filele 23-28, vol. 7 d.u.p.), care confirmă împrejurarea că inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela se cunoștea cu primarul Mușat Apostol, care vorbea despre acesta în mod familiar și era interesată de retrocedarea terenurilor revendicate de „prințul Paul”, astfel că, prin intermediul senatorului Rădulescu Cristache, a încercat să pună presiune asupra persoanelor ce aveau putere de decizie și erau chemate să aprecieze asupra cererii de retrocedare, printre care era și martorul Capanu George. Referitor la retrocedarea Pădurii Snagov, martorul Capanu George a precizat că senatorul Rădulescu l-a chemat la biroul său și i-a prezentat un bilet cu 4 retrocedări, printre care și pădurea Snagov, context în care martorul i-a comunicat că sunt nelegale și nu a luat biletul la plecarea din biroul senatorului.

Deși inculpatul Al României Paul Philippe și martora A României Lia Georgia au retractat sau și-au nuanțat anumite aspecte din declarațiile date în cursul urmăririi penale, ele nu au putut fi înlăturate din ansamblul probator administrat în cauză, având în vedere același argumente ce au fost expuse la analizarea celor două infracțiuni de conivență reținute în sarcina inculpaților Truică Remus și Al României Paul Philippe (cumpărarea - traficul de influență).

În declarația din 3.03.2016, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a precizat că îl cunoaște pe președintele Consiliului Județean Ilfov, Cristi Rădulescu, întrucât mergeau împreună la nunți și botezuri, precum și faptul că

i-a spus acestuia că a făcut demersuri la prefectură pentru retrocedarea pădurii, dar nu a primit nimic.

În ceea ce privește solicitarea apărării, de înlăturare a declarației date, în calitate de martor, de către Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela în 18.12.2015, Înalta Curte a arătat că, în analiza acuzaţiilor aduse acesteia prin rechizitoriu, respectiva depoziţie nu a fost valorificată în faza apelului, fiind avute în vedere exclusiv declaraţiile sale, date în calitate de suspect şi inculpat, în măsura în care acestea se coroborează cu celelalate mijloace de probă administrate în cauză.

Toate aceste elemente probatorii au confirmat împrejurarea că inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a intervenit pentru retrocedarea terenului Pădurea Snagov revendicat de inculpatul Al României Paul Philippe și că acesta nu era persoană îndreptățită, contrar celor susținute de inculpată în declarația dată în cursul cercetării judecătorești.

Realizarea înțelegerii frauduloase dintre inculpaţii Truică Remus și Al României Paul Philippe, concretizată în încheierea contractului din data de 21.09.2006, preluată ulterior și în contractul din 1.11.2006, reprezintă varianta la care inculpații au ajuns pentru realizarea scopului urmărit (obținerea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe și la care nu era îndreptățit) și, implicit, pentru ascunderea naturii bunurilor pretinse, promise și date în schimbul cumpărării - traficării influenței pentru a le da aparență licită, înțelegere cunoscută de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, la care a contribuit în mod direct, având în vedere că i l-a prezentat inculpatului pe Truică Remus, căruia i-a cedat în final proiectul, acesta fiind și motivul pentru care în contractul de cesiune încheiat între părți se recunosc obligațiile asumate de inculpatul Al României Paul în relația cu mandatara S.C. Ilko Star S.R.L., reprezentată de inculpată.

Potrivit mențiunilor de la pct. 31 al Cap. V „Alte clauze”, inculpatul Al României Paul Philippe recunoaște și notifică cesionarul (SC Reciplia SRL) în legătură cu existența convenţiei din 31.01.2006 cu SC Ilko Star, reprezentată de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, prin care societatea urma să facă demersuri pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra imobilelor ce făceau obiectul acesteia, precum și faptul că, prin încheierea prezentului contract, nu se revocă mandatul dat SC Ilko Star SRL. Totodată, cesionarul se obligă față de această societate să respecte prevederile contractului de mandat și să o încunoștințeze în timp util despre eventualitatea oricărei tranzacții în legătură cu bunurile imobile ce fac obiectul înţelegerii și condițiile de tranzacționare. La momentul încheierii contractului, se menționa că, din avansul remis cedentului, un procent de 30% din sumă urmează a fi trecut de cedent în contul societății Ilko Star, iar pentru restul de 3 milioane de euro plata să se realizeze în aceleași procente între cedent și S.C. Ilko Star S.R.L.

Or, recunoașterea contractului de mandat încheiat cu S.C. Ilko Star S.R.L., cu obligațiile impuse cesionarului, în condițiile în care valabilitatea mandatului era limitată până la data de 31.12.2006, iar motivul pentru care Al României Paul Philippe a renunțat la serviciile inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a fost eșecul acesteia în dobândirea efectivă a bunurilor revendicate și necesitatea obținerii unor resurse financiare imediate din valorificarea lor, nu are o justificare contractuală legală, cu atât mai mult cu cât toate dosarele privind

procesele aflate pe rol au fost predate de martorul Leți Octavian și de acuzată inculpatului Roșu Robert Mihăiță, încă din perioada discuțiilor preliminare încheierii contractului de cesiune de drepturi.

Preluarea contractului de mandat nu este justificată nici raportat la activitățile ulterioare ce ar putea fi întreprinse de S.C. Ilko Star S.R.L. în baza mandatului nerevocat, având în vedere că de acțiunile în justiție și procedurile administrative urma să se ocupe cesionarul, prin intermediul unei firme de avocatură renumite (TZA), astfel că acordarea asistenței de specialitate și de reprezentare în cadrul unor proceduri administrative sau judiciare, chiar începute, nu mai subzistă. În realitate, menținerea obligației privind plata unui procent din valoarea bunurilor revendicate către societatea inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela reprezintă o modalitate de plată nu doar pentru intervenţiile sale la funcţionarii publici pentru retrocedarea Pădurii Snagov, ci şi pentru activitatea acesteia de a-l ajuta pe inculpatul Al României Paul să încheie contractul cu SC Reciplia SRL, reprezentată de Truică Remus, pe care inculpata l-a ales după criteriul influenței și poziției sale în mediul politic, precum și al resurselor financiare necesare pentru realizarea promisiunilor de obținere a bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, la care nu era îndreptățit.

Faptul că inculpata Ignatneko (fostă Păvăloiu) Nela a fost cea care i-a cedat „afacerea" inculpatului Truică Remus și a cunoscut că prin încheierea contractului de cesiune se realizează o plată a cumpărării - traficării influenței promise de inculpatul Truică Remus, în continuarea acțiunilor ilicite întreprinse chiar de ea, a rezultat și din declarațiile martorului Aparaschivei Cristian Relu, în care a arătat că între inculpații Truică Remus, Păvăloiu Nela și Roșu Robert exista un adevărat „circuit", că se discuta despre terenurile „prințului Paul", iar de la Truică știe că cea care a inițiat proiectul și l-a prezentat acestuia este Păvăloiu Nela. Martorul a mai precizat că știe că între cei doi existau disensiuni, Truică fiind nemulțumit de pretențiile emise de inculpată, că avea să primească bani și că era implicată în demersurile pentru retrocedarea terenurilor.

Având în vedere că din probele administrate și analizate mai sus rezultă că între inculpaţii Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela şi Al României Paul Phillipe a existat o înţelegere ilicită privind retrocedarea Pădurii Snagov prin intervenţia la funcţionarii publici cu atribuţii în acest sens, continuată apoi prin promisiunea inculpatului Truică de a definitiva aceste demersuri, în sensul dobândirii efective a bunului imobil, prin acţiuni similare (exercitarea influenţei sale asupra persoanelor competente în privinţa punerii în posesie), Înalta Curte a apreciat că situația premisă cerută de norma de incriminare este realizată în cauză.

Prin urmare, la momentul încheierii celor două contracte fictive de vânzare-cumpărare cu SC Reciplia SRL, reprezentată de Șerban Ionuț Cătălin, Aparaschivei Cristian Relu și Aprofirei Diana Cristina, respectiv contractul de vânzare-cumpărare nr. 7/08.01.2008 (privind suprafețele de 6534 mp și 43.459 mp, la o valoare estimată de 199.972 euro, respectiv 4 euro/mp) şi contractul de vânzare-cumpărare nr. 266/21.02.2008 (privind suprafața de 28.709 mp, pentru prețul de 115.196 euro, respectiv 4 euro/mp), inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela cunoștea că terenul de 46,78 ha din Pădurea Snagov, transmis

anterior de inculpatul Al României Paul Philippe către SC Reciplia SRL, provenea din comiterea unei infracțiuni de corupție.

Or, prin transferul terenurilor în patrimoniul S.C. Ilko Star S.R.L., care reprezenta plata pentru activitățile ilicite întreprinse de inculpată anterior încheierii contractului de cesiune și cedării proiectului privind bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul către inculpatul Truică Remus – aspect ce rezultă cu evidență din probele administrate și clauzele contractului de cesiune încheiat la 1.11.2006 – inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a urmărit să ascundă proveniența ilicită a bunului obținut din comiterea unor infracțiuni.

Intenția inculpatei de a ascunde proveniența ilicită a bunului rezultă și din aceea că, la scurt timp după formularea de către inculpatul Al României Paul Philippe a plângerii penale, la data de 23.01.2015 și a denunțului, la data de 15.04.2015, împotriva inculpatului Truică Remus și declanșarea cercetărilor în cauză, a transmis terenurile obținute în schimbul acțiunilor întreprinse pentru retrocedarea Pădurii Snagov din proprietatea SC Ilko Star SRL în patrimoniul societăţii Mercure Commerce International SRL, înființată la data de 24.07.2015, sub formă de aport la capitalul social, astfel cum rezultă din mențiunile din actul constitutiv al societății actualizat nr. 1459 din 28.09.2015, înregistrat la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul București la 1 octombrie 2015, devenind, astfel, acționar majoritar, în timp ce fiica sa, Șerban Ana Maria Iulia, a rămas cu un procent de 0,02 % (filele 460-466, vol. 23 d.u.p. și 38-44, vol. 24 d.u.p.).

Susținerile apărării, în sensul că transferul acestor terenuri s-a realizat în mod licit și la vedere, astfel că nu s-a urmărit disimularea naturii bunului, nu au putut fi primite, având în vedere că inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, așa cum s-a arătat, cunoștea despre caracterul ilicit al contractului de cesiune de drepturi și de proveniența ilicită a bunului ce a fost transferat în proprietatea Reciplia S.R.L., reprezentată de inculpatul Truică Remus, ca atare, prin transferul bunului dintr-un patrimoniu în altul aceasta a urmărit ascunderea naturii sale ilicite.

Împrejurarea că inculpata a deținut bunul în patrimoniul societății SC Ilko Star S.R.L. o perioadă de aproximativ 7 ani, până la transmiterea acestuia către Mercure Commerce International S.R.L., nu a putut conduce la aprecierea că tranzacțiile au fost la vedere și licite, în condițiile în care bunul dobândit de S.C. Ilko Star S.R.L. a fost obținut din comiterea unei infracțiuni de corupție (traficarea influenței de către inculpatul Truică Remus și a demersurilor ilicite realizate chiar de inculpată), iar ulterior, același bun dobândit nelegal a fost transmis în patrimoniul SC Mercure Commerce International S.R.L., sub forma de aport la capitalul social, după formularea plângerii penale din data de 23.01.2015 și a denunțului din data de 14.04.2015 de către cumpărătorul de influență, inculpatul Al României Paul Philippe, în care a prezentat în detaliu întreaga activitate infracțională a inculpaților, inclusiv cea desfășurată de Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela.

Contrar susținerilor apărării, suprafețele de teren menționate în cele două contracte de vânzare-cumpărare fictive au intrat în patrimoniul S.C. Ilko Star S.R.L., tot în scopul disimulării naturii lor ilicite, iar inculpata a cunoscut că

provin din comiterea unei fapte de corupție, astfel că păstrarea bunului o perioadă îndelungată în patrimoniul unei societăți ce derula o activitate comercială legală nu conferă un caracter licit acestui produs al infracțiunii. Scopul pentru care autorul infracțiunii de spălare a banilor transferă bunul dintr-un patrimoniu în altul este acela de a-i ascunde proveniența și a-i da o aparență licită, astfel că, după transferul bunului, acesta are în continuare caracterul de bun dobândit din comiterea infracțiunii, indiferent cât timp a trecut de la momentul transferului.

Prin urmare, în condițiile în care cercetările fuseseră deja începute în cauză, pentru a ascunde natura ilicită a bunului intrat în patrimoniul SC Ilko Star SRL, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela l-a transferat din nou, sub forma aportului la capitalul social, în patrimoniul SC Mercure Commerce International S.R.L., devenind astfel acționar majoritar al societății.

Deși s-a susținut de către apărare că scopul acestei operaţiuni a fost acela al desfăşurării în viitor a unei activități comerciale cu o societate din China, din actele dosarului nu a rezultat că s-a realizat derularea vreunui contract comercial sau a unor relații comerciale concrete care să fi justificat majorarea capitalului social al societății Mercure Commerce International S.R.L., conținutul convorbirilor telefonice invocate de inculpată neputând fi avut în vedere, întrucât au fost excluse din ansamblul probator de către instanța de control judiciar. Mai mult, constituirea societății cu puțin timp înainte de realizarea acestui transfer (24.07.2015) și într-o perioadă apropiată de data sesizării și începerii cercetărilor în cauză (ianuarie 2015, respectiv aprilie 2015), precum și faptul că nu au fost derulate activități comerciale anterior majorării capitalului social, fac dovada că, în realitate, intenția inculpatei a fost aceea de a disimula natura bunului dobândit ca folos al comiterii unor infracțiuni.

Pentru toate aceste considerente, Înalta Curte nu a putut primi criticile apelantei inculpate Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela privind inexistența faptei sau neîndeplinirea condițiilor de tipicitate ale infracțiunii de spălare a banilor, întrucât ansamblul probator administrat dovedește fără putință de tăgadă că, prin acțiunile sale, inculpata a transferat cu intenție terenurile dobândite prin contractele de vânzare-cumpărare fictive din patrimoniul S.C. Ilko Star S.R.L. în patrimoniul S.C. Mercure Commerce International S.R.L., ca aport social la această din urmă societate, cunoscând că bunurile provin din comiterea unor infracțiuni de corupție comise de aceasta şi de inculpatul Truică Remus, în scopul ascunderii provenienței ilicite acestora, în contextul în care, în cauză, au fost declanșate cercetările în legătură cu dobândirea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe.

Prin urmare, constatând că în mod corect a fost reținută vinovăția acesteia în comiterea infracțiunii de spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, solicitarea inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela de a se pronunța o soluție de achitare în baza dispozițiilor art.16 lit. a sau art. 16 lit. b Cod procedură penală a fost apreciată ca neîntemeiată.

VI. Cu privire la criticile formulate de Ministerul Public şi de apelanta parte civilă Ministerul Finanțelor Publice, Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov, referitoare la infracțiunile de abuz în serviciu, dacă funcționarul

public a obținut pentru altul un folos necuvenit, reţinute în legătură cu retrocedarea Fermei Regale Băneasa:

1. Din analiza materialului probator al cauzei, instanța de control judiciar a constatat, în acord cu susţinerile Ministerului Public, că prima instanţă a procedat la valorificarea selectivă a acestuia, fără a prezenta, însă, motivele pentru care anumite mijloace de probă nu au fost valorizate, cu toate că furnizau informații relevante în legătură cu elementele de fapt ce formau obiectul probațiunii, stabilind, astfel, o situație factuală incompletă, lacunară și ajungând la concluzia eronată că acțiunile majorităţii inculpaților nu întrunesc elementele de tipicitate obiectivă a infracțiunii de abuz în serviciu în forma autoratului sau, după caz, a complicității.

Ca atare, evaluând în mod coroborat întregul material probator administrat în cursul urmăririi penale, dar și în faza cercetării judecătorești în fond și în apel, **Înalta Curte a reținut următoarea situație de fapt**:

Prin notificarea nr. 554 din 13.02.2002, depusă la Primăria Municipiului Bucureşti (P.M.B.) prin intermediul executorului judecătoresc şi înregistrată sub nr. 25576, inculpatul Al României Paul Philippe a solicitat, în nume propriu, deşi la acea dată tatăl său, Mircea Grigore, era în viaţă, restituirea imobilului în suprafaţă totală de 26,8764 ha. teren, situat în str. Ion Ionescu de la Brad nr. 4, 8 şi 10, cunoscut ca fosta Fermă Regală Băneasa. În motivarea notificării s-a arătat că imobilul a aparţinut Regelui Carol al-II-lea, fiind compus din 23 ha. obţinute în baza titlului de proprietate nr. 2 din 2.10.1931, 3,5224 ha. cumpărate prin actul de vânzare-cumpărare autentificat de Tribunalul Illfov sub nr. 5534 din 31.10.1936 şi 3540 mp. dobândiţi în baza legii publicate în Monitorul Oficial nr. 89/1940.

S-a arătat că imobilul a fost moştenit de către soţia supravieţuitoare Elena Lupescu, care a lăsat prin testament, ca legatară universală, pe Monique Urdărianu, ale cărei drepturi succesorale au fost cumpărate de inculpat în baza actului de vânzare de drepturi succesorale autentificat sub nr. 1489 din 2.08.2001.

În situaţia în care restituirea în natură nu era posibilă, s-a solicitat restituirea prin echivalent conform art. 23 din Legea nr. 10/2001, estimând valoarea imobilului la suma de 2.100.000 dolari.

În drept, au fost invocate dispoziţiile art. 10 pct. 4 şi 5, art. 21 şi art. 23 din Legea nr. 10/2001.

Notificarea nu a fost însoţită de vreun act, deşi s-a menţionat anexarea copiei actului de identitate, a testamentului Elenei Lupescu şi a actului de vânzare-cumpărare drepturi succesorale. (fil. 15, vol. 10 d.u.p)

În privinţa terenului revendicat, s-a reţinut că, deşi acesta a fost menţionat în Decizia Consiliului de Miniştri din 18.06.1948 emisă în baza Decretului nr. 38/1948, prin care treceau în proprietatea statului bunurile mobile şi imobile ale fostului rege Mihai I şi ale membrilor fostei familii regale, întreaga avere a fostului Rege Carol al-II-lea, inclusiv fosta Fermă Regală Băneasa, fusese sechestrată de Statul Român încă din 1940, aşadar mai înainte de instaurarea regimului comunist, conform Decretului-lege nr. 3767/1940, act în baza căruia fostul suveran pierduse dreptul de dispoziţie asupra bunurilor sale.

Ulterior, la data de 13.03.2003, prin adresa înregistrată la P.M.B. sub nr. 11594, inculpatul Al României Paul Philippe a menţionat depunerea unor documente „în completarea notificării nr. 554/14.02.2002" (acte de identitate, testamentul Elenei Lupescu, contractul de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale, acte obţinute de la Arhivele Naţionale în legătură cu imobilul revendicat şi adrese emise de P.M.B.) - fil. 19, vol. 10 d.u.p.

Totodată, la 8.02.2007, prin adresa înregistrată la P.M.B. sub nr. 5170 din 8.02.2007, inculpatul Al României Paul Philippe a menţionat depunerea unor documente suplimentare în legătură cu aceeaşi notificare (istoricul imobilului, certificatele de calitate de moştenitor nr. 55/2005 şi nr. 129/2006, certificat de naştere Mircea Grigore, hotărârea Tribunalului din Lisabona din 6.02.1955, decretul nr. 38/1948, procesul-verbal din 23.11.1940) - fil. 25, vol. 10 d.u.p.

S-a reţinut că, potrivit contractului nr. 299 din 1.11.2006 privind transmiterea/cesiunea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietăţii, încheiat între inculpatul Al României Paul Philippe, în calitate de cedent, şi inculpata S.C.Reciplia S.R.L., reprezentată la semnarea contractului de inculpatul Truică, în calitate de cesionar, inculpatul Al României Paul Philippe cesionase „ferm şi irevocabil, cu titlu oneros, fără nicio rezervă", toate drepturile sale asupra mai multor imobile, între care şi „imobilul denumit Ferma Regală Băneasa, în suprafaţă de 28,63 ha.", pentru care formulase notificare (art. 1, 1.5 şi 2 din contract) - fil. 26, vol. 29 d.u.p.

Fiind vorba despre o cesiune de drepturi, cesionarul ar fi trebuit să se substituie cedentului în toate procedurile pendinte, administrative sau judiciare, însă în contract s-a prevăzut dreptul inculpatei S.C. Reciplia S.R.L. de a alege ca inculpatul Al României Paul Philippe să continue procedurile administrative şi judiciare, urmând ca acesta să fie „aparent titularul procedurilor desfăşurate, fără ca acest lucru să afecteze în vreun fel drepturile transmise/cesionate prin prezentul contract (…)" - art. 7 din contract.

Potrivit menţiunilor explicite de la finalul contractului, „în conformitate cu disp. art. 3 alin. 1 teza a III-a din Legea nr. 51/1995", **inculpatul Roşu Robert a atestat în calitate de avocat „data, identitatea părţilor şi conţinutul prezentului <u>act redactat de mine</u>"**, astfel încât acesta nu doar cunoştea, ci fusese artizanul acestui mecanism care a permis ascunderea ulterioară a adevăratului titular al drepturilor revendicate.

Astfel, **deşi toţi inculpaţii cunoşteau că, începând cu data intrării în vigoare a contractului, care coincidea cu data plăţii avansului de 1.000.000 de euro, drepturile care făceau obiectul diferitelor proceduri administrative şi/sau judiciare nu mai aparţineau inculpatului Al României Paul, ci, conform art. 9 alin. 2 din contract, fuseseră cesionate efectiv inculpatei S.C. Reciplia S.R.L., societate în spatele căreia se afla un grup de interese transfrontalier, ei au ascuns această situaţie de fapt autorităţilor cu care au intrat în contact şi s-au folosit în continuare de inculpatul Al României Paul Philippe**, pe care l-au prezentat ca fiind titularul drepturilor revendicate, tertip utilizat pentru a spori şansele de reuşită ale demersurilor lor de a obţine bunurile solicitate de acesta, prin invocarea calităţii sale de moştenitor al fostului Rege Carol al-II-lea şi de membru al fostei familii regale a României.

În aceste condiţii, deşi clientul Societăţii Civile de Avocaţi Ţuca, Zbârcea şi Asociaţii (denumită în continuare S.C.A. TZA) şi al inculpatului Roşu, în calitatea sa de avocat coordonator al proiectului Prinţul/Reciplia, era doar această din urmă societate, în relaţia cu autorităţile s-au prezentat ca reprezentanţi ai inculpatului Al României Paul şi au făcut demersuri în numele sau alături de acesta, ascunzând adevărata situaţie de fapt şi prezentându-l în continuare pe inculpatul Al României Paul Philippe ca fiind persoana îndreptăţită să obţină bunurile solicitate.

Astfel, la data de 28.08.2007, printr-o adresă emisă de S.C.A TZA, în calitate de reprezentant al inculpatului Al României Paul Philippe şi înregistrată la P.M.B. sub nr. 34509, s-a menţionat depunerea unor documente suplimentare, parte din acestea regăsindu-se şi în adresele anterioare.

În ce priveşte dovada calităţii de persoană îndreptăţită, în condiţiile art. 3 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, s-a arătat că inculpatul Al României Paul Philippe este succesor în linie directă (nepot de fiu) al Regelui Carol al-II-lea, sens în care s-a făcut referire la certificatul de calitate de moştenitor nr. 55 din 26.05.2005 şi la hotărârea Tribunalului de la Lisabona din 6.02.1955 (fil. 28, 29, vol. 10 d.u.p).

În realitate, reprezentanţii S.C.A. TZA cunoşteau că certificatul de calitate de moştenitor nr. 55 din 26.05.2005 fusese eliberat în baza sentinţei civile nr. 1809 din 1.07.2002 a Tribunalului Teleorman, prin care fuseseră recunoscute pe teritoriul României, într-o procedură de exequatur, efectele sentinţei pronunţate în anul 1955 de tribunalul de la Lisabona cu privire la paternitatea lui Mircea Grigore Lambrino faţă de fostul Rege Carol al II-lea, însă, prin decizia nr. 1357/A din 29.09.2005 a Curţii de Apel Bucureşti, Secţia a III-a civilă, sentinţa sus-menţionată fusese anulată, iar cauza trimisă spre rejudecare Tribunalului Teleorman, situaţie care afecta valabilitatea certificatului de moştenitor menţionat (fil. 135, vol. 10 d.u.p).

Prin Nota de reconstituire, nedatată, emisă de Direcţia patrimoniu, evidenţa proprietăţii şi cadastru din cadrul P.M.B. în legătură cu reconstituirea fostului amplasament cunoscut ca Ferma Regală Băneasa, s-a arătat că în baza de date nu se regăsesc planuri care să permită identificarea cu precizie a fostului teren notificat şi s-a recomandat efectuarea unei expertize topografice de către un expert autorizat (fil. 164, vol. 10 d.u.p).

Prin raportul de expertiză tehnică topografică întocmit de numitul Hogea Constantin, la cererea inculpatului Al României Paul Philippe, s-a constatat că terenul revendicat, în suprafaţă totală de 268.764 mp. este compus din patru loturi: 204.740 mp. în incinta Institutului de Cercetare pentru Protecţia Plantelor, 28.590 mp. în incinta Institutului de Microbiologie, Parazitologie şi Epidemiologie Dr. Cantacuzino, 28.780 mp. în incinta Romatsa şi 6.654 mp. ocupat de curţi şi construcţii. (fil. 167, vol. 10 d.u.p)

Pentru a ajunge la această concluzie, expertul a utilizat planul proprietăţii Şcoalei de Horticultură Gr. II din anul 1938, anexa la actul de vanzare-cumpărare nr. 5534 din 31.10.1936 şi planurile topografice actuale ale P.M.B., iar nu şi planurile/schiţele aferente celorlalte două titluri de proprietate indicate în notificare (pentru terenurile de 23 ha. şi 3540 mp.).

În urma întocmirii acestui raport de expertiză, Direcţia evidenţă imobiliară şi cadastrală din P.M.B. a emis Nota de reconstituire nr. 16454/10.2007, în care s-au preluat ca atare concluziile expertului şi s-a menţionat că, în cazul emiterii Dispoziţiei de retrocedare, se va folosi planul întocmit de acesta, „ce poartă răspunderea identificării”. (fil. 151, vol. 10 d.u.p)

În ce priveşte situaţia juridică a terenului revendicat, prin adresa din 30.10.2007 emisă de Serviciul evidenţa proprietăţii din cadrul Direcţiei sus-arătate s-a menţionat, în legătură cu loturile nr. 1 şi 2 din expertiză, că acestea reprezintă secţiuni din terenurile ocupate de Institutul de Cercetare pentru Protecţia Plantelor şi Institutul de Cercetare pentru Mecanizarea Agriculturii, respectiv de Institutul de Microbiologie Parazitologie şi Epidemiologie, înscrise în evidenţe din anul 1986, iar în ce priveşte lotul nr. 4, acesta este ocupat de Romatsa.

Neexistând date cu privire la terenul notificat şi nici referitoare la actul de preluare a acestuia în proprietatea statului, s-a apreciat că este necesar ca Serviciul analiză dosare şi emitere avize – Legea nr. 10/2001 să se adreseze societăţilor care ocupă în prezent imobilele respective, precum şi Direcţiei de Impozite şi Taxe Locale a sectorului 1 (fil. 149, vol. 10 d.u.p).

Prin Raportul întocmit de Direcţia juridică, contencios şi legislaţie din cadrul P.M.B. la data de 2.11.2007 şi însuşit de Comisia internă pentru analiza notificărilor formulate în baza Legii nr. 10/2001, s-a propus declinarea competenţei pentru loturile nr. 1, 2 şi 4 identificate în raportul de expertiză, însuşit ca atare de Direcţia evidenţă imobiliară şi cadastru conform celor expuse anterior. (fil. 147, vol. 10 d.u.p)

Astfel, prin Dispoziţia primarului general al Municipiului Bucureşti nr. 9134 din 23.11.2007, s-a declinat competenţa de soluţionare a notificării privind terenul în suprafaţă de 204.740 mp. situat în strada Ion Ionescu de la Brad nr. 4, 8 şi 10, în favoarea Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor Bucureşti (fil. 13, vol. 10 d.u.p).

S-a reţinut astfel că terenul respectiv, identificat ca lotul nr. 1 în expertiza întocmită de numitul Hogea Constantin, nu se află în administrarea P.M.B.

Această decizie a fost ridicată de inculpatul Roşu Robert, care a făcut referire la împuternicirea nr. 425579 din 15.11.2007 şi care a declarat pe proprie răspundere că nu mai sunt alţi moştenitori îndreptăţiţi la restituire (fil. 14, vol. 10 d.u.p).

S-a reţinut că, deşi cunoştea că notificarea nr. 554 fusese adresată Primăriei Municipiului Bucureşti şi întemeiată pe Legea nr. 10/2001, în vara anului 2007, S.C.A. TZA se adresase şi Agenţiei Domeniilor Statului (A.D.S.) în legătură cu acelaşi teren în suprafaţă de 26,87 ha., care a comunicat societăţii de avocatură că, în baza H.G. nr. 1881/2005, întreaga suprafaţă de teren aflată până atunci în administrarea A.D.S. a fost predată la Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor în baza Protocolului nr. 56787 din 15.11.2006 (fil. 189, vol. 10 d.u.p).

De asemenea, la data de 20.09.2007, în timp ce notificarea nr. 554 era încă pe rolul Comisiei din cadrul P.M.B., S.C.A. TZA a notificat mai multe instituţii, inclusiv Prefectura Municipiului Bucureşti şi Primăria sectorului 1, pentru a nu demara proceduri de vânzare-cumpărare, de înstrăinare ori de

grevare în orice mod a imobilului de 26,87 ha., întrucât procedurile administrative cu privire la retrocederea imobilului către clientul „Alteţa Sa Regală Prinţul Paul Philippe al României, în calitate de persoană îndreptăţită”, erau în curs de soluţionare. În completarea acestei notificări, la data de 8.11.2007, S.C.A. TZA a transmis aceloraşi instituţii planurile cadastrale cu încadrarea în zonă a terenului (fil. 192, 194, vol. 10 d.u.p, fil. 49, 53, 156 vol. 11 d.u.p).

Prin Hotărârea nr. 929 din 28.09.2007 a Comisiei Municipiului Bucureşti pentru aplicarea Legilor fondului funciar s-a luat act de notificarea primită de la S.C.A. TZA şi înregistrată la instituţia Prefectului sub nr. 26425/20.09.2007 şi s-a dispus ca această notificare să fie trimisă Subcomisiei de aplicare a Legilor fondului funciar de pe lângă Consiliul Local al Sectorului 1 (fil. 59, vol. 11 d.u.p).

Extrasul hotărârii sus-menţionate, împreună cu documentaţia aferentă, au fost ridicate de reprezentantul Primăriei Sectorului 1 – Subcomisia de aplicare a legilor fondului funciar la data de 3.10.2007 (fil. 64, vol. 11 d.u.p).

De asemenea, extrasul aceleiaşi hotărâri a fost transmis şi la S.C.A. TZA prin adresa nr. CG/26425/2007/SP3/2.10.2007 (fil. 67, vol. 11 d.u.p).

Prin urmare, chiar dacă notificarea referitoare la interdicţia încheierii oricăror acte de dispoziţie cu privire la suprafaţa de teren de 26,87 ha. a fost adresată de S.C.A. TZA, în numele inculpatului Al României Paul Philippe, instituţiei Prefectului, în final aceasta a ajuns la Subcomisia de aplicare a Legilor fondului funciar de pe lângă Consiliul Local al Sectorului 1, considerându-se că numai această instituţie, în procedura de aplicare a procedurilor de aplicare a legilor fondului funciar, ar putea dispune, în tot sau parte, de terenul menţionat în notificare.

De altfel, la data de 23.10.2007, ca răspuns la notificarea ce i-a fost adresată în mod direct de S.C.A. TZA, în condiţiile menţionate anterior, Primăria Sectorului 1, Serviciul fond funciar, registrul agricol a solicitat societăţii de avocaţi completarea expertizei tehnice, considerând că a fost învestită cu soluţionarea unei notificări vizând însăşi restituirea terenului în suprafaţă de 26,78 ha. (fil. 155, vol. 11 d.u.p).

În urma verificărilor, s-a stabilit însă că la Primăria Sectorului 1 nu fusese înregistrată o notificare vizând restituirea aceluiaşi teren în baza legilor fondului funciar.

Prin urmare, primind extrasul Hotărârii nr. 929 din 28.09.2007 a Comisiei Municipiului Bucureşti pentru aplicarea Legilor fondului funciar, **reprezentanţii S.C.A. TZA, inclusiv inculpatul Roşu, în calitatea sa de coordonator şi responsabil al proiectului Prinţul/Reciplia, au avut confirmarea faptului că terenul ce făcea obiectul notificării formulate în baza Legii nr. 10/2001, aflată încă în curs de soluţionare, era în realitate supus procedurilor de restituire prevăzute de legile fondului funciar**, căci în mod evident, faţă de dispoziţiile extrem de clare ale art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, unul şi acelaşi teren nu putea face atât obiectul acestei din urmă legi, cât şi al legilor fondului funciar.

În plus, potrivit reglementărilor în vigoare, fiind vorba despre un teren agricol aflat în domeniul public al statului şi în administrarea unui institut de

cercetare, reconstituirea dreptului de proprietate pe acelaşi amplasament se putea face de comisia de fond funciar doar dacă terenul nu era indispensabil cercetării şi numai după trecerea acestuia din domeniul public al statului în domeniul privat al unităţii administrativ-teritoriale.

Cu toate acestea, deşi cunoşteau reglementările legale în materie, la data de 28.02.2008, S.C.A. TZA, învocând calitatea de avocaţi ai inculpatului Al României Paul Philippe, au notificat Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor pentru soluţionarea notificării iniţiale nr. 544 din 13.02.2002 în baza Legii nr. 10/2001, în sensul restituirii terenului în suprafaţă de 204.740 mp. situat în str. Ion Ionescu de la Brad nr. 4, 8 şi 10 (fil. 202).

În cuprinsul notificării, s-a făcut trimitere, între altele, la corespondenţa purtată cu Agenţia Domeniilor Statului, inclusiv la anexa 11.c.) a H.G. nr. 1881/2005 în care era prevăzută suprafaţa de teren transmisă institutului de la A.D.S.

În ce priveşte temeiul legal al solicitării de soluţionare a notificării de către Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, s-a făcut referire la dispoziţiile art. 21 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, deşi era incidentă situaţia de excepţie prevăzută de art. 8 alin. 1 din aceeaşi lege, dispoziţii legale care nu permiteau institutului să soluţioneze cererea de restituire formulată de inculpatul Al României Paul Philippe, aspect pe care S.C.A. TZA l-a eludat în mod deliberat din conţinutul notificării.

Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor Bucureşti a fost înfiinţat în baza H.G. nr. 1881/2005 privind înfiinţarea unor institute şi centre de cercetare-dezvoltare agricolă prin reorganizarea unor institute, centre, staţiuni şi societăţi comerciale de cercetare şi producţie agricolă.

Potrivit anexei 11 la H.G. nr. 1881/2005, acest institut a fost înfiinţat prin reorganizarea Centrului de Cercetări pentru Protecţia Plantelor Bucureşti, fiind o instituţie publică cu personalitate juridică, cu sediul social în Bd. Ion Ionescu de la Brad nr. 8, aflată în subordinea Academiei de Ştiinţe Agricole şi Silvice Gheorghe Ionescu Siseşti.

Conducerea institutului era asigurată de un director şi un consiliu de administraţie, format din 7 membri, din componenţa căruia făceau parte reprezentanţi ai Ministerului Agriculturii, Ministerului Finanţelor Publice, Academiei de Ştiinţe Agricole, preşedintele consiliului ştiinţific şi directorul unităţii, care era şi preşedintele consiliului de administraţie.

În ce priveşte patrimoniul institutului, acesta era constituit din bunuri proprietate publică a statului, bunuri proprietate privată a statului şi bunuri proprii.

Potrivit art. 2 alin. 4 din H.G. nr. 1881/2005, suprafeţele de teren ale institutelor, centrelor, staţiunilor şi societăţilor comerciale de cercetare şi producţie agricolă, aflate în domeniul public al statului şi în administrarea Agenţiei Domeniilor Statului şi concesionate institutelor, centrelor, staţiunilor şi societăţilor comerciale de cercetare şi producţie agricolă, trec în administrarea institutelor şi centrelor de cercetare-dezvoltare agricolă nou înfiinţate şi au datele de identificare prevăzute în anexele 1.c)-6.c), 8.c)-11.c).

Astfel, în anexa 11.c) erau prevăzute datele de identificare a suprafeţelor de teren din domeniul public al statului care se dau în administrarea Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor Bucureşti.

Potrivit datelor din anexă, suprafaţa totală aflată în domeniul public, înregistrată la Ministerul Finanţelor Publice şi dată în administrarea institutului, era de 31,409 ha., fiind compusă din teren agricol, în suprafaţă totală de 27,230 ha. şi teren neagricol, în suprafaţă totală de 4,179 ha.

Terenul agricol era compus din teren arabil (6,27 ha.), vie (4,54 ha.) şi livezi (16,42 ha.).

Terenul neagricol era compus din drumuri (2,31 ha.) şi construcţii-curţi (1,869 ha.).

În privinţa construcţiilor, făceau parte din domeniul public al statului şase imobile, menţionate în anexa 11.a: corp dependinţe Corp C (1334 mp.), Laborator Agrochimie Corp B (182 mp.), Clădire anexă (308 mp.), Clădire principală (58 de camere, 1470 mp.), Sera A.S.A.S. (349 mp.) şi Clădire pentru locuit (subsol, parter, etaj, pe o suprafaţă de teren de 422,21 mp.).

Cu privire la suprafeţele de teren din domeniul public al statului aflate în administrarea institutelor de cercetare-dezvoltare agricolă, art. 3 din H.G. nr. 1881/2005 făcea trimitere explicită la „cereri de reconstituire a dreptului de proprietate, în temeiul prevederilor legilor fondului funciar”, dar şi la dispoziţiile art.10 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică şi regimul juridic al acesteia, potrivit cărora trecerea unui bun din domeniul public al statului în domeniul privat se face doar prin hotărâre a Guvernului.

Faţă de toate aceste dispoziţii ale H.G. nr. 1881/2005 şi ale anexelor aferente acesteia, era evident că suprafaţa revendicată de inculpatul Al României Paul Philippe şi menţionată în notificarea S.C.A. TZA, de 204.740 mp. (20,474 ha.), era în realitate un teren agricol, aflat în domeniul public al statului, cu privire la care Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor Bucureşti, ca instituţie publică cu personalitate juridică, nu avea decât un drept de administrare şi care nu putea face obiectul procedurilor reglementate de Legea nr. 10/2001.

Toate aceste aspecte erau cunoscute atât de către inculpatul Al României Paul Philippe, cât şi de inculpatul Roşu Robert, în calitatea acestuia de coordonator al proiectului Prinţul/Reciplia.

În urma notificării din 28.02.2008 formulată de S.C.A. TZA, în numele inculpatului Al României Paul Philippe, **Oficiul Juridic al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, reprezentat de inculpata Dicu Corina, a întocmit Nota juridică înregistrată sub nr. 996 din 14.04.2008, însuşită prin semnătură de directorul instituţiei, Iliescu Horia** (fil. 369, vol. 30 d.u.p).

S-a reţinut că la întocmirea notei au fost avute în vedere notificarea nr. 554 din 13.02.2002, dispoziţia de declinare a competenţei nr. 9134 din 23.11.2007, precum şi actele anexate în susţinerea notificării, menţionate anterior.

În această Notă juridică s-au reţinut, între altele, că:

- în ce priveşte calitatea de persoană îndreptăţită a inculpatului Al României Paul Philippe, se impune completarea dosarului administrativ cu

certificatul de moştenitor/de calitate de moştenitor al Elenei Lupescu, ca urmare a decesului Regelui Carol al-II-lea, precum şi cu certificatul de moştenitor/de calitate de moştenitor al lui Monique Urdărianu, ca urmare a decesului Elenei Lupescu.

În legătură cu aceste acte, în Notă s-a precizat că în lipsa acestora nu se poate emite o dispoziţie/decizie motivată de restituire a imobilului ce face obiectul notifcării.

- notificarea a fost formulată de inculpatul Al României Paul Philippe, în nume propriu, deşi la data formulării şi depunerii la executorul judecătoresc (13.02.2002), autorul său, Carol Mircea Grigore, era în viaţă (a decedat la 26.01.2006).

Prin urmare, notificarea trebuia să fie făcută de acesta din urmă, fie în nume propriu, fie prin mandatar, ceea ce nu era cazul în speţă.

Sub acest aspect, în Notă s-a concluzionat că nu sunt întrunite condiţiile prevăzute de Legea nr. 10/2001 pentru a stabili calitatea de persoană îndreptăţită a inculpatului Al României Paul.

- în ce priveşte dovada dreptului de proprietate asupra imobilului în cauză, s-a constatat că nu a fost depus titlul de proprietate nr. 2 din 2.10.1931 care atestă dreptul de proprietate asupra celor 23 ha. din suprafaţa totală de teren revendicată şi nici încheierile de intabulare în legătură cu contractul de vanzare-cumpărare din 31.10.1936.

În acest sens, Nota juridică solicită completarea dosarului administrativ.

- în ce priveşte situaţia juridică a imobilului la data preluării către stat, s-a făcut trimitere la Borderoul populaţiei, proprietăţilor şi exploataţiilor agricole din comuna Băneasa, întocmit conform recensământului agricol şi al populaţiei din ianuarie 1948, în care a fost identificată Ferma Regală Băneasa în suprafaţă de 28 ha. şi 8760 mp., situată în hotarul satului, adică în extravilanul comunei Băneasa.

În aceste condiţii, în cuprinsul Notei s-a reţinut în mod explicit faptul că, fiind un teren extravilan la momentul preluării abuzive, cererea de restituire conform Legii nr. 10/2001 este inadmisibilă şi „nu se poate emite o decizie motivată în favoarea ASR Prinţul Paul de România."

- în ce priveşte identificarea şi individualizarea terenului, s-a reţinut că expertiza efectuată de numitul Hogea Constantin a avut în vedere doar planul proprietăţii Şcoalei de Horticultură Gr. II din anul 1938, anexa la contractul de vânzare-cumpărare din 31.10.1936 (care însă privea doar 3,5224 ha., faţă de cele 26,87.ha revendicate), precum şi planurile topografice actuale deţinute de P.M.B.

Având în vedere dispoziţiile Legii de înfiinţare a Institutului de Cercetări Agronomice al României şi a staţiunilor agronomice din anul 1932, potrivit căreia institutul se înzestra cu 40 ha. din terenul de la Băneasa, în Nota juridică s-a menţionat că se impune stabilirea cu exactitate a vecinătăţilor proprietăţii Regelui Carol al II-lea şi, în funcţie de aceasta, suprafaţa de teren aflată în proprietatea institutului sus-arătat.

În atare situaţie, s-a considerat că se impune efectuarea unei noi expertize pentru identificarea şi individualizarea imobilului ce face obiectul notificării.

În concluzie, în vederea emiterii unei decizii motivate faţă de notificarea formulată, s-a arătat că Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor „susţine opinia exprimată în paragrafele de mai sus, motiv pentru care este imperios necesară completarea dosarului administrativ anexat notificării nr. 554/2002 a ASR Prinţul Paul de România."

Nota juridică a fost însoţită de copia Borderoului populaţiei, proprietăţilor şi exploataţiilor agricole din comuna Băneasa, întocmit conform recensământului agricol şi al populaţiei din ianuarie 1948, precum şi de copia Legii de înfiinţare a Institutului de Cercetări Agronomice al României şi a staţiunilor agronomice din anul 1932.

Faţă de cele reţinute în cuprinsul Notei juridice întocmite în 14.04.2008 de inculpata Dicu Corina şi însuşită de directorul Horia Iliescu, nu era însă vorba doar despre un dosar incomplet, **fiind puse în discuţie inadmisibilitatea cererii prin raportare la dispoziţiile art. 8 din Legea nr. 10/2001, precum şi lipsa calităţii de persoană îndreptăţită în cazul inculpatului Al României Paul Philippe.**

Această Notă juridică a fost transmisă la S.C.A. TZA de către Ministerul Agriculturii prin adresa nr. 10549 din 5.05.2008. Deşi această instituţie nu era nici măcar formal implicată în soluţionarea notificării, ea a recomandat „pentru o soluţionare rapidă a cazului" completarea dosarului administrativ conform celor reţinute în Nota juridică (fil. 357, vol. 30 d.u.p).

S-a reţinut că Nota juridică nu a mai fost regăsită printre actele predate cu ocazia cercetărilor de către Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, fiind însă ridicată de la sediul S.C.A TZA, cu ocazia percheziţiei.

Primind această notă şi cunoscând cadrul legal în vigoare, inclusiv apartenenţa terenului revendicat la domeniul public al statului, **membrii grupului infracţional organizat au realizat că, pentru a obţine o soluţie favorabilă din partea Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, este necesar să se intervină asupra directorului Iliescu Horia, iar prin intermediul acestuia, asupra juristei instituţiei, inculpata Dicu Corina, care întocmise Nota juridică.** Susţinerea acestora era esenţială, în condiţiile în care, pe de o parte, directorul institutului era şi preşedintele Consiliului de Administraţie, iar pe de altă parte, membrii acestui organ colectiv de conducere nu aveau pregătire juridică.

Astfel, în perioada în care notificarea s-a aflat pe rolul institutului, inculpatul Truică l-a contactat şi a avut mai multe întâlniri cu directorul Iliescu Horia, la una dintre acestea fiind însoţit şi de inculpatul Tal Silberstein, care a fost prezentat ca fiind consilierul de imagine al prim-ministrului din acea perioadă, Popescu Tăriceanu. Discuţiile s-au purtat în legătură cu retrocedarea terenului ce forma obiectul notificării, deşi cel care formulase notificarea era inculpatul Al României Paul Philippe, iar inculpaţii Truică şi Silberstein nu aveau aparent nicio legătură cu aceasta, ci doar un interes ascuns de a intra cât mai rapid în stăpânirea sa, ca urmare a implicării lor în proiectul Prinţul/Reciplia, în baza contractului de cesiune de drepturi din 1.11.2006 ce a consfinţit vânzarea-cumpărarea de influenţă.

Intervenţia asupra directorului Iliescu Horia nu s-a rezumat însă la simple discuţii, ci a presupus şi coruperea acestuia, în condiţiile în care inculpatul Truică a suportat contravaloarea unei excursii a celui dintâi pe Coasta de Azur.

În egală măsură, intervenţia asupra directorului institutului, deşi necesară, nu era suficientă, ci trebuia să se obţină şi modificarea punctului de vedere exprimat de inculpata Dicu Corina, în calitate de jurist al instituţiei, în conţinutul Notei juridice.

În aceste condiţii, inculpatul Roşu, care coordona din punct de vedere legal proiectul Prinţul/Reciplia, a hotărât să se ocupe personal şi exclusiv de retrocedarea Fermei Regale Băneasa.

În acest sens, din dispoziţia directorului Iliescu Horia, inculpata Dicu s-a deplasat la sediul S.C.A. TZA şi a purtat discuţii cu inculpatul Roşu în legătură cu aspectele reţinute de ea în Nota juridică.

În urma discuţiilor purtate, deşi nu au fost ataşate documentele suplimentare menţionate în Nota juridică, inculpata Dicu şi-a modificat poziţia iniţială şi a hotărât să susţină în faţa Consiliului de Administraţie soluţionarea favorabilă a notificării formulate de inculpatul Al României Paul Philippe, fără a întocmi însă un nou punct de vedere în scris în care să explice această schimbare de poziţie, inclusiv în ce priveşte admisibilitatea notificării din perspectiva art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001.

La data de 9.05.2008, sub semnătura inculpatului Al României Paul Philippe, fusese înregistrat la Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor un memoriu („precizări”), în care se răspundea obiecţiunilor cuprinse în Nota juridică din 14.04.2008, fără ca acesta să fie însoţit şi de alte documente (fil. 204, vol. 10 d.u.p).

Spre deosebire de notificările şi memoriile menţionate anterior, asumate în mod explicit de S.C.A TZA, în calitate de aşa-zişi reprezentanţi ai inculpatului Al României Paul Philippe, precizările din 9.05.2008 au fost făcute în nume propriu chiar de inculpat, care le-a şi semnat, deşi sunt redactate în mod evident într-un limbaj juridic.

În acest context, din actele aflate la dosar, a rezultat că, în realitate, clientul S.C.A TZA nu era inculpatul Al României Paul Philippe, ci Reciplia Ltd. Cipru, care controla inculpata S.C. Reciplia S.R.L.

Astfel, în înţelegerea încheiată la data de 1.10.2006 de inculpatul Roşu, în calitate de partener al S.C.A. TZA şi Sandra Merloni Horemans, în calitate de director al Reciplia Ltd., care deţinea S.C. Reciplia S.R.L., calitatea de „client” al serviciilor de asistenţă juridică şi reprezentare o avea Reciplia Ltd., iar nu inculpatul Al României Paul Philippe (fil. 326, vol. 29 d.u.p).

De altfel, cu ocazia percheziţiilor efectuate în faza de urmărire penală, nu a fost identificat vreun contract de asistenţă juridică încheiat între S.C.A. TZA şi inculpatul Al României Paul Philippe, iar potrivit documentelor existente la dosar, acesta din urmă nu a plătit vreo sumă cu titlu de onorariu către S.C.A. TZA pentru servicii de asistenţă juridică şi reprezentare, toate plăţile primite de societatea de avocatură fiind efectuate de inculpata S.C. Reciplia S.R.L. (fil. 333 şi urm., vol. 29 d.u.p).

De asemenea, onorariul de succes negociat de inculpatul Roşu, în calitate de partener al S.C.A. TZA, de 2% din valoarea de piaţă a bunurilor obţinute în

proceduri administrative (cum era cazul şi fostei Ferme Regale Băneasa) şi/sau judiciare, urma a fi achitat de clientul Reciplia Ltd, iar nu de către cel din urmă inculpat, în cuprinsul înţelegerii fiind detaliat mecanismul prin care S.C.A. TZA avea să primească onorariul de succes, în funcţie de valoarea acestuia (mai mare sau mai mic de 300.000 de euro), calculat prin raportare la valoarea de piaţă a fiecărui bun obţinut de inculpata S.C.Reciplia S.RL.

Revenind la memoriul asumat în nume propriu de către inculpatul Al României Paul Philippe, s-a susţinut, în esenţă, că acesta este persoană îndreptăţită să revendice terenul în discuţie, atât ca descendent direct al Regelui Carol al II-lea, cât şi în calitate de cumpărător al drepturilor ce au aparţinut numitei Monique Urdărianu, **făcându-se referire la hotărârea Tribunalului de la Lisabona din 6.02.1955, deşi aceasta nu era recunoscută la acea dată în România printr-o hotărâre definitivă şi irevocabilă, aspect cunoscut atât de inculpatul Al României Paul, cât şi de inculpatul Roşu**. De asemenea, s-a invocat, între altele, **certificatul de calitate de moştenitor nr. 55 din 26.05.2005, deşi atât inculpatul Al României Paul, cât şi inculpatul Roşu cunoşteau că acesta fusese emis în baza sentinţei civile nr. 1809/2002 a Tribunalului Teleorman, care însă fusese între timp anulată, iar cauza trimisă spre rejudecare,** prin decizia civilă nr. 1357/2005 a Curţii de Apel Bucureşti. Totodată, s-a invocat faptul că, la data notificării, Carol Mircea îi donase inculpatului Al României Paul Philippe drepturile de proprietate asupra a 37% din averea regală, omiţându-se să se precizeze că, deşi oferta de donaţie fusese făcută la 10.02.2002, în faţa unui avocat din străinătate, **inculpatul Al României Paul a acceptat-o prin declaraţie autentică, în faţa unui notar din România, abia la 21.05.2002, aşadar după expirarea datei limită până la care puteau fi formulate notificări în baza Legii nr. 10/2001, respectiv 14.02.2002.**

În justificarea calităţii sale de persoană îndreptăţită, inculpatul Al României Paul Philippe a invocat, ca precedent judiciar, chiar sentinţa civilă nr. 1872/2003 a Judecătoriei Buftea, care a fost utilizată pentru a obţine restituirea unei părţi din Pădurea Snagov, deşi atât acest inculpat, cât şi inculpatul Roşu cunoşteau caracterul nelegal al acestei restituiri, în condiţiile în care pădurea în cauză nu a aparţinut niciodată Regelui Carol al II-lea.

În ce priveşte incidenţa Legii nr. 10/2001, prin raportare la caracterul extravilan al terenului revendicat la data preluării abuzive, s-a susţinut că dispoziţia legală de excludere din art. 8 nu exista la data formulării notificării şi că menţiunea privind situarea terenului „în hotarul satului”, conform recensământului din anul 1948, a avut în vedere doar faptul că acesta reprezenta limita de hotar a comunei Băneasa, iar nu că ar fi fost situat în extravilan, deşi atât din titlu, cât şi din conţinutul acestui document, rezulta cu certitudine că respectivul teren era unul agricol.

În fine, în ce priveşte necesitatea efectuării unei expertize, s-a susţinut că nu există o obligaţie a petentului în acest sens, iar unitatea deţinătoare urmează a soluţiona notificarea pe baza înscrisurilor depuse la dosarul administrativ. În plus, înzestrarea Institutului de Cercetări Agronomice cu 40 de hectare, prin legea din 1932, nu afectează identificarea şi individualizarea imobilului revendicat de inculpat, fiind vorba despre imobile învecinate.

După transmiterea acestui memoriu, deşi cunoşteau că nu pot obţine în mod legal o soluţionare favorabilă a notificării din partea Institutului de Cercetare -Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, **inculpaţii Al României Paul Philippe şi Roşu Robert au exercitat presiuni pentru întrunirea Consilului de Administraţie al institutului şi restituirea terenului revendicat.**

Demersurile întreprinse sub coordonarea inculpatului Roşu au urmărit, pe de o parte, să creeze o stare de presiune, dar şi de temere membrilor Consiliului de Administraţie, prin prezentarea deformată a consecinţelor pe care aceştia le-ar putea suporta în cazul luării unei decizii nefavorabile inculpatului Al României Paul Philippe, iar pe de altă parte, să influenţeze în mod direct membrii Consiliului de Administraţie, prin prezenţa inculpaţilor la şedinţa la care urma să se ia în discuţie notificarea formulată, inclusiv a inculpatului Al României Paul Philippe, care avea să fie înfăţişat ca membru al familie regale a României, deşi ştiau că aceasta nu corespunde adevărului.

Astfel, prin adresa din 24.07.2008 întocmită sub antetul „ASR Prinţul Paul al României", făcându-se referire la „întrevederea avută, precum şi discuţiile purtate cu această ocazie" cu directorul Iliescu Horia, s-a solicitat convocarea Consiliului de Administraţie şi dezbaterea aprobării cererii inculpatului, cu participarea acestuia la lucrările organului de conducere, menţionându-se că „tergiversarea soluţionării cererii de către Instituţia dvs. îmi cauzează grave prejudicii" şi că „acest comportament urmează a fi sancţionat de către instanţele judecătoreşti" (fil. 232, vol. 10 d.u.p).

În finalul adresei s-a exprimat speranţa că „demersurile actuale reprezintă începutul unei colaborări benefice pentru ambele părţi", deşi pierderea de către institut a unei suprafeţe esenţiale pentru desfăşurarea activităţii sale, ca urmare a soluţionării favorabile a notificării, nu reprezenta un beneficiu decât pentru inculpat.

Totodată, la aceeaşi dată, inculpatul Al României Paul Philippe s-a adresat şi Academiei de Ştiinţe Agricole şi Silvice (A.S.A.S), arătând că, după declinarea soluţionării notificării către Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, a avut „un dialog permanent cu Institutul menţionat", prin intermediul „reprezentantului meu legal" şi solicitând ca, în considerarea calităţii sale, de coordonare a activităţii institutului, A.S.A.S. să ia măsuri pentru convocarea de urgenţă a Consiliului de Administraţie al institutului pentru a supune dezbaterii notificarea sa, cu invitarea reprezentantului său legal la lucrările organului de conducere, conform art. 25 alin. 2 din Legea nr. 10/2001.

În aceeaşi adresă, inculpatul Al României Paul Philippe a mai precizat că „solicitarea de restituire în natură a imobilului are în vedere întocmai vechiul amplasament" (fil. 235, vol. 10 d.u.p).

Totodată, prin memoriile succesive din 26.08.2008 şi 27.08.2008, având acelaşi conţinut, primul semnat exclusiv de inculpatul Roşu, în numele S.C.A. TZA, în calitate de „avocaţi ai Alteţei Sale Regale Prinţul Paul Philippe al României", iar cel de-al doilea, de inculpaţii Al României Paul şi Roşu, după ce s-au reluat argumentele expuse în Precizările din 9.05.2008, într-un capitol distinct au fost expuse consecinţele legale ale tergiversării soluţionării cererii (fil. 217, 223, vol. 10 d.u.p).

S-a observat că, referindu-se la consecinţele penale, în cele două memorii s-a menţionat explicit că „fapta persoanelor abilitate **de a soluţiona** cererea subsemnatului întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanei, prevăzut de art.315 Cod penal”, deşi în acest articol al Codul penal din 1969, în vigoare la acea dată, era incriminată infracţiunea de lăsare fără ajutor, iar nu infracţiunea de abuz în serviciu. În realitate, referirea era la infracţiunea de abuz în serviciu incriminată într-un Cod penal care nu a fost niciodată în vigoare (Codul penal din 2004, aprobat prin Legea nr. 301/2004).

De asemenea, s-a menţionat că „tot ca o consecinţă a tergiversării soluţionării prezentei notificări, vă învederăm faptul că, suntem îndreptăţiţi să iniţiem măsurile legale ce se impun pentru obligarea la plata despăgubirilor pentru lipsa de folosinţă a imobilului.”

Deşi aparent chestiunea pusă în discuţie prin termenii ultimativi folosiţi în cele două memorii tindea doar la soluţionarea cu celeritate a notificării (în condiţiile în care, de la data depunerii ei, 13.02.2002 şi până în anul 2007, nu existase însă vreun demers similar, cel puţin din partea inculpatului Al României Paul), în realitate acestea urmăreau să pună o presiune pe conducerea Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor în sensul restituirii imobilului solicitat, fapt care rezultă atât din destinatarii memoriilor, indicaţi în antet (Consiliul de Administraţie şi directorul Horia Iliescu), cât şi din ultima frază, în care era exprimată „încrederea că veţi da eficienţă dispoziţiilor legale incidente şi că **veţi soluţiona prezenta cerere în cel mai scurt timp posibil, în sensul restituirii în natură a Terenului**”.

În baza înscrisului depus de inculpatul Al României Paul Philippe la 24.07.2008, A.S.A.S, în subordinea căreia funcţiona Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, a emis adresa nr. 1420 din 29.07.2008, semnată de inculpatul Sin Gheorghe, în calitate de secretar general, în atenţia directorului institutului, numitul Iiescu Horia, în care s-a solicitat să se ia măsuri de convocare a Consiliului de Administraţie „la care să analizaţi solicitarea ASR Prinţul Paul de România şi să invitaţi să participe reprezentantul legal al Excelenţei Sale ASR Prinţul Paul de România”, conform art. 25 alin. 2 din Legea nr. 10/2001 (fil. 231, vol. 10 d.u.p).

Ca urmare a adresei nr. 1420 din 29.07.2008, la data de 20.08.2008, directorul Iliescu Horia a convocat Consiliul de Administraţie al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor pentru ziua de 2.09.2008 şi a transmis convocatorul şedinţei membrilor consiliului, respectiv Leaotă Elena (reprezentant al Ministerului Agriculturii), Pascu Alexandru (reprezentant al A.S.A.S), Andrei Ana-Maria (secretar ştiinţific al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor), Oancea Florin (director ştiinţific al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor), în care era specificat că la pct.1 se va dezbate poziţia institutului faţă de notificarea nr. 554/2002 formulată de inculpatul Al României Paul Philippe (fil. 237-240, vol. 10 d.u.p).

Invitaţii similare au fost transmise inculpatului Sin Gheorghe, în calitate de secretar general al A.S.A.S., precum şi inculpatului Al României Paul, „prin

reprezentanţii legali" S.C.A TZA, fiind încunoştinţat totodată şi preşedintele A.S.A.S., Hera Cristian (fil. 236, 241 şi 243, vol. 10 d.u.p).

În ce priveşte componenţa Consiliului de Administraţie al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, aceasta a fost stabilită prin Decizia nr. 165 din 20.08.2008 a Preşedintelui A.S.A.S, Hera Cristian şi îi includea, pe lângă cele patru persoane nominalizate anterior, şi pe directorul Iliescu Horia, în calitate de preşedinte, precum şi pe inculpata Gheorghiţă Dragomira, contabil şef, în calitate de membru. (fil. 324 şi urm., vol. 10 d.u.p)

S-a observat că, deşi potrivit Anexei la H.G. nr. 1881/2005, din Consiliul de Administraţie trebuia să facă parte şi un reprezentant al Ministerului Finanţelor, acesta nu a fost nominalizat decât la data de 26.09.2008, în persoana lui Tudor Daniel Mihail, iar prin Decizia nr. 175 emisă la aceeaşi dată de Preşedintele A.S.A.S, acesta a fost numit membru al Consiliului de Administraţie al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor.

Prin urmare, atât la şedinţa din 2.09.2008, cât şi la cea din 26.09.2008, când s-a luat în discuţie notificarea inculpatului Al României Paul Philippe şi s-a decis restituirea în natură a unei suprafeţe de 170.924,975 mp. teren aflat în domeniul public al statului şi în administrarea Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, Consiliul de Administraţie al acestei instituţii nu a fost legal constituit, în condiţiile în care reprezentantul Ministerului Finanţelor, adică al Statului Român, nu fusese nominalizat pâna la acea dată, nefiind vorba aşadar despre o simplă neparticipare a acestuia, care ar putea fi compensată, din perspectiva cvorumului, de prezenţa celorlalţi membri ai Consiliului de Administraţie.

La şedinţa Consiliului de Administraţie din 2.09.2008 au participat numitul Horia Iliescu, precum şi cei cinci membri numiţi prin Decizia nr. 165/2008.

Totodată, deşi nu făceau parte din Consiliul de Administraţie, la şedinţă au participat în calitate de invitaţi inculpata Dicu Corina, juristul institutului, inculpatul Sin Gheorghe, secretar general al A.S.A.S şi martora Popescu Ileana, juristul A.S.A.S.

De asemenea, au participat inculpatul Al României Paul Philippe şi inculpatul Roşu Robert, în calitate de avocat al celui dintâi, în condiţiile în care, potrivit celor expuse anterior, clientul S.C.A. TZA, în numele căruia acţiona inculpatul Roşu, nu era în realitate inculpatul Al României Paul Philippe, ci S.C. Reciplia S.R.L., de la care urma să încaseze onorariul de succes de 2% din valoarea de piaţă a terenului restituit în condiţii nelegale.

Cu această ocazie, inculpatul Roşu a înmânat fiecărui membru al consiliului câte un dosar cu documente în care se prezenta că inculpatul Al României Paul Philippe este recunoscut ca membru al Casei Regale a României şi că acesta are dreptul la retrocedarea imobilului solicitat, în acelaşi sens fiind şi demersul inculpatului Al României Paul Philippe, care a înmânat aceloraşi persoane câte o broşură din care rezulta apartenenţa sa la familia regală, ca nepot al fostului Rege Carol al II-lea.

Din conţinutul procesului-verbal rezultă că problemele puse în discuţie au vizat identificarea cu exactitate a terenului revendicat, în condiţiile în care A.S.A.S. formulase o notificare în baza legilor fondului funciar pentru o

suprafaţă de teren care îi aparţinuse în baza unei legi din 1932 şi care nu fusese soluţionată încă.

De asemenea, potrivit procesului-verbal, **martorul Oancea Florin a ridicat problema stabilirii statutului de extravilan sau intravilan pentru terenul în discuţie**, atrăgând atenţia „asupra necesităţii de a se reconsidera istoricul terenului şi a verifica dacă terenul corespunde Legii 10."

În privinţa inculpatului Roşu Robert, acesta s-a implicat activ în discuţii, contestând identificarea prin coordonate GPS a terenului, iar în ce priveşte aspectul esenţial pus în discuţie de martorul Oancea, de care depindea incidenţa Legii nr. 10/2001 şi, implicit, competenţa Consiliului de Administraţie de a soluţiona notificarea cu care fusese învestit, din procesul-verbal de şedinţă rezultă că **singura persoană care a intervenit a fost inculpatul Roşu, care nu a exprimat vreo opinie juridică, ci „a adus la cunoştinţă faptul că la momentul preluării terenului, acesta nu a fost extravilan. Terenul era situat în comuna Băneasa la acel moment, deci extravilan", deşi cunoştea că acest lucru nu este real şi că nu există niciun document care să-i susţină afirmaţia.**

Deşi în cuprinsul procesului-verbal sunt doar câteva menţiuni neconcludente în legătură cu poziţia exprimată de directorul Iliescu Horia şi inculpata Dicu Corina, din probatoriul administrat în cauză a rezultat că **aceştia au susţinut admiterea cererii inculpatului Al României Paul, în condiţiile în care ştiau că această soluţie contravine legii, iar poziţia exprimată de ei a fost avută în vedere de ceilalţi membri ai Consiliului de Administraţie.**

Cu toate că din dezbaterile consemnate în partea introductivă a procesului-verbal nu rezultă că s-ar fi luat o decizie pe fond, ci doar în sensul de a se efectua o expertiză, în dispozitivul actului întocmit s-a menţionat că, în unanimitate, membrii Consiliului de Administraţie au decis că:

- Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, prin organele sale de conducere, are competenţa legală de a soluţiona notificarea şi de a emite o decizie motivată în acest sens, în calitate de unitate deţinătoare conform Normelor metodologice de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001, deşi institutul nu exercita în numele statului dreptul de proprietate publică asupra terenului revendicat, ci era doar titularul unui drept de administrare;

- Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, prin organele sale de conducere, recunoaşte calitatea inculpatului Al României Paul Philippe, de persoană îndreptăţită la restituire, fiind nepot de fiu al fostului Rege Carol al II-lea şi dobânditorul drepturilor succesorale de la Monique Urdărianu;

- Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, prin organele sale de conducere, recunoaşte dobândirea dreptului de proprietate asupra imobilului de către fostul Rege Carol al II-lea, în suprafaţă totală de 26,87 ha. şi compus din trei loturi alăturate;

- Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, prin organele sale de conducere, recunoaşte faptul preluării abuzive a terenului de către statul român;

Abia la punctul 5 din dispozitiv s-a menţionat efectuarea unei expertize, cu luarea în considerare a planurilor avute în vedere la expertiza deja existentă (care fusese efectuată chiar la cererea inculpatului Al României Paul Philippe de

către numitul Hogea Constantin) şi a prevederilor legii din 1932, prin care Institutul de Cercetări Agronomice fusese înzestrat cu 40 ha. „din terenul de la Băneasa”.

S-a reţinut că ultimul obiectiv al expertizei avea în vedere „determinarea amplasamentului fostei Ferme Regale Băneasa deţinute de Regele Carol al II-lea, în sensul stabilirii dacă acesta se află în limitele hotarelor comunei Băneasa sau în exteriorul lor (în intravilanul sau extravilanul comunei), aşa cum este definită această noţiune în prezent”.

Or, faţă de acest obiectiv al expertizei, este evident că toate celelalte dispoziţii ale procesului-verbal, menţionate anterior, nu aveau nicio relevanţă, căci, în ipoteza în care expertiza ar fi stabilit că terenul fusese extravilan la data preluării abuzive, Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor nu ar mai fi fost competent să soluţioneze notificarea.

Deşi în cuprinsul procesului-verbal s-a reţinut că membrii Consiliului de Administraţie ar fi luat deciziile în unanimitate, în finalul acestuia s-a menţionat că au fost 5 voturi pentru şi o abţinere (martora Leaotă Elena), care nici nu l-a semnat.

Procesul-verbal a fost semnat pe prima pagină de directorul Iliescu Horia, de 4 din cei 5 membri, precum şi de inculpata Dicu Corina, deşi aceasta nu făcea parte din Consiliul de Administraţie.

În privinţa procesului-verbal, s-a observat că, din comparaţia acestuia cu consemnările din Registrul de procese-verbale ale Consiliului de Administraţie al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, rezultă că **membrii acestuia nu au deliberat şi nu au decis în sensul că „Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, prin organele sale de conducere, are competenţa legală de a soluţiona notificarea şi de a emite o decizie motivată în acest sens, în calitate de unitate deţinătoare conform Normelor metodologice de aplicare unitară a Legii nr. 10/2000”**, aspect esenţial, fără de care toate celelate dispoziţii ar fi devenit lipsite de relevanţă. (fil. 472 şi urm., vol. 10 d.u.p)

Tot astfel, în privinţa susţinerilor martorului Oancea Florin referitoare la necesitatea de a stabili statutul de extravilan sau intravilan pentru terenul în discuţie, în procesul-verbal nu a fost menţionată susţinerea exactă a martorului, astfel cum apare consemnată în Registrul de procese-verbale: „terenul era extravilan la momentul respectiv (preluarea de către stat). **L.10 devine inaplicabilă** (n.n). În 48-49 nu exista acest termen (noţiune)”. Or, această menţiune punea în discuţie însăşi competenţa institutului de soluţionare a cererii, în directă legătură cu cele expuse anterior.

Aşa cum a rezultat din probatoriul administrat în cauză, procesul-verbal a fost tehnoredactat într-o primă formă de martora Avramovici Iolanda, care asigura secretariatul şedinţelor Consiliului de Administraţie şi a fost transmis în format electronic inculpatei Dicu pentru verificare. Forma finală a fost listată de martora Avramovici după ce a primit-o, tot în format electronic, de la inculpata Dicu, iar ulterior a pus documentul la mapa de la secretariat spre a fi semnat.

În realitate, **după ce a primit forma iniţială a procesului-verbal, inculpata Dicu a transmis-o inculpatului Roşu Robert. Astfel, cu ocazia percheziţiei efectuate în faza de urmărire penală la sediul S.C.A TZA, a fost**

descoperită o variantă a procesului-verbal al şedinţei Consiliului de Administraţie din data de 2.09.2008, purtând menţiunea olografă „proiect" şi având menţiuni diferite de forma finală a procesului-verbal semnată de membrii Consiliului de Administraţie şi predată de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor la cererea organelor de urmărire penală.

Astfel, din forma iniţială a procesului-verbal lipsea menţiunea esenţială potrivit căreia „Sub rezerva stabilirii exacte ale amplasamentului şi vecinătăţilor imobilului-teren ce face obiectul notificării, având în vedere actele anexate notificării nr. 554/2002 formulate de ASR Prinţul Paul de România, **se propune emiterea unei decizii motivate de către ICDPP, prin organele sale de conducere, de restituire în natură a imobilului solicitat.** Astfel, se va da curs principiului restituirii în natură care guvernează dispoziţiile Legii nr. 10/2001 şi statuat de art. 1 alin. 1, art. 7 şi art. 9 alin. 1 din acest act normativ."

De asemenea, au fost adăugate menţiuni care reglementau ipoteza în care pe terenul revendicat se aflau construcţii „noi şi autorizate" necesare desfăşurării activităţii de cercetare, servituţi legale şi amenajari de utilitate publică, situaţie în care s-a prevăzut posibilitatea compensării cu alte bunuri deţinute de institut şi aflate în proprietatea publică, după trecerea acestora în propietatea privată a statului .

A rezultat, aşadar, că **forma finală a procesului-verbal al şedinţei Consiliului de Administraţie din data de 2.09.2008 a fost stabilită de comun acord între inculpaţii Roşu şi Dicu, deşi teoretic cei doi aveau interese contrare, fapt care probează conivenţa infracţională dintre cei doi inculpaţi.**

Astfel, dincolo de împrejurarea că nu era în realitate avocatul inculpatului Al României Paul Philippe, **inculpatul Roşu a intervenit în activitatea unei instituţii publice, implicându-se în definitivarea procesului-verbal al şedinţei Consiliului de Administraţie din 2.09.2008, în baza înţelegerii avute cu inculpata Dicu.**

La rândul ei, inculpata Dicu, deşi era angajată a Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, ale cărei interese trebuia să le apere, **a pus la dispoziţia inculpatului Roşu un act intern al instituţiei, la care acesta nu trebuia să aibă acces şi a stabilit împreună cu el forma finală a procesului-verbal, în care au fost adăugate dispoziţii în favoarea inculpatului Al României Paul Philippe.**

În vederea efectuării expertizei tehnice aprobate în şedinţa din 2.09.2008, directorul Iliescu Horia l-a contactat pe inculpatul Stoian Ioan prin intermediul unui angajat al A.S.A.S.

Întrucât nu putea efectua expertiza în nume propriu, fiind consilier cadastru la Centrul Naţional de Cartografie, **inculpatul Stoian a utilizat ştampila de expert a unui coleg, numitul Stîngu Ioan, pe care a aplicat-o pe lucrarea efectuată**, atestând astfel în mod nereal că aceasta ar fi fost întocmită de sus-numitul, iar nu de către inculpatul Stoian.

Deşi expertiza avea printre obiective identificarea terenului ce făcea obiectul notificării şi delimitarea amplasamentului fostei Ferme Regale Băneasa, în sensul de a se stabili dacă aceasta sa afla în limitele hotarelor comunei

Băneasa sau în exteriorul lor, inculpatul nu a făcut o identificare a terenului pretins prin raportare la punctele din plan sau pe bază de coordonate, ci a delimitat terenul institutului, iar în cadrul acestuia a stabilit două variante de lotizare, după datele indicate de inculpata Dicu Corina, care i-a impus cum să facă loturile, ca suprafaţă şi orientare în teren, discuţiile fiind purtate şi în prezenţa directorului Iliescu Horia şi a contabilei institutului, Gheorghiţă Dragomira, mama inculpatei Dicu.

Mai mult, inculpatul Stoian le-a adus la cunoştinţă acestora că nu poate răspunde la ultimul obiectiv (determinarea amplasamentului fostei Ferme Regale Băneasa) pentru că nu are date de la arhivă, planuri, schiţe, însă directorul i-a spus să facă lucrarea şi fără acel obiectiv, întrucât „se grăbeşte foarte tare."

Deşi verificarea suprapunerii terenului revendicat peste terenul institutului presupunea o expertiză topo, din discuţiile purtate cu directorul Iliescu şi inculpata Gheorghiţă Dragomira, inculpatul Stoian a înţeles că retrocedarea fusese făcută şi că el trebuia doar să delimiteze suprafaţa şi loturile.

Prin urmare, **inculpatul nu a răspuns obiectivelor stabilite în şedinţa Consiliului de Administraţie din 2.09.2008**, ci a întocmit o lucrare, pe care a intitulat-o „expertiză tehnică imobiliară", în care a stabilit suprafaţa de teren neocupată de construcţii şi servituţi şi două variante de lotizare a acesteia „pentru negocieri" (fil. 172, vol. 14 d.u.p).

Între timp, prin adresa nr. 1772 din 12.09.2008, A.S.A.S. a informat Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor că prin cererea nr. 43272 din 23.11.2005, înregistrată la Primăria Sectorului 1 şi întemeiată pe dispoziţiile Legii nr. 247/2005, a solicitat reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor în suprafaţă totală de 66,74 ha. ce au aparţinut Institutului de Cercetări Agronomice al României în baza unor legi şi dispoziţii din 1932, respectiv 1940 şi care, potrivit expertizei topografice agreate de Primăria sectorului 1, s-ar fi suprapus cu amplasamentul mai multor instituţii din subordine, inclusiv Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor.

Întrucât până la acea dată cererea formulată nu fusese soluţionată de Primăria Sectorului 1, în finalul adresei s-a solicitat *„să nu întreprindeţi măsuri de înstrăinare a imobilului menţionat identificat conform expertizei topografice"*. Adresa a fost însoţită de copia notificării şi de alte înscrisuri. (fil. 268 şi urm., vol. 10 d.u.p)

În acest context, s-a reţinut că respectiva notificare nu a fost soluţionată, cel puţin până în luna iulie 2013 (fil. 269, vol. 10 d.u.p).

La data de 24.09.2008, directorul Iliescu Horia a convocat un nou Consiliu de Administraţie pentru data de 26.09.2008, pentru a se emite o decizie motivată în ceea ce priveşte notificarea inculpatului Al României Paul Philippe, în raport de concluziile expertizei tehnice „întocmite de expertul tehnic cadastral dr. ing. Ioan Stângu" cu privire la suprafaţa de teren notificată. (fil. 253, vol. 10 d.u.p)

Potrivit menţiunilor din procesul-verbal întocmit cu această ocazie, la şedinţa Consiliului de Administraţie din 26.09.2008 au participat numitul Horia Iliescu, precum şi cei cinci membri numiţi prin Decizia nr. 165/2008. (fil. 254, vol. 10 d.u.p)

Totodată, deşi nu făceau parte din Consiliul de Administraţie, din procesul-verbal de şedinţă rezultă că la aceasta au participat în calitate de invitaţi inculpata Dicu Corina, juristul institutului şi expertul tehnic cadastral, aspect negat de acesta din urmă.

De asemenea, a participat inculpatul Roşu Robert, în calitate de avocat al inculpatului Al României Paul, în condiţiile în care, potrivit celor expuse anterior, clientul S.C.A. TZA, în numele căruia acţiona inculpatul Roşu, nu era în realitate inculpatul Al României Paul, ci S.C. Reciplia S.R.L.

Discuţiile s-au purtat doar în legătură cu suprafeţele care pot fi restituite în natură, în condiţiile în care **expertiza efectuată, care de altfel nu a fost pusă la dispoziţia membrilor Consiliului de Administraţie, nu răspundea obiectivelor stabilite în şedinţa din 2.09.2008,** mai ales în legătură cu identificarea terenului revendicat şi stabilirea amplasamentului acestuia la data preluării sale de către stat, în funcţie de care depindea însăşi competenţa institutului de a soluţiona notificarea.

Inculpata Dicu a prezentat „implicaţiile concluziilor raportului de expertiză asupra notificării ASR Prinţul de România", iar inculpata Gheorghiţă Dragomira a arătat că a confruntat suprafeţele de teren din schiţele întocmite de expert cu cele din actele normative şi a constatat că diferenţele rezultate se încadrează în toleranţa admisă de 6%.

S-a reţinut, de asemenea, că martorul Oancea a învederat că, în cadrul proiectelor în derulare, există experimente care necesită înfiinţarea unei culturi de grâu şi a cerut acordul ASR Prinţul Paul de România pentru un spaţiu de desfăşurare a experimentelor.

Inculpatul Roşu, în calitate de reprezentant al inculpatului Al României Paul, a arătat că este de acord cu acordarea unei suprafeţe de teren pentru experimentare, în proximitatea serei, pe o durată de 12 luni, urmând a se încheia un protocol între părţi în acest sens. Acest acord cu privire la o chestiune ulterioară restituirii terenului nu a fost exprimat de inculpatul Al României Paul, ci de inculpatul Roşu, deşi teoretic mandatul său de reprezentare ar fi trebuit să se rezume strict la procedura administrativă desfăşurată în baza Legii nr. 10/2001, care se finaliza odată cu soluţionarea notificării.

În realitate, potrivit planurilor întocmite de inculpatul Stoian, **sera experimentală, bun din domeniul public al statului potrivit anexei 11.a.) la H.G. nr. 1881/2005, era situată cel puţin în parte pe terenul ce urma a fi restituit, fiind în mod evident necesară desfăşurării activităţii institutului, astfel încât acest teren nu putea fi restituit în natură conform art. 10 alin. 1 şi 2 din Legea nr. 10/2001.**

De asemenea, **pe acelaşi teren se aflau şi alte construcţii, bunuri din domeniul public al statului enumerate în aceeaşi anexă**, inclusiv o clădire pentru locuit, singura menţiune făcută cu ocazia dezbaterilor fiind aceea a necesităţii notificării titularilor contractelor de închiriere cu privire la faptul că „terenul în speţă este revendicat de ASR Prinţul Paul de România."

În ce priveşte notificarea care fusese formulată de A.S.A.S., s-a menţionat doar faptul că „până la soluţionarea definitivă a acestei cereri, ICDPP nu poate lua nicio decizie cu privire la acest teren", omiţându-se să se constate că pentru revendicarea unui teren situat în perimetrul institutului sau în vecinătatea

acestuia **A.S.A.S formulase o notificare adresată Comisiei Locale de Fond Funciar de pe lângă Primăria Sectorului 1, întemeiată pe legile fondului funciar, iar nu pe Legea nr. 10/2001**, fiind vorba tot despre un teren agricol.

În urma deliberărilor, cu 5 voturi pentru şi o abţinere (martora Leaotă Elena), Consiliul de Administraţie al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor şi-a însuşit concluziile „raportului de expertiză tehnică topografică întocmit de expert tehnic cadastral dr. ing. Ioan Stângu", întocmit în realitate de inculpatul Stoian Ioan şi **a hotărât restituirea în natură inculpatului Al României Paul Philippe a imobilului compus din teren în suprafaţă de 170.924,975 mp. situat în bd. Ion Ionescu de la Brad nr. 8, aflat în domeniul public al statului şi în administrarea institutului, în condiţiile în care notificarea fusese întemeiată pe Legea nr. 10/2001 şi avusese ca obiect un teren agricol extravilan la data preluării acestuia de către stat, având şi la momentul soluţionării notificării aceeaşi destinaţie.**

Totodată, s-a hotărât respingerea cererii de restituire în natură pentru o suprafaţă de 25.642,96 mp., întrucât aceasta era „ocupată de construcţii noi, durabile şi autorizate necesare desfăşurării activităţii de cercetare-dezvoltare a ICDPP, precum şi căi de acces", urmând a se analiza acordarea de măsuri reparatorii prin echivalent, „având în vedere şi cererea A.S.A.S.".

De asemenea, s-a hotărât declinarea competenţei de soluţionare a cererii cu privire la alte suprafeţe de teren (1596,44 mp., 1296,18 mp. şi 4999,87 mp.) către alte instituţii (Direcţia Sanitară Veterinară Ilfov, Laboratorul Central pentru Controlul Reziduurilor de Pesticide din Plante şi Produse Vegetale şi Autoritatea Naţională Veterinară şi pentru Siguranţa Alimentelor), întrucât Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor nu avea în administrare aceste suprafeţe de teren.

În baza acestui proces-verbal, **în aceeaşi zi,** a fost întocmită Decizia nr. 30, prin care s-a restituit în natură inculpatului Al României Paul Philippe imobilul compus din teren în suprafaţă de 170.924,975 mp., identificat în baza „expertizei întocmite de expert tehnic cadastral dr. ing. Ioan Stângu", cu menţiunea suplimentară, neregăsită în procesul-verbal al Consiliului de Administraţie, că terenul face parte din suprafaţa de 204.460,379 mp. rezultată conform „expertizei agreate ca făcând obiectul dispoziţiei nr. 9134/2007 emise de P.M.B. (n.n. - declinare a competenţei de soluţionare a notificării)", expertiză care fusese făcută de numitul Hogea Constantin la cererea inculpatului Al României Paul Philippe.

De asemenea, **tot în ziua de 26.09.2008**, a fost întocmit şi protocolul de predare - preluare a suprafeţei restituite, care a fost semnat de inculpatul Roşu Robert, ca „împuternicit avocaţial" al inculpatului Al României Paul Philippe (fil. 304, vol. 10 d.u.p).

S-a reţinut că în niciunul dintre documentele întocmite (procesul-verbal al şedinţei Consiliului de Administraţie, Decizia nr. 30 şi protocolul de predare - preluare) nu s-a făcut vreo menţiune în legătură cu construcţiile aflate pe terenul restituit, deşi, conform anexei nr. 11.a) la H.G. nr. 1881/2005, toate aparţineau domeniului public al statului, iar potrivit art. 10 alin. 5 din Legea nr. 10/2001, terenurile pe care se află construcţii care nu mai sunt necesare unităţii deţinătoare (aşa cum s-a apreciat de către Consiliul de Administraţie în şedinţa

din 26.09.2008) puteau fi restituite în natură numai dacă persoana îndreptăţită achita o despăgubire reprezentând valoarea de piaţă a construcţiilor respective, stabilită potrivit standardelor internaţionale de evaluare.

Prin Actul de dezmembrare nr. 4 din 14.01.2009, terenul în suprafaţă totală de 170.924,975 mp., care în urma măsuratorilor cadastrale era de 150.972 mp., a fost dezmembrat în 3 loturi, de 5.583 mp., 18.200 mp. şi 127.138 mp.

Conform înţelegerii infracţionale materializată în contractul de cesiune din 1.11.2006, redactat şi atestat de inculpatul Roşu Robert şi a antecontractului de vânzare-cumpărare nr. 1122 din 17.04.2007, **prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 5 din 15.01.2009 inculpatul Al României Paul Philippe a vândut S.C. Reciplia S.R.L., reprezentată de Horemans Sandra, toate cele trei loturi rezultate din dezmembrarea terenului dobândit de la Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor** în baza Deciziei nr. 30 din 26.09.2008.

Preţul vânzării a fost stabilit la 3.216.316 euro, din care 2.456.316 euro primiţi ca avans în mai multe tranşe şi 760.000 euro rest de plată ce urma a fi achitat în două tranşe.

În aceeaşi zi, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 6 din 15.01.2009, S.C. Reciplia S.R.L. a vândut două din cele trei loturi abia cumpărate (5.583 mp. şi 18.200 mp.) S.C.Hercules Properties S.R.L., controlată de martorul Bejenaru Andrei, în contul serviciilor prestate conform contractului de prestări servicii din 1.09.2008.

Deşi terenul restituit era situat pe bd. Ion Ionescu de la Brad nr. 8, **inculpatul Al României Paul Philippe a obţinut atribuirea provizorie a unei alte adrese, pe sos. Gh. Ionescu Siseşti nr. 8A**, pentru a se plăti taxe notariale şi impozite mai mici cu ocazia autentificării actului de vânzare-cumpărare, în condiţiile în care, din datele pe care le aveau inculpaţii, dacă imobilul era situat pe strada Ion Ionescu de la Brad, acesta era evaluat la 1300 euro/mp (227.402.467,50 euro pentru suprafaţa restituită de 170.924,975 mp) şi ar fi atras plata unor taxe şi impozite în cuantum total de 6.836.694,99 euro – fil. 228, vol. 57 d.u.p.

Astfel, la data de 14.12.2008 a fost înregistrată la P.M.B. o cerere în numele inculpatului Al României Paul Philippe, cu o semnătură indescifrabilă, prin care s-a solicitat atribuirea unei adrese pe str. Gheorghe Ionescu Siseşti, fără a indica şi motivele.

După numai două zile, cu o celeritate remarcabilă şi fără a fi indicate motivele, prin adresa nr. 791314/19033 din 16.12.2008, P.M.B. – Direcţia evidenţă imobiliară şi cadastrală a comunicat inculpatului Al României Paul Philippe că terenul va purta provizoriu numărul 8A, pe sos. Gh. Ionescu Siseşti, dar şi faptul că acesta se suprapune parţial cu un imobil ce facuse obiectul H.G. nr. 857/2003, aflat la nr. 8-10 şi care fusese trecut din domeniul public al statului în domeniul privat al Municipiului Bucureşti şi în administrarea Consiliului Local sector 1.

În ce priveşte temeiul de drept al admiterii cererii, s-a făcut referire la art. 12 din Regulamentul privind atribuirea sau schimbarea de denumiri şi atribuirea numerelor poştale de imobile în Municipiul Bucureşti, care însă se referă doar la

stabilirea numărului poştal sau renumerotarea imobilelor, în situaţii deosebite, iar nu şi la schimbarea adresei poştale (fil. 6, 40, vol. 11 d.u.p).

Ulterior, la 8.07.2009, deşi vânduse întreaga suprafaţă de teren obţinută în baza deciziei nr. 30 din 26.09.2008, inculpatul Al României Paul Philippe s-a adresat Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor cu o „cerere de lămurire" a deciziei sus-menţionate, în sensul de a se preciza dacă prin aceasta s-a dispus restituirea în natură a suprafeţei de 170.924,975 mp. sau a suprafeţei rezultate din măsurătorile cadastrale, de 150.972 mp. (fil. 430, vol. 10 d.u.p).

Valoarea de piaţă a terenului restituit în mod nelegal, **aflat în domeniul public al statului,** estimată la data de 26.09.2008 (data la care acesta a fost predat inculpatului Al României Paul Philippe), era de **153.832.478 euro** (900 euro/mp., 170.924,95 mp. suprafaţă din acte), respectiv de **135.874.800 euro** (900 euro/mp., 150.972 mp. suprafaţa din măsurători) – fil. 11, vol. 14 d.u.p.

2. Procedând la **analiza probatoriului** administrat în cauză, Înalta Curte a reţinut următoarele:

Potrivit rechizitoriului, în legătură cu soluţionarea notificării având ca obiect fosta Fermă Regală Băneasa, au fost comise două infracţiuni:

- abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, constând, în esenţă, în aceea că restituirea în natură a suprafeţei de 170.924,97 mp., teren aflat în domeniul public al statului şi în administrarea Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, s-a făcut cu încălcarea dispoziţiilor art. 8, art. 10 şi art. 21 din Legea nr. 10/2001 şi ale H.G. nr. 1881/2005, cu consecinţa prejudicierii Statului Român cu suma de 135.874.800 euro (valoarea terenului care a ieşit în mod nelegal din domeniul public al statului), sumă care reprezintă totodată un folos necuvenit pentru inculpaţii Al României Paul Philippe, Truică Remus şi ceilalţi membri ai grupului infracţional organizat.

Această infracţiune a fost reţinută în sarcina inculpaţilor Gheorghiţă Dragomira (în calitate de autor), Roşu Robert, Truică Remus, Al României Paul Philippe, Dicu Corina, Stoian Ioan şi Sin Gheorghe (fiecare în calitate de complice).

- dare de mită, constând în aceea că, pentru a-l determina pe directorul institutului, Iliescu Horia (în prezent, decedat), să sprijine în Consiliul de Administraţie al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor cererea de retrocedare şi să aprobe în final retrocedarea, deşi nu erau întrunite condiţiile prevăzute de lege, inculpatul Truică Remus i-a oferit acestuia foloase necuvenite constând în plata unei excursii în străinătate în toamna anului 2008.

Această infracţiune a fost reţinută exclusiv în sarcina inculpatului Truică Remus.

Prima instanţă a dispus, în baza art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, achitarea tuturor inculpaţilor pentru infracţiunea de abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, întrucât a apreciat că, deşi inculpaţii au săvârşit nişte fapte, acestea nu sunt prevăzute de legea penală, fiind fapte legale.

Pentru a pronunţa această soluţie, instanţa de fond a reţinut, în esenţă, că emiterea deciziei în baza căreia s-a dispus restituirea în natură către inculpatul Al României Paul a suprafeţei de 170.924,97 mp. din fosta Fermă Regală Băneasa nu a fost dată cu încălcarea vreunei dispoziţii legale, situaţie în care nu se poate reţine nici complicitatea la infracţiunea analizată în sarcina celor care au ajutat sau înlesnit adoptarea acestei decizii.

În ce priveşte infracţiunea de dare de mită reţinută în sarcina inculpatului Truică Remus, prima instanţă a dispus, în baza art. 16 alin. 1 lit. f Cod procedură penală, încetarea procesului penal, ca urmare a intervenirii prescripţiei răspunderii penale.

Instanţa de fond a reţinut că din probele administate în cauză rezultă săvârşirea de către inculpatul Truică Remus a infracţiunii de dare de mită, însă în legătură cu îndeplinirea unui act legal de către fostul director al institutului, Iliescu Horia, în exercitarea atribuţiilor sale de serviciu.

Soluţia de achitare dispusă de instanţa de fond cu privire la infracţiunea de abuz în serviciu a fost criticată de parchet, care a arătat, în esenţă, că aprecierile primei instanţe sunt contrazise de probele administrate în cauză şi care au fost ignorate, raţionamentul judecătorului de la instanţa de fond nefăcând trimitere în vreun fel la probele analizate în cuprinsul rechizitoriului şi care au fundamentat soluţia de trimitere în judecată, în condiţiile în care, pe de o parte, niciuna dintre probele din faza de urmărire penală nu a fost înlăturată de judecător, iar pe de altă parte, în faza de judecată nu au fost administrate probe contrare, persoanele audiate menţinându-şi declaraţiile date anterior.

Judecătorul fondului s-a limitat să prezinte doar o parte din înscrisurile de la dosar, respectiv acte de stare civilă şi hotărâri ulterioare deciziei de retrocedare, cu referire la decizia civilă nr. 2146/2013 a Tribunalului Bucureşti, deşi aceasta din urmă nu a analizat întrunirea condiţiilor legale pentru retrocedarea imobilului, ci a fost tocmai în baza deciziei nr. 30/2008 emisă de Institutul de de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor.

În acelaşi sens, apelanta parte civilă Ministerul Finanţelor Publice, A.N.A.F., D.G.F.P. Braşov a susţinut prin motivele de apel că, în mod greşit, instanţa de fond a reţinut că reconstituirea dreptului de proprietate cu privire la Ferma Regală Băneasa s-ar fi făcut în mod legal.

Contrar celor reţinute de instanţa de fond, Înalta Curte a constatat că probatoriul administrat atât în faza de urmărire penală, cât şi în cursul judecăţii în primă instanţă şi în apel, confirmă săvârşirea infracţiunii de abuz în serviciu în forma autoratului, respectiv a complicităţii, în legătură cu retrocedarea fostei Ferme Regale Băneasa, pentru motivele redate în continuare.

Ca şi în cazul celorlalte infracţiuni care fac obiectul judecăţii în prezenta cauză, şi în privinţa infracţiunilor imputate inculpaţilor în legătură cu restituirea fostei Ferme Regale Băneasa instanţa de fond a avut în vedere doar o parte din mijloacele de probă aflate la dosar (unele înscrisuri şi declaraţiile martorilor Fătu Viorel şi Dragomir Liliana, ale căror depoziţii nici nu sunt esenţiale pentru a statua asupra acuzaţiilor), stabilind astfel în mod greşit situaţia de fapt şi ajungând în mod eronat la concluzia că faptele imputate inculpaţilor nu sunt prevăzute de legea penală.

Înainte de a proceda la analiza faptelor şi vinovăţiei inculpaţilor prin prisma probatoriului administrat în cauză, Înalta Curte a făcut câteva observaţii, cu titlu preliminar.

Astfel, instanţa de apel a reţinut mai întâi că, potrivit art. 371 Cod procedură penală, judecata se mărgineşte la faptele şi persoanele arătate în actul de sesizare.

În aceste condiţii, instanţa este ţinută să analizeze şi să se pronunţe exclusiv cu privire la faptele imputate persoanelor trimise în judecată, fără a face referiri şi analize paralele cu privire la situaţia altor persoane. Soluţia de netrimitere în judecată adoptată faţă de acestea din urmă nu se răsfrânge automat şi asupra inculpaţilor din prezenta cauză şi nu poate duce, prin ea însăşi, la concluzia nevinovăţiei acestora, cu atât mai mult cu cât există anumite particularităţi care deosebesc persoanele care doar aparent s-au aflat în aceeaşi situaţie.

În al doilea rând, infracţiunile imputate inculpaţilor prin actul de sesizare sunt analizate prin prisma cadrului legal existent la data comiterii faptelor, dar şi a actelor doveditoare în fiinţă la acel moment, căci doar acestea trebuiau să fie avute în vedere de inculpaţi, indiferent de calitatea lor (funcţionari publici sau persoane particulare) şi de forma de participaţie care li se impută (autori sau complici).

Din această perspectivă, modificările legislative sau obţinerea de acte suplimentare, ulterior datei săvârşirii faptelor, sunt aspecte lipsite de relevanţă, căci infracţiunea de abuz în serviciu prevăzută de art.13^2 din Legea nr. 78/2000 s-a consumat la data la care terenul a fost restituit de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor şi a intrat în proprietatea inculpatului Al României Paul Philippe.

În acest context, împrejurarea că în anul 2012, odată cu rămânerea irevocabilă a hotărârii de exequatur, s-a stabilit filiaţia lui Carol Mircea, tatăl inculpatului Al României Paul Philippe, faţă de fostul Rege Carol al II-lea, nu înlătură retroactiv eventualele elemente de nelegalitate sub acest aspect cuprinse în hotărârile Consiliului de Administraţie al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, căci acest înscris nu a existat din punct de vedere probator la dosarul administrativ care trebuia analizat de organul colectiv de conducere al institutului.

Astfel, potrivit art. 23 din Legea nr. 10/2001, act normativ în baza căruia s-a formulat şi analizat notificarea în legătură cu fosta Fermă Regală Băneasa, actele doveditoare ale dreptului de proprietate, precum şi, în cazul moştenitorilor, cele care atestă această calitate, puteau fi depuse până la data soluţionării notificării, astfel încât obţinerea ulterioară a altor înscrisuri doveditoare, cum este şi hotărârea de exequatur, pronunţată în primă instanţă în decembrie 2008 şi rămasă irevocabilă abia în anul 2012, după 4 ani de la soluţionarea notificării de către Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, este lipsită de relevanţă şi nu conferă soluţiei pronunţate în acea procedură de către instanţa civilă valoarea unei chestiuni prealabile în prezenta cauză penală, în sensul prevăzut de art. 52 alin. 3 Cod procedură penală.

Tot astfel, în al treilea rând, cu referire la sentinţa civilă nr. 2146 din 6.12.2013 a Tribunalului Bucureşti, Secţia a III-a civilă, Înalta Curte a constatat că aspectele soluţionate de instanţa civilă nu reprezintă o chestiune prealabilă şi, de aceea, acestă hotărâre nu are autoritate de lucru judecat în instanţa penală în prezenta cauză, cu referire la legalitatea restituirii terenului în suprafaţă de 170.924,975 mp. de către Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor.

Astfel, prin această sentinţă, institutul a fost obligat „să emită dispoziţie de acordare de măsuri reparatorii pentru suprafaţa de 25642,96 mp. din imobilul cunoscut ca Ferma Regală Băneasa în condiţiile Legii nr. 165/2013”, tribunalul „constatând îndeplinită situaţia premisă prevăzută de Legea nr. 10/2001 atât referitor la preluarea abuzivă a imobilului din patrimoniul autorului reclamantului, cât şi referitor la calitatea acestuia de persoană îndreptăţită la despăgubire, aspecte recunoscute în mod definitiv şi de către pârâtă pentru întreaga suprafaţă a fostei Ferme Regale Băneasa, inclusiv pentru suprafaţa ce face obiectul prezentului litigiu” şi reţinând, în consecinţă, „obligaţia pârâtei de a soluţiona notificarea şi pentru diferenţa rămasă nerestituită a suprafeţei de teren de 25642,96 mp. din imobilul cunoscut ca Ferma Regală Băneasa…”.

S-a observat, pe de o parte, că această hotărâre civilă a fost pronunţată în anul 2013, în legătură cu alte aspecte decât cele care fac obiectul judecăţii în prezenta cauză, respectiv acordarea de măsuri reparatorii pentru suprafaţa de teren nerestituită în natură, iar pe de altă parte, a avut la bază „aspectele recunoscute în mod definitiv şi de către pârâtă (n.n - Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor)” cu privire la “preluarea abuzivă a imobilului din patrimoniul autorului reclamantului, cât şi referitor la calitatea acestuia de persoană îndreptăţită la despăgubiri”.

Prin urmare, instanţa civilă nu a fost învestită cu cenzurarea, sub aspectul legalităţii, a deciziei nr. 30 din 26.09.2008 şi nici nu o putea face, ţinând seama de obiectul cauzei pe care a avut-o spre soluţionare, ci s-a bazat pe această decizie, valorificând-o ca atare, ca pe un dat, în cauza dedusă judecăţii. Practic, instanţa civilă a reţinut că, de vreme ce Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor a soluţionat notificarea în baza Legii nr. 10/2001, recunoscând anterior „preluarea abuzivă a imobilului din patrimoniul autorului reclamantului, cât şi calitatea acestuia de persoană îndreptăţită la despăgubiri”, avea obligaţia de a soluţiona notificarea şi pentru diferenţa rămasă nerestituită, prin acordarea de măsuri reparatorii.

Or, ceea ce se impută inculpaţilor în prezenta cauză sunt împrejurările de fapt în care s-a ajuns la emiterea deciziei nr. 30/2008, inclusiv competenţa Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor de a dispune restituirea terenului prin raportare la legislaţia în vigoare la data săvârşirii faptelor (inaplicabilitatea Legii nr. 10/2001, datorită incidenţei art. 8 alin. 1 din această lege), aspecte pe care instanţa civilă nici nu le-a analizat (constatarea acesteia vizând în mod explicit şi exclusiv doar preluarea abuzivă a imobilului şi calitatea inculpatului Al României Paul de persoană îndreptăţită la despăgubire), astfel încât hotărârea pronunţată de aceasta în anul 2013 nu are autoritate de lucru judecat în faţa instanţei penale învestite cu soluţionarea cauzei deduse judecăţii.

În fine, în al patrulea rând, soluţiile pronunţate pe parcursul cercetărilor în privinţa măsurilor preventive sub imperiul cărora s-au aflat temporar unii dintre inculpaţi nu au autoritate de lucru judecat cu privire la faptele imputate acestora prin actul de sesizare, în condiţiile în care judecătorul de drepturi şi libertăţi învestit cu verificarea legalităţii şi temeiniciei unei măsuri preventive nu se pronunţă asupra vinovăţiei sau nevinovăţiei persoanei cercetate, acesta fiind atributul suveran al instanţei de judecată învestite cu soluţionarea cauzei pe fond, prin rechizitoriul întocmit de procuror.

Trecând la analiza faptelor cu care a fost învestită, Înalta Curte a reţinut mai întâi dispoziţiile din legislaţia primară şi secundară, relevante în ce priveşte soluţionarea notificării referitoare la terenul fostei Ferme Regale Băneasa, în forma în vigoare la data săvârşirii faptelor:

- art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989: „Nu intră sub incidenţa prezentei legi terenurile situate în extravilanul localităţilor la data preluării abuzive sau la data notificării, precum şi cele al căror regim juridic este reglementat prin Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, şi prin Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole şi a celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 şi ale Legii nr. 169/1997, cu modificările şi completările ulterioare."

- art. V Titlul I din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietăţii şi justiţiei, precum şi unele măsuri adiacente:

„(1) Notificările nesoluţionate până la data intrării în vigoare a prezentului titlu (…) se vor înainta în vederea soluţionării, în termen de 60 de zile, comisiilor comunale, orăşeneşti şi municipale constituite potrivit Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, şi Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole şi forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 şi ale Legii nr. 169/1997, cu modificările şi completările ulterioare.

(2) Dispoziţiile alin. 1 se aplică în mod corespunzător şi pentru terenurile prevăzute la art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, republicată."

- art. 8.2 din Norma metodologică din 7.03.2007 de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989: „În cazul în care s-au depus notificări cu privire la imobilele prevăzute la alin. 1 al art. 8 din lege, acestea, în temeiul art. V alin. 2 din titlul I din Legea nr. 247/2005, cu modificările şi completările ulterioare, urmează a fi înaintate, în vederea soluţionării, comisiilor comunale, orăşeneşti şi municipale constituite potrivit Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, şi Legii nr. 1/2000 cu modificările şi completările ulterioare."

- art. 2 alin. 4 din H.G. nr. 1881/2005 privind înfiinţarea unor institute şi centre de cercetare-dezvoltare agricolă prin reorganizarea unor institute, centre, staţiuni şi societăţi comerciale de cercetare şi producţie agricolă: „suprafeţele de teren ale institutelor, centrelor, staţiunilor şi societăţilor comerciale de cercetare şi producţie agricolă, aflate în domeniul public al statului şi în administrarea Agenţiei Domeniilor Statului şi concesionate institutelor, centrelor, staţiunilor şi

societăţilor comerciale de cercetare şi producţie agricolă, trec în administrarea institutelor şi centrelor de cercetare-dezvoltare agricolă nou înfiinţate şi au datele de identificare prevăzute în anexele 1.c)-6.c), 8.c)-11.c).”

- art. 3 din H.G. nr. 1881/2005 privind înfiinţarea unor institute şi centre de cercetare-dezvoltare agricolă prin reorganizarea unor institute, centre, staţiuni şi societăţi comerciale de cercetare şi producţie agricolă: „Pentru suprafeţele de teren din domeniul public al statului, prevăzute la art. 2 alin. 4 şi 6, pentru care se vor valida cereri de reconstituire a dreptului de proprietate, în temeiul legilor fondului funciar, se aplică prevederile art. III alin. 1/1 din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea şi completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, astfel cum a fost modificată şi completată prin Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietăţii şi justiţiei, precum şi unele măsuri adiacente, cu modificările şi completările ulterioare, şi ale art. 10 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică şi regimul juridic al acesteia, cu modificările şi completările ulterioare.”

- art. 10 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică şi regimul juridic al acesteia:

„(1) Dreptul de proprietate publică încetează, dacă bunul a pierit ori a fost trecut în domeniul privat.

(2) Trecerea din domeniul public în domeniul privat se face, după caz, prin hotărâre a Guvernului, a consiliului judeţean, respectiv a Consiliului General al Municipiului Bucureşti sau a consiliului local, dacă prin Constituţie sau prin lege nu se dispune altfel.”

- pct. 5 din Anexa la Legea nr. 213/1998 cuprinzând Lista bunurilor care alcătuiesc domeniul public al statului şi al unităţilor administrativ-teritoriale: „terenurile institutelor şi staţiunilor de cercetări ştiinţifice şi ale unităţilor de învăţământ agricol şi silvic, destinate cercetării şi producerii de seminţe şi de material săditor din categoriile biologice şi de animale de rasă”.

- art. 35 alin. 2 din Legea nr. 18/1991: „Terenurile proprietate de stat, administrate de institutele şi staţiunile de cercetări ştiinţifice, agricole şi silvice, destinate cercetării şi producerii de seminţe şi material săditor din categorii biologice superioare şi a animalelor de rasă, precum şi din administrarea Institutului pentru Testarea şi Înregistrarea Soiurilor de Plante de Cultură şi a centrelor sale teritoriale aparţin domeniului public şi rămân în administrarea acestora. (…)”

- art. 10 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole şi celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 şi ale Legii nr. 169/1997:

„(1) Persoanelor fizice cărora li s-a reconstituit dreptul de proprietate asupra terenurilor deţinute de institutele şi staţiunile de cercetare şi producţie agricolă, precum şi de regiile autonome cu profil agricol sau de societăţile naţionale cu profil agricol li se vor atribui terenuri în natură din proprietatea privată a statului.

(2) În situaţia în care suprafeţele proprietate privată a statului sunt insuficiente acestea pot fi suplimentate cu suprafeţe ce se vor scoate din domeniul public al statului, în condiţiile legii, la propunerea prefectului, sau se vor acorda despăgubiri.”

- art. 10 alin. 8 din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuţiile şi funcţionarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului şi modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum şi punerea în posesie a proprietarilor, aprobat prin H.G. nr. 890/2005: „În aplicarea art. 9 alin. 1 şi a art. 24 alin. 6 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 şi ale Legii nr. 169/1997, cu modificările şi completările ulterioare, reconstituirea dreptului de proprietate pentru vechile amplasamente se face în perimetrul unităţilor de cercetare-dezvoltare pe terenuri agricole care nu sunt indispensabile cercetării.”

- art. 4 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989:

„(1) De prevederile prezentei legi beneficiază şi moştenitorii legali sau testamentari ai persoanelor fizice îndreptăţite.

(2) Succesibilii care, după data de 6 martie 1945, nu au acceptat moştenirea sunt repuşi de drept în termenul de acceptare a succesiunii pentru bunurile care fac obiectul prezentei legi. Cererea de restituire are valoare de acceptare a succesiunii pentru bunurile a căror restituire se solicită în temeiul prezentei legi.”

- art. 10 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989:

„(1) În situaţia imobilelor preluate în mod abuziv şi ale căror construcţii edificate pe acestea au fost demolate total sau parţial, restituirea în natură se dispune pentru terenul liber şi pentru construcţiile rămase nedemolate, iar pentru construcţiile demolate şi terenurile ocupate măsurile reparatorii se stabilesc prin echivalent.

(…)

(5) Se restituie în natură şi terenurile pe care, ulterior preluării abuzive, s-au edificat construcţii autorizate care nu mai sunt necesare unităţii deţinătoare, dacă persoana îndreptăţită achită acesteia o despăgubire reprezentând valoarea de piaţă a construcţiei respective, stabilită potrivit standardelor internaţionale de evaluare.”

- art. 21 alin. 1 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989: „Imobilele – terenuri şi construcţii – preluate în mod abuziv, indiferent de destinaţie, care sunt deţinute la data intrării în vigoare a prezentei legi de o regie autonomă, o societate sau o companie naţională, o societate comercială la care statul sau o autoritate a administraţiei publice centrale sau locale este acţionar ori asociat majoritar, de o organizaţie cooperatistă sau de orice altă persoană juridică de drept public, vor fi restituite persoanei îndreptăţite, în natură, prin decizie sau, după caz, prin dispoziţie motivată a organelor de conducere ale unităţii deţinătoare.”

În ce priveşte infracţiunea de abuz în serviciu, analiza acuzaţiilor aduse inculpaţilor a avut ca punct de plecare cadrul legal existent la data comiterii faptelor.

Aşa cum a rezultat din probatoriul administrat în cauză, notificarea depusă de inculpatul Al României Paul Philippe a vizat restituirea fostei Ferme Regale

Băneasa, în suprafaţă de 26,8764 ha. şi a fost întemeiată pe dispoziţiile Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989.

În esenţă, în privinţa terenurilor, procedura de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole şi forestiere era reglementată de Legea nr. 18/1991 şi Legea nr. 1/2000, în timp ce regimul juridic al terenurilor situate în intravilanul localităţilor era reglementat de dispoziţiile Legii nr. 10/2001.

Inaplicabilitatea dispoziţiilor Legii nr. 10/2001 în privinţa terenurilor al căror regim juridic era reglementat prin Legea nr. 18/1991 şi Legea nr. 1/2000 a fost consacrată de la bun început în dispoziţiile art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001.

Ulterior, prin Legea nr. 247/2005, art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001 a fost completat cu încă o situaţie de excepţie, respectiv terenurile care la data preluării abuzive sau la data notificării erau situate în extravilanul localităţilor.

Prin urmare, în temeiul noii reglementări, dacă la data preluării abuzive terenul fusese situat în extravilan, restituirea acestuia nu era posibilă în temeiul Legii nr. 10/2001, chiar dacă la data formulării notificării sau a analizării ei acesta se afla în intravilan.

Având în vedere că data limită de depunere a notificărilor întemeiate pe Legea nr. 10/2001 a fost 14.02.2002, noile dispoziţii ale art. 8 erau incidente în privinţa notificărilor depuse în termenul legal, dar care nu fuseseră soluţionate până la intrarea în vigoare a Legii nr. 247/2005, aspect menţionat de altfel în mod explicit în art. V alin. 1 şi 2 Titlul I din această lege. O altă interpretare ar fi nu doar contrară legii, ci şi logicii elementare, căci, potrivit celor expuse anterior, la data intrării în vigoare a noilor dispoziţii nu se mai puteau depune notificări în baza Legii nr. 10/2001, aşa încât nu se poate susţine că aceste dispoziţii s-ar aplica numai unor eventuale notificări noi.

Prin urmare, instituţiile învestite cu soluţionarea unor notificări întemeiate pe Legea nr. 10/2001 şi care nu le soluţionaseră până la data intrării în vigoare a Legii nr. 247/2005, aveau în primul rând obligaţia să verifice dacă sunt sau nu incidente dispoziţiile art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, cu consecinţa păstrării şi soluţionării notificării conform procedurii reglementate de această lege sau, după caz, a trimiterii acesteia spre competentă soluţionare comisiilor comunale, orăşeneşti şi municipale constituite potrivit Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările şi completările ulterioare şi Legii nr. 1/2000, cu modificările şi completările ulterioare.

Acest mod de a proceda a fost consacrat explicit în dispoziţiile art. 8.2 din Norma metodologică de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001, anterior citate, care reprezintă o normă de competenţă cu caracter exclusiv şi de la care nu se poate deroga, a cărei încălcare atrage sancţiunea nulităţii dispoziţiei emisă în aceste condiţii (în acelaşi sens – decizia nr. 657 din 6.02.2012 a Î.C.C.J, Secţia I civilă, publicată pe www.scj.ro).

Aplicând aceste dispoziţii legale la situaţia din speţă, Înalta Curte a constatat că, mai înainte şi independent de analiza condiţiilor referitoare la calitatea de persoană îndreptăţită a inculpatului Al României Paul Philippe şi dovedirea dreptului de proprietate asupra terenului revendicat, Consiliul de Administraţie al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor

trebuia să verifice, prin raportare la actele aflate la dosarul administrativ sau pe care institutul le avea la dispoziţie, dacă terenul în litigiu putea face obiectul unei notificări întemeiate pe Legea nr. 10/2001.

Astfel, s-a observat că în Decizia Consiliului de Miniştri din 18.06.1948, emisă în baza Decretului nr. 38/1948 şi depusă la dosarul administrativ, fuseseră precizate toate bunurile mobile şi imobile ale fostului rege Mihai I şi ale membrilor fostei familii regale. În privinţa terenurilor, acestea erau împărţite în trei categorii: agricole, forestiere şi urbane, iar terenul de 28,43 ha. denumit „ferma Băneasa" **a fost menţionat în categoria „terenuri agricole"**, iar nu „terenuri urbane", fiind situat în comuna Băneasa, judeţul Ilfov, motiv pentru care a şi fost trecut în administrarea şi folosinţa Ministerului Agriculturii (fil. 60, vol. 10 d.u.p).

De asemenea, din Borderoul populaţiei, proprietăţilor şi **exploataţiilor agricole** din comuna suburbană Băneasa, oraş Bucureşti, judeţul llfov, din luna ianuarie 1948, Ferma Regală Băneasa figura cu 28,8760 ha. teren, compus din 8 ha. grădini de zarzavat irigate, 3,75 ha. fâneţe naturale, 7,1260 ha. păşuni, 1 ha. vii altoite, 3 ha. livezi cu pomi şi 6 ha. alte terenuri şi neproductive.

În acelaşi document se menţionează că întreaga suprafaţă de 28,8760 ha. este situată „în hotarul satului" (fil. 358, vol. 30 d.u.p).

Chiar dacă în perioada postbelică, în care statul comunist a preluat în mod abuziv imobile proprietate privată, nu exista terminologia „intravilan/extravilan", încadrarea terenurilor într-una dintre cele două categorii de către instituţia învestită cu soluţionarea unei notificări formulate în baza Legii nr. 10/2001 era obligatorie din perspectiva art. 8 alin. 1 şi se putea face prin raportare la terminologia folosită în epocă pentru a determina locul situării terenurilor, dar şi la înţelesul comun, uzual al celor două cuvinte.

Astfel, prin „intravilan" se înţelege zona care cuprinde suprafaţa construită şi construibilă a unui oraş sau a unui sat, iar prin „extravilan" se înţelege teritoriul aflat în afara spaţiului construit sau pe cale de construire al unei localităţi (a se vedea Dicţionarul explicativ al limbii române).

În ce priveşte sintagma „în hotarul satului", s-a reţinut că satul românesc era/este alcătuit dintr-o aglomerare de case şi dependinţe, care formează „vatra satului" şi dintr-un teritoriu folosit pentru agricultură, numit „hotar", „moşie" sau „mereaua satului" (a se vedea noţiunea de „sat" explicată pe www. enciclopediaromâniei.ro).

Sintetizând, având în vedere cele expuse anterior, ţinând seama că, prin natura lor, terenurile agricole nu sunt destinate construcţiei, iar zona intravilană cuprinde suprafaţa construită/construibilă a unei localităţi, rezultă că terenurile situate în hotarul/moşia/mereaua satului, fiind folosite pentru agricultură, erau situate în extravilanul localităţilor.

Împrejurarea că respectivul teren agricol era menţionat ca făcând parte din comuna suburbană Băneasa nu atrage după sine concluzia că ar fi fost situat în intravilanul localităţii la data preluării sale de către stat, ştiut fiind faptul că pe raza administrativă a unei localităţi pot fi cuprinse nu numai terenuri intravilane, ci şi terenuri extravilane, destinate exploatării agricole, cum este şi cazul în speţă.

Chiar şi în lipsa cunoştinţelor referitoare la sintagma „hotarul satului”, deşi toţi termenii menţionaţi anterior sunt cunoscuţi de profesioniştii dreptului familiarizaţi cu procedurile de restituire a imobilelor, căci se regăsesc în actele folosite în dovedirea dreptului de proprietate emise în perioada anterioară instaurării regimului comunist, având în vedere menţiunile referitoare la felul şi destinaţia terenurilor care intrau în componenţa fostei Ferme Regale Băneasa, cuprinse în cele două acte emise în anul 1948, era evident că acestea nu făceau parte din intravilanul comunei Băneasa la data preluării de către stat şi, ca atare, nu puteau face obiectul restituirii în baza Legii nr. 10/2001.

Înalta Curte a constatat că în procesul-verbal din 2.09.2008 al Consiliului de Administraţie al Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor s-a menţionat că acesta, prin organele sale de conducere, „are competenţa legală de a soluţiona notificarea”, în calitate de „unitate deţinătoare” a terenului, fără a se pronunţa asupra incidenţei dispoziţiilor art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, deşi cu ocazia dezbaterilor martorul Oancea Florin a pus în discuţie inaplicabilitatea acestei legi, ţinând seama de situarea în extravilan a terenului la data preluării sale.

Mai mult, Consiliul de Administraţie a recunoscut că are competenţa de soluţionare a notificării, deşi unul dintre obiectivele expertizei dispuse în aceeaşi şedinţă era determinarea amplasamentului fostei Ferme Regale Băneasa, în sensul dacă aceasta s-a aflat în limita hotarelor comunei Băneasa sau în exteriorul lor (în intravilanul sau extravilanul comunei), în raport de care se putea stabili incidenţa sau nu a Legii nr. 10/2001.

Ulterior, la şedinţa din 26.09.2008, fără a avea la dispoziţie raportul de expertiză, din care ar fi constatat că expertul nu a răspuns la obiectivele stabilite şi, cel mai important, nu a determinat amplasamentul intra/extravilan al terenului la data preluării sale de către stat, Consiliul de Administraţie a decis restituirea terenului în suprafaţă de 170.924,975 mp., fiind emisă în acest sens decizia nr. 30 din 26.09.2008.

Procedând astfel, preşedintele şi membrii Consiliului de Administraţie al Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor au încălcat dispoziţiile art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001 şi au cauzat un prejudiciu Statului Român, reprezentat de terenul restituit, care făcea parte din domeniul public, se afla doar în administrarea institutului şi a intrat în mod fraudulos în stăpânirea inculpatului Al României PaulPhilippe, iar ulterior, a inculpatei S.C. Reciplia S.R.L.

Din declaraţiile membrilor Consiliului de Administraţie care au fost audiaţi în calitate de martori nu a rezultat că în şedinţa din 2.09.2008 s-ar fi decis în sensul celor consemnate în procesul-verbal, cu referire la competenţa institutului de a soluţiona notificarea, aspect confirmat şi de menţiunile olografe din Registrul de procese-verbale existent la dosar.

Cu toate acestea, cu excepţia martorei Leaotă, toţi ceilalţi membri ai Consiliului de Administraţie au semnat fără obiecţiuni ambele procese-verbale.

Din procesul-verbal de constatare întocmit de Curtea de Conturi a României la 12.10.2010 s-a reţinut, de asemenea, că „soluţia adoptării deciziei de retrocedare a terenului menţionat este rezultatul aplicării şi interpretării incorecte a legii, respectiv a art. 8 din Legea nr. 10/2001.”

Astfel, făcând trimitere la Borderoul de inventariere din luna ianuarie 2008, menţionat anterior, Curtea de Conturi a constatat că „la data când a avut loc recensământul (ianuarie 1948) Ferma Regală Băneasa era fermă agricolă în extravilan şi nu imobil în zona intravilană a Comunei Băneasa”, astfel încât, la momentul preluării abuzive de către stat, terenul era în extravilanul comunei Băneasa.

Prin urmare, „cererea de restituire în natură sau prin echivalent, conform prevederilor Legii nr. 10/2001 devine inadmisibilă, caz în care nu se poate emite o decizie motivată în favoarea petentului.”

În acest context, Curtea de Conturi a mai reţinut şi faptul că în expertiza tehnică imobiliară făcută în luna septembrie 2008 şi acceptată de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, „nu s-au făcut menţiuni privind situaţia juridică a terenului, respectiv intravilan sau extravilan”.

În egală măsură, Înalta Curte a constatat că organul de conducere al Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, învestit cu soluţionarea notificării formulate de inculpatul Al României Paul Philippe, nu a avut în vedere nici destinaţia terenului, atât la momentul preluării sale de către stat, cât şi la data soluţionării notificării, în raport de care nu avea de asemenea competenţa de a dispune asupra acestuia.

Conform art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, pe lângă terenurile situate în extravilan la data preluării abuzive sau la data notificării, nu intrau sub incidenţa acestei legi nici terenurile al căror regim juridic era reglementat de Legea nr. 18/1991 sau Legea nr. 1/2000, adică terenurile agricole sau forestiere, indiferent de locul situării acestora, în intra sau extravilanul localităţilor şi chiar dacă proprietarul sau moştenitorii săi nu au solicitat anterior restituirea potrivit legilor fondului funciar.

Nici în art. 8 din Legea nr. 10/2001 şi nici la pct. 8 din Norma metodologică de aplicare a acestui articol nu este menţionată, ca o condiţie pentru incidenţa textului de lege sus indicat, formularea anterioară a unei cereri de restituire a acestor imobile în temeiul legilor fondului funciar.

Soluţia de excludere din domeniul de aplicare a Legii nr. 10/2001 a unor asemenea categorii de terenuri care au intrat sub incidenţa legilor fondului funciar, a fost opţiunea legiutorului, în baza „dreptului acestuia de a decide asupra modului de reparare a abuzurilor din legislaţia trecută cu privire la proprietatea funciară.” (a se vedea Decizia Curţii Constituţionale nr. 2/2005)

Prin urmare, reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor cu destinaţie agricolă (în care intrau, printre altele, conform art. 2 lit. a din Legea nr. 18/1991, terenurile arabile, viile, livezile, păşunile, fâneţele, cum erau şi cele care făceau parte din fosta Fermă Regală Băneasa) se realiza potrivit legilor fondului funciar, iar nu potrivit Legii nr. 10/2001, indiferent că erau situate în intravilanul sau extravilanul localităţilor.

Din această perspectivă, împrejurarea că la data soluţionării notificării terenul solicitat era în intravilan, aspect rezultat şi din certificatul de urbanism nr. 1031/27/1 din 27.03.2008 emis de Primăria sectorului 1, este lipsită de relevanţă, ţinând seama de destinaţia agricolă a acestuia, rezultată din actele normative în vigoare.

Astfel, potrivit art. 2 alin. 4 din H.G. nr. 1881/2005, Anexa 11.c) la această hotărâre şi pct. 5 din Anexa la Legea nr. 213/1998, terenul revendicat de inculpatul Al României Paul Philippe era unul agricol, aflat în domeniul public al statului, cu privire la care Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor nu exercita decât un drept de administrare.

Fiind vorba de un teren agricol, conform art. 8 alin. 1 teza a II-a din Legea nr. 10/2001, acesta era de asemenea exceptat de la procedurile instituite de această lege, astfel încât şi din această perspectivă notificarea inculpatului Al României Paul Philippe nu putea fi legal analizată de către Consiliul de Administraţie al Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, ci trebuia trimisă comisiei locale a sectorului 1 constituită conform legilor fondului funciar (Legea nr. 18/1991 şi Legea nr. 1/2000), potrivit art. 8.2 din Norma metodologică de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001.

Astfel, din coroborarea dispoziţiilor art. 3 din H.G. nr. 1881/2005, art. 9 alin. 1, art. 10 alin. 1 şi 2 şi art. 12 alin. 1, 3 şi 4 din Legea nr. 1/2000 şi art. 10 alin. 1 şi 2 din Legea nr. 213/1998, rezultă că reconstituirea dreptului de proprietate pentru terenuri aflate în administrarea unor institute de cercetare, cum era şi Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, presupunea:

- identificarea şi delimitarea terenului supus retrocedării, operaţiune care trebuia desfăşurată de comisia locală sector 1 de fond funciar;
- validarea de către comisia Municipiului Bucureşti de fond funciar a procesului-verbal de delimitare şi a hotărârii comisiei locale;
- trecerea terenului din domeniul public al statului în domeniul privat al sectorului 1, prin Hotărâre de Guvern.

Potrivit art. 10 alin. 8 din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuţiile şi funcţionarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului şi modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum şi punerea în posesie a proprietarilor, aprobat prin H.G. nr. 890/2005, reconstituirea dreptului de proprietate pentru vechile amplasamente se făcea în perimetrul unităţilor de cercetare-dezvoltare pe terenuri agricole *doar dacă acestea nu erau indispensabile cercetării.*

Prin urmare, dreptul persoanei îndreptăţite la reconstituirea proprietăţii asupra terenului nu presupunea în mod obligatoriu că aceasta va primi terenul în natură, chiar în perimetrul institutului sau staţiunii de cercetare, putându-se atribui terenuri din rezerva aflată la dispoziţia comisiei locale sau chiar despăgubiri, în condiţiile art. 10 alin. 2 din Legea nr. 1/2000.

Această interpretare a dispoziţiilor legale referitoare la procedura de urmat în cazul reconstituirii dreptului de proprietate pentru terenuri aflate în perimetrul staţiunilor, instituţiilor şi centrelor de cercetare ori al unităţilor de învăţământ de profil agricol sau silvic, a fost ulterior confirmată şi de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – Completul competent să judece recursul în interesul legii, prin Decizia nr. 23/2011.

Caracterul complinitor al dispoziţiilor Legii nr. 10/2001 nu putea fi invocat pentru eludarea dispoziţiilor restrictive prevăzute de alte acte normative reparatorii (a se vedea în acest sens decizia nr. 182 din 23.01.2013 a Î.C.C.J., Secţia I civilă, publicată pe www.scj.ro) şi nici pentru instituirea unor proceduri

paralele de reparare a prejudiciilor, fiind evident că Legea nr. 10/2001 şi legile fondului funciar presupuneau proceduri diferite, inclusiv în cazul în care terenul solicitat făcea parte din domeniul public al statului. Legea 10/2001 nu putea în acelaşi timp să excludă de la aplicarea ei terenurile agricole şi forestiere, în baza art. 8 alin. 1, dar în acelaşi timp să le includă, prin invocarea caracterului ei complinitor, neexistând un drept de opţiune între legile fondului funciar şi Legea nr. 10/2001.

În speţă, în condiţiile în care terenul vizat fusese şi era unul agricol, aflat în administrarea unui institut de cercetare agricolă şi în domeniul public al statului, acesta era supus o dată în plus procedurilor prevăzute de legile fondului funciar, iar nu Legii nr. 10/2001, aspect prevăzut explicit la pct. 8.2 din Norma metodologică de aplicare unitară a legii.

A rezultat aşadar că, soluţionând notificarea inculpatului Al României Paul Philippe şi restituind un teren agricol, aflat în domeniul public al statului, cu privire la care institutul avea doar un drept de administrare, Consiliul de Administraţie al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor a comis o dubla ilegalitate, întrucât, pe de o parte, a dispus restituirea unui teren agricol, deşi nu aveau această competenţă prin raportare la dispoziţiile art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, iar pe de altă parte, a dispus restituirea unui teren agricol aflat în domeniul public al statului, cu nerespectarea competenţei şi a procedurii de trecere din domeniul public în domeniul privat, reglementate de dispoziţiile art. 10 alin. 2 din Legea nr. 213/1998, sancţionată cu nulitatea absolută conform art. 11 alin. 2 din aceeaşi lege.

Încălcarea dispoziţiilor Legii nr. 213/1998 a fost constatată şi de Curtea de Conturi a României prin procesul-verbal de constatare din 12.10.2010, care a reţinut că „decizia nr. 30/26.09.2008 nu a avut la bază o hotărâre de guvern, prin care să se reglementeze trecerea din domeniul public al statului în domeniul privat” (fil. 20, vol. 13 d.u.p).

În ce priveşte încălcarea art. 8 alin. 1 teza a II-a din Legea nr. 10/2001, prin raportare la destinaţia terenului şi apartenenţa acestuia la domeniul public, s-a observat că această chestiune nici măcar nu a fost antamată cu ocazia discuţiilor care s-au purtat în cele două şedinţe din luna septembrie 2008 ale Consiliului de Administraţie, deşi din adresa trimisă de A.S.A.S în 12.09.2008 rezulta că Academia în subordinea căreia funcţiona institutul formulase încă din 2005 o solicitare de reconstituire a dreptului de proprietate pentru o suprafaţă de teren agricol, pe care o înregistrase la comisia locală de fond funciar de pe lângă Primăria sectorului 1 (fil. 271, vol. 10 d.u.p).

Or, în condiţiile în care A.S.A.S. invoca în adresa înaintată institutului că suprafaţa revendicată se suprapunea amplasamentului actual al acestuia, lucru pe care de altfel îl susţinea şi inculpatul Al României Paul Philippe în legătură cu terenul notificat de el, era evident că pentru restituirea aceluiaşi teren nu puteau fi competente două organisme diferire, în baza a două legi diferite, concluzia fiind aceeaşi şi în situaţia în care cele două terenuri nu se suprapuneau, ci doar se învecinau.

Cu toate acestea, niciunul dintre membrii Consiliului de Administraţie nu şi-a pus vreo problemă în legătură cu competenţa acestui organ de a soluţiona

notificarea inculpatului Al României Paul Philippe, prin raportare la dispoziţiile explicite ale legislaţiei în vigoare.

În concluzie, Înalta Curte a reţinut că motivele expuse sunt suficiente pentru a constata că restituirea terenului în suprafaţă de 170.924,975 mp. către inculpatul Al României Paul Philippe a fost făcută cu încălcarea legii, fapte care au avut ca urmare imediată prejudicierea Statului Român şi, corelativ, obţinerea unui folos material injust de către inculpatul Al României Paul Philippe şi membrii grupului infracţional organizat, fiind astfel întrunite elementele de tipicitate ale infracţiunii de abuz în serviciu cu consecinţe deosebit de grave, în varianta incriminată de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000.

În ce priveşte calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptăţită la restituire, Consiliul de Administraţie a reţinut că acesta era succesorul în linie directă al Regelui Carol al II-lea şi cumpărător al drepturilor succesorale dobândite de la numita Monique Urdărianu.

În analiza calităţii de persoană îndreptăţită la restituire s-a pornit de la constatarea că notificarea nr. 554 din 13.02.2002 a fost formulată de inculpatul Al României Paul Philippe în nume propriu, iar acesta şi-a justificat calitatea exclusiv prin raportare la cumpărarea drepturilor succesorale ale numitei Monique Urdărianu. Ulterior, prin memorii completatoare, s-a susţinut că inculpatul este şi succesorul în linie directă (nepot de fiu) al fostului Rege Carol al II-lea.

Potrivit dispoziţiilor art. 3 alin. 1 lit. a şi art. 4 alin. 2 din Legea nr. 10/2001, sunt îndreptăţite la măsurile reparatorii prevăzute de această lege persoanele fizice, proprietari ai imobilelor la data preluării abuzive a acestora, precum şi moştenitorii legali sau testamentari ai persoanelor fizice îndreptăţite.

În acelaşi timp, s-a reţinut că termenul limită de depunere a notificărilor întemeiate pe Legea nr. 10/2001 a expirat la 14.02.2002.

Din actele existente la dosar a rezultat că la acea dată Mircea Grigore, tatăl inculpatului Al României Paul Philippe era în viaţă (a decedat abia la 26.01.2006), fiind astfel singura persoană care putea avea teoretic calitatea de persoană îndreptăţită la măsurile reparatorii prevăzute de Legea nr. 10/2001 în legătură cu bunurile ce i-ar fi aparţinut tatălui său, fostul Rege Carol al II-lea.

În acest context, s-a susţinut că, de fapt, Mircea Grigore, tatăl inculpatului Al României Paul Philippe, i-ar fi cedat acestuia drepturile în legătură cu averea fostului rege, fiind invocată în acest sens copia traducerii unui act ce ar fi fost încheiat la 10.02.2002, în faţa avocatului David Northrop din Londra (fil. 125, vol. 10 d.u.p).

Dincolo de dubiile cu privire la autenticitatea acestui înscris, ţinând seama că nu a fost prezentat exemplarul original, în limba engleză şi nici nu există vreo certitudine cu privire la identitatea şi calitatea pretinsului avocat, s-a reţinut că, potrivit unei declaraţii prezentate de inculpatul Al României Paul Philippe, acesta a acceptat oferta de donaţie din data de 10.02.2002 abia la data de 21.05.2002 (fil. 128, vol. 10 d.u.p).

Or, făcând din nou abstracţie de faptul că probatoriul administrat în cauză a demonstrat că la data indicată notarul nu a autentificat vreun înscris printr-o încheiere cu numărul respectiv, ci acesta apare menţionat abia în anul 2003 şi corespunde unui alt tip de operaţiune notarială (legalizare copii), că traducerea

pretinsei oferte de donaţie s-a făcut la 15.01.2003, aşadar ulterior actului notarial de acceptare a donaţiei, ceea ce interesează este faptul că, potrivit art. 814 alin. 1 şi 2 din Codul civil de la 1864, în vigoare la data săvârşirii faptelor, acceptarea donaţiei printr-un act ulterior, cum este cazul în speţă, produce efecte numai pentru viitor, mai exact „din ziua din care se va fi comunicat donatorelui actul de acceptare", care trebuie să fie exprimat printr-un act autentic, ca şi oferta de donaţie.

Prin urmare, câtă vreme atât oferta de donaţie, cât şi acceptarea ei trebuie să îmbrace forma autentică pentru încheierea valabilă a contractului, înseamnă că până la exprimarea consimţământului de către donatar printr-un act autentic, contractul de donaţie nu este considerat încheiat.

Mai mult, faţă de dispoziţiile exprese menţionate anterior, în cazul încheierii contractului de donaţie între persoane absente (când donatorul şi donatarul nu sunt prezenţi fizic în acelaşi timp în faţa notarului), contractul va fi considerat încheiat atunci când donatorul a luat cunoştinţă de acceptarea donaţiei de către donatar, căci până atunci oferta de donaţie este revocabilă.

În speţă, chiar dacă s-ar accepta că această comunicare s-a făcut în ziua acceptării donaţiei, s-a observat că data de 21.05.2002 este ulterioară datei de 14.02.2002 la care expirase termenul maxim până la care se puteau depune notificările în baza Legii nr. 10/2001, ceea ce înseamnă că notificarea formulată în nume propriu de către inculpatul Al României Paul Philippe, ca urmare a acceptării presupusei oferte de donaţie din partea tatălui său, nu este valabilă.

Notificarea depusă la 13.02.2002 de către inculpatul Al României Paul Philippe nu poate avea semnificaţia unei acceptări a ofertei de donaţie, întrucât, potrivit art. 814 alin. 1 şi 2 Cod civil, aceasta trebuia să fie expresă şi să îmbrace forma autentică.

În egală măsură, în ce priveşte calitatea de moştenitor legal al lui Mircea Grigore după fostul Rege Carol al II-lea, s-a invocat certificatul de calitate de moştenitor nr. 55 din 26.05.2005, care, însă, aşa cum s-a precizat în mod explicit în cuprinsul său, a fost eliberat în baza sentinţei civile nr. 1809 din 1.07.2002 a Tribunalului Teleorman, prin care fuseseră recunoscute pe teritoriul României, într-o procedură de exequatur, efectele sentinţei pronunţate în anul 1955 de tribunalul de la Lisabona cu privire la paternitatea lui Mircea Grigore Lambrino faţă de fostul Rege Carol al II-lea (fil. 135, vol. 10 d.u.p).

Or, prin decizia nr. 1357/A din 29.09.2005 a Curţii de Apel Bucureşti, Secţia a III-a civilă, sentinţa sus menţionată a fost anulată, iar cauza trimisă spre rejudecare Tribunalului Teleorman.

În urma rejudecării, o nouă sentinţă în primă instanţă, sub nr. 182, a fost pronunţată abia la 29.12.2008, care a devenit definitivă şi irevocabilă prin decizia civilă nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie.

Prin urmare, ca efect al anulării sentinţei civile nr. 1809/2002 a Tribunalului Teleorman, în luna septembrie 2008, când s-au comis faptele deduse judecăţii în prezenta cauză în legătură cu restituirea Fermei Regale Băneasa, sentinţa din 1955 nu producea niciun efect pe teritoriul României, iar toate actele emise în baza acesteia, cum este şi cazul certificatului de calitate de moştenitor nr. 55 din 26.05.2005 utilizat de inculpatul Al României Paul Philippe în faţa Consiliului de Administraţie al Institutului pentru Cercetare -

Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, erau lovite de caducitate şi nu mai puteau produce efecte juridice.

Împrejurarea că ulterior, în anul 2012, s-au recunoscut în mod definitiv şi irevocabil efectele sentinţei pronunţate în anul 1955 de tribunalul de la Lisabona cu privire la paternitatea lui Mircea Grigore Lambrino faţă de fostul Rege Carol al II-lea, este lipsită de relevanţă, căci faptele imputate inculpaţilor din prezenta cauză trebuie analizate în raport cu înscrisurile pe care aceştia le-au avut la dispoziţie în luna septembrie 2008, când a fost soluţionată notificarea inculpatului Al României Paul Philippe, s-a stabilit că acesta este persoană îndreptăţită la restituire, iar bunurile au ieşit din domeniul public al statului, producându-se urmarea imediată prevăzută atât de varianta tip a infracţiunii de abuz în serviciu, cât şi de forma agravată prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000.

Or, în măsura în care ar fi cunoscut adevărata situaţie de fapt, cu referire la împrejurarea că în luna septembrie 2008 nu fusese în realitate stabilită filiaţia lui Carol Mircea, tatăl inculpatului Al României Paul Philippe, faţă de fostul Rege Carol al II-lea, membrii Consiliului de Administraţie, dacă ar fi respectat legea, nu ar mai fi constatat că acest inculpat are calitatea de persoană îndreptăţită, în sensul Legii nr. 10/2001, ca nepot de fiu al fostului proprietar.

În ce priveşte contractul de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale autentificat sub nr. 1489 din 2.08.2001, invocat de asemenea în susţinerea calităţii de persoană îndreptăţită a inculpatului Al României Paul Philippe la restituirea terenului ce a făcut parte din fosta Fermă Regală Băneasa, s-a reţinut mai întâi că aceleaşi drepturi succesorale făcuseră anterior obiectul unui contract de donaţie încheiat între persoane absente, prin acceptarea, la 21.05.2001, de către inculpatul Al României Paul Philippe, a actului de donaţie întocmit de Monique Urdărianu la 2.04.2001.

Prin urmare, aceleaşi drepturi nu mai puteau face ulterior obiectul vânzării.

În al doilea rând, chiar dacă s-ar reţine valabilitatea contractului de vânzare-cumpărare, inculpatul Al României Paul Philippe nu a dobândit calitatea de moştenitor testamentar al fostei soţii a fostului Rege Carol al II-lea, Elena Lupescu, în sensul avut în vedere de Legea nr. 10/2001.

Scopul şi raţiunea acestei legi au fost acelea de a se acorda măsuri reparatorii foştilor proprietari ale căror imobile au fost preluate abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989.

În acest sens, în art. 3 din lege, legiuitorul a enumerat limitativ persoanele îndreptăţite la măsuri reparatorii, acestea fiind, între altele, persoanele fizice, proprietare la data preluării abuzive. Singura excepţie este prevăzută în art. 4 alin. 2 din lege, în sensul că de prevederile acesteia beneficiază şi „moştenitorii legali sau testamentari ai persoanelor fizice îndreptăţite”. (a se vedea decizia nr. 3562 din 2004 a Î.C.C.J., Secţia civilă, decizia nr. 4982 din 15.06.2007 a Î.C.C.J., Secţia civilă, fil. 108, vol. 29 d.u.p)

Potrivit pct. 4.4 din Norma metodologică de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001, în toate cazurile stabilirea calităţii de moştenitor (legal sau testamentar) se face potrivit legii civile române, astfel încât pentru dovedirea calităţii de moştenitor a Elenei Lupescu după fostul Rege Carol al II-lea nu era suficientă

existenţa unor acte de stare civilă, ci aceasta trebuia să rezulte dintr-un certificat de moştenitor sau certificat de calitate de moştenitor, care să probeze implicit că respectiva persoană a acceptat succesiunea în termenul legal.

Or, în certificatul de calitate de moştenitor nr. 55 din 26.05.2005, singurul emis de pe urma defunctului Rege Carol al II-lea şi de care inculpatul s-a prevalat, este menţionat un singur moştenitor al fostului suveran, în persoana lui Mircea Grigore, iar nu şi fosta soţie Elena Lupescu, deşi certificatul a fost întocmit la solicitarea inculpatului Al României Paul (fil. 142 şi anterior, vol. 63 d.u.p).

În egală măsură, potrivit testamentului Elenei Lupescu, a cărui traducere se află doar în copie simplă la dosar, unica moştenitoare testamentară a fost desemnată Monique Urdărianu, care era în viaţă la data de 14.02.2002, când a expirat termenul de depunere a notificărilor în baza Legii nr. 10/2001.

În privinţa obiectului contractului de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale, acesta a vizat doar o parte din bunurile Elenei Lupescu, respectiv *„bunurile lăsate şi existente pe teritoriul statului român de către Prinţesa Elena de România”*, în condiţiile în care aceasta a trăit împreună cu fostul rege şi a decedat în Portugalia.

Or, potrivit certificatului depus la dosar, fostul Rege Carol al II-lea s-a căsătorit cu Elena Lupescu la 3.07.1947, astfel încât fosta Fermă Regală Băneasa, care ar fi fost dobândită prin trei acte încheiate în 1931, 1936 şi 1940, nu i-a aparţinut niciodată acesteia, nefiind „un bun lăsat pe teritoriul statului român” de către Elena Lupescu.

Mai mult, în realitate, la data preluării bunului de către stat, averea fostului Rege Carol al II-lea, aşadar inclusiv fosta Fermă Regală Băneasa, era sub sechestru încă din anul 1940, care fusese instituit prin Decretul-lege nr. 3767 din acelaşi an.

Odată cu instituirea acestui regim special, fostul rege a pierdut atât dreptul de administrare, cât şi dreptul de dispoziţie asupra bunurilor sale (art. 3 din Decretul-lege), situaţie care nu s-a schimbat până la instaurarea regimului comunist.

A rezultat aşadar că, odată cu instituirea sechestrului, fostul suveran nu a mai exercitat niciunul dintre atributele dreptului de proprietate (posesie, folosinţă, dispoziţie) asupra fostei Ferme Regale Băneasa, aceasta fiind preluată *de facto* de către Statul Român încă din anul 1940 şi doar formal prin Decretul nr. 38/1948.

Deşi, aparent, preluarea *de jure* a fost una fără titlu, instanţa de apel a constatat, pe de o parte, că prin Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Colegiului Prezidenţial al Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, aşadar mai înainte de instaurarea regimului comunist, fostul Rege Carol al II-lea a fost obligat la plata sumei de 194.613.773 lei către Statul Român, sumă care nu a fost achitată vreodată, existând astfel un titlu executoriu al statului care afecta averea fostului suveran, iar pe de altă parte, că acelaşi stat instituise încă din 1940 un sechestru asupra bunurilor acestuia, între care se regăsea şi Ferma Regală Băneasa.

De asemenea, prin aceeaşi decizie, fostul rege a fost obligat să lase în deplină proprietate şi posesie Statului Român mai multe imobile, între care şi cele care fac obiectul judecăţii în prezenta cauză, respectiv Trupul de pădure

„Fundul Sacului” din pădurea Snagov, în suprafaţă de 46,78 ha, precum şi o parte din terenurile care constituiau Ferma Regală Băneasa – terenul de 3540 mp., care anterior a făcut parte din terenul Şcolii de Horticultură Băneasa şi care n-a ieşit niciodată din patrimoniul Statului, fiind predat doar în folosinţă fostului rege şi deţinut de acesta „fără cauză şi fără titlu legal.”

În ce priveşte susţinerea, împărtăşită inclusiv de instanţa de fond, potrivit căreia Deciziunea nr. 1/1941 ar fi fost plăsmuită de regimul comunist, Înalta Curte a constatat că aceasta este o simplă afirmaţie, nesusţinută probator.

Împrejurarea că această decizie nu a fost identificată în arhiva instanţei supreme şi nici în fondul arhivistic al acesteia de la Arhivele Naţionale, ci în fondul arhivistic „Gospodăria de partid a CC a PCR/Consiliul de Ministri”, nu a putut conduce la concluzia că respectiva decizie ar fi plăsmuită de regimul comunist, ţinând seama că aceasta fusese pronunţată în urma unei cereri formulate de preşedintele *ad interim* al Consiliului de Miniştri, fapt care explică de ce nu a fost găsită în fondul arhivistic al Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie de la Arhivele Naţionale.

Totodată, s-a reţinut că aceasta nu a fost pronunţată potrivit dreptului comun, ci în baza art. 23 din Legea nr. 655/1941 privind Statutul Membrilor Familiei Domnitoare, care atribuia Colegiului Prezidenţial al Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie competenţa exclusivă de judecată a cererilor privind drepturi patrimoniale pentru neînţelegeri ce s-ar ivi între Statul Român şi membrii sau foştii membri ai Familiei Regale. Judecata unei asemenea cereri, care putea fi formulată doar de Preşedintele Consiliului de Miniştri, se făcea fără citarea părţilor şi cu excluderea publicităţii, hotărârea fiind definitivă, iar executarea se realiza în urma ordinului dat în acest sens de ministrul justiţiei (art. 23 alin. 4 şi 5 din lege – fil. 251, vol. 34 d.u.p).

Dincolo de împrejurarea că nu se înţelege raţiunea pentru care regimul comunist ar fi recurs la plăsmuirea unei asemenea hotărâri, în condiţiile în care este de notorietate că, în acea perioadă, au existat cazuri în care proprietatea privată a fost preluată chiar şi în lipsa unui titlu formal, instanţa de apel a constatat că această decizie a format obiectul analizei în mai multe procese civile, iar instanţele au valorificat-o ca atare (a se vedea sentinţa civilă nr. 9891/2007, fil. 293, vol. 26 d.u.p sau decizia nr. 429/A din 14.11.2017 a Curţii de Apel Târgu Mureş, nepublicată, definitivă prin decizia nr. 567 din 22.02.2018 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie), reţinându-se chiar că aceasta a fost învestită cu formulă executorie la 23.12.1941.

În plus, deşi **inculpatul Al României Paul Philippe şi membrii grupului infracţional organizat au cunoscut despre existenţa Deciziunii nr. 1/1941 încă din anul 2007, care a fost găsită cu ocazia percheziţiei efectuate la sediul S.C.A. TZA având ataşat un sticker cu menţiunea „A NU SE FOLOSI ÎN NICIUN DOSAR”** (fil. 268, vol. 34 d.u.p), aceasta a fost contestată abia după declanşarea cercetărilor în prezenta cauză, iar o plângere penală a fost formulată abia în anul 2019, finalizată prin soluţia de clasare dată în dosarul nr. 11/P/2019 al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Bucureşti.

În fine, conţinutul deciziei se coroborează cu alte acte a căror realitate nu a fost contestată, cum ar fi inventarul bunurilor aparţinând fostului rege Mihai I şi membrilor fostei familii regale, stabilit prin decizia Consiliului de Miniştri

publicată în M. Of. nr. 140 din 19.06.1948, dată în baza Decretului nr. 38 din 26.05.1948. Astfel, bunurile menţionate în dispozitivul Deciziunii nr. 1/1941, pe care fostul Rege Carol al II-lea a fost obligat să le lase în deplină proprietate şi posesie Statului Român, nu se mai regăsesc între cele preluate de statul comunist prin actele sus-arătate.

Mai mult, în referatul întocmit de administratorul sechestru la 10.11.1943 se face referire explicită la deciziunea nr. 1 din 26.11.1941, dată în temeiul art. 23 din Legea nr. 655/1941 pentru Statutul Membrilor Familiei Domnitoare, în urma acţiunii preşedintelui *ad interim* al Consiliului de Miniştri, prin care Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie a obligat pe fostul Rege Carol al II-lea să lase în deplină proprietate şi posesie mai multe bunuri, enumerate ca atare de administratorul sechestru şi care corespund dispozitivului deciziei a cărei realitate este contestată, precizându-se totodată bunurile rămase în prezent (la acea dată) sub sechestru (fil. 125, 127, vol. 27 d.u.p).

În concluzie, pe lângă aspectele de nelegalitate rezultate din lipsa de competenţă a Consiliului de Administraţie al Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, prin raportare la dispoziţiile art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, considerentele expuse anterior au adăugat noi elemente de nelegalitate ale actelor întocmite de organul de conducere al institutului, care au avut ca urmare păgubirea domeniului public al Statului Român şi a patrimoniului Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor cu terenul restituit inculpatului Al României Paul Philippe.

Strict formal, responsabilitatea pentru actele ilegale şi păgubitoare revine, fără îndoială, membrilor Consiliului de Administraţie, aspect consacrat explicit în art. 20 alin. 1 şi 2 din Regulamentul de organizare şi funcţionare al Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, conform căruia membrii consiliului de administraţie sunt răspunzători, în condiţiile legii, pentru îndeplinirea atribuţiilor ce le revin şi răspund solidar pentru gestionarea patrimoniului institutului, cu excepţia situaţiei în care s-au împotrivit luării unei decizii ce s-a dovedit păgubitoare pentru institut, prin consemnarea expresă a punctului lor de vedere în registrul de şedinţe şi comunicarea în scris despre aceasta organului ierarhic superior. (fil. 214, vol. 14 d.u.p)

Probatoriul testimonial relevant readministrat în faza apelului, precum şi înscrisurile aflate la dosarul cauzei au demonstrat însă că modul în care a acţionat cea mai mare parte a membrilor Consiliului de Administraţie şi, mai ales, **deciziile ilegale şi păgubitoare pe care aceştia le-au luat, au fost influenţate în mod decisiv de conduita altor persoane, o parte dintre acestea având chiar funcţii de conducere sau fiind angajaţi esenţiali ai institutului, iar cealaltă parte fiind viitorii beneficiari, imediaţi sau mediaţi**, ai acestor decizii, majoritatea membri ai unui grup infracţional organizat, care au reuşit să speculeze în favoarea lor lipsa cunoştinţelor juridice ale celor mai mulţi dintre membrii Consiliului de Administraţie, dar şi contextul faptic pe care l-au creat prin acţiunile lor conjugate.

Astfel, beneficiarii reali ai deciziilor ilegale şi păgubitoare au reuşit, pe de o parte, să influenţeze, inclusiv prin acte de corupţie, persoane cu funcţii de conducere ori cu atribuţii esenţiale pentru desfăşurarea activităţii în condiţii de legalitate, iar pe de altă parte, au acţionat ei înşişi, în mod direct şi nemijlocit,

pentru a-i determina pe membrii Consiliului de Administraţie să-şi asume deciziile ilegale menţionate anterior.

În acord cu scopul grupului infracţional pe care l-au constituit, **inculpaţii Truică Remus, Roşu Robert şi Tal Silberstein** au realizat că pentru a atinge obiectivul urmărit (intrarea cât mai rapidă în stăpânire a terenului administrat de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, aflat în domeniul public al statului), este nevoie să acţioneze în mod coordonat pe mai multe paliere:

- să obţină susţinere din partea unor persoane importante din interiorul institutului, care ulterior urmau să-i convingă pe membrii Consiliului de Administraţie că decizia de restituire a terenului către inculpatul Al României Paul este singura care poate fi luată;

- să creeze o stare de presiune, dar şi de temere membrilor Consiliului de Administraţie, prin prezentarea deformată a consecinţelor pe care aceştia le-ar putea suporta în cazul luării unei decizii nefavorabile inculpatului Al României Paul;

- să influenţeze în mod direct membrii Consiliului de Administraţie, prin prezenţa lor la şedinţa la care urma să se ia în discuţie notificarea formulată, inclusiv a inculpatului Al României Paul Philippe, care avea să fie înfăţişat ca membru al familiei regale a României, deşi ştiau că aceasta nu corespunde adevărului.

Acţiunile membrilor grupului infracţional organizat s-au intensificat după ce aceştia au intrat în posesia Notei juridice întocmite de inculpata Dicu la 14.04.2008, asumată sub semnătură de directorul institutului, Iliescu Horia, care era în mod evident defavorabilă restituirii terenului solicitat de inculpatul Al României Paul Philippe.

Astfel, inculpaţii au acţionat pentru a intra în legătură cu factori de decizie din cadrul A.S.A.S, în subordinea căreia funcţiona Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, dar şi cu conducerea institutului.

În acest sens, din declaraţiile martorului Hera Cristian, preşedinte al A.S.A.S., a rezultat că inculpatul Al României Paul Philippe i-a solicitat o audienţă, însă a fost refuzat de martor, care nu a avut contact cu acesta, întrucât martorul se opunea restituirii terenului către inculpat.

În aceste condiţii, inculpaţii s-au orientat către directorul Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, numitul Iliescu Horia, culegând şi obţinând date în legătură cu acesta, inclusiv veniturile pe care le realizează. În acest context, s-a reţinut că **la sediul S.C.A. TZA, cu ocazia percheziţiei, printre alte înscrisuri, a fost descoperită decizia nr. 67 din 19.05.2006 emisă de A.S.A.S., prin care Iliescu Horia fusese numit director al Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor şi din care rezultau inclusiv veniturile acestuia (2800 lei salariu de încadrare şi 40% indemnizaţie de conducere), act pe care nici societatea de avocaţi şi nici clientul său, S.C. Reciplia S.R.L, nu îl puteau obţine în mod legal şi nu avea nicio legătură cu vreo activitate de reprezentare avocaţială.**

Inculpatul Truică Remus a fost cel care l-a contactat pe directorul Horia Iliescu şi l-a influenţat în sensul susţinerii cererii de restituire a terenului în Consiliul de Administraţie, inclusiv prin mituirea acestuia.

Astfel, deşi poziţia iniţială a directorului institutului a fost în sensul că inculpatul Al României Paul Philippe nu avea niciun drept să solicite suprafaţa de teren de la institut, fapt care rezultă din declaraţiile martorului Hera Cristian, dar şi din semnarea Notei juridice din 14.04.2008, ulterior, ca urmare a influenţelor exercitate de inculpatul Truică, dar şi a foloaselor oferite şi primite de la acesta, Iliescu Horia şi-a schimbat punctul de vedere şi a susţinut activ în ambele şedinţe ale Consiliului de Administraţie restituirea terenului solicitat de inculpatul Al României Paul Philippe.

Prezenţa la institut a inculpatului Truică, inclusiv împreună cu **inculpatul Tal Silberstein**, în perioada discutării cererii de retrocedare, a rezultat din declaraţiile constante ale martorului Oancea Florin, menţinute cu ocazia audierii în faţa Înaltei Curţi, care a arătat că la una dintre întâlniri inculpatul Truică a venit însoţit de un cetăţean străin, al cărui nume se termina în „stein" şi pe care l-a prezentat ca fiind consilierul de imagine al premierului României. Cei doi i-au fost prezentaţi martorului chiar de directorul Iliescu, care l-a chemat special pentru aceasta, martorul realizând după câteva luni *„că au venit pentru a ne impresiona, în sensul de a ne arăta nivelul de influenţă. Pe moment am fost impresionat, dar ulterior am realizat care a fost scopul acestei întâlniri. La acea întâlnire nu s-a discutat despre acea retrocedare şi s-a pus problema ca şi cum ar fi fost realizată. Am înţeles că acea persoană este asociatul lui Truică şi a venit pentru a vedea stadiul retrocedării. Tot atunci s-a discutat şi despre urgentarea trecerii din public în privat şi pe moment n-am înţeles."*

De asemenea, martorul a mai arătat în faţa instanţei de apel că inculpatul Truică i-a fost prezentat de Iliescu Horia ca fiind *„prieten cu Al României Paul Philippe şi îl ajută „cu detalii" în legătură cu retrocedările"*, relaţia dintre inculpatul Truică şi directorul Iliescu fiind percepută de martor ca una „de preţuire reciprocă".

A rezultat, aşadar, că atât inculpatul Truică, cât şi inculpatul Tal Silberstein **cunoşteau că terenul pe care-l vizau aparţinea domeniului public al statului şi că acesta nu putea fi restituit ca atare**. Cu toate acestea, au continuat demersurile în sensul influenţării factorilor de decizie ai institutului, fiind pe deplin conştienţi că numai pe această cale vor obţine restituirea terenului.

Prezenţa inculpatului Tal Silberstein la Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor a rezultat şi din declaraţiile martorului Aparaschivei Cristian, nefiind infirmată de înscrisul provenind de la Inspectoratul General al Poliţiei de Frontieră, căci acesta atestă intrările şi ieşirile din România ale inculpatului, însă doar în baza paşaportului israelian şi numai în ultimii 5 ani, aşadar până în 2010 (fil. 147, 148, vol. 5 d.u.p). În plus, din înscrisurile aflate la dosar rezultă că inculpatul Tal Silberstein era şi titularul unui paşaport emis de autorităţile franceze la data de 27.07.2005, valabil 10 ani, iar după intrarea României în Uniunea Europeană nu se mai stochează date cu privire la intrările/ieşirile în/din România efectuate de cetăţeni U.E., nexistând aşadar o evidenţă a situaţiilor în care inculpatul Tal Silberstein a intrat/ieşit în/din România, folosind cel de-al doilea paşaport (fil. 158, vol. 39 d.u.p).

În declaraţia dată în faţa Înaltei Curţi, inculpatul Truică nu a negat prezenţa sa în mai multe rânduri la Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru

Protecţia Plantelor şi nici prezenţa inculpatului Tal Silberstein la una dintre întâlnirile avute cu Iliescu Horia, recunoscând inclusiv faptul că *„scopul vizitei noastre este în legătură cu cererea de retrocedare a terenului aparţinând sau aflat în administrarea institutului”.*

De asemenea, inculpatul Truică a arătat că *„l-am informat pe directorul Horia Iliescu despre faptul că exista o solicitare de retrocedare a terenului aflat în administrarea institutului şi aveam un cabinet de avocatură care se ocupă de toate aceste formalităţi”.*

În aparenţă, însă, prezenţa inculpaţilor Truică şi Silberstein nu avea nicio justificare, în condiţiile în care notificarea fusese formulată de către inculpatul Al României Paul Philippe, iar cei doi inculpaţi nu au devoalat directorului Iliescu contractul în baza căruia cel dintâi inculpat îşi cesionase drepturile, inclusiv cu privire la Ferma Regală Băneasa, către S.C. Reciplia S.R.L., în spatele căreia se aflau, între alţii, inculpaţii Truică şi Silberstein.

Prezenţa inculpatului Truică la institut rezultă şi din declaraţiile martorei Andrei Ana-Maria, membră a Consiliului de Administraţie, care a arătat că acesta a participat chiar la şedinţa din 2.09.2008 şi *„stătea la aceeaşi masă cu noi.”*

Prin urmare, prezenţa celor doi la institut şi discuţiile purtate cu directorul acestuia nu au avut o motivaţie legală, ci au avut ca unic scop influenţarea lui Iliescu Horia pentru a obţine susţinerea acestuia pentru o decizie favorabilă retrocedării, scop pe care l-au şi atins.

De altfel, în legătură cu terenul fostei Ferme Regale Băneasa, s-a reţinut că, încă din perioada premergătoare încheierii contractului de cesiune din 1.11.2006, inculpatul Truică îi dăduse asigurări inculpatului Al României Paul Philippe că *„**are conexiunile necesare** pentru a recupera Băneasa într-o perioadă foarte scurtă de timp”* (a se vedea declaraţia dată de A României Lia, fil. 179 şi urm., vol. 4 d.u.p) şi că *„**vor rezolva** foarte repede obţinerea acestui teren pe cale administrativă, ceea ce s-a şi întâmplat”* (a se vedea declaraţia inculpatului Al României Paul Philippe, fil. 234 şi urm., vol. 3 d.u.p).

Pentru a se asigura de susţinerea directorului institutului, Iliescu Horia, inculpatul Truică a acţionat şi în direcţia coruperii acestuia.

Deşi inculpatul Truică a negat această conduită ilegală, arătând, în esenţă, că doar a luat masa cu acesta, cu ocazia unei deplasări pe care cel dintâi a făcut-o la Monaco, în octombrie 2008, în realitate, mituirea directorului Iliescu de către inculpatul Truică a fost probată prin declaraţiile martorilor Aparaschivei Cristian şi A României Lia, ambii fiind reaudiaţi şi de către instanţa de apel.

Astfel, martorul Aparaschivei, prieten apropiat al inculpatului Truică, a arătat că acesta a intervenit la directorul Iliescu, *„care în prima fază s-a opus (n.n - retrocedării), la un moment dat totul era blocat, pentru că directorul se tot opunea şi Truică spunea că trebuie să găsească o soluţie, pentru că partenerii evrei nu vor să renunţe la nicio parte din teren în favoarea institutului şi ştiu că Truică a fost la institut împreună cu Steinmetz* (n.n - în realitate, Tal Silberstein) *pentru a discuta”.*

În privinţa mituirii directorului, acelaşi martor a arătat că: *„ştiu că directorul institutului şi soţia acestuia au fost invitaţi de Truică la Monaco. I-a cazat la un hotel, i-a plimbat cu barca, au ieşit la masă. Şi eu eram atunci la*

Monaco împreună cu Truică, aşa că i-am văzut chiar eu pe cei doi acolo în vizită. (...) Precizez că această vizită s-a desfăşurat în condiţiile în care Remus Truică trebuia să-l convingă pe Horia Iliescu să semneze actul de punere în posesie a terenului de la Băneasa în favoarea lui Remus Truică şi a asociaţilor lui. Ştiu aceste aspecte chiar de la Remus Truică, pentru că l-am întrebat ce caută familia Iliescu acolo şi Truică mi-a răspuns că trebuie să găsească o cale de a-l convinge să le semneze actele de punere în posesie. A fost prima şi singura dată când Truică a invitat pe cineva şi a obţinut rezervare la Louis al XVI lea, un restaurant cu 3 stele Michelin din Monaco, unde rezervările se făceau cu luni de zile înainte (...) Truică şi Iliescu au avut mai multe discuţii pe barcă, unele private, pentru care se retrăgeau sub punte, discuţii la care eu nu am asistat, însă la finalul vizitei Truică mi-a spus că e bucuros, că a rezolvat problema şi terenul de la Băneasa este al lui."

Deşi inculpatul Truică a încercat să-l decredibilizeze pe martor, s-a reţinut că acesta nu a fost doar un bun prieten al inculpatului, ci s-a implicat în vânzarea unora dintre terenurile obţinute prin retrocedările ilegale ce fac obiectul cercetărilor în prezenta cauză, în baza unor procuri obţinute chiar de la administratorul S.C. Reciplia S.R.L., iar ulterior, de asemenea, împreună cu inculpatul Truică, a garantat nişte credite chiar cu terenurile astfel vândute, fapte care fac obiectul unui alt dosar penal.

În sensul celor susţinute de martorul Aparaschivei, cu referire la mituirea directorului Iliescu, a fost şi declaraţia martorei A României Lia, care a arătat că: *„Remus Truică ne-a spus că a vorbit cu directorul Institutului de Cercetare de la Băneasa, despre care spunea că este un om foarte dificil, dar ar putea fi mulţumit cu nişte excursii. Eu i-am cerut lămuriri suplimentare, dar Remus Truică mi-a spus să stau liniştită, că este vorba doar despre Monaco. Din câte ştiu eu, Băneasa a fost recuperată prin influenţa lui Remus Truică. Reţin că la un moment dat acesta ne-a spus că orice politician care se va opune retrocedării terenului de la Băneasa nu va mai fi reales."*

Împrejurarea că foloasele ar fi fost primite de directorul institutului după ce decizia restituirii fusese luată, pe lângă faptul că nu este probată, nici nu are vreo relevanţă, câtă vreme înţelegerea infracţională a avut loc anterior şi a fost determinată tocmai de conduita iniţială a directorului, potrivnică restituirii terenului.

Ca urmare a acţiunilor întreprinse de inculpatul Truică, cu implicarea parţială şi a inculpatului Tal Silberstein, **directorul Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor şi-a schimbat poziţia iniţială, asumată în scris prin semnarea Notei juridice din 14.04.2008 şi s-a transformat într-un susţinător al restituirii terenului aflat în administrarea institutului, în beneficiul inculpatului Al României Paul şi al grupului infracţional organizat.**

Astfel, acesta a susţinut activ restituirea terenului atât în şedinţa din 2.09.2008, cât şi în cea din 26.09.2008, iar poziţia sa, în calitate de director al institutului, alături de cea a inculpatei Dicu, în calitate de jurist al instituţiei, a cântărit semnificativ în luarea deciziilor ilegale şi păgubitoare de către membrii Consiliului de Administraţie, pe fondul lipsei lor de cunoştinţe juridice, dar şi al circumstanţelor în care au avut loc cele două şedinţe.

Poziţia favorabilă retrocedării, adoptată de directorul Iiescu după discuţiile cu membrii grupului infracţional organizat, nu s-a rezumat la a susţine că inculpatul Al României Paul Philippe este îndreptăţit să primească terenul, ci a avut în vedere şi întărirea stării de temere, creată prin demersurile aşa-zis legale, realizate sub coordonarea inculpatului Roşu, cu referire la posibilele consecinţe, inclusiv de natură penală, pe care membrii Consiliului de Administraţie le vor suporta în cazul în care nu vor încuviinţa restituirea terenului.

Astfel, martora Andrei Ana-Maria, membru al consiliului, a arătat că: *„un rol determinant în convingerea noastră l-a avut şi directorul institutului Horia Iliescu, care ne atenţiona că prinţul a făcut poze cu terenul aflat în paragină, acesta inducându-ne ideea că ar exista un risc de răspundere penală dacă nu retrocedăm terenul solicitat prin faptul că îi încălcăm dreptul la reconstituirea proprietăţii şi prin faptul că nu putem justifica lăsarea în degradare a unor terenuri aflate în administrarea institutului (...) Din punct de vedere juridic dna Corina Dicu cunoştea cel mai bine situaţia, iar dl director Horia Iliescu era cel mai hotărât pentru a se retroceda terenul."*

În acelaşi sens au fost şi declaraţiile martorului Oancea Florin, de asemenea membru al Consiliului de Administraţie, care a arătat că : *„iniţial, împreună cu colegii mei, am hotărât să pasăm răspunderea la instanţă, însă jurista A.S.A.S. şi domnul Iliescu ne-a spus că putem plăti daune cominatorii, sugerându-ne că trebuie să restituim pentru a nu pune institutul într-o situaţie defavorabilă."*

Tot astfel, alt membru al Consiliului de Administraţie, martorul Pascu Alecsandru, reaudiat în faţa instanţei de apel, a reiterat aspectele declarate iniţial, ocazie cu care a arătat că: *„această procedură de retrocedare nu mi s-a părut transparentă şi s-a făcut cu mare grabă din partea directorului. Îmi amintesc că chiar în prima şedinţă a spus că el îşi asumă retrocedarea, că este un act de dreptate."*

Ulterior, după şedinţa Consiliului de Administraţie din 2.09.2008, directorul lliescu s-a implicat activ şi în efectuarea expertizei încuviinţate, luând legătura cu expertul Stoian şi cerându-i să efectueze urgent expertiza fără a răspunde la chestiuni esenţiale, cum ar fi amplasarea terenului revendicat în intravilan sau extravilan la data preluării acestuia de către stat, de care depindea însăşi competenţa institutului de a soluţiona notificarea.

Deşi directorul Horia Iliescu a decedat şi nu a putut fi cercetat în prezenta cauză, conduita adoptată de acesta demonstrează că **influenţele exercitate de membrii grupului infracţional organizat asupra sa, în principal ale inculpatului Truică, au fost unele reale şi au dat rezultate**, aceştia reuşind să obţină schimbarea poziţiei iniţiale, defavorabile restituirii, într-una de susţinere a intereselor inculpatului Al României Paul Philippe şi ale grupării infracţionale, pe care şi le-a însuşit ca şi cum ar fi fost o cauză proprie.

Or, în mod evident, schimbarea poziţiei iniţiale nu s-a datorat unor împrejurări sau înscrisuri noi, în condiţiile în care nu au fost depuse documente suplimentare, iar dispoziţiile legale erau clare şi nu permiteau restituirea terenului de către Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, potrivit celor expuse anterior.

Influenţele exercitate de membrii grupului infracţional organizat nu au vizat doar schimbarea conduitei directorului instituţiei, ci, prin intermediul acestuia, şi pe cea a **inculpatei Dicu Corina**, care întocmise, în calitate de jurist al institutului, Nota juridică din 14.04.2008, în care susţinuse nu doar caracterul incomplet al documentaţiei depuse, ci chiar inadmisibilitatea cererii, în condiţiile în care terenul fostei Ferme Regale Băneasa se situa în extravilanul comunei Băneasa la momentul preluării abuzive de către stat, iar aceste terenuri nu făceau obiectul Legii nr. 10/2001.

Membrii grupului infracţional organizat au realizat astfel că, pentru a obţine o decizie favorabilă în cadrul Consiliului de Administraţie, schimbarea poziţiei directorului institutului trebuie însoţită de modificarea punctului de vedere al juristului instituţiei, întrucât, pe de o parte, ambii semnaseră Nota juridică, iar pe de altă parte, membrii consiliului nu aveau pregătire juridică, fiind astfel previzibil că aceştia îşi vor însuşi opinia legală exprimată de inculpata Dicu Corina.

Astfel, din declaraţiile martorului Aparaschivei Cristian a rezultat că: *„înainte de vizita la Monaco a familiei Iliescu, Remus Truică a fost de mai multe ori la institut, unde a discutat cu Iliescu, asistat de Corina Dicu, jurista institutului. Ştiu că aceasta s-a opus tot timpul, spunând că nu este normal să se dea terenul. S-a opus şi atunci când s-a discutat despre mutarea drumului de acces. La unele discuţii am participat şi eu în biroul directorului Iliescu sau pe terenul pe care Truică îl dorea. Dicu a fost prezentă la unele din aceste întâlniri, dar nu la toate. O dată sau de două ori a fost prezent şi Tal Silberstein, pe care Truică i l-a prezentat lui Iliescu ca fiind reprezentantul lui Benny Steinmetz."*

Martorul Bejenaru Andrei a arătat, cu referire la notificarea în cazul Fermei Regale Băneasa, că, după primirea Notei juridice din 14.04.2008, a fost o şedinţă la care a participat şi Tal Silberstein, iar cu această ocazie s-a stabilit că avocaţii vor completa actele conform celor cerute de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor şi apoi *„Remus Truică le va duce avocatului institutului sau directorului (...) Oricum, s-a făcut vorbire de avocatul institutului care gestionează procedura. Din câte am auzit apoi avocaţii au dat actele cu un memoriu, pe care le-a dus la institut sau la avocatul acestuia Remus Truică şi Robert Roşu. Oricum, legătura cu avocatul institutului era păstrată de cei doi."*

Ca urmare a intervenţiilor inculpaţilor Truică şi Roşu, inclusiv a influenţelor şi actelor de corupţie săvârşite de cel dintâi asupra directorului institutului, numitul Iliescu Horia, **aceştia au reuşit să o determine pe inculpata Dicu să nu mai susţină poziţia exprimată în cuprinsul Notei juridice cu privire la caracterul extravilan al terenului la data preluării sale de către stat,** condiţie esenţială pentru ca restituirea terenului să fie dispusă de către Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor în baza Legii nr. 10/2001.

Mai mult, **Nota juridică din 14.04.2008, defavorabilă restituirii terenului, nici nu a mai fost găsită printre actele predate de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor pe parcursul urmăririi penale, după cum nu a fost găsit integral nici Borderoul din 1948, din care**

rezulta amplasarea terenului la momentul preluării de către stat, ambele înscrisuri fiind descoperite, în copie, cu ocazia percheziţiei efectuate la sediul S.C.A. TZA.

Schimbarea poziţiei oficiale a Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor cu privire la inadmisibilitatea notificării întemeiate pe Legea nr. 10/2001 (în realitate, lipsa competenţei de a o soluţiona, prin raportare la dispoziţiile art. 8 alin. 1) era crucială, căci trimiterea notificării Comisiei locale de aplicare a legilor fondului funciar, care era soluţia legală, presupunea nu doar parcurgerea ulterioară a unei proceduri anevoioase, ci şi incertitudinea obţinerii terenului în natură, în locaţia respectivă, în condiţiile în care dispoziţiile legale în vigoare făceau trimitere la parcurgerea procedurii de trecere a terenului din domeniul public în domeniul privat sau chiar la acordarea de despăgubiri pentru terenul nerestituit în natură.

Or, obiectivul grupului infracţional era acela de a obţine într-un termen cât mai scurt chiar terenul pe care îl administra Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, iar nu altul, căci amplasarea deosebită a acestuia era cea care interesa pentru afacerile ce urmau să se deruleze în continuare.

În plus, membrii grupului infracţional cunoşteau atât situaţia exactă a actelor invocate în susţinerea notificării, inclusiv faptul că la acel moment nu putea fi stabilită calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de moştenitor al fostului Rege Carol al-II-lea, în condiţiile în care nu se obţinuse nici măcar o hotărâre în primă instanţă în procedura de exequatur, ca urmare a trimiterii cauzei spre rejudecare, cât şi implicaţiile pronunţării unei eventuale soluţii nefavorabile în această procedură, cu referire la obţinerea bunurilor vizate.

Astfel, în Sinteza raportului legal referitor la proprietăţile inculpatului Al României Paul Philippe, întocmit la 18.10.2006 de S.C.A. TZA, sub coordonarea inculpatului Roşu, pentru societăţile B.S.G. şi Reciplia (în spatele cărora se afla inculpatul Benyamin Steinmetz), s-a semnalat *„riscul ca**, în cazul respingerii în mod irevocabil a cererii de recunoaştere în România a Hotărârii de la Lisabona**, orice persoană interesată să solicite modificarea certificatului de naştere contestând că Carol Mircea Grigore ar avea stabilită filiaţia faţă de tată. Consecinţa ar putea fi aceea a **nerecunoaşterii calităţii lui Carol Mircea Grigore de moştenitor al Regelui Carol al II-lea al României. Aşadar nici Paul Philippe al României nu ar mai putea pretinde drepturi** asupra unor bunuri ce au făcut parte din patrimoniul Regelui Carol al II-lea al României.”* (n.n. - greşelile de exprimare aparţin autorului raportului legal – fil. 225, vol. 56 d.u.p).

Astfel, aşa cum chiar inculpata Dicu a recunoscut, **aceasta s-a deplasat la sediul S.C.A. TZA, însă nu din proprie iniţiativă, ci ca urmare a solicitării directorului Iliescu, purtând discuţii cu inculpatul Roşu.** Deşi inculpata Dicu nu a văzut nimic în neregulă în aceste deplasări la sediul S.C.A. TZA, a recunoscut că a primit „invitaţii prieteneşti” din partea inculpatului Truică pentru a merge cu familia la el acasă, însă l-a refuzat (fil. 297, vol. 4 d.u.p).

În esenţă, inculpata Dicu a negat că ar fi fost influenţată de inculpatul Roşu, că ar fi avut o înţelegere cu acesta şi că ar fi urmărit favorizarea inculpaţilor, susţinând că a emis doar o opinie juridică, pe care şi-a format-o

după analiza Legii nr. 10/2001, iar obligaţia de analiză şi decizie a revenit membrilor Consiliului de Administraţie.

Probatoriul administrat în cauză a demonstrat situaţia contrară, respectiv **existenţa unei conivenţe infracţionale stabilite între membrii grupului infracţional organizat şi inculpatul Al României Paul, pe de o parte, şi persoane cu funcţii de conducere din cadrul Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor şi inculpata Dicu Corina, pe de altă parte, în scopul retrocedării terenului aflat în domeniul public al statului şi în administrarea institutului.**

Dincolo de împrejurarea că acorda asistenţă juridică unei instituţii publice, ceea ce presupunea apărarea drepturilor şi intereselor acesteia, **inculpata Dicu Corina, în calitatea sa de avocat, era obligată să respecte în primul rând dispoziţiile legale.**

Potrivit art. 2 alin. 1 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea şi exercitarea profesiei de avocat, în forma în vigoare la data săvârşirii faptelor, în exercitarea profesiei avocatul este independent şi **se supune *numai legii,* statutului profesiei şi codului deontologic.**

Potrivit art. 37 alin. 6 şi 7 din aceeaşi lege, avocatul nu răspunde penal pentru susţinerile făcute oral sau în scris, în forma adecvată şi cu respectarea prevederilor alin. 5, în faţa instanţelor de judecată, a organelor de urmărire penală sau a altor organe administrative de jurisdicţie şi numai dacă aceste susţineri sunt în legătură cu apărarea în acea cauză şi sunt necesare ***stabilirii adevărului.*** Nerespectarea de către avocat a prevederilor alin. 6 constituie abatere disciplinară gravă, iar răspunderea disciplinară nu exclude răspunderea juridică penală sau civilă, după caz.

Potrivit art. 7 alin. 4 din statutul profesiei de avocat, în forma în vigoare la data săvârşirii faptelor, avocatul este dator să dea clientului sfaturi juridice corespunzătoare legii şi **să acţioneze *numai în limitele legii,* statutului, codului deontologic,** potrivit crezului său profesional.

Potrivit art. 114 alin. 2 din acelaşi statut, activitatea avocatului nu poate fi motivată decât în interesul clientului, **apreciat *în limitele legii,* ale prezentului statut şi ale codului deontologic.**

Potrivit art. 144 alin. 2 şi 3 din statut, avocatul **este obligat să se abţină de la asistarea şi sfătuirea conştientă a unui client *în activităţi infracţionale*.** Un avocat este îndreptăţit **să se retragă imediat şi să renunţe la asistarea şi reprezentarea clientului, în cazul în care acţiunile şi scopurile clientului, deşi aparent legale la începutul asistenţei şi/sau reprezentării, se dovedesc pe parcursul acesteia ca fiind *infracţionale*.**

Potrivit deciziei nr. 1486 din 27.10.2007 a Comisiei Permanente a Uniunii Naţionale a Barourilor din România (U.N.B.R.), începând cu 1.01.2007 Codul deontologic al avocaţilor din Uniunea Europeană se aplică în România ca fiind şi Codul deontologic al avocatului român.

Astfel, potrivit pct. 1.1 din acest cod, îndatoririle avocatului nu se limitează doar la executarea fidelă a unui mandat în cadrul legii. Avocatul trebuie **să vegheze la respectul *Statului de drept*** şi al intereselor celor ale căror drepturi şi libertăţi le apără.

De asemenea, **sub rezerva respectării stricte *a normelor legale*** şi deontologice, avocatul are obligaţia de a apăra întotdeauna cât mai bine interesele clientului său, chiar în raport cu propriile sale interese sau cu interesele confraţilor săi.

Rezultă, aşadar, că obligaţia avocatului de a apăra interesele clientului său nu este una absolută, ci aceasta subzistă numai până la punctul în care aceste interese intră în coliziune cu dispoziţiile legale. Altfel spus, ***mai presus de interesele clientului este legea*, astfel încât avocatul nu are o fidelitate oarbă faţă de clientul său, fiind obligat să se abţină de la asistarea/reprezentarea acestuia, atunci când clientul este angrenat în activităţi ilicite şi, mai grav, infracţionale.**

Într-o asemenea ipoteză, avocaţii nu beneficiază de imunitate în faţa legii penale, ci răspund pentru faptele penale săvârşite în exercitarea profesiei sau în legătură cu aceasta.

În apărarea sa, inculpata Dicu nu a recunoscut săvârşirea infracţiunii de care este acuzată, susţinând că a exprimat doar opinii juridice şi că decizia de restituire a Fermei Regale Băneasa a aparţinut Consiliului de Administraţie al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor.

În speţă, contrar susţinerilor sale, **inculpata Dicu nu este acuzată de fapte care se circumscriu exercitării cu bună-credinţă şi în limitele legii a profesiei de avocat, ci de implicarea sa în demersuri ilicite, săvârşite în contextul existenţei unui grup infracţional organizat cu ramificaţii transfrontaliere, ce a avut ca scop însuşirea unor bunuri prin încălcarea legii,** lucru care s-a şi realizat în cele două cazuri care fac obiectul cercetărilor în prezenta cauză (Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa).

Întrucât însuşirea acestor bunuri trebuia să aibă o aparenţă de legalitate, grupul infracţional organizat a presupus şi angrenarea unor profesionişti în domeniul dreptului în aceste fapte ilicite, fie prin cooptarea ca membru al grupării, cum a fost cazul inculpatului Roşu, fie prin folosirea poziţiei deţinute în cadrul instituţiei publice care era învestită cu soluţionarea notificării, cum a fost cazul inculpatei Dicu, avocat angajat să acorde asistenţă juridică Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor.

Prin urmare, inculpaţii Dicu şi Roşu nu sunt acuzaţi pentru opinii juridice pe care le-au exprimat şi care, teoretic, pot fi şi greşite, în situaţia unor avocaţi incompetenţi, ci pentru conlucrarea activă în atingerea unui scop ilicit, respectiv scoaterea din patrimoniul statului şi însuşirea unui bun, în beneficiul unor terţi şi al grupului infracţional din care aceştia făceau parte.

În privinţa inculpatei Dicu, s-a reţinut că, initial, s-a opus retrocedării terenului aflat în administrarea Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, întocmind în acest sens Nota juridică din 14.04.2008, argumentată în fapt şi în drept.

Prin această notă, inculpata a acţionat nu doar în interesul instituţiei publice căreia îi acorda asistenţă juridică, ci şi în conformitate cu dispoziţiile legale.

Schimbarea punctului său de vedere nu a avut la bază alte documente decât cele deja existente la dosarul administrativ ori vreo reinterpretare, din

proprie iniţiativă, a dispoziţiilor legale, ci s-a produs în urma discuţiilor purtate la sediul S.C.A TZA cu inculpatul Roşu.

Deşi rigoarea juridică sau măcar principiul simetriei formelor ar fi impus întocmirea unui nou punct de vedere în scris, inculpata Dicu nu a procedat astfel, ci a susţinut în şedinţa din 2.09.2008 a Consiliului de Administraţie că sunt îndeplinite toate condiţiile pentru a se dispune retrocedarea terenului, aşa cum ea însăşi a recunoscut în declaraţia dată în calitate de suspectă, care poate fi folosită ca mijloc de probă împotriva sa conform art. 83 lit. a Cod procedură penală (fil. 297, vol. 4 d.u.p).

Practic, **membrilor Consiliului de Administraţie li s-a ascuns faptul că poziţia iniţială, consemnată într-un înscris oficial, care însă între timp dispăruse, fusese în sensul contrar celor susţinute atât de directorul Iliescu, cât şi de inculpata Dicu în şedinţa din 2.09.2008**, căci dacă s-ar fi procedat astfel, exista riscul ca membrii consiliului să ceară detalii despre motivele şi, eventual, circumstanţele în care s-a ajuns la un punct de vedere diametral opus faţă de cel iniţial.

S-ar fi observat astfel că, iniţial, inculpata Dicu a opinat pentru inadmisibilitatea notificării, prin raportare la amplasarea în extravilan a terenului la data preluării abuzive, aspect esenţial, menţionat explicit în cuprinsul Notei din 14.04.2008.

Or, aşa cum rezultă din răspunsul formulat la 9.05.2008 de inculpatul Al României Paul Philippe la Nota juridică din 14.04.2008, neasumat formal de S.C.A. TZA, s-a susţinut pur şi simplu că nu există dovezi privind situarea în extravilan a terenului, astfel încât o schimbare a opiniei contrare exprimată iniţial de inculpata Dicu şi întemeiată pe acte, care au fost ulterior ascunse Consiliului de Administraţie, nu ar fi fost justificată.

De altfel, aşa cum rezultă din procesul-verbal al şedinţei din 2.09.2008, deşi martorul Oancea a ridicat în mod explicit chestiunea situării terenului la data preluării de către stat, susţinând chiar că, dacă a fost în extravilan, Legea nr. 10/2001 este inaplicabilă, **inculpata Dicu nici măcar nu a încercat să lămurească acest aspect, dovedind implicit că nu avea niciun argument pentru schimbarea poziţiei exprimate în Nota din 14.04.2008** şi a cărei existenţă a ascuns-o membrilor Consiliului de Administraţie şi că, în realitate, această modificare s-a datorat influenţei inculpatului Roşu.

Din probatoriul testimonial administrat în cauză a rezultat că rolul cel mai important în convingerea membrilor Consiliului de Administraţie să accepte retrocedarea l-au avut directorul Iliescu şi inculpata Dicu, în calitate de jurist al institutului, în condiţiile în care membrii consiliului nu aveau pregătire juridică.

Astfel, martora Leaotă Elena a arătat că: *„jurista institutului a făcut o prezentare a acestui dosar, menţionând temeiul legal în baza căruia trebuie retrocedat terenul. Nu a spus expres că trebuie să votăm pentru retrocedare, dar din cele prezentate a rezultat că din punct de vedere legal aceasta ar fi soluţia”*, martora precizând că nu este juristă şi nu are competenţă în acest domeniu (declaraţia din 4.12.2015, fil. 104, vol. 6 d.u.p., menţinută în declaraţia din 7.07.2017 dată în faţa primei instanţe şi în declaraţia din 24.09.2020 dată în faţa instanţei de apel).

Totodată, martorul Oancea Florin a menţionat că: *„atât Corina, cât şi cealaltă juristă ne-a spus că Paul al României are dreptul. Nu ne-a spus dacă s-a completat cererea, dar ne-a spus că totul este în regulă şi nu ne-am gândit să întrebăm”* şi că: *„am fost convins de către juriştii prezenţi la acea şedinţă că noi facem un lucru correct”* (declaraţiile din 9.12.2015 şi 13.04.2018, menţinute în declaraţia dată în faţa instanţei de apel la 26.06.2020).

De asemenea, martora Andrei Ana-Maria a arătat că: *„din punct de vedere juridic dna Corina Dicu cunoştea cel mai bine situaţia”*, că aceasta i-a convins că Al României Paul este persoană îndreptăţită la restituire şi că pentru martoră *„în proporţie de 95% a contat părerea doamnei Dicu”* (fil. 216 vol. 5 d.u.p, declaraţie menţinută în faţa instanţei de fond la 13.04.2018).

În acelaşi sens, inculpatul Sin Gheorghe a arătat că: *„jurista de la Institut, pe care nu o ştiam, a susţinut punctul de vedere al directorului Iliescu, respectiv legalitatea retrocedării.”* (declaraţia din 15.02.2016)

Prin urmare, ţinând seama că inculpata Dicu era o persoană specializată în domeniul dreptului, angajată totodată să reprezinte interesele legale ale institutului, era logic şi firesc ca membrii Consiliului de Administraţie să aibă încredere în susţinerile acesteia.

Astfel, deşi ştia că institutul nu poate dispune în mod legal restituirea terenului către inculpatul Al României Paul, inculpata Dicu a susţinut, împreună cu directorul Iliescu, că sunt îndeplinite toate condiţiile pentru a se dispune retrocedarea, având reprezentarea că o asemenea decizie încalcă legea şi este cauzatoare de prejudiciu, aşadar că urmează să se comită o infracţiune.

Aşa cum s-a reţinut, inculpata nu a exprimat niciun punct de vedere în privinţa competenţei institutului de a soluţiona notificarea, deşi cunoştea inclusiv faptul că terenul solicitat era la acel moment unul agricol şi se afla în domeniul public al statului şi doar în administrarea institutului, astfel încât era supus procedurilor de reconstituire a dreptului de proprietate reglementate de legile fondului funciar, iar nu de Legea nr. 10/2001, dar şi a celor de trecere din domeniul public în domeniul privat, în legătură cu care Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor nu avea nicio competenţă legală.

Pregătirea juridică pe care inculpata Dicu o avea prezuma în mod absolut că aceasta cunoaşte dispoziţiile legale relevante care stabileau fără dubiu aspectele menţionate anterior, în raport de care, cu atât mai mult, institutul nu putea dispune restituirea terenului.

Mai mult, inculpata Dicu cunoştea că A.S.A.S. formulase o notificare pentru un teren similar, pe care însă o adresase Comisiei sectorului 1 de fond funciar, având astfel cel puţin un indiciu că notificarea inculpatului Al României Paul nu poate fi legal analizată şi soluţionată de către Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor.

Conivenţa infracţională a inculpatei Dicu a rezultat cu evidenţă din conduita pe care aceasta a adoptat-o după şedinţa Consiliului de Administraţie din 2.09.2008.

Probatoriul administrat în cauză, constând în declaraţiile martorei Avramovici şi înscrisurile aflate la dosar, ridicate cu ocazia percheziţiilor şi predate de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, a demonstrat că **redactarea şi definitivarea procesului-verbal de şedinţă a fost**

<u>făcută de inculpata Dicu împreună cu inculpatul Roşu, deşi acesta era un act intern al Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor.</u>

Astfel, după ce martora Avramovici Iolanda, care asigura secretariatul lucrărilor consiliului, a redactat procesul-verbal pe baza notiţelor luate în cursul şedinţei, l-a transmis inculpatei Dicu spre verificare, urmând ca după aceasta, inculpata să-l retransmită martorei pentru tipărire şi semnare.

Din compararea formei definitive a procesului-verbal cu Registrul de procese-verbale, au rezultat însă **diferenţe esenţiale**, atât cu privire la modul de redare a susţinerilor făcute de cei prezenţi la şedinţa din 2.09.20008, cât şi cu privire la cele hotărâte.

<u>Mai grav, o copie a unei forme intermediare a procesului-verbal, diferită de forma definitivă semnată de membrii consiliului, a fost găsită cu ocazia percheziţiei la sediul S.C.A. TZA, purtând menţiunea „proiect”.</u>

Astfel, dacă potrivit art. 25 alin. 2 din Legea nr. 10/2001 persoana îndreptăţită avea dreptul de a fi invitată la lucrările organului de conducere al unităţii deţinătoare, pentru a-şi susţine cererea de restituire, ea nu avea şi dreptul de a interveni în luarea deciziei şi motivarea acesteia, fiind atribute exclusive ale unităţii deţinătoare.

Toate acestea au condus la concluzia că **<u>forma definitivă a procesului-verbal al şedinţei Consiliului de Administraţie, care a fost semnată de membrii lui, a fost stabilită în realitate de inculpata Dicu, împreună cu inculpatul Roşu</u>**, care s-au asigurat că, prin modul de consemnare a dezbaterilor şi, mai ales, a celor hotărâte de consiliu, actul întocmit va servi scopului urmărit de inculpatul Al României Paul şi de grupul infracţional organizat, respectiv dobândirea terenului aflat în administrarea Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor.

În acest fel, încă de la acel moment, cei doi inculpaţi au lipsit practic de efecte expertiza asupra căreia se decisese în şedinţa din 2.09.2008, în condiţiile în care au consemnat în procesul-verbal că institutul se recunoaşte competent să soluţioneze notificarea, ca unitate deţinătoare, în baza Legii nr. 10/2001, deşi amplasarea terenului în intra sau extravilan la data preluării sale de către stat, de care depindea însăşi incidenţa legii, constituia un obiectiv al expertizei neefectuate încă.

Conduita infracţională a inculpatei Dicu s-a manifestat şi în ce priveşte întocmirea expertizei, întrucât, deşi nu avea vreo atribuţie în acest sens, a dat îndrumări expertului cu privire la conţinutul expertizei, contrar obiectivelor stabilite în scris prin procesul-verbal de şedinţă, în sensul de a face doar o delimitare a loturilor stabilite, iar nu o identificare a terenului menţionat în notificare, indicându-i expres orientarea loturilor în vederea retrocedării.

În acest sens, declaraţiile inculpatului Stoian se coroborează cu conţinutul aşa-zisei expertize efectuate de acesta, care nu a răspuns în realitate obiectivelor menţionate în procesul-verbal al şedinţei din 2.09.2008, inclusiv cel referitor la amplasarea terenului la data preluării de către stat.

Implicarea inculpatei Dicu în efectuarea expertizei a fost dovedită implicit de conţinutul procesului-verbal al şedinţei Consiliului de Administraţie din

26.09.2008, redactat integral de inculpată, în condiţiile în care martora Avramovici nu a participat la acea şedinţă.

Astfel, potrivit propriilor susţineri, inculpata Dicu a prezentat membrilor Consiliului de Administraţie implicaţiile concluziilor raportului de expertiză asupra notificării inculpatului Al României Paul Philippe.

Or, dacă inculpata Dicu ar fi fost de bună-credinţă, ar fi constatat nu doar că raportul de expertiză nu fusese pus la dispoziţia consiliului, ci şi că acesta nu răspundea de fapt obiectivelor stabilite la şedinţa anterioară, inclusiv, şi mai ales, cel referitor la amplasarea terenului în intra sau extravilan la data preluării sale de către stat, aspecte cunoscute de inculpată din discuţiile purtate cu inculpatul Stoian. În aceste condiţii, nu se putea lua nicio hotărâre, câtă vreme nu fuseseră respectate cele stabilite la precedenta şedinţă de consiliu.

În plus, potrivit procesului-verbal al şedinţei din 26.09.2008, redactat de inculpata Dicu, restituirea terenului s-a făcut prin raportare la criterii neprevăzute de lege. Astfel, dincolo de lipsa de competenţă a institutului deja analizată, reconstituirea dreptului de proprietate în cazul terenurilor aflate în administrarea institutelor de cercetare nu se putea face pe vechile amplasamente dacă acestea erau indispensabile cercetării, aspecte neanalizate în actele întocmite, în care s-a avut în vedere doar destinaţia construcţiilor amplasate pe teren, iar nu a acestuia.

Chiar şi în aceste condiţii, s-a reţinut că, printre construcţiile care existau pe terenul restituit şi care, la rândul lor, făceau parte din domeniul public al statului, se afla amplasată şi o seră destinată cercetării, iar restituirea terenului s-a dispus fără a se achita o despăgubire pentru acestea, reprezentând valoarea de piaţă a contrucţiilor, stabilită potrivit standardelor internaţionale de evaluare, în condiţiile art. 10 alin. 5 din Legea nr. 10/2001.

În fine, deşi se situează în timp după consumarea infracţiunii de abuz în serviciu, legăturile inculpatei Dicu cu membrii grupului infracţional organizat au continuat, aceasta fiind prezentă în luna septembrie 2009 în biroul directorului Iliescu, alături de reprezentantul inculpatului Truică, la înmânarea sumei de câte 2400 euro persoanelor care locuiseră cu chirie în imobilele aflate pe terenul retrocedat, dată pentru ca acestea să părăsească locuinţele.

Prin urmare, activitatea inculpatei Dicu Corina, în calitate de avocat al Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, nu s-a rezumat la opinii juridice, ci a fost mult mai amplă, ea transformându-se într-un adevărat apărător al pretenţiilor nelegale ale inculpatului Al României Paul, în detrimentul intereselor institutului.

În cazul inculpatei Dicu nu este vorba despre o simplă neglijenţă sau de incapacitate profesională, în condiţiile în care aceasta a ştiut de la bun început, odată cu redactarea Notei juridice din 14.04.2008, că terenul nu poate fi restituit inculpatului Al României Paul, având în vedere actele aflate la dosarul administrativ şi dispoziţiile legale în materie. Dimpotrivă, ca efect al influenţelor exercitate de inculpatul Roşu, în calitatea sa de membru al unei grupări infracţionale, inculpata Dicu a acţionat în mod deliberat, ştiind că va contribui la luarea unei decizii nelegale referitoare la restituirea unui teren aflat în administrarea institutului şi în domeniul public al statului, adică la săvârşirea unei infracţiuni.

Împrejurarea că inculpata nu a beneficiat de pe urma acestei infracţiuni a fost lipsită de relevanţă, nefiind o condiţie pentru reţinerea vinovăţiei sale, fiind avută în vedere doar sub aspectul individualizării pedepsei.

În ceea ce îl priveşte pe **inculpatul Roşu Robert Mihăiţă,** în esenţă, şi acesta a susţinut că şi-a exercitat profesia de avocat în limitele legii şi că a exprimat doar opinii juridice.

În realitate, s-a constatat că, prin apărările formulate, inculpatul tinde la scoaterea din context şi minimalizarea contribuţiei sale la restituirea ilegală a terenului aflat în administrarea Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, în condiţiile în care acuzaţiile care i se aduc nu vizează simpla reprezentare/asistare a unui client în relaţia acestuia cu o instituţie publică, ci acţiuni multiple pe care inculpatul le-a întreprins, ca membru al unui grup infracţional organizat, având ca finalitate dobândirea ilegală a unui teren de către acest grup, din care şi inculpatul, în mod indirect, avea să profite.

În ce priveşte calitatea în care inculpatul Roşu a acţionat, s-a reţinut că acesta a reuşit să creeze aparenţa că este reprezentantul legal al inculpatului Al României Paul, prevalându-se în acest sens şi de împuternicirea avocaţială nr. 258822 emisă la 2.09.2008 de S.C.A. TZA, semnată în calitate de client de către inculpatul Al României Paul. Conform acesteia, inculpatul Roşu era împuternicit de către clientul său să-l asiste/reprezinte în faţa Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, obiect care a fost completat, prin menţiuni olografe efectuate ulterior pe aceeaşi împuternicire, cu „semnare protocol predare-primire şi alte protocoale primire acte”, în baza cărora inculpatul Roşu a primit de la institut, între alte înscrisuri, decizia nr. 30 din 26.09.2008, protocolul de predare-primire a terenului restituit şi expertiza întocmită de expertul Ioan Stângu (în realitate, inculpatul Stoian Ion) – fil. 305, 306, vol. 10 d.u.p.

Potrivit art. 28 alin. 1 din Legea nr. 51/1995, avocatul are dreptul să asiste şi să reprezinte orice persoană fizică sau juridică, în temeiul unui contract încheiat în formă scrisă, care dobândeşte dată certă prin înregistrarea în registrul oficial de evidenţă.

Dincolo de împrejurarea că, potrivit împuternicirii sus-menţionate, aceasta ar fi fost emisă în baza contractului de asistenţă juridică încheiat în aceeaşi zi şi sub acelaşi număr (258822 din 2.09.2008), care însă nu se regăseşte printre actele ridicate de la S.C.A. TZA cu ocazia percheziţiei, probatoriul administrat în cauză a demonstrat că, în realitate, clientul S.C.A. TZA, în numele căruia a acţionat şi inculpatul Roşu, nu era inculpatul Al României Paul, ci Reciplia Ltd. Cipru, care controla inculpata S.C. Reciplia S.R.L. şi căreia inculpatul Al României Paul îi cesionase drepturile cu privire la imobilele aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire, potrivit contractului din 1.11.2006 întocmit de inculpatul Roşu.

Împrejurarea că S.C. Reciplia S.R.L. era, în realitate, clientul S.C.A. TZA, a rezultat din înscrisurile aflate la dosar.

Astfel, potrivit scrisorii redactate la data de 1.10.2006 de inculpatul Roşu, în calitate de partener al S.C.A. TZA şi însuşită sub semătură de Sandra Merloni Horemans, ca director al Reciplia Ltd., care deţinea S.C. Reciplia S.R.L., calitatea de „client” al serviciilor de asistenţă juridică şi reprezentare o avea

Reciplia Ltd., iar nu inculpatul Al României Paul Philippe. (fil. 326, vol. 29 d.u.p)

De asemenea, cu ocazia percheziţiilor efectuate în faza de urmărire penală, nu a fost identificat vreun contract de asistenţă juridică încheiat între S.C.A. TZA şi inculpatul Al României Paul Philippe, iar potrivit documentelor existente la dosar, acesta din urmă nu a plătit vreo sumă cu titlu de onorariu către S.C.A. TZA pentru servicii de asistenţă juridică şi reprezentare, toate plăţile primite de societatea de avocatură fiind efectuate de inculpata S.C. Reciplia S.R.L. (fil. 333 şi urm., vol. 29 d.u.p).

De altfel, chestiunea lipsei unui contract de asistenţă juridică (caj) cu inculpatul Al României Paul a rezultat şi din corespondenţa email găsită cu ocazia percheziţiilor, purtată la 2.04.2013 între avocata Cristina Vlădescu, care îl înlocuise pe inculpatul Roşu în proiectul Reciplia, şi partenerul S.C.A. TZA Zbârcea Gabriel: „*Am fost azi la o întâlnire cu Mateescu la ASR (n.n. - Alteţa Sa Regală, adică inculpatul Al României Paul), cică* ***să ne semneze caj-urile****. Problemele iau o întorsătură stranie, ăştia iar se ceartă, se acuză, probabil se doreşte intrarea în alte negocieri,* ***până una alta noi nu avem mandat de la ASR, iar dacă nu ne dă, nu putem continua să-l reprezentăm (mai ales pe fondul unei ostilităţi evidente faţă de TZA/Reciplia)****. Asta e f imp., cu atât mai mult cu cât ASR era cu avocatul la întâlnire, care zicea că va reclama încheierea unor obligaţii contractuale de către Reciplia şi alte alea. Tb să vorbesc neapărat mâine cu tine, dacă poţi. Este extrem de important, pt ca tb să ştim cum ne situăm în aceste dosare/demersuri de continuat. Mulţumesc, Cristina*” (fil. 9, vol. 52 d.u.p).

Această situaţie, ca şi consecinţele în cazul în care inculpatul Al României Paul nu semna un contract de asistenţă juridică cu S.C.A. TZA, a fost adusă şi la cunoştinţa inculpaţilor Tal Silberstein, Marcovici Marius şi Mateescu Lucian, printr-un email transmis a doua zi, 3.04.2013, din care rezultă că S.C.A. TZA nu va mai putea acorda asistenţă juridică şi reprezentare în cauzele aflate pe rolul instanţelor şi autorităţilor administrative deschise de inculpatul Al României Paul în lipsa unui contract de asistenţă juridică şi a unor împuterniciri avocaţiale semnate de inculpat, situaţie în care Reciplia ar fi trebuit să continue aceste demersuri în baza contractului de cesiune de drepturi din 1.11.2006, ceea ce comporta anumite riscuri (fil. 14, vol. 52 d.u.p). În cele din urmă, însă, inculpatul Al României Paul Philippe a semnat contractul şi împuternicirile, astfel cum rezultă din email-ul din 4.04.2013 (fil. 66, vol. 52 d.u.p).

Calitatea în care avocaţii S.C.A. TZA şi, implicit, inculpatul Roşu au acţionat, inclusiv în cazul Fermei Regale Băneasa, anume aceea de avocaţi ai Reciplia, a rezultat şi din răspunsul transmis de această societate inculpatului Al României Paul la data de 5.07.2012, în contextul neînţelegerilor intervenite ulterior între inculpaţi, în care s-a menţionat, între altele că: „în cei aproximativ 2 ani avuţi la dispoziţie (şi nu 6 ani, aşa cum în mod fals HRH Prince Paul Philippe of Romania afirmă în adresa ASR din 26.06.2012), **avocaţii Reciplia au reuşit importante succese, precum obţinerea titlului de proprietate în legătură cu o parte din ferma Regală Băneasa (aprox 17 hectare)**, anumite imobile din Sinaia (vilă şi teren), 46,7 hectare în Pădurea Snagov (Fundul

Sacului), 50 hectare teren agricol în Zorleni (jud.Vaslui), Pădurea Iersig - 706 hectare de pădure." (fil. 195, vol. 30 d.u.p)

Tot astfel, în răspunsul trimis de societatea Reciplia, la 27.08.2012, ca răspuns la o scrisoare a inculpatului Al României Paul Philippe din 9.08.2012, s-a făcut referire la o „întâlnire de lucru" care a avut loc la reşedinţa acestuia la data de 8.04.2012, ora 17,00, care a durat două ore şi zece minute şi la care „**din partea Reciplia au participat**: domnul Tal Silberstein, domnul Shimon Menahem, domnul Marius Marcovici, domnul Moshe Agavi, domnul Lucian Mateescu, domnul Dan Andronic **şi, nu în ultimul rând, avocatul Reciplia, domnul Robert Roşu."**

S-a reţinut, de asemenea, că în aceeaşi înţelegere de principiu încheiată la 1.10.2006, negociată şi semnată de inculpatul Roşu, în calitate de partener al S.C.A. TZA, pe lângă un onorariu de 10.000 euro/lună, **s-a prevăzut un onorariu de succes de 2% din valoarea de piaţă a bunurilor recuperate, care urma a fi achitat de clientul Reciplia Ltd,** iar nu de către inculpatul Al României Paul, în cuprinsul înţelegerii fiind detaliat mecanismul prin care S.C.A. TZA avea să primească onorariul de succes, în funcţie de valoarea acestuia (mai mare sau mai mic de 300.000 de euro), calculat prin raportare la valoarea de piaţă a fiecărui bun obţinut de inculpata S.C. Reciplia S.RL.

În legătură cu acest onorariu, cu ocazia percheziţiei efectuate în faza de urmărire penală a fost descoperit email-ul transmis la 5.12.2006 de inculpatul Roşu celorlalţi parteneri ai S.C.A. TZA, în care se arăta că: „**Dragii mei evrei par a fi de treabă: Cu Proiectul Prinţul, Remus Truică mi-a dat ok pentru monthly invoices (to be totally deducted from any succes fee paid) to range between Eur 5.000-10.000 with fee structure Eur 150/100/80/h and succes fee: 3%. Aştept ok şi de la Shimon. Eu vreau să închidem contractul cu succes 3,5% (discut cu Remus să mai pună din partea lui pentru noi încă 0,5%).**" – fil. 324, vol. 52 d.u.p.

În acest context, din email-urile descoperite cu ocazia percheziţiei a rezultat că plata onorariului de succes pentru obţinerea Fermei Regale Băneasa, ca parte a înţelegerii încheiate cu Reciplia, a suscitat ulterior preocupare în cadrul S.C.A. TZA, întrucât nu fusese achitat nici după trei ani de la dobândirea terenului, astfel încât s-a pus problema riscului de a nu mai fi primit, dar şi a prescripţiei dreptului de a-l mai solicita.

Astfel, în luna aprilie 2013, când inculpatul Roşu fusese îndepărtat din proiectul Prinţul/Reciplia, înlocuitoarea sa, Cristina Vlădescu, i-a adus la cunoştinţă această problemă partenerului S.C.A. TZA, Zbârcea Gabriel, care, la rândul său, l-a informat pe inculpatul Roşu, redirecţionându-i mesajul primit de la sus-numita:

- email 4.04.2013 C.Vlădescu/G.Zbârcea: „Bună Gabi, **Am verificat. Este prescris. Contractul dintre ASR şi Reciplia ref Băneasa este încheiat în ianuarie 2009. Potrivit Engagement letter semnat de Riverside în 2008, onorariul de succes este de 1,5% din val de piaţă a imobilului şi va fi plătit: dc este mai mic sau egal cu 300.000 Euro, în 3 luni de la emiterea facturii; dacă este mai mare, în 6 luni de la data plăţii sumei de mai sus**. O declaraţie de recunoştere acum nu ne poate ajuta decât formal, dacă bineînţeles este urmată şi de plată (ca o obligaţie naturală, care nu poate fi pusă în executare silită).

Fiind împlinit termenul de prescripţie, o asemenea declaraţie nu ne ajută pt că nu întrerupe termenul. Mă gândesc la un contract nou (pe care am de gând oricum să-l trimit) în care, alături de celelalte obligaţii pe care şi le vor asuma, să se nască practic o nouă obligaţie de plată cu privire la acest aspect (dacă, bineînţeles, nu li se va părea ciudat că reiterăm o obligaţie veche, asumată…)" – fil. 66, vol. 52 d.u.p.

- email 4.04.2013 Roşu Robert/G.Zbârcea: „(…) **Cu greu am scos şi onorariul de succes pe Snagov şi tu ştii foarte bine tot contextul. La dracu, sper că nu trebuie să dau explicaţii că nu am emis factura pe onorariu în contextul în care am spus de zeci de ori chestiunea onorariului, m-am văzut împreună cu tine, cu Shimon, după ce i-am făcut scandal lui Tal că nu ne dă banii, ba îmi amintesc că te-ai văzut cu Benny la el pe yacht şi atunci când m-ai rugat ţi-am dat situaţia şi te-am rugat să insişti şi pe onorariul de succes şi ai încercat şi tu, fără succes. De fapt schimbarea mea din Proiect este făcută, în realitate, pt că eu nu mai vroiam să lucrez fiind neplătiţi 10 luni. Nu poţi după 7 ani de laude la adresa mea în proiect, brusc să spui că nu mai sunt bun. Pur şi simplu au refuzat discuţia şi nici măcar nu am emis o factură pe onorariu, că nu aveam nici un criteriu să o facem (care e valoarea bunului?) şi pentru că nu vroiam să suportăm sute de mii TVA. Dar tu cunoşti Gabi toate chestiunile astea. De câte ori toţi anii ăştia am zis de onorariu şi am spus că trebuie să rezolvăm cumva?** Dacă capul jos pt că avem RMGC (n.n. - proiectul Roşia Montană, în care era implicat inculpatul Benny Steinmetz) îl înţeleg, heirupismul ăsta de a lucra acum în spume pt ei nu-l pot înţelege pt că de plătit văd că tot nu ne plătesc. Dacă vrea Cristina să te impresioneze, să o facă, dar firma pierde timp, bani şi nervi pe gratis. Şi tumbele doamnei mă enervează teribil." – fil. 64, vol. 52 d.u.p.

- email 4.04.2013 G.Zbârcea/R.Roşu: „Ţi-am dat ca să ştii. Atât. Nu fac anchete, nu am trimis nici lui Ţuca sau Damian (n.n - alţi parteneri ai S.C.A. TZA). Mi s-a părut important să ştii, atât. No offence. Stai liniştit."

Ulterior, în urma negocierilor cu inculpatul Tal Silberstein, s-a stabilit că onorariul de succes pentru obţinerea Fermei Regale Băneasa va rămâne de 1,5%, dar acesta se va plăti în momentul valorificării bunurilor de către Reciplia către terţi. (fil. 90, vol. 52 d.u.p)

Chiar dacă prevederea unui onorariu de succes nu este o chestiune prohibită, câtă vreme nu este vorba despre un pact de *quota litis* şi nu i se cuvenea exclusiv inculpatului Roşu, înscrisurile menţionate anterior demonstrează că **exista şi un cert interes material, chiar indirect, al acestuia**, având în vedere şi calitatea sa de partener la S.C.A. TZA, pentru a fi obţinute bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe. Mai mult, acelaşi probatoriu dovedeşte că încasarea ulterioară a acestui onorariu, ca şi cel cuvenit pentru obţinerea Pădurii Snagov, a constituit o preocupare a inculpatului Roşu, care a făcut demersuri în acest sens, chestiunea banilor reprezentând, în opinia sa, motivul pentru care a fost îndepărtat din proiectul Prinţul/Reciplia.

Împrejurarea că acest **onorariu de succes, calculat ca un procent din valoarea terenului obţinut în mod ilegal de la Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor (circa 2,7 milioane de euro, reprezentând 2% din valoarea de piaţă a terenului, de 135.874.800 euro)**, nu

a fost încasat efectiv, cel puţin până la îndepărtarea inculpatului Roşu din proiectul Prinţul/Reciplia, a fost lipsită de relevanţă, întrucât nu s-a datorat lipsei de interes a S.C.A. TZA şi, în particular, a inculpatului Roşu, ci lipsei de voinţă a celorlalţi membri ai grupului infracţional organizat, care se aflau în spatele Reciplia, de a-l plăti, în condiţiile în care bunul nu fusese valorificat.

Din toate cele expuse anterior, a rezultat că **adevăratul şi singurul client al inculpatului Roşu, în calitatea sa de avocat la S.C.A. TZA, era Reciplia Ltd. care controla inculpata S.C. Reciplia S.R.L., aspect pe care l-a ascuns în relaţia cu reprezentanţii Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor. Acestora le-a fost creată aparenţa că acţionează în calitate de reprezentant al inculpatului Al României Paul, deşi, potrivit contractului din 1.11.2006, redactat chiar de inculpatul Roşu, cel dintâi inculpat îşi cesionase drepturile inculpatei S.C. Reciplia S.R.L.,** stratagemă folosită pentru a maximiza şansele de reuşită a demersurilor de obţinere a terenului, prin prezentarea inculpatului Al României Paul ca membru al familiei regale şi moştenitor al fostului Rege Carol al II-lea. Devoalarea contractului de cesiune din 1.11.2006 şi substituirea S.C. Reciplia S.R.L. în procedurile judiciare şi administrative pornite de inculpatul Al României Paul cu privire la bunurile revendicate ar fi atras după sine riscul, semnalat ulterior membrilor grupului infracţional organizat (a se vedea email-ul menţionat anterior, din 3.04.2013), ca S.C. Reciplia S.R.L., în calitate de cesionar de drepturi, să nu fie considerată persoană îndreptăţită la măsuri reparatorii, iar demersurile de obţinere a acestora să fie sortite eşecului.

Teoretic, un contract de asistenţă juridică poate fi încheiat şi în beneficiul unui terţ, însă, în speţă, nu ne aflăm într-o asemenea ipoteză, în condiţiile în care împuternicirea avocaţială a fost semnată chiar de inculpatul Al României Paul Philippe, în calitate de client.

Independent de existenţa sau nu a unui contract de asistenţă juridică încheiat cu inculpatul Al României Paul Philippe (deşi în lipsa acestuia s-ar fi impus efectuarea de cercetări şi sub aspectul infracţiunilor de fals în înscrisuri şi uz de fals, cu referire la împuternicirea avocaţială aflată la dosar), pe fondul acuzaţiilor, Înalta Curte a reţinut că, în calitate de profesionist al dreptului, inculpatul Roşu a avut de la început reprezentarea faptului că, în raport cu dispoziţiile legale în vigoare la acel moment, pe care chiar şi el trebuia să le respecte, restituirea unui teren agricol, care nu se aflase în intravilan la data preluării sale de către stat, iar în prezent era în administrarea unui institut de cercetare şi în domeniul public al statului, nu poate fi dispusă în mod legal de către Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor.

În acest context, s-a reţinut că notificarea adresată de S.C.A. TZA Prefecturii Municipiului Bucureşti pentru a nu demara proceduri de vânzare-cumpărare, de înstrăinare ori de grevare în orice mod a imobilului de 26,87 ha. până la soluţionarea notificării cu privire la retrocederea imobilului, a fost transmisă de această instituţie Subcomisiei de aplicare a Legilor fondului funciar de pe lângă Consiliul Local al Sectorului 1, aspect comunicat S.C.A. TZA prin adresa nr. CG/26425/2007/SP3/2.10.2007 (fil. 67, vol. 11 d.u.p).

Prin urmare, chiar dacă notificarea referitoare la interdicţia încheierii oricăror acte de dispoziţie cu privire la suprafaţa de teren de 26,87 ha. a fost

adresată de S.C.A. TZA, în numele inculpatului Al României Paul, instituţiei Prefectului, în final aceasta a ajuns la Subcomisia de aplicare a Legilor fondului funciar de pe lângă Consiliul Local al Sectorului 1, considerându-se că numai această instituţie, în procedura de aplicare a procedurilor de aplicare a legilor fondului funciar, ar putea dispune, în tot sau parte, de terenul menţionat în notificare, împrejurare care dovedeşte o dată în plus că inculpatul Roşu cunoştea care era instituţia competentă să dispună cu privire la această notificare.

Pe lângă reglementările în vigoare, analizate în detaliu anterior, în calitatea sa de coordonator din punct de vedere legal al proiectului Prinţul/Reciplia, inculpatul Roşu cunoştea nu doar conţinutul studiilor interne efectuate în cadrul S.C.A. TZA, cum ar cel referitor la regimul juridic al restituirii imobilelor preluate de regimul comunist (fil. 278, vol. 30 d.u.p), ci şi problemele care se ridicau în legătură cu fosta Fermă Regală Băneasa.

Astfel, în tabelul transmis de inculpatul Roşu martorului Bejenaru Andrei la 14.01.2008, era menţionată explicit necesitatea stabilirii regimului terenului revendicat (dacă acesta era intra sau extravilan, dacă aparţinea domeniului public sau privat al statului), pentru a determina legea aplicabilă notificării formulate de inculpatul Al României Paul (Legea nr. 18/1991 sau Legea nr. 10/2001). În acest sens, s-a menţionat că, dacă terenul ar fi fost extravilan, agricol, legea aplicabilă era cea a fondului funciar, nr. 18/1991, iar nu Legea nr. 10/2001 (fil. 342, vol. 57 d.u.p).

Or, apartenenţa la domeniul public a terenului vizat, ca şi destinaţia agricolă a acestuia, rezultau cu certitudine din actele normative în vigoare, iar situarea terenului în extravilanul localităţii la data preluării de către stat, ca şi destinaţia agricolă a acestuia, inclusiv la acel moment, **au fost invocate ulterior de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, în Nota juridică din 14.04.2008, fiind probate de copia Recensământului agricol din 1948, ambele înscrisuri fiind <u>descoperite cu ocazia percheziţiei de la sediul S.C.A. TZA.</u>**

De asemenea, inculpatul Roşu cunoştea şi corespondenţa pe care inculpatul Al României Paul o purtase anterior cu fostul său avocat, Ion Igreţ, descoperită cu ocazia percheziţiei efectuate la S.C.A. TZA, în care acesta din urmă îi atrăgea atenţia inculpatului că: *„de la prima discuţie v-am adus la cunoştinţă că nu aveţi dreptul să recuperaţi în baza Legii nr. 10/2001 nicio fostă proprietate Elena Lupescu, deoarece Legea 10/2001 se aplică doar imobilelor intravilane preluate abuziv în PERIOADA 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, ori toate proprietăţile Prinţesei Elena au fost expropriate în anul 1941, deci sunt excluse de la restituire. Cele extravilane, pe lângă că sunt excluse de la restituire, conform Legii 10/2001, dar sunt excluse de la restituire şi pentru faptul că nu au fost cerute în baza Legii 18/1991.* ***În ceea ce priveşte fostele proprietăţi ale Regelui Carol, în afara celor 500 m.p. din Parcul Jianu, <u>nu se mai poate recupera nimic deoarece sunt terenuri extravilane şi nu au fost cerute în termen, în baza Legii nr.18/1991</u>****. Complexul Peleş şi celelalte, lăsate prin testament Regelui Mihai, sunt ale acestuia şi recuperarea lor se poate face numai prin instanţele de judecată, şansele fiind minime. Cunoscând toate cele arătate mai sus, v-am cerut acordul să contactez eventuale persoane interesate în a le ceda dreptul dumneavoastră incert în schimbul unor sume de bani.* ***<u>Aţi</u>***

spus că nu vreţi să ştiţi ce ilegalităţi se fac pentru recuperare şi aţi fost de acord cu cedarea drepturilor litigioase pentru terenul Snagov contra sumei de 600.000 USD şi cu cedarea drepturilor asupra terenului din Băneasa contra sumei de un milion de dolari SUA sau a unui teren de 5 ha în zona Pipera, în vederea valorificării lui. *Pentru toate afirmaţiile de mai sus am dovezi provenind de la dumneavoastră (...)"* – fil. 494, vol. 30 d.u.p.

Prin urmare, dincolo de orice alte discuţii în legătură cu îndeplinirea condiţiilor referitoare la calitatea de moştenitor a inculpatului Al României Paul ori la dovedirea dreptului de proprietate, **inculpatul Roşu a ştiut că restituirea respectivului teren de către Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor nu se poate face decât prin încălcarea legii de către reprezentanţii săi,** cu consecinţa producerii unui prejudiciu domeniului public al statului, ceea ce, din perspectiva legii penale, constituie infracţiunea de abuz în serviciu.

În acest context, Înalta Curte a reţinut că, în calitatea sa de avocat, inculpatul Roşu era obligat să respecte în primul rând dispoziţiile legale.

Potrivit art. 2 alin. 1 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea şi exercitarea profesiei de avocat, în forma în vigoare la data săvârşirii faptelor, în exercitarea profesiei avocatul este independent şi **se supune numai legii, statutului profesiei şi codului deontologic.**

Potrivit art. 37 alin. 6 şi 7 din aceeaşi lege, avocatul nu răspunde penal pentru susţinerile făcute oral sau în scris, în forma adecvată şi cu respectarea prevederilor alin. 5, în faţa instanţelor de judecată, a organelor de urmărire penală sau a altor organe administrative de jurisdicţie şi numai dacă aceste susţineri sunt în legătură cu apărarea în acea cauză şi sunt necesare **stabilirii adevărului.** Nerespectarea de către avocat a prevederilor alin. 6 constituie abatere disciplinară gravă, iar răspunderea disciplinară nu exclude răspunderea juridică penală sau civilă, după caz.

Potrivit art. 7 alin. 4 din statutul profesiei de avocat, în forma în vigoare la data săvârşirii faptelor, avocatul este dator să dea clientului sfaturi juridice corespunzătoare legii şi **să acţioneze numai în limitele legii, statutului, codului deontologic,** potrivit crezului său profesional.

Potrivit art. 114 alin. 2 din acelaşi statut, activitatea avocatului nu poate fi motivată decât în interesul clientului, **apreciat în limitele legii, ale prezentului statut şi ale codului deontologic.**

Potrivit art. 144 alin. 2 şi 3 din statut, avocatul **este obligat să se abţină de la asistarea şi sfătuirea conştientă a unui client în activităţi infracţionale**. Un avocat este îndreptăţit **să se retragă imediat şi să renunţe la asistarea şi reprezentarea clientului, în cazul în care acţiunile şi scopurile clientului, deşi aparent legale la începutul asistenţei şi/sau reprezentării, se dovedesc pe parcursul acesteia ca fiind infracţionale**.

Potrivit deciziei nr. 1486 din 27.10.2007 a Comisiei Permanente a Uniunii Naţionale a Barourilor din România (U.N.B.R.), începând cu 1.01.2007 Codul deontologic al avocaţilor din Uniunea Europeană se aplică în România ca fiind şi Codul deontologic al avocatului român.

Astfel, potrivit pct. 1.1 din acest cod, îndatoririle avocatului nu se limitează doar la executarea fidelă a unui mandat în cadrul legii. Avocatul

trebuie **să vegheze la respectul Statului de drept** şi a intereselor celor ale căror drepturi şi libertăţi le apără.

De asemenea, **sub rezerva respectării stricte a normelor legale** şi deontologice, avocatul are obligaţia de a apăra întotdeauna cât mai bine interesele clientului său, chiar în raport cu propriile sale interese sau cu interesele confraţilor săi.

A rezultat, aşadar, că obligaţia avocatului de a apăra interesele clientului său nu este una absolută, ci aceasta subzistă numai până la punctul în care aceste interese intră în coliziune cu dispoziţiile legale. Altfel spus, **mai presus de interesele clientului este legea, astfel încât avocatul nu are o fidelitate oarbă faţă de clientul său, fiind obligat să se abţină de la asistarea/reprezentarea acestuia, atunci când clientul este angrenat în activităţi ilicite şi, mai grav, infracţionale.**

Într-o asemenea ipoteză, avocaţii nu beneficiază de imunitate în faţa legii penale, ci răspund pentru faptele penale săvârşite în exercitarea profesiei sau în legătură cu aceasta.

În apărarea sa, inculpatul Roşu nu a recunoscut săvârşirea infracţiunii de care este acuzat, susţinând că a exprimat doar opinii juridice şi că a acţionat în interesul clientului său.

Instanţa de apel a reţinut că, în speţă, contrar susţinerilor sale, **inculpatul Roşu nu este acuzat de fapte care se circumscriu exercitării cu bună-credinţă şi în limitele legii a profesiei de avocat, ci de implicarea sa în demersuri ilicite, săvârşite în contextul existenţei unui grup infracţional organizat cu ramificaţii transfrontaliere din care a făcut parte încă de la data constituirii lui, ce a avut ca scop însuşirea unor bunuri prin încălcarea legii,** lucru care s-a şi realizat în cele două cazuri care fac obiectul cercetărilor în prezenta cauză (Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa).

Întrucât însuşirea acestor bunuri trebuia să aibă o aparenţă de legalitate, grupul infracţional organizat a presupus şi angrenarea unor profesionişti în domeniul dreptului în aceste fapte ilicite, fie prin cooptarea ca membru al grupării, cum a fost cazul inculpatului Roşu, fie prin folosirea poziţiei deţinute în cadrul instituţiei publice care era învestită cu soluţionarea notificării, cum a fost cazul inculpatei Dicu, avocat angajat să acorde asistenţă juridică Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor.

Prin urmare, inculpaţii Dicu şi Roşu nu sunt acuzaţi pentru opiniile juridice pe care le-au exprimat, şi care, teoretic, pot fi şi greşite, în situaţia unor avocaţi incompetenţi, ci pentru conlucrarea activă în atingerea unui scop ilicit, respectiv scoaterea din patrimoniul statului şi însuşirea unui bun, în beneficiul unor terţi şi a grupului infracţional din care aceştia făceau parte.

În acest context, Înalta Curte a reţinut că opiniile juridice se fundamentează pe elemente factuale rezultate din mijloace de probă (înscrisuri). Or, aşa cum s-a arătat anterior în considerentele deciziei, documentele ataşate notificării, cunoscute de inculpaţii Dicu şi Roşu, nu dovedeau nici calitatea de persoană îndreptăţită a lui Al României Pual la restituirea Fermei Regale Băneasa şi nici incidenţa Legii nr. 10/2001 cu privire la respectivul teren, astfel încât orice demers efectuat în acest scop era unul ilicit.

Deşi inculpatul Roşu a fost conştient de la bun început că restituirea Fermei Regale Băneasa se poate face doar cu încălcarea legii, acesta nu doar că nu s-a abţinut de la desfăşurarea în continuare a unor demersuri cu evidentă conotaţie penală, ci a acţionat în sens contrar, forţând obţinerea unei decizii ilicite în beneficiul unor terţe persoane, care se aflau în spatele adevăratului său client, dar, aşa cum s-a reţinut anterior, şi în propriul beneficiu, în mod indirect.

Astfel, după ce au intrat în posesia Notei juridice întocmite de inculpata Dicu la 14.04.2008 şi însuşită de directorul institutului, Iliescu Horia, din care rezulta, între altele, că terenul nu face obiectul Legii nr. 10/2001, întrucât se afla în extravilan la momentul preluării abuzive, membrii grupului infracţional organizat au realizat că pentru obţinerea unei soluţii favorabile este necesară schimbarea punctului de vedere sus-menţionat, prin influenţarea persoanelor care l-au semnat.

În acest sens, **membrii grupului infracţional au conlucrat îndeaproape, iar demersurile lor s-au completat reciproc**, în condiţiile în care cu toţii cunoşteau situaţia terenului revendicat. Probatoriul testimonial, dar şi declaraţiile inculpaţilor, analizate anterior, îi plasează în centrul acestor demersuri pe inculpaţii Truică şi Roşu, coordonaţi de inculpatul Tal Silberstein, astfel încât nu se poate susţine că fiecare a acţionat independent şi fără vreo cunoştinţă despre acţiunile celuilalt.

Restituirea Fermei Regale Băneasa nu mai era o chestiune care-l privea strict pe inculpatul Al României Paul, ci constituia o parte a înţelegerii ce a stat la baza încheierii contractului de cesiune din 1.11.2006, astfel încât interesul de a obţine acest bun aparţinea inculpaţilor care se aflau în spatele proiectului Prinţul/Reciplia.

Aşa cum a rezultat din probatoriu, inculpaţii Truică şi Tal Silberstein au acţionat „la vedere" în relaţia cu Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, în particular cu directorul acestuia, Iliescu Horia, astfel încât **nu se poate susţine că inculpatul Roşu a fost străin de aceste demersuri,** fiind o victimă inocentă a unor coincidenţe nefavorabile, cu atât mai mult cu cât prezenţa sa şi a inculpatului Truică la sediul institutului a fost, cel puţin în parte (a se vedea şedinţa Consiliului de Administraţie), concomitentă.

Însuşi inculpatul Roşu, în prima declaraţie dată în cauză, a recunoscut implicarea celor doi, arătând că „Tal sau Truică, nu mai reţin, ne-au cerut să depunem un punct de vedere juridic în legătură cu drepturile prinţului", iar ulterior, după ce s-a primit invitaţia de a participa la şedinţa Consiliului de Administraţie, „eu am fost sunat de Remus Truică sau de prinţul Paul, cerându-mi-se să îl asist pe acesta în calitate de invitat la respectiva şedinţă."

Mai mult, în aceeaşi declaraţie, inculpatul Roşu a arătat că, într-o discuţie purtată cu inculpatul Truică după câteva săptămâni de la obţinerea terenului, „acesta a spus că s-a ocupat de această revendicare cu domnul Iliescu, dar la acel moment nu am înţeles sensul acelor cuvinte".

Deşi în faţa primei instanţe inculpatul Roşu a retractat această afirmaţie, arătând că a făcut-o la presiunea procurorului şi în condiţiile în care a resimţit oboseală şi stres, la care s-au adăugat „asigurările avocatului meu domnul Şurghie că trebuie să zic orice, ceva despre domnul Horia Iliescu ca să plecăm acasă", s-a reţinut, pe de o parte, că inculpatul Roşu avea cunoştinţe juridice şi

a dat această declaraţie în deplină cunoştinţă de cauză, deşi putea să se prevaleze de dreptul la tăcere, iar pe de altă parte, că este greu de crezut că propriul avocat (ales) al inculpatului, în loc să se opună presupuselor „presiuni ale procurorului”, şi-ar fi instigat clientul să declare lucruri neadevărate, cu probabile consecinţe penale, cu privire la un terţ, dându-i „asigurări” că astfel vor merge acasă. În plus, în finalul declaraţiei, care a fost înregistrată audio-video, există menţiunea însuşită sub semnătură de inculpatul Roşu, potrivit căreia „după ce am citit declaraţia în întregime constat că aceasta corespunde celor declarate de mine astfel că o semnez ca atare fără vreo obiecţie.”

În ce priveşte afirmaţia retractată, aceasta punea în discuţie corectitudinea întregului proces desfăşurat la Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor şi finalizat cu restituirea terenului, dar şi implicarea inculpatului Truică în soluţionarea revendicării, aspect pe care inculpatul Roşu îl cunoştea, în condiţiile în care, potrivit celor expuse anterior, a primit indicaţii de la acesta.

Dacă **inculpatul Truică, ajutat şi de inculpatul Tal Silberstein, s-a ocupat (cu succes) de directorul Iliescu, inclusiv prin mituirea acestuia, inculpatului Roşu i-a revenit misiunea de a obţine susţinerea inculpatei Dicu**, ţinând seama că membrii Consiliului de Administraţie, care urma să decidă asupra restituirii terenului, nu aveau pregătire juridică.

Astfel, susţinerea cauzei inculpaţilor de către directorul Iliescu, deşi necesară, nu era suficientă, ci aceasta trebuia dublată de argumente cu aparenţă de legalitate, provenind din partea avocatului institutului.

În acest sens, ca urmare a influenţelor exercitate de inculpatul Truică asupra directorului Iliescu, acesta i-a cerut inculpatei Dicu să se deplaseze la sediul S.C.A. TZA şi să ia legătura cu inculpatul Roşu.

Chiar dacă inculpaţii Roşu şi Dicu au încercat să minimalizeze importanţa vizitelor efectuate de cea din urmă la sediul S.C.A. TZA, cei doi inculpaţi nu au reuşit să explice în mod convingător de ce era necesar un asemenea demers, în condiţiile în care, prin ipoteză, inculpatul Roşu, în calitatea sa de „avocat” al inculpatului Al României Paul, redactase şi transmisese în scris punctul de vedere al „clientului” său cu privire la aspectele menţionate în Nota juridică întocmită anterior de inculpata Dicu, iar aceasta din urmă putea să-şi reconsidere poziţia iniţială, desigur, în mod argumentat, exclusiv pe baza răspunsului primit în scris de la inculpatul Al României Paul şi a noilor înscrisuri eventual prezentate de acesta, toate acestea trebuind a fi raportate strict la dispoziţiile legale relevante în vigoare.

În realitate, **după discuţiile purtate cu inculpatul Roşu, inculpata Dicu s-a transformat în al doilea avocat al inculpatului Al României Paul** (presupunând că primul a fost, în mod legal, inculpatul Roşu), făcând abstracţie nu doar de Nota juridică pe care o întocmise anterior şi de împrejurarea că, formal, trebuia să apere interesele institutului, ci mai ales de dispoziţiile legale relevante în materie.

Această „colaborare” între cei doi avocaţi, care teoretic asistau clienţi cu interese contrare, nu s-a rezumat la vizitele făcute în această fază de inculpata Dicu la sediul S.C.A. TZA, ci a avut în vedere, aşa cum s-a menţionat anterior, şi transmiterea unui document intern al institului, respectiv procesul-verbal al

şedinţei Consiliului de Administraţie, pe care, în spiritul „normalei exercitări a profesiei de avocat”, cei doi inculpaţi cu pregătire juridică l-au definitivat împreună.

În acest context, a fost avut în vedere că nu era pentru prima dată când **S.C.A. TZA şi, implicit, inculpatul Roşu, în calitate de coordonator al proiectului Prinţul/Reciplia, au avut acces la documente interne ale Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor**, în condiţiile în care la percheziţia efectuată la sediul societăţii de avocaţi a fost găsită decizia nr. 67 din 19.05.2006 emisă de A.S.A.S., prin care Iliescu Horia fusese numit director al Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor şi din care rezultau inclusiv veniturile acestuia (2800 lei salariu de încadrare şi 40% indemnizaţie de conducere), act pe care nici societatea de avocaţi şi nici clientul său, S.C. Reciplia S.R.L., nu îl puteau obţine în mod legal şi nu putea avea vreo legătură cu „normala exercitare a profesiei de avocat” în legătură cu restituirea Fermei Regale Băneasa.

Deşi inculpata Dicu a negat că şi-ar fi schimbat punctul de vedere exprimat oficial la 14.04.2008, ca urmare a influenţelor exercitate de inculpatul Roşu, în mod evident această schimbare de atitudine a inculpatei Dicu nu s-a datorat vreunei revelaţii juridice pe care a avut-o din proprie iniţiativă, recitind condiţiile impuse de Legea nr. 10/2001 şi actele aflate la dosarul administrativ, ci aceasta s-a produs doar după ce inculpata s-a deplasat la sediul S.C.A. TZA şi a discutat cu inculpatul Roşu.

Mai mult, inculpata Dicu nu şi-a schimbat doar opinia juridică exprimată în Nota din 14.04.2008, ci s-a implicat activ şi în privinţa efectuării expertizei dispuse de Consiliul de Administraţie, deşi nu avea nimic de-a face cu „normala exercitare a profesiei de avocat”.

Modificarea punctului de vedere al inculpatei Dicu cu privire la competenţa institutului de a dispune asupra notificării în baza Legii nr. 10/2001 nu era însă suficientă, mai ales în condiţiile în care aceasta nu a întocmit o nouă Notă juridică, în sens contrar celei dintâi, în care să argumenteze schimbarea opiniei.

În acest sens, deşi cunoşteau că Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor nu putea să restituie în mod legal terenul revendicat, pentru a obţine efectul scontat prin susţinerea de către directorul şi avocatul institutului a pretenţiilor inculpatului Al României Paul, **membrii grupului infracţional organizat au acţionat şi pe alte două paliere, în care inculpatul Roşu, în calitatea sa de coordonator al proiectului Prinţul/Reciplia, a avut rolul principal.**

Astfel, strategia pusă la cale a urmărit, pe de o parte, **crearea unei stări de presiune, dar şi de temere membrilor Consiliului de Administraţie**, prin prezentarea deformată a consecinţelor pe care aceştia le-ar putea suporta în cazul luării unei decizii nefavorabile inculpatului Al României Paul, iar pe de altă parte, **influenţarea în mod direct a membrilor Consiliului de Administraţie, prin prezenţa inculpaţilor la şedinţa la care urma să se ia în discuţie notificarea formulată, inclusiv a inculpatului Al României Paul,** care avea să fie înfăţişat ca membru al familie regale a României şi moştenitor al fostului Rege Carol al II-lea, deşi ştiau că aceasta nu corespunde adevărului.

În acest sens, prin **memoriile succesive din 26.08.2008 şi 27.08.2008**, având acelaşi conţinut, primul semnat exclusiv de inculpatul Roşu, în numele S.C.A. TZA, în calitate de „avocaţi ai Alteţei Sale Regale Prinţul Paul Philippe al României", iar cel de-al doilea, de inculpaţii Al României Paul şi Roşu, după ce s-au reluat argumentele expuse în Precizările din 9.05.2008, într-un capitol distinct au fost expuse „consecinţele legale ale tergiversării soluţionării cererii." (fil. 217, 223, vol. 10 d.u.p).

Făcând referire la dispoziţii legale care nu erau şi nu au fost niciodată în vigoare (a se vedea art. 315 din Codul penal din 2004, aprobat prin Legea nr. 301/2004), inculpaţii au pus în vedere directorului şi Consiliului de Administraţie al Institutului pentru Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor că „fapta persoanelor abilitate **de a soluţiona** (n.n.) cererea subsemnatului întrunește elementele constitutive ale infracţiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanei, prevăzut de art. 315 Cod penal."

De asemenea, s-a menţionat că: „tot ca o consecinţă a tergiversării soluţionării prezentei notificări, vă învederăm faptul că, suntem îndreptăţiţi să iniţiem măsurile legale ce se impun pentru obligarea la plata despăgubirilor pentru lipsa de folosinţă a imobilului."

Deşi, aparent, chestiunea pusă în discuţie, prin termenii ultimativi folosiţi în cele două memorii, tindea doar la soluţionarea cu celeritate a notificării (în condiţiile în care de la data depunerii ei, 13.02.2002 şi până în anul 2007, nu existase însă vreun demers similar, cel puţin din partea inculpatului Al României Paul), în realitate, **acestea urmăreau să pună o presiune pe conducerea Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, în sensul restituirii imobilului solicitat**, fapt care rezultă atât din destinatarii memoriilor, indicaţi în antet (Consiliul de Administraţie şi directorul Horia Iliescu), cât şi din ultima frază, în care era exprimată „încrederea că veţi da eficienţă dispoziţiilor legale incidente şi că veţi soluţiona prezenta cerere în cel mai scurt timp posibil, în sensul restituirii în natură a Terenului".

Aceste memorii-somaţii **au fost utilizate în şedinţa Consiliului de Administraţie din 2.09.2008** de directorul Iliescu Horia pentru a justifica soluţia de admitere a cererii de restituire.

În acest sens, în faţa instanţei de apel, martorul Oancea Florin, membru al Consiliului de Administraţie, a arătat că: „*singura presiune pe care am simţit-o în legătură cu opinia exprimată privind retrocedarea a fost momentul în care în cadrul şedinţei s-a susţinut că trebuie să avem în vedere şi daunele care se vor plăti în cazul în care nu se va da curs solicitării*", care confirmă astfel cele relatate în faza de urmărire penală de un alt membru al Consiliului de Administraţie, martora Andrei Ana-Maria, care a arătat că: „*un rol determinant în convingerea noastră l-a avut şi directorul Horia Iliescu, care ne atenţiona că prinţul a făcut poze cu terenul în paragină, acesta inducându-ne ideea că ar exista un risc de răspundere penală dacă nu retrocedăm terenul solicitat prin faptul că îi încălcăm dreptul la reconstituirea proprietăţii şi prin faptul că nu putem justifica lăsarea în degradare a unor terenuri aflate în administrarea institutului*".

Prin urmare, efectul scontat prin cele două memorii-somaţii s-a produs, fiind fără relevanţă că ameninţările din cuprinsul lor au fost aduse în discuţie de

directorul Horia Iliescu, în condiţiile în care, pe de o parte, memoriile proveneau de la inculpaţi, iar pe de altă parte, potrivit celor expuse anterior, directorul fusese mituit pentru a susţine retrocedarea terenului, acţionând aşadar în deplină înţelegere cu ceilalţi inculpaţi.

Prin comparaţie, s-a reţinut modul contrar în care au procedat reprezentanţii unei alte instituţii publice care a fost notificată în condiţii similare cu Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor pentru retrocedarea fostei Ferme Regale Băneasa, respectiv Regia Autonomă Administraţia Română a Serviciilor de Trafic Aerian ROMATSA. Astfel, dincolo de împrejurarea că avocatul Romatsa nu s-a deplasat la sediul S.C.A. TZA, ci discuţiile s-au purtat la sediul regiei, fiind consemnate într-o minută, atât conducerea Romatsa, cât şi avocatul acesteia au insistat pentru completarea dosarului administrativ cu mai multe documente/informaţii cerute încă în urmă cu 2 ani, refuzând astfel să dea curs solicitării avocaţilor S.C.A. TZA de soluţionare a notificării. În aceste condiţii, inculpatul Al României Paul s-a adresat şi instanţei civile, reclamând nesoluţionarea notificării, însă până în prezent cauza nu a fost soluţionată, fiind suspendată până la soluţionarea dosarului penal de faţă (a se vedea dosarul nr. 22428/3/ 2013* al Tribunalului Bucureşti, Secţia a IV-a civilă).

Or, această diferenţă de abordare a aceleiaşi probleme (soluţionarea unei notificări prin care se revendica aceeaşi suprafaţă de teren, fosta Fermă Regală Băneasa), se explică tocmai prin **„legătura specială" stabilită între inculpatul Al României Paul şi „reprezentanţii" săi, în principal, inculpaţii Truică şi Roşu, pe de o parte, şi persoanele care au reprezentat Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, respectiv directorul Iliescu şi inculpata Dicu, pe de altă parte, care au preferat să susţină interesele grupului infracţional organizat, iar nu să respecte legea.**

Presiunea pentru a obţine o decizie nelegală din partea Consiliului de Administraţie al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, creată prin cele două memorii-somaţii, a fost susţinută ulterior de **prezenţa inculpaţilor la şedinţa la care urma să se ia în discuţie notificarea formulată, inclusiv a inculpatului Al României Paul.**

În acest sens, prevalându-se de dispoziţiile art. 25 alin. 2 din Legea nr. 10/2001, care permiteau invitarea persoanei îndreptăţite pentru a-şi susţine cererea în faţa organului de conducere al unităţii deţinătoare, inculpatul Al României Paul, însoţit de inculpatul Roşu Robert, care s-a prezentat ca fiind avocatul acestuia, au fost invitaţi şi au participat la şedinţa Consiliului de Administraţie din 2.09.2008.

Cu această ocazie, inculpatul Roşu a înmânat fiecărui membru al consiliului câte un dosar cu documente în care se prezenta că inculpatul Al României Paul este recunoscut ca membru al Casei Regale a României şi a susţinut că acesta are dreptul la retrocedarea imobilului solicitat.

Astfel, martorul Pascu Alexandru a arătat că: *„avocatul Roşu a prezentat dosarul, respectiv că Paul al României este moştenitorul lui Carol al II-lea, că a achiziţionat drepturi litigioase de la o doamnă şi a prezentat arborele genealogic. A fost ceva foarte pompos şi nu pot să redau tot ce a prezentat, dar a spus că dosarul este complet."* (declaraţia din 22.01.2016, fil. 224, vol. 5

d.u.p, menţinută în declaraţia din 26.06.2020 dată în faţa instanţei de apel), în acelaşi sens fiind şi declaraţia dată în calitate de suspect de Gheorghiţă Dragomira, în prezenţa apărătorului ales al inculpatului Roşu (fil. 261, vol. 4 d.u.p).

Tot astfel, martora Andrei Ana Maria a arătat că la acea şedinţă inculpatul Roşu a prezentat documente din care rezulta că Al României Paul are dreptul la retocedare, încercând să-i convingă de apartenenţa acestuia la Casa Regală şi de drepturile ce decurg din acest statut. (fil. 207 vol. 5 d.u.p, declaraţie menţinută în faţa instanţei de fond la 13.04.2018)

În fine, martorul Oancea Florin a relatat în faţa primei instanţe că, în şedinţa din 2.09.2008 *„ni s-a explicat istoria casei Regale a României, am înţeles cu toţii că domnul Paul al României este un urmaş al Regelui Carol al II-lea. Ni s-a spus că trebuie să facem restituirea în natură (...) am fost convins de către juriştii prezenţi la acea şedinţă că noi facem un lucru corect (...) Apoi am văzut că există o serie întreagă de argumente legale care arată că nu îndeplinea toate condiţiile solicitate de lege"* (declaraţia din 13.04.2018, menţinută în faţa Înaltei Curţi), iar în depoziţia dată în apel a precizat că: *„în actele care mi-au fost prezentate şi care mi s-a indicat că atestă calitatea de moştenitor al lui Al României Paul Philippe îmi aduc aminte că a fost o hotărâre a unei instanţe române prin care se statua asupra faptului că Al României Paul Philippe este moştenitor al regelui Carol al II-lea şi un alt document prin care Al României Paul Philippe cumpărase drepturile succesorale ale lui Monique Urdărianu, moştenitoare a Elenei Lupescu, fosta soţie a lui Carol."* (declaraţia din 26.06.2020)

În fapt, atât inculpatul Al României Paul Philippe, cât şi inculpatul Roşu Robert Mihăiţă, cunoşteau că, la acea dată, 2.09.2008, hotărârea de exequatur, prin care se recunoştea practic paternitatea lui Mircea Grigore, tatăl inculpatului Al României Paul, faţă de fostul Rege Carol al II-lea şi în baza căreia fusese emis certificatul de calitate de moştenitor nr. 55/2005, fusese desfiinţată în căile de atac, iar cauza respectivă se afla din nou pe rolul primei instanţe, fără a se fi obţinut până la acea dată o hotărâre în fond.

Prin urmare, la data de 2.09.2008 nu era stabilită în mod legal calitatea inculpatului Al României Paul Philippe, de nepot de fiu al fostului Rege Carol al II-lea şi, cu atât mai puţin, acesta nu era membru al familiei regale a României.

Mai mult, inculpatul Roşu, în calitate de coordonator al proiectului Prinţul/Reciplia, cunoştea nu numai faptul că notificarea având ca obiect terenul fostei Ferme Regale Băneasa fusese formulată de inculpatul Al României Paul în nume propriu, iar nu de tatăl său, Mircea Grigore, care era în viaţa la acea dată, ci şi consecinţele juridice ale unui asemenea demers.

Astfel, în Sinteza raportului legal referitor la proprietăţile inculpatului Al României Paul, întocmit la 18.10.2006 de S.C.A TZA, sub coordonarea inculpatului Roşu, pentru B.S.G. şi Reciplia (societăţi în spatele cărora se afla inculpatul Benyamin Steinmetz), s-a reţinut explicit că: „*există riscul ca, **în cazul respingerii în mod irevocabil a cererii de recunoaştere în România a Hotărârii de la Lisabona**, orice persoană interesată să solicite modificarea certificatului de naştere contestând că Carol Mircea Grigore ar avea stabilită filiaţia faţă de tată. Consecinţa ar putea fi aceea a **nerecunoaşterii calităţii lui***

Carol Mircea Grigore de moştenitor al Regelui Carol al II-lea al României. Aşadar nici Paul Philippe al României nu ar mai putea pretinde drepturi *asupra unor bunuri ce au făcut parte din patrimoniul Regelui Carol al II-lea al României.*

(...) Pentru a putea solicita restituirea bunurilor ce au aparţinut unor membri ai Familiei Regale, Paul Philippe al României trebuie să facă dovada calităţii sale de moştenitor/succesor al persoanei căreia i-a aparţinut bunul a cărui restituire se solicită. ***Această calitate trebuie să existe la momentul la care s-a solicitat restituirea bunului****.*

Sub acest aspect, ***semnalăm riscul respingerii acelor cereri de restituire formulate de către Paul Philippe al României în nume propriu pentru bunuri moştenite de Carol Mircea Grigore şi care atâta timp cât era în viaţă, avea în realitate calitatea legală de a formula aceste cereri****. Este vorba despre bunurile care au apaţinut Regele Carol al II-lea al României şi Regina Elisabeta a Greciei."* (fil. 231, vol. 56 d.u.p)

Or, întreaga construcţie folosită în faţa Consiliului de Administraţie s-a făcut în jurul acestei calităţi a inculpatului Al României Paul Philippe, aceasta fiind de fapt şi explicaţia prezenţei sale personale în şedinţa din 2.09.2008.

De asemenea, nici celelalte documente prezentate, analizate anterior în decizia instanţei de apel, nu dovedeau că inculpatul Al României Paul Philippe este persoană îndreptăţită la măsuri reparatorii.

Prin urmare, deşi inculpatul Roşu a susţinut că în faţa Consiliului de Administraţie al institutului a formulat doar opinii juridice, acesta a eludat cu bună ştiinţă împrejurarea că, aşa cum s-a arătat anterior, o asemenea opinie s-a bazat pe ascunderea adevăratei situaţii de fapt rezultate din înscrisurile existente la acel moment şi care făceau imposibilă retrocedarea Fermei Regale Băneasa de către Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor.

Astfel, dincolo de condiţiile de fond prevăzute de Legea nr. 10/2001, una dintre chestiunile puse în discuţie de martorul Oancea Florin a fost necesitatea stabilirii statutului de extravilan sau intravilan al terenului la momentul preluării sale de către stat, în raport de care, aşa cum martorul a arătat în mod explicit (a se vedea însemnările olografe din Registrul de procese-verbale), „Legea 10 devine inaplicabilă".

Aşa cum rezultă atât din Registrul de procese-verbale, cât şi din procesul-verbal al şedinţei din 2.09.2008, **singura persoană care a intervenit sub acest aspect, care punea în discuţie însăşi competenţa institutului de a soluţiona notificarea, a fost inculpatul Roşu, care „aduce la cunoştinţă faptul că la momentul preluării terenului, acesta nu a fost extravilan. Terenul era situat în comuna Băneasa la acel moment, deci intravilan."**

Problema pusă în discuţie de martorul Oancea nu presupunea exprimarea unei „opinii juridice", ci era **o chestiune de fapt afirmată de inculpat cu valoare de certitudine,** care avea certe consecinţe juridice, întrucât, în raport de aceasta, Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor putea sau nu să soluţioneze notificarea cu care fusese învestit.

Aşa cum s-a arătat, pe lângă lipsa de cunoştinţe juridice, membrii Consiliului de Administraţie nu au avut la dispoziţie Nota juridică din 14.04.2008 şi nici documentul în baza căruia a fost întocmită, din care rezulta că

notificarea nu putea să fie legal analizată de institut, având în vedere amplasarea terenului în extravilan la data preluării de către stat.

Or, la acel moment, ca şi inculpata Dicu, **inculpatul Roşu cunoştea conţinutul documentului pus la dispoziţie de institut odată cu Nota juridică din 14.04.2008**, singurul act din care rezulta categoria şi amplasarea terenului la data preluării de către stat, respectiv „Borderoul populaţiei, proprietăţilor şi exploataţiilor agricole din comuna suburbană Băneasa", întocmit conform „Recensământului agricol şi al populaţiei din ianuarie 1948", descoperit cu ocazia percheziţiei efectuate la S.C.A. TZA (fil. 358, vol. 30).

Din chiar titlul documentului rezulta că recensământul „agricol" a avut în vedere doar „proprietăţile şi exploataţiile agricole", iar terenurile ce compuneau la acea dată fosta Fermă Regală Băneasa (grădini de zarzavat, fâneţe naturale, păşuni, vii altoite, livezi cu pomi), erau situate în întregime „în hotarul satului", sintagmă care nu desemna, aşa cum s-a reţinut anterior în considerentele deciziei, intravilanul comunei.

Mai mult, **inculpatul Roşu cunoştea că, potrivit actelor normative în vigoare, terenul în cauză era şi la momentul soluţionării notificării unul în cea mai mare parte agricol (27,23 ha. din 31.409 ha.), aflat în administrarea unui institut de cercetări agricole şi în domeniul public al statului**, astfel încât nici din această perspectivă terenul nu putea fi restituit de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor în baza Legii nr. 10/2001, decât cu încălcarea dispoziţiilor art. 8 alin. 1 din lege.

Chiar dacă această din urmă chestiune nici măcar nu a fost amintită de cineva cu ocazia dezbaterilor din 2.09.2008, deşi aceasta putea şi trebuia să fie pusă în discuţie măcar de conducerea executivă şi/sau avocatul instituţiei publice, ea contribuie, alături de susţinerile sale explicite făcute în contra evidenţei în aceeaşi şedinţă, la conturarea formei de vinovăţie cu care a acţionat inculpatul Roşu.

Înalta Curte a reţinut că, potrivit art. 37 alin. 6 şi 7 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea şi exercitarea profesiei de avocat, în forma în vigoare la data săvârşirii faptelor, avocatul nu răspunde penal pentru susţinerile făcute oral sau în scris, în forma adecvată şi cu respectarea prevederilor alin. 5, în faţa instanţelor de judecată, a organelor de urmărire penală sau a altor organe administrative de jurisdicţie şi numai dacă aceste susţineri sunt în legătură cu apărarea în acea cauză şi sunt necesare stabilirii adevărului.

Prin susţinerile sale, inculpatul Roşu nu a avut în vedere „stabilirea adevărului", ci, dimpotrivă, **inducerea în eroare asupra unei chestiuni de fapt şi, prin aceasta, influenţarea membrilor Consiliului de Administraţie în sensul luării unei hotărâri favorabile, dar ilegale, în beneficiul grupării infracţionale din care făcea parte.** Această conduită a inculpatului Roşu nu se circumscrie unei „opinii juridice" şi nu reprezintă decât o parte din acuzaţiile aduse inculpatului, în condiţiile în care acţiunile sale au fost mai numeroase şi nu s-au rezumat la prestaţia sa din şedinţa Consiliului de Administraţie din 2.09.2008.

Astfel, după finalizarea acesteia, deciziile adoptate trebuiau formalizate într-un proces-verbal, care a fost întocmit într-o primă formă de martora Avramovici, iar aceasta l-a transmis inculpatei Dicu spre verificare.

Înscrisurile predate de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, constând în Registrul de procese-verbale şi procesul-verbal semnat de membrii Consiliului de Administraţie, ca şi înscrisul ridicat cu ocazia percheziţiei de la S.C.A. TZA, purtând menţiunea „proiect”, demonstrează, pe de o parte, diferenţe între deciziile luate în şedinţa din 2.09.2008 şi cele menţionate în forma finală a procesului-verbal, iar pe de altă parte, implicarea inculpatului Roşu, alături de inculpata Dicu, în stabilirea acesteia.

Inculpatul Roşu a susţinut în declaraţia dată în primă instanţă că acest document i-ar fi fost predat la finalul şedinţei din 2.09.2008 şi că fiecare membru al consiliului ar fi primit un asemenea document, inclusiv inculpatul Al României Paul, pentru a fi citit, a confirma că acesta a fost conţinutul şi a-l semna. În plus, inculpatul a susţinut că acest proiect de proces-verbal este identic cu cel semnat, adăugându-se doar nişte referiri privitoare la identificarea terenului.

Aceste susţineri ale inculpatului Roşu nu au fost confirmate de probatoriul administrat în cauză, ci reprezintă doar o încercare a acestuia de a scăpa de răspunderea care-i revine pentru faptele comise.

În primul rând, martora Avramovici, care se ocupa de secretariatul şedinţelor de consiliu, nu a confirmat susţinerile inculpatului Roşu, aceasta arătând în mod constant că, după ce a întocmit procesul-verbal, l-a trimis inculpatei Dicu pentru a fi verificat din punct de vedere juridic şi abia apoi, după ce a primit forma finală, l-a tipărit şi l-a pus la mapă pentru a fi semnat.

Martorul Pascu Alecsandru, membru al Consiliului de Administraţie, a arătat că în şedinţă se luau notiţe de către martora Avramovici, iar procesul-verbal se întocmea ulterior, poate la o săptămână, nu în aceeaşi zi.

De asemenea, din declaraţiile date de membrii Consiliului de Administraţie nu a rezultat că vreunul dintre ei ar fi primit un proiect de proces-verbal la sfârşitul şedinţei pentru a-l citi, verifica şi semna.

Mai mult, chiar dacă acest lucru s-ar fi întâmplat, nu rezultă motivul pentru care un proiect al procesului-verbal ar fi fost înmânat pentru citire, confirmare şi semnare unor persoane din exteriorul instituţiei, care au avut doar calitatea de invitaţi la şedinţa consiliului. Acest proces-verbal nu a fost o minută a unei întâlniri, întocmită ad-hoc, ci **era un înscris oficial al organului de conducere al instituţiei, cu reguli clare de întocmire şi evidenţă**, astfel încât terţii, fie ei şi invitaţi la şedinţele consiliului, nu puteau cenzura în niciun fel procesul-verbal întocmit cu acest prilej şi nu interferau în redactarea, verificarea şi semnarea acestuia.

De altfel, potrivit art. 25 alin. 3 din Legea nr. 10/2001, singurul act care se comunica persoanei îndreptăţite era decizia motivată a unităţii deţinătoare prin care aceasta a soluţionat notificarea, iar printre actele ridicate oficial de către inculpatul Roşu de la institut, conform înscrisului aflat la dosar, nu se află şi procesele-verbale ale celor două şedinţe ale Consiliului de Administraţie.

Prin urmare, dacă aceste procese-verbale nu se predau invitatului la şedinţele de consiliu şi nu erau semnate de acesta, nu rezultă raţiunea pentru care i s-ar fi înmânat un proiect al unui asemenea act.

Astfel, aşa cum s-a arătat, nici din discuţiile redate în cuprinsul procesului-verbal semnat ori în varianta olografă a acestuia, din Registrul de

procese-verbale, nu rezultă că membrii Consiliului de Administraţie s-ar fi pronunţat în sensul că institutul are competenţa legală de a soluţiona notitificarea în baza Legii nr. 10/2001, ca unitate deţinătoare.

Cu toate acestea, în dispozitivul procesului-verbal semnat de membrii Consiliului de Administraţie, prima menţiune este exact aceasta.

Or, aşa cum a rezultat din probatoriul administrat în cauză, inclusiv cel testimonial, singura discuţie purtată, care avea legătură cu competenţa institutului de a soluţiona notificarea, s-a referit la necesitatea stabilirii statutului de extravilan sau intravilan al terenului notificat la momentul preluării sale de către stat, iar nu în legătură cu calitatea institutului de unitate deţinătoare.

De altfel, această din urmă calitate nu se putea stabili decât după ce Consiliul de Administraţie ar fi hotărât că nu sunt incidente dispoziţiile art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, care excludeau însăşi soluţionarea notificării în baza acestui act normativ.

De aceea, deşi s-ar putea susţine că statutul de extravilan sau intravilan al terenului la momentul preluării sale de către stat urma să se stabilească abia după efectuarea expertizei, în realitate, menţiunea adăugată în forma finală a procesului-verbal faţă de cea din Registrul de procese-verbale referitoare la calitatea institutului de unitate deţinătoare în sensul Legii nr. 10/2001 făcea inutile concluziile raportului de expertiză în ce priveşte amplasarea terenului la momentul preluării de către stat, câtă vreme în procesul-verbal din 2.09.2008 se stabilise deja că este incidentă această lege.

De asemenea, faţă de proiectul de proces-verbal găsit la sediul S.C.A. TZA, varianta finală semnată de membrii Consiliului de Administraţie cuprinde suplimentar, pe mai mult de o pagină, dispoziţii referitoare la emiterea deciziei de restituire în natură, precum şi la acordarea de măsuri prin echivalent constând în compensarea cu alte bunuri aflate în administrarea institutului şi în proprietatea publică a statului, după trecerea lor în proprietatea privată a statului sau a unităţii administrativ-teritoriale.

Prin urmare, contrar susţinerilor inculpatului Roşu, între proiectul găsit la sediul S.C.A. TZA şi procesul-verbal semnat de membrii Consiliului de Administraţie şi predat cu ocazia cercetărilor există deosebiri importante, care nu se rezumă la simpla identificare a terenului.

S-a reţinut că toate aceste deosebiri demonstrează că **inculpatul Roşu, în calitate de coordonator al proiectului Prinţul/Reciplia în cadrul S.C.A. TZA, care s-a ocupat personal de notificarea vizând restituirea Fermei Regale Băneasa, în deplină conivenţă cu inculpata Dicu, s-a implicat în stabilirea formei finale a procesului-verbal al şedinţei din 2.09.2008 a Consiliului de Administraţie al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, acţionând astfel în afara oricăror atribuţii şi drepturi recunoscute de lege în favoarea unui avocat.**

Dispoziţiile procesului-verbal al şedinţei din 2.09.2008 au fost ulterior valorificate ca atare, întrucât au stat la baza emiterii Deciziei nr. 30 din 26.09.2008, prin care inculpatului Al României Paul Philippe i-au fost restituite 17 ha. din cele 31,4 ha. (27,23 ha. fiind teren agricol), pe care Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor le avea în administrare şi care se aflau în domeniul public al statului.

În ce priveşte şedinţa Consiliului de Administraţie din 26.09.2008, aşa cum rezultă din conţinutul procesului-verbal, discuţiile au vizat exclusiv suprafaţa de teren concretă care va fi restituită, fără a se prezenta aşa-zisul raport de expertiză. Astfel, membrilor consiliului le-au fost prezentate de către directorul Iliescu şi inculpata Dicu „implicaţiile concluziilor raportului de expertiză tehnică topografică agreată de ICDPP asupra notificării ASR Prinţul de România", fără a li se preciza şi fără a avea posibilitatea de a constata personal că, în fapt, acest raport de expertiză nu răspundea obiectivelor stabilite de acelaşi consiliu la şedinţa precedentă, din 2.09.2008.

Astfel, cele mai importante obiective, cum ar fi identificarea terenului care făcea obiectul notificării şi amplasarea lui la data preluării de către stat, nu au primit răspuns din partea expertului, care, aşa cum s-a arătat, a efectuat expertiza în condiţiile impuse de conducerea restrânsă a institutului şi de inculpata Dicu.

Prin urmare, profitând de inserarea în procesul-verbal din 2.09.2010 a menţiunii vizând recunoaşterea competenţei institutului de a soluţiona notificarea, ca unitate deţinătoare, efectuată în condiţiile arătate anterior, directorul IIiescu şi inculpata Dicu au purtat discuţiile exclusiv cu privire la terenul pe care urma să-l primească în concret inculpatul Al României Paul, fără a se mai clarifica dacă, în raport cu amplasarea terenului la momentul preluării sale *de jure* de către stat, acesta făcea sau nu obiectul Legii nr. 10/2001.

În şedinţa din 26.09.2008, inculpatul Roşu a exprimat, în numele inculpatului Al României Paul Philippe, acordul cu privire la folosirea temporară de către institut, timp de un an, a unei părţi din suprafaţa de teren ce urma a fi restituită, în condiţiile în care, potrivit martorului Oancea, pe aceasta existau proiecte în derulare, care necesitau înfiinţarea unor culturi. Or, potrivit legislaţiei în vigoare, reconstituirea dreptului de proprietate (de către comisiile de fond funciar) pe vechile amplasamente pentru terenurile agricole aflate în perimetrul unităţilor de cercetare-dezvoltare nu se putea face decât dacă acestea nu erau indispensabile cercetării, ceea ce dovedeşte o dată în plus caracterul nelegal al hotărârilor adoptate de Consiliul de Administraţie al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor.

Prin urmare, Înalta Curte a constatat că probatoriul administrat în cauză, neavut în vedere în totalitate de prima instanţă, demonstrează, pe de o parte, că restituirea terenului fostei Ferme Regale Băneasa către inculpatul Al României Paul s-a făcut cu încălcarea flagrantă a dispoziţiilor din legislaţia primară şi cea secundară, iar pe de altă parte, că această operaţiune a fost înlesnită atât de persoane din interiorul institutului (cum este cazul inculpatei Dicu), cât şi din afara lui (cum este cazul inculpaţilor Truică şi Roşu), acestea din urmă acţionând în interesul unor terţe persoane (ceilalţi membri ai grupului infracţional constituit în spatele inculpatei S.C. Reciplia S.R.L.), dar şi în propriul interes material, în condiţiile în care cu toţii aveau să câştige din această restituire ilegală.

S-a apreciat că, în cazul inculpaţilor Dicu şi Roşu, actele săvârşite de aceştia nu se circumscriu exercitării profesiei de avocat în limitele prevăzute de dispoziţiile legale şi statutare, interne şi internaţionale, care reglementează această profesie. Ambii inculpaţi au avut reprezentarea faptului că, în raport cu

înscrisurile existente în dosarul administrativ, dar şi cu dispoziţiile legale în vigoare, analizate în detaliu în considerentele deciziei instanţei de apel, restituirea de către Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor a terenului solicitat de inculpatul Al României Paul nu se putea face decât prin încălcarea legii, astfel încât efectuarea de către ei a oricăror demersuri având drept finalitate ieşirea terenului din domeniul public al statului şi intrarea lui în stăpânirea inculpatului Al României Paul, iar ulterior, a grupului infracţional organizat, reprezenta un act deliberat de înlesnire a unei decizii ilegale, cauzatoare de prejudiciu, adică de complicitate la săvârşirea unei infracţiuni.

De asemenea, contrar celor susţinute de inculpaţii Dicu şi Roşu, activitatea lor nu a constat în simpla expunere a unor opinii juridice, ci a fost una mult mai vastă, cei doi inculpaţi conlucrând activ (deşi teoretic reprezentau interese contrare) nu doar pentru a-i influenţa pe membrii Consiliului de Administraţie în luarea deciziei ilegale, dar favorabile grupului infracţional organizat, mizând pe lipsa cunoştinţelor juridice şi pe starea de temere ce le-a fost creată, ci şi pentru definitivarea actelor interne relevante emise de organul de conducere colectivă al institutului (a se vedea procesul-verbal de şedinţă din 2.09.2008), într-un sens favorabil restituirii terenului revendicat.

Deciziile ilegale de restituire a terenului au fost înlesnite şi prin activitatea sau actele întocmite de alţi inculpaţi.

Astfel, deşi prin contractul din 1.11.2006 îşi cesionase drepturile cu privire la fosta Fermă Regală Băneasa către inculpata S.C. Reciplia S.R.L., **inculpatul Al României Paul Philippe**, animat de dorinţa de a intra în posesia procentului negociat din acest bun, a acceptat să facă parte din strategia pusă la cale de membrii grupului infracţional organizat, care a presupus, pe de o parte, crearea unei stări de presiune, dar şi de temere membrilor Consiliului de Administraţie, prin prezentarea deformată a consecinţelor pe care aceştia le-ar putea suporta în cazul luării unei decizii nefavorabile inculpatului Al României Paul, iar pe de altă parte, influenţarea în mod direct a membrilor Consiliului de Administraţie, inclusiv prin prezenţa personală a inculpatului Al României Paul la şedinţa la care urma să se ia în discuţie notificarea, care avea să fie înfăţişat ca membru al familiei regale a României şi moştenitor al fostului Rege Carol al II-lea, deşi ştiau că aceasta nu corespunde adevărului.

În acest sens, inculpatul Al României Paul şi-a asumat prin semnătură, alături de inculpatul Roşu, memoriul din 27.08.2008, analizat anterior, care relua, în esenţă, argumentele expuse în Precizările pe care inculpatul Al României Paul le transmisese institutului, sub semnătură proprie, în 9.05.2008, iar ca element de noutate, într-un capitol distinct, cuprindea „consecinţele legale ale tergiversării soluţionării cererii.” (fil. 217, 223, vol. 10 d.u.p).

Totodată, prevalându-se de dispoziţiile art. 25 alin. 2 din Legea nr. 10/2001, care permiteau invitarea persoanei îndreptăţite pentru a-şi susţine cererea în faţa organului de conducere al unităţii deţinătoare, inculpatul Al României Paul, însoţit de inculpatul Roşu Robert, care s-a prezentat ca fiind avocatul acestuia, au fost invitaţi şi au participat la şedinţa Consiliului de Administraţie din 2.09.2008.

S-a reţinut că niciunul dintre inculpaţi nu a adus la cunoştinţa membrilor organului colectiv de conducere existenţa contractului de cesiune din 1.11.2006, deşi, odată cu intrarea lui în vigoare, toate drepturile invocate anterior de inculpatul Al României Paul, care făceau obiectul unor proceduri administrative, cum era şi cazul fostei Ferme Regale Băneasa, fuseseră cesionate inculpatei S.C. Reciplia S.R.L., al cărei avocat era inculpatul Roşu.

Or, acest mod de a proceda a fost unul deliberat, ca parte a strategiei puse la cale de membrii grupului infracţional, căci astfel demersurile nelegale de obţinere a bunurilor aveau mai multe şanse de reuşită, prin folosirea numelui şi a prezenţei inculpatului Al României Paul în faţa autorităţilor administrative şi înfăţişarea sa ca membru al fostei familii regale şi titular al drepturilor invocate, deşi acestea fuseseră deja cesionate.

În acest context, inculpatul Al României Paul nu doar că a participat în persoană la şedinţa Consiliului de Administraţie din 2.09.2008, ci acesta, pe lângă documentele invocate în susţinerea notificării, a insistat ca membrilor Consiliului de Administraţie să li se înmâneze şi o broşură, pentru a dovedi că el este recunoscut ca membru al Casei Regale a României şi că are dreptul la retrocedarea imobilului solicitat.

Prin semnarea contractului de cesiune din 1.11.2006, inculpatul Al României Paul a recunoscut în mod explicit, conform art. 12, că la acel moment „nu deţine toate documentele necesare valorificării drepturilor patrimoniale care făceau obiectul contractului" şi că a prezentat cesionarului „oricare şi toate documentele şi informaţiile pe care le deţine" cu privire la bunurile care fac obiectul contractului.

În fapt, inculpatul Al României Paul cunoştea în primul rând că, în august - septembrie 2008, hotărârea de exequatur, prin care se recunoştea practic paternitatea lui Mircea Grigore, tatăl inculpatului Al României Paul, faţă de fostul Rege Carol al II-lea şi în baza căreia fusese emis certificatul de calitate de moştenitor nr. 55/2005, fusese desfiinţată în căile de atac, iar cauza respectivă se afla din nou pe rolul primei instanţe, fără a se fi obţinut până la acea dată o hotărâre în fond.

Prin urmare, în acea perioadă, nu era stabilită în mod legal calitatea inculpatului Al României Paul, de nepot de fiu al fostului Rege Carol al II-lea şi, cu atât mai puţin, acesta nu era membru al familiei regale a României, astfel încât susţinerile făcute de acesta prin memorii şi oral în faţa Consiliului de Administraţie nu corespundeau adevărului.

Mai mult, aşa cum s-a arătat, tatăl inculpatului era în viaţă la data la care acesta depusese, în nume propriu, notificarea cu privire la Ferma Regală Băneasa, iar referitor la oferta de donaţie făcută anterior de tatăl său, aceasta fusese acceptată de inculpat după expirarea termenului limită până la care puteau fi depuse notificări în baza Legii nr. 10/2001.

În privinţa drepturilor succesorale dobândite de la Monique Urdărianu, inculpatul Al României Paul cunoştea că acestea făcuseră obiectul a două contracte diferite, unul de donaţie şi altul de vânzare-cumpărare, încheiate la câteva luni unul de altul.

Or, câtă vreme drepturile fuseseră donate, ele nu mai puteau fi ulterior vândute.

Astfel, prin actul de donaţie din 2.04.2001, acceptat de inculpatul Al României Paul la 21.05.2001, Monique Urdărianu i-a donat acestuia „toate proprietăţile ce i-au aparţinut Elenei Lupescu şi pe care le-am moştenit, dar nu le-am putut pretinde până acum” (fil. 353, 356, vol. 26 d.u.p), iar prin contractul încheiat la 2.08.2001, aceeaşi Monique Urdărianu i-a vândut inculpatului Al României Paul „drepturile succesorale privind bunurile lăsate şi existente pe teritoriul statului român de către Prinţesa Elena de România, drepturi la care am vocaţie conform testamentului de mai sus” (fil. 139, vol. 10 d.u.p). În acest din urmă act, vânzătoarea a fost reprezentată de Năstase Daniela, care era de fapt avocata inculpatului Al României Paul.

În legătură cu aceste două contracte diferite vizând aceleaşi drepturi, relevantă a fost declaraţia martorului Poenaru Liviu, fost avocat al inculpatului Al României Paul, care a arătat că l-a întrebat pe acesta „cum de are două contracte diferite şi mi-a spus că *a rezolvat-o* şi a rezolvat cum să fie mai bine. L-am întrebat dacă a plătit ceva ca preţ şi mi-a spus că nu a dat niciun ban”, deşi în contractul de vânzare s-a menţionat că „preţul vânzării este de 50.000 USD, adică echivalentul sumei de 1.481.900.000 lei, pe care eu, vânzătorul, l-am primit integral de la cumpărător azi, data notificării.”

Or, potrivit declaraţiei martorei Burlacu (fostă Năstase) Daniela, care a semnat contractul ca mandatar al vânzătorului, aceasta nu s-a implicat în negocieri, nu a discutat de preţ, nu ştie dacă s-a dat un preţ şi cât a fost acesta.

De asemenea, inculpatul Al României Paul cunoştea precaritatea dovezilor depuse pentru probarea dreptului de proprietate asupra presupusului său autor, în condiţiile în care, deşi suprafaţa revendicată, corespunzătoare fostei Ferme Regale Băneasa, era de fapt compusă din trei terenuri diferite, el nu a depus titlul de proprietate nr. 2 din 2.10.1931 care atesta dreptul de proprietate al fostului Rege Carol al II-lea pentru cel mai mare dintre aceste terenuri (23 ha.), iar cu privire la cel de-al treilea, acesta făcuse obiectul Deciziunii nr. 1/1941, aflată în posesia „avocaţilor” săi de la S.C.A TZA., unde a fost descoperită la percheziţie purtând menţiunea „a nu se folosi în niciun proces”.

Toate aceste aspecte referitoare la actele în baza cărora inculpatul Al României Paul susţinea că are calitatea de persoană îndreptăţită la restituirea fostei Ferme Regale Băneasa, deşi erau cunoscute de acesta, au fost ascunse acelor membri ai Consiliului de Administraţie care nu se aflau în conivenţă cu grupul infracţional organizat.

Tot astfel, nici inculpatul Al României Paul şi niciunul dintre inculpaţii care l-au susţinut la şedinţa din 2.09.2008 nu au prezentat situaţia reală a fostei Ferme Regale Băneasa la data preluării ei *de jure* de către stat, atât cu privire la amplasarea acesteia în extravilanul localităţii, cât şi la împrejurarea că aceasta fusese sechestrată de Statul Român încă din 1940, aşadar mai înainte de instaurarea regimului comunist, după cum tot din perioada anterioară data şi Deciziunea nr. 1/1941 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, care avea relevanţă inclusiv cu privire la terenul revendicat.

Astfel, în ce priveşte fosta Fermă Regală Băneasa, deşi inculpatul Al României Paul cunoştea din scrisoarea anterior citată, provenind de la un alt fost avocat al său, Igreţ Ion, că terenul era situat în extravilan la momentul preluării de către stat şi trebuia să fi fost revendicat în baza legii fondului funciar, acesta a

insistat ca notificarea să fie soluţionată de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor în baza Legii nr. 10/2001, deşi acest lucru nu era posibil conform art. 8 alin. 1 din lege.

Prin urmare, prin conduita sa, inculpatul Al României Paul a fost parte la o procedură desfăşurată cu încălcarea legii, înlesnind în mod direct adoptarea de către Consiliul de Administraţie al respectivului institut a deciziei nelegale de restituire în favoarea sa a mai mult de jumătate din suprafaţa de teren aflată doar în administrarea institutului şi în domeniul public al statului (17 din 31 de hectare), actele îndeplinite de acest inculpat fiind circumscrise complicităţii la infracţiunea de abuz în serviciu prev. de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000.

În privinţa **inculpatului Stoian Ioan**, din probatoriul administrat în cauză a rezultat că acesta a efectuat expertiza dispusă de Consiliul de Administraţie la şedinţa din 2.09.2008, care avea 6 obiective, între care identificarea terenului ce face obiectul notificării, conform actelor depuse la dosar, în sensul stabilirii exacte a amplasamentului şi a vecinătăţilor, precum şi determinarea amplasamentului fostei Ferme Regale Băneasa deţinute de fostul Rege Carol al II-lea, în sensul stabilirii dacă aceasta se află în limitele hotarelor comunei Băneasa sau în exteriorul lor (în intravilanul sau extravilanul comunei, aşa cum este definită această noţiune în prezent).

În vederea efectuării expertizei s-a făcut trimitere la expertiza întocmită de Hogea Constantin, la cererea inculpatului Al României Paul, în perioada în care notificarea s-a aflat la Primăria Municipiului Bucureşti şi la planurile utilizate de acesta, dintre care doar unul prezenta relevanţă (cel care era anexă la contractul de vânzare-cumpărare prin care fusese dobândită doar o parte din terenul ce avea să constituie Ferma Regală Băneasa, respectiv o suprafaţă de 3,5224 ha.)

Totodată, s-a dispus ca noua expertiză să ia în considerare şi prevederile Legii de înfiinţare a Institutului de Cercetări Agronomice al României şi a staţiunilor agronomice, modificată prin Legea promulgată cu înaltul decret regal nr. 1676 din 16.05.1932, în baza căreia acest institut se înzestrase cu 40 ha. de teren în aceeaşi zonă.

Luarea în considerare a acestei legi se explică prin aceea că în şedinţa din 2.09.2008 problema delimitării terenului solicitat s-a pus şi prin raportare la suprafaţa de teren revendicată de A.S.A.S şi pentru care era formulată notificare la Comisia sectorului 1 de fond funciar, aspect confirmat de adresa şi actele transmise de A.S.A.S. ulterior şedinţei din 2.09.2008.

Din probatoriul administrat în cauză a rezultat mai întâi că inculpatul Stoian Ioan a întocmit o lucrare intitulată „expertiza tehnică imobiliară”, folosind fără drept ştampila expertului Stângu Ioan, în condiţiile în care inculpatul era consilier cadastru la Centrul Naţional de Cartografie şi nu putea efectua expertize.

De altfel, în faţa instanţei de fond, inculpatul a recunoscut că lucrarea întocmită era o ridicare topografică, o sinteză a calculului suprafeţelor, iar nu o expertiză, însă şi-a intitulat-o astfel în urma discuţiei cu directorul Iliescu şi inculpata Dicu, care a atras atenţia că în Consiliul de Administraţie s-a cerut o expertiză.

În al doilea rând, aşa cum chiar inculpatul a recunoscut în declaraţiile date în cauză, el nu a delimitat fosta Fermă Regală Băneasa, care constituia de fapt obiectul notificării, ci terenul aflat în administrarea institutului, iar apoi, folosindu-se doar de planul întocmit anterior de Hogea Constantin, pe care l-a preluat ca atare, a delimitat suprafaţa stabilită de acesta, de 204.740 mp. în interiorul suprafeţei administrate de institut.

Or, identificarea terenului ce face obiectul notificării, conform actelor depuse la dosar, în sensul stabilirii exacte a amplasamentului şi a vecinătăţilor, ca prim obiectiv al expertizei, presupunea în realitate delimitarea fostei Ferme Regale Băneasa şi verificarea suprapunerii acesteia cu actualul teren deţinut de institut, lucru pe care inculpatul Stoian nu l-a făcut.

În acest context, s-a reţinut că, aşa cum corect se menţionase în Nota juridică din 14.04.2008, la identificarea întregului imobil revendicat prin notificare, de 26,87 ha., şi stabilirea vecinătăţilor acestuia, expertul Hogea Constantin folosise doar anexa la actul de vânzare-cumpărare pentru o suprafaţă de 3,5224 ha., în condiţiile în care, aşa cum se precizase explicit în notificare, suprafaţa revendicată era compusă din trei terenuri diferite: 23 ha. dobândite în baza titlului de proprietate nr. 2/1931, 3,5224 ha. dobândite prin actul de vânzare-cumpărare sus-menţionat şi 3540 mp. dobândiţi în baza Jurnalului Consiliului de Miniştri nr. 1722/1940 (şi care ulterior au făcut obiectul Deciziunii nr. 1/1941, potrivit celor expuse anterior).

Prin urmare, pentru identificarea terenului iniţial şi verificarea suprapunerii sale cu terenul aflat în administrarea institutului, erau necesare planuri/schiţe din care să rezulte amplasarea tuturor celor trei terenuri componente la momentul dobândirii lor sau măcar la cel al preluării de către stat, nefiind suficiente acte referitoare la alte terenuri, aflate în aceeaşi zonă, cum era cazul terenurilor fostei Şcoli de Horticultură.

De altfel, aşa cum însuşi inculpatul Stoian a arătat în declaraţia dată în primă instanţă, el nu a primit de la institut decât schiţa întocmită anterior de expertul Hogea şi pe baza acesteia a urmărit terenul, neavând aşadar în vedere nici măcar anexa la contractul de vânzare-cumpărare prin care fusese dobândită o parte din terenul ce avea să constituie Ferma Regală Băneasa, menţionată explicit în procesul-verbal de şedinţă din 2.09.2008.

Mai mult, inculpatul Stoian nu a identificat terenul nici prin raportare la prevederile Legii de înfiinţare a Institutului de Cercetări Agronomice al României şi a staţiunilor agronomice, modificată prin Legea promulgată cu înaltul decret regal nr. 1676 din 16.05.1932, în baza căreia acest institut se înzestrase cu 40 ha. de teren în aceeaşi zonă, deşi acest lucru fusese stabilit în mod explicit prin procesul-verbal al şedinţei Consiliului de Administraţie din 2.09.2008.

În al treilea rând, inculpatul Stoian a recunoscut că nu a răspuns la ultimul obiectiv, referitor la determinarea amplasamentului fostei Ferme Regale Băneasa prin raportare la intravilanul sau extravilanul comunei Băneasa. Din declaraţia sa de inculpat rezultă că a adus la cunoştinţa directorului Iliescu, de faţă fiind şi inculpatele Dicu şi Gheorghiţă Dragomira, că pentru a răspunde la acest obiectiv are nevoie de date de la arhivă, planuri şi schiţe.

În raport cu cele susţinute de inculpatul Stoian, directorul Iliescu i-a spus „să facă lucrarea fără acel obiectiv”, pentru că „se grăbeşte foarte tare” şi nu-i interesează decât suprafeţele şi variantele de loturi.

De altfel, tot inculpatul a arătat că din discuţiile purtate cu directorul Iliescu şi inculpata Gheorghiţă a rezultat că interesul acestora era doar în legătură cu delimitarea terenului, iar nu acela de a verifica dacă terenul pretins se suprapunea peste terenul institutului.

De asemenea, din aceeaşi declaraţie a rezultat şi că inculpata Dicu i-a impus cum să facă loturile, ca suprafaţă şi orientare şi a stabilit mai multe variante, aşa cum i-a cerut conducerea institutului.

Chiar dacă în faţa primei instanţe inculpatul Stoian a încercat să dea o altă explicaţie intervenţiei inculpatei Dicu, arătând că aceasta i-ar fi pus la dispoziţie doar actele normative în baza cărora fuseseră cedate suprafeţe de teren către alte instituţii, care trebuiau excluse, o asemenea explicaţie nu a putut fi primită, câtă vreme toate acestea erau anterioare H.G. nr. 1881/2005 şi anexei 11c, în care era prevăzută suprafaţa de teren administrată de institut. În plus, aşa-zisele „enclave” de teren la care a făcut referire inculpatul nu apar figurate în planurile pe care le-a întocmit.

Mai mult, inculpatul Stoian nu putea stabili singur cele două variante pentru negocieri şi nici varianta finală, care „a fost aleasă” şi pentru care a efectuat lotizarea suprafeţei care nu s-a retrocedat în natură.

Susţinerile sale au fost probate cu conţinutul raportului de expertiză, din care lipseşte orice referire la cel de-al şaselea obiectiv stabilit de Consiliul de Administraţie, deşi lista obiectivelor este ataşată la raport (fil. 174, 190, vol. 14 d.u.p).

Din această declaraţie, pe care inculpatul a acceptat să o dea după ce i s-au pus în vedere drepturile prevăzute de art. 83 Cod procedură penală, aşadar inclusiv împrejurarea că ceea ce declară poate fi folosit ca mijloc de probă împotriva sa, rezultă nu doar faptul că şi-a asumat efectuarea unui raport de expertiză incomplet, ci şi circumstanţele în care aceasta s-a întâmplat, adică la solicitarea directorului Iiescu şi în prezenţa inculpatelor Dicu şi Gheorghiţă, care au ştiu, la rândul lor, faptul că expertiza nu răspunde obiectivelor stabilite de Consiliul de Administraţie.

Cu toate acestea, cele două inculpate nu numai că nu au avut nicio reacţie, ba mai mult, nu au adus în discuţie acest aspect în şedinţa Consiliului de Administraţie din 26.09.2008, când, potrivit procesului-verbal, inculpata Dicu „a prezentat membrilor Consiliului de Administraţie implicaţiile concluziilor raportului de expertiză tehnică topografică **agreate de ICDPP** asupra notificării ASR Prinţul de România”, iar inculpata Gheorghiţă Dragomira s-a mărginit să spună doar că „a confruntat suprafeţele de teren rezultate din schiţele întocmite de expertul cadastral cu cele din actele normative” şi că „diferenţele rezultate se încadrează în toleranţa admisă de 6%”.

Inducerea în eroare prin omisiune a membrilor Consiliului de Administraţie a fost favorizată de faptul că în şedinţa din 26.09.2008 acestora nu li s-a pus la dispoziţie raportul de expertiză, în materialitate lui, ci au fost prezentate doar concluziile acestuia de către directorul Iliescu, susţinut de inculpatele Dicu şi Gheorghiţă, adică exact persoanele care s-au aflat în contact

cu inculpatul Stoian, au participat la discuţiile cu acesta şi au cunoscut exact în ce a constat expertiza efectuată de acesta.

Mai mult, contrar celor menţionate în procesul-verbal de şedinţă, redactat în integralitate de inculpata Dicu, la şedinţa Consiliului de Administraţie nu a participat, în realitate, şi inculpatul Stoian.

Prin urmare, cunoscând atât obiectivele expertizei, cât şi finalitatea acesteia, inculpatul Stoian a ştiut că lucrarea întocmită de el va fi avută în vedere de Consiliul de Administraţie la soluţionarea notificării, lucru care s-a şi întâmplat.

Astfel, având în vedere menţiunile din procesul-verbal al şedinţei din 2.09.2008, emiterea deciziei referitoare la terenul notificat era formal condiţionată de concluziile expertizei dispuse cu acelaşi prilej.

Prin urmare, şi inculpatul Stoian, prin lucrarea efectuată, a contribuit la emiterea deciziei în baza căreia terenul pe care l-a individualizat în aşa-zisa „expertiză" a fost restituit în mod nelegal inculpatului Al României Paul.

În privinţa **inculpatei Gheorghiţă Dragomira**, deşi aceasta şi-a exprimat nedumerirea pentru faptul că este singurul membru al Consiliului de Administraţie trimis în judecată ca autor al infracţiunii de abuz în serviciu în legătură cu modul de soluţionare a notificării referitoare la Ferma Regală Băneasa, situaţia în care se găseşte această inculpată nu este identică cu cea în care s-au aflat ceilalţi membri ai Consiliului de Administraţie.

Făcând abstracţie de legătura de rudenie dintre ea şi inculpata Dicu, care probabil i-a permis inculpatei Gheorghiţă „să înţeleagă mai bine" documentele aflate la dosar, probatoriul administrat în cauză a demonstrat că, spre deosebire de ceilalţi membri ai Consiliului de Administraţie, inculpata Gheorghiţă Dragomira a cauţionat acţiunile inculpatei Dicu şi ale directorului Iiescu, care au avut ca finalitate restituirea nelegală a terenului aflat în administrarea institutului şi în domeniul public al statului.

Inculpata Gheorghiţă a fost singurul membru al Consiliului de Administraţie (alături, evident, de directorul Iliescu) care a votat în favoarea restituirii terenului, deşi a avut cunoştinţă de Nota juridică întocmită de fiica sa la 14.04.2008, în care, dincolo de lipsa unor documente, care nu au fost complinite (cum ar fi certificatul de moştenitor al Elenei Lupescu), erau ridicate şi alte probleme, care puneau în discuţie însăşi admisibilitatea notificării prin raportare la dispoziţiile art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001.

În ce priveşte amplasarea terenului la momentul preluării sale, susţinerile inculpatei Gheorghiţă, în sensul că „s-a discutat despre situaţia acestuia şi s-a ajuns la concluzia că este în intravilan, întrucât era situat în comuna Băneasa, jud. Ilfov", nu corespund adevărului, fiind infirmate chiar de conţinutul procesului-verbal al şedinţei Consiliului de Administraţie, în ambele variante (din Registru şi cel semnat), dar şi de declaraţiile celorlalţi membri ai consiliului, audiaţi în calitate de martori. Astfel, cu excepţia martorului Oancea, cel care a şi ridicat această problemă în şedinţa din 2.09.2008, niciunul dintre ceilalţi membri nu a menţionat că „s-a ajuns la concluzia că este intravilan."

De altfel, din conţinutul procesului-verbal nu rezultă că inculpata Gheorghiţă ar fi exprimat un punct de vedere la chestiunea ridicată explicit de

martorul Oancea, singura persoană care s-a exprimat cu acest prilej, afirmând un fapt nereal cu titlu de certitudine, fiind inculpatul Roşu.

Mai mult, dacă această chestiune a fost tranşată în şedinţa din 2.09.2008, inculpata Gheorghiţă nu a putut explica de ce, totuşi, un obiectiv al expertizei dispuse cu această ocazie a fost chiar amplasamentul terenului la data preluării de către stat.

Tot astfel, inculpata Gheorghiţă a susţinut că discuţiile din şedinţa din data de 2.09.2008 au fost redate fidel în procesul-verbal, iar în urma acestora „s-au supus la vot toate aspectele cerinţei Legii nr. 10", aspecte care nu corespund adevărului, pentru motivele expuse anterior.

În realitate, prin susţinerile neadevărate făcute, inculpata Gheorghiţă nu şi-a susţinut doar propria nevinovăţie, ci a încercat să apere astfel şi pe inculpata Dicu şi, implicit, pe inculpatul Roşu, în condiţiile în care varianta finală a procesului-verbal a fost stabilită de cei doi inculpaţi.

S-a reţinut, însă, că dincolo de aceste susţineri necorespunzătoare adevărului, conduita inculpatei Gheorghiţă după şedinţa din 2.09.2008 demonstrează conivenţa sa infracţională, creându-i astfel o poziţie singulară printre membrii Consiliului de Administraţie (fără a-l lua în considerare şi pe directorul Iliescu, care a decedat între timp).

Astfel, deşi inculpata a susţinut că nu s-a implicat în efectuarea expertizei şi nu i-a dat îndrumări expertului, din declaraţia inculpatului Stoian a rezultat că acesta a purtat discuţii cu directorul Iliescu şi inculpata Gheorghiţă, din care a înţeles că interesul acestora era doar în legătură cu delimitarea terenului, iar nu acela de a verifica dacă terenul pretins se suprapunea peste terenul institutului, deşi acesta era esenţial.

În acest sens, din declaraţiile martorei Andrei Ana-Maria, membru în Consiliul de Administraţie, a rezultat că l-a văzut pe expert în teren, fiind însoţit de inculpata Gheorghiţă Dragomira.

Totodată, inculpatul Stoian a adus la cunoştinţa directorului Iliescu, de faţă fiind şi inculpatele Dicu şi Gheorghiţă Dragomira, că pentru a răspunde la obiectivul referitor la amplasarea terenului la data preluării de către stat are nevoie de date de la arhivă, planuri şi schiţe, condiţii în care directorul Iliescu i-a spus „să facă lucrarea fără acel obiectiv", pentru că „se grăbeşte foarte tare" şi nu-i interesează decât suprafeţele şi variantele de loturi.

În final, aşa cum a rezultat din declaraţiile constante ale inculpatului Stoian, acesta a predat lucrarea efectuată inculpatei Gheorghiţă, care a cunoscut conţinutul real al acesteia.

Prin urmare, deşi inculpata Gheorghiţă a cunoscut că aşa-zisa expertiză nu este conformă celor dispuse în şedinţa din 2.09.2008 a Consiliului de Administraţie din care făcea parte, nu a adus la cunoştinţă acest aspect în şedinţa din 26.09.2008, în condiţiile în care, potrivit convocatorului, urmau să se discute tocmai concluziile raportului de expertiză în vederea emiterii unei decizii în ce priveşte notificarea inculpatului Al României Paul.

Cu această ocazie, inculpata Gheorghiţă s-a mărginit să susţină că a confruntat suprafeţele de teren rezultate din schiţele întocmite de inculpatul Stoian cu cele din actele normative şi a constatat că diferenţele rezultate se încadrează în toleranţa admisă, de 6%, fiind din nou în consonanţă cu inculpata

Dicu, care, deşi la rândul său cunoştea că inculpatul Stoian nu răspunsese tuturor obiectivelor stabilite anterior, nu a adus acest aspect la cunoştinţa membrilor consiliului, ci le-a prezentat „implicaţiile concluziilor raportului de expertiză tehnică topografică agreate de ICDPP asupra notificării ASR Prinţul de România”.

De altfel, contrar realităţii, inculpata Gheorghiţă a susţinut în declaraţiile date în cauză că raportul de expertiză a fost prezentat fizic membrilor Consiliului de Administraţie, iar inculpatul Stoian a fost prezent la şedinţă, aspect consemnat în mod neadevărat de inculpata Dicu în procesul-verbal pe care aceasta l-a întocmit în mod exclusiv.

Astfel, membrii Consiliului de Administraţie au avut în vedere doar susţinerile orale ale directorului Iliescu, precum şi ale inculpatelor Dicu şi Gheorghiţă, care au prezentat în mod omisiv conţinutul aşa-zisului raport de expertiză, deşi acesta trebuia analizat prin raportare la toate obiectivele stabilite în şedinţa din 2.09.2008. Or, dacă ar fi avut la dispoziţie lucrarea întocmită de inculpatul Stoian, ar fi realizat cu uşurinţă că, în realitate, el nu efectuase un raport de expertiză şi că, practic, nu a răspuns cerinţelor impuse anterior de consiliu, astfel încât această lucrare nu ar fi putut să stea la baza unei decizii în ce priveşte notificarea inculpatului Al României Paul.

Acest lucru a fost posibil ca urmare a conivenţei stabilite între directorul Iliescu şi inculpatele Dicu şi Gheorghiţă, în calitate de reprezentanţi ai institutului, şi inculpatul Al României Paul şi ceilalţi membri ai grupului infracţional organizat.

În cazul inculpatei Gheorghiţă, împrejurarea că aceasta a acţionat în beneficiul acestor din urmă inculpaţi a fost probată şi de declaraţiile martorului Oancea Florin, care a arătat în declaraţia dată în faţa primei instanţe, menţinută în apel, că legătura cu „reprezentanţii prinţului” se făcea prin intermediul inculpatelor Dicu şi Gheorghiţă.

Astfel, martorul a relatat discuţiile purtate în anul 2010 cu directorul Iliescu şi inculpata Gheorghiţă, în contextul în care la institut era în desfăşurare controlul Curţii de Conturi, care s-a finalizat prin procesul-verbal de constatare întocmit la 12.10.2010 şi în care s-a reţinut că retrocedarea de către Consiliul de Administraţie al I.C.D.P.P. a terenului în suprafaţă de 170.924,975 m.p., proprietate publică a statului, către inculpatul Al României Paul, s-a făcut fără a avea competenţele legale de aprobare a acestei operaţiuni patrimoniale şi cu încălcarea prevederilor legale în domeniul proprietăţii publice (vol. 13 d.u.p).

Din aceste discuţii, martorul Oancea a reţinut că directorul Iliescu făcea presiuni asupra inculpatei Gheorghiţă pentru obţinerea unei rezoluţii favorabile, printr-o intervenţie a inculpatului Truică la Curtea de Conturi, în condiţiile în care, cu altă ocazie, acelaşi director îl îndrumase pe martor să ia legătura cu inculpata Gheorghiţă pentru ca aceasta „să vorbească” cu „prinţul”.

Prin urmare, probatoriul administrat în cauză, inclusiv propriile declaraţii necorespunzătoare adevărului, o individualizează pe inculpata Gheorghiţă Dragomira ca fiind acel membru al Consiliului de Administraţie (alături de directorul Iliescu Horia, decedat între timp), care a acţionat în deplină cunoştinţă de cauză în ce priveşte restituirea nelegală a terenului aflat în administrarea institutului către inculpatul Al României Paul, aceasta acceptând atât păgubirea

Statului Român (cu atât mai mult cu cât cunoştea cel mai bine situaţia patrimoniului institutului, prin prisma calităţii deţinute), cât şi obţinerea unui folos material necuvenit de către acest din urmă inculpat.

În privinţa **inculpatului Sin Gheorghe**, din actul de sesizare a rezultat că acestuia i s-au imputat două acţiuni, prin care ar fi ajutat la restituirea nelegală a terenului aflat în administrarea Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor: pe de o parte, semnarea adresei nr. 1420 din 29.07.2008, iar pe de altă parte, participarea la şedinţa Consiliului de Administraţie al institutului din 2.09.2008.

În ce priveşte adresa sus-menţionată, semnată de inculpatul Sin Gheorghe, în calitate de secretar general al A.S.A.S, din conţinutul ei rezultă că aceasta a fost emisă în atenţia directorului institutului, numitul Iiescu Horia, ca urmare a faptului că, la data de 29.07.2008, inculpatul Al României Paul se adresase Academiei de Ştiinţe Agricole şi Silvice (A.S.A.S), solicitând ca, în considerarea calităţii sale, de coordonare a activităţii institutului, A.S.A.S. să ia măsuri pentru convocarea de urgenţă a Consiliului de Administraţie al institutului pentru a supune dezbaterii notificarea sa, cu invitarea reprezentantului său legal la lucrările organului de conducere, conform art. 25 alin. 2 din Legea nr. 10/2001.

Prin urmare, emiterea acestei adrese de către inculpatul Sin, prin care se solicita convocarea Consiliului de Administraţie pentru discutarea notificării inculpatului Al României Paul şi invitarea reprezentantului acestuia la şedinţa în care urma să se ia în discuţie notificarea, nu a avut la bază vreo iniţiativă personală a inculpatului Sin, ci solicitarea explicită a lui Al României Paul, adresată în scris A.S.A.S., în subordinea căreia îşi desfăşura activitatea Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor.

În condiţiile în care probatoriul administrat în cauză nu a demonstrat existenţa unei legături între inculpatul Sin, pe de o parte, şi membrii grupului infracţional şi inculpatul Al României Paul, pe de altă parte, s-a reţinut că emiterea acestei adrese nu are în sine o conotaţie penală.

Mai mult, s-a reţinut că, în aceeaşi zi, 24.07.2008, o adresă cu un conţinut asemănător şi o solicitare identică fusese transmisă de inculpatul Al României Paul şi Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, în atenţia directorului institutului, astfel încât convocarea Consiliului de Administraţie se putea face şi în temeiul acesteia, iar nu doar a adresei primite de la A.S.A.S.

Potrivit art. 17 alin. 1 din Regulamentul de organizare şi funcţionare a Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, convocarea Consiliului de Administraţie se putea face doar de preşedinte (directorul institutului), vicepreşedinte sau la solicitarea a cel puţin 3 membri, iar nu şi a A.S.A.S.

Or, în speţă, aşa cum rezultă şi din invitaţiile transmise tuturor participanţilor la şedinţa din 2.09.2008, convocarea Consiliului de Administraţie s-a făcut de către directorul Iliescu Horia.

În ce priveşte participarea inculpatului Sin la şedinţa Consiliului de Administraţie din 2.09.2008, aceasta a avut aparent un caracter neobişnuit, în

condiţiile în care inculpatul nu făcea parte din consiliu şi nu mai participase anterior, chiar şi în calitate de invitat, la şedinţele acestuia.

În acest context, s-a reţinut că participarea inculpatului Sin la şedinţa din 2.09.2008 a avut la bază invitaţia scrisă pe care i-a adresat-o în nume personal directorul institutului (fil. 236, vol. 10 d.u.p).

În condiţiile în care directorul Iliescu nu a fost audiat în prezenta cauză, fiind decedat, nu au putut fi stabilite motivele pentru care acesta a considerat necesară invitarea inculpatului Sin, în calitate de secretar general al A.S.A.S, însă din declaraţiile acestuia din urmă, neinfirmate de celelalte mijloace de probă, a rezultat că inculpatul a considerat că trebuie să răspundă invitaţiei primite, în contextul în care existau demersuri anterioare ale A.S.A.S., concretizate într-o notificare adresată comisiei de fond funciar a sectorului 1, prin care era revendicată o suprafaţă de teren în aceeaşi zonă, întemeiată pe dispoziţiile Legii nr. 247/2005, astfel încât exista riscul suprapunerii terenului solicitat de inculpatul Al României Paul cu terenul revendicat de A.S.A.S. În plus, poziţia exprimată până la acel moment de A.S.A.S. fusese în sensul protejării patrimoniului institutelor de cercetare din subordine, fiind vorba despre terenuri indispensabile cercetării, iar în ce priveşte notificarea inculpatului Al României Paul, terenul solicitat era în extravilan şi nu putea face obiectul Legii nr. 10/2001.

Potrivit menţiunilor din procesul-verbal al şedinţei din 2.09.2008, singura poziţie exprimată de inculpatul Sin a vizat „necesitatea delimitării proprietăţii care se solicită”, în condiţiile în care acesta a precizat că o parte din teren se află şi în proprietatea A.S.A.S.

Atât inculpatul Sin, cât şi martora Popescu Ileana, jurista A.S.A.S. care a participat la şedinţa din 2.09.2008, la solicitarea inculpatului, au contestat conţinutul procesului-verbal, care nu ar reda cu fidelitate şi în întregime discuţiile purtate şi, mai ales, susţinerilor lor, cu referire la regimul juridic al terenului (extravilan, care nu face obiectul Legii nr. 10/2001) şi la împrejurarea că acesta este indispensabil cercetării, iar A.S.A.S nu este de acord cu restituirea lui.

Deşi probatoriul testimonial administrat în cauză nu a confirmat faptul că inculpatul Sin şi martora Popescu ar fi avut şi alte susţineri decât cele menţionate în procesul-verbal, niciunul dintre martorii audiaţi în cauză nu au arătat că inculpatul ar fi susţinut în vreun fel legalitatea şi temeincia notificării sau că s-ar fi exprimat în favoarea restituirii terenului solicitat, ci doar că ar trebui identificat terenul pentru care s-a formulat cererea de retrocedare.

Potrivit martorului Hera Cristian, preşedintele de la acea vreme a A.S.A.S., acesta a fost informat de către inculpatul Sin şi martora Popescu despre şedinţa la care au participat şi, ca urmare a acestei informări, a fost redactată adresa nr. 1772 din 2.09.2008 prin care A.S.A.S. a încunoştinţat oficial institutul despre cererea de reconstituire a dreptului de proprietate pe care o formulase în baza Legii nr. 247/2005 pentru o suprafaţă totală de 62,74 ha. şi care fusese adresată Comisiei locale a sectorului 1 de fond funciar.

Mai mult, în această adresă s-a solicitat să nu se întreprindă măsuri de înstrăinare a imbilului identificat conform unei expertize topografice, care ar fi atestat suprapunerea suprafeţei revendicate de A.S.A.S. cu amplasamentul actual

al mai multor instituţii, inclusiv Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, având în vedere că „dosarul nostru de fond funciar este în curs de soluţionare la Primăria sectorului 1.”

Prin urmare, această adresă transmisă de A.S.A.S. institutului între cele două şedinţe ale Consiliului de Administraţie nu este în contradicţie cu poziţia exprimată de Sin Gheorghe în şedinţa din 2.09.2008, singura la care inculpatul a participat şi care dovedeşte că nu s-a exprimat în favoarea retrocedării terenului solicitat de Al României Paul Philippe.

În consecinţă, niciuna dintre acţiunile imputate inculpatului Sin Gheorghe prin actul de sesizare nu a constituit un ajutor acordat directorului Iliescu sau celorlalţi membri ai Consiliului de Administraţie pentru a dispune restituirea nelegală a terenului solicitat de inculpatul Al României Paul Philippe, neputându-se reţine în sarcina inculpatului Sin săvârşirea vreunei fapte prevăzute de legea penală.

În concluzie, faţă de toate considerentele expuse anterior, contrar concluziei la care a ajuns instanţa de fond, pe baza întregului probatoriu aflat la dosarul cauzei, instanţa de apel a constatat că faptele imputate prin actul de sesizare în cazul restituirii fostei Ferme Regale Băneasa, există, au fost săvârşite de inculpaţii indicaţi în rechizitoriu (cu excepţia inculpatului Sin Gheorghe) şi întrunesc condiţiile de tipicitate ale infracţiunii de **abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, în forma autoratului, respectiv a complicităţii.**

Astfel, Înalta Curte a constatat, contrar celor reţinute de instanţa de fond, că restituirea în natură a terenului în suprafaţă de 170.924,97 mp. aflat în domeniul public al Statului Român şi în administrarea Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor s-a făcut cu încălcarea art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001 cu referire la art. V alin. 1 şi 2 din Legea nr. 247/2005, art. 8.2 din Norma metodologică de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001 şi art. 3 din H.G. nr. 1881/2005, dar şi la art. 9 alin. 1, art. 10 alin. 1 şi 2 şi art. 12 alin. 1, 3 şi 4 din Legea nr. 1/2000, art. 10 alin. 1 şi 2 din Legea nr. 213/1998 şi art. 10 alin. 8 din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuţiile şi funcţionarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului şi modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum şi punerea în posesie a proprietarilor, aprobat prin H.G. nr. 890/2005, dar şi cu nesocotirea art. 10 alin. 1, 2 şi 5 şi art. 21 din Legea nr. 10/2001.

Restituirea nelegală a terenului sus-menţionat a avut ca urmare producerea unui prejudiciu Statului Român în cuatum de 135.874.800 euro (reprezentând valoarea suprafeţei de 150.972 mp. rezultată din măsurători), respectiv de 153.832.478 euro (reprezentând valoarea suprafaţei de 170.924,95 mp. menţionată în actele întocmite de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor), sumă care reprezintă, totodată, un folos necuvenit pentru inculpaţii Al României Paul, Truică Remus şi ceilalţi membri ai grupului infracţional organizat.

S-a reţinut că, în speţă, nu este vorba despre o simplă decizie eronată a Consiliului de Administraţie, pentru care ar fi responsabili doar membrii acestuia, ci despre deturnarea unei decizii a unei instituţii publice în beneficiul

unui grup de interese transfrontatlier, ce a avut drept consecinţă prejudicierea Statului Român.

Tot astfel, restituirea nelegală a terenului aflat în administrarea institutului şi în domeniul public al statului nu a fost doar o afacere personală a inculpatului Truică şi a unui director corupt, care a şi decedat mai înainte de declanşarea cercetărilor penale, aşa cum s-a încercat să se acrediteze de către ceilalţi inculpaţi acuzaţi în prezenta cauză.

Restrângerea responsabilităţii pentru faptele ilegale cauzatoare de prejudicii la membrii Consiliului de Administraţie sau la directorul decedat face abstracţie de adevărata situaţie de fapt din speţă, potrivit căreia persoane din interiorul institutului au conlucrat perfect cu adevăraţii beneficiari ai restituirii ilegale, inclusiv, dar nu doar cu inculpatul Truică, aceştia reuşind să determine, pe fondul lipsei de cunoştinţe juridice, al ascunderii unor documente, inclusiv a contractului de cesiune de drepturi încheiat la 1.11.2006 între inculpaţii Al României Paul şi S.C. Reciplia S.RL., dar şi al adevăratei legături stabilite între conducerea institutului şi membrii unui grup infracţional organizat, luarea de către Consiliul de Administraţie al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, prin încălcarea legii, a unor hotărâri cu consecinţe păgubitoare atât pentru Statul Român, cât şi pentru institutul în care cei mai mulţi îşi desfăşurau activitatea.

Astfel, inculpaţii care au fost trimişi în judecată în legătură cu retrocedarea fostei Ferme Regale Băneasa, în calitate de autor, respectiv complici, au prevăzut rezultatul socialmente periculos al faptelor lor, urmărind sau doar acceptând păgubirea patrimoniului public al statului şi, corelativ, obţinerea unor foloase necuvenite de către alte persoane.

Prin urmare, criticile Parchetului şi ale părţii civile ce pun în discuţie greşita achitare a inculpaţilor (cu excepţia lui Sin Gheorghe) pentru faptele săvârşite în legătură cu restituirea fostei Ferme Regale Băneasa au fost apreciate întemeiate, astfel încât, admiţând căile de atac formulate, în baza art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, Înalta Curte a procedat la rejudecarea cauzei după desfiinţarea sub acest aspect a sentinţei atacate şi a dispus *condamnarea următorilor inculpaţi* pentru:

- în cazul inculpatei Gheorghiţă Dragomira: **abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave,** fapta constând în aceea că, în calitate de membru al Consiliului de Administraţie al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, în luna septembrie 2008, a aprobat, cu încălcarea dispoziţiilor din legislaţia primară şi secundară menţionate anterior, restituirea în natură către inculpatul Al României Paul a terenului în suprafaţă de 170.924,97 mp. aflat în domeniul public al Statului Român şi în administrarea institutului, cauzând prin aceasta un prejudiciu Statului Român în cuatum de 135.874.800 euro (reprezentând valoarea suprafaţei de 150.972 mp. rezultată din măsurători), respectiv de 153.832.478 euro (reprezentând valoarea suprafaţei de 170.924,95 mp. menţionată în actele întocmite de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor), sumă care reprezintă totodată un folos necuvenit pentru inculpaţii Al României Paul, Truică Remus şi ceilalţi membri ai grupului infracţional organizat;

- în cazul inculpatului Truică Remus: **complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave**, fapta constând în aceea că, în perioada august - septembrie 2008, în baza înţelegerii stabilite cu inculpaţii Tal Silberstein şi Roşu Robert, deşi ştia că, în baza actelor existente la dosar şi a dispoziţiilor legale în vigoare, Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor nu poate restitui în mod legal terenul ce a făcut obiectul notificării nr. 554 din 13.02.2002, a efectuat demersurile detaliate anterior în considerentele deciziei, prin care a înlesnit restituirea de către Consiliul de Administraţie al institutului a suprafeţei de 170.924,95 mp. aflată în administrarea acestuia şi în domeniul public al Statului Român, cu încălcarea dispoziţiilor din legislaţia primară şi secundară sus-menţionate, cauzând prin aceasta un prejudiciu Statului Român în cuatum de 135.874.800 euro (reprezentând valoarea suprafaţei de 150.972 mp. rezultată din măsurători), respectiv de 153.832.478 euro (reprezentând valoarea suprafaţei de 170.924,95 mp. menţionată în actele întocmite de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor), sumă care reprezintă totodată un folos necuvenit pentru inculpaţii Al României Paul, Truică Remus şi ceilalţi membri ai grupului infracţional organizat;

- în cazul inculpatului Roşu Robert Mihăiţă: **complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave**, fapta constând în aceea că, în perioada august - septembrie 2008, în baza înţelegerii stabilite cu inculpaţii Tal Silberstein şi Truică Remus, deşi ştia că, în baza actelor existente la dosar şi a dispoziţiilor legale în vigoare, Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor nu poate restitui în mod legal terenul ce a făcut obiectul notificării nr. 554 din 13.02.2002, cu încălcarea dispoziţiilor art. 2 alin. 1 din Legea nr. 51/1991 privind organizarea şi exercitarea profesiei de avocat, art. 7 alin. 4 şi art. 144 alin. 2 şi 3 din Statutul profesiei de avocat, precum şi art. 1.1 din Codul deontologic al avocaţilor din Uniunea Europeană, în forma în vigoare la data săvârşirii faptei, a efectuat demersurile detaliate anterior în considerentele deciziei, prin care a înlesnit restituirea de către Consiliul de Administraţie al institutului a suprafeţei de 170.924,95 mp. aflată în administrarea acestuia şi în domeniul public al Statului Român, cu încălcarea dispoziţiilor din legislaţia primară şi secundară sus-menţionate, cauzând prin aceasta un prejudiciu Statului Român în cuatum de 135.874.800 euro (reprezentând valoarea suprafaţei de 150.972 mp. rezultată din măsurători), respectiv de 153.832.478 euro (reprezentând valoarea suprafaţei de 170.924,95 mp. menţionată în actele întocmite de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor), sumă care reprezintă totodată un folos necuvenit pentru inculpaţii Al României Paul, Truică Remus şi ceilalţi membri ai grupului infracţional organizat;

- în cazul inculpatei Dicu Corina Teodora: **complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave**, fapta constând în aceea că, în luna septembrie 2008, în calitate de avocat al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, deşi ştia că, în baza actelor existente la

dosar şi a dispoziţiilor legale în vigoare, institutul nu poate restitui în mod legal inculpatului Al României Paul terenul ce a făcut obiectul notificării nr. 554 din 13.02.2002, cu încălcarea dispoziţiilor art. 2 alin. 1 din Legea nr. 51/1991 privind organizarea şi exercitarea profesiei de avocat, art. 7 alin. 4 şi art. 144 alin. 2 şi 3 din Statutul profesiei de avocat, precum şi art. 1.1 din Codul deontologic al avocaţilor din Uniunea Europeană, în forma în vigoare la data săvârşirii faptei, a efectuat demersurile detaliate anterior în considerentele deciziei, prin care a înlesnit restituirea de către Consiliul de Administraţie al institutului a suprafeţei de 170.924,95 mp. aflată în administrarea acestuia şi în domeniul public al Statului Român, cu încălcarea dispoziţiilor din legislaţia primară şi secundară sus-menţionate, cauzând prin aceasta un prejudiciu Statului Român în cuatum de 135.874.800 euro (reprezentând valoarea suprafaţei de 150.972 mp. rezultată din măsurători), respectiv de 153.832.478 euro (reprezentând valoarea suprafaţei de 170.924,95 mp. menţionată în actele întocmite de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor), sumă care reprezintă totodată un folos necuvenit pentru inculpaţii Al României Paul, Truică Remus şi ceilalţi membri ai grupului infracţional organizat;

- în cazul inculpatului Al României Paul Philippe: **complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave**, fapta constând în aceea că, în perioada august - septembrie 2008, în baza înţelegerii stabilite cu inculpaţii Truică Remus şi Roşu Robert, deşi ştia că, în baza actelor existente la dosar şi a dispoziţiilor legale în vigoare, terenul ce a făcut obiectul notificării nr. 554 din 13.02.2002 nu-i poate fi restituit în mod legal de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, a efectuat demersurile detaliate anterior în considerentele deciziei, prin care a înlesnit restituirea de către Consiliul de Administraţie al institutului a suprafeţei de 170.924,95 mp. aflată în administrarea acestuia şi în domeniul public al Statului Român, cu încălcarea dispoziţiilor din legislaţia primară şi secundară sus-menţionate, cauzând prin aceasta un prejudiciu Statului Român în cuatum de 135.874.800 euro (reprezentând valoarea suprafaţei de 150.972 mp. rezultată din măsurători), respectiv de 153.832.478 euro (reprezentând valoarea suprafaţei de 170.924,95 mp. menţionată în actele întocmite de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor), sumă care reprezintă totodată un folos necuvenit pentru inculpaţii Al României Paul, Truică Remus şi ceilalţi membri ai grupului infracţional organizat;

- în cazul inculpatului Stoian Ioan: **complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave**, fapta constând în aceea că, în luna septembrie 2008, cunoscând că nu are dreptul de a efectua expertize, a întocmit o lucrare în numele altei persoane, utilizând în acest sens ştampila de expert autorizat a numitului Stângu Ioan, pe care a intitulat-o „expertiză tehnică imobiliară”, lucrare care, deşi nu întrunea cerinţele unei asemenea expertize şi nu răspundea tuturor obiectivelor stabilite în şedinţa Consiliului de Administraţie din 2.09.2008, a fost folosită de directorul Iliescu Horia şi de inculpatele Gheorghiţă Dragomira şi Dicu Corina în şedinţa aceluiaşi consiliu din 26.09.2008 şi a stat la baza adoptării, la aceeaşi dată, cu încălcarea

dispoziţiilor legale, a hotărârii şi dispoziţiei de restituire a suprafeţei de 170.924,97 mp. teren aflat în administrarea institutului, menţionat ca atare în cuprinsul lucrării, contribuind astfel la cauzarea unui prejudiciu Statului Român în cuatum de 135.874.800 euro (reprezentând valoarea suprafaţei de 150.972 mp. rezultată din măsurători), respectiv de 153.832.478 euro (reprezentând valoarea suprafaţei de 170.924,95 mp. menţionată în actele întocmite de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor), sumă care reprezintă totodată un folos necuvenit pentru inculpaţii Al României Paul, Truică Remus şi ceilalţi membri ai grupului infracţional organizat.

Înalta Curte a constatat că infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, s-a consumat la data când s-a produs paguba în patrimoniul Statului Român, care coincide cu data la care a fost realizat folosul necuvenit de inculpatul Al României Paul, respectiv 26.09.2008.

Potrivit art. 154 alin. 1 lit. b şi alin. 2 Cod penal, respectiv art. 122 alin. 1 lit. b şi alin. 2 Cod penal (1969), termenul general de prescripţie a răspunderii penale, de 10 ani, curge de la data săvârşirii infracţiunii, care este data consumării acesteia, conform art.174 Cod penal, respectiv art.144 Cod penal (1969), iar acesta nu s-a împlinit până la momentul la care s-a dispus faţă de inculpaţii sus-menţionaţi efectuarea în continuare a urmăririi penale.

În ce priveşte termenul special de prescripţie a răspunderii penale prev. de art. 124 Cod penal (1969) şi art. 155 alin. 4 Cod penal, acesta s-ar fi împlinit în 26.09.2023, iar conform legii penale în vigoare în 26.09.2028, aşadar ulterior soluţionării definitive a prezentei cauze.

În ce priveşte **infracţiunea de dare de mită imputată inculpatului Truică Remus**, Înalta Curte a constatat că fapta acestuia care, în toamna anului 2008, a plătit directorului Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, numitul Iliescu Horia, o excursie pe Coasta de Azur, pentru ca acesta să sprijine în Consiliul de Administraţie şi să aprobe restituirea terenului aferent fostei Ferme Regale Băneasa, deşi ştia că aceasta este contrară legii, întruneşte condiţiile de tipicitate ale infracţiunii de dare de mită.

În acest sens, contrar celor reţinute de instanţa de fond, Înalta Curte a constatat că foloasele primite de directorul institutului de la inculpatul Truică au fost în legătură cu îndeplinirea unui act contrar îndatoririlor de serviciu, în condiţiile în care probatoriul administrat în cauză a demonstrat că restituirea terenului aflat în administrarea institutului s-a făcut cu încălcarea legii, fapt cunoscut atât de mituitor, cât şi de cel mituit.

Cu toate acestea, s-a reţinut că, deşi fapta imputată există, a fost săvârşită de inculpat şi întruneşte condiţiile de tipicitate ale infracţiunii de dare de mită, răspunderea penală este înlăturată ca efect al intervenirii prescripţiei răspunderii penale, aspect constatat şi de instanţa de fond prin sentinţa apelată.

Prin urmare, criticile formulate în apel de inculpatul Truică Remus, care au pus în discuţie existenţa faptei şi condiţiile de tipicitate ale infracţiunii de dare de mită, au fost apreciate nefondate.

VII. Referitor la criticile formulate de Ministerul Public în legătură cu infracţiunea de mărturie mincinoasă:

Acuzaţia adusă inculpatului Gostin Marian prin actul de sesizare a constat în aceea că, fiind audiat în calitate de martor la datele de 1.03.2016 şi 15.03.2016 în legătură cu mandatul avut de la inculpatul Al României Paul şi demersurile întreprinse pentru retrocedarea bunurilor revendicate de acesta, inculpatul Gostin a făcut declaraţii necorespunzătoare adevărului cu privire la împrejurările în care s-a formulat cererea de retrocedare la Primăria Snagov, legătura de prietenie cu primarul Biriş Teodor şi implicarea în obţinerea hotărârii, respectiv contactarea şi coordonarea avocaţilor pentru formularea unei acţiuni în instanţă, potrivit înţelegerii avute cu acesta.

Pe de o parte, în privinţa celor două declaraţii care formează obiectul acuzaţiilor, Înalta Curte a constatat că, în prima declaraţie dată în calitate de martor, la 1.03.2016, inculpatul Gostin a recunoscut că a încheiat un contract de mandat cu inculpatul Al României Paul pentru a întreprinde demersuri legale pentru revendicarea Pădurii Snagov, urmând să primească un procent din pădurea care s-ar fi obţinut.

În privinţa acestor demersuri, inculpatul Gostin a arătat că doar a plătit avocaţii care s-au ocupat de procesul de la Judecătoria Buftea, însă nu a discutat cu aceştia, nu s-a prezentat în instanţă, nu a vorbit niciodată cu primarul Biriş.

În cea de-a doua declaraţie dată în calitate de martor, la 15.03.2016, inculpatul Gostin a susţinut, în esenţă, aceleaşi aspecte, arătând suplimentar că, până la termenul de judecată din dosarul de la Judecătoria Buftea, nu a fost la primăria Snagov şi nu ştie dacă avocaţii au discutat cu primarul, viceprimarul sau jurista primăriei.

Avocaţii angajaţi i-ar fi fost sugeraţi de inculpatul Al României Paul şi avocatul acestuia, Igreţ Ioan, însă nu a discutat chestiuni concrete despre acţiunea în justiţie, rolul său fiind doar acela de a plăti avocaţii.

Inculpatul a arătat că nu ştie/nu-şi aminteşte cine s-a prezentat la proces, în calitate de avocat şi nici dacă procesul s-a pierdut sau s-a câştigat.

Pe de altă parte, examinând conţinutul actului de sesizare, Înalta Curte a constatat că inculpatul Gostin a fost prezentat ca fiind un om de afaceri influent în judeţul Ilfov, cu care inculpatul Al României Paul a intrat în legătură, în contextul în care acesta era preocupat să găsească persoane cu influenţă politică şi resurse financiare, care, în schimbul cedării unei părţi din bunurile revendicate, puteau obţine aceste bunuri prin trafic de influenţă, în condiţiile în care toate persoanele implicate ştiau că Pădurea Snagov nu mai poate fi retrocedată legal.

În acest sens, s-a arătat că inculpatul Gostin avea o relaţie apropiată cu primarul de la acea dată al localităţii Snagov, martorul Biriş Ioan şi, de comun acord cu acesta, a apelat la martorul Bădulescu, avocat, pentru a găsi o soluţie care să eludeze dispoziţiile legilor speciale de retrocedare.

S-a recurs astfel la o acţiune în constatare, admisă la primul termen de judecată, la care, potrivit înţelegerii cu martorul Biriş, primăria Snagov nu s-a opus şi nici măcar nu a depus întâmpinare. Din practicaua hotărârii judecătoreşti rezultă că, la primul şi unicul termen de judecată, singura susţinere a consilierului juridic al primăriei a fost că „lasă la aprecierea instanţei”. Ulterior, aşa cum probează actele existente la dosar, pârâta nu a declarat apel împotriva sentinţei civile nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea.

Prin urmare, din această situaţie de fapt expusă în actul de sesizare a rezultat că inculpatul Gostin ar fi fost implicat în demersuri ilicite, finalizate cu obţinerea sentinţei civile nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea, care ulterior a fost folosită de ceilalţi inculpaţi din prezenta cauză pentru a justifica restituirea nelegală a suprafeţei de 46,78 ha. din Pădurea Snagov.

Astfel, în rechizitoriu s-a precizat că inculpatul Gostin ar fi acţionat cu intenţie pentru a obţine fără drept Pădurea Snagov, bazându-se pentru aceasta pe relaţiile avute la primăria Snagov.

În ambele declaraţii pe care le-a dat în calitate de martor în faza de urmărire penală, inculpatul Gostin nu a spus adevărul cu privire la aspecte esenţiale asupra cărora a fost întrebat, cum ar fi relaţiile pe care acesta le-a avut la primăria Snagov, mai exact cu fostul primar Biriş Ioan, precum şi demersurile pe care le-a făcut prin intermediul acestuia pentru a reuşi obţinerea unei hotărâri judecătoreşti în favoarea inculpatului Al României Paul, în condiţiile în care probatoriul testimonial administrat în cauză a demonstrat că, în baza înţelegerii avute cu primarul localităţii Snagov, această instituţie publică nu şi-a făcut în mod deliberat nicio apărare în respectiva cauză (nu a depus întâmpinare, nu a exprimat niciun punct de vedere cu ocazia dezbaterilor şi nu a atacat hotărârea pronunţată).

Având în vedere cele expuse anterior cu privire la situaţia de fapt reţinută în actul de sesizare, în mod evident, aspectele pe care inculpatul Gostin trebuia să le relateze, în calitate de martor, l-ar fi putut teoretic expune unei investigaţii penale cu privire la săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă sau la o posibilă participaţie la infracţiunea de abuz în serviciu.

În aceste condiţii, inculpatul Gostin a fost pus să aleagă între a spune adevărul, cu consecinţa furnizării de informaţii incriminatoare inclusiv cu privire la propria conduită ilicită, şi a minţi, cu consecinţa incriminării sale pentru săvârşirea infracţiunii de mărturie mincinoasă.

Împrejurarea că, la data audierii sale în calitate de martor, răspunderea penală pentru aceste infracţiuni era prescrisă, fiind împlinit termenul general de prescripţie, a fost lipsită de relevanţă din perspectiva reţinerii infracţiunii de mărturie mincinoasă, neputându-se pretinde martorului să cunoască amănunte în legătură cu actele îndeplinite şi stadiul procedurilor în cauză la momentul la care a fost audiat în această calitate, fiind suficient să aibă o temere *in abstracto* cu privire la o posibilă incriminare a sa pentru săvârşirea unor infracţiuni, inclusiv în legătură cu care este chemat să depună mărturie, chiar dacă *in concreto* aceasta nu mai era permisă de lege, întrucât era incidentă o cauză care înlătură răspunderea penală.

Aşa cum rezultă şi din jurisprudenţa recentă a Curţii Constituţionale, „martorul veritabil este acela care nu a participat în niciun fel la săvârşirea infracţiunii, ci doar are cunoştinţă despre aceasta, respectiv are cunoştinţă despre fapte sau împrejurări esenţiale care determină soarta procesului. Participantul la săvârşirea unei fapte prevăzute de legea penală are o strânsă legătură cu infracţiunea dedusă judecăţii, astfel încât, în cazul său, operează o prezumţie de parţialitate – similar părţilor şi subiecţilor procesuali principali. Or, martorul, de principiu, se situează în afara intereselor raportului juridic concret dedus judecăţii şi, tocmai de aceea, se pretinde ca el să fie obiectiv şi să contribuie la

aflarea adevărului. Calitatea de martor presupune o participare corectă şi loială la proces a celor care au informaţii ce pot conduce la dezlegarea pricinii ori constatării vinovăţiei sau nevinovăţiei unei persoane. Această calitate însă trebuie să se menţină pe toată durata procesului, pentru că doar atunci i se poate cere martorului să fie consecvent în relatarea adevărului." (decizia Curţii Constituţionale nr. 236/2020)

În speţă, în raport cu cele expuse anterior, s-a constatat că inculpatul Gostin nu a fost un „martor veritabil", iar prin conduita pe care a adoptat-o cu ocazia celor două declaraţii date în această calitate, a ales să-şi protejeze propria persoană faţă de o posibilă incriminare, fiind astfel lipsit de libertatea de voinţă şi acţiune pe care o are martorul asupra căruia nu planează vreun dubiu cu privire la participarea sa la săvârşirea unei infracţiuni.

Pentru aceste considerente, Înalta Curte a apreciat că soluţia de achitare dispusă de instanţa de fond pentru săvârşirea infracţiunii de mărturie mincinoasă de către inculpatul Gostin Marian este legală, critica Parchetului fiind nefondată.

VIII. Legea penală mai favorabilă:

Instanţa de apel a constatat că, deşi instanţa de fond a stabilit legea penală mai favorabilă, aceasta a fost determinată doar cu privire la inculpaţii care au fost condamnaţi prin sentinţa apelată.

Având în vedere soluţiile de condamnare dispuse de instanţa de apel, ca urmare a admiterii căii de atac exercitate de Parchet şi de părţile civile R.N.P. Romsilva şi Ministerul Finanţelor Publice, A.N.A.F., D.G.F.P. Braşov, s-a impus stabilirea legii penale mai favorabile şi cu privire la inculpaţii achitaţi în primă instanţă, în limitele admiterii acestor apeluri.

Prin urmare, Înalta Curte a constatat că de la data comiterii faptelor analizate anterior şi până la soluţionarea cauzei în apel există o succesiune de legi penale în timp.

Astfel, infracţiunile imputate inculpaţilor au fost comise sub imperiul Codului penal din 1969, al Legii nr. 78/2000 şi Legii nr. 39/2003, însă în prezent este în vigoare un alt Cod penal, adoptat prin Legea nr. 286/2009 şi pus în aplicare prin Legea nr. 187/2012.

Determinarea legii penale mai favorabile se face în concret, prin raportare la faptele comise de fiecare persoană în parte şi presupune analiza unor criterii referitoare la condiţiile de incriminare, de tragere la răspundere penală şi pedeapsă (cuantum şi modalitate de executare, tratamentul sancţionator al concursului de infracţiuni).

Înalta Curte a reţinut că activitatea infracţională analizată în considerentele deciziei, incriminată iniţial în Codul penal din 1969, Legea nr. 78/2000 şi Legea nr. 39/2003, se regăseşte în infracţiunile prevăzute în Codul penal în vigoare, dar şi în Legea nr. 78/2000, inclusiv după modificarea sa prin Legea nr. 187/2012, neexistând diferenţe semnificative între legea nouă şi legea veche în privinţa condiţiilor de incriminare.

În al doilea rând, în privinţa condiţiilor de tragere la răspundere penală, s-a constatat că nu se ridică problema prescripţiei răspunderii penale pentru niciuna dintre infracţiunile care fac obiectul judecăţii (cu excepţia celei de dare de mită, cu privire la care prima instanţă a dispus deja încetarea procesului

penal), atât din perspectiva Codului penal din 1969, cât şi a Codului penal în vigoare.

În fine, în privinţa pedepselor prevăzute de lege pentru infracţiunile săvârşite, instanţa de apel a constatat că limitele de pedeapsă prevăzute de legea penală în vigoare (Codul penal şi Legea nr. 78/2000) sunt mai mici decât cele prevăzute de Codul penal din 1969, situaţia fiind similară şi în cazul infracţiunii prevăzute de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, după modificarea intervenită prin Legea nr. 187/2012, cât şi al celei prevăzute de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003.

Astfel:

- în cazul infracţiunii de abuz în serviciu, dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave: 4-14 ani închisoare (art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal cu ref. la art. 309 Cod penal) faţă de 5-15 ani închisoare (art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 Cod penal 1969 rap. la art. 248/1 Cod penal 1969;

- în cazul infracţiunii de constituire a unui grup infracţional organizat: 3-10 ani închisoare (art. 367 alin. 2 Cod penal) faţă de 5-20 ani închisoare, fără a se depăşi sancţiunea prevăzută de lege pentru infracţiunea cea mai gravă care intră în scopul grupului infracţional oragnizat (art. 7 alin. 1 şi 2 din Legea nr. 39/2003).

În cazul concursului de infracţiuni, legea în vigoare presupune aplicarea unui spor obligatoriu la pedeapsa cea mai grea, spre deosebire de Codul penal din 1969 sub imperiul căruia sporirea pedepsei era facultativă.

În egală măsură, din perspectiva circumstanţelor atenuante judiciare, ca şi a modalităţilor neprivative de libertate de executare a pedepselor, inclusiv cu referire la obligaţiile instituite şi la intervenirea reabilitării de drept, Codul penal din 1969 cuprinde reglementări mai favorabile.

Analizând situaţia fiecărui inculpat condamnat ca efect al admiterii apelurilor Parchetului şi părţilor civile, prin raportare la criteriile menţionate anterior, Înalta Curte a constatat următoarele:

1. În cazul inculpaţilor Muşat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe şi Delcea Valentin, legea penală mai favorabilă este legea nouă (Codul penal în vigoare şi dispoziţiile Legii nr. 78/2000, modificate prin Legea nr. 187/2012).

În condiţiile în care aceşti inculpaţi au fost condamnaţi doar pentru săvârşirea infracţiunii de abuz în serviciu, fără luarea în considerare a unor circumstanţe atenuante judiciare şi cu executarea pedepsei prin privare efectivă de libertate, legea penală mai favorabilă este legea în vigoare, întrucât aceasta prevede limite de pedeapsă mai mici decât cele rezultate din aplicarea legii vechi (4-14 ani închisoare, faţă de 5-15 ani închisoare).

2. În cazul inculpaţilor Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei şi Mateescu Lucian Claudiu, legea penală mai favorabilă este legea nouă.

Astfel, faptele reţinute în sarcina acestor inculpaţi sunt incriminate atât de legea veche, reprezentată de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003, cât şi de Codul penal în vigoare, în art. 367 alin. 2.

Faţă de limitele de pedepsă prevăzute de cele două legi penale succesive (5-20 de ani închisoare, fără se putea depăşi sancţiunea prevăzută de lege pentru infracţiunea cea mai gravă care intră în scopul grupului infracţional organizat, faţă de 3-10 ani conform legii noi), a rezultat că legea penală mai favorabilă în cazul acestor inculpaţi este Codul penal în vigoare.

3. În cazul inculpaţilor Gheorghiţă Dragomira, Dicu Corina Teodora şi Stoian Ioan, legea penală mai favorabilă este legea veche (Codul penal din 1969 şi dispoziţiile Legii nr. 78/2000, anterior modificării prin Legea nr. 187/2012).

Deşi legea nouă prevede pentru infracţiunile săvârşite limite mai mici de pedepse (4-14 ani închisoare, faţă de 5-15 ani închisoare), având în vedere că în cazul acestor inculpaţi sunt incidente unele împrejurări care pot constitui circumstanţe atenuante judiciare doar în condiţiile art. 74 alin. 2 din Codul penal din 1969, cu consecinţa coborârii pedepselor sub minimul special, până la o limită care permite totodată stabilirea unei modalităţi neprivative de libertate de executare a pedepsei, ţinând seama şi de efectele acesteia, legea penală mai favorabilă aplicabilă acestor inculpaţi este legea veche.

4. În cazul inculpatului Al României Paul Philippe, având în vedere incidenţa unor împrejurări care pot constitui circumstanţe atenuate judiciare doar în condiţiile art. 74 alin. 2 din Codul penal din 1969, cu consecinţa coborârii pedepselor sub minimul special, ca şi modalitatea de sancţionare a concursului de infracţiuni, legea penală mai favorabilă este legea veche (Codul penal din 1969 şi dispoziţiile Legii nr. 78/2000, anterior modificării prin Legea nr. 187/2012).

5. În cazul inculpatului Roşu Robert Mihăiţă, având în vedere limitele mai mari ale pedepselor prevăzute de legea veche pentru cele două infracţiuni săvârşite, legea penală mai favorabilă este Codul penal în vigoare, chiar în condiţiile în care în sarcina acestuia s-a reţinut săvârşirea unui concurs de infracţiuni, care, potrivit Codului penal în vigoare, presupune aplicarea obligatorie a unui spor.

6. În cazul inculpatei Igantenko (fostă Pavăloiu) Nela, legea penală mai favorabilă este Codul penal în vigoare.

În condiţiile în care inculpata a fost condamnată şi pentru săvârşirea infracţiunii de abuz în serviciu, în forma complicităţii, fără luarea în considerare a unor circumstanţe atenuante judiciare şi cu executarea pedepsei prin privare efectivă de libertate, legea penală mai favorabilă este legea în vigoare, chiar în condiţiile existenţei unui concurs de infracţiuni, întrucât aceasta prevede pentru infracţiunea menţionată limite de pedeapsă mai mici decât cele rezultate din aplicarea legii vechi (4-14 ani închisoare, faţă de 5-15 ani închisoare).

7. În cazul inculpatului Truică Remus, condamnat în fond pentru săvârşirea a două infracţiuni, prima instanţă a stabilit că legea penală mai favorabilă este legea veche.

În condiţiile în care, prin decizia instanţei de apel, inculpatul a fost condamnat şi pentru complicitate la abuz în serviciu, sancţionată mai sever conform legii penale în vigoare, ţinând seama totodată de modalitatea de stabilire a pedepsei rezultante în cazul concursului de infracţiuni reglementată de Codul penal în vigoare, a rezultat că legea penală mai favorabilă ramâne legea veche (Codul penal din 1969 şi Legea nr. 39/2003).

IX. Individualizarea pedepselor

La individualizarea pedepselor aplicate inculpaţilor a căror vinovăţie a fost stabilită pe baza probatoriului administrat în cauză, Înalta Curte a avut în vedere criteriile de individualizare prevăzute de art. 72 Cod penal (1969), respectiv art. 74 Cod penal în vigoare, în funcţie de legea penală mai favorabilă aplicabilă fiecărui inculpat.

În acest sens, instanţa de apel a avut în vedere gravitatea faptelor reţinute în sarcina inculpaţilor, urmarea imediată produsă şi contribuţia concretă a fiecăruia la producerea acesteia.

În privinţa circumstanţelor personale, dincolo de împrejurarea că, cu puţine excepţii, inculpaţii nu au fost interesaţi să administreze probe în acest sens, influenţa acestora în stabilirea pedepselor de executat a fost, în general, una redusă, prin raportare la circumstanţele reale incidente în cauză.

S-a reţinut că pregătirea superioară pe care cei mai mulţi dintre inculpaţi o au, ca şi împrejurarea că aceştia nu aveau antecedente penale ori erau integraţi social, nu i-au împiedicat să încalce cu bună ştiinţă legea penală, toate acestea fiind mai degrabă circumstanţe cu caracter agravant decât unele favorabile inculpaţilor în procesul de individualizare a pedepselor.

În ce priveşte gravitatea faptelor comise de inculpaţi, Înalta Curte a reţinut că acestea au fost săvârşite în beneficiul unui grup de interese, din care au făcut parte inculpaţii Al României Paul Philippe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, precum şi inculpaţii Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein, Truică Remus, Roşu Robert, Andronic Dan, Marcovici Marius şi Mateescu Lucian, aceştia, în calitate de membri ai unui grup infracţional organizat cu caracter transfrontalier, care a reunit persoane potente financiar, cu conexiuni certe la cel mai înalt nivel al statului român şi, în parte, cu pregătire juridică superioară, grupare al cărei scop a fost dobândirea prin mijloace nelegale a unor proprietăţi extrem de valoroase şi, ulterior, realizarea unor profituri uriaşe de pe urma acestora, întrucât, după obţinerea lor, proprietăţile puteau fi vândute în schimbul unor sume de bani importante sau puteau face obiectul altor investiţii imobiliare derulate chiar de inculpaţi.

Acţiunile derulate de acest grup de interese s-au concretizat în infracţiuni de corupţie sau asimilate acestora (trafic şi cumpărare de influenţă, dare şi luare de mită, abuz în serviciu), în care au fost antrenaţi şi funcţionari publici sau reprezentanţi ai unor instituţii publice, în urma cărora s-a reuşit devalizarea Statului Român cu zeci de hectare de terenuri agricole şi forestiere, situate inclusiv în domeniul public, care au intrat în stăpânirea efectivă a grupului infracţional organizat ascuns în spatele unei societăţi-paravan de tip offshore, dar şi a altor persoane care au avut legătură cu acesta, în baza unor înţelegeri de tip infracţional.

Faptul că o mare parte din bunurile obţinute în mod nelegal au fost găsite la inculpaţii cercetaţi în prezenta cauză (Truică Remus, Reciplia – în spatele căreia se află inculpaţii Steinmetz şi Silberstein) sau la alte societăţi controlate de aceştia (cum este cazul inculpatei Ignatenko Nela), nu a fost apreciat drept un merit al inculpaţilor, ci doar urmarea neînţelegerilor intervenite între membrii grupului de interese în legătură cu împărţirea „prăzii”, care i-au împiedicat să se bucure de emolumentul activităţii lor infracţionale, această împrejurare neputând

constitui o circumstanţă favorabilă inculpaţilor în procesul de individualizare a pedepselor.

Tot astfel, în ce priveşte timpul scurs de la săvârşirea infracţiunilor, deşi, în speţă, pronunţarea unei hotărâri definitive care statuează asupra faptelor şi vinovăţiei persoanelor cercetate a avut loc după mai mulţi ani de la data comiterii acestora, acest aspect nu a atras concluzia că rezonanţa socială a infracţiunilor săvârşite s-ar fi diminuat într-o asemenea măsură încât să conducă la aplicarea unor sancţiuni derizorii.

În acest context, s-a reţinut că faptele care fac obiectul judecăţii în prezenta cauză au ajuns la cunoştinţa publicului abia în anul 2015, când organele de urmărire penală au început să le cerceteze efectiv, dată în raport de care nu se poate susţine nici faptul că procedurile judiciare ar fi avut o durată excesivă, ţinând seama de complexitatea deosebită a cauzei şi numărul mare de persoane cercetate (23 de inculpaţi).

Prin urmare, fără a nega durata de timp scursă de la data comiterii infracţiunilor, instanţa de apel a avut în vedere acest aspect în procesul de individualizare a pedepselor, însă nu i-a dat prevalenţă, fiind apreciat în contextul celorlalte criterii de individualizare prevăzute de lege.

Astfel, în privinţa **inculpaţilor Benyamin Steinmetz şi Tal Silberstein**, chiar dacă au avut vizibilitate mai redusă în acţiunile concrete ale grupului infracţional, aceştia au cunoscut de la bun început termenii înţelegerii cu caracter infracţional, au asigurat finanţarea grupării şi au fost ţinuţi la curent permanent, direct sau prin reprezentanţi, în legătură cu stadiul demersurilor efectuate pentru atingerea scopului grupului infracţional, urmând a fi principalii beneficiari ai bunurilor restituite ilegal.

Ascunderea implicării acestor inculpaţi în proiectul Prinţul/Reciplia s-a făcut în mod deliberat, pentru a nu atrage atenţia asupra adevăraţilor beneficiari ai afacerii, prin utilizarea unei societăţi-paravan, Reciplia, pe care inculpaţii o controlau „din umbră”, prin intermediul societăţilor care deţineau capitalul (părţile sociale) ale acesteia şi pe care tot ei urmau să o finanţeze, asigurând resursele necesare obţinerii bunurilor dorite.

Aşa cum s-a arătat, împrejurarea că inculpaţii nu au reuşit să se bucure de beneficiile activităţii infracţionale pe care au pus-o la punct s-a datorat numai neînţelegerilor intervenite ulterior între membrii grupării şi inculpatul Al României Paul cu privire la împărţirea celor două bunuri obţinute în mod fraudulos (Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa), care s-au prelungit în timp până la intervenţia organelor judiciare.

Faţă de aceste considerente, instanţa de apel i-a condamnat pe inculpaţii Benyamin Steinmetz şi Tal Silberstein la câte o pedeapsă cu închisoarea, într-un cuantum moderat şi cu executare în regim de detenţie.

Totodată, având în vedere criteriile prevăzute de art. 67 alin. 1 Cod penal, Înalta Curte a interzis acestor inculpaţi, ca pedepse complementare şi accesorii, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a şi b Cod penal, iar doar ca pedeapsă complementară, în baza art. 66 alin. 1 lit. c Cod penal, le-a interzis acestora să se afle pe teritoriul României pe durata stabilită prin decizie.

Alături de inculpaţii Steinmetz şi Silberstein, un rol esenţial în cadrul grupării infracţionale l-a avut **inculpatul Truică Remus**, care a reprezentat

interfaţa în relaţia cu inculpatul Al României Paul Philippe, a purtat „negocierile” cu acesta, promiţându-i că bunurile dorite de acesta pot fi obţinute prin influenţa şi puterea pe care „ei” o au şi a acţionat „la vedere” în acest scop, relaţionând cu funcţionarii de care depindea aducerea la îndeplinire a promisiunilor făcute şi reuşind, în final, ca prin demersurile sale ilicite să aducă în proprietatea grupării atât Pădurea Snagov, cât şi Ferma Regală Băneasa.

S-a apreciat că acţiunile concrete ale inculpatului Truică pentru obţinerea bunurilor respective, reţinute deopotrivă în considerentele sentinţei primei instanţe şi ale deciziei instanţei de apel, precum şi amploarea activităţii sale infracţionale, justifică un tratament sancţionator mai sever aplicat acestuia, fără însă a echivala cu stabilirea unor pedepse derizorii pentru inculpaţii care au constituit împreună cu inculpatul Truică nucleul grupării infracţionale, căci toate acţiunile acestuia, de la traficarea de influenţă şi până la intervenţiile asupra funcţionarilor implicaţi în restituirea bunurilor, s-au derulat cu acceptul şi în deplina cunoştinţă de cauză a inculpaţilor Steinmetz şi Silberstein.

Inculpatul Truică a fost parte din proiectul „Prinţul/Reciplia”, fără a fi singura persoană implicată în această afacere, după cum societatea-paravan Reciplia, găsită vinovată la rândul său de săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă, nu era a inculpatului Truică, ci acesta a acţionat prin intermediul ei atât în propriul beneficiu, cât şi în interesul celorlalţi membri ai grupării infracţionale.

Cu alte cuvinte, chiar dacă inculpatul Truică a fost persoana cea mai vizibilă, atât în relaţia cu cumpărătorul de influenţă, cât şi în privinţa demersurilor concrete pentru obţinerea bunurilor, acţiunile sale nu înlătură răspunderea penală a celorlalţi inculpaţi, membri ai grupului infracţional organizat, ci justifică tratamentul sancţionator diferit aplicat membrilor grupării, în funcţie de rolul deţinut şi activitatea desfăşurată de aceştia în mod concret.

Prin urmare, în cazul inculpatului Truică Remus, instanţa de apel a apreciat că, pe de o parte, se impune admiterea apelului Parchetului şi în ce priveşte individualizarea pedepselor, în sensul majorării sancţiunilor aplicate pentru infracţiunile de trafic de influenţă şi spălare a banilor, iar pe de altă parte, condamnarea inculpatului la pedepse într-un cuantum moderat pentru infracţiunea prev. de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003 şi complicitate la infracţiunea de abuz în serviciu, pedeapsa cea mai grea rezultată în urma contopirii fiind sporită, în condiţiile prevăzute de art. 34 lit. b Cod penal (1969).

Totodată, având în vedere criteriile prevăzute de art. 71 alin. 3 Cod penal 1969, instanţa de apel a interzis inculpatului Truică Remus, ca pedepse complementare şi accesorii, exercitarea drepturilor prev. de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi b Cod penal (1969).

S-a dedus din pedeapsa de executat durata reţinerii şi a arestului la domiciliu.

În cazul **inculpaţilor Andronic Dan, Marcovici Marius Andrei şi Mateescu Lucian Claudiu**, instanţa de apel a avut în vedere că aceştia s-au alăturat ulterior grupării infracţionale constituite de inculpaţii Steinmetz, Silberstein, Truică, cu ajutorul inculpatului Roşu, dar şi gradul de implicare a lor, ca durată şi/sau importanţă, în funcţionarea grupării, circumstanţe care au justificat aplicarea unor pedepse mai reduse, fără executare în regim de detenţie,

dar cu supravegherea conduitei lor pe durata unui termen de încercare şi obligarea la prestarea unei munci în folosul comunităţii, măsuri care, în aprecierea instanţei de apel, sunt suficiente pentru îndreptarea comportamentului deviant de care aceştia au dat dovadă prin implicarea lor în activitatea infracţională care a făcut obiectul judecăţii, precum şi pentru respectarea pe viitor a valorilor apărate de legea penală.

S-a atras atenţia inculpaţilor asupra dispoziţiilor art. 96 Cod penal privind condiţiile în care suspendarea executării pedepsei sub supraveghere va fi revocată.

Totodată, având în vedere criteriile prevăzute de art. 67 alin.1 Cod penal, Înalta Curte a interzis acestor inculpaţi, ca pedepse complementare şi accesorii, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a şi b Cod penal.

S-a constatat că inculpaţii Andronic, Marcovici şi Mateescu au fost reţinuţi câte 24 de ore.

În privinţa **inculpatului Roşu Robert Mihăiţă**, Înalta Curte a reţinut că acesta s-a implicat activ în proiectul Prinţul/Reciplia, a asigurat interfaţa juridică şi a dat aparenţa de legalitate a întregului demers, coordonând aspectele legale şi implicându-se ulterior, prin demersuri efective, în obţinerea ilicită a terenului aferent fostei Ferme Regale Băneasa.

S-a apreciat că gravitatea faptelor comise de inculpatul Roşu este cu atât mai mare cu cât, dintre toţi inculpaţii, el nu doar că avea pregătire juridică, ci activa într-una dintre casele importante de avocatură din România, prezumându-se în mod absolut că acesta cunoaşte rigorile legii, inclusiv ale celei penale, pe care era obligat să le respecte, mai presus de interesele unui grup sau chiar a potenţialelor beneficii materiale pe care şi el urma să le obţină, ca procent din bunurile restituite în mod ilegal.

În pofida celor susţinute de inculpatul Roşu pe parcursul cercetărilor, probatoriul administrat în cauză a demonstrat că acesta a ales în mod deliberat să satisfacă interesele materiale ale unui grup infracţional organizat cu caracter transfrontalier, în detrimentul respectării legii, implicându-se în mod activ şi fără scrupule în demersuri cu caracter ilegal, care au adus atingere inclusiv onoarei profesiei de avocat.

Din aceste motive, luând în considerare şi faptul că inculpatul Roşu se face vinovat de săvârşirea unui concurs de infracţiuni, instanţa de apel l-a condamnat la pedepse cu închisoarea, orientate către minimul special, dar cu executare în regim de detenţie, nefiind posibilă şi nici justificată o altă modalitate de individualizare a executării pedepsei rezultante, prin raportare la cuantumul acesteia.

În acelaşi timp, având în vedere natura şi gravitatea infracţiunilor săvârşite, inclusiv calitatea de care s-a folosit la săvârşirea infracţiunilor, Înalta Curte a interzis inculpatului Roşu, ca pedepse complementare şi accesorii, nu numai exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a şi b Cod penal, ci şi a dreptului de a exercita profesia de avocat, pe durata stabilită prin decizie.

S-a dedus din pedeapsa rezultantă durata reţinerii şi a arestului la domiciliu.

În privinţa **inculpatului Al României Paul Philippe**, s-a reţinut că, deşi nu a fost membru din grupul infracţional organizat, el a făcut parte din gruparea

de interese care a gravitat în jurul acestuia şi care a avut ca scop intrarea în mod ilegal în stăpânirea unor bunuri din patrimoniul Statului Român.

Animat de dorinţa de îmbogăţire, prin invocarea legăturii cu fostul Rege Carol al II-lea şi ştiind că bunurile revendicate nu pot fi obţinute în mod legal, inculpatul Al României Paul a acceptat să cumpere influenţa afirmată de inculpatul Truică, ca exponent al unor persoane care aveau puterea necesară, nu doar financiară, ci şi la nivel relaţional, pentru a obţine aceste bunuri, inclusiv prin influenţe exercitate asupra funcţionarilor aflaţi la diverse paliere de decizie.

Deşi interacţiunile directe ale inculpatului Al României Paul cu ceilalţi membri ai grupului, în principal, inculpatul Truică, dar şi inculpatul Roşu, au fost sporadice, el aşteptând să obţină bunurile promise, în cotele înscrise în contractul ce a consfinţit vânzarea-cumpărarea de influenţă, inculpatul Al României Paul nu a ezitat să se implice personal în demersurile iniţiate de membrii grupului, atunci când s-a apreciat a fi necesar, acceptând astfel să contribuie la obţinerea ilicită a bunurilor revendicate.

În egală măsură, Înalta Curte a reţinut, ca o circumstanţă atenuată judiciară, că, prin declaraţiile date în cauză, inculpatul Al României Paul a contribuit la devoalarea grupului infracţional organizat şi a modului în care acesta a funcţionat.

În consecinţă, instanţa de apel l-a condamnat pe acest inculpat la pedepse orientate sub minimul special, atât pentru infracţiunea de cumpărare de influenţă, cât şi pentru complicitate la cele două infracţiuni de abuz în serviciu, cu executarea pedepsei rezultante în regim de detenţie, nefiind posibilă şi nici justificată o altă modalitate de individualizare a executării pedepsei rezultante, prin raportare la cuantumul acesteia.

Totodată, având în vedere criteriile prevăzute de art. 71 alin. 3 Cod penal (1969), instanţa de apel a interzis inculpatului Al României Paul, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev. de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi b Cod penal (1969).

S-a dedus din pedeapsa de executat durata reţinerii şi a arestului la domiciliu.

Ca urmare a executării pedepsei rezultante în regim de detenţie, au fost înlăturate dispoziţiile art. 86^1-86^4 Cod penal (1969) referitoare la suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, precum şi dispoziţiile art. 71 alin. 5 din acelaşi cod, referitoare la suspendarea executării pedepselor accesorii.

În privinţa **inculpatei Păvăloiu (fostă Ignatenko) Nela**, aceasta nu doar că a cunoscut provenienţa infracţională a terenului transferat ulterior pe numele unei societăţi comerciale pe care o controla, ci, aşa cum a rezultat din considerentele deciziei, a contribuit, prin demersurile efectuate, la restituirea nelegală a suprafeţei de 46,78 ha. din Pădurea Snagov şi, prin aceasta, la prejudicierea Statului Român.

Astfel, bunurile a căror provenienţă ilicită a ascuns-o reprezintă un beneficiu al inculpatei din activitatea infracţională în care s-a implicat în mod direct, în condiţiile în care aceasta a participat în calitate de complice la infracţiunea de abuz în serviciu ce a avut ca urmare restituirea ilegală a Pădurii Snagov, nefiind vorba aşadar doar despre dobândirea unor bunuri provenite din infracţiuni săvârşite de terţi.

Ca şi în cazul altor inculpaţi, împrejurarea că terenul dobândit din săvârşirea infracţiunii a fost recuperat de la societatea pe numele căreia fusese transferat nu a fost un merit al inculpatei şi nu a putut conduce la concluzia că spălarea de bani săvârşită de inculpata Ignatenko nu ar avea o gravitate foarte mare.

Prin urmare, admiţând apelul parchetului, Înalta Curte a condamnat-o pe această inculpată pentru complicitate la infracţiunea de abuz în serviciu, la o pedeapsă orientată către minimul special, care a fost contopită cu cea aplicată de instanţa de fond pentru infracţiunea de spălare a banilor, urmând însă ca pedeapsa rezultantă să fie executată în regim de detenţie, neexistând motive care să justifice clemenţa manifestată de instanţa de fond.

În acest sens, au fost înlăturate dispoziţiile referitoare la modalitatea neprivativă de libertate de executare a pedepsei, aplicate de prima instanţă.

Totodată, având în vedere criteriile prevăzute de art. 67 alin. 1 Cod penal, Înalta Curte a interzis inculpatei, ca pedepse complementare şi accesorii, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a şi b Cod penal.

Aşa cum a rezultat din considerentele deciziei instanţei de apel, atingerea scopului urmărit de membrii grupării de interese nu ar fi fost posibilă fără conduita ilicită a reprezentanţilor instituţiilor publice învestite cu soluţionarea cererilor de restituire, care, chiar dacă nu s-a probat (decât cu unele excepţii) că ar fi avut beneficii directe de pe urma acţiunilor lor ilegale, au încălcat legea cu bună ştiinţă, urmărind sau acceptând obţinerea unor foloase materiale necuvenite de către terţe persoane.

Dincolo de dispreţul pe care l-au dovedit pentru lege, s-a observat că niciunul dintre inculpaţii implicaţi în procedurile de soluţionare a notificărilor formulate în cazul Pădurii Snagov şi Fermei Regale Băneasa, în cea mai mare parte fiind vorba despre funcţionari publici, nu şi-a asumat vreo responsabilitate în legătură cu faptele imputate şi urmările produse, ci aceştia au încercat să-şi minimalizeze contribuţia, să o paseze în sarcina altor persoane, inclusiv decedate sau netrimise în judecată sau să se ascundă în spatele organului colectiv care a luat deciziile nelegale.

Astfel, în cazul restituirii Fermei Regale Băneasa, **inculpatele Dicu Corina Teodora şi Gheorghiţă Dragomira** au făcut abstracţie de dispoziţiile legale, dar şi de interesele instituţiei publice pe care o reprezentau şi au conlucrat perfect cu adevăraţii beneficiari ai restituirii ilegale, reuşind să determine, pe fondul lipsei de cunoştinţe juridice a membrilor Consiliului de Administraţie, al ascunderii unor documente, dar şi al adevăratei legături stabilite între conducerea institutului şi membrii unui grup infracţional organizat, luarea unor hotărâri prin încălcarea legii şi cu consecinţe păgubitoare atât pentru Statul Român, cât şi pentru institutul în care cei mai mulţi îşi desfăşurau activitatea.

În privinţa **inculpatului Stoian Ioan**, s-a reţinut că a acceptat să efectueze o lucrare pe care a intitulat-o „expertiză”, ştiind că nu are acest drept şi că aceasta nu răspunde obiectivelor fixate de Consiliul de Administraţie, ci indicaţiilor inculpatelor Gheorghiţă, Dicu şi ale directorului institutului, pe care aceştia din urmă au folosit-o ulterior pentru a dispune restituirea nelegală a

suprafeţei de teren aflată în administrarea institutului şi în domeniul public al statului.

În egală măsură, luând însă în considerare, pe de o parte, înscrisurile depuse în faza apelului de inculpatele Dicu şi Gheorghiţă, care atestă situaţia familială şi starea de sănătate a acestora, iar pe de altă parte, contribuţia concretă pe care inculpatul Stoian a avut-o la luarea deciziei ilegale de restituire a terenului şi, prin aceasta, la producerea urmării imediate a infracţiunii de abuz în serviciu, Înalta Curte a constatat că în cazul acestor inculpaţi pot fi reţinute circumstanţe atenuante judiciare, în condiţiile art. 74 alin. 2 Cod penal (1969), cu consecinţa stabilirii unor pedepse sub minimul special, a căror executare a fost suspendată sub supraveghere, pe durata unui termen de încercare stabilit diferenţiat, între limita minimă şi maximă prev. de art. 86^2 alin. 1 Cod penal (1969), în funcţie de gravitatea faptelor reţinute în sarcina celor trei inculpaţi.

Totodată, având în vedere criteriile prevăzute de art. 71 alin. 3 Cod penal (1969), instanţa de apel a interzis inculpaţilor, ca pedepse complementare şi accesorii, exercitarea drepturilor prev. de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi b Cod penal (1969), iar în cazul inculpatelor Dicu şi Gheorghiţă, şi exerciţiul dreptului prev. de art. 64 lit. c din acelaşi cod, cu referire la profesia de avocat, în cazul inculpatei Dicu şi la funcţia de contabil şef/director economic, în cazul inculpatei Gheorghiţă.

S-a atras atenţia celor trei inculpaţi asupra condiţiilor în care se va dispune revocarea suspendării executării pedepselor sub supraveghere, prev. de art. 86^4 rap. la art. 83 şi art. 84 Cod penal (1969).

În baza art. 71 alin. 5 Cod penal (1969), pe durata termenului de încercare s-a suspendat şi executarea pedepselor accesorii.

În cazul restiturii Pădurii Snagov, **inculpaţii Muşat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe şi Delcea Valentin** au dovedit un dispreţ suveran faţă de dispoziţiile legale, restituind în deplină cunoştinţă de cauză zeci de hectare de pădure în lipsa oricărei dovezi referitoare la dreptul de proprietate al persoanei care le-a solicitat şi acceptând atât prejudicierea Statului Român, cât şi obţinerea unui folos necuvenit de către inculpatul Al României Paul şi grupul de interese din care acesta făcea parte, motive care au justificat aplicarea unor pedepse orientate spre minimul special, dar cu executare în regim de detenţie.

În acelaşi timp, având în vedere natura şi gravitatea infracţiunilor săvârşite, Înalta Curte a interzis acestor inculpaţi, ca pedepse complementare şi accesorii, exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b şi g Cod penal.

În fine, în privinţa **inculpaţilor S.C. Reciplia S.R.L. şi Chiriac Theodor**, Înalta Curte a constatat că instanţa de fond a făcut o justă individualizare a pedepselor aplicate, însă numai din perspectiva cuantumului acestora.

Astfel, în cazul inculpatului Chiriac, s-a reţinut că, deşi acesta a fost condamnat pentru săvârşirea infracţiunii de spălare de bani, iar nu şi a celei de luare de mită, pentru care a intervenit prescripţia răspunderii penale, nu se poate face abstracţie de gravitatea faptei care a format obiectul judecăţii, prin care inculpatul Chiriac a ascuns provenienţa ilicită a terenului primit ca mită în anul 2008 de la S.C.Reciplia S.R.L., pentru contribuţia sa esenţială la intrarea în

stăpânirea inculpaţilor a Pădurii Snagov, ce fusese restituită ilegal de către membrii comisiilor de fond funciar.

Prin vânzarea ulterioară a proprietăţii primite ca mită, operaţiune efectuată tot prin persoane interpuse, care figurau ca proprietari „în acte” ai terenului respectiv şi ascunderea originii ilicite a preţului obţinut din vânzare, inculpatul Chiriac a putut să se bucure nestingherit de banii proveniţi din săvârşirea infracţiunii de luare de mită.

Aşa cum s-a reţinut anterior, timpul scurs de la săvârşirea infracţiunii nu poate justifica aplicarea unor pedepse derizorii, inclusiv în ce priveşte modalitatea de executare. Mai mult, inculpatul Chiriac a „beneficiat” deja de scurgerea timpului, în condiţiile în care, tocmai din această cauză, nu a mai fost posibilă tragerea sa la răspundere penală şi pentru săvârşirea infracţiunii de luare de mită, aceasta fiind prescrisă.

Având în vedere aceste considerente, s-a apreciat că este întemeiată critica pachetului vizând individualizarea pedepsei aplicate inculpatului Chiriac Theodor, însă doar în ce priveşte modalitatea de executare a acesteia.

Astfel, au fost înlăturate dispoziţiile art. 86^1-86^4 Cod penal (1969) referitoare la suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, precum şi dispoziţiile art. 71 alin. 5 din acelaşi cod, referitoare la suspendarea executării pedepselor accesorii, pedepsele urmând a fi executate efectiv.

X. Latura civilă

Ca efect al soluţiilor de achitare dispuse în privinţa infracţiunilor de abuz în serviciu în legătură cu retrocedarea Pădurii Snagov şi a fostei Ferme Regale Băneasa, întemeiate pe dispoziţiile art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, prima instanţă a lăsat nesoluţionate acţiunile civile formulate de **părţile civile Ministerul Finanţelor Publice, Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor** şi **R.N.P. - Romsilva.**

Soluţiile dispuse în apel în legătură cu cele două infracţiuni de abuz în serviciu, în latura penală, au atras o altă soluţie şi în ce priveşte latura civilă a cauzei.

Astfel, potrivit art. 25 alin. 2 Cod procedură penală, când acţiunea civilă are ca obiect repararea prejudiciului material prin restituirea lucrului, iar aceasta este posibilă, instanţa dispune ca lucrul să fie restituit părţii civile.

De asemenea, potrivit art. 25 alin. 3 Cod procedură penală, instanţa, chiar dacă nu există constituire de parte civilă, se pronunţă cu privire la desfiinţarea totală sau parţială a unui înscris sau la restabilirea situaţiei anterioare săvârşirii infracţiunii.

În acest context, mai înainte de a analiza acţiunile civile formulate de părţile civile sus-menţionate, Înalta Curte a reţinut că încălcarea dispoziţiilor legale constatată în considerentele deciziei, cu referire la restituirea Pădurii Snagov şi a fostei Ferme Regale Băneasa, s-a concretizat în mai multe înscrisuri întocmite de instituţiile publice implicate în soluţionarea notificărilor formulate în legătură cu aceste terenuri, care au stat la baza împroprietăririi nelegale a inculpatului Al României Paul, iar ulterior, ca efect al contractelor de vânzare încheiate, şi a altor inculpaţi din prezenta cauză.

În consecinţă, ca efect al nelegalităţilor constatate şi al soluţiilor de condamnare dispuse cu privire la infracţiunile de abuz în serviciu, s-a reţinut că

nu pot rămâne în fiinţă înscrisurile întocmite în mod nelegal în legătură cu restituirea celor două suprafeţe de teren, sens în care, consecutiv admiterii apelurilor declarate de parchet şi de părţile civile Ministerul Finanţelor Publice, A.N.A.F., D.G.F.P. Braşov şi R.N.P. - Romsilva, **în baza art. 25 alin. 3 Cod procedură penală, au fost desfiinţate următoarele înscrisuri:**

- Procesul-verbal al Consiliului de administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor din data de 2.09.2008;

- Procesul-verbal al Consiliului de administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor din data de 26.09.2008;

- Decizia nr. 30 din data de 26.09.2008 a Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor;

- Protocolul de predare - preluare din data de 26.09.2008, încheiat între Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor și Al României Paul Philippe privind suprafața de 170.924,975 m.p.;

- Hotărârea nr. 7 din 14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor;

- Procesul-verbal din 9 martie 2006 al Comisiei locale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor și Anexa nr. 37 (în parte, cu privire la cererea inculpatului Al României Paul Philippe);

- Hotărârea nr. 1156 din 07.06.2006 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor;

- Hotărârea nr. 661 din 02.03.2007 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor;

- Procesul-verbal de punere în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe din data de 26.06.2007, întocmit de Comisia locală Snagov pentru suprafața de 9,97 ha;

- Titlul de proprietate nr. 243 din 07.08.2007, emis de Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor;

- Procesul-verbal de punere în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe nr. 16.085 din data de 15.08.2007, întocmit de Comisia locală Snagov pentru suprafața de 36,78 ha;

- Titlul de proprietate nr. 246 din 31.08.2007, emis de Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor.

În ce priveşte *infracţiunea de abuz în serviciu în legătură cu restituirea nelegală a fostei Ferme Regale Băneasa*, **Statul Român, prin Ministerul Finanţelor Publice, s-a constituit parte civilă** încă din faza de urmărire penală (fil. 26, vol. 66 d.u.p), solicitând, în principal, restabilirea situaţiei anterioare emiterii deciziei nr. 30 din 26.09.2008, de către Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor şi a protocolului de predare-preluare încheiat în aceeaşi zi, prin reintegrarea în proprietatea publică a statului a terenului în suprafaţă de 170.924,975 mp.

În subsidiar, în situaţia în care imobilul nu mai poate fi restituit în natură, s-a solicitat obligarea inculpaţilor la plata echivalentului în lei a sumei de 135.874.500 euro, reprezentând valoarea terenului stabilită prin raportul de constatare întocmit în faza de urmărire penală.

S-a arătat, astfel, că terenul sus-menţionat face parte din suprafaţa de 31,409 ha. aflată în domeniul public al statului şi în administrarea Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, conform H.G. nr. 1881/2005.

Potrivit Constituţiei României, noului Cod civil şi Legii nr. 213/1998, bunurile aparţinând domeniului public sunt inalienabile, iar sancţiunea pentru actele emise cu încălcarea regimului juridic al proprietăţii publice este nulitatea absolută.

Aşa cum s-a reţinut în considerentele deciziei, apartenenţa la domeniul public al statului a terenului ce a format obiectul deciziei nr. 30 din 26.09.2008, emisă de Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, în suprafaţă de 170.924,975 mp., este fără echivoc, rezultând în mod explicit din dispoziţiile art. 2 alin. 4 din H.G. nr. 1881/2005, coroborate cu conţinutul anexei nr. 11c. a aceleaşi hotărâri, dar şi din Lista bunurilor aparţinând domeniului public al statului, anexă la Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică şi regimul juridic al acesteia.

Potrivit art. 136 alin. 4 din Constituţia României: *„Bunurile proprietate publică sunt inalienabile. În condiţiile legii organice, ele pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituţiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate; de asemenea, ele pot fi date în folosinţă gratuită instituţiilor de utilitate publică."*

Regimul juridic al bunurilor din domeniul public este detaliat prin Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică şi regimul juridic al acesteia.

Astfel, potrivit art. 11 din această lege:

„(1) Bunurile din domeniul public sunt inalienabile, insesizabile şi imprescriptibile, după cum urmează:

a) nu pot fi înstrăinate; ele pot fi date numai în administrare, concesionate sau închiriate, în condiţiile legii;

b) nu pot fi supuse executării silite şi asupra lor nu se pot constitui garanţii reale;

c) nu pot fi dobândite de către alte persoane prin uzucapiune sau prin efectul posesiei de bună-credinţă asupra bunurilor mobile.

(2) Actele juridice încheiate cu încălcarea prevederilor alin. 1 privind regimul juridic al bunurilor din domeniul public sunt lovite de nulitate absolută."

În consecinţă, având în vedere, pe de o parte, cele deja constatate de instanţa de apel cu privire la restituirea nelegală a terenului în suprafaţă de 170.924,975 mp., de către Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, iar pe de altă parte, reţinând caracterul inalienabil al bunurilor din domeniul public al statului, precum şi sancţiunea aplicată actelor juridice încheiate cu încălcarea acestuia, în baza art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, Înalta Curte a admis apelul formulat de partea civilă Ministerul Finanţelor Publice, Agenţia Naţională de Administrare Fiscală (A.N.A.F.), Direcţia Generală Regională a Finanţelor Publice Braşov, a desfiinţat sentinţa şi în ce priveşte latura civilă a cauzei şi, rejudecând, în baza art. 397 alin. 1 şi 3 Cod procedură penală rap. la art. 256 şi art. 25 alin. 2 Cod procedură penală, a admis acţiunea civilă formulată de această parte civilă, dispunând restabilirea situaţiei anterioare săvârşirii infracţiunilor, în sensul reintegrării terenului în

suprafaţă de 170.924,975 m.p. ce a făcut obiectul deciziei nr. 30 din 26.08.2009 şi al protocolului de predare-primire din aceeaşi zi, în proprietatea publică a statului.

S-a reţinut că urmează ca partea civilă, în calitate de reprezentant al Statului Român, să întreprindă toate demersurile necesare în sensul celor dispuse anterior cu privire la întreaga suprafaţă de teren care a fost restituită nelegal, fiind fără relevanţă că o parte din aceasta (23.783 mp.) a fost ulterior înstrăinată S.C. Hercules Proprieties S.R.L., care, la rândul său, a înstrăinat-o, în tot sau parte, altor persoane.

Astfel, dincolo de dispoziţiile explicite cuprinse în art. 11 alin. 2 din Legea nr. 213/1998 cu privire la sancţiunea aplicabilă tuturor actelor juridice încheiate cu încălcarea caracterului inalineabil al bunurilor din domeniul public al statului, s-a reţinut că martorul Bejenaru Andrei, care controla în fapt S.C. Hercules Proprieties S.R.L., a cunoscut circumstanţele în care a fost obţinut terenul pe care l-a dobândit.

Conform contractului de vânzare-cumpărare nr. 6 din 15.01.2009, încheiat între inculpata S.C. Reciplia S.R.L. şi S.C. Hercules Proprieties S.R.L., preţul de 530.000 euro nu a fost achitat, ci a fost compensat cu suma datorată de inculpată în baza contractului de prestări servicii, datat 1.09.2008., care avea ca obiect reprezentarea S.C. Reciplia S.R.L şi a inculpatului Al României Paul în faţa autorităţilor publice competente şi a instanţelor de judecată în legătură cu restituirea în natură a proprietăţilor.

Aşa cum a rezultat şi din considerentele deciziei, martorul Bejenaru Andrei a relatat aspecte în legătură cu demersurile efectuate de inculpaţii Truică, Silberstein şi Roşu pentru obţinerea terenului fostei Ferme Regale Băneasa, cunoscând aşadar, inclusiv prin prisma contractului de prestări servicii invocat ca temei pentru dobândirea suprafeţei de 23.783 m.p., circumstanţele în care a fost obţinut întreg terenul în suprafaţă de 170.924,975 m.p.

Prin urmare, S.C. Hercules Proprieties S.R.L., prin persoana care o controla în fapt, a fost la curent cu procesul de restituire a terenului, cunoscând inclusiv faptul că acesta aparţinea domeniului public şi nu fusese parcursă procedura legală prevăzută în art. 10 alin. 2 din Legea nr. 213/1998 de trecere a terenului din domeniul public al statului în cel privat şi, implicit, asumându-şi riscul dobândirii unei părţi din terenul astfel obţinut.

În mod corespunzător, obligaţia de a verifica modul în care terenul a fost obţinut, cu referire la apartenenţa acestuia la domeniul public al statului şi la neparcurgerea procedurii legale de trecere în domeniul privat, incumba tuturor eventualilor dobânditori ulteriori ai unor suprafeţe din terenul iniţial.

În consecinţă, s-a apreciat că în cauză nu se pune problema obţinerii unor despăgubiri prin echivalent bănesc pentru partea de teren care a fost înstrăinată de inculpata S.C. Reciplia S.R.L. către S.C. Hercules Proprieties S.R.L., ci a reintegrării efective în proprietatea publică a statului a întregii suprafeţe restituite nelegal.

Tot astfel, s-a constatat că nu sunt incidente dispoziţiile referitoare la confiscarea specială, întrucât, potrivit art. 118 lit. e Cod penal (1969), respectiv art. 112 lit. e din Codul penal în vigoare, confiscarea bunurilor dobândite prin săvârşirea faptei prevăzute de legea penală (adică a infracţiunii de trafic de

influenţă, conform hotărârii apelate) are un caracter subsidiar faţă de despăgubirea persoanei vătămate, în natură sau prin echivalent.

Astfel, aceste bunuri sunt supuse confiscării numai dacă nu sunt restituite persoanei vătămate şi în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia.

În speţă, chiar dacă transmiterea terenului de la inculpatul Al României Paul la inculpata S.C. Reciplia S.R.L. a reprezentat preţul traficării de influenţă stabilit în contractul de cesiune din 1.11.2006, s-a reţinut că dobândirea efectivă a terenului de către primul inculpat a fost urmarea imediată a infracţiunii de abuz în serviciu săvârşită de reprezentanţii Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, la care au concurat şi inculpaţii Al României Paul, Truică şi Roşu, în calitate de complici.

Prin urmare, având în vedere că infracţiunea de abuz în serviciu, pentru care s-a dispus condamnarea prin decizia instanţei de apel, este o infracţiune de prejudiciu, iar în cauză a fost admisă acţiunea civilă, în sensul restabilirii situaţiei anterioare săvârşirii infracţiunilor şi reintegrării în proprietatea publică a statului a întregului teren în suprafaţă de 170.924,975 m.p. ce a făcut obiectul deciziei nr. 30 din 26.08.2009, a fost înlăturată dispoziţia de la pct. V.2 din sentinţa apelată cu privire la confiscarea de la inculpata S.C. Reciplia S.R.L. a echivalentului în bani a unei părţi din acest teren, înstrăinată de inculpata S.C. Reciplia S.R.L. către S.C. Hercules Proprieties S.R.L.

Tot în legătură cu infracţiunea de abuz în serviciu având ca obiect restituirea nelegală a fostei Ferme Regale Băneasa, **Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor s-a constituit parte civilă**, solicitând obligarea inculpaţilor la plata unor daune materiale (473.316,23 lei, reprezentând cheltuielile efectuate de Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor în perioada 2011-2015 pentru închirierea unor terenuri agricole în vederea desfăşurării activităţilor de cercetare, generată de lipsa de folosinţă a terenului restituit; 66.595 lei, reprezentând daune materiale ocazionate de scoaterea din funcţiune şi casarea unor construcţii anexe sediului principal necesare activităţii de cercetare-dezvoltare; contravaloarea gardului care a împrejmuit perimetrul institutului) şi morale (cuantificate la suma de 1.300.000 euro, ca urmare afectării dreptului la propria imagine).

În faza de judecată, pentru dovedirea pretenţiilor civile, a fost încuviinţată audierea în calitate de martor a numitei Mincea Carmen şi s-a dispus efectuarea unei expertize care să stabilească, pe baza înscrisurilor prezentate de partea civilă, valoarea construcţiilor edificate pe terenul retrocedat, care au fost demolate după retrocedare, precum şi a gardului împrejmuitor.

Data de referinţă pentru evaluarea bunurilor nu a fost cea la care acestea au ieşit din patrimoniul institutului, expertiza stabilind valoarea bunurilor la datele la care inculpatul Al României Paul a vândut terenurile retrocedate, respectiv 15.01.2009 (Ferma Regală Băneasa), 15.10.2007 (Pădurea Snagov), precum şi la data întocmirii raportului de expertiză (30.06.2017).

Astfel, raportul de expertiză tehnică judiciară întocmit în faza de judecată a stabilit următoarele valori de piaţă ale gardului şi construcţiilor demolate ca urmare a deciziei nr. 30/2008:

- 44.700 euro la data de 15.01.2009 (data vânzării terenului Fermei Regale Băneasa de către inculpatul Al României Paul către inculpata S.C. Reciplia

S.R.L), din care 44.340 euro valoarea construcţiilor şi 360 euro valoarea gardului;

- 62.400 euro la data de 15.10.2007 (data vânzării Pădurii Snagov de către inculpatul Al României Paul către inculpata S.C.Reciplia S.R.L), din care 61.220 euro valoarea construcţiilor şi 1.180 euro valoarea gardului;

- 17.850 euro la data de 30.06.2017 (data întocmirii raportului de expertiză), din care 17.850 euro valoarea construcţiilor şi 0 euro valoarea gardului.

Deşi valoarea prejudiciului trebuia raportată la data la care terenul pe care construcţiile se aflau a ieşit din patrimoniul Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor (26.09.2008) sau, cel puţin, la o dată ulterioară, apropiată acestui moment (cum era, de pildă, data vânzării terenului, 15.01.2009), partea civilă şi-a însuşit valoarea stabilită de expert în raport cu data întocmirii raportului de expertiză (30.06.2017), mult inferioară valorii de piaţă a construcţiilor la data comiterii faptelor care fac obiectul judecăţii (17.829,73 euro, faţă de 44.700 euro).

A fost avut în vedere că, în condiţiile în care acţiunea civilă este guvernată de principiul disponibilităţii, instanţa de judecată nu poate trece peste manifestarea de voinţă a părţii civile, astfel încât, a fost admis apelul acesteia, s-a desfiinţat, în parte, sentinţa şi, în rejudecare, constatându-se că sunt îndeplinite condiţiile răspunderii civile delictuale, în baza art. 998, 999 rap. la art. 1003 Cod civil din 1864, în vigoare la data comiterii faptelor, au fost obligaţi în solidar inculpaţii condamnaţi pentru săvârşirea infracţiunii de abuz în serviciu în legătură cu restituirea nelegală a fostei Ferme Regale Băneasa la plata contravalorii în lei, la cursul B.N.R. din ziua plăţii effective, a sumei de 17.829,73 euro, cu titlu de despăgubiri civile materiale către partea civilă Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, reprezentând valoarea gardului şi a construcţiilor demolate, aflate pe terenul retrocedat în mod ilegal.

În privinţa celorlalte pretenţii formulate de aceeaşi parte civilă, Înalta Curte a constatat că acestea sunt nefondate.

Astfel, în privinţa daunelor materiale solicitate pentru lipsa de folosinţă a terenului restituit ilegal, probatoriul administrat în cauză a demonstrat doar că, în vederea desfăşurării activităţilor de cercetare, institutul a închiriat mai multe suprafeţe de teren, fără a se putea stabili dacă aceasta s-a datorat exclusiv diminuării terenului administrat de institut cu suprafaţa retrocedată ilegal. Dimpotrivă, din declaraţia martorei Mincea Carmen, audiată la solicitarea părţii civile, a rezultat că, dacă până în anul 2008, lucrările de testare biologică s-au efectuat exclusiv pe suprafaţa arabilă a institutului, ulterior, legislaţia europeană în domeniu a impus efectuarea testelor în mai multe locaţii, fără a rezulta din probatoriul administrat în cauză care a fost suprafaţa ce a compensat practic terenul restituit nelegal, cu consecinţa determinării cheltuielilor suplimentare efectuate de institut în perioada ulterioară.

În privinţa daunelor morale, acestea au fost motivate prin afectarea dreptului la proprie imagine a Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor. Or, aşa cum rezultă şi din art. 30 alin. 6 din Constituţia României, încălcarea acestui drept se analizează, de regulă, prin raportare la

depăşirea libertăţii de exprimare, ceea ce nu este cazul în speţă, în condiţiile în care obiectul judecăţii l-au constituit infracţiunile de corupţie sau asimilate acestora săvârşite de inculpaţi, una dintre acestea cauzând prejudicii materiale certe, în principal, Statului Român, iar în subsidiar, şi Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor.

Credibilitatea şi onorabilitatea institutului nu au fost afectate în mod direct de activitatea infracţională care face obiectul judecăţii în prezenta cauză, ci de mediatizarea acesteia, după începerea urmăririi penale şi pe parcursul judecăţii.

Totodată, s-a apreciat că, dacă s-ar accepta susţinerile părţii civile, ar însemna că, ori de câte ori a fost săvârşită o infracţiune de corupţie sau asimilată acesteia, va exista şi un prejudiciu nepatrimonial suferit de persoana juridică în cadrul căreia şi-au desfăşurat activitatea, în tot sau parte, inculpaţii cercetaţi în cauză, ceea ce este inadmisibil.

Lipsa de corectitudine a inculpaţilor, angajaţi sau reprezentanţi ai persoanei juridice, a fost sancţionată de legea penală, în abstract, prin incriminarea infracţiunilor de serviciu comise de aceaştia, iar în concret, prin condamnarea acestora pentru faptele săvârşite efectiv.

În ce priveşte *infracţiunea de abuz în serviciu în legătură cu restituirea nelegală a Pădurii Snagov,* **Regia Naţională a Pădurilor - Romsilva s-a constituit parte civilă** cu suma de 19.202,24 lei, reprezentând valoarea masei lemnoase ce s-ar fi putut exploata, aferentă perioadei de la punerea în posesie şi până în anul 2009, precum şi cu suma de 3.746.522,45 lei, reprezentând contravaloarea masei lemnoase existente pe această suprafaţă.

De asemenea, s-a constituit parte civilă cu contravaloarea terenului în suprafaţă de 46,78 ha.

Din probatoriul administrat în cauză a rezultat că terenurile aferente titlurilor de proprietate nr. 243 din 7.08.2007 şi nr. 246 din 31.08.2007, emise nelegal, în suprafaţă totală de 46,75 ha. (9,97 ha. şi 36,78 ha.) au fost vândute de inculpatul Al României Paul către inculpata S.C. Reciplia S.R.L. prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 3512 din 15.10.2007.

Din cele 6 loturi de teren care au făcut obiectul contractului sus-menţionat, o parte au rămas în proprietatea inculpatei S.C. Reciplia S.R.L., iar o altă parte a fost înstrăinată de aceasta inculpatului Truică Remus, S.C. Ilko Star S.R.L. controlată de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, precum şi unor terţe persoane.

Cu privire la terenurile aflate încă în proprietatea inculpaţilor S.C. Reciplia S.R.L., Truică Remus, precum şi a societăţii S.C. Mercure Commerce International S.R.L., controlată de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, s-a dispus, conform art. 25 alin. 2 şi 3 Cod procedură penală, restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunilor de abuz în serviciu în legătură cu restituirea nelegală a Pădurii Snagov din care acestea provin și reintegrarea lor în proprietatea statului sau, după caz, a unității administrativ-teritoriale Snagov.

În acest context, a fost apreciată ca lipsită de relevanţă împrejurarea că inculpatul Truică a folosit terenurile dobândite pentru garantarea unor credite, în condiţiile în care s-a probat dubla provenienţă infracţională a acestora (trafic de influenţă, în cazul inculpatului Truică, dar şi abuz în serviciu). În caz contrar, s-ar ajunge la situaţia paradoxală şi inadmisibilă, din perspectiva legii penale, în

care inculpatului Truică i s-ar recunoaşte şi menţine un beneficiu infracţional, indiferent de valorificarea sau nu în viitor a ipotecii, în detrimentul acoperirii prejudiciului patrimonial cert cauzat părţii civile (în cazul valorificării ipotecii, inculpatul îşi va plăti practic creditul cu bunuri provenite din săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă, iar în cazul în care această valorificare nu va avea loc, inculpatul va păstra aceleaşi bunuri, în materialitatea lor).

În privinţa celorlalte terenuri, acestea au făcut obiectul a 8 contracte de vânzare-cumpărare încheiate cu terţi, după cum urmează:

- un teren de 10.000 mp. vândut de S.C. Reciplia S.R.L. către Grigore Gheorghe, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 2980 din 20.11.2007, cu suma de 111.592 lei;

Conform raportului de constatare efectuat în faza de urmărire penală, valoarea de piaţă a acestui teren a fost de 229.169,86 euro.

- un teren de 5.010 mp. vândut de S.C. Reciplia S.R.L. către Sorin Roşca Stănescu, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 4143 din 5.12.2007, cu suma de 12.500 euro;

Conform raportului de constatare efectuat în faza de urmărire penală, valoarea de piaţă a acestui teren a fost de 94.707,34 euro.

- un teren de 5.000 mp. vândut de S.C. Reciplia S.R.L. către Sorin Roşca Stănescu, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 4145 din 5.12.2007, cu suma de 12.500 euro;

Conform raportului de constatare efectuat în faza de urmărire penală, valoarea de piaţă a acestui teren a fost de 94.518,31 euro.

- un teren de 1.774 mp. vândut de S.C. Reciplia S.R.L. către Rădulescu Corneliu, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 515 din 20.02.2008, cu suma de 8.000 euro;

Conform raportului de constatare efectuat în faza de urmărire penală, valoarea de piaţă a acestui teren a fost de 62.090,57 euro.

- un teren de 1.000 mp. vândut de S.C. Reciplia S.R.L. către Matei Marian, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 517 din 20.02.2008, cu suma de 5.000 euro;

Conform raportului de constatare efectuat în faza de urmărire penală, valoarea de piaţă a acestui teren a fost de 17.300,21 euro.

- un teren de 10.000 mp. vândut de S.C. Reciplia S.R.L. către Vasilescu Vladimir Mihai, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 2439 din 13.08.2008, cu suma de 65.817 lei;

Conform raportului de constatare efectuat în faza de urmărire penală, valoarea de piaţă a acestui teren a fost de 260.749,6 euro.

- un teren de 5.000 mp. vândut de S.C. Reciplia S.R.L. către Nicolici Georgiana, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 2440 din 13.08.2008, cu suma de 32.909 lei;

Conform raportului de constatare efectuat în faza de urmărire penală, valoarea de piaţă a acestui teren a fost de 130.374,80 euro.

- un teren de 5.000 mp. vândut de S.C. Reciplia S.R.L. către Nicolici Georgiana, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 2441 din 13.08.2008, cu suma de 32.909 lei;

Conform raportului de constatare efectuat în faza de urmărire penală, valoarea de piaţă a acestui teren a fost de 130.374,80 euro.

A rezultat, aşadar, că valoarea de piaţă a celor 8 terenuri înstrăinate către terţi, în suprafaţă totală de 42.784 mp., este de 1.019.285,49 euro.

Deşi cumpărătorii acestor terenuri au fost audiaţi în calitate de martori pe parcursul cercetărilor, nu s-a putut stabili faptul că aceştia au cunoscut provenienţa reală a bunurilor dobândite, respectiv că acestea fac parte din cele două terenuri restituite în mod nelegal inculpatului Al României Paul, în urma săvârşirii infracţiunii de abuz în serviciu, care au fost apoi înstrăinate de acesta inculpatei S.C. Reciplia S.R.L., ca preţ al infracţiunii de trafic de influenţă stabilit în contractul de cesiune din 1.11.2006.

În consecinţă, ţinând seama că nu s-au administrat probe cu privire la apartenenţa vreunuia dintre aceste terenuri la domeniul public al statului sau, după caz, al U.A.T Snagov, a rezultat că în privinţa lor operează repararea prejudiciului prin echivalent bănesc, prin plata în solidar, de către inculpaţii condamnaţi pentru săvârşirea infracţiunii de abuz în serviciu în legătură cu restituirea nelegală a Pădurii Snagov, a contravalorii în lei, la cursul B.N.R. din ziua plăţii efective, a sumei de 1.019.285,49 euro, cu titlu de despăgubiri civile materiale către partea civilă R.N.P. Romsilva.

În consecinţă, în baza art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, Înalta Curte a admis şi apelul declarat de partea civilă R.N.P. Romsilva, a desfiinţat, în parte, sentinţa apelată şi, rejudecând, în temeiul art. 397 alin. 1 și alin. 3 rap. la art. 256 și art. 25 alin. 2 și 3 Cod procedură penală, a admis, în parte, acțiunea civilă formulată de partea civilă Regia Națională a Pădurilor – Romsilva și a dispus restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunilor, în sensul reintegrării următoarelor terenuri:

- terenul de 67393 m.p. înscris în C.F. nr. 104238 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7970) Snagov, nr. cadastral 5827/4/2;
- terenul de 110682 m.p., înscris în C.F nr. 104373 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7449) Snagov, nr. cadastral 5830/4;
- terenul de 68300 m.p. (68344 măsurat), înscris în C.F. nr. 104678 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7138 Snagov), nr. cadastral 5825;
- terenul de 75400 m.p., înscris în C.F. nr. 104234 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7966 Snagov), nr. cadastral 5843/2, în valoare de 41281,5 euro;
- terenul de 14000 m.p., înscris în C.F. nr. 104621 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7095 Snagov), nr. cadastral 5817;
- terenul de 9300 m.p., înscris în C.F. nr. 104622 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7096 Snagov), nr. cadastral 5808;
- terenul de 6534 m.p., înscris în C.F. nr. 102687 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7440) Snagov, nr. cadastral 5827/2;
- terenul de 43459 m.p., înscris în C.F. iniţială nr. 7447 Snagov şi dezmembrat ulterior în 43 de parcele cu numerele cadastrale 5830/2/1-5830/2/43 și
- terenul de 28799 m.p., înscris în C.F. nr. 102714 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7448) Snagov, nr. cadastral 5830/3

în proprietatea statului sau, după caz, a unității administrativ-teritoriale Snagov, urmând ca partea civilă, în calitate de reprezentant al Statului Român, și unitatea administrativ-teritorială să întreprindă toate demersurile necesare în acest sens.

În temeiul art. 998, 999 rap. la art. 1003 Cod civil anterior, au fost obligaţi în solidar inculpații Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Al României Paul Philippe, Mușat Apostol, Dima Nicoale, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin și Olteanu Gheorghe la plata sumei de 1.019.285,49 euro, contravaloarea în lei la cursul BNR din ziua plății efective, către partea civilă Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, în calitate de reprezentant al Statului Român, cu titlu de despăgubiri civile materiale.

În privinţa celorlalte pretenţii civile, referitoare la lipsa de folosinţă a suprafeţei de 46,78 ha. teren forestier, s-a reţinut că acestea reprezintă valoarea materialului lemnos ce se putea valorifica de pe suprafaţa respectivă, „dacă era posibil să se recolteze” toată masa lemnoasă, aşa cum rezultă din însăşi cererea de constituire de parte civilă.

Prin urmare, din însăşi cererea formulată a reieşit un element de incertitudine cu privire la întinderea prejudiciului a cărui acoperire se solicită, cu atât mai mult cu cât din actele depuse de partea civilă rezultă că volumele de masă lemnoasă aferente suprafeţelor restituite din Pădurea Snagov sunt unele estimative, stabilite conform Amenajamentului silvic al Ocolului Silvic Snagov ediţia 2000.

În consecinţă, având în vedere incertitudinea întinderii prejudiciului cu referire la contravaloarea lipsei de folosinţă a terenului forestier restituit ilegal, instanţa de apel a respins celelalte pretenţii civile formulate de partea civilă R.N.P. Romsilva.

În privinţa confiscării speciale dispuse în baza art. 118 lit. e Cod penal, ca şi în cazul terenului fostei Ferme Regale Băneasa, având în vedere caracterul subsidiar al acestei măsuri de siguranţă în raport cu despăgubirea persoanei vătămate, constituită parte civilă, precum şi soluţia dispusă cu privire la apelul părţii civile R.N.P. Romsilva, instanţa de apel a înlăturat dispoziţia de la pct. V.3 din sentinţa apelată cu referire la măsura confiscării de la inculpatul Truică a echivalentului bănesc al terenurilor menţionate, precum şi dispoziţia de la pct. V.5 cu referire la măsura confiscării terenurilor de la S.C. Mercure Commerce International S.R.L.

În privinţa **măsurilor asigurătorii**, având în vedere soluţiile dispuse cu privire la acţiunile civile formulate de părţile civile Ministerul Finanţelor Publice, Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor şi R.N.P. Romsilva, acestea au fost menţinute pentru a garanta repararea prejudiciilor, în natură (prin restituirea terenurilor) sau prin echivalent bănesc, iar în cazul inculpatului Al României Paul Philippe, şi pentru executarea măsurii confiscării speciale.

În consecinţă, au fost menţinute următoarele măsuri asigurătorii:

- cu privire la inculpatul Truică Remus – cele instituite prin ordonanța procurorului din data de 1.03.2016 asupra terenurilor de 75400 m.p., înscris în C.F. nr. 104234 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7966 Snagov), nr. cadastral 5843/2, de 9300 m.p., înscris în C.F. nr. 104622 (provenită din

conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7096 Snagov), nr. cadastral 5808 şi de 14000 m.p., înscris în C.F. nr. 104621 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7095 Snagov), nr. cadastral 5817, iar cele instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015, 12.02.2016, 1.03.2016, 07.04.2016, 11.03.2016, 27.01.2016, 25.03.2016, până la concurenţa sumei de 17829,73 euro;

- cu privire la inculpatul Al României Paul Philippe – cele instituite prin ordonanţele procurorului din 08.12.2015, 01.03.2016, 11.03.2016, până la concurenţa sumei de 5.037.115,22 euro;

- cu privire la inculpata SC Reciplia SRL – cele instituite prin ordonanţele procurorului din 08.12.2015 şi 02.03.2016 asupra bunurilor imobile;

- cu privire la inculpatul Chiriac Theodor – cele instituite prin ordonanţele procurorului din 01.03.2016, 25.03.2016, 02.03.2016 şi 10.05.2016, până la concurenţa sumei de 45000 de euro;

- cu privire la SC Mercure Commerce International SRL – cele instituite prin ordonanţa procurorului din data de 04.03.2016;

- cu privire la inculpatul Roșu Robert Mihăiță – cele instituite prin ordonanţele procurorului din datele de 08.12.2015, 12.02.2016, 11.03.2016 şi 25.03.2016, până la concurența sumei de 17829,73 euro;

- cu privire la inculpata Păvăloiu Nela – cele instituite prin ordonanţele procurorului din datele de 01.03.2016, 11.03.2016, 25.03.2016, până la concurența sumei de 1.019.285,49 euro;

- cu privire la inculpatul Muşat Apostol – cea instituită prin ordonanţa procurorului din data de 01.03.2016, până la concurența sumei de 1.019.285,49 euro;

- cu privire la inculpatul Dima Niculae – cele instituite prin ordonanţele procurorului din datele de 01.03.2016, 02.03.2016 şi 25.03.2016, până la concurența sumei de 1.019.285,49 euro;

- cu privire la inculpatul Jecu Nicolae – cele instituite prin ordonanţele procurorului din datele de 01.03.2016, 02.03.2016 şi 25.03.2016, până la concurența sumei de 1.019.285,49 euro.

În cazul măsurii asigurătorii institutite asupra conturilor inculpatei persoană juridică S.C. Reciplia S.R.L., având în vedere înlăturarea dispoziţiei referitoare la confiscarea specială a echivalentului în bani a terenului înstrăinat, în condiţiile în care acesta se va întoarce în proprietatea publică a statului, s-a dispus ridicarea acestei măsuri.

XI. Cheltuieli judiciare

În privinţa cheltuielilor judiciare, având în vedere soluţiile de condamnare dispuse prin decizie, precum şi soluţiile dispuse cu privire la acţiunile civile, în baza art. 274 alin. 1 şi 2 Cod procedură penală, respectiv art. 276 alin. 1, 2 şi 4 Cod procedură penală, inculpaţii au fost obligaţi atât la plata cheltuielilor judiciare către stat, cât şi a cheltuielilor judiciare efectuate de părţile civile, solicitate de acestea.

XII. În aceste limite şi pentru motivele arătate, în baza art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, apelurile declarate de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Brașov şi de părțile civile Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, Ministerul Finanțelor Publice, Agenția Națională de**

Administrare Fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov și Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor au fost admise, iar cauza rejudecată, fiind menţinute celelalte dispoziţii ale sentinţei atacate, care nu sunt contrare deciziei.

De asemenea, pentru motivele arătate în considerentele deciziei, în baza art. 421 pct. 1 lit. b Cod procedură penală, Înalta Curte a respins, ca nefondate, apelurile declarate de **inculpații Truică Remus, SC Reciplia SRL, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Andronic Dan Cătălin, Mateescu Lucian Claudiu, Marcovici Marius Andrei, Al României Paul Philippe și Chiriac Theodor.**

S-a constatat că, prin încheierea din data de 4 iunie 2020, s-a luat act că **inculpatul Roșu Robert Mihăiță** și-a retras apelul declarat împotriva aceleiași sentințe penale.

S-a luat act de retragerea apelurilor declarate de **inculpaţii Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein și Moshe Agavi** împotriva aceleiași sentințe penale.

În baza art. 275 alin. 2 Cod procedură penală, au fost obligaţi la plata cheltuielilor judiciare către stat inculpaţii care şi-au retras ori cărora li s-au respins căile de atac.

În privinţa cheltuielilor judiciare solicitate de intimata S.C. Hoda Project S.R.L., Înalta Curte a reţinut ca aceasta şi-a manifestat voinţa de a participa la judecarea apelului declarat de partea civilă Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, cu referire la încheierea din 19.10.2018 prin care prima instanţă a respins cererea părţii civile de instituire a sechestrului asigurător asupra imobilului aflat în proprietatea intimatei, care face parte din terenul restituit ilegal prin decizia nr. 30 din 26.09.2008.

Având în vedere, pe de o parte, că partea civilă nu a criticat încheierea sus-menţionată, iar pe de altă parte, şi soluţia dispusă prin decizie cu privire la reintegrarea întregului teren în proprietatea publică a statului, Înalta Curte a respins cererea intimatei de obligare a părţii civile la plata cheltuielilor judiciare făcute în apel, reprezentând onorariu de avocat.

Împotriva deciziei instanţei de apel au formulat recurs în casaţie inculpaţii Truică Remus, Delcea Valentin, Gheorghiță Dragomira, Popa Caterina, Dicu Corina Teodora, Marcovici Marius Andrei, Andronic Dan Cătălin, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Olteanu Gheorghe, Mateescu Lucian Claudiu, Jecu Nicolae, Mușat Apostol, Dima Niculae și Roșu Robert Mihăiță.

A. 1-2. Recurenţii inculpați Mușat Apostol și Dima Nicolae au solicitat admiterea recursurilor în casație, casarea deciziei penale nr. 382/A din 17.12.2020 și, în principal, achitarea, în temeiul art. 448 alin. 1 pct. 2 lit. a teza I, cu reținerea art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală și ridicarea măsurilor asigurătorii, în subsidiar, înlăturarea greșitei aplicări a legii penale, în temeiul art. 448 alin. 1 pct. 2 lit. a teza finală, cu reținerea art. 28 Cod procedură penală, iar în terțiar, trimiterea cauzei spre rejudecare la instanța de apel, conform art. 448 alin. 1 pct. 2 lit. b coroborat cu alin. 4 Cod procedură penală și punerea lor de îndată în libertate, dacă nu sunt reținuți, arestați sau condamnați cu executare în alte cauze.

1. Cu privire la motivul de recurs în casație prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 1 Cod procedură penală – nerespectarea dispozițiilor privind

competența după materie – s-a invocat faptul că instanța de apel, prin neluarea în considerare a chestiunilor prealabile (dezlegate de instanțele civile) și prin analizarea acestora, și-a depășit competența după materie.

S-a apreciat că decizia instanței de apel a fost dată cu nerespectarea dispoziţiilor care reglementează competenţa materială, autoritatea de lucru judecat a hotărârilor judecătorești pronunţate de instanțele civile, care, potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 102/2021, încalcă principiul securității juridice.

S-a susţinut că instanța de apel a încălcat dispozițiile art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, făcând aprecieri proprii pe fond/interpretări în ceea ce privește calitatea de moștenitor a inculpatului Al României Paul Philippe de pe urma defunctului Rege Carol al II-lea, dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita retrocedarea celor două imobile (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa) și legalitatea procedurilor de retrocedare a celor două bunuri (Pădurea Snagov și Ferma Băneasa), deși aceste aspecte fuseseră stabilite anterior, prin hotărârile civile cu privire la care instanța de fond constatase, în mod judicios, că au autoritate de lucru judecat în prezenta cauză – hotărârea nr. 132/06.02.1955, pronunțată în dosarul nr. 234/1954 al Secției I a Tribunalelor judiciare de la Lisabona, Portugalia, recunoscută prin decizia irevocabilă nr. 954/14.02.2012 pronunțată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie în dosarul nr. 5696/2/2009 – exequator, sentința civilă nr. 1872/26.06.2003, pronunțată de Judecătoria Buftea, definitivă și irevocabilă prin neapelare, sentința civilă nr. 1496/16.05.2005, pronunțată de Judecătoria Buftea, rămasă irevocabilă prin respingerea apelului prin decizia civilă nr. 1075/A/12.05.2006 a Tribunalului București și respingerea recursului prin decizia civilă nr. 73/22.01.2007 a Curții de Apel București și sentința civilă nr. 2146/06.12.2013 a Tribunalului București, rămasă definitivă prin neapelare.

Astfel, instanța de apel a apreciat că se impune condamnarea inculpaților pe motiv că „membrii comisiilor locale/județene pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor nu au verificat îndeplinirea condițiilor prevăzute de Legile nr. 10/2001 și, respectiv, nr. 18/1991 și nr. 1/2000 pentru admiterea cererilor de retrocedare (și anume calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptățită la restituire, din perspectiva dreptului de proprietate al Regelui Carol al II-lea asupra imobilului revendicat și a calității sale de moștenitor al celui din urmă)”.

Procedând în acest mod, instanța de apel a interpretat și aplicat ea însăși normele care reglementează procedurile de restituire în cazul celor două imobile după ce acestea fuseseră analizate definitiv de mai multe instanțe civile, atribuindu-le o interpretare diferită de cea dată de instanțele civile şi încălcând autoritatea de lucru judecat și normele care reglementează competența după materie. Pentru a putea analiza fondul acestor chestiuni, instanța de apel a reținut, în mod greșit, că aspectele soluționate de instanțele civile prin hotărârile judecătorești menționate anterior nu constituie chestiuni prealabile, în condițiile art. 52 alin. 3 Cod procedură penală.

S-a arătat că instanța de apel a reținut, totodată, că la datele și în perioadele sus-menționate nu fusese dovedită, prin hotărâre irevocabilă de recunoaștere a hotărârii judecătorești pronunțate de Tribunalul de la Lisabona în

anul 1955, calitatea de nepot al Regelui Carol al II-lea, a lui Al României Paul Philippe, deși dreptul inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea imobilului Pădurea Snagov fusese recunoscut nu doar prin hotărârea nr. 132/06.02.1955, recunoscută prin decizia irevocabilă nr. 954/14.02.2012 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie - exequator (care are autoritate de lucru judecat cu privire la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de moștenitor al fostului Rege Carol al II-lea), ci și prin sentința civilă nr. 1872/26.06.2003, pronunțată de Judecătoria Buftea și sentința civilă nr. 1496/16.05.2005, pronunțată de Judecătoria Buftea, definitivă prin decizia civilă nr. 1075/A/12.05.2006 a Tribunalului București și irevocabilă prin decizia civilă nr. 73/22.01.2007 a Curții de Apel București (care au autoritate de lucru judecat cu privire dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita restituirea suprafeței de 46,78 ha teren din Pădurea Snagov).

Cu ocazia pronunțării hotărârilor judecătorești civile mai sus menționate instanțele civile au ajuns la concluzia că inculpatul a făcut dovada ambelor aspecte, astfel încât orice nouă apreciere de către instanța de apel reprezintă o nouă judecată pe fond, o încălcare a competenței materiale, a principiului autorității de lucru judecat și a securității juridice, instanța de apel depășindu-și competența și greșind atunci când a analizat pe fond înscrisurile ce pot face dovada calității de moștenitor în temeiul legilor de retrocedare.

Art. 52 Cod procedură penală stabilește o prorogare de competență a instanței penale asupra unor chestiuni prealabile care, prin natura lor, sunt de competența altor instanțe, cu excepția situației când competența de soluționare nu aparține organelor judiciare, alineatul 3 al articolului 52 Cod procedură penală interzicând instanței penale să mai facă o analiză proprie cu privire la chestiunile prealabile deja soluționate definitiv de instanța competentă în materia chestiunii prealabile.

De altfel, chiar Curtea Constituțională a constat în cuprinsul deciziei nr. 102/2021 că art. 52 Cod procedură penală creează o legătură între deciziile pronunțate de instanțele civile și cele pronunțate de instanțele penale atunci când cele dintâi prezintă relevanță pentru soluționarea cauzelor penale. Instanțele penale au la dispoziție mai multe variante de soluții în privința recunoașterii autorității de lucru judecat, de la aplicarea directă a principiului autorității de lucru judecat a hotărârilor altor instanțe realizată prin prisma jurisprudenței CEDO și a art. 20 din Constituție, până la cercetarea de către instanța penală a tuturor aspectelor ce vizează, direct sau indirect, raportul juridic penal de conflict, soluție care, însă, presupune încălcarea de către instanțele penale a autorității de lucru judecat a hotărârilor civile care se referă la chestiuni prealabile ale cauzei penale care privesc existența infracțiunii.

Prin urmare, Curtea Constituțională a reținut că sintagma „excepția împrejurărilor care privesc existența infracțiunii” dă posibilitatea să reia judecata asupra unor aspecte ale cauzei penale soluționate în mod definitiv de către alte instanțe și, astfel, să se transforme într-o instanță de revizuire a hotărârilor definitive ale altor instanțe referitoare la aspecte ce privesc existența infracțiunii, având posibilitatea de a pronunța soluții opuse celor rămase definitive, cu afectarea gravă a principiului autorității de lucru judecat, care constituie o

garanție a dreptului la un proces echitabil, astfel cum este reglementat de art. 6 din Convenție.

S-a arătat că analiza instanței de apel privește aceleași aspecte analizate anterior de către instanțele civile în hotarârile menționate, ajungând la o soluție contrară, fără ca hotărârile civile sa fie fost desființate printr-o cale de atac, învederându-se că, potrivit considerentelor Curții Constituționale, o astfel de depășire a competenței materiale determină încălcarea principiului autorității de lucru judecat, a principiului securității raporturilor juridice și a dreptului la apărare.

Raportat la motivele expuse de inculpați, s-a solicitat constatarea nulităţii absolute a deciziei recurate și trimiterea cauzei spre rejudecare la instanța de apel.

2. Cu privire la motivul de recurs în casație prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală – inculpații au fost condamnați pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală – s-a arătat că, în cauză, se impune achitarea acestora pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu întrucât, pe de o parte, potrivit normelor legale în vigoare la data săvârşirii faptei, s-ar fi putut reţine cel mult o răspundere contravențională, iar pe de altă parte, fapta, astfel cum a fost descrisă în decizia atacată, nu întrunește elementele de tipicitate obiectivă/subiectivă prevăzute în norma de incriminare, precum și orice alte cerințe care intră în conținutul constitutiv al infracțiunilor pentru care s-a dispus condamnarea lor.

În esenţă, s-a apreciat că fapta reținută în sarcina inculpaților Mușat Apostol și Dima Niculae se circumscrie cel mult sferei contravenționale, respectiv dispozițiilor art. 110^1 lit. a din Legea nr. 18/1991, forma în vigoare la data de 9.03.2006, data săvârșirii faptelor, potrivit cărora constituia contravenție „fapta persoanei fizice care, în calitatea de membru al Comisiei locale sau județene de aplicare a prezentei Legi, de a împiedica în orice mod sau de a întârzia nejustificat reconstituirea sau constituirea, după caz, a dreptului de proprietate, ori eliberarea titlului de proprietate către persoanele îndreptățite, ori eliberarea titlului de proprietate, fără îndeplinirea condițiilor legale” și se sancționa, potrivit art. 110^2 din aceeaşi lege, cu amendă de la 100.000.000 lei la 300.000.000 lei.

S-a arătat că textele legale mai sus menționate reglementează sancțiunile ce vor fi aplicate în cazul în care vreunul din membrii comisiei de fond funciar procedează la eliberarea titlului de proprietate fără îndeplinirea condițiilor legale. De asemenea, potrivit art. 18 Cod penal, pentru ca o faptă să fie infracțiune, trebuie ca fapta respectivă să fie prevăzută în legea penală, să fie săvârșită cu vinovăție și să prezinte gradul de pericol social al unei infracțiuni.

Câtă vreme fapta inculpaților prezintă un grad de pericol social redus, neprezentând gradul de pericol social al unei infracțiuni, aceștia nu au comis nicio faptă de natură penală, așa cum este încriminată de art. 18 Cod penal.

Cu privire la neîntrunirea elementelor de tipicitate obiectivă/subiectivă prevăzute în norma de incriminare, precum și a oricăror alte cerințe care intră în conținutul constitutiv al infracțiunii pentru care s-a dispus condamnarea, s-a apreciat că soluția instanței de apel este nelegală, sub aspectul condamnării inculpaților pentru infracțiunea de abuz în serviciu, fiind pronunțată, pe de o

parte, cu încălcarea dispozițiilor legale interne și a prevederilor convenționale care garantează dreptul la un proces echitabil și, pe de altă parte, cu eludarea deciziei Curţii Constituţionale nr. 405/15.06.2016.

S-a invocat dezlegarea definitivă dată de instanțele civile chestiunilor analizate și soluționate prin decizia recurată constând în: depunerea în termen a notificărilor, calitatea de moștenitor sau succesor în drepturi a autorilor inculpatului Paul Philippe al României, dreptul autorilor, incidența uneia sau a alteia din legile de retrocedare, solicitându-se să se constate că lipsește un element esențial din structura infracțiunii de abuz în serviciu pentru care au fost condamnați inculpații, și anume nelegalitatea retrocedării.

Abuzul în serviciu pretins realizat prin încălcarea legislației civile în materia retrocedărilor de către funcționarii publici în exercitarea atribuțiilor de serviciu presupunea nelegalitatea (în sensul de încălcare a dispozițiilor legislației primare) retrocedărilor, ca parte a laturii obiective a infracțiunii, realitate juridică ce nu poate fi înlăturată prin simpla afirmație că aspectele de drept civil nu reprezintă chestiuni prealabile.

S-a apreciat că instanța de apel, în mod nelegal, a reținut că membrii comisiilor locale/județene pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor nu au verificat îndeplinirea condițiilor prevăzute de Legile nr. 10/2001, nr. 18/1991 și nr. 1/2000, câtă vreme toate aceste chestiuni au fost dezlegate prin hotărâri civile definitive și irevocabile, având autoritate de lucru judecat.

Instanța de apel era obligată, conform art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, să ia în considerare situația juridică ce deriva din sentințele civile nr. 1872/26.06.2003 și nr. 1496/16.05.2005, pronunțate de Judecătoria Buftea, ambele hotărâri stabilind în mod clar că Al României Paul Philippe era îndreptățit la restituirea bunului Snagov. Calitatea de succesor al Regelui Carol al II-lea a lui Al României Paul Philippe a fost recunoscută prin decizia irevocabilă a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie nr. 954/14.02.2012.

Au fost învederate și alte hotărâri judecătorești definitive pronunțate de către instanțele civile prin care a fost recunoscută calitatea de persoană îndreptățită a lui Al României Paul Philippe, inclusiv în baza drepturilor succesorale dobândite de la Monique Urdărianu. S-a apreciat ca instanța de apel a îngrădit în mod nelegal autoritatea de lucru judecat a acestor hotărâri irevocabile, făcând propriile interpretări și dând propriile dezlegări de drept chestiunilor civile în discuție.

Inculpații recurenți au susținut, totodată, că actul de conduită reținut în concret de către instanța de apel în sarcina lor nu corespunde elementelor de tipicitate obiectivă și subiectivă a infracțiunii de abuz în serviciu prevăzute de art. 297 alin. 1 Cod penal raportat la art. 309 Cod penal și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000.

Pentru a se putea reține comiterea de către o persoană a infracțiunii de abuz în serviciu – prin raportare și la decizia Curţii Constituţionale nr. 405/2016 – este necesar ca fapta materială concretă imputată să reprezinte o încălcare a unei atribuții de serviciu a subiectului activ, atribuție care trebuie să fie prevăzută în legislația primară (lege, ordonanță sau ordonanță de urgență a

Guvernului) și trebuie să fie prevăzută expres într-un act din categoria celor mai sus amintite, neputând fi dedusă din interpretare.

În cauză, instanța de apel a reținut că inculpații, în calitate de membri ai comisiilor locale pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, „nu au verificat îndeplinirea condițiilor prevăzute de Legile nr. 10/2001, respectiv nr. 18/1991 și nr. 1/2000 pentru admiterea cererilor de retrocedare (și anume calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptățită la restituire, din perspectiva dreptului de proprietate al Regelui Carol al II-lea asupra imobilului și a calității sale de moștenitor al celui din urmă”.

Contrar celor reținute de către instanța de apel, s-a apreciat că inculpații au respectat întocmai dispozițiile legale, învederându-se că niciunul dintre textele normative reținute a fi fost încălcate – art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 5 lit. b și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin HG nr. 890/2005, anexa 37 (înregistrată sub nr. 3721/10.03.2006) – nu stabilește vreo sarcină de serviciu pentru vreun funcționar public, astfel că nu ne aflăm în prezența acțiunilor ce constituie elementul material al infracțiunii de abuz în serviciu.

Atribuțiile de serviciu în exercitarea cărora inculpații au comis fapta reținută de către instanța de apel nu își au izvorul într-o dispoziție legală primară, ci sunt reglementate prin ordine care ce aparțin legislației secundare, comisia locală având ca atribuție formularea unei propuneri ce trebuia înaintată Comisiei județene. Prin urmare, fapta concretă nu are caracter penal, câtă vreme, chiar dacă reprezintă o nerespectare a unei dispoziții dintr-o lege, ordonanță simplă sau ordonanță de urgență, această dispoziție nu consacră în mod explicit o atribuție de serviciu pentru subiectul activ.

Legea nr. 1/2000 face parte din legislația primară, însă are un caracter general și nu instituie nicio atribuție de serviciu concretă în sarcina membrilor comisiei, deci nici în sarcina inculpaților. Articolul 6 din Legea nr. 1/2000, menționat în decizia instanței de apel, prevede atribuții ale unor entități colegiale, iar nu atribuții individuale de serviciu în sarcina membrilor acestora, în timp ce atribuțiile de serviciu cuprinse în HG nr. 890/2005 și regulamentul anexat acesteia, reținute de către instanța de apel, nu fac parte din legislația primară.

În plus, dispozițiile legale mai sus menționate nu au fost încălcate cu prilejul evaluării făcute de unitatea deținătoare, raportat la temeinicia deciziei de retrocedare, procesul-verbal din data de 09.03.2006 al Comisiei pentru stabilirea dreptului de proprietate fiind dat cu respectarea legii, întrucât cei doi inculpați nu au decis restituirea suprafeței de 46,78 ha teren din Pădurea Snagov în favoarea lui Al României Paul Philippe, ci doar au făcut o propunere supusă validării Comisiei județene de fond funciar.

De asemenea, s-a arătat că îndeplinirea de către Al României Paul Philippe a condițiilor pentru restabilirea dreptului de proprietate pentru suprafața de teren mai sus arătată a fost constatată de inculpați pe baza înscrisurilor existente la data de 09.03.2006 și în lipsa unor eventuale contestări a neîntrunirii condițiilor legale, astfel de discuții fiind purtate ulterior, cu ocazia validării acestei propuneri.

Pentru a ajunge la această constatare, inculpații au avut în vedere că cererea formulată de Al României Paul Philippe, prin mandatar Mircea

Dumitrescu, a fost înregistrată la Primăria Snagov sub nr. 11923/06.09.2005, în termenul stabilit prin Legea nr. 247/2005 și în conformitate cu art. 11 alin. 5 din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor din 04.08.2005.

Actele doveditoare depuse anterior emiterii procesului-verbal din 09.03.2006 au fost hotărârea judecătorească emisă în 1955 în Portugalia, sentința civilă nr. 1872/2003 a Judecătoriei Buftea, acte de stare civilă, certificate de moștenitor/calitate de moștenitor, contractul de drepturi litigioase încheiat cu Monique Urdărianu etc., anexa nr. 37 fiind semnată de inculpați conform art. 70 din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor din 04.08.2005.

S-a mai învederat că, potrivit art. 6 lit. c din Regulamentul indicat anterior, verificarea propunerii sus-menționate, în special existența actelor doveditoare, pertinența, verosimilitatea, autenticitatea și concludența acestora, constituia atribuția principală a Comisiei județene Ilfov. Anexa 37 a fost întocmită după apariția Legii nr. 247/2005 și după rămânerea definitivă a sentinței civile nr. 1872/26.06.2003 a Judecătoriei Buftea, având natura juridică a unei propuneri adresate comisiei județene de fond funciar care avea posibilitatea de a o valida sau invalida.

Referitor la lipsa dovezii calității de moștenitor a inculpatului Al României Paul Philippe de pe urma Regelui Carol al II-lea, s-a învederat că dreptul acestuia la retrocedarea acestui imobil fusese recunoscut și prin mai multe hotărâri judecătorești civile care au autoritate de lucru judecat sub acest aspect și care au analizat atât calitatea de moștenitor de pe urma fostului Rege Carol al II-lea, cât și dreptul acestuia de a solicita restituirea imobilului, ajungând la concluzia că s-a făcut dovada ambelor aspecte.

De asemenea, Al României Paul Philippe a făcut dovada dreptului său prin folosirea unor certificate de calitate de moștenitor eliberate de notari publici, acte autentice ce beneficiază, conform art. 4 din Legea nr. 36/1995, de prezumția de legalitate și fac proba până la înscrierea în fals sau până la declararea nulității acestora de către instanță, iar în lipsa unor hotărâri judecătorești în acest sens, inculpații nu puteau pune la îndoială aceste acte notariale (art. 88 din Legea nr. 36/1995).

Prin urmare, certificatul de calitate de moștenitor nr. 55/26.05.2005, prin care s-a constatat calitatea de moștenitor al lui Carol Mircea Grigore al României după tatăl său, Regele Carol al II-lea al României, se bucură de prezumția de legalitate conform art. 88 din Legea nr. 36/1995 și art. 111 din Regulamentul de punere în aplicare a acestei legi și are forță probantă cu privire la realitatea conținutului și a consecințelor sale legale, conform art. 4 din Legea nr. 36/1995, aceste argumente fiind valabile și în ceea ce privește legalitatea certificatului de calitate de moștenitor nr. 129/24.05.2006 BNP Elena Boroi al lui Al României Paul Philippe și Alexandre Ioan Nicholas George de Hohenzollern după tatăl acestora, Mircea Grigore al României.

Oferta de donație formulată de Mircea Grigore al României în Marea Britanie către inculpatul Al României Paul Philippe, referitoare la drepturile asupra tuturor bunurilor aflate în România și consfințită prin actul certificat în data de 10.02.2002 de către avocatul David Northrop din Londra, tradus și legalizat sub nr. 302/15.01.2003 de către BNP Elena Rotărescu, a fost acceptată prin declarația de acceptare a donației, cu încheiere de legalizare de semnătură nr. 4999/21.05.2002 la BNP Melania Popa și Silvana Brândușa Trofin.

La dosarul cauzei nu există nicio dovadă că oferta de donație ar fi fost revocată, astfel că declarația de acceptare a donației menționată anterior produce efecte. S-a apreciat, totodată, că și folosirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a contractului de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale, încheiat cu Monique Urdărianu, autentificat sub nr. 1489/02.08.2001 de către BNP Irina Moisescu, a fost legală, acesta bucurându-se de prezumția de legalitate și având forță probantă cu privire la realitatea conținutului și a consecințelor legale. Eventuala neachitare a prețului aferent contractului nu duce automat la concluzia că actul ar fi simulat sau că nu poate valora vânzare-cumpărare, iar sancțiunea simulației este, de regulă, inopozabilitatea față de terți, simulația putând fi înlăturată pe calea acțiunii în simulație.

Chiar dacă nu ar fi existat dovezile mai sus arătate, s-a apreciat că instanța de apel era obligată să țină cont de faptul că, în prezent, filiația inculpatului Al României Paul Philippe față de fostul Rege Carol al II-lea a fost stabilită prin decizia Inaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie nr. 954/14.02.2012, care produce efecte retroactive de la momentul nașterii persoanei, iar nu de la data pronunțării sau rămânerii ei definitive, fiind o hotărâre declarativă.

Nu se poate susține că inculpatul Al României Paul Philippe nu ar avea calitatea de succesor al fostului Rege Carol al II-lea și nu se poate considera că este nelegal un act care a ținut cont de acest lucru anterior datei de 14.02.2012, apreciindu-se ca nefondată susținerea parchetului potrivit căreia instanța penală trebuie să țină cont exclusiv de situația de la data retrocedării Pădurii Snagov.

Până la data retrocedării imobilului, în persoana inculpatului Al României Paul Philippe s-a consolidat și calitatea de moștenitor al lui Carol al II-lea, ca urmare a decesului tatălui său, Carol Mircea Grigore, la data de 27.01.2006, astfel că acesta a putut susține calitatea de moștenitor și în baza certificatelor de calitate de moștenitor, dar și a actelor de stare civilă.

Întrucât Regele Mihai I nu a depus nicio notificare de retrocedare a acestui imobil, inculpatul Al României Paul Philippe beneficia de dreptul de acrescământ statuat de art. 4 alin. 4 din Legea nr. 10/2001, potrivit căruia moștenitorii care au depus în termen cererea de restituire profită de cotele moștenitorilor legali sau testamentari care nu au urmat procedura prevăzută la capitolul III.

S-a apreciat ca nefondată și susținerea instanței de apel potrivit căreia inculpatul Al României Paul Philippe nu a făcut dovada că suprafața de 46,78 ha teren din Pădurea Snagov ar fi aparținut fostului Rege Carol al II-lea, în principal, deoarece există hotărârile judecătorești irevocabile menționate anterior, care au statuat că bunul a aparținut antecesorului inculpatului, că a fost preluat de stat fără titlu și că inculpatul Al României Paul Philippe avea dreptul să îl revendice.

Totodată, s-a învederat că cererea de retrocedare a imobilului a fost făcută în mod legal, prin notificarea nr. 555/13.02.2002, înregistrată la Regia Națională a Pădurilor la data de 18.02.2002, inculpatul Al României Paul Philippe solicitând, prin executor judecătoresc, restituirea suprafeței de 46,7 ha teren în Pădurea Snagov. Ulterior, prin adresa înregistrată la Comisia Locală Snagov, s-a solicitat și suprafața de 10,76 ha teren forestier, cunoscut sub denumirea Fundul Sacului, invocându-se ramura succesorală Regele Carol al II-lea – prințesa Elena Lupescu a României, soția sa – moștenitoarea testamentară Monique Urdărianu, fiind depuse la dosar înscrisuri doveditoare, până la momentul soluționării cererii.

S-a apreciat ca nefondată susținerea instanței de apel potrivit căreia inculpatul Al României Paul Philippe nu ar mai fi fost în termen pentru formularea cererii de retrocedare înregistrată sub nr. 11923/06.09.2005 pentru suprafața totală de 46,78 ha teren forestier, învederându-se că, prin Legea nr. 247/2005, s-a instituit și o repunere în termen pentru cererile de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, stabilindu-se ca dată limită data de 30.11.2005.

Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor a emis Hotărârea nr. 1156/07.07.2006 de validare a propunerii Comisiei Locale de Fond Funciar privitoare la suprafața de 46,78 ha teren forestier în favoarea lui Al României Paul Philippe, hotărâre ce a fost revocată prin Hotărârea nr. 661/02.03.2007 a Comisiei județene, stabilindu-se înscrierea inculpatului Al României Paul Philippe în Anexa 37 ca titular al unei suprafețe de doar 36,78 ha teren cu vegetație forestieră în comuna Snagov, întrucât acestuia i se restituise anterior, prin Hotărârea nr. 7/14.021.2004 a Comisiei județene pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, suprafața de 10 ha din acest teren.

Hotărârea nr. 7/14.01.2004 a fost atacată în instanță de către Regia Autonomă a Pădurilor – Romsilva – Direcția Silvică București, care a solicitat anularea acesteia pentru încălcarea mai multor dispoziții din Legile nr. 18/1991 și nr. 1/2000, cererea fiind respinsă prin sentința civilă nr. 1496/16.05.2005, pronunțată de Judecătoria Buftea, definitivă și irevocabilă prin decizia civilă nr. 1075/A/12.05.2006 a Tribunalului București și decizia civilă nr. 73/22.01.2007.

S-a arătat că existența terenului de 46,78 ha din Pădurea Snagov în proprietatea fostului Rege Carol al II-lea rezultă din mai multe documente obținute de la Arhivele Naționale ale României, care au fost depuse în cursul urmăririi penale, aflându-se la filele 77-91 din vol. 27 al dosarului de urmărire penală, filele 135-136 și 291-295 ale volumului 2 urmărire penală și filele 293-299 ale volumului 3 urmărire penală, acesta rămânând în proprietatea fostului rege până la preluarea abuzivă de către statul comunist prin Decretul nr. 38/1948 privind intrarea în proprietatea statului a bunurilor fostului Rege Mihai I de România și a membrilor fostei familii regale.

S-a arătat, totodată, că inculpații recurenți nu au cunoscut de existența Deciziunii Colegiului Prezidențial al ICCJ nr. 1/1941 prin care acest bun ar fi fost trecut în patrimoniul statului, aceasta fiind trimisă prin poștă către Instituția Prefectului Județului Ilfov – Comisia județeană, neexistând decât dovada

solicitării de către inculpații Jecu Nicolae și Olteanu Gheorghe a depunerii originalului.

După adoptarea deciziei comisiei județene de fond funciar și după ce instanțele de judecată au respins acțiunile civile formulate împotriva hotărârii anterioare de validare a dreptului de proprietate asupra suprafeței de 10 ha teren, s-a procedat la punerea în posesie asupra terenului retrocedat, conform art. 71 alin. 2 din Regulamentul aprobat prin HG nr. 890/2005, sens în care, în mod legal, au fost întocmite procesul-verbal de punere în posesie nr. 12912/29.06.2007 referitor la suprafața de 9,97 ha teren forestier în zona Fundul Sacului – Snagov și procesul-verbal de punere în posesie nr. 16085/15.08.2007 pentru diferența de 36,78 ha teren forestier, acesta din urmă nefiind semnat de către inculpatul Dima Niculae, aflat la cursuri la data respectivă.

Cu privire la lipsa tipicității, ca urmare a lipsei urmării imediate și a legăturii de cauzalitate în ceea ce privește infracțiunea de abuz în serviciu, s-a arătat că, în cauză, nu sunt îndeplinite cumulativ toate elementele necesare pentru existența infracțiunii reținute în sarcina inculpaților, deoarece nu a fost cauzată o pagubă, nu s-a realizat un folos material pentru sine sau pentru altul și nu există legătură de cauzalitate între presupusa faptă săvârșită și urmarea imediată, în sensul cauzării unei pagube.

S-a apreciat că, atâta vreme cât inculpatul Al României Paul Philippe era persoana îndreptățită la retrocedarea celor două bunuri, nu s-a creat nicio pagubă, dreptul său cu privire la retrocedarea acestora fiind unul legal și recunoscut ca atare de către instanțele de judecată civile. Întrucât bunurile au fost preluate abuziv de statul român, prin retrocedarea lor s-a produs o reparație a prejudiciului suferit de fostul proprietar, neputându-se considera că prin retrocedare s-a cauzat un prejudiciu statului, unității deținătoare sau vreunei alte persoane.

Pe de altă parte, s-a învederat că inculpații recurenți Mușat Apostol și Dima Nicolae nu au decis restituirea proprietății de 46,78 ha teren din Pădurea Snagov inculpatului Al României Paul Philippe, ci doar au făcut o propunere care ulterior a fost validată de Comisia Județeană Ilfov, hotărârea de validare fiind cea care a produs efecte și în baza căreia a fost pus în posesie inculpatul Al României Paul Philippe, astfel că nu există nicio legătură de cauzalitate între faptele acestora și presupusa pagubă produsă.

Inculpații recurenţi au mai solicitat instanței să constate intervenirea prescripției generale a răspunderii penale, iar în subsidiar, a prescripției speciale a răspunderii penale, sens în care au arătat că termenul general de prescripție a răspunderii penale începe să curgă de la data de 31.08.2007.

B. 3. Recurentul inculpat Delcea Valentin a invocat cazurile de recurs în casaţie prevăzute de art. 438 alin. 1 pct. 1 şi 7 Cod procedură penală, solicitând admiterea recursului în casaţie declarat, desfiinţarea deciziei nr. 382/A/17.12.2020, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie şi, în principal, achitarea, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b Cod procedură penală, faptele reţinute în sarcina acestuia nefiind prevăzute de legea penală, iar în subsidiar, trimiterea cauzei spre rejudecare la instanţa de apel întrucât judecata s-a desfăşurat cu încălcarea competenţei materiale a instanţei de

apel, cu luarea în considerare ca şi chestiuni prealabile a sentinţelor civile indicate în cererea de recurs în casaţie.

1. Cu privire la cazul de recurs în casaţie prevăzut la art. 438 alin. 1 pct. 1 Cod procedură penală – chestiunile prealabile şi lipsa competenţei materiale a instanţei de apel – s-a arătat că art. 52 Cod procedură penală stabileşte o prorogare de competenţă a instanţei penale asupra unor chestiuni prealabile care, prin natura lor, sunt date în competenţa altor instanţe, cu excepţia situaţiei când competenţa de soluţionare nu aparţine organelor judiciare.

Prorogarea de competenţă este interzisă de alin. 3 al articolului menţionat anterior, instanţei penale nefiindu-i permis să facă o analiză proprie cu privire la chestiunile prealabile deja soluţionate definitiv de instanţa competentă în materia chestiunii prealabile. Chiar Curtea Constituţională a constatat că art. 52 Cod procedură penală creează o legătură între deciziile pronunţate de instanţele civile şi cele pronunţate de instanţele penale, atunci când cele dintâi prezintă relevanţă pentru soluţionarea cauzelor penale.

Tot Curtea Constituţională a arătat că norma procesual penală analizată a determinat prezenţa în practica instanţelor penale a mai multor variante de soluţii diferite, în privinţa recunoaşterii autorităţii de lucru judecat a hotărârilor civile definitive în faţa organelor judiciare penale, atunci când acestea vizează chestiuni prealabile ale cauzei penale, de la aplicarea directă de către instanţele penale a principiului autorităţii de lucru judecat a hotărârilor altor instanţe, până la cercetarea de către instanţa penală a tuturor aspectelor ce vizează, direct sau indirect, raportul juridic penal de conflict.

Curtea Constituţională a reţinut că această din urmă variantă presupune, *per se*, încălcarea de către instanţele penale a autorităţii de lucru judecat a hotărârii judecătoreşti definitive pronunţate de către instanţele civile, atunci când acestea se referă la chestiuni prealabile ale cauzei penale care privesc existenţa infracţiunii, cu consecinţa încălcării principiului securităţii raporturilor juridice, existând posibilitatea pronunţării de către instanţele penale a unor soluţii opuse celor rămase definitive.

S-a apreciat că în cauza de faţă s-au pronunţat mai multe hotărâri civile care au stabilit cu autoritate de lucru judecat faptul că inculpatul Al României Paul Philippe a făcut dovada calităţii de succesor în drepturi al Elenei Lupescu, soţia Regelui Carol al II-lea, care, la rândul său, a fost proprietarul suprafeţei de pădure la care se face referire în acţiune, învederându-se însă faptul că instanţa de apel a făcut o analiză proprie asupra aspectelor stabilite definitiv de instanţele civile, concluzionând că acesta nu este îndreptăţit la retrocedare, neavând calitate de moştenitor, iar autorul său nu a fost niciodată proprietar al suprafeţei de teren revendicate.

S-a apreciat că este evident că analiza instanţei penale priveşte aspectele analizate anterior de către instanţele civile în hotărârile menţionate, ajungând la o soluţie contrară, fără ca aceste hotărâri să fie desfiinţate printr-o cale extraordinară de atac. Potrivit considerentelor Deciziei Curţii Constituţionale nr. 102/2021, o astfel de depăşire a competenţei materiale determină încălcarea principiului securităţii raporturilor juridice şi a dreptului la un proces echitabil.

Deoarece instanţa penală este o instanţă specializată, prin raportare la instanţele civile care soluţionează chestiunile prealabile, iar prorogarea competenţei acesteia este strict limitată şi determinată, fiind total interzisă atunci când instanţele civile s-au pronunţat definitiv cu privire la chestiunea prealabilă, încălcarea normelor imperative privind competenţa se sancţionează cu nulitatea absolută, chiar dacă, în raport cu respectivele instanţe, instanţa penală nu este instanţă inferioară după materie sau calitatea persoanei.

2. Cu privire la cazul de recurs în casaţie prevăzut la art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală – s-a reţinut că, în vederea analizării tipicităţii infracţiunii prevăzute de art. 297 Cod penal, trebuie verificat dacă atribuţiile de serviciu ale inculpatului recurent Delcea Valentin erau reglementate expres prin legislaţia primară, respectiv prin legi şi ordonanţe ale Guvernului, aşa cum s-a stabilit prin Decizia nr. 405/2016 pronunţată de Curtea Constituţională.

Modul de organizare şi funcţionare a comisiilor de fond funciar, inclusiv a celor judeţene şi atribuţiile membrilor acestor comisii sunt reglementate prin HG. nr. 89/2005, act cu putere juridică inferioară legii, astfel încât presupusa încălcare a unora dintre dispoziţiile acestei hotărâri de guvern nu poate atrage răspunderea penală a inculpatului.

Prin urmare, s-a apreciat că, în materie penală, principiul legalităţii incriminării impune ca numai legiuitorul primar să poată stabili conduita pe care destinatarul legii este obligat să o respecte, în caz contrar, acesta supunându-se sancţiunilor penale. În speţa de faţă nu este incidentă o răspundere penală pentru încălcarea atribuţiilor de serviciu de către inculpat, deoarece atribuţiile de serviciu, aşa-zis încălcate, nu sunt prevăzute de lege, în sensul Deciziei nr. 405/2016 a Curţii Constituţionale, ci în HG nr. 890/2005.

Dispoziţiile legale pretins încălcate din Legea nr. 1/2000 sunt dispoziţii legale cu caracter general în materia retrocedării terenurilor şi nu fac nicio referire la modalitatea de organizare şi funcţionare a comisiilor de fond funciar locale sau judeţene.

Dispoziţiile art. 2 din Lege, potrivit cărora reconstituirea dreptului de proprietate se face pe vechile amplasamente, iar drepturile dobândite cu respectarea dispoziţiilor Legii nr. 18/1991, pentru care au fost eliberate adeverinţe de proprietate, proces-verbal de punere în posesie sau titlu de proprietate, rămân valabile fără nicio altă confirmare, nu prevăd în mod concret îndatoririle de serviciu ce revin fiecărui membru al comisiilor judeţene.

Articolul 25 din Lege prevede faptul că reconstituirea dreptului de proprietate şi punerea în posesie a terenurilor forestiere se face printr-o hotărâre adoptată de comisia locală, respectiv comisia judeţeană. Nu se poate confunda atribuţia comisiei judeţene de a adopta o hotărâre, cu atribuţia membrilor comisiei judeţene de a-şi exprima votul, acestora fiindu-le recunoscut dreptul de a vota fie pentru, fie împotriva unei propuneri.

Prin urmare, articolele menţionate anterior, care reglementează retrocedarea terenurilor forestiere, au caracter general şi nu instituie nicio obligaţie concretă în sarcina membrilor comisiei, deci nici în sarcina inculpatului Delcea Valentin.

S-a mai arătat că HG nr. 890/2005 şi Regulamentul din 4 august 2005 anexat acesteia reglementează atribuţiile de serviciu generale ale comisiei, iar nu

ale fiecărui membru în parte, iar potrivit art. 8 din Regulament, comisia judeţeană este un organ colegial care îşi desfăşoară activitatea în prezenţa majorităţii membrilor acesteia şi adoptă hotărâri cu votul majorităţii membrilor, nu cu al fiecărui membru în parte.

Prin urmare, s-a apreciat că obligaţia de a adopta o hotărâre este a comisiei, nu una individuală, membrii comisiei având doar obligaţia de a-şi exprima opinia prin vot, fără să conteze finalitatea acestuia, respectiv fără să importe dacă aprobă sau nu propunerea în comisie.

Potrivit art. 4 alin. 2 din Regulament, prin ordin al prefectului se poate constitui un colectiv de lucru format din specialişti, în vederea sprijinirii comisiei judeţene în activităţile ce îi revin acesteia, colectiv de lucru care poate îndeplini anumite sarcini pentru a degreva comisia de un volum mare de lucru şi a înlesni activitatea acesteia. În acest mod, răspunderea comisiei judeţene nu este transmisă colectivului de lucru, hotărârea fiind adoptată tot de comisie, însă în baza referatului colectivului de lucru.

Inculpatul a mai arătat că acesta nu avea competenţa de a se pronunţa cu privire la legalitatea hotărârilor civile definitive ce atestau calitatea de moştenitor a inculpatului Al României Paul Philippe, acesta, în calitate de subprefect şi membru al comisiei judeţene, fiind obligat să respecte ordinea de drept şi să ţină cont de aceste hotărâri definitive şi nerevocate care beneficiau de autoritate de lucru judecat.

Cu privire la Deciziunea nr. 1/26.11.1941 a Colegiului Prezidenţial al ÎCCJ prin care, susţine parchetul, ar fi fost preluat de către Stat imobilul Fundul Sacului Snagov (împrejurare cunoscută şi ignorată atât de Al României Paul Philippe, cât şi de persoanele care au desfăşurat activităţi în legătură cu aceste proceduri), s-a arătat că aceasta este un document în copie nesemnată, neştampilată, care nu poartă niciun însemn oficial de identificare, astfel că nu poate fi apreciată ca un document valid, cu forţă juridică şi probantă absolută şi unică.

Pentru a produce efecte juridice, potrivit textelor legale în vigoare la momentul pronunţării deciziunii – articolele 119 şi 121 Cod procedură civilă – aceasta trebuia să fie semnată de către judecătorii care au pronunţat-o, să fie pronunţată în public şi să fie trecută într-un registru special, semnat de judecători, iar neîndeplinirea acestor condiţii face ca acesteia să nu i se poată atribui valoare probantă, fiind inexistentă din punct de vedere juridic, ea constituind doar o simplă realitate de fapt şi având doar aparenţa unei existenţe juridice.

Pe de altă parte, s-a arătat că numeroase hotărâri judecătoreşti definitive, irevocabile şi executorii, pronunţate de instanţele competente, inclusiv de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, începând cu anul 2003, prin care s-a statuat legalitatea şi temeinicia restituirii terenului forestier Fundul Sacului Snagov ori care atestă calitatea de succesor şi de persoană îndreptăţită a lui Al României Paul Philippe, sunt considerate „netemeinice” sau „abuzive”, ceea ce denotă dublul standard aplicat în interpretarea hotărârilor judecătoreşti aflate la dosarul cauzei.

Raportat la aceste consideraţii, s-a apreciat că inculpatul nu putea să ţină cont de o „hotărâre judecătorească” inexistentă din punct de vedere juridic,

astfel că nu este îndeplinită condiţia esenţială ataşată elementului material al infracţiunii, acesta îndeplinindu-şi atribuţiile de serviciu în conformitate cu dispoziţiile legale.

Totodată, s-a solicitat să se ia act de autoritatea de lucru judecat a unor hotărâri judecătoreşti civile şi să fie înlăturate acuzaţiile şi argumentele instanţei de apel contrare dezlegărilor de fapt şi de drept date prin aceste hotărâri definitive şi irevocabile, sens în care au fost făcute următoarele precizări:

Referitor la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de moştenitor al unor bunuri ce au aparţinut Casei Regale prin prisma stabilirii filiaţiei faţă de tată a lui Carol Mircea Grigore faţă de Regele Carol al II-lea, s-au învederat decizia civilă nr. 954/04.02.2021, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Secţia I-a civilă, sentinţa civilă nr. 2038/27.08.2008, pronunţată de Judecătoria Reşiţa şi decizia civilă nr. 207/R/30.03.2009, pronunţată de Tribunalul Caraş-Severin, precum şi sentinţa civilă nr. 932/02.04.2007, pronunţată de Judecătoria Bârlad şi decizia civilă nr. 839/04.07.2007, pronunţată de Tribunalul Vaslui.

Prin Hotărârea nr. 132/1954 Tribunalul Judiciar de la Lisabona, Portugalia, a constatat în mod irevocabil că Prinţul Carol Mircea Grigore este fiul legitim al Regelui Carol al II-lea şi moştenitor al acestuia, cu toate drepturile ce decurg din această calitate, hotărârea fiind recunoscută ulterior prin decizia nr. 954/14.02.2012, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, procedura exequatorului. Prin urmare, inculpatul Al României Paul Philippe, în calitate de fiu al lui Carol Mircea Grigore, deţine calitatea de moştenitor al Regelui Carol al II-lea şi, implicit, are dreptul de a dobândi unele bunuri ce au aparţinut Casei Regale.

Deoarece hotărârea recunoscută a avut ca obiect stabilirea filiaţiei faţă de tată, aceasta era declarativă de drepturi şi produce efecte retroactive, până în momentul naşterii copilului, apreciindu-se că instanţa de recurs în casaţie trebuie să ţină cont de autoritatea de lucru judecat a deciziei civile nr. 954/14.02.2012 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie şi de efectele retroactive pe care le produce, aceasta ratificând toate demersurile pe care inculpatul Al României Paul Philippe le-a făcut în calitate de descendent anterior finalizării recunoaşterii.

De asemenea, calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de moştenitor al unor bunuri ce au aparţinut Casei Regale urmare a preluării drepturilor succesorale aparţinând Elenei Lupescu, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 1489/02.08.2001 încheiat cu Monique Adina Urdărianu, a fost reţinută prin decizia civilă nr. 182/23.03.2009 a Curţii de Apel Bucureşti, Secţia a III-a civilă, irevocabilă prin decizia nr. 3763/07.06.2010 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, decizia civilă nr. 109/05.07.2012 a Curţii de Apel Bucureşti, Secţia a IX-a civilă, definitivă şi irevocabilă prin decizia nr. 3378/14.06.2013 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, sentinţa civilă nr. 2038/27.08.2008, pronunţată de Judecătoria Reşiţa şi decizia civilă nr. 207/R/30.03.2009, pronunţată de Tribunalul Caraş-Severin, sentinţa civilă nr. 932/02.04.2007, pronunţată de Judecătoria Bârlad şi decizia civilă nr. 839/04.07.2007, pronunţată de Tribunalul Vaslui, sentinţa civilă nr. 500/16.05.2006, pronunţată de Tribunalul Prahova, decizia civilă nr. 435/13.12.2006 a Curţii de Apel Ploieşti, rămasă definitivă prin decizia nr.

7331/24.11.2008 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, sentinţa civilă nr. 679/20.06.2006, pronunţată de Tribunalul Prahova şi decizia civilă nr. 4792/09.07.2008, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Secţia civilă şi de proprietate intelectuală.

Astfel, s-a stabilit cu titlu irevocabil faptul că inculpatul Al României Paul Philippe a dobândit prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1489/02.08.2001 drepturile succesorale ce au aparţinut lui Monique Adina Urdărianu cu privire la bunurile Prinţesei Elena a României aflate pe teritoriul României.

Referitor la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptăţită să solicite retrocedarea în temeiul legilor speciale, în timpul vieţii tatălui său, Carol Mircea Grigore, a fost indicată decizia civilă nr. 3378/14.06.2013, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Secţia I-a civilă, prin care s-a reţinut că la data formulării notificării Carol Mircea Grigore era în viaţă, însă anterior acesta cedase, în data de 10.02.2020, inculpatului Al României Paul Philippe, 37% din averea regală pe care o moştenise de la Regele Carol al II-lea, ceea ce are valoarea unei oferte de donaţie, ofertă care a şi fost acceptată de inculpat prin declaraţia autentificată sub nr. 4999/21.05.2002 a BNP Melania Popa şi Silviana Brânduşa Trofin.

Prin decizia civilă nr. 3378/14.06.2013 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie s-a statuat în mod definitiv şi irevocabil dreptul inculpatului Al României Paul Phillipe de a depune notificări întemeiate pe legile speciale de retrocedare în timpul vieţii tatălui său, urmare a ofertei tatălui şi acceptării donaţiei la data de 10.02.2002 cu privire la cota din averea regală moştenită de la tată său, Regele Carol al II-lea.

S-a arătat că dreptul de proprietate privind Pădurea Snagov, zona Fundul Sacului, a fost restituit inculpatului Al României Paul Philippe prin sentinţa civilă nr. 1872/26.06.2003 a Judecătoriei Buftea, sentinţa civilă nr. 1496/16.05.2005 a Judecătoriei Buftea şi sentinţa civilă nr. 3814/11.07.2007 a Judecătoriei Buftea, hotărâri definitive şi irevocabile.

Toate hotărârile judecătoreşti menţionate anterior se bucură de autoritate de lucru judecat, fiind executorii, iar potrivit art. 435 alin. 2 Cod procedură civilă, ele sunt opozabile oricărei terţe persoane atâta timp cât aceasta din urmă nu face, în condiţiile legii, dovada contrară. De asemenea, potrivit art. 99 alin. 3 Cod civil, hotărârile judecătoreşti date cu privire la starea civilă a unei persoane sunt opozabile oricărei alte persoane dacă printr-o altă hotărâre judecătorească nu s-a stabilit contrariul.

Prin urmare, nu i se poate imputa inculpatului recurent faptul că a respectat toate aceste hotărâri, nefiind îndeplinită, nici din această perspectivă, condiţia ataşată elementului material, respectiv îndeplinirea în mod defectuos a atribuţiilor de serviciu, ci, dimpotrivă, acesta şi-a îndeplinit atribuţiile de serviciu în conformitate cu dispoziţiile legale.

Inculpatul recurent a arătat că fapta ce i-a fost imputată nu este prevăzută de legea penală întrucât lipsesc urmările imediate şi legatura de cauzalitate, învederând că nu s-a cauzat nicio pagubă în sensul art. 297 alin. 1 Cod penal, nu s-a obţinut un folos material necuvenit pentru sine sau pentru altul şi nici nu

există legătură de cauzalitate între presupusa faptă comisă şi paguba ce ar fi fost produsă.

Hotărârea nr. 1156/07.07.2006 pentru a cărei semnare şi aprobare a fost condamnat inculpatul recurent nu a produs niciodată efecte întrucât a fost revocată prin adoptarea hotărârii nr. 661/02.03.2007, ocazie cu care a fost validată Anexa nr. 37 pentru suprafaţa de 36,78 ha, în loc de 46,78 ha, cum prevedea hotărârea revocată. Prin urmare, inculpatul Al României Paul Philippe nu a fost pus în posesie în baza hotărârii semnate de către inculpat, ieşirea din posesia statului român a suprafeţei de 36,78 ha teren forestier producându-se în baza hotărârii nr. 661/02.03.2007, conform procesului-verbal de punere în posesie nr. 16085/15.08.2007 încheiat la nivelul Primăriei Snagov, iar potrivit art. 4 din Legea nr. 1/2000, forma în vigoare la data respectivă, trecerea efectivă a terenurilor în proprietatea privată avea loc cu ocazia punerii în posesie.

Instanţa de apel a reţinut în mod greşit că hotărârea nr. 661/02.03.2007 face corp comun cu hotărârea nr. 1156/07.07.2006, aspect ce rezultă din chiar conţinutul hotărârii nr. 661/2007 în care se arată că hotărârea nr. 1156/07.07.2006 se revocă şi se validează Anexa 37 pentru suprafaţa de 36,78 ha teren forestier, apreciindu-se că hotărârea nr. 661/02.03.2007 este singura în vigoare şi care produce efecte, împrejurare statuată cu autoritate de lucru judecat şi prin sentinţa civilă nr. 3814/11.07.2007 a Judecătoriei Buftea.

Raportat la motivele invocate anterior, s-a mai apreciat că inculpatul a fost condamnat pentru o faptă neprevăzută de legea penală întrucât nu s-a produs urmarea imediată, respectiv nu a fost obţinut un folos necuvenit pentru sine sau pentru altul.

C. 4. Recurenta inculpată Popa Caterina a invocat cazurile de recurs în casaţie prevăzute de art. 438 alin. 1 pct. 1 şi 7 Cod procedură penală, solicitând admiterea recursului în casaţie, desfiinţarea deciziei penale atacate şi, în principal, achitarea, în temeiul art.16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, iar în subsidiar, trimiterea cauzei spre rejudecare, în temeiul art. 448 alin. 1 pct. 2 lit. b Cod procedură penală.

1. Cu privire la cazul de recurs în casaţie prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 1 Cod procedură penală – nu au fost respectate dispoziţiile privind competenţa după materie, s-a arătat că, potrivit art. 52 alin. 1 Cod procedură penală, „instanţa penală este competentă să judece orice chestiune prealabilă soluţionării cauzei, chiar dacă prin natura ei acea chestiune este de competenţa unei alte instanţe, cu excepţia cazurilor în care competenţa de soluţionare nu aparţine organelor judiciare”, iar potrivit alin. 2, chestiunea prealabilă se judecă de către instanţa penală potrivit regulilor şi mijloacelor de probă privitoare la materia căreia îi aparţine această chestiune.

Articolul 52 alin. 3 Cod procedură penală arată că hotărârile judecătoreşti definitive ale altor instanţe decât cele penale asupra unei chestiuni prealabile în procesul penal au autoritate de lucru judecat în faţa instanţei penale, cu excepţia împrejurărilor care privesc existenţa infracţiunii. Din aceste prevederi rezultă că nu operează prorogarea de competenţă când există hotărâri ale instanţelor civile, în sens larg, care dispun cu autoritate de lucru judecat asupra chestiunii prealabile în procesul penal, cu excepţia cazurilor în care împrejurările privesc existenţa infracţiunii.

S-a arătat că, în mod corect, instanţa de fond a apreciat că hotărârile judecătoreşti menţionate anterior au dezlegat, cu autoritate de lucru judecat, chestiuni prealabile în procesul penal, respectiv calitatea de persoană îndreptăţită a inculpatului Al României Paul Philippe la restituirea Pădurii Snagov, apreciindu-se totodată că instanţa de apel, cu un raţionament juridic contrar legii, a repus în discuţie chestiunile prealabile soluţionate deja prin hotărâri definitive, lucru interzis de Codul de procedură penală, aşa cum s-a reţinut şi în considerentele deciziei nr. 101/2021 a Curţii Constituţionale.

S-a învederat că în prezenta cauză este evident că instanţa de apel a făcut o analiză proprie asupra aspectelor stabilite definitiv de instanţele civile, ajungând la o concluzie opusă acestora, încălcând principiul autorităţii de lucru judecat, principiul securităţii raporturilor juridice şi dreptul la un proces echitabil reglementat de art. 6 CEDO.

Decizia nr. 302/2017 a Curţii Constituţionale a statuat cu putere obligatorie că „înființarea unor structuri specializate presupune și o anumită competență specializată a acestora, strict determinată de lege, astfel că efectuarea sau supravegherea urmăririi penale în cauze care excedează acestei competențe determină o deturnare a scopului normelor legale ce au stat la baza înființării acestor structuri specializate”. Pentru identitate de raţiune, instanţa penală este o instanţă specializată faţă de instanţele civile care soluţionează chestiunile prealabile, iar prorogarea competenţei, care reprezintă excepţia de la regulă, este de strictă interpretare, fiind interzisă atunci când alte instanţe s-au pronunţat definitiv cu privire la chestiunea prealabilă.

Întrucât încălcarea normelor imperative privind competenţa se sancţionează cu nulitatea absolută, chiar dacă instanţa penală nu este inferioară instanţelor civile, dar este specializată, se impune admiterea recursului în casaţie, constatarea nulităţii absolute a hotărârii recurate şi trimiterea cauzei spre rejudecare, cu luarea în considerare a hotărârilor judecătoreşti definitive pronunţate de către instanţele civile.

De asemenea, s-a arătat că, pentru a pronunţa decizia de condamnare a inculpatei, instanţa de apel a considerat că în mod greşit instanţa de fond a dispus că este întemeiată cererea de constatare a autorităţii de lucru judecat a sentinţelor civile care au statuat asupra unor chestiuni prealabile, învederându-se că, prin aceste hotărâri judecătoreşti, se stabilea calitatea de persoană îndreptăţită a inculpatului Al României Paul Philippe cu privire la retrocedarea Pădurii Snagov.

Din acest motiv, s-a apreciat ca fiind deosebit de importante pentru prezenta cale de atac acele hotărâri judecătoreşti definitive şi irevocabile prin care instanţele civile au statuat cu privire la dreptul de proprietate asupra Pădurii Snagov al Regelui Carol al II-lea şi cu privire la calitatea de succesor în drepturi a Prinţului Paul, instanţa de apel constatând că aspectele soluţionate de instanţele civile nu constituie chestiuni prealabile în sensul art. 52 alin. 3 Cod procedură penală.

Astfel, cu privire la dreptul inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea Pădurii Snagov, instanţa de apel a apreciat că nu se poate considera că prin pronunţarea deciziei civile nr. 954/14.02.2012 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, prin care s-a recunoscut hotărârea nr. 132/1955 a Tribunalului de la

Lisabona (prin care s-a constatat că Prinţul Carol Mircea Grigore are calitatea de fiu legitim al Regelui Carol al II-lea şi moştenitor al acestuia din urmă), a fost consolidat retroactiv dreptul inculpatului la retrocedarea Pădurii Snagov, din moment ce acesta nu a îndeplinit niciuna dintre condiţiile prevăzute de Legea nr. 1/2000 pentru a i se reconstitui dreptul de proprietate asupra acestui imobil.

Inculpata recurentă a învederat că, deşi hotărârile judecătoreşti în materia stabilirii filiaţiei au efect declarativ şi produc efecte retroactiv, instanţa de apel a apreciat că, de vreme ce hotărârea de exequator nu a existat la data comiterii faptelor imputate, inculpatul Al României Paul Philippe nu a făcut, la data respectivă, dovada calităţii de nepot al fostului Rege Carol al II-lea.

În privinţa sentinţelor civile nr. 1872/2003 şi nr. 1496/2005 pronunţate de Judecătoria Buftea, a căror autoritate de lucru judecat a fost invocată în primă instanţă, instanţa de apel a reţinut că niciuna dintre aceste sentinţe nu a fost pronunţată în contradictoriu cu Comisia Locală de fond funciar sau cu Comisia Judeţeană, ignorând însă faptul că, în conţinutul său, sentinţa civilă nr. 1872/2003 analizează calitatea de persoană îndreptăţită a inculpatului Al României Paul cu privire la Pădurea Fundul Sacului, reţinând că acesta a făcut dovada calităţii de succesor în drepturi al Elenei Lupescu, soţia Regelui Carol al II-lea, care, la rândul său, a fost proprietarul suprafeţei de pădure menţionate anterior.

S-a arătat că după ce această sentinţă a rămas definitivă şi irevocabilă prin neapelare, în baza ei a fost emisă de către Comisia Judeţeană Ilfov hotărârea nr. 7/04.01.2004 prin care i s-a aprobat inculpatului Al României Paul Philippe reconstituirea dreptului de proprietate pentru suprafaţa de 10 ha teren cu vegetaţie forestieră, hotărâre care a fost contestată de către Regia Naţională a Pădurilor – Romsilva, contestaţia acesteia fiind respinsă prin sentinţa civilă nr. 1496/16.05.2005 a Judecătoriei Buftea, rămasă definitivă prin decizia nr. 1075/A/12.05.2006 a Tribunalului Bucureşti, Secţia a III-a civilă şi irevocabilă prin decizia nr. 73/22.01.2007 a Curţii de Apel Bucureşti, Secţia a III-a civilă şi pentru cauze cu minori şi familie.

Instanţa de apel a apreciat, însă, că autoritatea de lucru judecat a acestor hotărâri nu trebuie confundată cu opozabilitatea, în sens larg, a unei hotărâri definitive faţă de terţi, iar faptul că sentinţa civilă nr. 1872/26.06.2003 a Judecătoriei Buftea nu a fost pronunţată în contradictoriu şi cu Comisia Judeţeană Ilfov face ca aceasta să nu se impună prin forţa sa obligatorie acestei comisii, iar membrii comisiei aveau obligaţia legală de a verifica, cu seriozitate şi scrupulozitate, toate înscrisurile depuse la dosarul administrativ pentru a stabili calitatea de persoană îndreptăţită la restituirea terenului, atât sub aspectul existenţei titlului de proprietate al autorului invocat de solicitant şi al deposedării sale abuzive de către Statul Român, cât şi din perspectiva calităţii de moştenitor.

S-a apreciat că instanţa de apel a încălcat în mod flagrant principiul opozabilităţii sentinţei nr. 1872/2003 a Judecătoriei Buftea, în ce priveşte Comisia Judeţeană de Fond Funciar şi autoritatea de lucru judecat a sentinţei civile nr. 1496/2005 a Judecătoriei Buftea, definitivă şi executorie la momentul adoptării procesului-verbal din 07.07.2006, în care, contrar celor reţinute prin decizia recurată, Comisia Judeţeană Ilfov a fost parte.

De asemenea, în referatul nr. 30/14.01.2004 care a stat la baza emiterii hotărârii nr. 7/2004, întocmit de martorii Ţipluică Marian şi Anghelescu Dragoş Emil, se menţionează, pe lângă cele citate de instanţă, şi sentinţa civilă nr. 1872/26.06.2003. De asemenea, în procesul-verbal din data de 07.07.2006 al Comisiei Judeţene Ilfov, care a stat la baza adoptării Hotărârii nr. 1156/2006 a Comisiei Judeţene Ilfov, se face referire la existenţa unei hotărâri definitive de respingere a contestaţiei R.N.P. – Romsilva.

2. Cu privire la cazul de casare prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală – inculpata a fost condamnată pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală – s-a arătat că în prezentul recurs în casaţie prezintă relevanţă chestiunile prealabile reglementate de art. 52 alin. 3 Cod procedură penală şi interpretarea acestora prin prisma deciziilor Curţii Constituţionale nr. 102/2021, nr. 405/2016 şi nr. 392/2017 care restrâng drastic sfera normelor a căror încălcare reprezintă elementul material al laturii obiective a infracţiunii de abuz în serviciu la legislaţia primară.

Inculpata recurentă a arătat că art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c şi art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin HG nr. 890/2005, ce se susţine că ar fi fost încălcate de aceasta atunci când a aprobat restituirea către inculpatul Al României Paul Philippe a suprafeţei de 49,67 ha, deşi acesta nu făcuse dovada calităţii de persoană îndreptăţită la restituire, nu fac parte din legislaţia primară.

Totodată, faptul că, analizând actele ataşate cererii de retrocedare şi întemeindu-se pe hotărârile judecătoreşti pronunţate de instanţele civile, a ajuns la o soluţie diferită de cea a instanţei de apel, nu înseamnă că nu a analizat cu atenţie aceste înscrisuri, împrejurare ce rezultă chiar din motivarea instanţei de apel, care a reţinut că dosarele se discutau cu inculpata.

Referitor la tipicitatea obiectivă, elementul material al laturii obiective a infracţiunii de abuz în serviciu constă în îndeplinirea cu încălcarea legii de către funcţionarul public a atribuţiilor de serviciu, impunându-se a fi avută în vedere şi decizia nr. 405/2016 a Curţii Constituţionale.

În speţă, elementul material al laturii obiective îl reprezintă, faţă de cele reţinute în decizia recurată, ca urmare a înlăturării autorităţii de lucru judecat şi a forţei obligatorii a hotărârilor judecătoreşti pronunţate de instanţele civile, presupusa încălcare de către inculpată a atribuţiilor de serviciu prevăzute în art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c şi art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin HG nr. 8902/2005, prin aprobarea în comisie a hotărârii nr. 1156/07.07.2006 şi, ulterior, a hotărârii nr. 661/2007 prin care s-a reconstituit în favoarea inculpatului Al României Paul Philippe dreptul de proprietate cu privire la suprafaţa de 36,78 ha teren cu vegetaţie forestieră din Pădurea Snagov, cauzându-se statului un prejudiciu de 9.523.769 euro.

Inculpata recurentă a arătat că instanţa de apel a reţinut în sarcina sa faptul că, fără să analizeze temeinic actele depuse de inculpatul Al României Paul Philippe în dovedirea dreptului său la reconstituirea dreptului de proprietate, a votat în favoarea reconstituirii dreptului de proprietate în condiţiile în care acesta nu a făcut dovada calităţii de moştenitor, succesor în drepturi al lui Carol al II-lea şi nici faptul că Pădurea Snagov a fost preluată de stat din patrimoniul acestuia, încălcând astfel dispoziţiile art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000.

A susţinut inculpata recurentă că elementul material al laturii obiective nu este realizat, în condiţiile în care calitatea lui Al României Paul Philippe de succesor al fostului Rege Carol al II-lea, precum şi dreptul de proprietate al acestuia din urmă asupra pădurii Snagov au fost stabilite prin hotărâri judecătoreşti intrate în puterea lucrului judecat şi opozabile Comisiei Judeţene Ilfov.

S-a apreciat că a stabili altfel înseamnă a dispune în sarcina unor autorităţi publice obligaţia de a revizui hotărâri judecătoreşti definitive ale instanţelor civile, aspect contrar legii, conform şi interpretării Curţii Constituţionale dată în decizia nr. 102/2021. Nu subzistă nici urmarea imediată, în condiţiile în care, prin hotărârile judecătoreşti invocate şi de instanţa de apel, s-a stabilit, cu putere de lucru judecat, că Al României Paul Philippe este o persoană îndreptăţită la restituire.

Acest aspect are valoarea unor chestiuni prealabile în procesul penal, aspect soluţionat cu respectarea legii de către instanţa de fond, respectiv a art. 52 alin. 3 Cod procedură penală şi a principiului securităţii juridice rezultat din art. 21 alin. 3, art. 1 alin. 3 şi 5 din Constituţia României şi art. 6 CEDO.

S-a arătat că şi Curtea Constituţională, în decizia nr. 102/2021, a reţinut că, în ipoteza în care, până la soluţionarea cauzei penale, chestiunile prealabile au fost definitiv soluţionate de către o altă instanţă – în speţă de instanţele civile prin sentinţele civile nr. 1872/2003 şi nr. 1496/2006 – instanţa penală este ţinută de soluţia respectivei instanţe.

Contrar celor reţinute de către instanţa de apel şi în consens cu instanţa de fond, inculpata recurentă a apreciat că nu privesc existenţa infracţiunii de abuz în serviciu, ci aspecte de drept civil ce exced elementelor constitutive ale acestei infracţiuni, atât calitatea de moştenitor de pe urma Regelui Carol al II-lea a inculpatului Al României Paul Philippe, cât şi dreptul acestuia de a solicita retrocedare unor bunuri în baza legilor de restituire.

Chiar dacă s-ar admite că aceste aspecte intră în conţinutul constitutiv al infracţiunii de abuz în serviciu, înlăturarea autorităţii de lucru judecat şi a opozabilităţii acestor hotărâri judecătoreşti încalcă dispoziţiile din Constituţia României enumerate anterior şi art. 6 din CEDO, aspect reţinut şi în decizia nr. 102/2021 a Curţii Constituţionale.

Astfel, Curtea Constituţională a arătat că posibilitatea instanţei penale de a relua judecata asupra unor chestiuni referitoare la existenţa aspectelor care condiţionează aplicabilitatea normei de incriminare aduce atingere autorităţii de lucru judecat care are ca finalitate asigurarea securităţii raporturilor juridice, fiind o componentă a principiului securităţii juridice, ca standard al dreptului la un proces echitabil.

S-a reţinut, totodată, că încălcarea de către instanţele penale a autorităţii de lucru judecat a hotărârilor judecătoreşti definitive pronunţate de instanţele civile, atunci când acestea se referă la chestiuni prealabile ale cauzei penale care privesc existenţa infracţiunii, cu consecinţa încălcării principiului securităţii raporturilor juridice, poate duce la pronunţarea unor soluţii opuse celor rămase definitive, cu afectarea gravă a dreptului la un proces echitabil, astfel cum este reglementat de art. 6 din Convenţie şi contravine art. 21 alin. 3 din Constituţie.

În aceste condiţii, s-a apreciat că acuzaţia adusă inculpatei Popa Caterina este nefondată, nefiind întrunite elementele constitutive ale infracţiunii de abuz în serviciu, sub aspectul laturii obiective şi al urmării imediate, sens în care s-a arătat că, chiar dacă hotărârea nr. 132/1995 a Tribunalului de la Lisabona a fost recunoscută pe teritoriul României ulterior presupuselor activităţi infracţionale, nu se poate ignora autoritatea de lucru judecat a acesteia, având în vedere caracterul declarativ retroactiv.

Nu pot fi ignorate nici considerentele şi dispozitivul sentinţei civile pronunţate de Judecătoria Buftea în anul 2003, definitivă la momentul adoptării hotărârii nr. 1156/07.07.2006 şi irevocabilă la momentul adoptării hotărârii nr. 661/06.03.2007, ultima pronunţată în contradictoriu şi cu Comisia Judeţeană Ilfov, prin care s-a reţinut că Al României Paul Philippe este îndreptăţit la restituirea suprafeţei de 46 ha teren forestier în Pădurea Snagov, din care i se restituise la acel moment doar suprafaţa de 10 ha teren.

Date fiind chestiunile prealabile pe care instanţa de apel trebuia să le reţină şi autoritatea de lucru judecat a hotărârilor menţionate anterior, s-a apreciat că nu este îndeplinită condiţia prevăzută de art. 297 Cod penal privind neîndeplinirea atribuţiilor de serviciu prin încălcarea legii şi nici a celei privind producerea unui prejudiciu Statului Român, inculpatul Al României Paul Philippe fiind îndreptăţit la restituire.

S-a apreciat că nu se poate reţine că inculpata nu a analizat cu atenţie actele depuse de Al României Paul Philippe doar pentru faptul că instanţa de apel a ajuns la o altă concluzie, înlăturând hotărârile judecătoreşti definitive şi irevocabile, precum şi actele notariale care nu au fost niciodată anulate de vreo instanţă de judecată, acesta fiind şi motivul pentru care legile fondului funciar prevăd posibilitatea contestării hotărârilor adoptate de comisia judeţeană de fond funciar. S-a subliniat că şi instanţa de fond a ajuns la o concluzie diferită de cea a instanţei de apel, prima instanţă analizând aceleaşi acte care au fost analizate şi de judecătorii instanţelor civile cu privire la care s-a invocat autoritatea de lucru judecat.

S-a învederat totodată că, din descrierea situaţiei de fapt prezentate la paginile 492 şi următoarelele şi 518 şi următoarele, nu rezultă că inculpata Popa Caterina ar fi cunoscut despre existenţa Deciziunii nr. 1/1941 sau că aceasta ar fi fost vreodată angrenată politic, astfel încât martorul Cristache să aibă vreo influenţă asupra ei.

D. 5. Recurentul inculpat Jecu Nicolae a invocat cazurile de recurs în casaţie prevăzute de art. 438 alin. 1 pct. 1 şi 7 Cod procedură penală, solicitând admiterea recursului în casaţie formulat, desfiinţarea deciziei penale recurate şi, în principal, trimiterea cauzei spre rejudecare la instanţa de apel, cu luarea în considerare, ca şi chestiuni prealabile, a sentinţelor civile nr. 1872/26.06.2003, pronunţată de Judecătoria Buftea, rămasă definitivă prin neapelare şi nr. 1496/16.05.2005, pronunţată de Judecătoria Buftea, rămasă definitivă prin decizia nr. 1075/12.05.2006 a Tribunalului Bucureşti, Secţia a III-a civilă şi irevocabilă prin decizia nr. 73/22.01.2007 a Curţii de Apel Bucureşti, Secţia a III-a civilă şi pentru cauze cu minori şi familie, iar în subsidiar, achitarea sa, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, lăsarea nesoluţionată a laturii

civile şi ridicarea măsurilor asiguratorii ale sechestrului, respectiv popririi, instituite în cursul urmăririi penale asupra bunurilor proprietatea sa.

1. Cu privire la cazul de casare prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 1 Cod procedură penală, s-a arătat că art. 52 Cod procedură penală stabileşte o prorogare de competenţă a instanţei penale asupra unor chestiuni prealabile care, prin natura lor, sunt de competenţa altor instanţe, cu excepţia situaţiei în care competenţa de soluţionare nu aparţine organelor judiciare.

Prorogarea de competenţă este interzisă de art. 52 alin. 3 Cod procedură penală cu privire la chestiunile prealabile deja soluţionate definitiv de instanţa competentă în materia chestiunii prealabile, o repunere în discuţie a acestor aspecte de către instanţa penală fiind interzisă de legea procesual penală, împrejurare reţinută şi de Curtea Constituţională în considerentele deciziei nr. 102/2021.

S-a învederat că, în speţa de faţă, s-au pronunţat mai multe hotărâri civile care au stabilit cu autoritate de lucru judecat faptul că Al României Paul Phillipe a făcut dovada calităţii de succesor în drepturi al Elenei Lupescu, soţia Regelui Carol al II-lea, care, la rândul său, a fost proprietarul suprafeţei de pădure la care se face referire în dosar, fiind evident, totodată, că instanţa de apel a făcut propria analiză asupra aspectelor tranşate definitiv de către instanţele civile, concluzionând că acesta nu este îndreptăţit la retrocedare, neavând calitatea de moştenitor, iar autorul său nu a fost niciodată proprietar al terenului revendicat, ajungând deci la o concluzie contrară, fără ca hotărârile civile să fi fost desfiinţate într-o cale extraordinară de atac.

Potrivit considerentelor deciziei Curţii Constituţionale nr. 102/2021, o astfel de depăşire a competenţei materiale determină o încălcare a principiului autorităţii de lucru judecat, a principiului securităţii raporturilor juridice şi a dreptului la un proces echitabil. Aplicând regulile reţinute în considerentele acestei decizii, inculpatul a solicitat a se constata că instanţa penală este o instanţă specializată prin raportare la instanţele civile care soluţionează chestiunile prealabile, iar prorogarea competenţei sale este strict limitată şi determinată, fiind interzisă atunci când alte instanţe s-au pronunţat definitiv cu privire la chestiunea prealabilă, iar încălcarea acestor norme se sancţionează cu nulitatea absolută, chiar dacă instanţa penală nu este instanţă inferioară după materie sau calitatea persoanei, în sensul art. 438 alin. 1 pct. 1 teza a II-a Cod procedură penală.

Cu privire la chestiunile prealabile şi tipicitatea obiectivă a infracţiunii de abuz în serviciu, s-a arătat că instanţa de apel a înlăturat în mod eronat aspectele soluţionate de instanţa de fond în ceea priveşte existenţa infracţiunii şi efectul chestiunilor prealabile; astfel, chestiunile prealabile nu trebuie să fie preexistente săvârşirii faptei şi să fie cunoscute şi luate în considerare de către inculpaţi în momentul săvârşirii acesteia, constituind dezlegări ale unor probleme de drept aparţinând unor alte ramuri juridice, soluţionate de instanţa civilă anterior celei penale şi care ajută la lămurirea raportului juridic penal de conflict.

În cauză, pentru a reţine săvârşirea de către inculpatul recurent a infracţiunii de abuz în serviciu, instanţa de apel trebuia să stabilească două chestiuni esenţiale: dacă inculpatul Al României Paul Philippe era moştenitor al lui Carol al II-lea şi dacă acesta din urmă fusese proprietar al suprafeţei de 46,78

ha teren din Pădurea Snagov pentru care s-au emis cele două titluri de proprietate.

Inculpatul recurent a arătat că aceste două chestiuni fuseseră soluţionate definitiv de către instanţele civile, ele constituind, contrar opiniei instanţei de apel, chestiuni prealabile în procesul penal, fiind soluţionate anterior pronunţării soluţiei instanţei de apel.

Referitor la aspectul esenţial invocat de instanţa de apel cu privire la efectele irevocabile ale unei hotărâri de recunoaştere, s-a arătat că hotărârea irevocabilă prin care a fost admisă acţiunea de stabilire a paternităţii are efect retroactiv, de la naşterea copilului, instanţa de apel interpretând în mod greşit instituţii apaţinând dreptului familiei şi dreptului civil cu privire la drepturile acestuia, inclusiv dreptul de moştenire.

Prin urmare, la data săvârşirii faptelor, inculpatul Al României Paul Philippe era moştenitor al Regelui Carol al II-lea, indiferent dacă inculpatul cunoştea sau nu acest aspect, deorece, la data respectivă, exista o hotărâre judecătorească definitivă care stabilea acest lucru, respectiv sentinţa civilă nr. 1872/26.06.2003 a Judecătoriei Buftea, în cuprinsul căreia s-a reţinut că acesta a făcut dovada calităţii de succesor în drepturi al Elenei Lupescu, soţia Regelui Carol al II-lea, care, la rândul său, a fost proprietarul suprafeţei de pădure revendicate de către inculpat.

De altfel, instanţa de apel a şi reţinut în decizia recurată că, până la desfăşurarea şedinţei din 07.07.2006 a Comisiei de Fond Funciar Ilfov, la dosarul administrativ s-au mai depus documente, inclusiv certificatul de calitate de moştenitor nr. 129/24.05.2006 de pe urma defunctului Carol Mircea Grigore, aspect care, potrivit inculpatului recurent, consolidează din punct de vedere juridic drepturile inculpatului Al României Paul Philippe la moştenire, atât direct, în calitate de nepot al Regelui Carol al II-lea, cât şi pe linia Elenei Lupescu.

Contrar analizei instanţei de apel, împrejurarea că o astfel de hotărâre a fost pronunţată conferă faptelor un caracter licit, fiind fundamentate pe hotărârea definitivă a unei instanţe, indiferent de cunoaşterea sau necunoaşterea de către făptuitor a respectivului eveniment.

S-a apreciat ca superficială analiza făcută de către instanţa de apel cu privire la hotărârile judecătoreşti definitive, apreciate de inculpat ca fiind esenţiale în stabilirea elementelor de tipicitate obiectivă a infracţiunii de abuz în serviciu, învederându-se că sentinţa civilă nr. 1872/26.06.2013 a fost pronunţată de Judecătoria Buftea într-un dosar în care calitate de pârâtă a avut Primăria Snagov, iar sentinţa civilă nr. 1495/2005 a fost pronunţată într-un dosar civil în care părţi au fost Regia Naţională a Pădurilor – Romsilva, Direcţia Silvică Bucureşti, în calitate de reclamantă, iar Comisia Judeţeană Ilfov în calitate de pârâtă, astfel că aceste hotărâri nu puteau fi ignorate de comisiile locale şi judeţene de aplicare a legilor funciare.

Prin urmare, s-a apreciat ca eronată susţinerea instanţei de apel potrivit căreia niciuna dintre cele două comisii nu au fost parte în procesele civile în cadrul cărora au fost pronunţate cele două sentinţe civile.

De asemenea, s-a apreciat ca eronată şi reţinerea de către instanţa de apel a faptului că cele două sentinţe ale Judecătoriei Buftea nu au format obiectul

analizei Comisiilor locale şi judeţene de fond funciar, în condiţiile în care chiar instanţa de apel a reţinut că în referatul nr. 30/14.01.2004, întocmit de martorii Ţipluică Marian şi Anghelescu Dragoş Emil, s-a menţionat şi sentinţa civilă nr. 1872/26.06.2003, cu evidentă referire la sentinţa civilă cu acelaşi număr pronunţată de Judecătoria Buftea la data de 26.06.2003.

Concluzionând, inculpatul recurent a arătat că există două hotărâri definitive, pentru care s-au epuizat toate căile ordinare de atac şi care nu au fost revizuite, care stabilesc atât faptul că inculpatul Al României Paul Philippe a făcut dovada calităţii de succesor în drepturi al Elenei Lupescu, soţia Regelui Carol al II-lea, cât şi faptul că acesta din urmă a fost proprietarul suprafeţei de pădure retrocedate, existând o legătură evidentă între acestea şi acuzaţiile aduse inculpatului (încălcarea atribuţiilor de serviciu ce îi revenea potrivit art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c şi art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin HG nr. 890/2005, prin neverificarea titlului de proprietate al lui Carol al II-lea şi a calităţii de moştenitor a inculpatului Al României Paul Philippe), astfel că acestea constituie chestiuni prealabile în înţelesul art. 52 alin. 3 Cod procedură penală.

S-a apreciat că nereţinerea acestor chestiuni prealabile şi considerarea acestora ca elemente extranee stabilirii întrunirii elementelor constitutive ale infracţiunii de abuz în serviciu reţinute în sarcina inculpatului Jecu Nicolae a dus la pronunţarea unei soluţii de condamnare, în condiţiile în care fapta comisă de acesta nu realizează nici elementul material, nici urmarea imediată a infracţiunii de abuz în serviciu.

2. Cu privire la cazul de casare prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală, inculpatul recurent a apreciat că fapta de care este acuzat nu este prevăzută de legea penală, sens în care a arătat că principala acuzaţie adusă acestuia este aceea că a aprobat în comisie reconstituirea dreptului de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe, cu toate că actele doveditoare depuse la dosarul administrativ nu atestau calitatea acestuia de persoană îndreptăţită la retrocedare, reproşându-i-se că nu a verificat în mod riguros existenţa, pertinenţa, verosimilitatea, autenticitatea şi concludenţa actelor doveditoare privitoare la titlul de proprietate şi calitatea de moştenitor în legătură cu suprafaţa de teren retrocedată.

Instanţa de apel a reţinut în sarcina inculpatului obligaţia de verificare a actelor doveditoare depuse la dosarul administrativ pentru a stabili calitatea de persoană îndreptăţită la retrocedare a inculpatului Al României Paul Philippe, prevăzută la art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000. În cauza de faţă, un aspect determinant legat de calitatea acestuia la restituire îl constituie existenţa unor hotărâri definitive care au valoarea unor chestiuni prealabile în procesul penal, aşa cum, de altfel, a reţinut în mod corect şi instanţa de fond.

S-a arătat că, în condiţiile în care hotărârile judecătoreşti civile, definitive şi irevocabile, enumerate în cuprinsul motivelor de recurs în casaţie, stabilesc faptul că inculpatul Al României Paul Philippe are calitatea de moştenitor al Regelui Carol al II-lea (atât în calitate de nepot de fiu al acestuia, cât şi în temeiul unui contract de vânzare-cumpărare de drepturi litigioase pe filiera Monique Urdărianu – Elena Lupescu), că Regele Carol al II-lea a fost proprietarul terenulului forestier retrocedat, iar certificatele de calitate de

moştenitor folosite de inculpatul Al României Paul Philippe sunt valabile şi produc efecte juridice, nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracţiunii de abuz în serviciu reţinute în sarcina acestuia.

Restituirea a fost legală întrucât s-a efectuat în baza documentelor depuse de inculpatul Al României Paul Philippe, documente recunoscute ca valabile şi producând efecte juridice în circuitul civil de mai multe instanţe de judecată şi care atestau atât calitatea de moştenitor a acestuia, cât şi faptul că era îndreptăţit să solicite restituirea, astfel că inculpatul recurent şi-a îndeplinit în mod corespunzător atribuţiile de serviciu, nefiind îndeplinită condiţia prevăzută de art. 297 Cod penal privitoare la neîndeplinirea sau îndeplinirea atribuţiilor de serviciu prin încălcarea legii.

Sub aspectul urmării imediate s-a arătat că, în cauză, aceasta subzistă numai în condiţiile în care inculpatul Al României Paul Philippe nu ar fi fost o persoană îndreptăţită la retrocedare, or, de vreme ce există hotărâri judecătoreşti care stabilesc că acesta era îndreptăţit, nu se produce niciun prejudiciu statului român, iar urmarea imediată a infracţiunii nu există, bunul retrocedat aparţinând persoanei care îl solicită.

Raportat la împrejurarea că au fost respectate în totalitate prevederile legale aparţinând legislaţiei primare invocate în actul de sesizare, dar şi că nu s-a realizat urmarea imediată prevăzută în textul de incriminare, s-a solicitat să se constate că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracţiunii de abuz în serviciu sub aspectul tipicităţii obiective.

E. 6. Recurentul inculpat Olteanu Gheorghe a solicitat admiterea recursului în casație formulat, casarea deciziei penale recurate și, în principal, pronunțarea unei hotărâri judecătorești de achitare a sa, iar în subsidiar, trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de apel. A solicitat, de asemenea, suspendarea deciziei penale de condamnare până la soluționarea recursului în casație și punerea sa de îndată în libertate.

1. Cu privire la motivul de recurs în casație prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 1 Cod procedură penală – nerespectarea dispozițiilor privind competența după materie – s-a invocat faptul că instanța de apel, prin neluarea în considerare a chestiunilor prealabile (deja dezlegate de alte instanțe civile în legătură cu chestiuni date de lege în competența acestora) și prin analizarea acestora (oferindu-le o altă soluționare pe fond decât cea dată definitiv de instanțele civile) și-a depășit competența după materie, competență dată și de natura obiectului dedus judecății, care poate fi civilă, penală, de dreptul muncii, etc.

S-a apreciat că decizia instanței de apel a fost dată cu nerespectarea, de către instanța penală, în calitate de instanță de apel, a competenței materiale, a autorității de lucru judecat a hotărârilor judecătorești ale instanțelor civile, împrejurare care, potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 102/2021, încalcă principiul securității juridice, care constituie un aspect esențial al statului de drept, așa cum este acesta prevăzut la art. 1 alin. 3 din Constituție și contravine prevederilor art. 21 alin. 3 din Constituție.

Instanța de apel s-a erijat în instanță de control judiciar, nu doar cu privire la sentința nr. 39/27.06.2019 a Curții de Apel Brașov, astfel cum a fost investită, ci și cu privire la hotărârile judecătorești definitive din materie civilă,

fundamentul soluției de condamnare pronunțate fiind circumscris evaluării pe care instanța de apel a realizat-o cu privire la aceste hotărâri prin care instanțele civile s-au pronunțat cu privire la calitatea de moștenitor a inculpatului Al României Paul Philippe după bunicul său, Regele Carol al II-lea și cu privire la dreptul acestuia de a solicita restituirea imobilului Pădurea Snagov.

Instanța de apel a apreciat în mod eronat că hotărârile instanțelor civile ar putea constitui chestiuni prealabile doar dacă ar data din momente anterioare comiterii faptelor, deși, potrivit art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, acestea trebuie să fie preexistente hotărârii instanței penale, iar nu faptelor, cerință îndeplinită în cauză.

De fapt, instanța de apel, deși formal a declarat că aceste hotărâri nu au relevanță în cauză, în concret le-a înlăturat efectele, urmărind astfel să ocolească dezlegarea obligatorie dată de instanțele civile în această materie, în condițiile în care, după cum rezultă din considerentele deciziei, aspectele tranșate cu autoritate de lucru judecat în materie civilă reprezintă condiții esențiale în structura infracțiunii de abuz în serviciu, descriind premisa și componenta de încălcare a legii din conținutul acesteia, în legătură cu care a fost condamnat și recurentul.

Hotărârile civile respective erau definitive, nemaiputând fi exercitate alte căi de atac împotriva acestora, împrejurare față de care s-a apreciat că, în momentul în care a operat ca o instanță de control judiciar, instanța de apel a lipsit de conținut aceste hotărâri, fără a recurge la remediile procedurale expres prevăzute de lege.

Procedând în acest mod, instanța de apel și-a depășit atribuțiile funcționale, formulând, pe de o parte, critici la adresa acestora și, pe de altă parte, rejudecând într-o manieră proprie cauzele civile, ajungând la soluții opuse celor reținute prin hotărârile civile, încălcându-se astfel competența generală a instanței penale ca formă primară și absolută de competență.

2. Cu privire la motivul de recurs în casație prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală, s-a arătat că abuzul în serviciu pretins realizat prin încălcarea legislației civile în materia retrocedărilor de către recurent în exercitarea atribuțiilor de serviciu presupune încălcarea dispozițiilor legislației primare în retrocedarea imobilului Pădurea Snagov, ca parte a laturii obiective a infracțiunii, realitate juridică ce nu poate fi înlăturată prin afirmația că aspectele de drept civil nu reprezintă chestiuni prealabile.

Toate dezlegările date de instanțele civile privind calitatea de persoană îndreptățită a inculpatului Al României Paul Philippe sunt condiții de drept de a căror existență depinde calificarea faptei ca fiind una prevăzută de legea penală, acestea fiind total diferite de cele adoptate de instanța de apel.

Instanța de apel era obligată, conform art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, să ia în considerare situația juridică ce deriva din sentințele civile nr. 1872/26.06.2003 și nr. 1496/16.05.2005 pronunțate de Judecătoria Buftea, ambele hotărâri stabilind în mod clar că Al României Paul Philippe era îndreptățit la restituirea bunului Snagov. Calitatea de succesor al Regelui Carol al II-lea a lui Al României Paul Philippe a fost recunoscută prin decizia irevocabilă a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie nr. 954/14.02.2012.

Pentru soluționarea apelului era esențial faptul că statul, prin organele sale, a fost parte în cele două litigii, constatarea instanței de apel potrivit căreia niciuna dintre cele două comisii nu ar fi fost parte în dosarul soluționat prin sentința civilă nr. 1872/2003 fiind profund eronată, de vreme ce Comisia locală este doar o structură în cadrul Primăriei, astfel că orice act jurisdicțional soluționat în contradictoriu cu aceasta din urmă va beneficia de autoritate și față de primul subiect.

De asemenea, Comisia județeană a fost parte în cadrul dosarului finalizat prin sentința civilă nr. 1496/16.05.2005 a Judecătoriei Buftea, care a stabilit, la rândul său, în mod irevocabil, calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptățită, reținând totodată obligația respectării acelei hotărâri judecătorești în temeiul standardului impus de CEDO, apreciind-se ca nerelevant faptul că o autoritate nu a fost parte în primul dosar.

Cu privire la Deciziunea nr. 1/26.11.1941 a Colegiului Prezidenţial al ÎCCJ, prin care, susţine parchetul, ar fi fost preluat de către Stat imobilul Fundul Sacului Snagov (împrejurare cunoscută şi ignorată atât de Al României Paul Philippe, cât şi de persoanele care au desfăşurat activităţi în legătură cu aceste proceduri), s-a arătat că aceasta este un document în copie nesemnată, neştampilată, care nu poartă niciun însemn oficial de identificare, astfel că nu poate fi apreciată ca un document valid, cu forţă juridică şi probantă absolută şi unică.

Pentru a produce efecte juridice, potrivit textelor legale în vigoare la momentul pronunţării deciziunii – articolele 119 şi 121 Cod procedură civilă – aceasta trebuia să fie semnată de către judecătorii care au pronunţat-o, să fie pronunţată în public şi să fie trecută într-un registru special, semnat de judecători, iar neîndeplinirea acestor condiţii face ca acesteia să nu i se poată atribui valoare probantă, fiind inexistentă din punct de vedere juridic, ea constituind doar o simplă realitate de fapt şi având doar aparenţa unei existenţe juridice.

Raportat la aceste consideraţii, s-a apreciat că inculpatul nu putea să ţină cont de o „hotărâre judecătorească" inexistentă din punct de vedere juridic, astfel că nu este îndeplinită condiţia esenţială ataşată elementului material al infracţiunii, acesta îndeplinindu-şi atribuţiile de serviciu în conformitate cu dispoziţiile legale.

Pe de altă parte, s-a arătat că numeroase hotărâri judecătoreşti definitive, irevocabile şi executorii, pronunţate de instanţele competente, inclusiv de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, începând cu anul 2003, prin care s-a statuat legalitatea şi temeinicia restituirii terenului forestier Fundul Sacului Snagov ori care atestă calitatea de succesor şi de persoană îndreptăţită a lui Al României Paul Philippe, sunt considerate „netemeinice" sau „abuzive", ceea ce denotă dublul standard aplicat în interpretarea hotărârilor judecătoreşti aflate la dosarul cauzei.

Recurentul a susținut că situația de fapt descrisă de instanța de apel nu corespunde tiparului de incriminare prevăzut la art. 297 alin. 1 Cod penal raportat la art. 309 Cod penal și art.13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, așa cum a fost acesta configurat prin decizia nr. 405/2016 pronunțată de Curtea Constituțională, prin care s-a statuat că este necesar ca fapta materială

concretă imputată să reprezinte o încălcare a unei atribuții de serviciu a subiectului activ, atribuție care trebuie să fie prevăzută în legislația primară (lege, ordonanță sau ordonanță de urgență a Guvernului) și trebuie să fie prevăzută expres într-un act din categoria celor mai sus amintite, neputând fi dedusă din interpretare.

În cauză, instanța de apel a reținut că inculpații, în calitate de membri ai comisiilor locale pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, nu au verificat îndeplinirea condițiilor prevăzute de Legile nr. 10/2001, respectiv nr. 18/1991 și nr. 1/2000 pentru admiterea cererilor de retrocedare, și anume calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptățită la restituire, din perspectiva dreptului de proprietate al Regelui Carol al II-lea asupra imobilului și a calității sale de moștenitor al celui din urmă.

Contrar celor reținute de către instanța de apel, s-a apreciat că inculpații au respectat întocmai dispozițiile legale, învederându-se că niciunul dintre textele normative reținute a fi fost încălcate nu stabilește vreo sarcină de serviciu pentru vreun funcționar public, astfel că nu ne aflăm în prezența acțiunilor ce constituie elementul material al infracțiunii de abuz în serviciu.

Atribuțiile de serviciu în exercitarea cărora inculpații au comis fapta reținută de către instanța de apel nu își au izvorul într-o dispoziție legală primară, ci sunt reglementate prin ordine care aparțin legislației secundare, comisia locală având ca atribuție formularea unei propuneri ce trebuia înaintată Comisiei județene. Prin urmare, fapta concretă nu are caracter penal, câtă vreme, chiar dacă reprezintă o nerespectare a unei dispoziții dintr-o lege, ordonanță simplă sau ordonanță de urgență, această dispoziție nu consacră în mod explicit o atribuție de serviciu pentru subiectul activ.

Legea nr. 1/2000 face parte din legislația primară, însă are un caracter general și nu instituie nicio atribuție de serviciu concretă în sarcina membrilor comisiei, deci nici în sarcina inculpaților. Articolul 6 din Legea nr. 1/2000, menționat în decizia instanței de apel, prevede atribuții ale unor entități colegiale, iar nu atribuții individuale de serviciu în sarcina membrilor acestora, în timp ce atribuțiile de serviciu cuprinse în HG nr. 890/2005 și regulamentul anexat acesteia, reținute de către instanța de apel, nu fac parte din legislația primară.

Atribuțiile presupus a fi fost încălcate sunt stabilite în sarcina comisiilor județene, nu în mod individual în sarcina membrilor acestora, hotărârile fiind adoptate prin votul exprimat de toți membrii comisiei, în speță, de majoritatea membrilor prezenți, nefiind decisă de inculpații trimiși în judecată.

Nu intră în atribuțiile de serviciu ale membrilor comisiei județene verificarea legalității hotărârilor judecătorești rămase definitive și irevocabile, Comisia județeană fiind obligată să ia decizii în concordanță cu legile în vigoare și cu hotărârile judecătorești definitive la momentul la care hotărăște.

Recurentul inculpat a apreciat, totodată, că faptei reținute în sarcina sa îi lipsește urmarea imediată și legătura de cauzalitate, arătând că hotărârea nr. 1156/07.07.2006, pentru a cărei semnare şi aprobare a fost condamnat, nu a produs niciodată efecte, întrucât a fost revocată prin adoptarea hotărârii nr. 661/02.03.2007, ocazie cu care a fost validată Anexa nr.37 pentru suprafața de 36,78 ha, în loc de 46,78 ha, cum prevedea hotărârea revocată. Prin urmare,

inculpatul Al României Paul Philippe nu a fost pus în posesie în baza hotărârii semnate de către inculpat, ieșirea din posesia statului român a suprafeței de 36,78 ha teren forestier producându-se în baza hotărârii nr. 661/02.03.2007, conform procesului-verbal de punere în posesie nr. 16085/15.08.2007 încheiat la nivelul Primăriei Snagov, iar potrivit art. 4 din Legea nr. 1/2000, forma în vigoare la data respectivă, trecerea efectivă a terenurilor în proprietatea privată avea loc cu ocazia punerii în posesie.

Instanța de apel a reținut în mod greșit că hotărârea nr. 661/02.03.2007 face corp comun cu hotărârea nr. 1156/07.07.2006, aspect ce rezultă din chiar conținutul hotărârii nr. 661/2007 în care se arată că hotărârea nr. 1156/07.07.2006 se revocă şi se validează Anexa 37 pentru suprafața de 36,78 ha teren forestier, apreciindu-se că hotărârea nr. 661/02.03.2007 este singura în vigoare şi care produce efecte, împrejurare statuată cu autoritate de lucru judecat și prin sentința civilă nr. 3814/11.07.2007 a Judecătoriei Buftea.

Raportat la motivele invocate anterior, s-a apreciat că inculpatul a fost condamnat pentru o faptă neprevăzută de legea penală, întrucât nu s-a produs urmarea imediată, respectiv nu a fost obținut un folos necuvenit pentru sine sau pentru altul, nefiind îndeplinite cerințele speciale privitoare la urmarea imediată prevăzute de lege pentru existența infracțiunii de abuz în serviciu.

De vreme ce hotărârea nr. 1156/07.07.2006 nu a produs niciun efect juridic, fiind revocată în integralitatea ei, s-a apreciat că nu există legătura de cauzalitate între pretinsa faptă pentru care a fost condamnat inculpatul și pretinsa pagubă produsă.

F. 7. Recurentul inculpat Roşu Robert Mihăiţă a solicitat, în temeiul dispoziţiilor art. 448 alin. 1 pct. 2 lit. a) Cod procedură penală, cu referire la art. 438 alin. 1 pct. 1 şi 7 Cod procedură penală, admiterea recursului în casaţie şi achitarea sa pentru săvârşirea infracţiunii de constituire a unui grup infracţional organizat, prevăzută de art. 367 alin. 1 şi 2 Cod penal, respectiv a infracţiunii de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin.1 Cod penal raportat la art. 297 alin. 1, art. 309 Cod penal şi art. 13^2 din Legea nr. 78/2000.

În subsidiar, s-a solicitat desfiinţarea deciziei şi trimiterea cauzei spre rejudecare la instanţa de apel, pentru administrarea de probe noi.

1. În motivele scrise şi în susţinerile orale, **cu privire la incidenţa cazului de recurs în casaţie prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 1 Cod procedură penală**, s-au invocat, în esenţă, următoarele *argumente*:

Instanţa de apel şi-a autoinstituit o prorogare de competenţă funcţională nelegală, prin încălcarea regulilor de competenţă materială, rejudecând în mod explicit cauze civile soluţionate definitiv şi irevocabil.

Eroarea de drept formal evocată de cazul de recurs în casaţie privitor la necompetenţă poate fi reţinută ca urmare a îndeplinirii cumulative a două condiţii esenţiale: a) normele de competenţă încălcate să privească competenţa instanţei de judecată; b) normele de competenţă să aibă caracter absolut, în sensul de a atrage, ca urmare a încălcării, sancţiunea nulităţii absolute.

Eventualele erori de drept derivate din încălcarea normelor de competenţă ale organelor de urmărire penală, precum şi cele intervenite cu ocazia exercitării

atribuţiilor judiciare de către judecătorii de drepturi şi libertăţi sau judecătorii de cameră preliminară, nu pot fi constatate şi remediate *post sententiam* pe calea căii extraordinare de atac a recursului în casaţie. În acest sens, independent de natura sancţiunii pe care o provoacă nerespectarea dispoziţiilor privind competenţa, eroarea de drept derivând din aceasta determină casarea hotărârii doar dacă se referă la competenţa instanţei de judecată.

În sprijinul acestor susţineri, apărarea a făcut trimitere la Decizia nr. 28/RC din 31 ianuarie 2018, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – Secţia Penală, respectiv la Decizia nr. 240/RC din 22 iunie 2016.

De principiu, necompetenţa trebuie să privească instanţa de apel, dar, în absenţa unei interdicţii exprese, precum şi luând în considerare dispoziţiile art. 438 alin. 2 Cod procedură penală, ce permit invocarea drept temeiuri ale casării hotărârii şi a aspectelor discutate în apel, necompetenţa poate privi chiar prima instanţă de judecată.

Indiferent însă de tipul instanţei care a judecat fără respectarea dispoziţiilor referitoare la competenţă, poate face obiectul unui recurs în casaţie doar eroarea determinată de încălcarea unor norme de competenţă sancţionate cu nulitatea absolută.

Această condiţie este susţinută, în mod lipsit de echivoc, de identitatea perfectă dintre dispoziţiile care reglementează cazul de nulitate absolută bazat pe necompetenţă – art. 281 alin. 1 lit. b) Cod procedură penală şi dispoziţiile care circumstanţiază cazul de casare invocat – art. 438 alin. 1 pct. 1 Cod procedură penală – „*în cursul judecăţii nu au fost respectate dispoziţiile privind competenţa după materie sau după calitatea persoanei, atunci când judecata a fost efectuată de o instanţă inferioară celei legal competente*”.

Chiar dacă, din punct de vedere formal, cazul de nulitate absolută determinat de încălcarea normelor referitoare la competenţa instanţelor de judecată se referă la competenţa după materie sau după calitatea persoanei, şi doar când judecata a fost efectuată de o instanţă inferioară celei legal competente, este de necontestat că aceeaşi formă absolută o are şi competenţa funcţională a instanţei de judecată. Nu există controverse doctrinare sau jurisprudenţiale cu privire la sancţiunea incidentă în caz de încălcare a dispoziţiilor privind competenţa funcţională, aceasta fiind, în toate cazurile, nulitatea absolută, orientare doctrinară şi jurisprudenţială prezentă şi sub imperiul Codului de procedură penală anterior.

Argumentele exprimate cu privire la sancţiunea incidentă în cazul nerespectării dispoziţiilor referitoare la competenţa funcţională a instanţei de judecată sunt în mod solid construite în jurul raportului natural existent între cele două forme de competenţă. Prin însăşi natura sa, competenţa funcţională este forma primară de competenţă a oricărui subiect oficial, întrucât este intrinsec legată de funcţia sa judiciară proprie, care îi permite să se manifeste în cauzele penale.

Competenţa funcţională determină setul de atribuţii generale prin care se exprimă judiciar fiecare subiect oficial învestit, fiind astfel premisa esenţială în realizarea celorlalte atribuţii judiciare. Aceste ultime atribuţii sunt deci specifice unor forme de competenţă, tot fundamentale, dar subsidiare (sau chiar derivate) în raport cu cea funcţională. Aşadar, în mod natural, orice viciu sau

neregularitate a competenţei primare se reflectă în formele derivate, lipsindu-le chiar de fundamentul lor funcţional.

În contextul identităţii de premise, va opera şi o identitate de consecinţe, în sensul că sancţiunea în caz de nerespectare a dispoziţiilor referitoare la competenţa funcţională a instanţei de judecată nu poate fi alta decât sancţiunea incidentă în caz de nerespectare a dispoziţiilor referitoare la următoarele forme de competenţă care derivă din aceasta – nulitatea absolută.

Absenţa unor sancţiuni exprese pentru încălcarea competenţei funcţionale este justificată, de regulă, prin natura evidentă, atât a normelor care o reglementează, cât şi a interdicţiilor pe care le implică. Aceasta este raţiunea pentru care, la nivel teoretic, manifestările organelor judiciare efectuate în afara atribuţiilor funcţionale au fost mai degrabă plasate în paradigma inexistenţei, decât în cea a nulităţii.

Se face trimitere la limitele funcţionale ale instanţei penale din perspectiva Deciziei Curţii Constituţionale nr. 102 din 17 februarie 2021.

Apărarea reţine că, din perspectiva competenţei funcţionale, atribuţiile generale ale instanţei învestite cu rezolvarea unei cauze penale îi permit să analizeze şi să se pronunţe cu privire la toate împrejurările de fapt şi de drept ce compun obiectul judecăţii.

Indiferent că au caracter principal sau complementar, chestiunile de fapt şi de drept care derivă ori privesc în mod direct aspectele deduse spre soluţionare, trebuie să primească o dezlegare din partea instanţei care exercită funcţia de judecată.

Prin natura şi consecinţele devoluţiunii provocate în materie penală de legala declarare a căii ordinare de atac a apelului, potrivit art. 417 alin. 1 şi 2 Cod procedură penală, această plenitudine de competenţă funcţională este transmisă şi instanţei de apel, în limitele în care s-a realizat învestirea.

În cauzele penale, regimul procesual (şi material) propriu rezolvării aspectelor extrapenale este circumscris unor reguli imperative, prevăzute de art. 52 Cod procedură penală, care stabilesc raportul dintre competenţele generale ale organelor jurisdicţionale. Din punct de vedere procedural, acest raport îmbracă forma unui incident în materia competenţei şi este rezolvat normativ prin instituirea unor preferinţe destinate a înlătura conflictul între atribuţii funcţionale.

În acest sens, dispoziţiile art. 52 Cod procedură penală instituie o preferinţă legală în favoarea instanţei penale care primeşte abilitarea să judece şi aspecte de natură extrapenală. Mecanismul prin care operează acest transfer este cel al prorogării de competenţă care extinde competenţa funcţională naturală a instanţei penale şi cu privire la chestiuni pentru care, în mod obişnuit, atribuţia generală de soluţionare ar aparţine unor instanţe nonpenale (civile).

Întrucât operează pe planul competenţei funcţionale, prorogarea instituită prin mecanismul prevăzut de art. 52 Cod procedură penală are caracter special şi complet întrucât se manifestă şi pe plan procesual. Art. 52 alin. 2 Cod procedură penală stabileşte astfel că, primind atribuţii generale proprii unei alte jurisdicţii, instanţa penală va judeca împrejurarea extrapenală potrivit regulilor şi mijloacelor de probă privitoare la materia căreia îi aparţine acea chestiune.

Cum în sistemul nostru procesual formele fundamentale de competenţă nu

pot fi modificate sau transferate pe cale judiciară, prorogarea de competenţă funcţională în cazul art. 52 Cod procedură penală operează exclusiv pe cale legală, în cadrul restrictiv stabilit la nivel normativ.

Prin urmare, nerespectarea limitelor şi preferinţelor instituite în cadrul art. 52 Cod procedură penală reprezintă o încălcare a dispoziţiilor referitoare la competenţa funcţională (generală) a instanţei penale ca formă primară şi absolută de competenţă.

În acest context, prorogarea de competenţă funcţională în favoarea instanţei penale cu privire la chestiuni de natură civilă este interzisă, potrivit dispoziţiilor art. 52 alin. 1 şi 3 Cod procedură penală, în două cazuri: a) când competenţa de soluţionare nu aparţine organelor judiciare, neexistând deci o atribuţie jurisdicţională care să îi fie transferată; b) când împrejurările sau aspectele extrapenale au fost deja dezlegate cu autoritate de lucru judecat de o altă instanţă decât cea penală.

Interdicţia prevăzută de art. 52 alin. 3 Cod procedură penală are în prezent caracter absolut, aceasta transpunând pe plan naţional exigenţele convenţionale ale principiului securităţii raporturilor juridice definitiv dezlegate prin hotărâri judecătoreşti.

În plus, raţiunea care permitea prorogarea legală de competenţă în favoarea instanţei penale, celeritatea procesului penal, nu se mai justifică în situaţia dezlegării anterioare a unei chestiuni de care depinde soluţionarea cauzei penale.

Prin urmare, singura condiţie care face operantă interdicţia transferului de competenţă funcţională către instanţa penală este cea temporală – ca hotărârea instanţei civile (nonpenale) să rămână definitivă anterior momentului judecării cauzei de instanţele penale.

Dobândirea caracterului definitiv (şi irevocabil, în contextul vechii reglementări civile) potrivit regimului juridic aplicabil materiei de care aparţine chestiunea extrapenală marchează momentul de la care devine imposibilă extinderea competenţei funcţionale a instanţei penale.

Nesocotirea acestei interdicţii absolute reprezintă o eroare de drept formal ce provoacă un conflict între atribuţiile generale ale organelor judiciare, dezechilibrând în mod sever o componentă a statului de drept.

Vizând o formă absolută de competenţă, eroarea de drept formal atrage casarea hotărârii pronunţate în cauza în care s-a manifestat, putând fi constatată şi remediată prin intermediul căii extraordinare de atac a recursului în casaţie.

Indiferent că îmbracă forma unei chestiuni adiacente fondului cauzei sau unor probleme de fond (referitoare la situaţia premisă a unei infracţiuni, la un element esenţial de tipicitate etc.), chestiunile de fapt sau de drept dezlegate anterior prin hotărâri definitive au autoritate de lucru judecat în faţa instanţei penale, aceasta nefiind abilitată funcţional să reanalizeze şi să se pronunţe asupra acestor chestiuni, cu atât mai mult să le dezlege într-un sens contrar celui stabilit prin hotărârile definitive pronunţate anterior.

Preferinţa instituită pe cale legală are caracter absolut, nemaiputând fi ignorată sau modificată pe cale judiciară.

Se reţine că instanţa de apel nu putea proceda la modificarea – prin extindere, abreviere sau reconfigurare – a obiectului judecăţii.

Parchetul şi-a construit acuzaţia într-o modalitate atipică, plasând într-o paradigmă infracţională activităţi normale, specifice profesiei de avocat – *„notificările, cererile, memoriile întocmite, prin prezenţa şi susţinerile”* făcute în faţa entităţii deţinătoare (pentru infracţiunea de complicitate la abuz în serviciu cu referire la Ferma Băneasa), redactarea şi atestarea contractului de cesiune drepturi litigioase din 01.11.2006 (modalitate prin care se realizase, în opinia parchetului, constituirea grupului infracţional organizat).

Potrivit actului de sesizare emis în cauză, ceea ce a conferit caracter penal activităţii realizate, în calitate de avocat, de recurentul inculpat Roşu Robert, au fost, în mod exclusiv, aspectele extrapenale evaluate, sub forma unor condiţii premisă, de parchet – *„că Al României Paul Philippe revendica nelegal averea fostului rege Carol al II-lea”,* „că acesta nu avea calitatea de moştenitor sau persoană îndreptăţită”, *„că restituirea în natură a Fermei Regale Băneasa nu s-a realizat cu respectarea dispoziţiilor legale”* etc.

Din punct de vedere factual, acuzaţia formulată faţă de Roşu Robert a fost circumscrisă acestor împrejurări care au intrat, prin declanşarea funcţiei de judecată, în obiectul judecăţii. În egală măsură, nici prima instanţă de judecată, nici instanţa de apel, în considerarea rolului lor funcţional (art. 349 alin. 1 Cod procedură penală) şi a interdicţiei exprese evocate anterior (art. 371 Cod procedură penală) nu aveau abilitarea să ignore sau să modifice această modalitate de configurare a bazei materiale a acuzaţiei, fiind obligate să se pronunţe în limitele învestirii, inclusiv prin dezlegarea lor, în măsura în care nu exista deja o dezlegare dată de o instanţă de judecată.

În concret, prin cererea formulată în temeiul art. 52 Cod procedură penală, s-a solicitat instanţei ca, prin hotărârea de rezolvare a acţiunilor exercitate în cauză, să valorifice, sub forma unor chestiuni prealabile dezlegate cu autoritate de lucru judecat, următoarele împrejurări de natură extrapenală privind: calitatea de moştenitor a lui Al României Paul Philippe după bunicul său, Regele Carol al II-lea, în linie directă, ca nepot de fiu; calitatea de persoană îndreptăţită a lui Al României Paul Philippe în baza drepturilor succesorale dobândite de la Monique Urdărianu; dreptul lui Al României Paul Philippe de a solicita restituirea terenului forestier din Snagov, precum şi legalitatea Hotărârii nr. 7/14.01.2004 a Comisiei Judeţene Ilfov; legalitatea (regularitatea) procedurii de retrocedare parţială a imobilului Ferma Băneasa în favoarea lui Al României Paul Philippe.

Situaţia juridică a acestor chestiuni extrapenale a fost rediscutată cu ocazia judecării apelului şi, în contextul desfiinţării sentinţei atacate şi rejudecării realizate prin raportare la dispoziţiile art. 420 alin. 11 Cod procedură penală şi art. 421 pct. 2 lit. a) Cod procedură penală, instanţa de apel a reanalizat cererea formulată, respingând-o formal, susţinând că hotărârile invocate: 1) cu privire la calitatea de moştenitor al fostului Rege Carol al II-lea, a lui Al României Paul Philippe, ca nepot de fiu *„este lipsită de relevanţă şi nu înlătură retroactiv eventualul caracter ilicit al acţiunilor inculpaţilor, căci acesta nu poate fi apreciat decât la data săvârşirii faptelor, în raport cu actele existente la acel moment şi despre care aceştia aveau cunoştinţă”* (fila 322, paragraful 6); 2) cu privire la sentinţa civilă nr. 2146/06.12.2013 a Tribunalului Bucureşti – Secţia a III-a civilă (definitivă prin neapelare), cu privire la dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita restituirea imobilului Ferma Regală

Băneasa, a arătat că *„nu a analizat actele care au stat la baza emiterii deciziei nr. 30 din 26.09.2008 a Consiliului de Administraţie al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor şi nu a avut în vedere împrejurările faptice care fac obiectul prezentei cauze penale, astfel încât hotărârea instanţei civile menţionate anterior nu poate avea autoritate de lucru judecat în prezenta cauză”* (fila 324, paragraful 2).

Chiar dacă, formal, instanţa de apel a respins cererea formulată în temeiul art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, susţinând că împrejurările dezlegate cu autoritate de lucru judecat de către instanţele civile nu ar avea natura unor chestiuni prealabile, în realitate, a procedat la o analiză de detaliu a acestora, dezlegându-le într-o modalitate diferită de cea reţinută anterior prin hotărârile definitive ale instanţelor civile.

Mai mult, soluţia formală de respingere a cererii întrucât împrejurările evocate nu au natura unor chestiuni prealabile nu a fost precedată de discuţii în contradictoriu în cursul judecăţii în apel, Ministerul Public cerând respingerea cererii pe un alt motiv, respectiv operarea excepţiei de la art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, ale cărui dispoziţii au fost ulterior declarate neconstituţionale prin Decizia Curţii Constituţionale nr. 102 din 17 februarie 2021. Astfel cum a precizat la momentul susţinerii cererii, apărarea a înţeles să invoce în faţa instanţei aceste chestiuni prealabile, însă nu sub forma incidentului ce provoacă o prorogare de competenţă în favoarea instanţei penale şi naşte obligaţia pozitivă în sarcina acesteia de a-1 rezolva, ci sub forma prevăzută de art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, care obligă instanţa penală să ia act de dezlegarea definitivă anterioară, dată pe cale jurisdicţională civilă.

În opinia apărării, nu poate fi ignorată natura artificială a soluţiei instanţei de apel care, printr-un mecanism hibrid (formal, declară că nu au relevanţă aceste hotărâri, dar, în concret, le înlătură efectele), a urmărit să ocolească dezlegarea obligatorie dată de instanţele civile în această materie.

Din această perspectivă, nu este lipsit de relevanţă faptul că Decizia Curţii Constituţionale nr. 102 din 17 februarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României în data de 07.04.2021, vizează declararea neconstituţionalităţii unei sintagme ce nu a constituit, potrivit deciziei de condamnare, justificarea pentru înlăturarea autorităţii de lucru judecat, motivul fiind încadrarea chestiunilor extrapenale în afara chestiunilor prealabile.

S-a apreciat că şi dacă s-ar ignora afirmaţia instanţei de apel că nu există chestiuni prealabile şi s-ar admite că, în realitate, s-a făcut uz de dispoziţia declarată ulterior pronunţării, dar anterior dezînvestirii, neconstituţională, în practica instanţei supreme, se reţine posibilitatea valorificării Deciziilor Curţii Constituţionale ulterior pronunţării hotărârii pe calea recursului în casaţie, câtă vreme mai este activ cadrul procesual necesar exercitării acestuia. În acest sens, apărarea a învederat că Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie a reţinut că pot fi valorificate deciziile Curţii Constituţionale prin care norma de incriminare este declarată neconstituţională, *„care intră în vigoare cel târziu până la expirarea termenului de declarare a recursului în casaţie”* (Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – Secţia Penală, Decizia nr. 110/A din 4 aprilie 2017). Astfel, decizia instanţei de contencios constituţional anterior referită are, în aprecierea apărării,

aptitudinea de a susţine motivul de recurs în casaţie prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 1 Cod procedură penală.

Pe cale de consecinţă, în aprecierea apărării, nu se poate acorda prioritate preferinţelor instituite pe cale exclusiv judiciară, într-un cadru care excedează competenţei funcţionale a instanţei.

Hotărârile invocate au fost pronunţate de instanţe naţionale sau recunoscute de instanţe naţionale constituite potrivit legii, competente funcţional şi material şi pentru care nu s-au constatat şi nici măcar nu s-au invocat suspiciuni de lipsă de independenţă sau de imparţialitate. Aceste hotărâri au devenit executorii şi au şi fost puse în executare, atribut legat de efectul substanţial al hotărârii judecătoreşti şi exprimat de regulă prin termenul de hotărâre definitivă, fiind în acelaşi timp şi hotărâri împotriva cărora nu mai pot fi exercitate căi de atac, atribut legat de efectul procedural al hotărârii judecătoreşti şi exprimat prin termenul de hotărâre irevocabilă.

Or, în momentul în care instanţa de apel a operat ca instanţă de control judiciar, în sensul examinării în detaliu a hotărârilor civile definitive, aceasta a lipsit de conţinut hotărârile definitive care beneficiază de o prezumţie irefragabilă că exprimă adevărul şi că nu trebuie contrazise de o altă hotărâre (*Pandectele române nr. 4/2017, Studii Doctrinare*). A lipsi de efectele juridice o hotărâre judecătorească definitivă, fără a se recurge la remediile procedurale expres prevăzute de lege (căi de atac), echivalează cu o formă excepţională şi radicală de desfiinţare a unui act jurisdicţional.

În aceste condiţii, deşi instanţa de apel a statuat expres că respectivele hotărâri judecătoreşti nu constituie chestiuni prealabile, care astfel să fie analizate în cadrul procesual cu care a fost învestită, a fost realizată o analiză exhaustivă a acestora. Prin modalitatea în care a procedat, instanţa de apel a oferit, în egală măsură, critici ale hotărârilor şi a rejudecat într-o manieră proprie cauzele civile ajungând la soluţii opuse celor reţinute de hotărârile civile.

În raport de cele de mai sus, apărarea a concluzionat că abilitatea funcţională a instanţei de apel de a da dezlegări pe cale jurisdicţională unor chestiuni de ordin civil deja tranşate, lipseşte cu desăvârşire.

Pe cale de consecinţă, a apreciat ca fiind de domeniul evidenţei faptul că temeiul condamnării a fost analizat prin depăşirea atribuţiilor funcţionale ale instanţei de apel, încălcându-se, astfel, competenţa generală a instanţei penale, ca formă primară şi absolută de competenţă.

2. Cu privire la cazul de recurs în casaţie prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală, apărarea a invocat, în esenţă, următoarele *argumente*:

Tipicitatea obiectivă a infracţiunii de constituire a unui grup infracţional organizat având ca scop infracţional obţinerea bunurilor prin săvârşirea de fapte penale (premisa fiind că nu existau drepturi) implică situaţia premisă a inexistenţei drepturilor afirmate de Al României Paul Philippe, descrisă în decizia penală de condamnare.

Abuzul în serviciu pretins realizat prin încălcarea legislaţiei civile în materia retrocedărilor, de către funcţionarii publici în exercitarea atribuţiilor de serviciu presupune nelegalitatea (în sensul de încălcare a dispoziţiilor legislaţiei primare) retrocedărilor, ca parte a laturii obiective a infracţiunii, realitate

juridică ce nu poate fi înlăturată prin afirmaţia că aspectele de drept civil nu reprezintă chestiuni prealabile.

Din această perspectivă, în cadrul analizei cazului de recurs în casaţie privind neprevederea faptei în legea penală, apărarea apreciază ca fiind necesară verificarea condiţiilor de drept ce fac parte din structura infracţiunilor în discuţie, adică existenţa drepturilor solicitantului Al României Paul Philippe şi respectarea dispoziţiilor legale cu prilejul retrocedărilor.

Cele două tipuri de chestiuni, strâns legate între ele, nu se referă la contextul factual reţinut prin decizia de condamnare şi nici nu ţin de aprecierea probatoriului, ci sunt dezlegări ale unor chestiuni de drept civil, în lipsa cărora instanţa penală nu poate soluţiona cauza cu care a fost învestită.

În susţinerea cazului de recurs în casaţie, apărarea a detaliat chestiunile dezlegate de instanţele civile cu autoritate de lucru judecat, prin comparaţie cu cele reţinute în decizia recurată, condiţii de drept cu privire la care instanţa penală, rejudecând, a dat o dezlegare diferită, cu consecinţa eronată, în opinia apărării, a constatării existenţei unor fapte prevăzute de legea penală, solicitând instanţei supreme să reţină că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracţiunilor pentru care s-a dispus condamnarea, întrucât nu a existat premisa descrisă în decizia de condamnare – scopul dobândirii nelegale a unor bunuri la care Al României Paul Philippe nu ar fi avut dreptul – pentru infracţiunea de constituire a unui grup infracţional organizat şi nici încălcarea legislaţiei civile de către funcţionarii publici în exercitarea atribuţiilor de serviciu, aspecte statuate cu autoritate de lucru judecat.

Toate dezlegările date privind calitatea de persoană îndreptăţită a solicitantului, din toate perspectivele, sunt condiţii de drept de a căror existenţă depinde calificarea faptei ca fiind una prevăzută de legea penală.

Concluzionând, apărarea a învederat că există hotărâri judecătoreşti definitive şi irevocabile sau definitive în noul sistem procesual civil, dezlegările date de instanţele civile fiind diferite faţă de cele adoptate în prezenta cauză.

În temeiul art. 1201 şi art. 1200 pct. 4 Cod civil, o hotărâre judecătorească irevocabilă este protejată prin autoritatea de lucru judecat datorită necesităţii de a se opune cercetării la nesfârşit a unei aceleaşi cereri, prevalând interesul public faţă de cel privat al părţilor. Autoritatea de lucru judecat exprimă faptul că ceea ce o hotărâre judecătorească a stabilit reprezintă adevărul absolut.

Sub imperiul vechii reglementări (ca şi în prezent, de altfel), lucrului judecat i se cunoştea o dublă valenţă, de excepţie şi prezumţie legală. Spre deosebire de excepţie (care implică identitatea de părţi, obiect, cauză), prezumţia nu este condiţionată de această triplă cerinţă, presupunând doar *dezlegarea unei situaţii juridice* în cadrul unui proces.

De altfel, în cauzele penale, niciodată nu ar putea exista identitate de părţi, câtă vreme cadrul procesului penal are un alt obiect şi altă cauză faţă de orice litigiu civil în care s-ar disputa raporturi juridice specifice materiei respective.

În concluzie, faţă de cele de mai sus, rezultă că, în baza normelor menţionate, ce guvernau regimul autorităţii de lucru judecat, în mod legal prima instanţă a reţinut acest efect ca fiind aplicabil celor două hotărâri irevocabile, considerând că nu poate fi rediscutată îndreptăţirea inculpatului Al României Paul Philippe în ceea ce priveşte bunul Snagov.

Referitor la obligativitatea respectării dezlegărilor date de instanţele civile, aceasta reprezintă o consecinţă a efectului pozitiv produs de prezumţia legală recunoscută şi în materie penală prin art. 52 alin. 3 Cod procedură penală. Partea care a câştigat procesul se va prevala direct de lucrul judecat în cadrul unui nou proces (fără ca dreptul său să fie din nou analizat de instanţă); în virtutea efectului negativ, partea care a pierdut procesul nu va mai avea posibilitatea de a repune în discuţie (în cadrul unui nou proces) aspectele tranşate în defavoarea sa. Apărarea face trimitere la jurisprudenţa Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie (creată sub imperiul vechii reglementări): *Decizia civilă nr. 995 din 4 februarie 2009 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie – Secţia civilă şi de proprietate intelectuală, Decizia nr. 3064 din 18 mai 2010 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie – Secţia civilă şi de proprietate intelectuală, Decizia nr. 2754 din 5 mai 2010 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie – Secţia civilă şi de proprietate intelectuală şi Decizia nr. 8112 din 16 noiembrie 2011 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie – Secţia civilă şi de proprietate intelectuală, Sentinţa penală nr. 286 din 9.05.2018 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie*, precum şi la cauza *Lungu şi alţii contra României*, cauza *Societatea Comercială Maşinexportimport Industrial Group S.A. împotriva României*, cauza *Stanca Popescu împotriva României*, cauza *Rozalia Avram împotriva României*.

Apărarea invocă, de asemenea, nesocotirea, de către instanţa de apel, a autorităţii de lucru judecat a sentinţelor civile nr. 1872/26.06.2003 şi nr. 1496/16.05.2005, pronunţate de Judecătoria Buftea, în legătură cu terenul Fundul Sacului din Pădurea Snagov.

Astfel, referitor la bunul situat în Pădurea Snagov, s-a stabilit cu autoritate de lucru judecat (prin două hotărâri irevocabile) îndreptăţirea inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea acestuia. În temeiul art. 52 alin. 3 Cod procedură penală şi art. 1201 şi art. 1200 pct. 4 din Vechiul Cod Civil, la data deciziei, instanţa avea obligaţia să ia în considerare situaţia juridică derivând din sentinţele civile nr. 1872/26.06.2003 şi nr. 1496/16.05.2005, pronunţate de Judecătoria Buftea.

Prin sentinţa civilă nr. 1872/26.06.2003, pronunţată de Judecătoria Buftea (devenită irevocabilă prin neapelare), instanţa a admis cererea inculpatului Al României Paul Philippe în contradictoriu cu Primăria Snagov, constatând că acesta este îndreptăţit la retrocedarea a 10 ha pădure: *„este îndreptăţit să beneficieze de retrocedarea suprafeţei de 10 ha de pădure, situată în comuna Snagov, zona Fundul Sacului”*.

Prin sentinţa civilă nr. 1496/16.05.2005, pronunţată de Judecătoria Buftea, s-a respins cererea de anulare formulată de Regia Autonomă a Pădurilor – Romsilva – Direcţia Silvică Bucureşti împotriva hotărârii nr. 7/14.01.2004 a Comisiei Judeţene pentru Stabilirea Dreptului de Proprietate asupra Terenurilor prin care s-a aprobat înscrierea inculpatului Al României Paul Philippe, în Anexa 53, ca titular al unei suprafeţe de 10 ha teren forestier. Sentinţa a rămas definitivă prin respingerea apelului de către Tribunalul Bucureşti, conform deciziei civile nr. 1075A/12.05.2006, irevocabilă prin respingerea recursului de către Curtea de Apel Bucureşti, prin decizia civilă nr. 73/22.01.2007. Pe parcursul soluţionării acestei cauze, mai precis după ce hotărârea primei instanţe a rămas definitivă, s-a emis hotărârea Comisiei Judeţene Ilfov nr.

1156/07.07.2006 (de validare a propunerii Comisiei Locale de Fond Funciar, privitoare la suprafaţa de 46,78 ha teren forestier) şi, ulterior, Hotărârea nr. 66 din 02.03.2007 de validare a unei suprafeţe de 36,78 ha şi de revocare a Hotărârii nr. 1156 din 07.07.2006.

Sentinţa civilă nr. 1872/26.06.2003 a Judecătoriei Buftea a reţinut că: *„[..] reclamantul a făcut dovada de succesor în drepturi al Elenei Lupescu, soţia Regelui Carol al II-lea, care la rândul său a fost proprietarul suprafeţei de pădure la care se face referire în acţiune”* şi că *„reclamantul este îndreptăţit să beneficieze de retrocedarea suprafeţei de 10 ha de pădure, situată în comuna Snagov, zona Fundul Sacului”*.

Sentinţa civilă nr. 1496/16.05.2005, pronunţată de Judecătoria Buftea, stabileşte: *„Comisia Judeţeană a interpretat corect H.G. nr. 1172/2001 şi Lg. nr.1/2000 prin soluţionarea contestaţiei şi emiterea hotărârii oferind o interpretare în sensul aplicării, nu în sensul neaplicării legii. Atât timp cât pârâtul demonstrează cu acte dreptul său, confirmat şi prin admiterea acţiunii în constatare prin s.c. nr. 1872/26.06.2003, o interpretare rigidă a regulamentului şi reluarea procedurii ar conduce la acelaşi rezultat: atribuirea în proprietatea pârâtului a 10 ha cu teren vegetaţie forestieră”*.

În concluzie, ambele hotărâri tranşau că inculpatul Al României Paul Philippe era îndreptăţit la restituirea bunului Snagov. Această concluzie a fost enunţată, în total, de 10 judecători, în etapa judecăţii de fond şi în căile de atac.

Printr-un prim considerent (pag. 322-323 din decizia atacată), se înlătură în mod nelegal autoritatea de lucru judecat a celor două hotărâri irevocabile, reţinându-se: *„(...) niciuna dintre cele două comisii nu a fost parte în procesul civil soluţionat prin sentinţa civilă nr. 1872/2003 a Judecătoriei Buftea, iar comisia locală Snagov – nici în cea de-a doua cauză civilă, soluţionată prin sentinţa civilă nr. 1496/2005 a aceleiaşi instanţe (...)”*.

Cu titlu prealabil, s-a susţinut că analiza efectuată în cadrul deciziei atacate este realizată dintr-o perspectivă eronată, relevant fiind că, pe de o parte, cele două hotărâri beneficiau de autoritate de lucru judecat la data notificărilor de punere în posesie, iar pe de altă parte, că acest efect exista şi la data soluţionării apelului în prezentul dosar.

În primul rând, esenţial pentru soluţionarea apelului era faptul că statul, prin organele sale, a fost parte în cele două litigii, context în care nu exista niciun temei pentru ca instanţa de apel să înlăture autoritatea de lucru judecat a sentinţelor civile pronunţate de Judecătoria Buftea; dimpotrivă, a aplica efectele acesteia era obligatoriu din perspectiva dispoziţiilor Convenţiei, care impun ca statul să respecte propriile hotărâri judecătoreşti.

În al doilea rând, constatarea potrivit căreia niciuna dintre comisii nu ar fi fost parte în dosarul soluţionat prin sentinţa civilă nr. 1872/2003 este profund eronată.

Pe de o parte, conform art. 12 alin. 1 din Legea nr. 18/1991, Comisia locală este doar o structură în cadrul Primăriei, cu consecinţa că un act jurisdicţional soluţionat în contradictoriu cu a doua entitate va beneficia de autoritate şi faţă de primul subiect. A admite concluzia contrară echivalează cu consecinţe nesusţinute juridic, Comisia locală fiind constituită la nivelul unităţii

administrativ-teritoriale, situaţie care se menţine şi în prezent, astfel cum rezultă inclusiv din Regulamentul de organizare şi funcţionare a Primăriei.

Pe de altă parte, Comisia judeţeană a fost parte în cadrul celui de-al doilea dosar, finalizat prin sentinţa civilă nr. 1496/16.05.2005 a Judecătoriei Buftea care, de asemenea, a reţinut irevocabil calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptăţită.

Mai mult, în acest dosar, instanţa a verificat, ca efect al poziţiei Romsilva, şi consecinţele împrejurării că aceasta din urmă nu fusese parte în primul dosar (finalizat prin sentinţa civilă nr. 1872/2003). Tocmai cu ocazia efectuării acestei analize s-a tranşat şi că este nerelevant dacă o autoritate nu a fost parte în primul dosar, existând oricum obligaţia respectării acelei hotărâri judecătoreşti, în virtutea standardului impus de Convenţia Europeană a Drepturilor Omului. Astfel, în faza recursului, judecătorii Curţii de Apel Bucureşti au reţinut prin decizia civilă nr. 73/22.01.2007: *„(...) chiar dacă această hotărâre nu a fost pronunţată în contradictoriu cu recurenta reclamantă, ea are caracter irevocabil, iar instanţa de judecată nu poate, într-o acţiune având ca obiect anularea hotărârii de validare emisă în baza acestei sentinţe, să dea o altă dezlegare a problemelor de drept reţinute în considerentele şi dispozitivul acestei hotărâri. A proceda altfel înseamnă a încălca ordinea juridică internă, cum în mod corect a reţinut şi instanţa de apel, dar şi a lipsi pe intimatul pârât de un bun dobândit prin hotărârea mai sus menţionată, încălcând astfel dispoziţiile Convenţiei Europene a Drepturilor Omului”.*

De asemenea, Comisia nu a fost parte nici în prezenta cauză, în care s-a disputat legalitatea actelor emise de aceasta şi chiar s-a dispus desfiinţarea lor, fără ca aspectul relevat să reprezinte un impediment pentru instanţa penală.

Printr-un al doilea considerent (fila 500 şi urm. din decizia atacată), în mod nelegal, instanţa de apel a apreciat situaţia juridică pe baza documentului intitulat Deciziunea nr. 1/1941, în detrimentul celei stabilite cu autoritate de lucru judecat prin hotărârile irevocabile ale Judecătoriei Buftea.

Cu titlul prealabil, apărarea a învederat că primul moment în care autorităţile au luat cunoştinţă de Deciziune este data de 25.05.2007, adică ulterior pronunţării hotărârilor definitive şi irevocabile, aspect necontestat în cauză.

Dincolo de faptul că înscrisul (redactat la maşina de scris) nu poartă nicio semnătură şi nici ştampilă, nu există un original sau o copie certificată, potrivit legii, iar Arhivele Naţionale şi Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie nu au confirmat existenţa sa, lipsind semnăturile judecătorilor şi transcrierea actului în registrele speciale ale instanţei, iar prin raportare la art. 119, art. 121 şi art. 133 din Codul de procedură civilă, actul este prezumat ca fals, acesta nu are vocaţia de a desfiinţa o hotărâre judecătorească.

În realitate, singura cale teoretic posibilă pentru a înlătura autoritatea de lucru judecat în cazul apariţiei unui înscris nou era revizuirea sentinţelor civile nr. 1872/26.06.2003 şi nr. 1496/16.05.2005, cale care nu a fost nici măcar exercitată, nefiind posibilă *opţiunea* instanţei de apel pentru documentul intitulat Deciziunea nr. 1941, în defavoarea actelor jurisdicţionale menţionate.

Totuşi, având în vedere că nu există nicio semnătură aplicată şi nici un original, rezultă că existenţa ca atare a Deciziunii nr. 1/1941 nu a fost dovedită,

consecinţa fiind că documentului nu i se poate atribui valoare probatorie, conform normelor de procedură civilă, sancţiunea fiind neluarea în seamă a probei, aspect confirmat de doctrină.

Această concluzie este, pe de altă parte, singura compatibilă cu practica C.E.D.O. În cauzele *Buzescu contra României, Timurtaş contra Turciei, A.A. şi A.A contra Franţei, respectiv Cicek contra Turciei* s-a afirmat cu fermitate că, în lipsa unor garanţii suficiente de autenticitate, instanţele sau autorităţile nu pot acorda valoare probatorie unor înscrisuri.

În fine, în acord cu cele de mai sus, jurisprudenţa, inclusiv a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, în legătură cu înscrisuri depuse în copie, în lipsa originalului şi a certificării, reţine că nu poată fi acordată valoare probatorie acestora.

În astfel de condiţii, este îndoielnică aptitudinea înscrisului de a determina revizuirea unei hotărâri definitive şi irevocabile, dar aceasta nu înseamnă că, pe calea unei decizii penale, respectiva hotărâre ar putea fi desfiinţată, ignorând standardele necesare în cadrul căii extraordinare de atac a revizuirii.

Pe de altă parte, revizuirea ar permite, în condiţiile descrise de normele procesual civile, promovarea apărărilor pertinente de către părţile interesate, între care formularea unei acţiuni în anularea acestui înscris (în măsura în care i s-ar acorda valoare probatorie), inclusiv sau mai ales pentru motive de ordine publică, cum ar fi pronunţarea de către o instanţă extraordinară, constituită doar pentru soluţionarea unui litigiu, într-o perioadă în care Constituţia României a fost suspendată.

De asemenea, apărarea invocă încălcarea de către instanţa de apel a autorităţii de lucru judecat a sentinţei civile nr. 2146/2013 a Tribunalului Bucureşti, în legătură cu bunul Ferma Băneasa.

Astfel, apărarea susţine că, la data deciziei atacate, situaţia juridică a terenului retrocedat din Ferma Băneasa era dezlegată cu autoritate de lucru judecat, prin sentinţa civilă nr. 2146/2013 a Tribunalului Bucureşti, Secţia a III-a civilă (definitivă), în ceea ce priveşte: incidenţa Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, calitatea de persoană îndreptăţită a inculpatului Al României Paul Philippe şi preluarea abuzivă din patrimoniul autorului.

Prin cererea de chemare în judecată ce a format obiectul respectivului dosar, s-a solicitat obligarea pârâtei Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor (I.C.D.P.P.) la emiterea dispoziţiei de acordare de măsuri reparatorii prin echivalent, în condiţiile art. 1 alin. 2 din Legea nr. 10/2001, pentru suprafaţa de 25.642,96 mp din Ferma Băneasa, motivat de faptul că aceasta nu putea fi restituită în natură. Prin sentinţa nr. 2146/2013, Tribunalul Bucureşti a admis acţiunea introductivă, astfel că Institutul a fost obligat *„să emită dispoziţie de acordare de măsuri reparatorii pentru suprafaţa de 25.642,96 mp din imobilul cunoscut ca Ferma Regală Băneasa în condiţiile Legii nr. 165/2013”* (filele 157-170 vol. 37 dos. instanţă).

Pentru a ajunge la această concluzie, instanţa a analizat întreaga problematică juridică referitoare la Ferma Băneasa, dezlegând toate aspectele juridice aferente retrocedării, după cum urmează: *„constatând îndeplinită situaţia premisă prevăzută de Legea nr. 10/2001, atât referitor la preluarea*

abuzivă a imobilului din patrimoniul autorului reclamantului, cât şi referitor la calitatea acestuia de persoană îndreptăţită la despăgubire, aspecte recunoscute în mod definitiv şi de către pârâtă pentru întreaga suprafaţă a fostei Ferme Regale Băneasa, inclusiv pentru suprafaţa ce face obiectul prezentului litigiu (...)" (ultima filă, ultimul paragraf).

Argumentele privitoare la incidenţa prezumţiei absolute a autorităţii de lucru judecat se aplică *mutatis mutandis* şi în privinţa acestei hotărâri. Aplicarea Legii nr. 10/2001, preluarea abuzivă a Fermei Băneasa din patrimoniul autorului şi calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptăţită nu mai pot fi repuse în discuţie.

Aceeaşi situaţie se reţine şi în ceea ce priveşte sentinţa civilă nr. 2146/2013, pronunţată de Tribunalul Bucureşti.

Astfel, apărarea susţine că, printr-un prim considerent, instanţa de apel a încălcat efectele autorităţii de lucru judecat a acestei hotărâri, reţinând că nu fusese încă pronunţată la data retrocedării Fermei Băneasa (pag. 323 din decizia atacată). Or, chestiunea este calificată ca prealabilă raportat la procesul penal, iar nu la data faptelor, mai ales atunci când este vorba despre interpretarea judiciară a unor reguli de drept.

Important este, din perspectiva apărării, că actul jurisdicţional respectiv exista la data soluţionării dosarului penal, context în care instanţa penală nu îi putea ignora efectele, ci trebuia să ţină cont de acestea (aşa cum, în mod legal, a fost fundamentată hotărârea primei instanţe – fila 34 din sentinţă).

Printr-un al doilea considerent, arată apărarea, instanţa de apel a apreciat, în mod nelegal, că hotărârea civilă nu ar conţine o analiză proprie, ci s-ar baza exclusiv pe decizia nr. 30 din 26.09.2008 a I.C.D.P.P., situaţie în care efectele sale nu ar putea fi luate în considerare. În acest context, se reţine şi că respectiva hotărâre civilă nu ar fi analizat situarea bunului în extravilan sau intravilan, cu consecinţe asupra pretinsei inaplicabilităţi a Legii nr. 10/2001 (pag. 323-424 din decizia atacată).

Cu privire la acest aspect, apărarea a apreciat că, în primul rând, prin considerentul de mai sus, instanţa de apel reinterpretează o situaţie juridică tranşată cu autoritate de lucru judecat (pe motiv că analiza din acel dosar nu ar fi una completă şi, deci, ar fi incorectă), aplicând exact mecanismul pe care îl interzice autoritatea de lucru judecat.

În realitate, este *de plano* nerelevant cum anume a fost realizată analiza din dosarul civil. Autoritatea de lucru judecat protejează hotărârea ca realitate juridică. Tocmai această protecţie, al cărei efect a fost detaliat anterior, împiedică o altă instanţă să reinterpreteze situaţia juridică dezlegată deja, pe motiv că prima hotărâre nu ar fi corectă.

În al doilea rând, din perspectiva apărării, instanţa care a soluţionat cauza a efectuat o analiză proprie, care a implicat toate elementele relevante, aspect ce rezultă chiar din considerentul citat anterior, care foloseşte conjuncţia „şi" *(„aspecte recunoscute în mod definitiv şi de către pârâtă").* În sine, folosirea acestui termen denotă că hotărârea instanţei se bazează pe o analiză proprie. La finalul raţionamentului, instanţa a punctat că propria concluzie este în acelaşi sens ca *şi* poziţia instituţiei cu ocazia retrocedării; instanţa face o verificare a aspectelor ce ţineau de aplicarea Legii nr. 10/2001: tipurile de imobile vizate

(inclusiv din perspectiva preluării abuzive), condiţiile restituirii în natură, cazurile de restituire prin echivalent, drepturile autorului, îndreptăţirea la restituire, inclusiv amplasamentul terenului intravilan.

În fine, se reţine încălcarea autorităţii de lucru judecat a hotărârilor judecătoreşti de recunoaştere a filiaţiei inculpatului Al României Paul Philippe.

În opinia apărării, aspectele dezlegate au autoritate de lucru judecat, având în vedere Decizia irevocabilă nr. 954/14.02.2012, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie în dosarul nr. 5696/2/2009, prin care a fost admisă acţiunea în recunoaştere şi învestirea cu formulă executorie a Hotărârii pronunţate de Secţia I a Tribunalelor Judiciare de la Lisabona, prin care s-a constatat, în mod irevocabil, că Prinţul Carol Mircea Grigore are calitatea de fiu legitim al Regelui Carol al II-lea şi moştenitor al acestuia din urmă.

Pe lângă Decizia irevocabilă a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie nr. 954/14.02.2012, există şi alte hotărâri judecătoreşti definitive care statuează asupra calităţii de persoană îndreptăţită a inculpatului Al României Paul Philippe: Decizia civilă nr. 109A/05.07.2012 a Curţii de Apel Bucureşti – Secţia a IX-a civilă referitor la un teren de 506 mp, rămasă irevocabilă prin Decizia Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie nr. 3378/14.06.2013; Sentinţa civilă nr. 2038/27.08.2008 a Judecătoriei Reşiţa, definitivă prin Decizia civilă nr. 207/R/30.03.2009, pronunţată de Tribunalul Caraş-Severin; Decizia nr. 839/R/04.07.2007, pronunţată de Tribunalul Vaslui.

Calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptăţită în baza drepturilor succesorale dobândite de la Monique Urdărianu a fost recunoscută, de asemenea, judiciar prin: Sentinţa nr. 500/16.05.2006 a Tribunalului Prahova, confirmată prin Decizia nr. 435/13.12.2006 a Curţii de Apel Ploieşti, rămasă definitivă prin Decizia Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie nr. 7331/24.11.2008; Sentinţa nr. 679/20.06.2006 a Tribunalului Prahova, referitoare un imobil din Sinaia, Str. Pictor Luchian nr. 5, menţinută prin Decizia nr. 4792/09.07.2008 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie – Secţia civilă şi de proprietate intelectuală, irevocabilă; Decizia civilă nr.182A/23.03.2009 a Curţii de Apel Bucureşti, irevocabilă prin Decizia nr. 3763/07.06.2010 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie; Decizia civilă nr. 109A/05.07.2012 a Curţii de Apel Bucureşti, irevocabilă prin Decizia Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie nr. 3378/14.06.2013; Decizia nr. 839/R/04.07.2007 a Tribunalului Vaslui.

Cu privire la infracţiunea de constituire a unui grup infracţional organizat, prevăzută de art. 367 Cod penal, apărarea a susţinut că fapta, astfel cum a fost descrisă de instanţa de apel, nu este prevăzută de legea penală.

Astfel, se invocă lipsa elementului material al laturii obiective.

Din această perspectivă, se arată următoarele:

Conţinutul legal al infracţiunii presupune existenţa unei activităţi autonome a inculpaţilor de constituire a unei asocieri infracţionale, activitate care să vizeze organizarea infracţiunilor, prin fixarea modalităţii şi a coordonatelor de săvârşire a acestora, precum şi a sarcinilor şi rolului fiecărui membru în cadrul grupării constituite. Decizia de condamnare se fundamentează exclusiv pe încheierea contractului de cesiune la data de 01.11.2006, ca moment al constituirii *„cu certitudine”* a grupului infracţional, cu menţiunea că activităţi

pregătitoare ale constituirii grupului s-ar fi desfăşurat şi anterior datei de 01.11.2006.

Cum pluralitatea constituită reprezintă ea însăşi o formă pedepsibilă a actelor preparatorii săvârşite în vederea executării infracţiunilor scop, nu prezintă nicio relevanţă penală eventuale acte pregătitoare ale constituirii unui grup infracţional organizat, starea de fapt referitoare la perioada anterioară momentului descris ca fiind al constituirii grupului infracţional neputând fi valorificată din perspectiva legii penale.

În ce priveşte elementul material al laturii obiective a infracţiunii, conform deciziei atacate, *verbum regens* ar fi reprezentat de contractul de cesiune de drepturi succesorale şi litigioase încheiat între inculpatul Al României Paul Philippe şi S.C. Reciplia S.R.L. din 01.11.2006, în condiţiile în care această infracţiune nu a fost reţinută în sarcina inculpatului Al României Paul Philippe şi/sau S.C. Reciplia S.R.L., putându-se concluziona că acordul între membrii grupării s-a realizat printr-o convenţie încheiată între persoane ce nu au calitatea de membri ai grupului.

Nici persoana fizică Al României Paul Philippe şi nici persoana juridică S.C. Reciplia S.R.L. nu au fost trimise în judecată pentru infracţiunea de constituire a unui grup infracţional organizat.

Or, elementul material al infracţiunii de constituire a unui grup infracţional organizat nu poate să aparţină altor persoane decât celor acuzate şi condamnate pentru această infracţiune, cu atât mai mult cu cât, raportat la momentul încheierii contractului, doar două persoane dintre cele care ar fi constituit grupul au fost prezente, Truică Remus şi avocatul care a certificat contractul, Roşu Robert, iar nu trei, cum ar fi fost necesar pentru îndeplinirea condiţiei legale specifice acestei fapte penale.

În contextul în care avocatul Roşu Robert nu a fost implicat sub nicio formă în S.C. Reciplia S.R.L. şi nu a desfăşurat nici măcar activităţi profesionale în legătură cu înfiinţarea acestei societăţi, nu a participat la vreo negociere de factură infracţională în beneficiul S.C. Reciplia S.R.L., nu a relaţionat cu inculpaţii Tal Silberstein, Shimon Shevez şi Benyamin Steinmetz şi a ţinut legătura, alături de alţi avocaţi (Apostol Dragoş, Hrisafi Ioana etc.) exclusiv cu avocatul David Burnett şi Truică Remus, ca reprezentant al S.C. Reciplia S.R.L., nu există elementul material al laturii obiective, asocierea.

Necesitatea întrunirii condiţiilor specifice unui grup infracţional organizat a fost consacrată în practica judiciară. Apărarea face trimitere la deciziile Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie – Secţia Penală nr. 3083/2013 şi nr. 71/2012.

Dintr-o altă perspectivă, asocierea specifică laturii obiective a infracţiunii nu poate fi echivalată cu acordul de voinţă specific unui contract civil. Orice astfel de act juridic presupune prezenţa elementelor sale esenţiale, între care şi înţelegerea părţilor contractante cu privire la condiţiile de fond şi de formă ale convenţiei.

Fără a fi exclusă posibilitatea săvârşirii unei infracţiuni cu prilejul încheierii unui contract (de ex. înşelăciunea în convenţii), în cazul de faţă se reţine că actul juridic civil – contractul – ar reprezenta, în realitate, conţinutul înţelegerii frauduloase a părţilor contractante, înţelegere care ar consta în cumpărarea şi, respectiv, traficarea influenţei în scopul dobândirii ilicite a unor

bunuri, precum şi modalitatea de împărţire a acestora, ca produs al unor infracţiuni.

Or, contractul încheiat este unul valid, încheiat în conformitate cu dispoziţiile Codului civil, nu cuprinde nicio clauză din care să reiasă un scop ilegal, nu a fost contestat şi nu a fost desfiinţat pe cale judiciară sau în altă modalitate, după cum nu a fost desfiinţat nici prin decizia penală de condamnare.

Faptul că acest contract are o componentă aleatorie, drepturile afirmate de inculpatul Al României Paul Philippe fiind supuse confirmării în procedurile administrative sau judiciare de retrocedare, nu îi conferă convenţiei un caracter penal, de asociere în vederea săvârşirii unor infracţiuni.

Se face trimitere la *hotărârea din 14 ianuarie 2020* a Curţii Europene a Drepturilor Omului, pronunţată în *cauza Khodorkovskiy şi Lebedev împotriva Rusiei (nr. 2).*

Pe de altă parte, dacă nu contractul civil reprezintă *verbum regens* al infracţiunii de constituire a unui grup infracţional organizat (cu toate că hotărârea insistă în această teză analizând punctual clauzele contractuale convenite de părţi), atunci hotărârea trebuia să descrie înţelegerea, în sensul de asociere, care ar acoperi elementul material al laturii obiective, participanţii şi circumstanţele concrete în care a avut loc.

Or, o asemenea ipoteză nu se regăseşte în conţinutul deciziei, concluzia fiind aceea că instanţa de apel a dispus condamnarea pentru infracţiunea de constituire a unui grup infracţional organizat, a cărei latură obiectivă constă în acordul de voinţă realizat la încheierea unui contract civil valid.

Din aceeaşi perspectivă, a laturii obiective a infracţiunii, se impune analiza unui al doilea contract, contractul de asistenţă juridică, încheiat între S.C.A. Ţuca Zbârcea şi Asociaţii („TZA”) prin avocatul Roşu Robert şi acţionarul S.C. Reciplia S.R.L. – Reciplia Ltd, la data de 02.10.2006, pe care instanţa 1-a ignorat, deşi acesta constituia temeiul prezenţei avocatului în toate circumstanţele descrise în decizia penală de condamnare.

Deşi este trecută sub tăcere această convenţie, având ca obiect prestarea de servicii avocaţiale, referiri la contractul de asistenţă juridică apărând cu titlu de trimiteri sporadice la calitatea în care a acţionat avocatul şi identitatea clienţilor săi, în realitate, a avut loc o asimilare *de facto* a acestui act cu asocierea avocatului la un grup infracţional organizat, de vreme ce s-a apreciat că avocatul a asigurat „interfaţa juridică” sau „aparenţa de legalitate” a demersurilor privind retrocedarea bunurilor, iar prezenţa acestuia la încheierea contractului de cesiune s-a datorat contractului de asistenţă juridică.

Nu există nicio ilegalitate sau neregularitate în privinţa contractului de asistenţă juridică, în sensul că îndeplineşte toate cerinţele prevăzute de Legea nr. 51/1995 privind organizarea şi exercitarea profesiei de avocat şi ale Statutului profesiei de avocat.

Situaţia contractelor semnate şi în beneficiul altor persoane este reglementată explicit prin Statutul profesiei de avocat (art. 126 alin. 5 din Statut, forma în vigoare 2006-2008): „ *În cazul în care avocatul şi clientul convin, o terţă persoană poate fi beneficiarul serviciilor avocaţiale stabilite prin contract, dacă terţul acceptă, chiar şi tacit, încheierea contractului în astfel de condiţii”.*

Dispoziţia este în vigoare şi în present (art. 126 alin. 6 din Statut) şi reprezintă forma obişnuită a contractelor de asistenţă juridică în cazul în care interesele unor părţi sunt comune, dar plăţile onorariilor avocaţiale sunt făcute de către una dintre acestea, respectiv cea care încheie contractul.

Inculpatul Al României Paul Philippe a acceptat expres, nu doar tacit, mandatul avocaţilor, prin semnarea contractului din 1 noiembrie 2006, ce cuprindea clauza mandatării avocaţilor, pe de-o parte, dar şi prin semnarea personală a împuternicirilor avocaţiale prezentate autorităţilor administrative şi/sau judiciare. De altfel, inculpatul Al României Paul Philippe nu a contestat calitatea de reprezentant convenţional al avocaţilor TZA, inclusiv Roşu Robert, în cadrul vreunei proceduri.

În condiţiile deplinei validităţi a mandatului profesional, contractul de asistenţă juridică nu poate reprezenta o formă de asociere la un grup infracţional organizat şi nici nu poate fi ignorat, ca şi când activitatea avocatului ar fi una ocultă, nejustificată, cu un scop diferit de cel ce reiese din încheierea contractului de asistenţă juridică.

Decizia penală de condamnare include printre membrii organizaţiei infracţionale şi avocatul care, în virtutea atribuţiilor sale profesionale, a acordat asistenţă juridică pe parcursul procedurilor iniţiate de inculpatul Al României Paul Philippe.

În lucrările de specialitate juridică s-a considerat că, în condiţiile în care nu există un element obiectiv din care să rezulte că o persoană şi-ar fi manifestat intenţia de a face parte dintr-o organizaţie criminală, ea nu poate fi apreciată ca fiind un membru al acelei organizaţii, chiar dacă în anumite împrejurări, s-a aflat în diverse legături profesionale (fără a se fi plasat în ilicitul penal) cu membrii grupului criminal.

Şi în doctrina penală internaţională s-a pus problema răspunderii penale a terţelor persoane fizice calificate (economişti, jurişti, funcţionari) care, deşi nu sunt membri ai grupului infracţional organizat, desfăşoară activităţi licite prin care ajută astfel de grupări, concluzia fiind că aceste persoane nu răspund penal.

În jurisprudenţa instanţei supreme se identifică alte cauze asemănătoare, soluţionate prin achitarea avocaţilor trimişi în judecată pentru săvârşirea aceleiaşi infracţiuni, instanţa reţinând, în esenţă, că activităţile desfăşurate de inculpatul avocat sunt conforme cu normele legale şi atribuţiile care îi reveneau şi nu pot contura elementele materiale ale laturii obiective a faptelor de constituire a unui grup infracţional organizat.

De asemenea, se face trimitere la deciziile Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie – Secţia Penală nr. 435/A/2016 şi nr. 312/A/2018 din data de 27 noiembrie 2018.

Concluzionând preliminar din perspectiva elementului material al laturii obiective a infracţiunii prev. de art. 367 Cod penal, reiese că, spre deosebire de tiparul legal ce impune asocierea membrilor unei grupări în momentul constituirii acesteia prin exprimarea consimţământului de a face parte dintr-o astfel de organizaţie, în cauză s-a realizat un acord de voinţă pentru încheierea unui contract civil valid, la data de 01.11.2006, care nu a fost contestat sau desfiinţat, între alte părţi decât cele trimise în judecată pentru constituirea unui grup infracţional organizat, prezenţi fiind doar doi dintre cei consideraţi membri

ai grupului – Truică Remus şi Roşu Robert. Avocatul, profesionist al dreptului, a fost inclus în categoria persoanelor ce au constituit grupul, în pofida calităţii sale conferite prin contractul de asistenţă juridică ce fusese încheiat în prealabil.

În acelaşi sens, s-a susţinut că nu sunt îndeplinite cerinţele specifice unei organizaţii, după cum nu există niciun scop infracţional, lipsa acestuia făcând ca toate acţiunile legate de constituirea grupului să-şi piardă orice semnificaţie penală.

Scopul ilicit al grupării reprezintă o condiţie esenţială pentru existenţa infracţiunii, standardul necesar pentru întrunirea elementelor constitutive ale faptei penale fiind acela al asocierii în vederea săvârşirii unor fapte penale, iar nu a eventualităţii realizării unor infracţiuni, posibilitate despre care să fi discutat o parte a membrilor grupării.

În realitate, instanţa de apel a considerat că scopul ilicit este reprezentat de toate demersurile ulterioare contractului de cesiune, în vederea finalizării procedurilor derulate pentru retrocedarea bunurilor pentru care inculpatul Al României Paul Philippe formulase notificări, iar infracţiunile la care s-a referit (infracţiuni de corupţie şi asimilate acestora) reprezintă mijlocul de realizare a acestui scop.

Din această perspectivă, instanţa face o disociere între ceea ce au stabilit ceilalţi membri ai grupării, adică eventualitatea săvârşirii unor infracţiuni şi ceea ce a avut drept „scop" avocatul, obţinerea bunurilor pe calea procedurilor administrative/judiciare, avocatul „ştiind" că al său client nu are drepturi.

Distincţia scop - mijloc este deosebit de relevantă în contextul analizat întrucât scopul descris de instanţă – obţinerea bunurilor – nu este unul ilicit şi nu constituie o infracţiune, consecinţa fiind că nu poate fi reţinută o atare faptă penală în sarcina semnatarilor contractului de cesiune şi/sau persoanelor fizice (asociaţi, acţionari, mandatari, avocaţi) care au fost implicate în încheierea sau executarea respectivului contract.

Dacă în realizarea acestui scop, care corespunde, finalmente, exercitării dreptului subiectiv civil al oricărei persoane, s-au săvârşit infracţiuni, răspunderea penală intervine faţă de autorul sau autorii acelor fapte, iar nu în raport cu persoanele care nu au avut niciun fel de participaţie de natură infracţională.

Confuzia între scopul licit şi mijlocul ilegal denaturează sensul dispoziţiei incriminatoare prin aceea că devin potenţial pedepsibile şi faptele persoanelor care acţionează legal pentru realizarea scopului, prezumându-se conivenţa la activităţi de natură infracţională în legătură cu care acel subiect de drept poate să nu aibă nicio participaţie.

Mai mult, în ceea ce-1 priveşte pe Roşu Robert, instanţa suprapune activităţile specifice profesiei de avocat cu activităţi de natură infracţională, apreciind că dacă scopul infracţional este obţinerea de bunuri, atunci avocatul angajat pentru asistenţă juridică în procedurile ce vizau obţinerea acelor bunuri este infractor, participant la o organizaţie infracţională.

Pentru a descrie scopul constituirii unui grup infracţional organizat, însuşit de către avocat, instanţa de apel reţine că apărătorul ştia sau ar fi trebuit să ştie că persoana care formulase notificările nu deţinea drepturi în patrimoniu şi să

se abţină de la acordarea asistenţei juridice în vederea valorificării dreptului subiectiv civil.

Conduita contrară, de a presta serviciile avocaţiale, denotă, potrivit deciziei, participarea activă la săvârşirea unor infracţiuni şi apartenenţa la un grup infracţional organizat. Astfel, conform hotărârii de condamnare: „*Implicându-se în acest proiect, inculpatul Roşu Robert Mihăiţă a asigurat interfaţa juridică şi a dat aparenţa de legalitate a întregului demers, coordonând aspectele legale şi implicându-se ulterior, prin demersuri efective, în obţinerea bunurilor.*

În calitatea pe care o avea, inculpatul Roşu Robert Mihăiţă ştia care sunt punctele nevralgice ale afacerii din punct de vedere juridic, aspecte care sunt probate de raportul de due diligence întocmit mai înainte de încheierea contractului" (pag. 352).

După cum s-a precizat în secţiunea privind chestiunile prealabile, situaţia redată mai sus nu este completă şi exactă, fiind contrazisă de hotărâri judecătoreşti pronunţate în materie civilă, însă, chiar şi dacă lucrurile ar fi stat astfel, exercitarea dreptului subiectiv civil nu reprezintă o infracţiune, iar avocatul are dreptul şi obligaţia profesională de a expune şi valorifica argumentele pe care le consideră pertinente în favoarea clientului său câtă vreme utilizează mijloace legale (notificări, acţiuni în justiţie, asistenţă în faţa autorităţilor etc.).

Din această perspectivă, scopul în care a acţionat avocatul nu a fost acela al săvârşirii de infracţiuni, ci unul legal, al prestării serviciilor avocaţiale contractate, şi anume asistenţa juridică în procedurile administrative şi judiciare.

Or, potrivit dispoziţiilor legale, asistarea/reprezentarea unui client în faţa unor instituţii sau instanţe de judecată, certificarea/atestarea unor acte juridice de către un avocat sau susţinerea unor puncte de vedere juridice, potrivit conştiinţei şi pregătirii profesionale a avocatului, nu pot fi reţinute ca fapte imputabile avocatului în materia dreptului penal.

Aceasta nu exclude, *de plano,* răspunderea penală a unui avocat, însă impune o distincţie între serviciile prestate în conformitate cu legislaţia profesiei şi conduita de natură infracţională, care ar avea vocaţia să atragă răspunderea penală, conduită care trebuie să aibă o altă componentă decât activităţile avocaţiale în sine şi expres diferită de acestea.

Instanţa de apel reţine, ca act material al infracţiunii de constituire a unui grup infracţional organizat, că avocatul Roşu Robert ar fi participat la unele negocieri premergătoare semnării contractului de cesiune de drepturi de la 1 noiembrie 2006, data la care instanţa stabileşte că s-ar fi constituit grupul infracţional. Instanţa nu precizează datele la care Robert Roşu ar fi participat la aceste negocieri, împrejurările sau obiectul exact al discuţiilor.

Fără a putea contesta, în această procedură, situaţia de fapt reţinută în speţă, realitatea este că Robert Roşu nu a participat la niciun fel de negocieri prealabile între părţi. Important pentru analiza de faţă este faptul că, pe de o parte, potrivit legii, pentru infracţiunea prevăzută de art. 367 Cod penal, actele premergătoare nu sunt prevăzute de legea penală şi nu se sancţionează.

Pe de altă parte, participarea, alături de client ori reprezentarea acestuia la o negociere contractuală, este o activitate specifică profesiei de avocat, care nu poate fi prevăzută de legea penală.

Instanţa de apel îi impută avocatului Robert Roşu că, în timpul acelor negocieri, ar fi întărit *„convingerea cumpărătorului de influenţă că promisiunile făcute anterior de inculpatul Truică Remus, referitoare la modalitatea în care vor fi obţinute bunurile revendicate, vor fi îndeplinite”* (pag. 354 din decizia atacată).

Or, avocatul Robert Roşu a fost achitat pentru acuzaţia de trafic de influenţă, pe motiv că fapta nu există, nu a fost niciodată acuzat de complicitate la infracţiunea de trafic de influenţă comisă de Remus Truică sau la infracţiunea de cumpărare de influenţă comisă de inculpatul Al României Paul Philippe, instanţa de apel reţinând că infracţiunea s-a consumat anterior datei de 01.11.2006, astfel încât nu poate fi condamnat pentru o faptă pentru care a fost achitat sau pentru care este protejat de prezumţia de nevinovăţie, prin mecanismul transformării actelor materiale în element al infracţiunii de grup infracţional organizat.

Mai mult, această „faptă”, pretins comisă în timpul unor negocieri prealabile încheierii contractului de cesiune, este şi ea plasată înainte de data constituirii grupului infracţional organizat şi, de aceea, nu poate fi sancţionată, potrivit legii.

Instanţa de apel reţine, de asemenea, că, tot înainte de încheierea contractului de cesiune de la 1 noiembrie 2006, avocatul Robert Roşu a introdus anumite modificări unui contract preexistent al părţilor. Pe de o parte, ca şi în cazul mai sus-menţionatelor discuţii prealabile, câtă vreme aceste modificări au fost introduse în contract înaintea momentului la care, potrivit deciziei recurate, s-a constituit grupul infracţional, ele nu pot fi sancţionate, întrucât art. 367 Cod penal nu prevede sancţionarea actelor premergătoare.

Pe de altă parte, modificarea unor clauze contractuale este o activitate absolut uzuală în exerciţiul profesiei de avocat, neputând face obiectul unei sancţiuni penale.

Ajungând, în fine, la data de 1 noiembrie 2006, data la care instanţa de apel reţine că Roşu Robert, avocat, ar fi constituit grupul infracţional, „fapta” imputată avocatului este aceea de a fi certificat data şi semnăturile părţilor (redactarea actului, menţionată şi ea în decizie, având loc anterior semnării – prin introducerea modificărilor contractuale mai sus menţionate). Altfel spus, actul material prin care avocatul a participat la constituirea grupului infracţional a fost o atestare formală, dată în calitatea lui profesională, unor elemente contractuale. Aşa cum rezultă chiar din decizia recurată, atestarea este dată *„în conformitate cu disp. art. 3 alin. 1 teza a III-a din Legea nr. 51/1995”,* fiind una dintre activităţile avocaţiale expres prevăzute de lege – şi care, deci, nu pot face obiectul unei sancţiuni penale. În plus, niciunul din elementele contractuale atestate de avocatul Robert Roşu – şi nici contractul, în conţinutul său – nu au fost niciodată contestate.

Ulterior constituirii grupului infracţional, avocatului Robert Roşu i se impută faptul că, sub coordonarea lui, avocaţii TZA au efectuat demersuri (notificări, memorii, prezentarea în faţa autorităţilor). Din decizie nu rezultă

limpede dacă aspectul care a dus la reţinerea acestei fapte este efectuarea demersurilor sau faptul că acestea au fost efectuate în numele inculpatului Al României Paul Philippe, *„iar nu al cesionarului de drepturi, S.C. Reciplia S.R.L., deşi această din urmă societate, iar nu inculpatul sus-arătat, era clientul S.C.A. TZA şi urma să achite un onorariu de succes de 2% din valoarea de piaţă a bunurilor recuperate”* (pag. 358 din decizia atacată).

În cazul în care instanţa a reţinut fapta pentru simplul motiv că astfel de demersuri au fost făcute, este din nou vorba despre o condamnare pentru exercitarea activităţii profesionale de avocat.

În cazul în care accentul cade pe faptul că demersurile au fost efectuate în numele lui Paul al României, iar nu al societăţii Reciplia, apărarea a subliniat că, potrivit art. 126 alin. 5 din Statutul profesiei de avocat, în forma în vigoare la acel moment: *„În cazul în care avocatul şi clientul convin, o terţă persoană poate fi beneficiarul serviciilor avocaţiale stabilite prin contract, dacă terţul acceptă, chiar şi tacit, încheierea contractului în astfel de condiţii”*. În speţă, inculpatul Al României Paul Philippe a acceptat expres, prin contractul de cesiune de drepturi, precum şi prin semnarea mai multor împuterniciri avocaţiale, să fie beneficiarul serviciilor avocaţiale pentru care TZA era plătită de S.C. Reciplia S.R.L. Prin urmare, şi în această interpretare, avocatul Robert Roşu a fost condamnat pentru o faptă pe care legea o permite, ca modalitate de desfăşurare a activităţii profesionale de avocat.

În ceea ce priveşte imobilul Ferma Băneasa, apărarea a susţinut, în esenţă, că în perioada în care s-au desfăşurat activităţile profesionale calificate ca fiind ilicite, protecţia avocatului în exercitarea profesiei era reglementată în cuprinsul art. 37 alin. 6 din Legea nr. 51/1995: *„Avocatul nu răspunde penal pentru susţinerile făcute oral sau în scris, în forma adecvată şi cu respectarea prevederilor alin. (5), în faţa instanţelor de judecată, a organelor de urmărire penală sau a altor organe administrative de jurisdicţie şi numai dacă aceste susţineri sunt în legătură cu apărarea în acea cauză şi sunt necesare stabilirii adevărului”,* dar şi de art. 7 alin. 5 din Statut, cu conţinut similar.

Această reglementare reprezintă o reflectare atât a Principiului 18, cât şi a Principiului 20 din Principiile O.N.U., norme ce sunt luate în considerare de Curtea Europeană a Drepturilor Omului ori de câte ori analizează cauze în care reclamanţii sunt avocaţi.

Construcţia juridică reţinută de instanţa de apel afectează profund dreptul la exerciţiul profesiei şi dreptul avocatului la libertatea de exprimare şi opinie, fundament esenţial al independenţei profesiei de avocat, contrară, de altfel, legislaţiei naţionale şi europene, asimilează serviciile avocaţiale unor fapte de sprijinire a clienţilor sau altor persoane în săvârşirea de infracţiuni.

În pofida reţinerii, cu caracter pur declarativ, a independenţei avocatului, a libertăţii de opinie şi a principiului fidelităţii faţă de client, instanţa de apel examinează opiniile juridice precizând că acestea au la bază elemente factuale (înscrisuri) care nu pot fi interpretate decât într-un singur fel – corespunzător dezlegării date de instanţă – aşa încât orice demers efectuat într-un scop contrar este unul ilicit.

Acest scop ilicit este înţeles ca infracţional şi, având în vedere că parte din documente au fost analizate în cadrul raportului *due diligence*, instanţa

consideră că, încă de la semnarea contractului de cesiune, avocatul trebuia să-şi formeze o anumită opinie, în defavoarea intereselor clientului şi să se abţină de la asistenţa la care se obligase.

Îmbrăţişând, astfel, teza că un avocat ce acţionează pentru un client care nu are drepturi săvârşeşte infracţiuni, în egală măsură instanţa de apel aplică greşit legea penală într-o manieră complet imprevizibilă, câmpul de aplicare al normei de incriminare la situaţiile în care scopul urmărit nu este neapărat o infracţiune, ci şi exercitarea unui drept subiectiv civil a cărui validitate este pusă la îndoială.

Mecanismul este în totală contradicţie cu principiul legalităţii. Conform Curţii Europene a Drepturilor Omului, *cauza Pantalon împotriva Croaţiei*: *„46. La început, Curtea considera că este important să subliniem că articolul 7 nu se limitează la interzicerea aplicării retroactive a legii penale în detrimentul unui acuzat. De asemenea, încorporează, mai general, principiul conform căruia numai legea poate prevedea o infracţiune şi poate prescrie o pedeapsă (nullum crimen, nulla poena sine lege – a se vedea, de exemplu, Vasiliauskas). Ca un corolar al principiului conform căruia numai legea poate defini o infracţiune şi prevedea o pedeapsă, dispoziţiile legii penale trebuie interpretate cu stricteţe (a se vedea Dragotoniu şi Militaru-Pidhorni). Articolul 7 cuprinde astfel şi principiul lex stricta conform căruia legea penală nu trebuie interpretată pe larg în detrimentul unui acuzat într-o măsură echivalentă cu analogia (a se vedea, de exemplu, Vasiliauskas)”.*

Cum avocatul este cel care, de regulă, furnizează servicii de asistenţă juridică asociate demersurilor părţilor, opiniile acestuia devin incriminatoare, în măsura în care nu sunt convergente cu ceea ce, în final, stabilesc autorităţile competente.

În sprijinul acestor susţineri, se face trimitere la *cauza Nikula împotriva Finlandei, cauza Radobuljac împotriva Croaţiei, cauza Ceferin împotriva Sloveniei.*

Or, decizia de condamnare reţine că exercitarea activităţilor avocaţiale începând cu certificarea de conformitate a contractului de cesiune şi până la ultimul serviciu prestat de către Roşu Robert a reprezentat o conduită ilicită, infracţională, întrucât avocatul ar fi trebuit să ştie de la început că opinia pe care o susţine este greşită, opinia corectă fiind cea din hotărârea instanţei de apel, pronunţată la o distanţă de 14 ani de la primul contact al avocatului cu clientul.

Mai mult, opinia avocatului Roşu Robert nu a fost una izolată, ci împărtăşită de zeci de avocaţi şi validată de instanţe de judecată prin hotărâri definitive şi irevocabile.

Acuzaţia adusă avocatului este una ce implică exerciţiul profesiei şi pleacă de la premisele absurde că avocatul ştie tot timpul când clientul său are/nu are dreptate şi nu poate să presteze servicii avocaţiale decât atunci când clientul are dreptate.

Or, o asemenea teorie nu are niciun suport legal şi nici nu ar putea să aibă deoarece avocatul este liber să exercite profesia chiar şi atunci când şansele cauzei ce i-a fost încredinţată sunt minime, decizia de valorificare a acestora aparţinând întotdeauna clientului.

S-a subliniat că s-ar îngrădi nelegal exercitarea dreptului la apărare specializată şi, deci, accesul la justiţie, în componenta ce include dreptul la apărare, dacă avocatul ar fi obligat să accepte doar cauze în care drepturile părţilor asistate sunt clare, certe etc. De altfel, în astfel de cazuri, apărarea specializată ar fi inutilă, cu caracter formal, birocratic.

În această notă este descrisă una dintre cerinţele esenţiale ale infracţiunii din perspectiva tipicităţii obiective în privinţa avocatului Roşu Robert – scopul săvârşirii de infracţiuni. Cum exprimarea de opinii juridice, corecte sau greşite, minoritare sau unanim admise, nu reprezintă o infracţiune şi nici măcar o conduită care să atragă alte forme de răspundere, reiese că instanţa de apel a creionat o stare de fapt care nu corespunde modelului legal de incriminare nici din acest punct de vedere, al scopului infracţional al grupării organizate cunoscut şi urmărit de Roşu Robert.

În fine, apărarea invocă şi lipsa vinovăţiei.

Astfel, *sub aspectul laturii subiective*, s-a arătat că argumentele deciziei nu sunt apte să creeze convingerea că a existat intenţia de a comite această infracţiune, câtă vreme se face referire doar la acţiuni care reprezintă atribuţii specifice profesiei de avocat îndeplinite de Robert Roşu în conformitate cu art. 3 din Legea nr. 51/1995 şi cu Statutul profesiei de avocat.

Constituirea unui grup infracţional organizat presupune o intenţie calificată prin scop. Pentru că acest scop este o cerinţă esenţială privind elementul material care se răsfrânge şi asupra elementului subiectiv prin cunoaşterea naturii asocierii, toate argumentele expuse în analiza cerinţei privind scopul infracţional al grupului sunt valabile şi din perspectiva laturii subiective şi demonstrează inexistenţa intenţiei recurentului inculpat de a săvârşi fapta prev. de art. 367 Cod penal.

Faţă de toate aspectele expuse, apărarea a apreciat că se impune achitarea inculpatului Roşu Robert pentru săvârşirea infracţiunii de constituire a unui grup infracţional organizat, în temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) Cod procedură penală, întrucât fapta nu este prevăzută de legea penală şi nu a fost săvârşită cu vinovăţia cerută de lege.

În ceea ce priveşte infracţiunea de abuz în serviciu, se invocă lipsa tipicităţii obiective privitor la fapta autorului infracţiunii de abuz în serviciu, în sensul că dispoziţiile din legislaţia primară, pe care s-a întemeiat condamnarea, nu cuprind atribuţii de serviciu.

Apărarea a făcut trimitere la:

a) art. 4 din Legea nr. 10/2001, potrivit cu care: *„(1) În cazul în care restituirea este cerută de mai multe persoane îndreptăţite coproprietare ale bunului imobil solicitat, dreptul de proprietate se constată sau se stabileşte în cote-părţi ideale, potrivit dreptului comun. (2) De prevederile prezentei legi beneficiază şi moştenitorii legali sau testamentari ai persoanelor fizice îndreptăţite. (3) Succesibilii care, după data de 6 martie 1945, nu au acceptat moştenirea sunt repuşi de drept în termenul de acceptare a succesiunii pentru bunurile care fac obiectul prezentei legi. Cererea de restituire are valoare de acceptare a succesiunii pentru bunurile a căror restituire se solicită în temeiul prezentei legi. (4) De cotele moştenitorilor legali sau testamentari care nu au*

urmat procedura prevăzută la cap. III profită ceilalţi moştenitori ai persoanei îndreptăţite care au depus în termen cererea de restituire”.

b) art. 8 din Legea nr. 10/2001, potrivit cu care: *„(1) Nu intră sub incidenţa prezentei legi terenurile situate în extravilanul localităţilor la data preluării abuzive sau la data notificării, precum şi cele al căror regim juridic este reglementat prin Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, şi prin Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole şi celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 şi ale Legii nr. 169/1997, cu modificările şi completările ulterioare. (2) Regimul juridic al imobilelor care au aparţinut cultelor religioase preluate de stat este reglementat prin Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparţinut cultelor religioase din România, republicată. (3) Regimul juridic al imobilelor care au aparţinut comunităţilor minorităţilor naţionale preluate de stat este reglementat prin Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparţinut comunităţilor cetăţenilor aparţinând minorităţilor naţionale din România, republicată. (4) Regimul juridic al imobilelor care au aparţinut patrimoniului sindical preluate de stat sau de alte persoane juridice, va fi reglementat prin acte normative speciale”.*

c) art. 10 din Legea nr. 10/2001, potrivit cu care: *„(1) În situaţia imobilelor preluate în mod abuziv şi ale căror construcţii edificate pe acestea au fost demolate total sau parţial, restituirea în natură se dispune pentru terenul liber şi pentru construcţiile rămase nedemolate, iar pentru construcţiile demolate şi terenurile ocupate măsurile reparatorii se stabilesc prin echivalent. (2) În cazul în care pe terenurile preluate în mod abuziv s-au edificat noi construcţii autorizate, persoana îndreptăţită va obţine restituirea în natură a părţii de teren rămase liberă, iar pentru suprafaţa ocupată de construcţii noi, cea afectată servituţilor legale, spaţiilor verzi, aşa cum au fost stabilite prin art. 3 lit. a)-f) din Legea nr. 24/2007 privind reglementarea şi administrarea spaţiilor verzi din intravilanul localităţilor, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, precum şi altor amenajări de utilitate publică ale localităţilor urbane şi rurale măsurile reparatorii se stabilesc în echivalent. (3) Se restituie în natură terenurile pe care s-au ridicat construcţii neautorizate în condiţiile legii după data de 1 ianuarie 1990, precum şi construcţii uşoare sau demontabile. (4) Se restituie în natură inclusiv terenurile fără construcţii afectate de lucrări de investiţii de interes public aprobate, dacă nu a început construcţia acestora, ori lucrările aprobate au fost abandonate. (5) Se restituie în natură şi terenurile pe care, ulterior preluării abuzive, s-au edificat construcţii autorizate care nu mai sunt necesare unităţii deţinătoare, dacă persoana îndreptăţită achită acesteia o despăgubire reprezentând valoarea de piaţă a construcţiei respective, stabilită potrivit standardelor internaţionale de evaluare. (6) În cazul imobilelor preluate în mod abuziv şi ale căror construcţii edificate pe acestea au fost distruse ca urmare a unor calamităţi naturale, persoana îndreptăţită beneficiază de restituirea în natură pentru terenul liber, dacă terenul nu este liber, măsurile reparatorii pentru acesta se stabilesc în echivalent. (7) Dispoziţiile alin. (6) se aplică în mod corespunzător şi imobilelor rechiziţionate în baza Legii nr.*

139/1940 şi ale căror construcţii edificate pe acestea au fost distruse în timpul războiului. Dacă proprietarii nu au primit despăgubiri. (8) Valoarea corespunzătoare a construcţiilor preluate în mod abuziv şi demolate se stabileşte potrivit valorii de piaţă de la data soluţionării notificării, stabilită potrivit standardelor internaţionale de evaluare în funcţie de volumul de informaţii puse la dispoziţia evaluatorului. (9) Valoarea terenurilor, precum şi a construcţiilor nedemolate preluate în mod abuziv, care nu se pot restitui în natură, se stabileşte potrivit valorii de piaţă de la data soluţionării notificării, stabilită potrivit standardelor internaţionale de evaluare. (10) În situaţiile prevăzute la alin. (1), (2) şi (6), măsurile reparatorii prin echivalent vor consta în compensare cu alte bunuri sau servicii oferite în echivalent de către entitatea investită potrivit prezentei legi cu soluţionarea notificării, cu acordul persoanei îndreptăţite sau măsuri compensatorii în condiţiile legii privind unele măsuri pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv, în perioada regimului comunist în România. (11) Este interzisă înstrăinarea sau schimbarea destinaţiei imobilului a cărui restituire în natură nu este posibilă datorită afectării acestuia unei amenajări de utilitate publică. Interdicţia subzistă pe o perioadă de 5 ani, calculată cu începere de la data emiterii deciziei/dispoziţiei de acordare de măsuri reparatorii în echivalent motivată pe afectarea acestuia".

d) art. 21 din Legea nr. 10/2001, potrivit cu care: *„(1) Imobilele – terenuri şi construcţii – preluate în mod abuziv, indiferent de destinaţie, care sunt deţinute la data intrării în vigoare a prezentei legi de o regie autonomă, o societate sau companie naţională, o societate comercială la care statul sau o autoritate a administraţiei publice centrale sau locale este acţionar ori asociat majoritar, de o organizaţie cooperatistă sau de orice altă persoană juridică de drept public, vor fi restituite persoanei îndreptăţite, în natură, prin decizie sau, după caz, prin dispoziţie motivată a organelor de conducere ale unităţii deţinătoare. (2) Prevederile alin. (1) sunt aplicabile şi în cazul în care statul sau o autoritate publică centrală sau locală ori o organizaţie cooperatistă este acţionar sau asociat minoritar al unităţii care deţine imobilul, dacă valoarea acţiunilor sau părţilor sociale deţinute este mai mare sau egală cu valoarea corespunzătoare a imobilului a cărui restituire în natură este cerută. (3) După emiterea deciziei de restituire în natură a imobilelor, organele de conducere ale societăţilor comerciale prevăzute la alin. (1) şi (2) vor proceda, potrivit prevederilor Legii nr. 31/1990 privind societăţile comerciale, republicată, la reducerea capitalului social cu valoarea bunului imobil restituit şi la recalcularea patrimoniului. Cota de participaţie a statului sau a autorităţii administraţiei publice ori, după caz, a organizaţiei cooperatiste se va diminua în mod corespunzător cu valoarea bunului imobil restituit. (4) In cazul imobilelor deţinute de unităţile administrativ-teritoriale, restituirea în natură sau prin echivalent către persoana îndreptăţită se face prin dispoziţia motivată a primarilor, respectiv a primarului general al municipiului Bucureşti, ori, după caz, a preşedintelui consiliului judeţean. (5) Sub sancţiunea nulităţii absolute, până la soluţionarea procedurilor administrative şi, după caz, judiciare, generate de prezenta lege, sunt interzise înstrăinarea, concesionarea, locaţia de gestiune, asocierea în participaţiune, ipotecarea, locaţiunea, precum şi orice*

închiriere sau subînchiriere în beneficiul unui nou chiriaş, schimbarea destinaţiei, grevarea cu sarcini sub orice formă a bunurilor imobile – terenuri şi/sau construcţii notificate potrivit prevederilor prezentei legi".

Este singura normă legală care poate fi considerată ca fixând atribuţii de serviciu în sarcina factorilor de conducere ai unităţii deţinătoare a imobilului, acestea fiind: obligaţia de a proceda cu prioritate la restituirea în natură; obligaţia de a motiva decizia sau dispoziţia de restituire; obligaţia de a proceda, după restituire, la reducerea capitalului social cu valoarea bunului imobil restituit şi la recalcularea patrimoniului unităţii. Este, însă, evident că aceste norme nu au fost încălcate cu ocazia retrocedării Fermei Băneasa, întrucât restituirea s-a realizat în natură.

e) art. 23 din Legea nr. 10/2001, potrivit cu care: „*actele doveditoare ale dreptului de proprietate ori, după caz, ale calităţii de asociat sau acţionar al persoanei juridice, precum şi, în cazul moştenitorilor, cele care atestă această calitate şi, după caz, înscrisurile care descriu construcţia demolată şi orice alte înscrisuri necesare evaluării pretenţiilor de restituire decurgând din prezenta lege, pot fi depuse până la data soluţionării notificării".*

f) art. 35 alin. 2 din Legea nr. 18/1991, potrivit cu care: *„terenurile proprietate de stat, administrate de institutele şi staţiunile de cercetări ştiinţifice, agricole şi silvice, destinate cercetării şi producerii de seminţe şi material săditor din categorii biologice superioare şi a animalelor de rasă, precum şi din administrarea Institutului pentru Testarea şi Înregistrarea Soiurilor de Plante de Cultură şi a centrelor sale teritoriale aparţin domeniului public şi rămân în administrarea acestora".*

g) art. V din Titlul I al Legii nr. 247/2005, potrivit cu care: „*(1) Notificările nesoluţionate până la data intrării în vigoare a prezentului titlu, având ca obiect construcţii existente, situate în extravilanul localităţilor, aparţinând exploataţiilor agricole şi care au fost trecute în proprietatea statului, construcţii de pe terenurile forestiere, care au făcut parte din exploataţia forestieră la data trecerii în proprietatea statului, se vor înainta în vederea soluţionării, în termen de 60 de zile, comisiilor comunale, orăşeneşti şi municipale constituite potrivit Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, şi Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole şi celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 şi ale Legii nr. 169/1997, cu modificările şi completările ulterioare. (2) Dispoziţiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător şi pentru terenurile prevăzute la art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001, republicată".*

h) art. 9 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, potrivit cu care: „*Terenurile proprietate de stat, administrate de institutele, centrele şi staţiunile de cercetare, destinate cercetării şi producerii de seminţe, de material săditor din categorii biologice superioare şi de animale de rasă, rămân în administrarea acestora, cu excepţia terenurilor agricole preluate de la foştii proprietari şi solicitate de persoanele îndreptăţite la reconstituire. Terenurile din perimetrele staţiunilor, institutelor şi centrelor de cercetare care fac obiectul retrocedării se vor delimita în sole compacte, începând de la marginea perimetrului, conform Legii nr. 290/2002 privind organizarea şi funcţionarea unităţilor de cercetare-*

dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii, industriei alimentare şi a Academiei de Ştiinţe Agricole şi Silvice Gheorghe lonescu-Siseşti, cu modificările şi completările ulterioare".

i) art. 10 alin. 1-2 din Legea nr. 1/2000, potrivit cu care: *„(1) Persoanelor fizice cărora li s-a reconstituit dreptul de proprietate asupra terenurilor deţinute de institutele şi staţiunile de cercetare şi producţie agricolă, precum şi de regiile autonome cu profil agricol sau de societăţile naţionale cu profil agricol li se vor atribui terenuri în natură din terenurile proprietate privată a statului. (2) În situaţia în care suprafeţele proprietate privată a statului sunt insuficiente acestea pot fi suplimentate cu suprafeţe ce se vor scoate din domeniul public al statului, în condiţiile legii, la propunerea prefectului, sau se vor acorda despăgubiri".*

j) art. 12 alin. 1, 3 şi 4 din Legea nr. 1/2000, potrivit cu care: „*(1) Comisiile comunale, orăşeneşti sau municipale din unităţile administrativ-teritoriale pe care se află terenurile, împreună cu oficiile de cadastru şi publicitate imobiliară vor delimita terenurile solicitate pe vechile amplasamente, dacă acestea nu au fost atribuite legal altor persoane, sau în sole situate în vecinătatea localităţilor, acceptate de foştii proprietari, cu asigurarea accesului la lucrările de hidroameliorаţii, acolo unde ele există (...) (3) Persoanele fizice şi persoanele juridice, care au dreptul de acces şi de folosinţă comună la lucrările şi instalaţiile de hidroameliorаţii, sunt obligate să exercite aceste drepturi cu bună-credinţă, să nu afecteze starea de folosinţă normală şi să contribuie, proporţional, la întreţinerea şi reparaţia acestor lucrări şi instalaţii. Toţi utilizatorii răspund solidar pentru daunele de orice fel aduse lucrărilor şi instalaţiilor în toate cazurile în care răspunderea nu poate fi individualizată. (4) Procesul-verbal de delimitare împreună cu hotărârea comisiei locale vor fi supuse spre validare comisiei judeţene, care este obligată să se pronunţe în termen de 30 de zile de la primirea acestuia".*

k) art. 10 alin. 1 şi 2 din Legea nr. 213/1998, potrivit cu care: „*Dreptul de proprietate publică încetează, dacă bunul a pierit ori a fost trecut în domeniul privat. (2) Trecerea din domeniul public în domeniul privat se face, după caz, prin hotărâre a Guvernului, a consiliului judeţean, respectiv a Consiliului General al Municipiului Bucureşti sau a consiliului local, dacă prin Constituţie sau prin lege nu se dispune altfel".*

l) art. 11 alin. 2 din Legea nr. 213/1998, potrivit cu care: „*(2) Actele juridice încheiate cu încălcarea prevederilor alin. (1) privind regimul juridic al bunurilor din domeniul public sunt lovite de nulitate absolută".*

Acest text consacră sancţiunea procesuală aplicabilă actelor juridice încheiate cu privire la bunuri din domeniul public, ale căror caractere sunt indicate în art. 11 alin. 1 din Legea nr. 213/1998. În mod evident, textul nu stabileşte norme de comportament pentru funcţionarii publici.

Este de remarcat că ceea ce a încercat să demonstreze instanţa de apel prin decizia recurată (aşa cum a procedat, de altfel, şi Ministerul Public prin rechizitoriu) nu este în realitate încălcarea unor sarcini de serviciu, ci caracterul netemeinic al retrocedării, în raport de situaţia juridică a inculpatului Al României Paul Philippe. Cu alte cuvinte, se pretinde că funcţionarii l.C.D.P.P. şi-ar fi îndeplinit deficitar atribuţiile de serviciu privitoare la modul de

soluţionare pe fond a cererii de restituire, apreciind greşit starea de fapt şi de drept din cauză.

Însă, modalitatea de interpretare a diferitelor situaţii faptice şi juridice în care se găseşte un anumit solicitant, procedurile de lucru, modul de evaluare a aspectelor problematice şi diferitele soluţii care se pot pronunţa asupra temeiniciei sau netemeiniciei unei notificări privind retrocedarea sunt prevăzute în realitate în H.G. nr. 498/2003 pentru aprobarea normelor metodologice de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, care este un act normativ inferior ca putere a legii. Legea nr. 10/2001 nu stabileşte etapele pe care funcţionarii publici însărcinaţi cu soluţionarea notificărilor trebuie să le urmeze, iar din această perspectivă conduita la care aceştia trebuie să se conformeze nu rezultă din legislaţia primară, ci din acte normative infra-legale.

Deşi instanţa de apel a considerat că soluţia legală ar fi fost respingerea cererii inculpatului Al României Paul Philippe, se observă că Legea nr. 10/2001 nu face niciun fel de menţiune cu privire la procedura şi motivele respingerii cererii. Asemenea precizări se regăsesc explicit în H.G. nr. 498/2003, de pildă:

- *în capitolul i pct. 1 lit. d) – „entităţile obligate la restituire au plenitudine de competenţă în soluţionarea notificărilor care fac obiectul procedurii administrative, obligaţia de restituire se concretizează fie în decizia/dispoziţia de restituire, fie în oferta pentru acordarea de măsuri reparatorii în echivalent, fie în decizia/dispoziţia motivată de respingere a cererii*";
- *în capitolul ii pct. 1.5. – „în cazul în care unitatea deţinătoare sau entitatea învestită cu soluţionarea notificării apreciază, pe baza actelor doveditoare depuse de persoana care se pretinde îndreptăţită şi pe baza analizei împrejurărilor de fapt şi drept ale situaţiei invocate în notificare, că: a) preluarea nu a fost abuzivă (de exemplu: s-a primit o plata rezonabilă – Decretul nr. 223/1974); imobilul s-a înstrăinat de către proprietar – Legea nr. 4/1973, republicată, cu modificările ulterioare, şi altele asemenea; b) dreptul de proprietate şi calitatea de moştenitor nu sunt dovedite; c) proprietarul nu avea vocaţia de a fi persoană îndreptăţită potrivit legii (de exemplu: este criminal de război, persoană ale cărei bunuri au fost confiscate ca pedeapsă complimentară, este renunţător şi altele asemenea), va emite o decizie motivată de respingere a notificării*";
- *în capitolul ii pct. 2.1. lit. e) – „în cazul în care, pentru imobilul notificat de către o persoană care se pretinde îndreptăţită, există o hotărâre judecătorească definitivă şi irevocabilă, prin care s-a admis acţiunea în revendicare a unei alte persoane, unitatea notificată este obligată să respingă notificarea respectivă pentru acest motiv şi, după caz, să pună în executare respectiva hotărâre judecătorească imediat*".

Faţă de cele mai sus precizate, reiese că nu suntem în prezenţa acţiunilor ce constituie elementul material al infracţiunii de abuz în serviciu, astfel cum acestea au fost circumstanţiate prin Decizia Curţii Constituţionale nr. 405/2016.

Raţionamentul instanţei de apel a fost menit să genereze un mecanism de interpretare diferit de cel consacrat prin Decizia Curţii Constituţionale nr. 405/2006, în sensul că, nefiind identificate prescripţii normative din legislaţia primară care să consacre explicit atribuţii de serviciu pe care inculpaţii să le fi încălcat cu ocazia săvârşirii faptelor, s-a recurs la o analiză raportată nu la sarcini de serviciu, ci la argumente de drept civil care să combată dreptul inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea Fermei Băneasa. Practic, instanţa de apel s-a preocupat de analiza cererii de retrocedare, iar nu de evaluarea încălcării de către inculpaţi a unor atribuţii de serviciu prevăzute de legislaţia primară.

Dintr-o altă perspectivă, subsidiară, nu este realizată nici condiţia încălcării legii, separat de inexistenţa unor atribuţii de serviciu descrise prin normele ce au constituit temei al condamnării funcţionarilor publici.

Cu alte cuvinte, pe lângă faptul că normele reţinute ca fiind încălcate prin decizia atacată nu cuprind atribuţii de serviciu, acestea, oricum, nu au fost încălcate cu prilejul evaluării făcute de unitatea deţinătoare, raportat la temeinicia dispoziţiei de retrocedare.

Dincolo de existenţa unor dezlegări ale problemelor de drept relevante, de către instanţele civile, cu autoritate de lucru judecat, s-a subliniat că nici această parte a laturii obiective a infracţiunii, încălcarea legii, nu se regăseşte în cauză, pentru motivele ce urmează a fi expuse.

Fără a relua conţinutul fiecărei dispoziţii legale evocate în hotărârea de condamnare, apărarea a precizat, pentru fiecare dispoziţie legală în parte, argumentele pentru care apreciază că s-a săvârşit o eroare de drept.

Astfel, a susţinut că nu au fost încălcate prevederile art. 4 din Legea nr. 10/2001 care stabilesc modul în care se reconstituie dreptul de proprietate în ipoteza în care sunt mai multe persoane îndreptăţite, fie în calitate de coproprietari, fie în calitate de moştenitori ai titularului, deoarece inculpatul Al României Paul Phillipe a fost singura persoană care a formulat notificări în legătură cu bunul Ferma Băneasa, în calitate de succesor în drepturi al fostului rege pe două ramuri, a soţiei supravieţuitoare Elena Lupescu şi a fiului său, Mircea Gngore, tatăl petentului.

Dispoziţiile art. 8 din Legea nr. 10/2001 nu au fost nesocotite, terenul fiind intravilan la data preluării abuzive şi la data notificării. Ultimul aspect reiese cu claritate din certificatele de urbanism şi alte acte aflate la dosar, iar primul dintr-o serie de documente depuse la dosarul administrativ. Aceasta nu reprezintă o chestiune de fapt stabilită prin decizia de condamnare (nu face parte din categoria actelor materiale ce compun latura obiectivă a infracţiunii de abuz în serviciu stabilirea naturii juridice a unui teren în anul 1940), ci o problemă de drept vizând aplicabilitatea sau inaplicabilitatea Legii nr. 10/2001. Interpretarea instanţei de apel ignoră regimul descris mai sus, în favoarea Borderoului populaţiei, proprietăţilor şi exploataţiilor agricole din Comuna Suburbană Băneasa, oraş Bucureşti, Judeţul Ilfov, potrivit Recensământului agricol şi al populaţiei din ianuarie 1948, care consemnează că Moşia Băneasa este *„situată în hotarul satului”* (pag. 608 din decizia atacată). Această calificare semnifică, în realitate, faptul că imobilul este la marginea localităţii (în interiorul localităţii, iar nu în afara acesteia).

Despre prevederile art. 21 din Legea nr. 10/2001 s-a precizat în secţiunea precedentă că au fost respectate, procedându-se la restituirea în natură, printr-o dispoziţie motivată.

Prevederile art. 23 din Legea nr. 10/2001 consacră dreptul petentului de a completa dosarul administrativ prin depunerea oricăror înscrisuri necesare explicitării pretenţiilor, fapt reţinut şi de instanţa de apel prin hotărârea atacată, care precizează, în repetate rânduri, că au fost anexate documente doveditoare notificării iniţiale.

Nu sunt incidente în cauză prevederile art. 35 alin. 2 din Legea nr. 18/1991 ce exclud de la retrocedare terenurile proprietate de stat, administrate de institutele şi staţiunile de cercetări ştiinţifice, agricole şi silvice, destinate cercetării şi producerii de seminţe şi material săditor din categorii biologice superioare şi a animalelor de rasă, care aparţin domeniului public şi rămân în administrarea acestora.

Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – Secţia civilă şi de proprietate intelectuală, prin Decizia civilă nr. 1627/27.02.2004 arată: *„Din economia reglementărilor cuprinse în art. 35 alin. (2) din Legea nr. 18/1991 rezultă că terenurile proprietate de stat, administrate de staţiunile de cercetare din agricultură, aparţin domeniului public şi nu pot fi restituite foştilor proprietari în condiţiile acestei legi. Textul art. 119 alin. (3) prevede că proprietarii terenurilor vor fi despăgubiţi pentru terenurile preluate în domeniul public, în bani, sau cu teren echivalent, după caz. Prin O.U.G. nr. 102/2001, textul art. 31 din Legea nr. 1/2000, referitor la restituirea unor imobile reprezentând exploataţii agricole preluate în baza Decretului nr. 83/1949, a fost abrogat. Soluţia legislativă are ca temei ideea că, în cazul reglementat de acest text, sunt aplicabile dispoziţiile Legii nr. 10/2001. Rezultă, aşadar, că imobilele administrate de o staţiune de cercetare din agricultură, indiferent dacă, la origine, au fost sau nu exploataţii agricole, nu cad sub incidenţa Legii fondului funciar nr. 18/1991 (republicată) şi nici a Legii nr. 1/2001 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole şi forestiere (solicitate potrivit Legii nr. 18/1991 şi Legea nr. 169/1997)”.*

Dispoziţiile art. V din Titlul I al Legii nr. 247/2005 reglementează repartizarea notificărilor nesoluţionate către instituţiile competente, însă nici acest text de lege, nici cele din Legea nr. 1/2000, citate *infra,* nu sunt aplicabile cauzei de faţă, întrucât terenul în discuţie nu forma obiectul Legii nr. 18/1991 a fondului funciar sau al Legii nr. 1/2000 privind reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole şi celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 şi ale Legii nr. 169/1997, având în vedere faptul că acesta era un teren intravilan, supus dispoziţiilor Legii nr. 10/2001; instanţa de apel insistă asupra lipsei de competenţă a I.C.D.P.P. în soluţionarea notificării, apreciind că trebuia să se desesizeze şi să trimită notificarea unor comisii locale constituite în temeiul celorlalte legi, însă I.C.D.P.P. a primit notificarea ca urmare a unei declinări de competenţă de la o astfel de comisie locală (din cadrul PMB).

Domeniul de aplicare a Legii nr. 10/2001 are caracter de complinire şi este o normă cu caracter special în raport de celelalte acte normative reparatorii în materie imobiliară, inclusiv din fondul funciar, în sensul că sfera de aplicare a

acesteia acoperă şi acele terenuri din intravilanul localităţilor (inclusiv cele agricole) care, până la intrarea în vigoare a legii, respectiv 14.02.2001, nu au fost solicitate şi restituite integral persoanelor îndreptăţite.

Aceste concluzii care infirmă în totalitate susţinerile privind pretinsa aplicabilitate a Legii nr. 18/1991 în cazul Fermei Băneasa sunt confirmate de o bogată şi constantă jurisprudenţă a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie: Decizia Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie – Secţia civilă nr. 1220/2004, Decizia Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie – Secţia I civilă nr. 5482/20.09.2012, Decizia Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie – Secţia civilă nr. 1379/17.02.2011.

Art. 9 alin. 1 din Legea nr. 1/2000 se referă la terenurile din perimetrele staţiunilor, institutelor şi centrelor de cercetare care fac obiectul retrocedării şi care trebuie delimitate în sole compacte, începând de la marginea perimetrului, conform Legii nr. 290/2002. Întrucât în cauză nu au fost ridicate astfel de probleme, relevanţa dispoziţiei legale, din perspectiva calificării faptei, nu poate fi identificată.

Dispoziţiile art. 10 alin. 1-2 din Legea nr. 1/2000 reglementează situaţia amplasamentului pe care se reconstituie dreptul de proprietate asupra terenurilor deţinute de institutele şi staţiunile de cercetare şi producţie agricolă, persoanelor urmând să li se atribuie terenuri în natură din terenurile proprietate privată a statului ce pot fi suplimentate cu suprafeţe ce se vor scoate în domeniul public al statului, în condiţiile legii, la propunerea prefectului, sau se vor acorda despăgubiri. Cum Legea nr. 1/2000 nu se aplică, nu se poate susţine că a fost încălcată şi că petentul trebuia să dobândească un alt teren.

În acelaşi sens, nici art. 12 alin. 1, 3 şi 4 din Legea nr. 1/2000 nu a fost încălcat, nefiind aplicabil în situaţia analizată.

În legătură cu art. 10 alin. 1 şi 2 şi art. 11 alin. 2 din Legea nr. 213/1998, potrivit cu care dreptul de proprietate publică încetează, dacă bunul a pierit ori a fost trecut în domeniul privat, iar trecerea din domeniul public în domeniul privat se face, după caz, prin hotărâre a Guvernului, a consiliului judeţean, respectiv a Consiliului General al Municipiului Bucureşti sau a consiliului local, dacă prin Constituţie sau prin lege nu se dispune altfel, sub sancţiunea nulităţii absolute a actelor juridice încheiate în altă modalitate, instanţa de apel reţine în mod eronat aplicabilitatea acestor dispoziţii.

Caracterul de proprietate publică a terenului restituit nu împiedica retrocedarea acestuia. Având în vedere art. 6 alin. 1 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică şi regimul juridic al acesteia, terenul retrocedat nu a intrat niciodată în domeniul public, statul având doar o detenţie precară a bunului: *„fac parte din domeniul public sau privat al statului sau al unităţilor administrativ teritoriale şi bunurile dobândite de stat în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, dacă au intrat în proprietatea statului în temeiul unui titlu valabil, cu respectarea Constituţiei, a tratatelor internaţionale la care România era parte şi a legilor în vigoare la data preluării lor de către stat”.*

Referitor la condiţia ca bunul să fi intrat în mod legal în proprietatea statului, în doctrină s-a reţinut că: *„pentru ca un bun să fie proprietate publică, mai trebuie îndeplinită o condiţie, anume el să fi intrat în proprietatea statului cu respectarea prevederilor legale privitoare la dobândirea bunului în cauză, în vigoare la data când aceasta a avut loc”* (C. Bîrsan, *Drept civil. Drepturile reale*

principale, Editura Hamangiu, 2007, Bucureşti, p. 89). Or, instanţele de judecată au decis în mod irevocabil că bunurile enumerate în Decretul nr. 38/1948 şi Deciziunea nr. 905/1948 au ajuns în posesia şi proprietatea statului în mod abuziv, acesta neavând deci un titlu valabil, astfel că nici statul şi nici vreo autoritate ori vreo unitate administrativ-teritorială nu poate invoca „un titlu valabil" asupra terenului, întrucât imobilul a fost preluat în mod abuziv, prin Decretul nr. 38/1948, declarat de justiţie irevocabil ca fiind un act nelegal si abuziv.

Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie a arătat constant că dacă actul de preluare a bunului a fost apreciat ca nelegal, statul nu poate invoca un titlu valabil. Prin Decizia nr. 3943/11.11.2002, instanţa supremă a stabilit că *„intrarea statului în posesia imobilului a avut loc pe baza unui act administrativ de rechiziţie care, însă, a conferit statului ca titlu numai o detenţie precară si aceasta numai temporar* (...) *statul, prin organele sale, a fost un posesor de rea-credinţă, întrucât a stăpânit un bun asupra căruia cunoştea că nu are nici un titlu pentru a-l deţine".*

Pe de altă parte, prevederile în materia specială a restituirilor sunt aplicabile imobilelor preluate abuziv, indiferent dacă se află în domeniul public ori privat al statului. Astfel, conform art. 6 din Legea nr. 10/2001, *„prin imobile, în sensul prezentei legi, se înţeleg terenurile, cu sau fără construcţii, cu oricare din destinaţiile avute la data preluării în mod abuziv",* iar conform art. 9 din acelaşi act normativ, *„imobilele preluate în mod abuziv, indiferent în posesia cui se află în prezent, se restituie în starea în care se află la data cererii de restituire şi libere de orice sarcini".*

În mod expres, art. 6.1 al Normelor Metodologice de aplicare a Legii nr. 10/2001 precizează că *„În cursul procedurii administrative de soluţionare a notificărilor nu prezintă relevanţă afectaţiunea juridică actuală a imobilelor solicitate, fiind fără relevanţă juridică calificările Legii nr. 213/1998, cu modificările şi completările ulterioare, sau alte acte normative subsidiare acesteia. Pentru aceste considerente, deţinătorul imobilului care, la data soluţionării notificării, este calificat ca fiind bun proprietate publică are competenţa de a dispune restituirea bunului în natură, fără a mai fi necesară parcurgerea procedurii prevăzute de Legea nr. 213/1998, cu modificările şi completările ulterioare".*

În plus, conform art. 21 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, *„imobilele – terenuri şi construcţii – preluate în mod abuziv, indiferent de destinaţie, care sunt deţinute la data intrării în vigoare a prezentei legi de o regie autonomă, o societate sau companie naţională, o societate comercială la care statul sau o autoritate* (...) *sau de orice altă persoană juridică de drept public, vor fi restituite persoanei îndreptăţite, în natură, prin decizie sau, după caz, prin dispoziţie motivată a organelor de conducere ale unităţii deţinătoare".*

În consecinţă, conform prevederilor legale, este eronată teza încălcării Legii nr. 213/1998, potrivit căreia imobilul, *„fiind proprietate publică",* este exceptat de la retrocedare, teză contrazisă de jurisprudenţă, care arată că bunuri imobile ce figurează în domeniul public pot face obiectul retrocedării în baza dispoziţiilor speciale ale Legii nr. 10/2001: Decizia Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie – Secţia civilă şi de proprietate intelectuală nr. 6755/18.06.2009, Decizia

Curţii de Apel Cluj – Secţia civilă, de muncă şi asigurări sociale nr. 30/A/17.02.2010, Decizia Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie – Secţia Civilă nr. 1029/08.02.2011.

Concluzionând, apărarea susţine că nu au fost încălcate dispoziţii legale învederate cu prilejul soluţionării notificării în legătură cu Ferma Regală Băneasa, astfel că şi dacă s-ar aprecia că normele redate descriu atribuţii de serviciu ale funcţionarilor publici (teză cu care apărarea nu este de acord, fiind evident, la o simplă lectură a textelor în discuţie, că nu includ asemenea descrieri), nu a avut loc o încălcare a legii, la standardul pe care îl impune principiul legalităţii incriminării.

În ceea ce priveşte infracţiunea de complicitate la abuz în serviciu, apărarea invocă lipsa elementului material al laturii obiective.

Astfel, se arată că, potrivit legii, complicitatea constă în ajutorul dat cu intenţie autorului unei infracţiuni. În consecinţă, tipicitatea acestei fapte implică trei aspecte: existenţa unei infracţiuni comise de o persoană care are calitatea de autor, un act de ajutorare, în orice mod, a autorului acelei fapte şi existenţa unei legături subiective între complice şi autor. Niciuna dintre aceste condiţii necesare pentru ca fapta să fie prevăzută de lege nu este îndeplinită în cauză.

Analiza primei condiţii a fost realizată în secţiunile precedente, în această parte a motivelor de recurs în casaţie apărarea demonstrând că nu există acte de înlesnire sau ajutorare săvârşite de Roşu Robert, deoarece activităţile reţinute în decizia de condamnare sunt unele specifice profesiei de avocat, iar clientul este exceptat, prin ipoteză, din categoria persoanelor pentru care poate fi atrasă răspunderea penală pentru săvârşirea infracţiunii de complicitate la abuz în serviciu.

Mai întâi, apărarea a precizat faptul că avocatul se găseşte într-un raport juridic specific cu partea pe care o asistă şi pe poziţii diametral opuse părţii care trebuie să se pronunţe asupra dreptului subiectiv pe care clientul avocatului îl afirmă şi doreşte să-1 valorifice.

Orice persoană deţine în patrimoniu dreptul subiectiv civil, aşa numitul drept la drept, fără ca acesta să poată fi interzis atunci când dreptul obiectiv nu există (adică nu e confirmat administrativ sau judecătoreşte). De asemenea, nimeni nu poate fi tras la răspundere pentru exercitarea căilor legale pentru valorificarea unui drept, prin căi legale înţelegându-se căile prevăzute de lege, cum ar fi acţiunea civilă, cererea administrativă etc. Că aceste cereri, în sens larg, sunt întemeiate sau nu, este o chestiune în atribuţia autorităţilor competente, potrivit legii, sancţiunea lipsei de temei fiind respingerea acelor cereri, iar nu răspunderea penală.

Săvârşirea unor fapte penale, cum ar fi folosirea unor acte false, coruperea funcţionarilor sau altele asemenea, atrage răspunderea penală pentru acele fapte şi nu pentru exerciţiul dreptului subiectiv civil.

Raportul *due diligence* a relevat că drepturile afirmate de cedent se întemeiază pe acte şi fapte juridice utile, că există înscrisuri ce se bucură de prezumţia de legalitate (cum ar fi acte de stare civilă, acte notariale şi hotărâri judecătoreşti, acte ce nu au fost desfiinţate nici în procesul penal) şi că sunt argumente legale pentru valorificarea drepturilor cedentului.

Conform uzanţelor profesionale şi pentru o îndeplinire corespunzătoare a sarcinilor profesionale, raportul a relevat şi posibilele contraargumente, intitulate „riscuri”, cum se obişnuieşte în orice *due diligence*, deoarece clientul trebuie să fie informat în legătură cu orice posibilă interpretare contrară, sub sancţiunea atragerii răspunderii avocatului pentru malpraxis.

Unele dintre aceste contraargumente au devenit parte din acuzaţiile dosarului penal, imputându-se avocatului că „ştia” că cedentul nu are drepturi, prin potenţarea argumentelor contrare (uneori contrazise, în mod evident, prin documentele predate ulterior raportului) şi minimalizarea celor favorabile drepturilor inculpatului Al României Paul Philippe.

Revenind la actele materiale reţinute în sarcina avocatului (şi care, în principiu, includ depunerea de notificări, memorii, acte, participarea la şedinţe ale Consiliului de administraţie şi susţinerea cauzei în acest cadru, precum şi întâlnirea cu avocatul celeilalte părţi şi revizuirea unor procese-verbale ale şedinţelor la care a participat), acestea reprezintă activităţi uzuale pe care le desfăşoară orice avocat, despre care apărarea apreciază că nu constituie acte materiale ale vreunei infracţiuni.

În aprecierea apărării, instanţa de apel instituie un fel de abuz în serviciu specific avocatului prin trimiterea la încălcarea de către Roşu Robert a unor dispoziţii din legea avocaturii, statutul profesiei de avocat şi codul deontologic, cu un caracter de generalitate specific dispoziţiilor principiale.

Urmărind raţionamentul instanţei de apel, pare că acesta răspunde problemei anti-juridicităţii faptelor, ca şi când acestea ar constitui infracţiuni, iar avocatul nu se poate apăra prin prisma exercitării profesiei întrucât a încălcat legea şi normele profesionale.

Din această perspectivă, apărarea a solicitat instanţei de recurs să observe că instanţa de apel a stabilit eronat premisa raţionamentului logico-juridic, respectiv a asimilat activitatea avocatului cu o infracţiune, pentru ca mai apoi să reţină că avocatul nu se poată apăra de răspundere întrucât îi pot fi reproşate conduite cum ar fi lipsa respectului faţă de lege, adevăr, statul de drept şi alte concepte asemănătoare.

Pentru existenţa unei infracţiuni în exerciţiul profesiei, conform textului analizat de instanţă, este necesar a fi îndeplinite trei condiţii: existenţa unei fapte penale, săvârşirea acesteia în exerciţiul profesiei şi susţinerile să nu fie în legătură cu apărarea şi să nu fie necesare stabilirii adevărului.

Or, prima dintre condiţii este echivalată cu activitatea avocaţială, *per se*, ceea ce este inadmisibil.

Legalitatea incriminării presupune ca orice infracţiune să fie prevăzută de lege (*lex certa, lex stricta, lex praevia*) şi nicio pedeapsă să nu poată fi pronunţată în afara legii.

Fără a mai discuta de garanţiile privind libertatea şi independenţa profesiei de avocat, faptul asimilării susţinerii intereselor clientului cu săvârşirea de infracţiuni denotă o eroare profundă cu privire la înţelesul noţiunii de faptă prevăzută de legea penală.

Apărarea apreciază, în consecinţă, că actele materiale descrise în structura infracţiunii de complicitate reprezintă acte realizate în executarea mandatului profesional, descrise de art. 3 din Legea nr. 51/1995, iar nu acte de ajutorare a

entităţii deţinătoare a bunului solicitat pentru săvârşirea unui abuz în serviciu. O interpretare diferită ar conduce la concluzia că activităţile profesionale ale unui avocat reprezintă infracţiuni latente, gata să atragă răspunderea penală în funcţie de soluţia dată cererilor clienţilor.

Fiecare dintre actele ce sunt imputate prin hotărârea de condamnare reprezintă acte de natură profesională, pentru care legea oferă protecţie avocatului şi care nu constituie infracţiuni.

Pe de altă parte, nu se poate face abstracţie de calificările legale ale conduitelor privind exercitarea drepturilor legate de procedurile reglementate prin Legea nr. 10/2001 sau de sancţiunile prevăzute de aceeaşi lege în legătură cu respectivele conduite.

Aşa cum s-a arătat anterior, conform art. 34 din acest act normativ, o eventuală exercitare abuzivă a dreptului de a depune notificări, în vederea restituirii de imobile, atrage răspunderea civilă pentru pagubele pricinuite, iar nu răspunderea penală.

Din întreg capitolul privind răspunderi şi sancţiuni reiese opţiunea legiuitorului pentru a reglementa precis, pe categorii de fapte şi persoane, sancţiunile aplicabile în caz de încălcare a legii.

Or, în atare context, chiar şi dacă s-ar interpreta că drepturile afirmate nu erau unele suficient caracterizate şi că, *ad absurdum*, depunerea unei cereri imperfect ar echivala cu exerciţiul abuziv al dreptului, nici clientul şi nici avocatul său nu pot fi condamnaţi penal pentru că au depus, respectiv susţinut (în cazul apărătorului) astfel de cereri, prin utilizarea mecanismului reţinerii complicităţii cu entităţile sau persoanele pe care, conform deciziei atacate, le-au constrâns, ameninţat, indus în eroare etc.

Pe de altă parte, deşi această analiză nu ar mai fi necesară, nu a existat o legătură subiectivă între Roşu Robert şi autorii faptei. Deşi, de regulă, existenţa acestei legături subiective constituie o chestiune de fapt, în speţă, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie a ajuns la această concluzie pe baza unei analize juridice a situaţiei. În consecinţă, dat fiind că instanţa de apel a ajuns la concluzia că legătura subiectivă s-a născut din simplul fapt că avocatul ar fi cunoscut faptul că inculpatul Al României Paul Philippe nu avea dreptul să dobândească Ferma Băneasa, s-a apreciat că analiza este una de drept, care intră în competenţa instanţei de recurs în casaţie sub două aspecte.

În primul rând, revenind la drepturile şi obligaţiile legale ale avocatului, care constituie esenţa acestui recurs, trebuie stabilit dacă avocatul răspunde penal atunci când formulează o cerere nelegală/netemeinică şi care este admisă.

Din perspectiva apărării, răspunsul este evident negativ, iar un răspuns pozitiv este contrar protecţiei legale de care se bucură exerciţiul profesiei de avocat. Indiferent de răspunderea unui funcţionar care admite o cerere nelegală, indiferent de intenţia sau culpa în care acesta se află, un avocat nu poate fi considerat complice al funcţionarului prin formularea şi susţinerea unei cereri. Dincolo de faptul că avocatul este doar un mandatar convenţional al clientului, formulând şi susţinând cereri în numele şi pe seama acestuia, simpla formulare şi susţinere a unei cereri nu poate realiza legătura subiectivă dintre complice şi autor.

De asemenea, apărarea a arătat că starea de fapt reţinută şi care nu mai poate fi negată în recursul în casaţie indică faptul că, în numele şi pe seama inculpatului Al României Paul Philippe, avocatul a formulat o notificare juridică „agresivă” către conducerea I.C.D.P.P., a convins juristul Institutului de justeţea poziţiei clientului său, a susţinut această poziţie la două şedinţe ale Consiliului de Administraţie şi a „intervenit” pentru redactarea procesului-verbal al şedinţei (fără să se fi reţinut că în acel proces-verbal s-ar fi strecurat erori, falsuri sau alte elemente care nu corespund realităţii).

Aceste fapte, exercitate în calitate de avocat, în numele şi pe seama clientului, nu pot realiza legătura subiectivă complice-autor, indiferent dacă susţinerile erau cele corecte din punct de vedere legal sau nu. Juridic vorbind, legătura subiectivă presupune mai mult decât atât, iar Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie nu a reţinut în starea de fapt mai mult decât cele de mai sus.

Concluzionând, s-a solicitat desfiinţarea deciziei recurate şi, în rejudecare, achitarea inculpatului Roşu Robert Mihăiţă pentru infracţiunea de complicitate la abuz în serviciu, întrucât fapta nu este prevăzută de legea penală.

În fine, s-a susţinut că decizia atacată se impune a fi desfiinţată, întrucât în apel nu au fost administrate probe noi, instanţa de apel procedând doar la o reevaluare a probelor administrate în primă instanţă, unde a fost pronunţată o hotărâre de achitare.

G. 8. Recurenta inculpată Dicu Corina Teodora a invocat cazul de recurs în casaţie prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală, solicitând desfiinţarea deciziei atacate şi, în rejudecare, achitarea sa, în temeiul dispoziţiilor art. 448 alin. 1 pct. 2 lit. a teza I raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, întrucât fapta nu este prevăzută de legea penală.

În motivele scrise şi în susţinerile orale, recurenta inculpată a solicitat a se constata lipsa tipicităţii obiective a infracţiunii de complicitate la abuz în serviciu.

Astfel, cu privire la presupusul ajutor dat directorului Horia Iliescu, *apărarea a invocat următoarele*:

Conform actului de sesizare a instanţei, acuzaţia adusă inculpatei Dicu Corina Teodora este raportată la „ajutorul” dat directorului I.C.D.P.P., Horia Iliescu, pentru a determina membrii Consiliului de Administraţie să aprobe cererea formulată de inculpatul Al României Paul Philippe.

Această acuzaţie nu se referă la ajutorul dat inculpatei Gheorghiţă Dragomira, singurul membru din Consiliul de Administraţie al I.C.D.P.P. trimis în judecată.

Drept urmare, conform regulilor referitoare la complicitate şi la conduita principală pentru existenţa complicităţii, se constată că aceasta din urmă este indisolubil legată de comiterea de către autor a unei fapte prevăzute de legea penală.

Conform acuzaţiilor, în ceea ce priveşte persoana inculpatei Dicu Corina Teodora, s-a presupus de la sine-înţeleasă existenţa unei fapte penale săvârşite de directorul Horia Iliescu, în condiţiile în care, în realitate, faţă de această persoană (decedată la momentul punerii în mişcare a acţiunii penale), nu s-a efectuat niciun act de urmărire penală, faţă de niciun fel de acuzaţii.

Drept urmare, atâta vreme cât nu se poate determina că presupusul autor, în persoana directorului Horia Iliescu, a săvârşit o faptă penală, complicitatea rămâne fără obiect, iar presupusele fapte despre care se presupune că „îmbracă" această formă nu intră sub incidenţa legii penale.

Cu privire la presupusa complicitate la abuzul în serviciu reţinut în sarcina inculpatei Gheorghiţă Dragomira, în considerarea argumentelor privind lipsa faptei prevăzute de legea penală reţinute în sarcina acesteia, apărarea a apreciat că nu se poate reţine nicio formă de participaţie penală în sarcina inculpatei Dicu Corina Teodora.

Preluând un pasaj chiar din considerentele deciziei atacate, cu referire însă la alte părţi, fapta imputată complicelui nu întruneşte elementele de tipicitate ale complicităţii la infracţiunea de abuz în serviciu, din moment ce activitatea imputată autorului excede sferei ilicitului penal, context în care nici acţiunile complicelui nu pot prezenta caracteristicile unor acte de participaţie penală, rămânând fără nicio semnificaţie sub acest aspect (fila 555 din decizia atacată).

De asemenea, apărarea a invocat lipsa tipicităţii obiective a complicităţii, prin raportare la conduita complicelui – inexistenţa unor înlesniri sau a unui ajutor dat în orice mod pentru săvârşirea unei fapte prevăzute de legea penală – în condiţiile în care faptele reţinute faţă de inculpata Dicu Corina Teodora în decizia penală atacată nu reprezintă fapte prevăzute de legea penală, ci sunt acţiuni realizate în exercitarea profesiei de avocat, în legătură cu clientul I.C.D.P.P. Bucureşti.

H. 9. Recurentul inculpat Truică Remus a declarat recurs în casaţie, invocând cazurile de casare prevăzute de art. 438 alin. 1 pct. 1, pct. 7 şi pct. 8 din Codul de procedură penală.

În motivele scrise şi în susţinerile orale, apărarea a invocat, în esenţă, următoarele *argumente*:

1. Cu privire la cazul de recurs în casaţie prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 1 Cod procedură penală – nerespectatarea dispoziţiilor privind competenţa după materie – apărarea a susţinut că instanţa de apel şi-a depăşit competenţa materială, încălcând dispoziţiile art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, întrucât, prin decizia atacată, au fost examinate chestiuni extrapenale, aflate în competenţa instanţelor civile, care fuseseră dezlegate şi care se impuneau cu autoritate de lucru judecat.

Această critică a fost invocată şi de alţi recurenţi inculpaţi (Roşu Robert Mihăiță, Delcea Valentin, Popa Caterina, Marcovici Marius Andrei, Olteanu Gheorghe, Jecu Nicolae, Muşat Apostol şi Dima Niculae), în esenţă, invocându-se chestiunile prealabile referitoare la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de succesibil al lui Carol al II-lea şi al Elenei Lupescu şi îndreptăţirea acestuia la retrocedarea bunurilor în discuţie – Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa.

2. Cu privire la cazul de recurs în casaţie prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală – inculpatul a fost condamnat pentru fapte care nu sunt prevăzute de legea penală – au fost invocate, în esenţă, următoarele *argumente*:

Referitor la infracţiunea de constituirea unui grup infracţional organizat, prevăzută de art. 367 Cod penal, apărarea a apreciat că nu sunt îndeplinite următoarele condiţii:

- infracţiunile ce se pretinde că au format scop al grupului – denumite în rechizitoriu şi în hotărârea instanţei de apel „de corupţie şi asimilate" – nu sunt şi nici nu puteau fi săvârşite ori anticipate de către membrii pretinsului grup. Condiţia este impusă de art. 2 lit. a) din Legea nr. 39/2003. Grupul infracţional organizat trebuie să vizeze infracţiuni posibil a fi comise la data constituirii sale, individualizate prin elementele lor şi cel puţin unul dintre membrii grupului să aibă calitatea cerută de lege (în speţă, calitatea de funcţionar public, în ceea ce priveşte infracţiunea de abuz în serviciu). Or, în speţă, nici la momentul constituirii şi nici ulterior nu au existat membri ai grupului care să aibă calitatea de funcţionar public, calitate care le permitea să comită infracţiunea de abuz în serviciu;

- la data când se pretinde că s-a constituit grupul – 01.11.2006 – nu era întrunit numărul minim de membri (3 membri), întrucât la semnarea contractului de cesiune au fost prezenţi numai inculpaţii Roşu Robert Mihăiţă şi Truică Remus. Condiţia este impusă de art. 2 lit. a) din Legea nr. 39/2003. Cerinţa numărului minim de 3 membri este necesar a fi îndeplinită atât la momentul constituirii grupului, cât şi pe parcurs. Neconstituirea grupului cu numărul minim (de 3 membri) atrage neîntrunirea condiţiei cerute de lege privitoare la numărul membrilor;

- cerinţa ca cel puţin 3 membri să se fi angajat în ceea ce priveşte atingerea obiectivelor (scopului) grupului infracţional organizat, prin stabilirea rolurilor membrilor (activităţilor infracţionale concrete). Condiţia este impusă de art. 2 lit. a) din Legea nr. 39/2003. În lipsa distribuirii rolurilor şi a planului de activitate, nu se poate discuta despre un grup organizat, ci, eventual, despre existenţa unei pluralităţi ocazionale, care nu este însă o activitate infracţională autonomă, susceptibilă de sancţionare. În mod paradoxal, deşi nu este îndeplinită în cauză, cerinţa repartizării rolurilor şi a planului de activitate infracţională este menţionată în cadrul consideraţiilor teoretice relative la elementele grupului infracţional organizat (pag. 330 din hotărârea apelată).

Pentru existenţa infracţiunii de trafic de influenţă, apărarea a susţinut că este necesară îndeplinirea următoarelor cerinţe prevăzute în norma de incriminare:

- existenţa unei acţiuni de pretindere, primire sau acceptare a unei promisiuni de bani sau de alte foloase;

- acţiunea de pretindere, primire sau acceptare a promisiunii de bani sau de alte foloase să fie efectuată de către o persoană care are influenţă sau lasă să se creadă că are influenţă asupra unui funcţionar public (individualizat, cel puţin la nivelul funcţiei);

- funcţionarul public avut în vedere să aibă în atribuţii posibilitatea îndeplinirii, întârzierii, urgentării sau a efectuării unui act contrar atribuţiilor de serviciu dintre cele avute în vedere;

- persoana care pretinde, primeşte sau acceptă trebuie să promită că-1 va determina, pe funcţionarul public vizat, să îndeplinească, să întârzie, să urgenteze sau să efectueze un act contrar atribuţiilor sale de serviciu.

Fapta de trafic de influenţă, astfel cum a fost descrisă de instanţa de apel, nu este prevăzută de legea penală, deoarece nu corespunde tiparului cerut de norma de incriminare, întrucât:

- nu au fost identificaţi, nici măcar la nivelul funcţiei, funcţionarii publici pe care urma să-i influenţeze recurentul inculpat Truică Remus. Din hotărâre lipsesc cu desăvârşire menţiuni de genul: „influenţa urma a fi efectuată asupra...", „funcţiile vizate erau...", „actele avute în vedere au fost..." etc. În hotărârea recurată nu se regăsesc elemente privind funcţionarii vizaţi sau funcţiile acestora, în raport de care se pretinde că s-a comis traficul de influenţă. Toate numele menţionate în hotărâre sunt străine de „atribuţiile de serviciu" avute în vedere la infracţiunile de abuz în serviciu. Practic, prin hotărârea criticată, a fost reconfigurat textul legal;

- cesionara S.C. Reciplia S.R.L. a plătit suma de 4.000.000 euro, reprezentând contravaloarea obiectului drepturilor transmise prin contractul de cesiune din 1 noiembrie 2006;

- inculpatul Al României Paul Philippe era succesibil al foştilor proprietari şi avea dreptul la retrocedare.

Analizând aplicarea legii, plecând de la situaţia de fapt reţinută de prima instanţă şi, în special, având în vedere informaţiile rezultate din mijloacele de probă la care aceasta face referire, este evident că nu reies elementele constitutive ale unei posibile infracţiuni de trafic de influenţă, instanţa de apel părând a fi preocupată de salvgardarea actului de sesizare a instanţei.

În ceea ce priveşte condiţia referitoare la identificarea funcţionarului sau a funcţionarilor publici, în hotărârea apelată nu se regăsesc date de individualizare a acestora, nici măcar la nivel de funcţie şi atribuţii.

Pentru a vorbi de existenţa unei posibile infracţiuni de trafic de influenţă, era necesar ca, în hotărârea criticată, să existe elemente care să releve promisiunea de influenţare şi care să localizeze temporal această promisiune de influenţare a unor funcţionari cu atribuţii în materia retrocedării pe cale administrativă a bunurilor ce formează obiectul cesiunii încheiate între S.C. Reciplia S.R.L. şi inculpatul Al României Paul Philippe.

Referitor la infracţiunea de abuz în serviciu, apărarea a susţinut că fapta, astfel cum a fost descrisă de instanţa de apel, nu este prevăzută de legea penală, deoarece nu corespunde condiţiilor normei de incriminare.

Prin mai multe hotărâri ale instanţelor civile, au fost dezlegate chestiuni prealabile relevante în ceea ce priveşte tipicitatea infracţiunii de abuz de serviciu, care se bucură de autoritate de lucru judecat, întrucât sunt împrejurări de natură extrapenală (civilă), respectiv:

- calitatea de moştenitor a inculpatului Al României Paul Philippe după bunicul său, regele Carol al II-lea, ca nepot de fiu;

- calitatea de persoană îndreptăţită a lui Al României Paul Philippe în baza drepturilor succesorale dobândite de la Monique Urdărianu;

- dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita restituirea terenului forestier din Snagov, precum şi legalitatea Hotărârii nr. 7/14.01.2004 a Comisiei Judeţene Ilfov;

- legalitatea procedurii de retrocedare parţială (în natură) a imobilului Ferma Băneasa în favoarea inculpatului Al României Paul Philippe.

Referitor la infracţiunea de spălare a banilor, apărarea a susţinut că fapta, astfel cum a fost descrisă de instanţa de apel, nu este prevăzută de legea penală, deoarece nu corespunde condiţiilor normei de incriminare.

În primul rând, s-a arătat că nu este vorba despre ascunderea sau disimularea provenienţei, deoarece tranzacţiile au fost făcute la vedere, fără nicio încercare de ascundere a unor elemente sau aspecte ale acestora, împrejurare care lipseşte de relevanţă, din perspectiva existenţei infracţiunii de spălare a banilor, orice act sau atitudini ulterioare din partea recurentului.

În al doilea rând, dacă lipseşte premisa – săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă – nu poate exista nici spălarea banilor.

3. Cu privire la cazul de recurs în casaţie prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 8 Cod procedură penală – omisiunea instanţei de apel de a constata incidenţa prescripţiei penale – au fost invocate, în esenţă, următoarele *argumente*:

Din analiza situaţiei de fapt reţinute în hotărârea atacată, se constată că în privinţa tuturor celor patru infracţiuni – constituire de grup infracţional organizat, trafic de influenţă, abuz în serviciu şi spălarea banilor – pentru comiterea cărora a fost condamnat recurentul inculpat Truică Remus, termenele de prescripţie a răspunderii penale erau împlinite la data pronunţării hotărârii în apel, după cum urmează:

- în ceea ce priveşte infracţiunea de constituire a unui grup infracţional organizat, termenul de prescripţie s-a împlinit cel mai târziu în 2020 (conform Codului penal în vigoare) sau cel mai târziu odată cu împlinirea termenelor de prescripţie pentru infracţiunile scop (conform Codului penal anterior), în hotărâre afirmându-se că inculpatul Truică Remus a ieşit din grup în 2010;

- în ceea ce priveşte infracţiunea de trafic de influenţă, termenul de prescripţie s-a împlinit la data de 17 aprilie 2019;

- în ceea ce priveşte infracţiunea de abuz în serviciu, termenul de prescripţie trebuie calculat în raport de dispoziţiile art. 36 alin. 1 din Legea nr. 10/2001 şi, indiferent de sistemul de calcul, acesta s-a împlinit în 2018;

- în ceea ce priveşte infracţiunea de spălarea banilor, termenul de prescripţie s-a împlinit la 15 octombrie 2015.

4. În fine, *s-a solicitat instanţei învestite cu soluţionarea recursului în casaţie aplicarea directă a Convenţiei Europene a Drepturilor Omului şi a Constituţiei, în ceea ce priveşte nelegalitatea schimbării încadrării juridice*.

Astfel, s-a arătat că instanţa de apel a dispus schimbarea încadrării juridice direct prin decizia criticată, cu încălcarea dispoziţiilor art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, astfel cum acestea au fost interpretate prin Decizia Curţii Constituţionale a României nr. 250/2019.

Prin decizia recurată, instanţa de control judiciar a schimbat încadrarea juridică, din prevederile art. 367 alin. 1 Cod penal în cele ale art. 367 alin. 2 din acelaşi cod, cu nesocotirea Deciziei Curţii Constituţionale a României nr. 250/2019, conform căreia: „dispoziţiile (...) art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituţionale în măsura în care instanţa de judecată se pronunţă cu privire la schimbarea încadrării juridice date faptei prin actul de sesizare printr-o hotărâre judecătorească care nu soluţionează fondul cauzei”.

Faţă de conţinutul Deciziei Curţii Constituţionale nr. 250/2019, instanţa de apel ar fi trebuit să pună în discuţia părţilor cererea Ministerului Public de schimbare a încadrării juridice şi să dispună asupra acesteia printr-o încheiere separată, garantându-se astfel dreptul la un proces echitabil.

I. 10. Recurenta inculpată Igantenko (fostă Păvăloiu) Nela a invocat cazul de recurs în casaţie prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală, susţinând că, în raport de rechizitoriul D.N.A, motivele de apel, sentinţa primei instanţe, respectiv decizia instanţei de apel, întreaga stare de fapt avută în vedere cu privire la aceasta se circumscrie infracţiunii de trafic de influenţă, şi nu infracţiunii de complicitate la abuz în serviciu.

Totodată, s-a arătat că, pentru infracţiunea de trafic de influenţă, parchetul a dispus clasarea.

În dezvoltarea criticilor privind recursul în casaţie, s-a făcut trimitere la motivele de apel ale D.N.A [în care s-a arătat că: „*Acţionând în modalitatea descrisă la punctul II din expunerea stării de fapt, urmare a înţelegerii avute cu inculpatul Al României Paul Philippe, căruia i-a promis că, prin influenţa avută la nivelul funcţionarilor publici cu atribuţii în retrocedarea pădurii Snagov îi poate determina să acţioneze conform intereselor acestuia, a făcut demersuri la Primăria Snagov şi Instituţia Prefectului Ilfov, a redactat cereri, memorii, a pus la dispoziţia funcţionarilor publici înscrisuri şi, prin intermediul primarului Muşat Apostol, cu care are o relaţie apropiată, beneficiind de sprijinul unor persoane din conducerea unor partide politice, şi-a exercitat influenţa asupra funcţionarilor publici din cadrul comisiei locale Snagov şi Comisiei judeţene de fond funciar Ilfov, determinându-i să valideze retrocedarea către inculpatul Al României Paul a suprafeţei de 46.78 ha teren forestier, deşi acesta nu a depus cerere în mod valabil, nu a făcut dovada titlului lui Carol al II-lea sau drepturilor sale succesorale după acesta, consecinţa fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, sumă care reprezintă totodată şi folos necuvenit pentru acesta, inculpatul Al României Paul Philippe şi membrii grupului infracţional RECIPLIA, faptă ce întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de complicitate la abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit cu consecinţe deosebit de grave, prev. de art. 48 alin. l Cod penal rap. la art. 13/2 din Legea 78/2000 cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal*”, respectiv că: „*Acţionând în modalitatea descrisă la punctul II din expunerea stării de fapt urmând să ascundă provenienţa ilicită a terenului primit la Snagov (dobândit prin infracţiuni de corupţie menţionate mai sus), pentru care în anul 2008 a încheiat contracte fictive de vânzare-cumpărare cu RECIPLIA SRL, în numele societăţii sale, ILKO STAR SRL (contractul nr. 7/08.01.2008 şi contractul de vânzare-cumpărare nr. 266/21.02.2008), a transferat întreaga suprafaţă de teren de 78.792 mp, pe numele unei societăţi comerciale, MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, înfiinţată la 28.09.2015, ca aport la capital, societate pe care în fapt o controlează, fiind deţinută ca asociat unic şi administrată de fiica sa, faptă ce întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de spălare a banilor, prev. de art. 29 alin. l lit. a din Legea 656/2002*”], la descrierea faptei din rechizitoriu [fila 72 – „*(...) în acest context inculpatul (Al României Paul) a perfectat o înţelegere (contract de consultanţă) cu inculpata Păvăloiu Nela care a promis că are influenţa necesară, mai ales la nivelul jud. Ilfov, pentru a obţine bunurile pretinse. (...) inculpata Păvăloiu Nela era la acel moment o persoană cu*

relaţii şi cunoştinţe în lumea politică, participând la şedinţele şi întâlnirile organizate de partidul aflat la guvernare. (...) fiind convins de legăturile în lumea politică ale inculpatei Păvăloiu Nela şi implicit de influenţa pe care aceasta o are asupra funcţionarilor din cadrul primăriilor, care potrivit legii aveau atribuţii în soluţionarea de restituire a proprietăţilor, inculpatul Al României Paul acceptă ca aceasta să se ocupe de demersuri"; fila 73 – *„(…) la 30.01.2006 între Al României Paul şi Păvăloiu Nela se încheie un alt contract de mandat şi asistenţă de specialitate, autentificat de notar, contract cu titlu oneros (...) Păvăloiu Nela urmând să primească 30% din valoarea bunurilor recuperate (...). Acest contract disimula traficul de influenţă făcut de Păvăloiu Nela, în condiţiile în care inc. Al României Paul a acceptat încheierea acestuia cu singura justificare că inculpata are cunoştinţe şi influenţe politice pentru a determina admiterea cererilor sale de către autorităţile publice implicate*"; fila 75 – *„în acest context prin intervenţia inc. Păvăloiu Nela este completată şi semnată ANEXA 37"*], dar şi la starea de fapt reţinută de prima instanţă (fila 154 din sentinţă).

S-a arătat, de asemenea, că aceeaşi stare de fapt a avut-o în vedere şi instanţa de fond, când a dispus achitarea inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, însă nu a analizat comparativ elementele constitutive ale infracţiunilor de trafic de influenţă şi complicitate la abuz în serviciu, ci doar activitatea infracţională a membrilor comisiilor de retrocedare şi a funcţionarilor din cadrul Primăriei Snagov şi Instituţiei Prefectului Ilfov.

S-a mai arătat că, pentru a fi reţinută infracţiunea de complicitate la abuz în serviciu, era necesar să se dovedească faptul că inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a ajutat, prin depunerea de înscrisuri, memorii/acte, care să aibă aptitudinea de a produce efecte juridice şi care să fi constituit, prin ele însele, acte materiale de sprijinire, de încălcare a atribuţiilor de serviciu ale funcţionarilor publici.

J. 11. Recurentul inculpat Andronic Dan Cătălin a invocat cazul de casare prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală, solicitând achitarea sa în temeiul art. 448 alin. 1 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, sens în care a precizat că analiza cazului de recurs în casație invocat pleacă de la situația factuală descrisă în actul de sesizare, preluată și de instanța de apel, în care se reține că scopul grupului infracțional organizat descris prin actul de sesizare ar fi fost reprezentat de „dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăților (Legea nr. 10/2001, Legea nr. 247/2005) prin infracțiuni de corupție/asimilate acestora, respectiv oferirea de bani/bunuri persoanelor din cadrul autorităților/instituțiilor deținătoare a acestor proprietăți sau altor persoane cu influență asupra funcționarilor publici în scopul determinării acestora să acționeze potrivit scopului grupului, instigarea și complicitatea la săvârșirea de către aceste persoane a infracțiunii de abuz în serviciu (prin punerea la dispoziție/semnarea înscrisurilor necesare), traficarea influenței reale, asupra funcționarilor publici."

S-a apreciat că, raportat la scopul infracțional al grupului constituit la data de 01.11.2006, așa cum a fost reținut de către instanța de apel, acțiunile ulterioare ale persoanelor membre ale grupului nu mai pot fi circumscrise noțiunii prevăzute de art. 367 alin. 6 Cod penal, câtă vreme faptele din scopul grupului au fost realizate, ori acestea nu ar mai fi putut fi considerate în sfera ilicitului penal la un anumit moment.

Aderarea la un grup infracțional presupune ca cel care aderă să înțeleagă și să dorească să intre în grupul infracțional în scopul comiterii de infracțiuni, ceea ce presupune că cel care aderă acționează cu intenție directă, având în vedere scopul special al infracțiunii, acela de a comite infracțiuni.

Cel care aderă la un grup infracțional trebuie să cunoască în detaliu scopul constituirii grupului, rolul fiecărui membru, chiar dacă, personal, nu îi cunoaște pe toți membrii grupului și să fie perfect conștient de faptul că, chiar necunoscând un anume membru, atribuțiile acestuia sunt îndeplinite conform planului general de acțiune, aspecte ce demonstrează necesitatea unei activități coordonate în scopul comiterii de infracțiuni.

S-a apreciat că, pentru a se putea reține această formă de săvârșire a infracțiunii, este necesar ca cel care aderă la grupul infracțional organizat să acționeze coordonat, împreună cu ceilalți membri ai grupului, primind directive infracționale de la liderul grupului, în scopul săvârșirii infracțiunii scop, ori situația de fapt reținută de instanța de apel nu prezintă vreo activitate a inculpatului recurent în scopul săvârșirii infracțiunilor de trafic de influență, complicitate la abuz în serviciu ori dare de mită.

Referitor la traficul de influență, instanța de apel a reținut că acesta s-ar fi consumat în perioada august - septembrie 2006, anterior înființării grupului infracțional, astfel că activitatea derulată de inculpatul Andronic Dan Cătălin, începând cu anul 2007, nu poate fi circumscrisă infracțiunii scop de trafic de influență.

S-a învederat că însăși instanța de apel a reținut că acțiunile realizate de inculpatul Andronic Dan Cătălin, începând cu anul 2007, pentru a-l convinge pe inculpatul Al României Paul Philippe să nu rezilieze contractual de concesiune de drepturi, ca urmare a nemulțumirii acestuia generate de faptul că nu a primit banii promiși din vânzarea celor două imobile revendicate și că nu s-a reușit dobândirea altor bunuri menționate în convenție, nu se circumscriu elementului material al infracțiunii de trafic de influență în forma complicității – pagina 428, paragraful 1 din decizie.

A mai arătat inculpatul recurent că din starea de fapt reținută de instanța de apel rezultă că acestuia nu i s-a imputat niciun fel de activitate în legătură cu infracțiunile scop de complicitate la abuz în serviciu și luare de mită, împrejurare față de care, având în vedere coordonatele trasate de instanța de apel cu privire la situația factuală, s-a solicitat să se constate că activitățile reținute în sarcina sa nu îndeplinesc elementele de tipicitate ale formei de incriminare reglementate de art. 367 Cod penal.

K. 12. Recurentul inculpat Mateescu Lucian Claudiu a invocat cazul de casare prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală, solicitând achitarea, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, întrucât fapta reținută în sarcina sa nu este prevăzută de legea penală.

Astfel, din starea de fapt reținută de instanța de apel rezultă că, la data de 01.11.2006, s-ar fi constituit un grup infracțional organizat având drept scop săvârșirea de infracțiuni, respectiv trafic de influență (cu ocazia încheierii contractului de cesiune de drepturi dintre Al României Paul Philippe și SC Reciplia SRL), complicitate la abuz în serviciu în legătură cu restituirea Fermei Băneasa și a Pădurii Snagov, precum și dare de mită către directorul ICDPP de la vremea respectivă, Horia Iliescu, activități petrecute în perioada 2006 - 2008.

Ulterior datei de 18.10.2011, inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a desfășurat activități de reprezentare a SC Reciplia SRL, atât în relația cu inculpatul Al României Paul Philippe, cât și în relația cu alte societăți comerciale (Lot Invest) și a fost prezent intermitent cu ocazia desfășurării unui control de câteva zile, efectuat de către Garda Financiară. De asemenea, acesta a fost mereu în contact cu Tal Silberstein, Marcovici Marius, Andronic Dan Cătălin și Shimon Menahem.

S-a arătat că scopul grupului descris prin actul de sesizare ar fi fost reprezentat de „dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăților (Legea nr. 10/2001, Legea nr. 247/2005) prin infracțiuni de corupție/asimilate acestora, respectiv oferirea de bani/bunuri persoanelor din cadrul autorităților/instituțiilor deținătoare a acestor proprietăți sau altor persoane cu influență asupra funcționarilor publici în scopul determinării acestora să acționeze potrivit scopului grupului, instigarea și complicitatea la săvârșirea de către aceste persoane a infracțiunii de abuz în serviciu (prin punerea la dispoziție/semnarea înscrisurilor necesare), traficarea influenței reale, asupra funcționarilor publici."

Descrierea faptei de grup infracțional organizat pentru care a fost sesizată instanța se circumscrie unui număr de trei activități ilicite – oferirea de bani/bunuri persoanelor din cadrul autorităților/instituțiilor deținătoare a acestor proprietăți sau altor persoane cu influență asupra funcționarilor publici, în scopul determinării acestora să acționeze potrivit scopului grupului (autorat la infracțiunea de dare de mită), instigarea și complicitatea la săvârșirea de către aceste persoane a infracțiunii de abuz în serviciu (participație penală la infracțiunea de abuz în serviciu săvârșită de un funcționar public) și traficarea influenței reale asupra funcționarilor publici (autorat la infracțiunea de trafic de influență).

Din economia articolului 367 alin. 6 Cod penal rezultă că grupul de persoane trebuie să fie constituit pentru a acționa în mod coordonat în scopul comiterii unor infracțiuni, iar lipsa scopului infracțional al grupului face să nu fie îndeplinite elementele de tipicitate ale faptei, astfel cum a reținut şi Înalta Curte de Casație și Justiție în cadrul Deciziei nr. 10/2015.

S-a arătat că scopul grupului trebuie să existe pe toată perioada de existență a grupului, iar atingerea scopului grupului prin comiterea infracțiunilor propuse, urmată de inactivitatea grupului circumscrisă unui scop infracțional, pe o perioadă de peste trei ani (septembrie 2008 - octombrie 2011), duce la destructurarea grupului.

S-a apreciat că, raportat la scopul infracțional al grupului constituit la data de 01.11.2006, așa cum a fost reținut de către instanța de apel, acțiunile ulterioare ale persoanelor membre ale grupului nu mai pot fi circumscrise noțiunii prevăzute de art. 367 alin. 6 Cod penal, câtă vreme faptele din scopul grupului au fost realizate, ori acestea nu ar mai fi putut fi considerate în sfera ilicitului penal la un anumit moment.

Aderarea la un grup infracțional presupune ca cel care aderă să înțeleagă și să dorească să intre în grupul infracțional în scopul comiterii de infracțiuni, ceea ce presupune că cel care aderă acționează cu intenție directă, având în vedere scopul special al infracțiunii, acela de a comite infracțiuni.

A arătat că la momentul aderării sale la grupul infracțional organizat nu mai exista scopul pentru care grupul s-a constituit, acesta fiind realizat prin comiterea infracțiunilor de corupție/asimilate corupției arătate anterior.

Cu privire la infracțiunea de trafic de influență, s-a arătat că, în raport de situația de fapt reținută de instanța de apel, aceasta nu mai putea fi infracțiune scop a grupului constituit la data de 01.11.2006, de vreme ce ea s-a petrecut anterior constituirii grupului, apreciindu-se că, dacă fapta care intră în scopul grupului nu poate fi calificată drept infracțiune, nu există scop infracțional.

Referitor la infracțiunea de complicitate/instigare la abuz în serviciu (care și aceasta fusese comisă anterior aderării, respectiv în perioada 2007-2008), s-a învederat că funcționarii publici nu au fost cercetați și trimiși în judecată ca fiind parte din pretinsul grup infracțional organizat, fiind persoane străine de acesta.

În condițiile în care grupul infracțional ar fi fost constituit la data de 01.11.2006, pentru a se putea reține participația penală secundară ca o infracțiune a grupului, ar fi trebuit ca, la data de 01.11.2006, membrii presupusului grup infracțional să fi avut reprezentarea că funcționarii publici trimiși în judecată în cauză aveau intenția de a comite infracțiunea de abuz în serviciu pentru care au fost trimiși în judecată. Din situația de fapt reținută de instanța de apel rezultă că acuzațiile aduse funcționarilor publici privesc retrocedarea Pădurii Snagov și a Fermei Băneasa, petrecute în perioada 2007 - 2008, deci ulterioare momentului presupusei constituiri a grupului infracțional organizat.

În legătură cu Ferma Băneasa s-a arătat că din situația de fapt reținută de instanța de apel rezultă că, la momentul constituirii grupului în scopul complicității la abuz în serviciu, nici nu se cunoștea instituția deținătoare a terenului, astfel că nu putea fi concepută o activitate de ajutorare la comiterea unei fapte de abuz în serviciu de către anumiți funcționari din cadrul unei autorități necunoscute.

Prin urmare, nu puteau intra în scopul grupului infracțional organizat reținut de instanța de apel acte de participație penală secundară (complicitate) la săvârșirea unor infracțiuni de către persoane necunoscute la acel moment, plasate în afara grupului infracțional organizat și fără să se fi cunoscut intenția acestora din urmă de a comite infracțiunea imputată.

Și infracțiunea de dare de mită, imputată inculpatului Truică Remus în legătură cu directorul ICDPP din anul 2008, Horia Iliescu, se consumase în anul 2008, astfel că, la momentul aderării inculpatului recurent la grup, aceasta nu putea fi scop al grupului, fiind consumată demult.

Instanța de apel a reținut că acesta, după data de 18.10.2011 a desfășurat activități de reprezentare a SC Reciplia SRL în relația cu Al României Paul Philippe, cu autoritățile publice și alte persoane juridice, la mai bine de 3 ani de la momentul la care s-ar fi realizat scopul infracțional al grupului, ulterior anului 2008 nefiind reținută de către instanța de apel vreo infracțiune care să poată fi circumscrisă grupului infracțional organizat, dovadă fiind achitările dispuse pentru infracțiunile de trafic de influență.

S-a apreciat că situația de fapt reținută în sarcina inculpatului recurent nu poate fi circumscrisă infracțiunii de aderare la grup infracțional organizat, de vreme ce nu s-a reținut de către instanța de apel că acesta ar fi primit vreo directivă de la vreun membru al grupului; de asemenea, toți membrii grupului trebuie să acționeze în scopul comiterii infracțiunilor de scop, ori scopul grupului fusese realizat odată cu retrocedarea Pădurii Snagov și a Fermei Băneasa.

L. 13. Recurenta inculpată Gheorghiță Dragomira a invocat cazul de casare prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală, solicitând

pronunțarea unei hotărâri judecătorești prin care să se dispună achitarea sa, în temeiul art. 448 alin. 1 pct. 2 lit. a teza I rap. la art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, urmată de lăsarea nesoluționată a laturii civile, conform art. 25 alin. 5 Cod procedură penală.

Inculpata recurentă a apreciat că fapta reținută în sarcina sa de către instanța de apel nu constituie infracțiunea de abuz în serviciu, fiind o faptă care nu este prevăzută de legea penală, arătând că, prin decizia nr. 405/2016, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 246 Cod penal 1969 și art. 297 alin. 1 Cod penal sunt constituționale în măsura în care, prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos" din cuprinsul acestora, se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii", argumentele instanței de contencios constituțional fiind preluate și în cadrul considerentelor deciziei nr. 392/2017 prin care s-a constatat că dispoziţiile art. 248 Cod penal 1969 sunt constituționale în măsura în care, prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos" din cuprinsul acestora, se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii".

S-a învederat că, în situația în care nu se realizează corespondența între actul care prevede atribuțiile de serviciu ale funcționarului și apartenența acestuia la categoria legislației primare, presupusa infracțiune de abuz în serviciu nu se va putea încadra în limitele tipicității impuse de Curtea Constituțională.

A arătat inculpata recurentă că dispozițiile din legislația primară pe care s-a întemeiat condamnarea sa nu cuprind atribuții de serviciu care să fi fost stabilite în sarcina acesteia, neputându-se identifica nicio obligație de serviciu care să fi fost încălcată de către autorul infracțiunii de abuz în serviciu și, implicit, nicio dispoziție legală care să prevadă o conduită corespunzătoare pentru inculpata recurentă, în raport de care comportamentul acesteia să poată fi considerat îndeplinirea defectuoasă a îndatoririlor de serviciu, așa cum este interpretată această sintagmă prin deciziile Curții Constituționale indicate anterior.

Astfel, susține inculpata recurentă, niciunul dintre textele legale reținute de instanța de apel – art. 4 din Legea nr. 10/2001, art. 8 din Legea nr. 10/2001, articolul V alin. 1 și 2 din Legea nr. 247/2005, art. 10 din Legea nr. 10/2001, art. 21 din Legea nr. 10/2021, art. 23 din Legea nr. 10/2021, art. 9 din Legea nr. 1/2000, art. 10 alin. 1 și 2 din Legea nr. 1/2000, art. 12 alin. 1, 3 și 4 din Legea nr. 1/2000, art. 35 alin. 2 din Legea nr. 18/1991, art. 10 alin. 1 și 2 și art. 11 alin. 2 din Legea nr. 213/1998, nu reglementează atribuții de serviciu pentru funcționar, în calitate de subiect activ al infracțiunii de abuz în serviciu, ci se referă la alte aspecte, cum ar fi modalitatea de stabilire a dreptului de proprietate în cazul în care restituirea este cerută de mai multe persoane îndreptățite, coproprietare ale bunului solicitat sau moștenitori ai persoanei fizice îndreptățite, categoriile de bunuri exceptate de Legea nr. 10/2001, parcursul notificărilor nesoluționate până la intrarea în vigoare a respectivei legi, modalitățile în care se realizează procesul de restituire a terenurilor, dreptul petenților de a depune acte doveditoare evaluării pretențiilor de restituire până la data soluționării notificării, stabilind categoriile de terenuri supuse restituirii, dreptul persoanelor cărora li s-a reconstituit dreptul de proprietate la atribuirea de terenuri în natură din terenurile proprietate privată a statului sau la

despăgubiri, atribuțiile comisiilor comunale, orășenești sau municipale din unitățile administrativ-teritoriale, regimul juridic al anumitor categorii de terenuri, modul de stingere a dreptului de proprietate publică ori sancțiunea procesuală aplicabilă actelor juridice încheiate cu privire la bunuri aflate în domeniul public.

În plus, o parte dintre prevederile legale nici nu se regăsesc în actul de sesizare al Ministerului Public sau în Precizările depuse de acesta, concluzionându-se că niciuna dintre dispozițiile legale invocate de instanța de apel nu reglementează etapele pe care funcționarii însărcinați cu soluționarea notificărilor trebuie să le parcurgă, perspectivă din prisma căreia conduita la care aceștia trebuie să se conformeze nu rezultă din legislația primară.

De altfel, atribuțiile generale ale funcționarilor în materia soluționării notificărilor nu se regăsesc în legislația primară, atribuțiile specifice conducerii ICDPP, din care face parte și Consiliul de Administrație, fiind detaliate în Regulamentul de organizare și funcționare al ICDPP, reglementare cu valoare inferioară legii.

S-a apreciat că, de vreme ce atribuțiile inculpatei recurente erau prevăzute în Regulamentul de organizare și funcționare al ICDPP, iar HG nr. 1881/2005 face trimitere la o altă reglementare inferioară în materie de atribuții de serviciu, îndeplinirea unui act printr-o presupusă încălcare a acestor atribuții, prevăzute în legislația secundară, nu poate reprezenta modalitatea comisivă de realizare a elementului material al infracțiunii de abuz în serviciu, în sensul interpretării Curții Constituționale, respectiv „prin încălcarea legii”.

Articolele 2 alin. 4 și art. 3 din HG nr. 1881/2005, invocate de instanța de apel în analiza tipicității infracțiunii de abuz în serviciu, nici nu reglementează atribuții de serviciu în sarcina organelor de conducere ale institutelor nou-înființate, nici nu fac parte din legislația primară, în interpretarea dată de Curtea Constituțională, art. 3 neregăsindu-se în actul de sesizare sau în Precizările depuse de Ministerul Public.

S-a susținut că instanța de apel a condamnat-o pe inculpata recurentă pentru abuz în serviciu, deși fapta reținută în sarcina acesteia fusese dezincriminată prin raportare la deciziile Curții Constituționale din considerentele cărora rezultă că fapta concretă nu are caracter penal atâta timp cât este raportată la dispoziții din legislația primară care nu consacră în mod explicit o atribuție de serviciu în sarcina funcționarului.

Inculpata recurentă a apreciat, totodată, că nu este îndeplinită tipicitatea obiectivă a infracțiunii de abuz în serviciu, nefiind îndeplinită condiția atașată elementului material al infracțiunii, respectiv conduita încălcării unei legi, în sensul jurisprudenței Curții Constituționale, modalitatea de soluționare a notificării nr. 554/2002 formulată de inculpatul Al României Paul Philippe fiind soluționată de Consiliul de Administrație din care a făcut parte și aceasta, fiind confirmată prin sentința civilă nr. 2146/06.12.2013, pronunțată de Tribunalul București, Secția a III-a Civilă în dosarul nr. 22069/3/2013, prin care s-a constatat atât preluarea abuzivă a imobilului din patrimoniul autorului reclamantului Al României Paul Philippe, cât și calitatea acestuia de persoană îndreptățită la restituire, fiind obligat ICDPP să soluționeze notificarea nr.

554/2002 și pentru diferența de 25642,96 mp din imobilul cunoscut ca Ferma Băneasa.

Sentința civilă mai sus menționată a statuat în mod definitiv atât aplicabilitatea în acest caz a Legii nr. 10/2001, cât și respectarea tuturor dispozițiilor legale incidente, iar potrivit art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, „hotărârile definitive ale altor instanţe decât cele penale asupra unei chestiuni prealabile în procesul penal au autoritate de lucru judecat în faţa instanţei penale, cu excepţia împrejurărilor care privesc existenţa infracţiunii”.

S-a învederat că prin decizia Curții Constitutionale nr. 102/2021 s-a admis excepția de neconstituționalitate invocată și s-a constatat că sintagma „cu excepția împrejurărilor care privesc existența infracțiunii” din cuprinsul art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, este neconstituțională, reținându-se, în esență, că nu există niciun argument obiectiv și rezonabil care să justifice reexaminarea de către instanța penală a unor aspecte ale cauzei ce constituie chestiuni prealabile și care au fost soluționate printr-o hotărâre definitivă de o instanță competentă să judece în altă materie, chiar dacă chestiunile privesc existența infracțiunii.

Inculpata recurentă a mai arătat că fapta nu corespunde modului abstract de incriminare, fiind incident, în situațiile expres prevăzute de lege, un alt tip de răspundere, după caz, civilă, contravențională, administrativă sau disciplinară, învederând că, la momentul emiterii Deciziei nr. 30/2008, Legea nr. 10/2001 conținea reglementări în materia de „Răspunderi și sancțiuni – Capitolul IV”, respectiv articolele 33, 34, 35, 36, 37 și 38, ale căror prevederi au fost detaliate de inculpata recurentă.

M. 14. Recurentul inculpat Marcovici Marius Andrei a invocat cazul de casare prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală, solicitând achitarea, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, întrucât fapta reținută în sarcina sa nu este prevăzută de legea penală, arătând în motivare că lipsesc elementele de tipicitate privind infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat, în forma aderării reținută în sarcina sa.

Referitor la elementul material al acestei infracțiuni s-a arătat că, potrivit instanței de apel, acesta ar fi reprezentat de contractul de concesiune de drepturi succesorale și litigioase încheiat între Al României Paul Philippe și Reciplia la data de 01.11.2006, persoane care nu au calitatea de membri ai grupului, nefiind trimiși în judecată pentru această infracțiune, apreciindu-se că elementul material al infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat nu poate să aparțină decât persoanelor acuzate și condamnate pentru această infracțiune, cu atât mai mult cu cât la momentul încheierii contractului au fost prezente doar două persoane – Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță – și nu trei, cum ar fi fost necesar pentru îndeplinirea condiției legale.

S-a arătat totodată că, contractul de cesiune din data de 01.11.2006 este unul valid, încheiat potrivit legii civile, acesta necuprinzând nicio clauză din care să reiasă un scop ilegal și nefiind desființat prin decizia penală de condamnare și nici în altă modalitate. Faptul că drepturile afirmate de Al României Paul Philippe erau supuse confirmării în proceduri administrative sau judiciare de retrocedare nu conferă convenției un caracter penal, de asociere în vederea săvârșirii unor infracțiuni.

S-a mai arătat că instanța de apel a săvârșit o eroare de drept atunci când a echivalat structura societară uneia de natură infracțională, ea reprezentând de fapt o societate comercială cu existență proprie ce nu depinde de asumarea vreunui scop ilicit.

De asemenea, s-a susţinut că lipsește scopul infracțional, ilicit, instanța de apel apreciind în mod greșit că acesta este reprezentat de toate demersurile ulterioare contractului de cesiune în vederea finalizării procedurilor derulate pentru retrocedarea bunurilor pentru care inculpatul Al României Paul Philippe formulase notificări, infracțiunile de corupție/asimilate corupției, acestea reprezentând de fapt mijlocul de realizare a acestui scop.

Această distincție este relevantă deoarece scopul reținut de instanță – obținerea bunurilor – nu este unul ilicit, nu constituie infracțiune, astfel că nu poate fi reținută o faptă penală în sarcina persoanelor implicate în încheierea sau executarea respectivului contract.

Dacă în exercitarea acestui scop s-au comis infracțiuni, răspunderea penală intervine doar față de autorii acestora, nu și față de persoanele care nu au avut nicio participație infracțională, astfel că nu pot fi suprapuse activitățile inculpatului recurent, specifice calității de administrator, cu activități de natură infracțională.

S-a apreciat că lipsește și elementul intențional, sens în care s-a arătat că infracțiunea de constituire sau aderare la grup infracțional organizat presupune o intenție calificată prin scop, acesta din urmă fiind o cerință esențială care se răsfrânge și asupra elementului subiectiv, astfel că va răspunde pentru comiterea unei astfel de infracțiuni doar persoana care își desfășoară activitatea conștientă fiind de existența structurii asociative, a scopului acesteia și de contribuția sa în favoarea acesteia.

A arătat recurentul că instanța de apel nu a indicat niciun element în raport de care anul 2007 ar fi fost anul aderării acestuia la pretinsul grup infracțional, nefiind descrisă modalitatea de aderare, data aderării, împrejurarea/contextul în care acesta ar fi aderat la grup, rolul deținut de acesta în cadrul grupului, probele din care rezultă această aderare/implicare în cadrul grupului.

În calitate de administrator al societății, inculpatul avea rolul de a duce la îndeplinire deciziile luate de asociați, relația de subordonare intervenind în baza legii, nu a unei înțelegeri oculte a unor persoane de apartenență la un grup așa-zis infracțional.

Toate activitățile reținute în sarcina inculpatului sunt activități normale, firești, desfășurate de acesta după anul 2010, în calitate de administrator al SC Reciplia SRL, iar participarea acestuia la discuții sau întâlniri cu asociați, avocați sau alte persoane, referitoare la societate și la bunurile acesteia, nu poate constitui element al infracțiunii de aderare la grup infracțional organizat.

De asemenea, semnarea unui contract ce implica SC Reciplia SRL se face de către reprezentantul legal al acesteia, în speță inculpatul recurent, fiind o activitate firească, specifică dreptului comercial și nu o activitate infracțională, cum a apreciat instanța de apel.

În perioada 2007-2010, adică înainte de a dobândi calitatea de administrator, inculpatul recurent nu a fost implicat în vreun fel în proiectul

Reciplia, or, dacă acesta era omul de legătură, care apărea la vedere în locul celor despre care instanța susține că ar fi dorit să rămână în anonimat, ar fi trebuit să existe o bogată corespondență telefonică sau prin e-mail, cel puțin între Tal Sielberstein și recurent, însă niciuna dintre interceptările telefonice efectuate în cauză nu dovedește acest lucru.

S-a apreciat că instanța de apel nu cunoaște modul de funcționare a unei societăți comerciale, atribuind un caracter penal informării administratorului de către asociați, avocați sau parteneri contractuali, informarea fiind firească raportat la împrejurarea că recurentul era singurul reprezentant legal al societății în România.

S-a apreciat ca firească și participarea recurentului la prima întâlnire cu inculpatul Mateescu Lucian Claudiu, din perspectiva semnării unui eventual acord.

Toate activitățile pe care acesta le-a desfășurat în calitate de administrator al societății au fost conforme dispozițiilor legale în vigoare, urmărind procedurile de retrocedare cu bună credință și cu respectarea legii, fiind sprijinit de specialiști în domeniu (avocați, experți) care i-au oferit consultanță permanentă, aceștia fiind angajați tocmai pentru a asigura legalitatea acțiunilor întreprinse.

Cu privire la motivul de recurs în casație încadrabil în dispozițiile art. 438 alin. 1 pct. 8 Cod procedură penală – privind neluarea în considerare a incidenței în cauză a prescripției răspunderii penale, s-a arătat că termenul de prescripție era împlinit la data pronunțării hotărârii în apel, acesta începând să curgă în anul 2007 și împlinindu-se în anul 2012.

Cu privire la motivul de recurs în casație ca urmare a aplicării directe a art. 6 din CEDO și a art. 21 alin. 3 din Constituția României, s-a arătat că, raportat la conținutul deciziei Curții Constituționale nr. 250/2019, instanța de apel ar fi trebuit să pună în discuția părților cererea formulată de Ministerul Public, de schimbare a încadrării juridice a faptei și să dispună asupra acesteia printr-o încheiere separată, doar în acest fel fiind garantat dreptul la un proces echitabil.

Omițând să se pronunțe printr-o încheiere distinctă asupra schimbării încadrării juridice, instanța de apel a adus atingere dreptului inculpatului de a fi informat în mod detaliat cu privire la natura și cauza acuzației, precum și dreptului de a dispune de timpul și facilitățile necesare pregătirii apărării, încălcând garanțiile procesuale în materie penală.

N. 15. Inculpații Tal Silberstein și Benyamin Steinmetz nu au formulat recurs în casație, solicitând însă extinderea efectelor recursurilor declarate de ceilalți inculpați și, în rejudecare, pronunțarea unei hotărâri de achitare.

Înalta Curte, examinând recursurile în casație declarate de inculpații Truică Remus, Delcea Valentin, Gheorghiță Dragomira, Popa Caterina, Dicu Corina Teodora, Marcovici Marius Andrei, Andronic Dan Cătălin, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Olteanu Gheorghe, Mateescu Lucian Claudiu, Jecu Nicolae, Mușat Apostol, Dima Niculae și Roșu Robert Mihăiță, în limitele impuse de art. 442 alin. 1 și 2 Cod procedură penală, prin raportare la art. 438 alin. 1 pct. 1, 7 și 8 Cod procedură penală, constată următoarele:

Recursul în casaţie este o cale extraordinară de atac în anulare, scopul fiind acela de a verifica conformitatea hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile.

Spre deosebire de reglementarea anterioară, când recursul constituia o cale de atac ordinară, în noua reglementare recursul în casaţie a devenit o cale extraordinară de atac, revenindu-se astfel la sistemul clasic al dublului grad de jurisdicţie, pornindu-se de la teza potrivit cu care, în această cale de atac, nu se judecă litigiul, respectiv fondul cauzei, ci se fac doar aprecieri asupra hotărârii date şi dacă ea corespunde sau nu legii.

Recursul în casaţie reprezintă, astfel, un mijloc de reparare a ilegalităţilor şi nu are ca obiect rezolvarea unei acţiuni penale, ci desfiinţarea sentinţelor şi deciziilor care sunt contrare legii.

Prin urmare, recursul în casaţie nu are ca finalitate remedierea unei greşite aprecieri a faptelor ori a unei inexacte sau insuficiente stabiliri a adevărului, generată de o urmărire penală incompletă sau de o cercetare judecătorească deficitară/parţială/nesatisfăcătoare. În această procedură nu se judecă raportul juridic dedus judecăţii în faţa primei instanţe ori în apel, ci se verifică exclusiv dacă hotărârea atacată este conformă cu regulile de drept, în cazurile şi condiţiile expres prevăzute de lege.

Recursul în casaţie nu poate fi introdus decât în cazul unor erori de drept, dintre acestea patru fiind cazuri întemeiate pe încălcări ale legii penale – *inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală*; nu s-a constatat grațierea sau, în mod greșit, s-a constatat că pedeapsa aplicată inculpatului a fost grațiată; s-au aplicat pedepse în alte limite decât cele prevăzute de lege; *în mod greșit s-a dispus încetarea procesului penal* – şi un singur caz având ca temei încălcări ale legii procesual penale – *încălcarea dispoziţiilor privind competența după materie sau după calitatea persoanei, atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente*.

În ceea ce priveşte cazul de recurs în casaţie prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 1 Cod procedură penală, invocat de recurenţii inculpaţi Truică Remus, Delcea Valentin, Popa Caterina, Marcovici Marius Andrei, Olteanu Gheorghe, Jecu Nicolae, Mușat Apostol, Dima Niculae și Roșu Robert Mihăiță, Înalta Curte reţine că aceste prevederi legale devin incidente atunci când, în cursul judecăţii, nu au fost respectate dispoziţiile privind competenţa după materie sau după calitatea persoanei, atunci când judecata a fost efectuată de o instanţă inferioară celei legal competente.

Potrivit doctrinei, sunt asimilate normelor privind competenţa după materie şi după calitatea persoanei şi cele care, deşi reglementează alte aspecte ale competenţei, decurg din normele de competenţă după materie şi după calitatea persoanei, cum ar fi prorogarea competenţei în caz de indivizibilitate sau conexitate, schimbarea încadrării juridice a faptei, regulile de competenţă a căilor de atac.

În ceea ce priveşte posibilitatea examinării, în prezenta cauză, a incidenţei dispoziţiilor art. 52 Cod procedură penală, care reglementează chestiunile prealabile, în judecarea căii extraordinare de atac a recursului în casaţie, Înalta Curte reţine că dispoziţiile art. 438 alin. 1 pct. 1 Cod procedură penală sunt de

strictă interpretare (vizează exclusiv normele care reglementează competenţa materială şi după calitatea persoanei), putându-se exercita, exclusiv, controlul asupra legalităţii hotărârii atacate.

Din această perspectivă, se impune a se reţine că Decizia nr. 102/2021 a Curţii Constituţionale a României, prin care s-a admis excepţia de neconstituţionalitate a dispoziţiilor art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, a fost adoptată ulterior deciziei ce constituie obiectul cauzei în prezentul recurs în casaţie, or, potrivit art. 147 alin. 4 din Constituţia României, deciziile Curţii Constituţionale au putere numai pentru viitor.

În decizia instanţei de contencios constituţional se reţine: *„pct. 41 Având în vedere toate aceste considerente, Curtea constată că art. 52 din Codul de procedură penală creează o legătură între deciziile pronunțate de instanțele civile (în sens larg) și cele pronunțate de instanțele penale, atunci când cele dintâi prezintă relevanță pentru soluționarea cauzelor penale. În scopul realizării acestei legături între soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești în materie penală și cele pronunțate în materie civilă (lato senso) au fost reglementate competența instanței penale de a judeca orice chestiune prealabilă soluționării cauzei, chiar dacă prin natura ei acea chestiune este de competența altei instanțe, cu excepția situațiilor în care competența de soluționare nu aparține organelor judiciare, precum și regula conform căreia hotărârile definitive ale altor instanțe decât cele penale asupra unei chestiuni prealabile în procesul penal au autoritate de lucru judecat în fața instanței penale. De la această din urmă regulă a fost prevăzută excepția lipsei autorității de lucru judecat a hotărârilor altor instanțe în fața instanței penale, în ipoteza în care chestiunile prealabile constituie împrejurări care privesc existența infracțiunii. În mod evident, scopul reglementării acestei excepții a fost acela de a conferi instanței penale plenitudinea jurisdicției asupra aspectelor care privesc existența infracțiunii și, totodată, de a garanta și prin această dispoziție legală celeritatea soluționării cauzelor penale.*

42. Cu toate acestea, legea nu cuprinde o definiție a noțiunii de ‹‹împrejurări care privesc existența infracțiunii›› și nici criterii care să permită distincția între împrejurările care privesc existența infracțiunii și restul chestiunilor prealabile ale cauzei penale. Prin urmare, sensul expresiei analizate este extrem de larg, oferind organelor judiciare posibilitatea de a-i da acesteia înțelesuri diferite, din care decurg sfere diferite de aplicare a dispoziției procesual penale analizate. Astfel, în funcție de aprecierea judecătorului chemat să aplice prevederile art. 52 alin. (3) din Codul de procedură penală, expresia anterior menționată poate avea un sens foarte larg, care să includă orice aspect de care depinde aplicarea normei penale de incriminare sau poate dobândi sensul de aspecte ce reprezintă elemente constitutive ale infracțiunii.

43. Pentru aceste motive, norma procesual penală analizată determină prezența în practica instanțelor penale a mai multor variante de soluții, substanțial diferite, în privința recunoașterii autorității de lucru judecat a hotărârilor civile definitive în fața organelor judiciare penale, atunci când acestea vizează chestiuni prealabile ale cauzei penale. Aceste soluții variază, de la aplicarea directă de către instanțele penale a principiului autorității de lucru

judecat a hotărârilor altor instanțe, aplicare ce se realizează prin prisma jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului în materia analizată, coroborată cu art. 20 din Constituție – rezolvare mai nouă, venită pe filiera imperativului respectării principiilor ce decurg din jurisprudența instanțelor internaționale – până la soluția procesual penală clasică în dreptul românesc, aceea a cercetării de către instanța penală a tuturor aspectelor ce vizează, direct sau indirect, raportul juridic penal de conflict.

44. Însă această din urmă soluție presupune, per se, încălcarea de către instanțele penale a autorității de lucru judecat a hotărârilor judecătorești definitive pronunțate de către instanțele civile, atunci când acestea se referă la chestiuni prealabile ale cauzei penale care privesc existența infracțiunii, cu consecința încălcării principiului securității raporturilor juridice. În acest sens, având în vedere exigențele ce rezultă din soluțiile de principiu pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, exigențe însușite de instanța de contencios constituțional în jurisprudența sa, Curtea reține că sintagma ‹‹cu excepția împrejurărilor care privesc existența infracțiunii›› din cuprinsul dispozițiilor art. 52 alin. (3) din Codul de procedură penală dă posibilitatea instanței penale să reia judecata asupra unor aspecte ale cauzei penale soluționate, în mod definitiv, de către alte instanțe și, astfel, să se transforme într-o instanță de revizuire a hotărârilor definitive ale altor instanțe referitoare la aspecte care privesc existența infracțiunii. Pe această cale, instanța penală poate pronunța soluții opuse celor rămase definitive, cu afectarea gravă a principiului autorității de lucru judecat, care constituie o garanție a dreptului la un proces echitabil, astfel cum acesta este reglementat la art. 6 din Convenție.

45. Curtea constată că, întrucât încălcarea principiului autorității de lucru judecat derivă din nerespectarea unor hotărâri judecătorești definitive, aceasta contravine și prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție, autoritatea de lucru judecat fiind un element intrinsec al dreptului la un proces echitabil."

Dar, în cauza de faţă, decizia instanţei de apel a fost pronunţată la data de 17.12.2020, deci anterior deciziei instanţei de contencios constituţional, iar potrivit art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, *„Hotărârile definitive ale altor instanțe decât cele penale asupra unei chestiuni prealabile în procesul penal au autoritate de lucru judecat în fața instanței penale, cu excepția împrejurărilor care privesc existența infracțiunii”*.

Pe de altă parte, Înalta Curte a constatat că aspectele soluţionate de instanţele civile, prin respectivele hotărâri judecătoreşti, nu constituie chestiuni prealabile, în sensul art. 52 alin. 3 Cod procedură penală.

Astfel, în ceea ce priveşte hotărârea nr. 132/1955 a Tribunalului de la Lisabona, Înalta Curte a reţinut că aceasta a fost recunoscută abia prin sentinţa civilă nr. 182 din 29.12.2008 a Tribunalului Teleorman, rămasă irevocabilă prin decizia nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie.

Prin urmare, această hotărâre nu a existat la data comiterii faptelor imputate inculpaţilor în prezenta cauză (la data de 1.11.2006, când a fost constituit grupul infracţional organizat, la data de 9.03.2006, când Comisia locală Snagov a aprobat şi semnat anexa 37, la datele de 7.07.2006 şi 2.03.2007, când Comisia judeţeană Ilfov de fond funciar a emis hotărârile nr.1156 şi nr. 661, prin care s-a validat anexa nr. 37, retrocedându-se inculpatului Al României

Paul suprafaţa totală de 46,78 ha fond forestier în Pădurea Snagov, precum şi la datele de 2.09.2008 şi 26.09.2008, când Consiliul de Administraţie al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor a analizat şi dispus retrocedarea către acelaşi inculpat a suprafeţei de 170.924,975 mp, aferentă fostei Ferme Regale Băneasa).

Or, ceea ce s-a imputat inculpaţilor în prezenta cauză, între altele, era tocmai faptul că au acţionat pentru obţinerea unor terenuri revendicate de inculpatul Al României Paul, în condiţiile în care, la datele şi în perioadele sus-menţionate, calitatea acestuia, de nepot al fostului Rege Carol al II-lea, nu era dovedită printr-o hotărâre irevocabilă de recunoaştere a hotărârii judecătoreşti pronunţată de Tribunalul de la Lisabona în anul 1955.

Împrejurarea că, ulterior comiterii faptelor, o asemenea hotărâre a fost pronunţată, este lipsită de relevanţă şi nu înlătură retroactiv eventualul caracter ilicit al acţiunilor inculpaţilor, căci acesta nu poate fi apreciat decât la data săvârşirii faptelor, în raport cu actele existente la acel moment şi despre care aceştia aveau cunoştinţă.

În privinţa sentinţelor civile nr. 1872/2003 şi nr. 1496/2005, pronunţate de Judecătoria Buftea, a căror autoritate de lucru judecat a fost invocată de prima instanţă în analiza acuzaţiilor aduse inculpaţilor în legătură cu restituirea Pădurii Snagov, Înalta Curte a reţinut că ceea ce li se imputa acestora, era, în esenţă, încălcarea, în calitate de membri ai Comisiei locale şi ai celei judeţene de fond funciar, a obligaţiei prevăzute explicit în art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, de a verifica în mod riguros existenţa actelor doveditoare, precum şi pertinenţa, verosimilitatea, autenticitatea şi concludenţa acestora, cu ocazia soluţionării cererilor de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere.

În concret, inculpaţilor li s-a imputat că nu au analizat conform dispoziţiilor legale actele sus-menţionate, căci, dacă ar fi făcut-o, ar fi constatat, între altele, că inculpatul Al României Paul Philippe nu a făcut dovada dreptului de proprietate a presupusului său autor, fostul Rege Carol al II-lea, asupra Pădurii Snagov.

Or, niciuna dintre cele două comisii nu a fost parte în procesul civil soluţionat prin sentinţa civilă nr. 1872/2003 a Judecătoriei Buftea, iar Comisia locală Snagov nici în cea de-a doua cauză civilă, soluţionată prin sentinţa civilă nr. 1496/2005 a aceleiaşi instanţe şi, prin urmare, nu erau dispensate de îndeplinirea obligaţiei care le revenea, conform art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, de a verifica temeinic toate înscrisurile existente în dosarul administrativ, cu specială referire la existenţa titlului de proprietate al fostului Rege Carol al II-lea, ca autor invocat de inculpatul Al României Paul Philippe în cererea de restituire a 46,78 ha din Pădurea Snagov, cu atât mai mult cu cât aceasta forma obiectul unei proceduri distincte de cele desfăşurate până la acel moment.

De altfel, cele două sentinţe ale Judecătoriei Buftea nu au format obiectul analizei Comisiilor locale şi judeţene de fond funciar, neregăsindu-se vreo menţiune cu privire la ele în actele întocmite de acestea.

În fine, în privinţa sentinţei civile nr. 2146/2013 a Tribunalului Bucureşti, Secţia a III-a civilă, aceasta a fost valorificată de prima instanţă pentru a justifica legalitatea deciziei nr. 30 din 26.09.2008 a Consiliului de Administraţie al

Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, prin care s-a restituit inculpatului Al României Paul Philippe o suprafaţă de 170.924,975 mp, aferentă fostei Ferme Regale Băneasa.

În realitate, dincolo de împrejurarea că a fost pronunţată după circa 5 ani de la decizia sus-menţionată, aşa cum se poate observa din conţinutul său, sentinţa civilă invocată nu a cenzurat legalitatea deciziei nr. 30 din 26.09.2008, în condiţiile în care instanţa civilă a fost învestită cu cererea inculpatului Al României Paul Philippe, de acordare a unor măsuri reparatorii pentru suprafaţa de teren rămasă nerestituită.

Admiţând cererea inculpatului, instanţa civilă a constatat că, de vreme ce Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor a soluţionat notificarea în baza Legii nr. 10/2001, recunoscând anterior „preluarea abuzivă a imobilului din patrimoniul autorului reclamantului, cât şi calitatea acestuia de persoană îndreptăţită la despăgubiri", acesta avea obligaţia de a soluţiona notificarea şi pentru diferenţa rămasă nerestituită, prin acordarea de măsuri reparatorii.

Cu alte cuvinte, instanţa civilă şi-a întemeiat hotărârea pe conduita adoptată anterior de institut, cu ocazia emiterii deciziei nr. 30/2008, fără a mai analiza astfel dacă dispoziţiile Legii nr. 10/2001 erau sau nu incidente la data soluţionării cererii iniţiale.

Astfel, printre acuzaţiile aduse inculpaţilor, se regăseşte şi aceea potrivit căreia notificarea formulată de inculpatul Al României Paul Philippe, vizând fosta Fermă Regală Băneasa, nu putea fi analizată prin prisma Legii nr. 10/2001, prin raportare la dispoziţiile art. 8 alin. 1 din această lege, care excludeau din sfera sa de aplicare terenurile care fuseseră situate în extravilan la data preluării lor de către stat.

Or, aşa cum se poate constata din cuprinsul hotărârii civile a cărei autoritate de lucru judecat se invocă, instanţa civilă nu a cercetat un asemenea aspect şi nici nu o putea face, ţinând seama de obiectul cauzei cu care fusese învestită.

Ca atare, în aprecierea instanţei de apel, această sentinţă civilă nu a analizat actele care au stat la baza emiterii deciziei nr. 30 din 26.09.2008 a Consiliului de Administraţie al Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor şi nu a avut în vedere împrejurările faptice care fac obiectul prezentei cauze penale, astfel încât hotărârea instanţei civile menţionate anterior nu poate avea autoritate de lucru judecat în prezenta cauză.

Prin urmare, făcându-se referire şi la principiile relativităţii şi opozabilităţii hotărârilor judecătoreşti, instanţa de apel a arătat, astfel, că inculpaţii, în calitate de membri ai comisiilor locale şi judeţene de fond funciar, **aveau obligaţia legală de a verifica cu seriozitate şi scrupulozitate toate înscrisurile depuse la dosar de inculpatul Al României Paul Philippe**.

Se impune a fi reţinut faptul că, **în procedura recursului în casaţie, Înalta Curte nu poate stabili limita „verificării cu seriozitate şi scrupulozitate a înscrisurilor", acesta fiind atributul exclusiv al instanţei de apel.**

În ceea ce priveşte cazul de recurs în casaţie prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală, invocat de recurenţii inculpaţi Mușat

Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina şi Olteanu Gheorghe, Înalta Curte reţine că acest caz de casare se circumscrie situaţiilor în care fapta concretă pentru care s-a pronunţat hotărârea definitivă de condamnare nu întruneşte elementele de tipicitate obiectivă sau subiectivă prevăzute de norma de incriminare, când instanţa a ignorat o normă care conţine dispoziţii de dezincriminare a faptei, indiferent dacă vizează vechea reglementare, în ansamblul său, sau modificarea unor elemente ale conţinutului constitutiv, astfel încât nu se mai realizează o corespondenţă deplină între fapta săvârşită şi noua configurare legală a tipului de infracţiune.

Astfel, acest caz de casare vizează acele situaţii în care nu se realizează o corespondenţă deplină între fapta săvârşită şi configurarea legală a infracţiunii, datorită împrejurării că fapta pentru care s-a dispus condamnarea definitivă a inculpatului nu întruneşte elementele de tipicitate prevăzute de norma de incriminare.

Pentru a se verifica dacă inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală, se va avea în vedere situaţia de fapt stabilită de instanţa de apel, care nu poate fi schimbată, având un caracter definitiv.

De asemenea, prin prisma acestui caz de recurs în casaţie, nu există posibilitatea legală de a interveni asupra probelor administrate de instanţa de apel, chiar dacă s-ar aprecia că s-a produs o interpretare greşită a acestora, în mod special cu referire la ***„îndatorirea studierii și analizării în mod punctual, cu scrupulozitate și seriozitate, a înscrisurilor atașate cererii de retrocedare, sub toate aspectele stabilite de norma primară (existență, pertinență, verosimilitate, autenticitate și concludență)”***.

Examinând în aceste coordonate teoretice motivele de recurs în casaţie invocate de inculpaţi, Înalta Curte reţine următoarele:

Prin sentința penală nr. 39/27.06.2019, Curtea de Apel Brașov a dispus, printre altele, achitarea inculpaților recurenți pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinte deosebit de grave, în temeiul art. 16 lit. b teza I Cod procedură penală.

Prin decizia penală nr. 382/A din 17.12.2020, Înalta Curte a admis apelurile declarate de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Brașov** şi de **părțile civile Regia Națională a Pădurilor – ROMSILVA, Ministerul Finanțelor Publice, Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov** și **Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor** împotriva sentinţei penale nr. 39 din data de 27 iunie 2019, pronunţată de Curtea de Apel Brașov – Secţia Penală, a desfiinţat, în parte, sentinţa penală atacată şi, în rejudecare, a dispus condamnarea inculpaţilor pentru săvârşirea infracţiunilor de abuz în serviciu, complicitate la abuz în serviciu, grup infracţional organizat.

Sintetizând motivele invocate de către inculpații recurenți în cererile de recurs în casație, Înalta Curte constată că acestea sunt în mare parte identice:

- faptele ar fi putut atrage cel mult o răspundere contravențională;

- atribuțiile nu erau reglementate în legislația primară;

- nu și-au exercitat în mod defectuos atribuțiile de serviciu, ci ar fi ținut cont de actele depuse de inculpatul Al României Paul Philippe la dosarul administrativ;

- dreptul de persoană îndreptățită la restituire al inculpatului Al României Paul Philippe ar fi fost stabilit prin hotărâri definitive, care se impuneau cu autoritate de lucru judecat;

- nu și-ar fi îndeplinit defectuos atribuțiile de serviciu, deoarece textele identificate de instanța de apel ca fiind încălcate nu ar coincide cu aspectele reținute în deciziile Curţii Constituţionale nr. 405/2016 și nr. 392/2017;

- nu ar exista o pagubă și

- nu ar exista o legătură de cauzalitate între acțiunile lor și urmarea produsă.

Cu privire la susținerea recurenților Mușat Apostol și Dima Nicolae potrivit căreia infracțiunea reținută în sarcina acestora nu este prevăzută de legea penală, întrucât acțiunile acestora, având un grad de pericol social redus, ar putea atrage cel mult răspunderea contravențională, conform Legii nr. 18/1991, Înalta Curte o apreciază ca nefondată, sens în care reține că o eventuală răspundere contravențională nu exclude *de plano* răspunderea penală, dacă fapta întrunește elementele constitutive ale unei infracțiuni.

Angajarea celor două răspunderi – contravențională și penală – este posibilă în situațiile în care nu există identitate între faptele ce formează obiectul celor două proceduri, contravenţională şi penală, incriminările presupunând întrunirea unor condiţii specifice vizând tipicitatea infracțiunilor, diferită de cea care formează obiectul sancţionării administrative, ca elemente necesare pentru ca faptele să capete relevanţă penală.

Atât contravențiile, cât și infracțiunile, sunt fapte expres reglementate prin anumite norme juridice. Nu se poate considera că o faptă care este prevăzută într-o normă penală ca infracțiune ar putea deveni contravenție datorită condițiilor concrete în care ea a fost săvârșită, sau ca o contravenție, prin modul în care a fost comisă, să devină infracțiune. Dacă fapta se încadrează în textul de incriminare, vom fi în prezenţa unei infracțiuni, iar dacă această faptă realizează latura obiectivă a unei contravenţii, se va angaja răspunderea contravenţională a persoanei care a săvârşit-o.

Agentul constatator, organul de urmarire penală sau instanţa de judecată trebuie doar să verifice dacă fapta savârşită reprezintă o infracţiune sau o contravenţie, pericolul social neputând constitui un criteriu în aprecierea unei fapte ilicite, ceea ce, în speță, a și făcut instanța de apel, care a analizat dacă faptele reținute în sarcina celor doi inculpați se încadrează în textul de incriminare, ajungând la concluzia că acestea întrunesc condiţiile de tipicitate obiectivă şi subiectivă impuse de textul legal de incriminare.

Înalta Curte apreciază ca nefondate și celelalte susțineri ale recurenților inculpaţi Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina şi Olteanu Gheorghe, potrivit cărora atribuțiile de serviciu ale acestora nu erau reglementate în legislația primară, ci în legislația secundară, iar textele indentificate de instanța de apel ca fiind încălcate nu ar coincide cu aspectele reținute în deciziile Curţii Constituţionale nr. 405/2016 și nr. 392/2017, sens în

care se constată că instanța de apel a arătat în considerentele deciziei recurate care sunt dispozițiile legale a căror nerespectare a fost imputată inculpaților prin rechizitoriu, așa cum au fost acestea precizate în etapa camerei preliminare, analiza instanței de apel vizând aceste dispoziții legale în forma în care acestea erau în vigoare la data comiterii faptelor.

Mai mult, instanța de apel a analizat îndeplinirea necorespunzătoare a atribuțiilor de serviciu imputată inculpaților Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, nu doar prin prisma încălcării dispozițiilor din legislația primară (art. 3 alin. 2, art. 6 alin. 1 și art. 25 alin. 1 din Legea nr. 1/2000), ci și a nerespectării reglementărilor din actele infralegale invocate – art. 2 alin. 1 lit. a și c, art. 5 lit. a, b, c, d și h, art. 7 alin. 1, art. 8 alin. 2, art. 11 alin. 1, 2 și 3 și art. 79 alin. 1 din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor, aprobat prin HG nr. 890/2005, în cazul inculpaților Mușat Apostol și Dima Niculae și art. 4 alin. 1 lit. a, b și d, art. 6 lit. c, e și f, art. 11 alin. 1, 2 și 3 și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin HG nr. 890/2005, în cazul inculpaților Jecu Nicolae, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe și Delcea Valentin, în măsura în care acestea din urmă preiau, transpun, detaliază sau explicitează normele de drept primar cuprinse în Legile nr. 1/2000 și nr. 18/1991.

De asemenea, instanța de apel a analizat tipicitatea infracțiunii de abuz în serviciu, inclusiv prin raportare la deciziile nr. 405/15.06.2016 și nr. 392/06.06.2017, sens în care a reținut că aceste două decizii ale instanței de contencios administrativ au reconfigurat conținutul constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu, atât în varianta tip, prevăzută de art. 246 Cod penal 1969, art. 248 Cod penal 1969 și art. 297 alin. 1 Cod penal, cât și în forma specială, reglementată de art.13^2 din Legea nr. 78/2000, sub aspectul elementului material al laturii obiective, restrângând câmpul de aplicare a normelor ce incriminează abuzul în serviciu și stabilind că neîndeplinirea ori îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate prin legi, ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului.

S-a reținut, totodată, și faptul că, potrivit considerentelor detaliate în cadrul paragrafelor 60 - 64 din Decizia nr. 405/15.06.2016, analiza efectuată poate viza dispoziții din legislația secundară numai în măsura în care acestea preiau, detaliază sau explicitează obligații prevăzute expres și neechivoc în legi, ordonanțe sau ordonanțe de urgență ale Guvernului ori atunci când dispozițiile din legislația secundară transpun ca atare dispoziții exprese din legi, ordonanțe sau ordonanțe de urgență ale Guvernului, dar nu și în cazul în care legislația secundară conține prevederi care modifică ori contravin actelor normative de reglementare primară.

Prin urmare, în cadrul analizei efectuate în limitele stabilite de deciziile instanței de contencios constitutional, instanța de apel a apreciat că actele prevăzute de art. 9 alin. 5 din Legea nr. 18/1991, detaliate de art. 11 alin. 3 din Regulamentul aprobat prin HG nr. 890/2005, ce se impuneau a fi depuse în dovedirea cererilor de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere, trebuiau verificate, conform art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000

raportat la art. 5 lit. b, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulament, în mod atent, punctual cu scrupulozitate și seriozitate, atât sub aspectul existenței, cât și al pertinenței, verosimilității, autenticității și concludenței lor, de către membrii comisiilor comunale, orășenești, municipale și județene investite cu soluționarea cererilor de retrocedare, astfel încât să se stabilească, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că titularul cererii este persoană îndreptățită la restituire și că imobilul revendicat a aparținut în proprietate acestuia sau antecesorilor săi la data trecerii lui în proprietatea statului prin efectul unor acte normative speciale sau, dimpotrivă, că nu sunt îndeplinite aceste condiții și se impune respingerea cererii de retrocedare.

În raport de situaţia de fapt reţinută în decizia penală atacată, instanţa de recurs în casaţie apreciază că există o corespondenţă deplină între faptele imputate inculpaţilor şi modelul legal de incriminare.

Astfel, pornind de la faptul că inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae nu se puteau prevala de hotărârile civile mentionate anterior, instanța de apel a reținut că aceștia nu au analizat în mod atent, punctual, cu scrupulozitate și seriozitate, documentele depuse de inculpatul Al României Paul Philippe în susținerea cererii de retrocedare, ci au efectuat o verificare formală, superficială a acestora, aspect recunoscut chiar de către aceștia în declarațiile date în cursul urmăririi penale și în fața instanței de fond – pagina 489 decizie.

Inculpații aveau obligația de a verifica dacă Al României Paul Philippe avea calitatea de persoană îndreptățită la retrocedare, sens în care trebuiau să verifice dacă documentele aflate la dosarul administrativ dovedesc dreptul de proprietate al autorului său cu privire la terenul forestier solicitat, drept care trebuia să fi existat în momentul preluării bunului de către stat prin efectul unor acte normative speciale, precum și calitatea acestuia de moștenitor legal sau testamentar al autorului invocat.

Cu privire la primul aspect, s-a reținut că din conținutul Decretului nr. 38/1948 (invocat de inculpatul Al României Paul Philippe ca temei al preluării abuzive a imobilului revendicat și depus de acesta la dosarul administrativ) nu rezultă în mod evident că terenul situat în Pădurea Snagov a fost preluat de către stat de la Regele Carol al II-lea, în condițiile în care acesta nu a fost menționat în Deciziunea Consiliului de Miniștri dată în aplicarea acestuia, în cuprinsul căreia au fost individualizate pe larg imobilele trecute în proprietatea statului, aspect confirmat și de Deciziunea nr. 1/26.11.1941 a Colegiului Prezidențial al Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care s-a constatat, în esență, că fostul suveran a deținut suprafața de 46,78 ha de pădure „Fundul Sacului” fără niciun titlu.

În același sens s-a arătat că din conținutul documentelor depuse la dosarul administrativ rezultă că, în data de 22.06.1932, Consiliul comunal general al Municipiului București a aprobat propunerea primarului capitalei de a se dona Regelui Carol al II-lea suprafața de 46,78 ha teren situată în zona Fundul Sacului din Pădurea Snagov, dispunându-se totodată „întocmirea cuvenitului proiect de lege” necesar pentru a opera efectul translativ de proprietate.

A reținut instanța de apel că, deși inițial cei doi inculpați au solicitat, prin adresa nr. 15056/14.12.2005, inculpatului Al României Paul Philippe, să transmită comisiei locale actul – legea prin care Regelui Carol al II-lea i-a fost donat terenul, ulterior aceștia nu au mai verificat în mod riguros depunerea

documentului solicitat, în condițiile în care procesul-verbal din 23.11.1940, depus la dosarul administrativ, nu indică numărul legii care ar fi fost întocmită în baza procesului-verbal nr. 21486/4932A/1932 al Consiliului comunal general al Municipiului București, nici Monitorul Oficial în care a fost publicată și nici nu a fost însoțit de documentul (legea) care proba dobândirea dreptului de proprietate asupra Pădurii Snagov de către Regele Carol al II-lea.

S-a mai reținut de către instanța de apel că prin efectul Decretului-lege nr. 3767/1940 a fost instituit sechestrul asigurator nu doar asupra bunurilor aflate în proprietatea Regelui Carol al II-lea, ci și asupra celor aflate în posesia acestuia, astfel că nici procesele-verbale de instituire a sechestrului din 23.11.1940 și 25.08.1941, depuse la dosarul administrativ, nu aveau aptitudinea de a dovedi dreptul de proprietate al Regelui Carol al II-lea asupra imobilului revendicat, chiar dacă în cuprinsul primului process-verbal se făcea referire la legea emisă în baza procesului-verbal nr. 21486/4932A/1932, de vreme ce această lege nu a fost indicată în concret și anexată cererii de restituire, apreciindu-se că cei doi inculpați ar fi putut observa cu ușurință acest aspect dacă ar fi analizat conform art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000 actele depuse în dovedirea cererii de revendicare.

Instanța de apel a detaliat și motivele pentru care a apreciat că Deciziunea nr. 1/1941 nu a fost plăsmuită de regimul comunist, așa cum au susținut inculpații recurenți, sens în care a reținut că aceasta fost analizată și valorificată într-o serie de procese civile, exemplificate în parte, a fost investită cu formulă executorie la data de 23.12.1941, conținutul acesteia se coroborează cu alte acte necontestate în cauză (ex. Deciziunea Consiliului de Miniștri nr. 140/19.06.1948 prin care s-a stabilit inventarul bunurilor aparținând fostului Rege Mihai și fostei familii regale), iar în referatul întocmit de administratorul sechestrului instituit la 10.11.1943 se face referire expresă la această deciziune.

Cu privire la cel de-al doilea aspect ce se impunea a fi verificat de inculpați – calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de moștenitor legal sau testamentar al autorului invocat, instanța de apel a apreciat că inculpații nu au verificat riguros existența și relevanța înscrisurilor doveditoare depuse de către inculpat, astfel că cei doi membri ai Comisiei locale Snagov nu au observat că în baza contractului de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale autentificat sub nr. 1489/02.08.2021, depus la dosarul administrativ, acesta nu a dobândit calitatea de moștenitor testamentar al Elenei Lupescu, soția supraviețuitoare a Regelui Carol al II-lea, în sensul avut în vedere de art. 24 din Legea nr. 1/2000 raportat la art. 45 din Legea nr. 18/1991, calitate ce trebuia să rezulte dintr-un certificat de moștenitor sau certificat de calitate de moștenitor care să probeze acceptarea succesiunii în termenul legal.

Cu privire la contractul de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale mai sus menționat, s-a reținut că obiectul acestuia îl constituie doar bunurile „lăsate și existente pe teritoriul statului român de către Prințesa Elena de România”, apreciind-se că terenul forestier revendicat nu putea face parte dintre aceste bunuri, câtă vreme el nici nu a făcut parte din patrimoniului fostului rege, nefiind adoptată vreo lege sau încheiat vreun act juridic necesare pentru a opera efectul translativ de proprietate.

Referitor la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de nepot de fiu al Regelui Carol al II-lea, instanța de apel a reținut că, la data formulării cererii de retrocedare – 06.09.2005 – tatăl inculpatului, Carol Mircea Grigore, era în viață, astfel că, teoretic, doar acesta și regele Mihai puteau avea calitatea de persoane îndreptățite la retrocedare, în calitate de fii ai defunctului rege, iar la dosarul administrativ nu se regăsea vreo procură specială prin care tatăl inculpatului să îl fi împuternicit pe acesta să introducă cererea de retrocedare, aceasta fiind, de altfel, formulată în nume propriu de Al României Paul Philippe.

Cu privire la inculpații Delcea Valentin, Olteanu Gheorghe, Popa Caterina şi Jecu Nicolae, membri ai Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, s-a reţinut că au încălcat dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, **art. 6 lit. c** și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin HG nr. 890/2005, atunci când au aprobat în comisie, prin hotărârea **nr. 1156/07.07.2006,** validarea anexei 37 întocmite de Comisia locală Snagov, prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Phillipe a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele doveditoare depuse la dosarul administrativ nu atestau calitatea acestuia de persoană îndreptățită la retrocedare, iar la data de 02.03.2007, **inculpaţii Jecu Nicolae şi Popa Caterina au adoptat, în aceleași condiții, hotărârea nr. 661, prin care, asemenea primei decizii, s-a menținut dispoziția de înscriere a solicitantului în anexa 37 cu privire la terenul forestier menționat, așa cum dispusese Comisia locală Snagov, însă doar pentru suprafața de 36,78 ha, pentru ca ulterior, deși instituția pe care o conducea inculpatul Jecu Nicolae fusese notificată în legătură cu existența Deciziunii nr. 1/26.11.1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, acesta să emită titlurile de proprietate nr. 243/07.08.2007 pentru 10 ha și nr. 246/31.08.2007 pentru 36,78 ha, pe numele inculpatului Al României Paul Philippe, ca moștenitor al lui Carol al II-lea, consecința fiind prejudicierea Statului Român cu suma de 9.523.769 euro (reprezentând valoarea bunului imobil retrocedat), sumă ce constituie totodată un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul Philippe, Ignatenko Nela și membrii grupului infracțional organizat.**

Astfel, instanţa de apel a reţinut că, deşi în şedinţa din 07.07.2006 s-a ridicat problema îndreptăţirii inculpatului Al României Paul Philippe de a obţine restituirea terenului forestier solicitat, în condiţiile în care, pe de o parte, la data adoptării Legii nr. 1/2000, tatăl acestuia, Carol Mircea Grigore, era în viaţă, iar pe de altă parte, terenul revendicat nu era menţionat în Decretul nr. 38/1948, nefiind preluat de la Carol al II-lea, fiind instituit sechestru asupra lui încă de la data plecării din ţară a regelui, inculpaţii, fără a clarifica aceste aspecte prin verificarea riguroasă şi scrupuloasă a documentelor depuse la dosarul administrativ, aşa cum îi obliga art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, au admis propunerea Comisiei locale Snagov şi au validat anexa 37, cu toate că înscrisurile depuse de acesta nu dovedeau îndreptăţirea sa la retrocedarea terenului forestier revendicat, nici din perspectiva dreptului de proprietate al autorului indicat şi a preluării abuzive a bunului de către stat şi nici din

perspectiva existenţei calităţii sale de moştenitor al fostului proprietar, în sensul prevăzut de Legea nr. 1/2000.

S-a reţinut că inculpaţii au recunoscut că nu au verificat înscrisurile aflate la dosarul administrativ, pe care le-au examinat în mod selectiv şi superficial, invocând volumul mare de documente ce trebuiau studiate, atribuţiile de serviciu pe care le mai aveau de îndeplinit, precum şi faptul că, din cauza lipsei de expertiză, s-au bazat pe materialul întocmit de colectivul de lucru ce funcţiona pe lângă comisie, apreciindu-se totodată că motivele invocate de aceştia nu înlătură obligaţia lor de a studia conţinutul dosarului administrativ, aşa cum rezultă din dispoziţiile art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000.

De asemenea, s-a arătat că inculpaţii Jecu Nicolae şi Popa Caterina, cu încălcarea obligaţiei prevăzute de art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c şi art. 79 alin. 1 din Regulament, respectiv de a studia efectiv înscrisurile aflate la dosarul administrativ şi fără a face demersuri suplimentare de verificare, au emis, la data de 02.03.2007, hotărârea nr. 661, prin care au menţinut dispoziţia de înscriere a inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea terenului forestier situat în Pădurea Băneasa, aşa cum se dispusese anterior, însă doar pentru suprafaţa de 36,78 ha teren, deşi cunoşteau că hotărârea nr. 1156/07.07.2006 fusese adoptată fără verificarea riguroasă, cu scrupulozitate şi atentă a actelor depuse la dosarul administrativ, din care nu rezulta că inculpatul era îndreptăţit la retrocedarea imobilului.

După adoptarea acestei hotărâri, inculpatul Jecu Nicolae a emis pe numele inculpatului Al României Paul Philippe titlurile de proprietate nr. 243/07.08.2007, pentru suprafaţa de 10 ha şi nr. 246/31.08.2007, pentru suprafaţa de 36,78 ha, cu privire la care acesta fusese anterior pus în posesie, deşi Direcţia Silvică Bucureşti solicitase Prefecturii Judeţului Ilfov anularea tuturor deciziilor de validare emise de Comisia judeţeană Ilfov, sens în care a depus la dosar Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Colegiului Prezidenţial al Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, învederând că prin aceasta s-a stabilit cu claritate că fostul rege Carol al II-lea nu a fost proprietar al terenului forestier ce fusese retrocedat, aspect cunoscut, de altfel, de inculpat.

Instanţa de apel a arătat, totodată, că din probele administrate în cauză a rezultat în mod neîndoielnic că modul în care aceştia şi-au îndeplinit obligaţiile ce le reveneau potrivit art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c şi art. 79 alin. 1 din Regulament, a fost influenţat în mod determinant şi de conduita altor persoane, care au contribuit, în mod direct sau indirect, la adoptarea deciziilor emise cu încălcarea diispoziţiilor legale, prin demersurile efectuate, prin purtarea unor discuţii cu o parte din membrii comisiilor şi a colectivului de lucru ce funcţiona pe lângă una dintre comisii, în care au susţinut, contrar realităţii, pe care inculpaţii o cunoşteau, că inculpatul Al României Paul Philippe are calitatea de persoană îndreptăţită la retrocedare, sprijinind inculpaţii să dea o aparenţă de legalitate actelor abuzive comise în exercitarea atribuţiilor de serviciu.

Nici sub aspectul inexistenţei pagubei produse şi al inexistenţei unei legături de cauzalitate între acţiunile inculpaţilor recurenţi şi prejudiciu, susţinerile acestora nu sunt întemeiate, sens în care se constată că instanţa de apel a reţinut că, fiind o infracţiune de rezultat, abuzul în serviciu cu consecinţe deosebit de grave, în forma specială prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000,

se consumă în momentul producerii rezultatului descris în norma de incriminare, constând în producerea unei pagube persoanei fizice sau juridice, corelativ cu obţinerea pentru sine sau pentru altul a unui folos necuvenit.

În cauză, acest lucru s-a întâmplat în momentul trecerii frauduloase a terenului forestier în suprafaţă de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, din proprietatea Statului Român în patrimoniul inculpatului Al României Paul Philippe, care nu îndeplinea condiţille de persoană îndreptăţită la restituire, operaţiune finalizată în data de 31.08.2007, odată cu emiterea titlului de proprietate nr. 246.

Instanţa de apel a reţinut, de asemenea, că inculpaţii au acţionat cu intenţie directă, conştienţi fiind că prin încălcarea dispoziţiilor legale creează atât un prejudiciu patrimonial Statului Român, cât şi un folos material necuvenit inculpatului Al României Paul Philippe, mandatarei acestuia şi membrilor grupului infracţional organizat.

Totodată, raportat la starea de fapt ce a fost stabilită în cauză, instanţa de apel a reţinut că, deşi prin hotărârea nr. 661/2.03.2007 a fost revocată hotărârea nr. 1156/2006, în cuprinsul acesteia a fost menţinută aceeaşi dispoziţie contrară legii de reconstituire a dreptului de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe cu privire la terenul forestier situat în Pădurea Snagov, astfel că urmările produse de îndeplinirea defectuoasă a atribuţiilor de serviciu cu acea ocazie s-au translatat şi asupra celei de-a doua hotărâri, indisolubil legată, prin conţinut şi efecte produse, de prima hotărâre, iar inculpaţii nu sunt absolviţi de orice răspundere cu privire la modul defectuos în care şi-au îndeplinit atribuţiile specifice funcţiei.

În atare condiţii, Înalta Curte constată ca nefondate criticile invocate de recurenții inculpați **Mușat Apostol, Dima Niculae**, **Jecu Nicolae**, **Delcea Valentin, Popa Caterina** și **Olteanu Gheorghe**, care nu vizează, în realitate, nelegalitatea hotărârii, ci se solicită o rejudecare a cauzei prin reaprecierea şi cenzurarea probelor, cu consecinţa stabilirii unei eventuale alte situaţii de fapt decât cea avută în vedere de instanţa de apel, care să conducă la o soluţie de achitare a inculpaților.

Starea de fapt reţinută în cauză nu poate fi modificată pe calea recursului în casaţie, astfel că o eventuală reevaluare a conţinutului mijloacelor de probă nu ar putea fi valorificată în contextul niciunuia dintre cazurile de casare prevăzute de art. 438 din Codul de procedură penală, în condiţiile în care recursul în casaţie, astfel cum s-a arătat, nu are drept scop soluţionarea unei cauze penale prin reaprecierea faptelor, ci doar sancţionarea deciziilor neconforme cu legea materială şi procesuală.

Prin recursurile în casaţie promovate inculpaţii recurenţi au urmărit, în realitate, remedierea unei greşite aprecieri a stării de fapt de către instanţa de apel, respectiv a unei greşite interpretări a probelor administrate de această instanţă. Astfel, aceştia doresc ca instanţa de recurs în casaţie să revină la concluzia instanţei de fond potrivit căreia toate hotărârile judecătoreşti invocate în apărarea lor ar reprezenta chestiuni prealabile şi să dea probelor administrate interpretarea instanţei de fond, ceea ce nu este posibil în cadrul prezentei proceduri.

Or, aşa cum s-a arătat, recursul în casaţie este o cale extraordinară de atac de reformare numai sub aspect legal, de drept şi nu faptic, ce exclude rejudecarea unei cauze pentru a treia oară în fond, iar starea de fapt reţinută în cauză şi concordanţa acesteia cu probele administrate nu pot constitui motive de examinare din partea instanţei supreme pe calea recursului în casaţie.

În ceea ce priveşte acelaşi caz de casare, prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală, invocat de recurentul inculpat Truică Remus, Înalta Curte constantă că nu este incident în cauză, pentru următoarele considerente:

Pe de o parte, criticile apărării, astfel cum au fost susţinute în motivele de recurs, conduc, în realitate, la o reinterpretare a probelor administrate în cauză, ceea ce excede analizei instanţei în calea de atac a recursului în casaţie.

Pe de altă parte, faptele, astfel cum au fost descrise în rechizitoriu şi însuşite, ca atare, de instanţa de apel, sunt prevăzute de legea penală.

Cu privire la infracţiunea de grup infracţional organizat, instanţa de apel reţine că acesta a fost constituit de inculpaţii Truică Remus, Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz şi Roşu Robert Mihăiţă (*cu privire la inculpatul Roşu Robert Mihăiţă se va arăta în continuare de ce fapta sa, în calitate de avocat, nu este prevăzută de legea penală*), fiind îndeplinită, astfel, condiţia privind constituirea grupului din trei sau mai multe persoane.

În ceea ce priveşte scopul grupului, instanţa de apel reţine că „scopul pentru care grupul infracțional organizat s-a constituit a și fost realizat, dovadă fiind faptul că, după cumpărarea drepturilor inculpatului Al României Paul Philippe, acțiunile realizate de membrii grupului prin traficarea influenței, oferirea unor sume de bani/alte avantaje materiale sau determinarea unor funcționari sau autorități de a semna ori întocmi documente, cu încălcarea atribuțiilor de serviciu, au condus la obținerea de către cumpărătorul de influență a bunurilor pentru care acesta a solicitat retrocedarea şi punerea în posesie (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa), deși, în realitate, nu aparțineau antecesorului său, cât și la obținerea unor beneficii pentru membrii grupării, urmare vânzării celor două imobile către terțe persoane”.

Cât priveşte întinderea în timp a activităţilor reţinute ca fiind ilicite, instanţa de apel are în vedere perioada 2005 - 2013, analizându-se probele care au format convingerea îndeplinirii cumulative a condiţiilor existenţei grupului infracţional organizat, prevăzute de art. 367 Cod penal.

În ceea ce priveşte infracţiunea de trafic de influenţă – faptă pentru care s-a dispus condamnarea inculpatului Truică Remus de către instanţa de fond, soluţie menţinută de instanţa de control judiciar – Înalta Curte reţine că apărarea solicită, de asemenea, o nouă interpretare a probelor.

Cu privire la individualizarea funcţionarului asupra căruia urmează a se exercita influenţa, este unanim recunoscut în literatura de specialitate, dar şi în jurisprudenţă, că reţinerea acestei infracţiuni nu este condiţionată de determinarea în mod concret a funcţionarului.

Sub acest aspect, instanţa de apel reţine că „susținerile inculpatului Truică Remus că nu fost nominalizați funcționarii față de care urma să-și exercite influența nu au nicio relevanță sub aspectul existenței infracțiunii de trafic de influență, având în vedere că, pentru îndeplinirea situației premisă, nu se cere ca

funcționarul să fie determinat, ci important este ca actul pentru care se va interveni să fie precizat, or, în cauză, promisiunile sale au fost exprese, în sensul obținerii în proceduri administrative a celor două bunuri, Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, prin influența pe care urma să o exercite asupra funcționarilor publici, care s-a și realizat în fapt (Chiriac Teodor, reprezentant legal al Direcţiei Silvice Bucureşti și Iliescu Horia, director al ICDPP și membru în consiliul de administrație al institutului), aspecte confirmate de inculpatul Al României Paul Philippe şi de martorii A României Lia Georgia, Alexandroiu Mihaela Irina, Aparaschivei Relu Cristian, Oancea Florin, Capanu George și Cucu Ionuț".

În atare condiţii, Înalta Curte nu poate să procedeze la o nouă evaluare a probelor la care instanţa de control judiciar a făcut trimitere şi în baza cărora s-a apreciat că fapta inculpatului Truică Remus realizează elementele constitutive ale infracţiunii de trafic de influenţă.

În ceea ce priveşte infracţiunea de complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 26 raportat la art. 248, art. 248^1 Cod penal 1968 şi art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, *respectiv infracţiunea de spălare a banilor,* prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002 (art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, după republicarea legii), Înalta Curte constată că apărarea invocă elemente de fond (calitatea de moştenitor a inculpatului Al României Paul Philippe, calitatea de persoană îndreptăţită a acestuia, în baza drepturilor succesorale dobândite de la Monique Urdărianu, legalitatea Hotărârii nr. 7/14.01.2004 a Comisiei Judeţene Ilfov, legalitatea procedurii de retrocedare parţială a imobilului Ferma Băneasa în favoarea inculpatului Al României Paul Philippe, acţiunile de transmitere a dreptului de proprietate asupra Pădurii Snagov şi Fermei Regale Băneasa, realizate de inculpatul Al României Paul Philippe către S.C. Reciplia S.R.L. prin contractele încheiate la 15.10.2007 şi, respectiv, la 15.01.2009), care nu mai pot fi analizate în calea extraordinară de atac a recursului în casaţie.

Această procedură împiedică instanţa să verifice concordanţa dintre starea de fapt reţinută prin decizia atacată şi conţinutul mijloacelor de probă, verificare ce ar echivala cu o evaluare în fapt a cauzei, fiind obligatoriu a se raporta cazurile de casare prevăzute de lege numai la situaţia de fapt, astfel cum a fost stabilită de instanţa de apel, în baza propriei interpretări a materialului probator.

În ceea ce priveşte acelaşi caz de recurs în casaţie prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală, invocat de recurenţii inculpaţi Andronic Dan Cătălin, Gheorghiță Dragomira, Mateescu Lucian Claudiu şi Marcovici Marius Andrei, se reţin următoarele:

Procedând la verificarea motivelor invocate, Înalta Curte reține că inculpatul recurent **Andronic Dan Cătălin** a fost trimis în judecată pentru comiterea infracțiunilor de constituire de grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal – în forma aderării, cu aplicarea art. 5 Cod penal și complicitate la trafic influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal, Curtea de Apel Brașov dispunând, prin sentința penală nr. 39/27.06.2019, achitarea acestuia sub aspectul ambelor infracțiuni imputate, în temeiul art. 16

lit. b Cod procedură penală, apreciind că faptele nu sunt prevăzute de legea penală.

Prin decizia penală recurată în prezenta cauză, Înalta Curte de Casație și Justiție, admițând apelul declarat de Ministerul Public, a dispus, printre altele, condamnarea inculpatului recurent Andronic Dan Cătălin la o pedeapsă de 3 ani închisoare, cu suspendarea sub supraveghere a executării, pentru comiterea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, în forma aderării, constând în aceea că, din anul 2007, a aderat la grupul infracțional organizat constituit la data de 01.11.2006 și a rămas în cadrul acestuia până în anul 2013.

Întrucât recursul în casație este o cale extraordinară de atac de reformare sub aspect legal, de drept, dar nu și faptic, criticile formulate de inculpatul recurent, în sensul că a fost condamnat pentru comiterea infracțiunii de constituire grup infracțional organizat, deși fapta reținută de instanța de apel în sarcina sa nu ar fi prevăzută de legea penală, întrucât acesta nu a participat la comiterea niciuneia dintre infracțiunile de corupție/asimilate acestora care au intrat în scopul grupului, trebuie analizate exclusiv prin raportare la situația de fapt stabilită cu titlu definitiv prin hotărârea recurată.

Procedând la verificarea deciziei atacate din această perspectivă, în ceea ce privește situația de fapt, Înalta Curte constată că, în esență, în sarcina inculpatului Andronic Dan Cătălin s-a reținut că, începând cu anul 2007, a aderat la grupul infracțional constituit la data de 01.11.2006, având drept scop dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăților, prin infracțiuni de corupție/asimilate acestora, respectiv oferire de bani/bunuri persoanelor din cadrul autorităților/instituțiilor deținătoare a acestor proprietăți sau altor persoane cu influență asupra funcționarilor publici în scopul determinării acestora să acționeze potrivit scopului grupului, instigarea și complicitatea la săvârșirea de către aceste persoane a infracțiunii de abuz în serviciu, traficarea influenței reale asupra funcționarilor publici, grup în cadrul căruia a acționat apoi până la sfârșitul anului 2013 (prin participarea la discuții/negocieri cu cumpărătorul de influență, întocmirea/coordonarea apariției/realizării în mass-media de articole/emisiuni favorabile/defavorabile cumpărătorului de influență, convingându-l astfel să rămână în înțelegere cu SC Reciplia SRL, efectuarea de analize de presă și acțiuni în favoarea grupului, menținerea legăturii cu ceilalți membri, dar și cu cumpărătorul de influență și soția acestuia, atragerea altei persoane care să adere la grup), în beneficiul acestuia, urmărind în același timp și un interes material propriu.

Astfel, instanța de apel a reținut că din probele administrate în cauză a rezultat că activitatea inculpatul Andronic Dan Cătălin nu s-a limitat la monitorizarea și analizarea aparițiilor din mass-media referitoare la persoanele implicate în acest proiect, acesta fiind informat în permanență despre orice aspect relevant în legătură cu activitatea Reciplia și participând, în cadrul și din partea acestei societăți, la discuții și negocieri, inclusiv și mai ales cu Al României Paul Philippe, pentru a-l convinge să nu rezilieze contractul din 01.11.2006, deoarece numai așa puteau fi obținute toate bunurile revendicate de acesta; inculpatul recurent este și cel care l-a cooptat pe inculpatul Mateescu Lucian în cadrul grupului, căruia i-a prezentat rolul și ierarhia în grup.

Critica inculpatului recurent conform căreia fapta reținută în sarcina sa nu este prevăzută de legea penală întrucât cele trei fapte de corupție/asimilate acestora s-ar fi comis anterior aderării acestuia la grup ori că acesta nu a participat la comiterea lor, a fost invocată și în fața instanței de apel, care a analizat-o și a apreciat că acțiunile acestuia, comise în perioada 2007 - 2013, întrunesc elementele de tipicitate ale infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, în varianta aderării, atât sub aspectul laturii obiective, cât și al laturii subiective – pagina 397, paragraful 5.

Instanța de apel a reținut, într-adevăr, că acțiunile realizate de inculpatul Andronic Dan Cătălin, începând cu anul 2007, pentru a-l convinge pe inculpatul Al României Paul Philippe să nu rezilieze contractul de cesiune de drepturi, în contextul nemulțumirilor acestuia determinate de împrejurarea că nu a primit sumele de bani promise din vânzarea celor două imobile revendicate și că nu s-a reușit dobândirea altor bunuri menționate în convenție, nu se circumscriu elementului material al infracțiunii de trafic de influență, în forma complicității, însă a apreciat că ele relevă apartenența acestuia la grupul infracțional organizat și contribuția la atingerea scopului acestuia și se circumscriu doar conținutului constitutiv al infracțiunii de constituire de grup infracțional organizat, în varianta aderării – pagina 428, paragraful 3.

Pentru a ajunge la această concluzie, instanța de apel a avut în vedere inclusiv împrejurarea că acțiunile inculpatului Andronic Dan Cătălin s-au realizat ulterior consumării infracțiunii de trafic de influență, infracțiune care a fost reținută în sarcina inculpaților Truică Remus și SC Reciplia SRL și care s-a epuizat la data de 15.01.2008, când inculpatul recurent era deja membru al grupului infracțional organizat.

Infracțiunea de grup infracțional organizat este o infracțiune distinctă, de sine stătătoare, care nu depinde de infracțiunea scop și care subzistă indiferent dacă aceasta din urmă a fost sau nu realizată. Astfel, în conținutul alin. 3 al art. 367 din Codul penal se face referire tocmai la autonomia asocierii în raport de comiterea infracțiunilor ce au intrat în scopul acesteia, cu mențiunea că, atunci când cele două elemente infracționale distincte subzistă, ele trebuie analizate distinct, ca infracțiuni concurente.

Aderarea la grupul infracțional organizat se realizează prin exprimarea consimțământului expres sau tacit al unei persoane de a face parte, de a deveni membru al unei astfel de structuri. Chiar dacă nu este necesar ca cel care aderă să participe în mod direct la activitatea infracțională a grupului, se impune ca acesta să cunoască rolul pe care îl va îndeplini în cadrul asocierii și modul în care se va subordona celorlalți membri, pentru că altfel nu se poate reține această variantă a normei de incriminare, din moment ce persoana în cauză nu are nicio implicare concretă în structura organizatorică a grupării.

Relativ la cele ce precedă, Înalta Curte constată că faptele reținute în sarcina inculpatului recurent Andronic Dan Cătălin, așa cum au fost descrise în cuprinsul hotărârii recurate, întrunesc elementele de tipicitate obiectivă ale infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, în forma aderării, astfel că recursul în casație formulat de acesta va fi respins, ca nefondat.

Criticile formulate de recurenta inculpată Gheorghiță Dragomira, în sensul că fapta pentru care aceasta a fost condamnată nu este prevăzută de legea

penală (inculpata neavând atribuții concrete stabilite prin legi primare, nefiind îndeplinită nici condiția atașată elementului material al infracțiunii, respectiv aceea de încălcare de către aceasta a unei legi în sensul jurisprudenței Curții Constituționale), **nu sunt fondate**.

Procedând la verificarea deciziei atacate, în ceea ce privește situația de fapt, Înalta Curte constată că, în esență, în sarcina inculpatei Gheorghiță Dragomira s-a reținut că aceasta, în calitate de membru al Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, în luna septembrie 2008, a aprobat, cu încălcarea dispozițiilor din legislația primară și secundară, restituirea în natură către inculpatul Al României Paul Philipe a terenului în suprafață de 170924,97 mp aflat în domeniul public al Statului Român și în administrarea institutului, cauzând prin aceasta Statului Român un prejudiciu în cuantum de 135.874.800 euro, reprezentând valoarea suprafeței de 150.972 mp rezultată din măsurători, respectiv de 153.832.478 euro, reprezentând valoarea suprafeței de 170.924,95 mp, menționată în actele întocmite de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, sumă care reprezintă, totodată, un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul, Truică Remus și ceilalți membri ai grupului infracțional organizat.

Cu privire la situația de fapt ce a fost stabilită de către instanța de apel în baza probelor administrate în cauză, s-a reținut că, prin notificarea nr. 554/13.02.2002 depusă la Primăria Municipiului București prin intermediul executorului judecătoresc și înregistrată sub nr. 25576, inculpatul Al României Paul Philippe a solicitat, în nume propriu, deși la data respectivă tatăl său, Mircea Grigore, era în viață, restituirea imobilului în suprafață de 268764 ha teren situat pe strada Ion Ionescu de la Brad, nr.4, 8 și 10, cunoscut ca fosta Fermă Regală Băneasa, arătând că imobilul a aparținut Regelui Carol al II-lea, fiind compus din 23 ha obținute în baza titlului de proprietate nr. 2/2.10.1931, 35224 ha cumpărate prin actul de vânzare-cumpărare autentificat de Tribunalul Ilfov sub nr. 5534/31.10.1936 și 3540 mp dobândiți în baza legii publicate în Monitorul Oficial nr. 89/1940.

A arătat că imobilul a fost moștenit de soția supraviețuitoare Elena Lupescu, care a lăsat prin testament, ca legatară universală, pe Monique Urdărianu, de la care inculpatul a cumpărat drepturile succesorale prin actul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1489/2.08.1940. În situația în care nu era posibilă restituirea în natură, s-a solicitat restituirea prin echivalent, estimându-se valoarea terenului la 2.000.000 de dolari.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 10 pct. 4 și 5, art. 21 și 23 din Legea nr. 10/2001. Nu s-au anexat acte în dovedirea notificării.

La datele de 13.03.2003 și 08.02.2007 s-au depus la dosarul administrativ acte în completarea notificării – acte de identitate, testamentul Elenei Lupescu, contract de vânzare-cumpărare drepturi succesorale, certificate calitate de moștenitor nr. 55/2005 și nr. 129/2006, acte de stare civilă, hotărârea Tribunalului de la Lisabona din 06.02.1955, etc., aflate la filele 19 și 25, vol. 10 d.u.p.

Prin dispoziția Primarului General al Municipiului București nr. 9134/23.11.2007 s-a declinat competența de soluționare a notificării în favoarea

Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, întrucât terenul nu se află în administrarea Primăriei Municipiului București.

La data de 28.02.2008, Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor a fost notificat pentru soluționarea notificării inițiale, nr. 544/13.02.2002, indicându-se ca temei legal al solicitării dispozițiile art. 21 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, deși era incidentă situația de excepție prevăzută de art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, care nu permitea institutului să soluționeze cererea de restituire.

S-a reținut că Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor a fost înființat în baza H.G. nr. 1881/2005, patrimoniul acestuia fiind constituit din bunuri proprietate publică a statului, bunuri proprietate privată a statului și bunuri proprii.

Potrivit art. 2 alin. 4 din H.G nr. 1881/2005, suprafețele de teren ale institutelor, centrelor, stațiunilor și societăților comerciale de cercetare şi producție agricolă, aflate în domeniul public al statului şi în administrarea Agenției Domeniilor Statului şi concesionate institutelor, centrelor, stațiunilor şi societăților comerciale de cercetare și producție agricolă, trec în administrarea institutelor şi centrelor de cercetare-dezvoltare agricolă nou înființate și au datele de identificare.

Cu privire la suprafețele de teren din domeniul public al statului, aflate în administrarea institutelor de cercetare-dezvoltare agricolă, art. 3 din H.G. nr. 1881/2005 făcea trimitere la cereri de reconstituire a dreptului de proprietate în temeiul prevederilor legilor fondului funciar, dar și la art. 10 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică şi regimul juridic al acesteia, astfel că era evident că suprafața revendicată de inculpatul Al României Paul era, în realitate, un teren agricol, aflat în domeniul public al statului, cu privire la care Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor nu avea decât un drept de administrare, acesta neputând face obiectul procedurilor reglementate de Legea nr. 10/2001.

La data de 14.04.2008, Oficiul Juridic al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, reprezentat de inculpata Dicu Corina, a întocmit, în baza notificării nr. 544/13.02.2002, a dispoziției de declinare a competenței nr. 9134/23.11.2007 și a actelor anexate notificării, Nota juridică nr. 996/2008, în cuprinsul căreia s-a reținut, printre altele, că se impune completarea dosarului cu certificatul de moștenitor/calitate de moștenitor al Elenei Lupescu, ca urmare a decesului Regelui Carol al II-lea și cu certificatul de moștenitor/calitate de moștenitor a lui Monique Urdărianu, menționându-se totodată că, în lipsa acestora, nu se poate emite o dispoziție/decizie motivată de restituire a imobilului.

S-a arătat că notificarea a fost formulată de inculpatul Al României Paul, deși ea trebuia să fie făcută de tatăl acestuia, Carol Mircea Grigore, care era în viață la data formulării și depunerii acesteia, fie în nume propriu, fie prin mandatar, concluzionându-se că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de Legea nr. 10/2001 pentru a stabili calitatea de persoană îndreptățită a inculpatului.

Cu privire la dovada dreptului de proprietate asupra imobilului, s-a solicitat completarea dosarului cu titlul de proprietate nr. 2/2.10.1931 cu privire

la 23 ha teren din suprafața revendicată și a încheierilor de întabulare a contractului de vânzare-cumpărare din 31.10.1936.

S-a reținut că, la data preluării de către stat, Ferma Regală Băneasa, în suprafață de 28 ha și 8760 mp, era situată, conform Borderoului populației, proprietăților și exploatațiilor agricole întocmit conform recensământului din ianuarie 1948, în hotarul satului, adică în extravilanul comunei Băneasa, motiv pentru care s-a apreciat că cererea de restituire conform Legii nr. 10/2001 este inadmisibilă.

S-a mai arătat că se impune efectuarea unei noi expertize pentru identificarea și individualizarea imobilului, pentru a stabili cu exactitate vecinătățile proprietății Regelui Carol al II-lea și, în funcție de aceasta, suprafața de teren aflată în proprietatea institutului, menționându-se că expertiza efectuată anterior, la cererea inculpatului, de numitul Hogea Constantin, nu este completă.

Nota juridică a fost semnată și de către directorul institutului, Horia Iliescu, fiind comunicată la S.C.A TZA de către Ministerul Agriculturii la data de 05.05.2008, instituție care nu era implicată nici măcar formal în soluționarea notificării.

La data de 09.05.2008, inculpatul Al României Paul a depus, sub semnătură proprie, un memoriu în care răspundea obiecțiunilor cuprinse în Nota juridică, în cuprinsul căruia a susținut că este îndreptățit să revendice terenul atât în calitate de descendent direct al Regelui Carol al II-lea, cât și în calitate de cumpărător al drepturilor ce au aparținut numitei Monique Urdărianu, făcând referire la hotărârea Tribunalului de la Lisabona din 06.02.1955, deși la data respectivă nu era recunoscută în mod definitiv și irevocabil în România.

A mai făcut referire și la certificatul de calitate de moștenitor nr. 55/26.05.2005, emis în baza sentinței civile nr. 1809/2002 a Tribunalului Teleorman, care fusese între timp anulată, cauza fiind trimisă spre rejudecare.

A invocat și faptul că, la data notificării, Carol Mircea îi donase inculpatului drepturile de proprietate asupra cotei de 37% din averea regală, omițând însă să precizeze că oferta de donație a fost acceptată prin declarație autentică la data de 21.05.2002, după expirarea datei limită până la care puteau fi formulate notificări în baza Legii nr. 10/2001 – 14.02.2002.

S-a susținut, totodată, că dispoziția legală de excludere din art. 8 nu exista la data formulării notificării, iar mențiunea privind situarea terenului „în hotarul satului" avea în vedere doar faptul că acesta reprezenta linia de hotar, nu că ar fi fost situat în extravilanul localității, deși acest lucru rezulta atât din titlu, cat și din borderoul respectiv.

Notificarea inculpatului Al României Paul Philippe a fost discutată în ședințele din 02.09.2008 și 26.09.2008, deși Consiliul de Administrație nu era legal constituit, nefiind nominalizat, până la acea dată, reprezentantul Ministerului Finanțelor, adică al Statului Român.

S-a reținut că, înainte de a proceda la analiza condițiilor referitoare la calitatea de persoană îndreptățită a inculpatului Al României Paul Philippe și dovedirea dreptului de proprietate asupra terenului revendicat, Consiliul de Administrație trebuia, în ședința din 02.09.2008, să verifice dacă Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor are competența legală de a soluționa notificarea, în calitate de unitate deținătoare a terenului și să se

pronunțe asupra incidenței art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, în condițiile în care, cu ocazia dezbaterilor, se pusese în discuție inaplicabilitatea acestei legi, raportat la situarea terenului în extravilan la data preluării.

Consiliul de Administrație a apreciat că are competența de soluționare a notificării, deşi, în aceeași ședință, dispusese efectuarea unei expertize, expertului solicitându-i-se, printre altele, să stabilească dacă fosta Fermă Băneasa s-a aflat în intravilanul sau extravilanul comunei, aspect în raport de care se putea stabili dacă Legea nr. 10/2001 era sau nu incidentă.

Ulterior, în ședința din data de 26.09.2008, fără a avea la dispoziție raportul de expertiză, din care ar fi constatat că expertul nu a determinat amplasamentul intra/extravilan al terenului, a decis restituirea terenului în suprafață de 170.924,975 mp, emițând decizia nr. 30/2008.

S-a reținut că, soluționând notificarea depusă de inculpatul Al României Paul Philippe, Consiliul de Administrație al Institutului de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, a cărui membră era și inculpata, a comis o dublă ilegalitate, deoarece, pe de o parte, a restituit un teren agricol, deși nu aveau această competență prin raportare la dispozițiile art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, iar pe de altă parte, a dispus restituirea unui teren agricol aflat în domeniul public al statului, cu privire la care institutul avea doar drept de administrare, cu nerespectarea competenței și procedurii de trecere din domeniul public în domeniul privat, reglementate de art. 10 alin. 2 din Legea nr. 213/1998, sancționată cu nulitatea absolută conform art. 11 alin. 2 din aceeași lege.

Cu privire la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptățită la restituire, s-a reținut că documentele atașate cererii de restituire nu făceau dovada calității acestuia de moștenitor legal sau testamentar al autorului invocat, iar Legea nr. 10/2001 nu era incidentă în cauză, bunul revendicat aflându-se în proprietatea publică a Statului Român la data emiterii deciziei nr. 30/26.09.2008.

S-a reținut că inculpata recurentă a fost singurul membru al Consiliului de Administrație care a votat, alături de directorul institutului, în favoarea restituirii terenului, deși a avut cunoștință de Nota juridică întocmită de fiica sa, inculpata Dicu Corina, la data de 14.04.2008, în care, dincolo de lipsa unor documente, care nu au fost complinite, erau ridicate și alte probleme, care puneau în discuție însăşi admisibilitatea notificării prin raportare la dispozițiile art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001.

Instanța de apel a arătat și care sunt dispozițiile legale încălcate de inculpata Gheorghiță Dragomira, expunând legislația încălcată de inculpată și arătând în mod detaliat de ce această legislație era aplicabilă și trebuia respectată de inculpata recurentă. În analiza efectuată, instanța s-a raportat atât la dispozițiile legale menționate în actul de sesizare, cât și la cele indicate de către D.N.A prin adresa nr. 784/III-13/22.07.2017, analizând în mod concret vinovăția acesteia și indicând care sunt dispozițiile din legislația primară încălcate de aceasta, în concordanță cu deciziile Curții Constituționale menționate în motivele de recurs în casație formulate.

Prin urmare, prin hotărârea recurată s-a reținut deja, cu titlu definitiv, că inculpata a aprobat, cu încălcarea dispozițiilor din legislația primară și secundară – art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, art. V Titlul I din Legea nr. 247/2005, art.

8.2 din Norma metodologică de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001, art. 3 din HG nr. 1881/2005, art. 9 alin. 1, art. 10 alin. 1 și 2, art. 12 alin. 1, 3 și 4 din Legea nr. 1/2000, art. 10 alin. 1 și 2 din Legea nr. 213/1998, art. 10 alin. 8 din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor, aprobat prin HG nr. 890/2005, precum și art. 10 alin. 1, 2 și 5 și art. 21 din Legea nr. 10/2001 – restituirea în natură, către inculpatul Al României Paul Philippe, a terenului în suprafață de 170924,97 mp aflat în domeniul public al Statului Român și în administrarea institutului.

De asemenea, instanța de apel a stabilit, cu titlu definitiv, în ce constau obligațiile care îi reveneau inculpatei în calitate de membru al Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor potrivit textelor legale din legislația primară și secundară, fiind nefondată critica acesteia potrivit căreia textele normative reținute a fi fost încălcate nu stabilesc vreo sarcină de serviciu în sarcina sa.

Eventualul caracter general al unor dispoziții legale, precum și raportarea la acte administrative normative secundare în vederea aplicării, nu trebuie să conducă la concluzia că instanța de apel nu a determinat în mod corect obligațiile pe care le avea recurenta în calitate de membru al Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, sau că textele normative din legislația primară reținute de instanța de apel ar conține doar dispoziții cu caracter general, care nu stabilesc vreo sarcină de serviciu pentru aceasta.

De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a precizat în jurisprudența sa că, din cauza principiului generalității legilor, conținutul acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile-tip de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. De asemenea, numeroase legi se folosesc de eficacitatea formulelor mai mult sau mai puţin vagi pentru a evita o rigiditate excesivă şi a se putea adapta la schimbările de situaţie (*Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza Cantoni împotriva Franţei, paragraful 31*).

Prin raportare la situația de fapt reținută în cauză, s-a constatat îndeplinirea elementelor de tipicitate a infracțiunii pentru care inculpata recurentă a fost condamnată.

Motivele invocate de către inculpata recurentă au fost expuse și în fața instanței de apel, care le-a și analizat, instanței de recurs în casație solicitându-i-se să realizeze o reapreciere a stării de fapt stabilite de către aceasta și a probatoriului administrat și să ajungă la concluzia instanței de fond, care a dispus achitarea sa.

Prin recursul în casație promovat de inculpata recurentă s-a urmărit, în realitate, remedierea unei greșite aprecieri a stării de fapt de către instanţa de apel, respectiv a unei greşite interpretări a probelor administrate de această instanţă, aceasta dorind ca instanţa de recurs în casaţie să revină la concluzia instanţei de fond potrivit căreia toate hotărârile judecătoreşti invocate în apărare ar reprezenta chestiuni prealabile şi să dea probelor administrate interpretarea instanţei de fond, ceea ce nu este posibil în cadrul prezentei proceduri.

Criticile invocate de recurentul inculpat Mateescu Lucian Claudiu sunt neîntemeiate.

Înalta Curte constată că, în esență, în sarcina inculpatului Mateescu Lucian Claudiu s-a reținut că, începând cu anul 2011, a aderat la grupul infracțional constituit la data de 01.11.2006, având drept scop dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăților, prin infracțiuni de corupție/asimilate acestora, respectiv oferire de bani/bunuri persoanelor din cadrul autorităților/instituțiilor deținătoare a acestor proprietăți sau altor persoane cu influență asupra funcționarilor publici în scopul determinării acestora să acționeze potrivit scopului grupului, instigarea și complicitatea la săvârșirea de către aceste persoane a infracțiunii de abuz în serviciu, traficarea influenței reale asupra funcționarilor publici, grup în cadrul căruia a acționat apoi până la sfârșitul anului 2013.

Instanța de apel a arătat că din probele administrate în cauză a rezultat că, în toamna anului 2011, inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a fost cooptat de către inculpatul Andronic Dan Cătălin, cu care era prieten, în grupul infracțional, constituit la data de 01.11.2006, acesta din urmă informându-l de la început pe recurent despre ierarhia, activitatea și scopul grupului.

Prin urmare, acesta a acceptat să adere la gruparea infracțională cunoscând încă de la început interesul inculpatului Tal Sielberstein și al celorlalți membri ai grupului de a obține bunurile ce făceau obiectul contractului de concesiune din 01.11.2006. În cadrul grupului acesta a acționat ca un reprezentant al lui Tal Sielberstein, alături de inculpatul Marcovici Marius Andrei, rolul său fiind de a păstra legăturile între membrii grupului și Al României Paul Philippe și de a-l convinge pe acesta din urmă de influența lor și de faptul că doar prin exercitarea acesteia pot fi obținute bunurile ce fac obiectul contractului de concesiune.

Instanța de apel a reținut că inculpatul recurent nu a acționat ca un consultant imobiliar extern în cadrul Reciplia, demersurile sale urmărind realizarea intereselor grupului infracțional organizat. Astfel, acesta reprezenta și acționa în numele și pentru SC Reciplia SRL în relația cu diferite autorități și instituții competente, în relația cu organele fiscale, activități ce nu aveau legătură cu evaluarea imobiliară; de asemenea, a participat, în calitate de reprezentant al SC Reciplia SRL, la majoritatea discuțiilor și negocierilor dintre membrii grupului și Al României Paul Philippe, pentru a-l determina pe acesta să nu rezilieze contractul cu societatea, a participat la negocierile purtate cu SC Lot Invest, în urma cărora această societate a renunțat la celelalte bunuri din actul adițional la contract, în schimbul obținerii Fermei de montă Băneasa, scopul urmărit de membrii grupului realizându-se fără ca între părți să se încheie vreun act.

Inculpatul a fost informat în permanență de ceilalți membri despre activitățile legate de proiectul Reciplia, iar el, la rândul său, le-a transmis acestora informații despre derularea proiectului, cunoscând în detaliu modul în care se derula proiectul Prințul/Reciplia și discuțiile purtate între părți.

De asemenea, inculpatul a fost implicat și într-o posibilă tranzacție referitoare la pădurea Broșteni, bun menționat printre cele cu privire la care

inculpatul Al României Paul Philippe își cesionase drepturile în favoarea SC Reciplia SRL.

În baza probelor administrate în cauză, instanța de apel a reținut că grupul infracțional organizat a existat în perioada 01.11.2006 - anul 2013, scopul acestuia fiind acela de a obține, prin fapte de corupție, nu doar Ferma Băneasa și Pădurea Snagov, ci întreaga avere revendicată de inculpatul Al României Paul Philippe în baza legilor fondului funciar, bunurile ce făceau parte din această avere fiind descrise în contractul de concesiune de drepturi încheiat în 01.11.2006.

Prin urmare, este nefondată susținerea recurentului potrivit căreia la data „aderării" lui grupul era destructurat, întrucât își realizase scopul pentru care s-a constituit, infracțiunile de corupție fiind comise anterior anului 2011.

Este adevărat că infracțiunile de corupție pentru care s-au pronunțat soluții de condamnare sau de achitare au avut loc anterior aderării inculpatului la grup, însă, așa cum s-a arătat, instanța de apel a reținut că grupul a continuat să existe până în anul 2013, inculpatul cunoscând încă de la început interesul inculpatului Tal Sielberstein și al celorlalți membri ai grupului de a obține bunurile ce făceau obiectul contractului de concesiune din 01.11.2006 și acționând în cadrul grupului pentru realizarea scopului acestuia până în anul 2013.

Critica inculpatului recurent conform căreia fapta reținută în sarcina sa nu este prevăzută de legea penală întrucât cele trei fapte de corupție/asimilate acestora s-ar fi comis anterior aderării acestuia la grup ori că acesta nu a participat la comiterea lor a fost invocată și în fața instanței de apel, care a analizat-o și a apreciat că acțiunile acestuia, comise în perioada 2011 – 2013, întrunesc elementele de tipicitate ale infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, în varianta aderării, atât sub aspectul laturii obiective, cât și al laturii subiective – pagina 407 paragraful ultim.

Instanța de apel a reținut, într-adevăr, că acțiunile realizate de inculpatul Mateescu Lucian Claudiu, începând cu anul 2011, pentru a-l convinge pe inculpatul Al României Paul Philippe să nu rezilieze contractul de cesiune de drepturi, în contextul nemulțumirilor acestuia determinate de împrejurarea că nu a primit sumele de bani promise din vânzarea celor două imobile revendicate și că nu s-a reușit dobândirea altor bunuri menționate în convenție, nu se circumscriu elementului material al infracțiunii de trafic de influență, în forma complicității, însă a apreciat că ele relevă apartenența acestuia la grupul infracțional organizat și contribuția la atingerea scopului acestuia și se circumscriu doar conținutului constitutiv al infracțiunii de constituire de grup infracțional organizat, în varianta aderării – pagina 427, paragraful ultim.

Pentru a ajunge la această concluzie, instanța de apel a avut în vedere inclusiv împrejurarea că acțiunile inculpatului Mateescu Lucian Claudiu s-au realizat ulterior consumării infracțiunii de trafic de influență, infracțiune care a fost reținută în sarcina inculpaților Truică Remus și SC Reciplia SRL și care s-a epuizat la data de 15.01.2008, când a avut loc predarea-primirea Fermei Băneasa.

Prin urmare, instanța de apel a reținut că, la data aderării la grup, inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a fost informat despre scopul grupului și despre demersurile care fuseseră făcute până în acel moment pentru realizarea

scopului, inculpatul desfășurându-și activitatea în cadrul grupului până în anul 2013, tocmai pentru că existau și alte bunuri pe care grupul dorea să le recupereze prin aceleași metode, învederând că, pentru existența pluralității constituite, este suficient ca infracțiunea să fi fost planificată și nu efectiv comisă.

Acțiunile coordonate ale grupului nu presupun ca fiecare membru să comită cel puțin o faptă ce intră în scopul grupului, acestea putând consta în orice fel de demersuri menite să sprijine grupul să își îndeplinească scopul, chiar dacă aceste demersuri nu dobândesc individual şi o conotație penală, infracțiunea de grup infracțional organizat fiind o infracțiune de sine stătătoare.

Dacă actele de sprijinire/ajutor/înlesnire efectuate în cadrul grupului constituie și infracțiuni de sine stătătoare, atunci se va reține un concurs de infracțiuni și nu doar constituire de grup infracțional organizat.

Înalta Curte reține, totodată, că motivele recursului în casație formulat de inculpatul Mateescu Lucian Claudiu au fost supuse și analizei instanței de apel, care le-a avut în vedere, atât la stabilirea situației de fapt deduse judecății, cât și atunci când a analizat tipicitatea infracțiunii reținute în sarcina acestuia.

Criticile invocate de recurentul inculpat Marcovici Marius Andrei sunt nefondate.

Înalta Curte constată că, în esență, în sarcina inculpatului Marcovici Marius Andrei s-a reținut că, începând cu anul 2007, a aderat la grupul infracțional constituit la data de 01.11.2006, având drept scop dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăților, prin infracțiuni de corupție/asimilate acestora, respectiv oferire de bani/bunuri persoanelor din cadrul autorităților/instituțiilor deținătoare a acestor proprietăți sau altor persoane cu influență asupra funcționarilor publici în scopul determinării acestora să acționeze potrivit scopului grupului, instigarea și complicitatea la săvârșirea de către aceste persoane a infracțiunii de abuz în serviciu, traficarea influenței reale asupra funcționarilor publici, grup în cadrul căruia a acționat apoi până în anul 2013.

Instanța de apel a arătat că din probele administrate în cauză a rezultat că inculpatul Marcovici Marius Andrei era „omul de încredere” al inculpatului Tal Silberstein, care se ocupa de afacerile acestuia și ale inculpatului Steinmetz Benyamin, acesta cunoscând încă de la început interesul manifestat de membrii grupului în proiectul Reciplia/Prințul și în dobândirea bunurilor.

Cooptarea acestuia în cadrul grupului s-a realizat în anul 2007, dat fiind interesul inculpaților Steinmetz Benyamin și Tal Silberstein, aflați pe palierul de conducere, de a-și păstra anonimatul şi de a ascunde implicarea lor în proiect, rolul acestuia fiind de a îndeplini ordinele acestora și de a-i informa în legătură cu activitățile celorlalți membri ai grupării, desfășurate pentru obținerea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe.

Astfel, instanța de apel a reținut că din probele administrate în cauză a rezultat că activitatea inculpatului Marcovici Marius Andrei nu s-a limitat doar la activități ce țin de administrarea societății Reciplia, al cărui administrator era din anul 2010, acesta participând, în cadrul și din partea acestei societăți, la discuții și negocieri, inclusiv și mai ales cu Al României Paul Philippe, pentru a-

l convinge să nu rezilieze contractul din 01.11.2006, semnând din partea Reciplia mai multe documente care vizau negocierile dintre inculpatul Al României Paul Philippe și membrii grupului infracțional organizat, acesta fiind informat în permanență despre orice aspect relevant în legătură cu activitatea Reciplia, cunoscând în detaliu modul în care se derula proiectul Reciplia/Prințul și negocierile purtate de părți.

De asemenea, s-a reținut că acesta a participat, în calitate de om de încredere al inculpatului Tal Silberstein, la prima întâlnire dintre inculpatul Mateescu Lucian Claudiu cu membrii grupului infracțional, în care acesta a fost evaluat în vederea cooptării în grupul infracțional organizat.

Instanța de apel a apreciat că toate activitățile desfășurate de recurent se circumscriu elementelor de tipicitate ale infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, în modalitatea aderării, atât sub aspectul laturii obiective, cât și al laturii subiective.

Starea de fapt reținută în cauză și concordanța acesteia cu probele administrate nu mai pot constitui motive de examinare din partea instanței supreme pe calea recursului în casație.

Prin recursul în casație promovat recurentul inculpat a urmărit, în realitate, remedierea unei greșite aprecieri a stării de fapt de către instanța de apel, care ar fi dat, în mod eronat, o conotație penală activității desfășurate de acesta în calitate de administrator al SC Reciplia SRL, criticile formulate cu privire la elementele constitutive ale infracțiunii de grup infracțional organizat fiind nefondate.

În baza probelor administrate în cauză instanța de apel a reținut că grupul infracțional organizat a existat în perioada 01.11.2006 - anul 2013, scopul acestuia fiind acela de a obține, prin fapte de corupție, nu doar Ferma Băneasa și Pădurea Snagov, ci întreaga avere revendicată de inculpatul Al României Paul Philippe în baza legilor fondului funciar, bunurile ce făceau parte din această avere fiind descrise în contractul de concesiune de drepturi încheiat în 01.11.2006.

De asemenea, în cuprinsul deciziei recurate, instanța de apel a detaliat și ierarhia care exista în cadrul grupului, stabilită în funcție de sumele investite de inculpați, care era recunoscută de membrii grupului, activitățile fiind efectuate doar cu acordul celor din palierul de conducere, Benyamin Steinmetz fiind liderul grupului infracțional organizat.

Prin motivele dezvoltate în susținerea căii de atac, recurentul a făcut referire la mijloacele de probă administrate în cauză, apreciind că starea de fapt reținută de instanța de apel este de natură a evidenția lipsa caracterului penal al faptelor. Acestea reprezintă critici ce țin de fondul cauzei, de modalitatea în care instanța de apel a reținut, pe baza probelor din dosar, vinovăția și participația acestuia în săvârșirea infracțiunii pentru care s-a dispus soluția de condamnare.

Prin raportare la situația de fapt reținută în cauză, în mod corect s-a constatat îndeplinirea elementelor de tipicitate ale infracțiunii pentru care recurentul a fost condamnat, astfel că, având în vedere considerentele expuse, recursul în casație declarat de acesta va fi respins, ca nefondat.

În ceea ce priveşte recursul în casaţie declarat de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Înalta Curte reţine că, în această procedură, nu pot fi verificate

nici soluţiile procurorului – la care s-a făcut referire în motivele scrise – şi nici nu poate fi pusă în discuţie o eventuală schimbare a încadrării juridice a faptei, din infracţiunea de complicitate la abuz în serviciu în infracţiunea de trafic de influenţă.

În fine, nici evaluarea situaţiei de fapt reţinute de procuror în rechizitoriu şi nici a celei reţinute de prima instanţă nu pot face obiectul recursului în casaţie.

Ca atare, criticile invocate de aceasta nu sunt întemeiate.

Cu privire la cazul de recurs în casaţie prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 8 Cod procedură penală, invocat de recurenţii inculpaţi Truică Remus, Marcovici Marius Andrei, Mușat Apostol şi Dima Niculae, Înalta Curte reţine că acesta reprezintă o preluare parţială a cazului de recurs prevăzut de art. 385^9 alin. 1 pct. 16 Cod procedură penală din 1968.

Este incident acest caz de casare în ipoteza în care soluţia de încetare a procesului penal a fost dispusă în baza unui temei reţinut eronat, caz în care se impune schimbarea temeiului soluţiei de încetare a procesului penal, prin reţinerea celui corect, sau când, faţă de actele şi lucrările dosarului, prin hotărârea instanţei s-a reţinut în mod eronat incidenţa unuia dintre impedimentele prevăzute de art. 16 alin. 1 lit. e) - j) Cod procedură penală, dispunându-se încetarea procesului penal.

Or, în cauza supusă analizei, instanţa de apel a dispus condamnarea inculpatului Truică Remus pentru infracţiunile de constituire a unui grup infracţional organizat, prevăzută de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003, cu aplicarea art. 5 Cod penal, complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 26 Cod penal din 1969 rap. la art. 248, art. 248^1 Cod penal din 1969 și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, respectiv spălare de bani, prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

De asemenea, pentru recurentul inculpat Marcovici Marius Andrei, s-a dispus condamnarea pentru săvârşirea infracţiunii de constituire a unui grup infracţional organizat (în forma aderării), prev. de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, pentru recurentul inculpat Mușat Apostol, s-a dispus condamnarea pentru săvârşirea infracţiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Pădurea Snagov), prev. de art. 297 alin. 1 Cod penal rap. la art. 309 Cod penal și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, iar pentru recurentul inculpat Dima Niculae, s-a dispus condamnarea pentru săvârşirea infracţiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Pădurea Snagov), prev. de art. 297 alin. 1 Cod penal rap. la art. 309 Cod penal și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În ipoteza în care se apreciază că, în cauză, există probe cu privire la împlinirea termenului de prescripţie pentru toate infracţiunile menţionate sau pentru o parte dintre acestea, inculpaţii au deschisă calea extraordinară de atac a contestaţiei în anulare, prevăzută de art. 426 lit. i Cod procedură penală.

În ceea ce priveşte schimbarea încadrării juridice, dispusă prin decizia pronunţată de instanţa de control judiciar, Înalta Curte reţine că aceasta a constituit o critică invocată în apelul declarat de Ministerul Public, astfel încât

nu pot fi primite criticile formulate de inculpaţi în recurs în casaţie, în sensul încălcării dreptului la un proces echitabil.

În privinţa inculpatului Truică Remus, Înalta Curte reţine că instanţa de control judiciar nu a dispus schimbarea încadrării juridice şi, prin aplicarea legii penale mai favorabile, a dispus condamnarea acestuia pentru săvârşirea infracţiunilor de constituire a unui grup infracţional organizat, prevăzută de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003, trafic de influenţă, prevăzută de art. 257 alin. 1 Cod penal din 1969, respectiv complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 26 Cod penal din 1969 raportat la art 248, art. 248^1 Cod penal din 1969 şi art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, fiind menţinute încadrările juridice din rechizitoriu.

În ceea ce priveşte recursul în casaţie declarat de inculpatul Roşu Robert Mihăiţă, întemeiat pe dispoziţiile art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală, Înalta Curte va avea în vedere starea de fapt reţinută de instanţa de apel, stabilită în mod definitiv, după cum urmează:

Faptele inculpatului **Roşu Robert Mihăiţă** reţinute de instanţa de apel au constat în constituirea unui grup infracţional organizat, la data de 01.11.2006, ce a avut ca scop dobândirea, prin săvârşirea unor infracţiuni de corupţie şi asimilate acestora, a unor bunuri revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, urmată de desfăşurarea unor activităţi care depăşesc limitele cadrului legal în care trebuia exercitată profesia de avocat, în interesul acestei asocieri, până în anul 2013, fiind circumscrise *infracţiunii de constituire a unui grup infracţional organizat*, prevăzută de art. 367 alin. 1 şi 2 Cod penal.

Faptele aceluiaşi inculpat constând în aceea că, în perioada august - septembrie 2008, în baza înţelegerii stabilite cu inculpaţii Tal Silberstein şi Truică Remus, deşi ştia că, în baza actelor existente la dosar şi a dispoziţiilor legale în vigoare, Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor nu poate restitui în mod legal terenul ce a făcut obiectul notificării nr. 554 din 13.02.2002, cu încălcarea dispoziţiilor art. 2 alin. 1 din Legea nr. 51/1991 privind organizarea şi exercitarea profesiei de avocat, art. 7 alin. 4 şi art. 144 alin. 2 şi 3 din Statutul profesiei de avocat, precum şi art. 1.1 din Codul deontologic al avocaţilor din Uniunea Europeană, în forma în vigoare la data săvârşirii faptei, a efectuat demersurile prin care a înlesnit restituirea de către Consiliul de Administraţie al Institutului a suprafeţei de 170.924,95 mp aflată în administrarea acestuia şi în domeniul public al statului român, cu încălcarea dispoziţiilor din legislaţia primară şi secundară sus-menţionate, cauzând prin aceasta un prejudiciu statului român în cuatum de 135.874.800 euro (reprezentând valoarea suprafaţei de 150.972 mp. rezultată din măsurători), respectiv de 153.832.478 euro (reprezentând valoarea suprafaţei de 170.924,95 mp menţionată în actele întocmite de Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor), sumă care reprezintă totodată un folos necuvenit pentru inculpaţii Al României Paul, Truică Remus şi ceilalţi membri grupului infracţional organizat, *sunt circumscrise dispoziţiilor art. 48 alin. 1 raportat la art. 297 alin. 1, art. 309 Cod penal şi art. 13^2 din Legea nr. 78/2000*.

Prin raportare la coordonatele factuale expuse anterior, *Înalta Curte apreciază că, în cauză, ne aflăm în prezenţa cazului de recurs în casaţie*

prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală, faptele, astfel cum au fost reţinute de instanţa de apel, nefiind prevăzute de legea penală.

Cu privire la infracţiunea de grup infracţional organizat, Înalta Curte reţine următoarele:

Potrivit dispoziţiilor art. 367 alin. 1 Cod penal, inițierea sau constituirea unui grup infracțional organizat, aderarea sau sprijinirea, sub orice formă, a unui astfel de grup se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.

Potrivit alin. 2, când infracțiunea care intră în scopul grupului infracțional organizat este sancționată de lege cu pedeapsa detențiunii pe viață sau cu închisoarea mai mare de 10 ani, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.

În fine, în alin. 6 se prevede că prin grup infracțional organizat se înțelege grupul structurat, format din trei sau mai multe persoane, constituit pentru o anumită perioadă de timp și pentru a acționa în mod coordonat în scopul comiterii uneia sau mai multor infracțiuni.

Dispoziţiile art. 367 alin. 1 Cod penal reglementează infracţiunea de iniţiere sau constituire a unui grup infracţional organizat, incriminare care se regăsea şi în varianta normativă anterioară (art. 7 din Legea nr. 39/2003), iar în conţinutul alin. 6 este definită noţiunea de grup infracţional organizat (grupul structurat, format din trei sau mai multe persoane, constituit pentru o anumită perioadă de timp, care acționează în mod coordonat în scopul cerut de norma de incriminare – comiterea uneia sau mai multor infracțiuni).

***Constituirea, ca variantă normativă a elementului material al laturii obiective – reţinută în sarcina inculpatului Roşu Robert Mihăiţă* – implică asocierea efectivă, reunirea a trei sau mai multe persoane, prin acordul lor de voinţă, în scopul de a fiinţa în timp şi de a pregăti, organiza şi duce la îndeplinire săvârşirea uneia sau a mai multor infracţiuni, fiecare membru urmând să se supună unei discipline interne şi anumitor reguli privind ierarhia, rolurile şi planul de activitate.**

Sub aspectul laturii subiective, infracţiunea se poate comite numai cu vinovăţie, sub forma intenţiei directe, calificată prin scopul prevăzut de norma de incriminare. Ca atare, pentru existenţa infracţiunii, nu este suficient ca subiectul activ să fi cunoscut că constituie sau sprijină un grup infracţional organizat, ci este necesar ca acesta să cunoască faptul că respectivul grup are drept scop comiterea uneia sau mai multor infracţiuni.

Raportat la acţiunile reţinute în sarcina inculpatului Roşu Robert Mihăiţă, astfel cum au fost descrise de instanţa de apel, *activităţile desfăşurate de acesta, în calitatea sa de avocat, nu se circumscriu elementului material al laturii obiective a infracţiunii*, respectiv acte întreprinse de acesta pentru constituirea propriu-zisă şi organizarea efectivă a grupului, în vederea realizării scopului infracţional comun.

Având în vedere aspectele reţinute de instanţa de apel, în sensul că „*înţelegerea de tip infracţional s-a concretizat în contractul încheiat la 01.11.2006, care a fost redactat de inculpatul Roşu Robert Mihăiţă, avocat partener în cadrul Casei de avocatură S.C.A. Ţuca, Zbârcea şi Asociaţii*”, „*inculpatul a asigurat interfaţa juridică şi a dat aparenţa de legalitate a*

întregului demers, ***coordonând aspectele legale*** *şi implicându-se ulterior, prin demersuri efective, în obţinerea bunurilor*", că „*inculpatul Roşu Robert Mihăiţă ştia care sunt punctele nevralgice ale afacerii din punct de vedere juridic, aspecte care sunt probate de raportul de due diligence (...)*", că „*inculpatul a modificat contractul încheiat iniţial, la 21.09.2006, în sensul dorit de membrii grupării, asigurând, pe de o parte, ascunderea lor (****prin inserarea unei clauze neobişnuite pentru un contract de cesiune de drepturi, în sensul posibilităţii continuării demersurilor pe numele cedentului****), iar pe de altă parte, creând mecanismul (încheierea unor antecontracte, procuri) prin care bunurile obţinute urmau să ajungă, în final, la adevăraţii beneficiari*", că „*interfaţa juridică urma a fi răsplătită de societatea paravan Reciplia SRL, (...) prin plata unui procent de 2% din valoarea de piaţă a bunurilor obţinute, sub forma unui onorariu de succes (...)*", **că apartenenţa inculpatului la grupul infracţional organizat „*este probată de redactarea contractului din 1.11.2006, care a fost asumată explicit de inculpat prin semnătura şi ştampila aplicată la finalul său, cu următorul conţinut: Avocat Robert Mihăiţă Roşu, În conformitate cu disp.art.3 alin.1 teza a 3 a din Legea nr.51/1995, atest data, identitatea părţilor şi conţinutul prezentului act redactat de mine (...)*"**, că inculpatul Roşu Robert Mihăiţă a modificat conţinutul iniţial al art. 7 care prevede subrogarea cesionarului în procedurile iniţiate de cedentul Al României Paul Philippe, inserând un drept alternativ al cesionarului *„de a alege ca cedentul să continue toate aceste proceduri administrative sau judiciare, fără ca cesionarul să se subroge în calitatea procesuală sau de petent a cedentului", situaţie în care „cedentul va fi, aparent, titularul procedurilor desfăşurate, fără ca acest lucru să afecteze în vreun fel drepturile transmise/cesionate prin contract (...)"*, **Înalta Curte, învestită cu soluţionarea recursului în casaţie, apreciază că se impune a se proceda la analiza, cu prioritate, a dispoziţiilor art. 6 şi 7 din „Contractul privind transmiterea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietăţii", respectiv din „Contractul privind transmiterea/cesiunea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietăţii", evident, prin raportare la norma de incriminare circumscrisă dispoziţiilor art. 367 Cod penal – în varianta constituirii de grup infracţional organizat – dar şi prin raportare la dispoziţiile Legii nr. 51/1995 privind organizarea şi exercitarea profesiei de avocat**.

Analiza condiţiilor de încheiere a „Contractului privind transmiterea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietăţii" din 21.09.2006, denumit în continuare Contract de transmitere, respectiv a „Contractului privind transmiterea/cesiunea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietăţii" din 01.11.2006, denumit în continuare Contract de cesiune, şi a efectelor generate de aceste contracte, impune a avea în vedere natura specifică a acestor acte juridice civile.

În aplicabilitatea practică a raporturilor sociale, încheierea unui act translativ de proprietate este deseori precedată de încheierea unor acorduri preparatorii, în care una din părţi sau ambele îşi manifestă voinţa care anticipează consimţământul de a vinde şi de a cumpăra, ori condiţiile acestora.

În sensul acordului de voinţă exprimat în cuprinsul Art. 1 din Contractul de transmitere, cedentul ASR Paul Philippe al României „***transmite ferm şi irevocabil, cu titlu oneros, cesionarului S.C. Reciplia S.R.L., fără nici o rezervă, toate drepturile mele prezente şi viitoare asupra următoarelor bunuri imobile, cu menţiunea că datele de identificare ale acestora sunt cele cunoscute de subsemnatul la data întocmirii contractului de faţă, obligându-mă totodată ca, pe măsura identificării lor cadastrale, fiscale şi în cărţile funciare, să informez cu promptitudine pe cesionar în vederea executării prezentului contract”.***

În continuare, sunt descrise, în cuprinsul pct. 1.1 - 1.22, bunurile imobile obiect al contractului.

Art. 1 al Contractului de cesiune, deşi conţine, în principiu, o reglementare identică dispoziţiilor similare din Contractul de transmitere, voinţa părţilor este nuanţată, în sensul caracterului irevocabil al convenţiei încheiate, absolvind pe cedent de orice răspundere, în ipoteza întâmpinării vreunei dificultăţi legate de identificarea imobilelor: „***Eu, CEDENTUL, prin prezentul contract transmit/cesionez ferm şi irevocabil, cu titlu oneros CESIONARULUI fără nici o rezervă toate drepturile mele prezente şi viitoare asupra următoarelor bunuri imobile, cu menţiunea că datele de identificare ale acestora sunt cele cunoscute de subsemnatul la data întocmirii contractului de faţă, obligându-mă totodată ca, pe măsura identificării lor cadastrale, fiscale şi în cărţile funciare sau prin alt tip de documentaţie sau înregistrare să informez cu promptitudine pe CESIONAR în vederea executării prezentului contract şi fără ca lipsa informaţiilor complete asupra acestor bunuri imobile să afecteze în vreun fel transferul/cesiunea acestora***”, fiind indicate aceleaşi bunuri imobile evidenţiate descriptiv la pct. 1.1 - 1.22 din contractul descris în alineatul precedent.

Dând eficienţă voinţei liber exprimate de părţi în conţinutul celor două acte juridice, pot fi desprinse următoarele particularităţi ce configurează natura acestor contracte.

Având în vedere caracterul oneros, expres stipulat, în fapt, a avut loc vânzarea unor bunuri, procedeu permis de prevederile art. 965 alin. 1 Cod civil 1865, potrivit cu care lucrurile viitoare pot fi obiectul convenţiei. Vânzarea poate avea ca obiect un bun viitor, ce urmează a fi dobândit ulterior încheierii contractului, afară de succesiunile nedeschise. Or, în cauză, cedentul a prezentat inculpatului Roşu Robert Mihăiţă că este moştenitor al fostului suveran Carol al II-lea, potrivit hotărârii nr. 132 din 6.02.1955 pronunţată în dosarul nr. 234/1954 al Secţiei I a Tribunalului Judiciar de la Lisabona.

În acelaşi timp, voinţa părţilor exprimată în cele două contracte a urmărit ca, prin cesiunea realizată, cesionarul să dobândească toate drepturile şi acţiunile accesorii ce au aparţinut cedentului.

Mecanismul a fost recunoscut, la momentul încheierii convenţiilor, de dispoziţiile art. 1325 Cod civil, potrivit cărora „obligaţia de a preda lucrul cuprinde accesoriile şi tot ce a fost destinat la uzul său perpetuu”.

În noţiunea de accesorii se includ atât accesoriile materiale, cât şi cele juridice. Astfel, în sfera de aplicare a dispoziţiilor examinate, textul art. 1325 Cod civil are în vedere drepturile şi acţiunile ce au aparţinut cedentului, având

drept scop apărarea şi protejarea dreptului de proprietate, dar şi accesoriile materiale şi juridice care au ca scop îndeplinirea întocmai a obligaţiei cedentului de a asigura exercitarea liberă şi în mod nemijlocit a posesiei bunului de către cesionar.

Distincţia dintre drepturi, acţiuni şi accesorii prezintă importanţă sub aspectul determinării momentului temporal în care acţiunile sau accesoriile, după caz, se transmit cesionarului. În această logică, transmiterea drepturilor şi acţiunilor intervine de drept, odată cu realizarea acordului de voinţă.

În privinţa acestor drepturi, întrucât ele vizează dreptul de proprietate, prin încheierea actului intervine un transfer automat al următoarelor drepturi şi acţiuni: acţiunea în revendicare, acţiunea confesorie, acţiunea negatorie. În schimb, vorbind despre accesorii juridice, pot fi incluse în categoria acestora: acţiunile posesorii, acţiunile personale, acţiunile directe.

Analiza efectuată anterior conduce la dovedirea efectelor urmărite de părţi prin încheierea celor două contracte, faptic, la transmiterea, de către cedent, cesionarului, a tuturor prerogativelor legate de protejarea drepturilor dobândite asupra bunurilor obiect al celor două convenţii.

Suplimentar dispoziţiilor de ordin material, părţile au stipulat clauze cu efecte asupra poziţiei lor procesuale, utile pentru protejarea drepturilor obiect al convenţiilor încheiate.

Astfel, prin Art. 6 al Contractului de transmitere, s-au stabilit următoarele: „***ca urmare a prezentului contract, CESIONARUL este îndreptăţit să se substituie în toate drepturile procesuale ale CEDENTULUI, urmând să dobândească calitatea procesuală corespunzătoare în dosarele aflate în curs de soluţionare sau alte dosare în legătură cu acestea, urmând să continue procedurile judiciare la toate instanţele de judecată competente, indiferent de gradul de jurisdicţie, până la obţinerea hotărârilor definitive şi irevocabile***”, **pentru ca dispoziţiile Art. 7 ale aceluiaşi contract, circumscrise aceleiaşi motivări, să prevadă că** „***odată cu intrarea în vigoare a prezentului contract, CEDENTUL este de acord să accepte subrogarea CESIONARULUI în calitatea sa procesuală din cauzele aflate în curs de soluţionare, precum şi, dacă este cazul, din orice alte cauze civile care au legătură cu procedurile judiciare de restituire a imobilelor aflate pe rolul instanţelor de judecată, iar CESIONARUL are dreptul de a continua aceste procese până la obţinerea hotărârilor definitive şi irevocabile sau a hotărârilor în cadrul oricăror căi extraordinare de atac***”.

Prin efectele acestei clauze contractuale, s-a procedat la substituirea procesuală a cedentului cu succesorul său cu titlu particular, cesionarul. Prin cesiunea drepturilor cedentului asupra bunurilor imobile menţionate în contract, calitatea procesuală activă şi pasivă, după caz, se transmite automat dobânditorului cesionar, pe motivul lesne de înţeles, acela că cedentul nu mai este titularul dreptului cesionat.

O asemenea clauză constituie modul de exprimare a voinţei părţilor, de subrogare a calităţii procesuale, în cele două contracte de cesiune în care cedentul cesionează drepturile reale cu privire la anumite bunuri, iar cesionarul devine titularul acestor drepturi, fiind direct interesat în protejarea şi valorificarea lor, prin toate pârghiile pe care le poate uzita –

procedură contencioasă, în primă instanţă şi în cale de atac, până la obţinerea hotărârilor judecătoreşti definitive, de recunoaştere a acestor drepturi care i-au fost cesionate.

În cuprinsul Contractului de cesiune încheiat la data de 01.11.2006 – data constituirii grupului infracţional organizat, astfel cum reţine instanţa de apel – părţile au inserat clauze asemănătoare celor examinate anterior, în Contractul de transmitere din 21.09.2006.

Astfel, clauza înscrisă în Art. 6 din Contractul de cesiune dispune că „***CEDENTUL declară şi garantează în beneficiul CESIONARULUI că (pentru bunurile descrise la art. 4 se fac demersuri pentru identificarea documentaţiei necesare pentru a proba drepturile cedentului) deţine drepturile de succesiune şi litigioase cu privire la bunurile listate în art. 1 şi art. 5 din prezentul Contract, în calitate de moştenitor al Majestăţii Sale Regele Carol al II-lea al României, al dnei. Elena Lupescu, al prinţului Nicolae al României, al Prinţului Carol Mircea Grigore al României şi al Prinţesei Elisabeta a României. Ca urmare a prezentului contract, CESIONARUL este îndreptăţit să se substituie în toate drepturile procesuale ale CEDENTULUI, putând să dobândească calitatea procesuală corespunzătoare în dosarele aflate în curs de soluţionare sau alte dosare în legătură cu acestea, urmând să continue procedurile judiciare la toate instanţele de judecată competente, indiferent de gradul de jurisdicţie, până la obţinerea hotărârilor definitive şi irevocabile***”.

Tot astfel, prin Art. 7 al aceluiaşi contract, s-a stabilit că „*odată cu intrarea în vigoare a prezentului contract, CEDENTUL, la cererea CESIONARULUI, este de acord să accepte subrogarea CESIONARULUI în calitatea sa procesuală din cauzele aflate în curs de soluţionare, precum şi, dacă este cazul, din orice alte cauze civile care au legătură cu procedurile judiciare de restituire a imobilelor aflate pe rolul instanţelor de judecată, iar CESIONARUL are dreptul de a continua aceste procese până la obţinerea hotărârilor definitive şi irevocabile sau a hotărârilor în cadrul oricăror căi extraordinare de atac.* ***Cu toate acestea, CESIONARUL poate alege ca CEDENTUL să continue toate aceste proceduri judiciare şi administrative, fără ca CESIONARUL să se subroge în calitatea procesuală sau de petent a CEDENTULUI, în condiţiile art. 14 - 16 din prezentul Contract. CEDENTUL va fi în această situaţie, aparent, titularul procedurilor desfăşurate, fără ca acest lucru să afecteze în vreun fel drepturile transmise/cesionate prin prezentul Contract şi obligaţiile CESIONARULUI de a se prezentala notar şi de a urma procedurile ulterioare descrise de art. 10 şi următoarele din Contract***”.

Deosebit de forma primară de substituire a cesionarului în calitatea procesuală a cedentului, convenită prin cesiunea din Contractul de transmitere de drepturi, substituirea convenţională a părţilor din Contractul de cesiune încheiat la data de 01.11.2006 capătă nuanţe mai largi.

Pe de o parte, se desprind elemente ce conturează credibilitatea cedentului – pusă în lumină prin declaraţia, cuvântul dat, provenit de la o persoană ce descinde dintr-o ramură a familiei regale – dar şi garanţia că acesta este moştenitorul de drept al autorilor indicaţi.

Pe de altă parte, se relevă caracterul permisiv al clauzei înscrise în Art. 7 teza a II-a din Contractul de cesiune, în temeiul căreia: „**cu toate acestea, *CESIONARUL poate alege* ca CEDENTUL să continue *toate aceste proceduri judiciare* şi administrative, fără ca CESIONARUL să se subroge în calitatea procesuală sau de petent a CEDENTULUI**”.

Operarea unei asemenea completări în Contractul de cesiune, care a modificat Contractul de transmitere din 21.09.2006, imputabilă inculpatului Roşu Robert Mihăiţă, prin decizia instanţei de apel, drept o *clauză neobişnuită pentru un contract de cesiune de drepturi,* nu este de natură a afecta drepturile şi obligaţiile părţilor, specifice actului de cesiune şi a cataloga voinţa părţilor ca îmbrăcând caracterul unei *clauze neobişnuite* contractului de cesiune de drepturi.

Aceasta deoarece opţiunea cesionarului de a nu se subroga calităţii procesuale sau de petent a cedentului este condiţionată de respectarea art. 14 - 16 din Contractul de cesiune. Or, aceste clauze stabilesc prerogativele asumate de concedent, de a-l împuternici pe concesionar să-l reprezinte pe cel dintâi, în vederea obţinerii documentelor necesare valorificării drepturilor cesionate, semnării şi ridicării oricăror titluri de proprietate, procesul-verbal de punere în posesie, îndeplinirea tuturor formalităţilor în vederea înstrăinării bunurilor ce au format obiectul contractului, cu alte cuvinte, recunoaşterea drepturilor cesionate cesionarului.

Tot astfel, teza a III-a a Art. 7 din Contractul de cesiune lămureşte păstrarea – prin efectul opţiunii cesionarului de a nu se subroga calităţii procesuale a celeilalte părţi – naturii şi efectelor cesiunii, câtă vreme cedentul, fiind continuatorul procedurilor, devine doar aparent titularul procedurilor desfăşurate, fără ca, prin aceasta, să fie afectate în vreun fel drepturile cesionate.

Comun celor două contracte este faptul că acestea respectă condiţiile cesiunii de drepturi litigioase din reglementarea cuprinsă în art. 1309 Cod civil, aplicabilă raportului juridic de la momentul încheierii acestor convenţii.

Potrivit dispoziţiei menţionate, „pentru judecători, membrii Ministerului Public şi avocaţi nu se pot face cesionări de drepturi litigioase, (…) sub pedeapsa de nulitate, speze şi daune-interese”.

Per a contrario, cesiunea de drepturi litigioase este permisă tuturor celorlalte categorii de subiecte de drept care nu se încadrează în structurile profesionale la care face trimitere textul invocat anterior, cum este cazul în speţă, contractul numit de transmitere de drepturi şi contractul de transmitere/cesiune de drepturi fiind încheiate între o persoană fizică şi o persoană juridică, S.C. Reciplia S.R.L.

Sintagma *drepturi litigioase* din reglementarea art. 1309 Cod civil nu poate fi interpretată prin prisma dispoziţiilor art. 1403 Cod civil, potrivit cu care lucrul se socoteşte litigios când există proces sau contestaţie asupra fondului dreptului, ci are o acceptaţiune mult mai largă, şi anume că, pentru a exista drept litigios, trebuie ca, în momentul cesiunii, părţile să aibă serioase motive să creadă că o contestaţie s-ar putea naşte într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat, cu privire la dreptul cedat.

Tocmai aceasta este situaţia drepturilor cesionate prin cele două contracte de către cedent, câtă vreme în ambianţa legilor adoptate, privind măsurile pentru realizarea procesului de restituire a imobilelor preluate abuziv în perioada regimului comunist, dreptul de a obţine, finalmente, măsurile reparatorii prevăzute de legile speciale, presupune parcurgerea, în mod real şi efectiv, iar nu declarativ şi formal, a procedurilor de restituire a acestor imobile, scopul reglementărilor fiind unul reparator.

Practic, procedurile demarau cu depunerea notificărilor la autoritatea competentă desemnată, din momentul sesizării acesteia procedura dobândind caracter jurisdicţional, împotriva actului de respingere a cererii de restituire fiind recunoscută calea contestaţiei la instanţele de judecată.

Este fundamental eronat, în raport de cele relevate anterior, a se reţine că adevăratul şi singurul client al inculpatului Roşu Robert Mihăiţă, în calitatea sa de avocat, era Reciplia L.T.D., care controla S.C. Reciplia S.R.L., aspect pe care l-ar fi ascuns în relaţia cu reprezentanţii Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, creând aparenţa că acţionează în calitate de reprezentant al inculpatului Al României Paul Philippe.

Un atare raţionament vădeşte deturnarea abrută a raporturilor dintre avocat, parte şi terţe persoane, proprii exercitării profesiei de avocat.

Contractul de asistenţă juridică încheiat la data de 2 octombrie 2006, între S.C.A. Ţuca Zbârcea şi Asociaţii şi acţionarul Reciplia L.T.D., prin S.C. Reciplia S.R.L., a constituit temeiul asistenţei acordate de avocatul Roşu Robert Mihăiţă în circumstanţele care formează obiectul prezentei analize.

Reglementarea specifică exercitării profesiei de avocat este cuprinsă în trei acte normative, după cum urmează: Legea nr. 51/1995 privind organizarea şi exercitarea profesiei de avocat, Statutul profesiei de avocat şi Codul deontologic al avocaţilor din Uniunea Europeană, acesta din urmă fiind adoptat prin Decizia nr. 1486/2007 a Comisiei Permanente U.N.B.R. şi devenind, astfel, Codul deontologic al avocatului român.

Toate aceste reglementări trasează regulile de conduită absolut necesar a fi respectate în exercitarea profesiei de avocat, dintre acestea prezentând utilitate, în economia actualei speţe, regulile referitoare la independenţa profesiei, conflictul de interese şi diligenţa unui bun profesionist.

Independenţa profesiei de avocat este garantată de lege, art. 2.1.1 din Codul deontologic al avocaţilor stabilind că „*avocatul trebuie să evite orice prejudiciere a independenţei sale şi să vegheze la a nu neglija etica sa profesională, pentru a-i mulţumi pe clienţii săi, pe judecător sau pe terţi*”.

Diligenţa unui bun profesionist impune obligaţia pentru avocat de a executa cu conştiinciozitate şi probitate profesională activităţile sale, în raport cu partea, terţii, autorităţile, instituţiile publice sau private.

Dispoziţiile la care s-a făcut referire anterior sunt esenţiale, sub aspectul înţelegerii sferei de reprezentare pe care inculpatul Roşu Robert Mihăiţă a avut-o în calitatea sa de avocat, nu numai în raport cu Reciplia L.T.D., expres prevăzută în contract, ci şi cu inculpatul Al României Paul Philippe. Pentru aceasta, este necesară examinarea, nu doar strict a obiectului de reprezentare stipulat în contractul de asistenţă juridică, ci şi a clauzelor contractului de

transmitere de drepturi din 21.09.2006, a contractului de transmitere/cesiune de drepturi din 01.11.2006.

Astfel cum s-a arătat anterior în analiza contractului de transmitere de drepturi din 21.09.2006, prin Art. 7, inculpatul Al României Paul Philippe a fost de acord să accepte subrogarea cesionarului în calitatea sa procesuală în cauzele aflate în curs de soluţionare, precum şi în orice alte cauze civile, care au legătură cu procedurile judiciare de restituire a imobilelor aflate pe rolul instanţelor de judecată.

Interpretarea logică a acestor clauze este de natură să dezvăluie voinţa părţilor, prin care acestea au înţeles să cuprindă bunurile imobile obiect al contractului în două categorii: prima, referitoare la cauzele aflate în curs de soluţionare, înţelegând prin acestea cauzele care se aflau în faza administrativă a procedurilor de restituire, proprie depunerii notificărilor pentru restituirea imobilelor, cea de-a doua categorie vizând, în mod expres, cauzele aflate în faţa instanţelor de judecată, în procedura contestaţiilor la soluţiile de respingere a notificărilor.

Mai mult, prin Art. 7 al Contractului de transmitere/cesiune din 01.11.2006, părţile au stabilit că cedentul poate continua procedurile judiciare şi administrative de restituire a imobilelor, fără ca cesionarul să se subroge în calitatea procesuală sau de petent a cedentului, ceea ce justifică prezenţa personală a inculpatului Al României Paul Philippe în soluţionarea acestor proceduri, demersurile fiind întreprinse în interesul cesionarului.

În acest mod, este în afara oricărui dubiu acceptul exprimat de inculpatul Al României Paul Philippe ca serviciile de asistenţă juridică ale inculpatului Roşu Robert Mihăiţă, în folosul părţii Reciplia L.T.D., să-i fie benefice şi acestuia, avocatul asigurând reprezentarea, deopotrivă, atât a persoanei juridice S.C. Reciplia S.R.L., cât şi a inculpatului Al României Paul Philippe.

O atare formă de reprezentare este reflectată de Statutul profesiei de avocat.

Astfel, potrivit art. 126 alin. 5 din Statut (forma în vigoare la data de 01.11.2006), dispoziţie care se regăseşte, în prezent, în art. 121 alin. 6 al Statutului, „***în cazul în care avocatul și clientul convin, o terță persoană poate fi beneficiarul serviciilor avocațiale stabilite prin contract, dacă terțul acceptă, chiar și tacit, încheierea contractului în astfel de condiții***”.

Or, inculpatul Al României Paul Philippe nu doar că a acceptat tacit, dar prin semnarea contractului de transmitere/cesiune din 01.11.2006, a acceptat **chiar expres** reprezentarea sa convenţională de S.C.A. Ţuca Zbârcea şi Asociaţii, prin avocat Roşu Robert Mihăiţă.

În ceea ce priveşte onorariul de succes, Înalta Curte reţine că preocuparea unui avocat de a încasa onorariul de succes – care nu este o chestiune prohibită, cum se reţine, de altfel, şi în decizia atacată – stabilit prin contractul de asistenţă juridică încheiat cu partea, nu trebuie privită într-o manieră dezaprobatoare, cu atât mai mult cu cât, în cauză, preocuparea inculpatului Roşu Robert Mihăiţă a fost de recuperare a acestui onorariu, neachitat de reprezentanţii Reciplia L.T.D., iar demersurile întreprinse de S.C.A.

Ţuca Zbârcea şi Asociaţii au cumulat activităţi derulate pe o perioadă ce a depăşit trei ani.

Potrivit art. 129 alin. 6 din Statutul profesiei de avocat, onorariul de succes constă într-o sumă fixă sau variabilă, stabilită pentru atingerea, de către avocat, a unui anumit rezultat.

În felul acesta, onorariul de succes are caracterul unui contract aleatoriu, deoarece se are în vedere posibilitatea unui câştig sau a unei pierderi, în funcţie de rezultatul activităţii avocatului, fiind datorat doar dacă se atinge rezultatul vizat. Aceasta înseamnă că onorariul de succes se datorează de parte sub condiţie suspensivă. În cazul în care condiţia este îndeplinită şi partea refuză achitarea onorariului de succes, avocatul poate demara procedura de executare silită, câtă vreme onorariul de succes nu poate fi inclus în cuantumul cheltuielilor judiciare. Onorariul de succes face parte din contractul de asistenţă juridică, căruia legea îi conferă caracterul de titlu executoriu.

Concluzionând, activitatea inculpatului Roşu Robert Mihăiţă de a transpune într-un contract voinţa părţilor, liber exprimată, cu respectarea dispoziţiilor legale în materie, în baza actelor prezentate de părţi, exclude totalmente antrenarea răspunderii penale a acestuia pentru săvârşirea infracţiunii de constituire a unui grup infracţional organizat, fapta sa nefiind prevăzută de legea penală.

***Cu privire la infracţiunea de complicitate la abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 297 alin. 1, art. 309 Cod penal şi art. 13² din Legea nr. 78/2000*, Înalta Curte reţine următoarele:**

Cu titlu de premisă, Înalta Curte reţine că infracţiunea de abuz în serviciu prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 cu referire la art. 297 Cod penal constă în fapta funcţionarului public care, în exercitarea atribuţiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice, obţinând, totodată, şi un folos necuvenit, pentru sine ori pentru altul.

Elementul material constă fie într-o inacţiune (omisiune), fie într-o acţiune (comisiune), şi anume neîndeplinirea unui act sau îndeplinirea defectuoasă a acestuia.

Noţiunea de „act” trebuie înţeleasă ca o operaţie ce trebuie efectuată de funcţionarul public, potrivit solicitărilor făcute de o persoană şi conform cu atribuţiile sale de serviciu.

Sintagma „nu îndeplineşte un act” trebuie înţeleasă în sensul omiterii, neefectuării unui act care trebuie să fie îndeplinit în virtutea îndatoririlor de serviciu, adică a unui act a cărui îndeplinire cădea în sarcina funcţionarului potrivit normelor care reglementează activitatea serviciului respectiv ori care sunt inerente acestui serviciu.

Prin expresia „îndeplineşte actul în mod defectuos” se înţelege îndeplinirea realizată altfel decât se cuvenea să fie efectuată.

Defectuozitatea în îndeplinirea actului poate privi conţinutul, forma sau întinderea îndeplinirii, momentul efectuării, condiţiile de efectuare.

Pentru existenţa infracţiunii de abuz în serviciu, în forma prevăzută de legea specială, este necesar ca îndeplinirea în mod defectuos a unui act de către un funcţionar public, aflat în exerciţiul atribuţiilor de serviciu, să aibă ca urmare obţinerea unui avantaj necuvenit pentru sine sau pentru altă persoană, respectiv producerea unei pagube sau a unei atingeri a drepturilor ori intereselor altor persoane. În lipsa oricăreia dintre urmările la care se referă norma de incriminare, fapta nu va întruni elementele constitutive ale infracţiunii de abuz în serviciu.

Pentru a ne afla în prezenţa infracţiunii de abuz în serviciu, legea cere existenţa unei legături de cauzalitate între acţiunea sau inacţiunea care constituie elementul material şi urmarea imediată.

Sub aspectul laturii subiective este necesar ca acţiunea sau inacţiunea, care constituie elementul material al infracţiunii şi care a produs o vătămare intereselor instituţiei de stat să fie săvârşită cu intenţie, ceea ce înseamnă că făptuitorul, cu voinţă, a efectuat acţiunea ori a rămas în pasivitate, dându-şi seama că acţiunea sau inacţiunea sa este lipsită de îndreptăţire, prevăzând că, prin săvârşirea acesteia, se cauzează o vătămare sau un prejudiciu, rezultat pe care l-a urmărit (intenţie directă) sau a acceptat producerea lui (intenţie indirectă).

Cu alte cuvinte, în situaţia în care îndeplinirea defectuoasă a actului de serviciu nu este cauzată de atitudinea conştientă şi voită a făptuitorului, nu sunt conturate elementele constitutive ale infracţiunii de abuz în serviciu în varianta specială, deoarece activitatea nu a fost desfăşurată cu rea-credinţă, specifică faptei cu forma de vinovăţie a intenţiei directe sau indirecte.

Pe de altă parte, atribuţiile de serviciu încălcate trebuie examinate, în mod obligatoriu, prin prisma legislaţiei primare (lege, ordonanţă, ordonanţă de urgenţă), astfel cum s-a statuat prin Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016 a Curţii Constituţionale.

În decizia menţionată, pe lângă condiţia privind încălcarea unei dispoziţii dintr-o lege, ordonanţă sau ordonanţă de urgenţă, Curtea arată că legiuitorul nu a reglementat o anumită intensitate a vătămării rezultată din comiterea faptei.

A constatat că legiuitorul a identificat şi reglementat la nivel legislativ extrapenal pârghiile necesare înlăturării consecinţelor unor fapte care, deşi, potrivit reglementării actuale se pot circumscrie săvârşirii infracţiunii de abuz în serviciu, nu prezintă gradul de intensitate necesar aplicării unei pedepse penale.

Dreptul penal trebuie să rămână, întotdeauna, o măsură la care se recurge în ultimă instanţă.

Potrivit dispoziţiilor art. 48 alin. 1 Cod penal, complice este persoana care, cu intenție, înlesnește sau ajută în orice mod la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală.

Activitatea complicelui constă, potrivit textului, în acte de înlesnire sau ajutor. Actul de complicitate nu poate fi niciodată un act determinant al comiterii faptei, deoarece, în această ipoteză, s-ar converti în instigare, după cum nu poate fi nici un act de săvârşire, de executare a acţiunii incriminate, în această ipoteză aflându-ne în prezenţa autoratului.

Pentru existenţa complicităţii, ca formă de participaţie penală, legea cere îndeplinirea următoarelor condiţii:

a) să se fi săvârşit de autor o faptă prevăzută de legea penală;

b) să se fi săvârşit de către complice acte de înlesnire sau ajutor la comiterea faptei;

c) contribuţia complicelui să fi folosit efectiv la săvârşirea faptei prevăzute de legea penală.

Lipsa oricăreia dintre aceste contribuţii exclude participaţia penală sub forma complicităţii.

Pentru existenţa complicităţii este necesar şi obligatoriu, din punct de vedere obiectiv, ca activitatea complicelui să fi servit efectiv la săvârşirea faptei prevăzute de legea penală.

Nu există complicitate în ipoteza în care autorul, săvârşind fapta prevăzută de legea penală, nu s-a folosit de sprijinul pe care i l-a dat persoana care a intenţionat să devină complice, aceasta deoarece între contribuţia complicelui şi rezultatul infracţional nu se poate stabili un raport de cauzalitate, iar în lipsa acestuia, elementul material al complicităţii este absent.

Sub aspectul laturii subiective, complicitatea se caracterizează prin intenţie.

Intenţia complicelui constă în voinţa acestuia de a săvârşi actele constitutive ale complicităţii, a căror reprezentare o are, ştiind că înlesneşte sau ajută la săvârşirea, de către o altă persoană, a unei fapte prevăzute de legea penală.

Complicele cunoaşte activitatea autorului şi prevede, ca cert sau eventual, rezultatul socialmente periculos. El are conştiinţa că, prin activitatea sa, contribuie la săvârşirea faptei prevăzute de legea penală, de către autor şi urmăreşte să desfăşoare acea activitate.

Complicitatea poate fi comisă şi cu forma de vinovăţie a intenţiei indirecte, dacă, prin fapta sa, complicele ajută sau înlesneşte, dar nu urmăreşte acest rezultat al faptei sale, ci doar îl acceptă. În această ipoteză, este suficient să se fi acceptat, de către complice, eventualitatea producerii lui.

În fine, intenţia complicelui implică o legătură subiectivă între complice şi autor. Voinţa complicelui de a lega activitatea sa de aceea a autorului, unită cu reprezentarea urmărilor faptei săvârşite de acesta, constituie o cerinţă indispensabilă a acestei forme de participaţie penală.

Complicitatea din culpă – respectiv fără să prevadă că prin activitatea desfăşurată se înlesneşte ori se ajută la săvârşirea unei fapte prevăzute de legea penală – nu cade sub incidenţa legii penale, chiar dacă a avut un astfel de efect.

Elementul obiectiv şi subiectiv se completează reciproc, neputând fi analizate decât în interdependenţa lor.

Întotdeauna ajutorul sau înlesnirea la săvârşirea faptei trebuie unite cu intenţia complicelui de a ajuta, de a înlesni.

Raportat la situaţia de fapt descrisă de instanţa de apel pentru inculpatul Roşu Robert Mihăiţă, Înalta Curte reţine ca fiind îndeplinită doar prima condiţie prevăzută de lege, şi anume **săvârşirea de către autor a unei fapte prevăzute de legea penală, cu menţiunea că instanţa de recurs în casaţie nu poate proceda la stabilirea limitelor sintagmei „verificarea în mod riguros a actelor doveditoare … precum și pertinența, verosimilitatea, autenticitatea**

și concludenta acestor acte …”, ce se impuneau a fi depuse în dovedirea cererilor de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere.

În decizia atacată se reţine că inculpatul Roşu Robert Mihăiţă a ştiut de împrejurarea că restituirea terenului de către Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, către inculpatul Al României Paul Philippe, nu se putea face decât prin încălcarea legii de către reprezentanţii instituţiei, astfel încât, prin **notificările, memoriile succesive, participarea la şedinţele Consiliului de Administraţie**, acesta, în calitatea sa de avocat, deşi era obligat să respecte dispoziţiile legii, a încălcat o serie de prevederi din Legea nr. 51/1995 modificată, privind organizarea şi exercitarea profesiei de avocat, dar şi din Statutul profesiei de avocat.

Înalta Curte reţine că, într-o societate modernă, perfecţionarea instituţională şi funcţională este consolidată prin respectarea celor mai bune practici legate de funcţionarea sistemului judiciar, asigurarea unei depline compatibilităţi între acesta şi legislaţia aplicabilă.

În acest context, justiţia constituie o funcţie fundamentală a statului, iar administrarea ei reprezintă un atribut esenţial al puterii suverane a acestuia.

Rolul avocatului, în funcţionarea sistemului judiciar, este esenţial. Acesta se manifestă pe două planuri: protejarea drepturilor şi intereselor legitime ale subiecţilor de drept, prin accesul acestora la apărare calificată, respectiv înfăptuirea actului de justiţie, prin apărarea intereselor generale ale societăţii, a ordinii de drept. În aceste coordonate, Codul deontologic şi principiile fundamentale ale exercitării profesiei de avocat reprezintă principalele repere care ghidează îndeplinirea misiunii avocatului în societate, respectarea acestora fiind esenţială, în vederea asigurării ordinii de drept.

Avocatul, potrivit legii, nu este absolvit de răspundere penală, dar a contura o formă de participaţie penală şi a reţine vinovăţia acestuia – care îşi exercită prerogativele profesionale în limitele legii, Codului deontologic şi ale Statutului, servind, prin actele întocmite, apărarea intereselor părţii – constituie o teză profund eronată, de natură a anihila rolul acestuia în procedurile prevăzute de lege.

Astfel cum se reţine în decizia atacată, inculpatului Roşu Robert Mihăiţă i-au fost atribuite mai multe activităţi circumscrise complicităţii, ca formă de participaţie penală, după cum urmează:

- întocmirea raportului de *due diligence*, act prin conţinutul căruia au fost prezentate inculpatului Al României Paul Philippe, pe baza examinării înscrisurilor depuse, argumente în favoarea dreptului solicitat de parte, în sensul valorificării drepturilor reale ale acestuia asupra imobilelor care au aparţinut autorilor săi;

- formularea de notificări, memorii, participarea la şedinţele Consiliului de Administraţie al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor;

- *influenţarea* opiniei consilierului juridic al instituţiei deţinătoare a terenurilor pretinse de parte.

Or, toate aceste acte exercitate de inculpatul Roşu Robert Mihăiţă, în calitatea sa de avocat, se circumscriu, esenţialmente, activităţilor pe care le desfăşoară orice avocat în exercitarea atribuţiilor conferite de Legea nr.

51/1995 privind organizarea şi exercitarea profesiei de avocat, Statutul profesiei de avocat, respectiv Codul deontologic.

Împrejurarea potrivit căreia partea, în persoana inculpatului Al României Paul Philippe, nu ar fi fost îndreptăţită la restituirea acestor immobile, nu poate fi imputată avocatului, câtă vreme acesta are obligaţia de diligenţă, în temeiul căreia, folosind întreaga lui pricepere, este ţinut să facă tot ce îi este permis de lege, pentru recunoaşterea dreptului pretins de parte. Natura juridică a legalităţii şi temeiniciei acestor pretenţii este atributul exclusiv al instanţei de judecată.

Totodată, „influenţarea" inculpatei Dicu Corina Teodora – consilier juridic al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor – este în afara oricărei fapte penale, fiind de notorietate diversitatea opiniilor doctrinare şi jurisprudenţiale, în general, în dreptul recunoscut părţilor de restituire a bunurilor confiscate de fostul regim.

Instanţa de apel reţine, în decizie, încălcarea, de către inculpatul Roşu Robert Mihăiţă, a următoarelor dispoziţii din Legea nr. 51/1995 privind organizarea şi exercitarea profesiei de avocat şi Statutul profesiei de avocat:

- art. 2 alin. 1 din Legea nr. 51/1995, potrivit căruia, în exercitarea profesiei, avocatul este independent şi se supune numai legii, statutului profesiei şi codului deontologic;

- art. 37 alin. 6 şi 7 din aceeaşi lege, care înlătură răspunderea penală a avocatului, în măsura în care susţinerile acestuia sunt în legătură cu apărarea în cauză şi sunt necesare stabilirii adevărului;

- art. 7 alin. 4, art. 114 alin. 2 şi 3 din Statutul profesiei de avocat, referitoare la obligaţia avocatului de a acţiona numai în limitele legii, respectiv de a se abţine, în mod conştient, de la sfătuirea părţii în activităţi infracţionale.

Obligaţiile avocatului se circumscriu, în principal, diligenţei şi prudenţei unui bun profesionist în domeniul dreptului, îndeplinirii de către acesta a actelor specifice profesiei şi, numai în mod excepţional, obţinerii unui anumit rezultat, care ar putea fi succesul procedurilor desfăşurate.

Prin însăşi natura profesiei sale, avocatul este dator să respecte dispoziţiile dreptului material şi procedural, care constituie garanţia obţinerii unei soluţii favorabile părţii.

Obligaţiile privind asistenţa părţii sunt reglementate de art. 3, art. 40 din Legea nr. 51/1995, art. 230, art. 234 din Statut, ceea ce presupune, în esenţă, prezenţa avocatului alături de client în procedurile iniţiate, implicarea în desfăşurarea acestor proceduri ce sunt favorabile părţii.

Reprezentarea părţii de către avocat are loc în calitatea acestuia de mandatar. În baza acestei calităţi, avocatul este îndreptăţit să introducă, în numele părţii, cereri, memorii, acţiuni pentru îndeplinirea procedurilor. Acest mandat este unul de reprezentare a părţii, fie că această reprezentare se realizează în justiţie sau în faţa altor instituţii publice ori private.

Concluzionând, faptele recurentului inculpat Roşu Robert Mihăiţă, astfel cum au fost descrise în decizia atacată, nu sunt prevăzute de legea penală şi, ca atare, nu poate fi antrenată răspunderea penală a acestuia nici pentru săvârşirea infracţiunii de constituire a unui grup infracţional organizat, prev. de art.367 alin.1 și 2 Cod penal şi nici pentru infracţiunea de complicitate la infracţiunea de

abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prev. de art.48 alin.1 Cod penal rap. la art.297 alin.1, art.309 Cod penal și art.13^2 din Legea nr.78/2000.

Aceeaşi concluzie rezultă, fără echivoc, şi din perspectiva laturii subiective, intenţia inculpatului Roşu Robert Mihăiţă fiind aceea de a asigura protejarea drepturilor părţilor, în limitele legii şi nu de a înlesni sau a ajuta la săvârşirea, de către o altă persoană, a unei fapte prevăzute de legea penală.

În ceea ce priveşte recursul în casaţie declarat de inculpata Dicu Corina Teodora, instanţa de apel a reţinut că fapta acesteia, constând în aceea că, în luna septembrie 2008, în calitate de avocat al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, deşi ştia că, în baza actelor existente la dosar şi a dispoziţiilor legale în vigoare, institutul nu poate restitui în mod legal inculpatului Al României Paul terenul ce a făcut obiectul notificării nr. 554 din 13.02.2002, cu încălcarea dispoziţiilor art. 2 alin. 1 din Legea nr. 51/1995 privind organizarea şi exercitarea profesiei de avocat, art. 7 alin. 4 şi art. 144 alin. 2 şi 3 din Statutul profesiei de avocat, precum şi art. 1.1 din Codul deontologic al avocaţilor din Uniunea Europeană, în forma în vigoare la data săvârşirii faptei, a efectuat demersurile prin care a înlesnit restituirea de către Consiliul de Administraţie al Institutului a suprafeţei de 170.924,95 mp aflată în administrarea acestuia şi în domeniul public al statului român, cu încălcarea dispoziţiilor din legislaţia primară şi secundară sus-menţionate, cauzând prin aceasta un prejudiciu statului român, în cuantum de 135.874.800 euro (reprezentând valoarea suprafaţei de 150.972 mp rezultată din măsurători), respectiv de 153.832.478 euro (reprezentând valoarea suprafaţei de 170.924,95 mp menţionată în actele întocmite de Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor), sumă care reprezintă totodată un folos necuvenit pentru inculpaţii Al României Paul, Truică Remus şi ceilalţi membri grupului infracţional organizat, se circumscrie *infracţiunii de complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave*.

Parte din considerentele prezentate în analiza recursului în casaţie declarat de inculpatul Roşu Robert Mihăiţă sunt pe deplin valabile.

Există însă cel puţin două elemente care delimitează activităţile licite ale inculpatului Roşu Robert Mihăiţă de activităţile inculpatei Dicu Corina Teodora şi care exced limitelor de exercitare a profesiei de avocat.

În acest sens, este avută în vedere împrejurarea dezvoltată în considerentele deciziei atacate, în sensul că inculpata Dicu Corina Teodora, deşi nu avea calitatea de membru al Consiliului de Administraţie al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, a semnat procesul-verbal al Consiliului de Administraţie.

În al doilea rând, în ceea ce priveşte raportul de expertiză întocmit de inculpatul Stoian Ioan, instanţa de apel a reţinut şi a dezvoltat în considerentele hotărârii că, deşi expertiza avea printre obiective identificarea terenului ce făcea obiectul notificării şi delimitării amplasamentului fostei Ferme Regale Băneasa, în sensul de a se stabili dacă aceasta sa afla în limitele hotarelor comunei Băneasa sau în exteriorul lor, inculpatul nu a făcut o identificare a terenului pretins, prin raportare la punctele din plan sau pe bază de coordonate, ci a

delimitat terenul Institutului, iar în cadrul acestuia a stabilit două variante de lotizare, ***după datele indicate de inculpata Dicu Corina Teodora, care i-a impus cum să facă loturile, ca suprafaţă şi orientare în teren***, discuţiile fiind purtate şi în prezenţa directorului Iliescu Horia şi a contabilei institutului, Gheorghiţă Dragomira, mama inculpatei Dicu.

Aceste activităţi depăşesc limitele exercitării profesiei de avocat şi, din această perspectivă, nu pot fi primite argumentele apărării, fapta, astfel cum a fost reţinută de instanţa de apel, fiind prevăzută de legea penală.

Cu privire la celelalte aspecte descrise în motivele de recurs şi susţinute oral de apărare, Înalta Curte apreciază că, în realitate, se solicită o nouă analiză a probelor, ceea ce nu se poate realiza în calea extraordinară de atac a recursului în casaţie.

În ceea ce priveşte cererea intimaţilor inculpaţi Tal Silberstein şi Benyamin Steinmetz, de extindere a efectelor recursurilor în casaţie declarate de inculpaţii Roşu Robert Mihăiţă, Truică Remus, Marcovici Marius-Andrei, Muşat Apostol, Dima Niculae, Delcea Valentin, Olteanu Gheorghe, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Mateescu Lucian Claudiu, Andronic Dan-Cătălin, Înalta Curte reţine următoarele:

Potrivit dispoziţiilor art. 443 alin. 1 Cod procedură penală, instanţa examinează cauza prin extindere şi cu privire la părţile care nu au declarat recurs în casaţie sau la care acesta nu se referă, putând hotărî şi în privinţa lor, fără să poată crea acestor părţi o situaţie mai grea.

Efectul extensiv este consecinţa juridică pe care o produce exercitarea căii extraordinare de atac, ce constă în obligaţia instanţei de recurs în casaţie de a analiza calea de atac prin extinderea limitelor devolutive ale acesteia şi cu privire la părţile care nu au declarat recurs în casaţie.

Efectul extensiv permite, aşadar, depăşirea limitelor efectului devolutiv ale acestei căi extraordinare de atac.

În baza efectului extensiv, instanţa examinează criticile care se încadrează în cazurile de casare invocate de recurent şi cu privire la partea care nu a declarat recurs în casaţie sau la care acesta nu se referă, având posibilitatea să decidă şi în privinţa acestora, cu respectarea principiului *non reformatio in peius*.

Efectul extensiv al recursului în casaţie operează eventual doar în ipoteza admiterii recursului în casaţie a uneia dintre părţi care face parte din acelaşi grup procesual.

În cauza de faţă, cererea inculpaţilor Tal Silberstein şi Benyamin Steinmetz nu este întemeiată, în condiţiile în care recursul în casaţie declarat de inculpatul Truică Remus este nefondat, reţinându-se că acesta, împreună cu inculpaţii Tal Silberstein şi Benyamin Steinmetz, au constituit un grup infracţional organizat, activitatea desfăşurată de acesta fiind dezvoltată în considerentele deciziei pronunţate de instanţa de apel.

Admiterea recursului în casaţie declarat de inculpatul Roşu Robert Mihăiţă nu poate conduce la extinderea efectelor şi asupra inculpaţilor Tal Silberstein şi Benyamin Steinmetz, situaţia de fapt fiind esenţialmente diferită.

Având în vedere considerentele expuse, în temeiul dispoziţiilor art. 448 alin. 1 pct. 1 Cod procedură penală, *Înalta Curte va respinge, ca nefondate, recursurile în casaţie declarate de inculpaţii Truică Remus, Delcea Valentin,*

Gheorghiță Dragomira, Popa Caterina, Dicu Corina Teodora, Marcovici Marius Andrei, Andronic Dan Cătălin, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Olteanu Gheorghe, Mateescu Lucian Claudiu, Jecu Nicolae, Mușat Apostol și Dima Niculae împotriva deciziei penale nr. 382/A din data de 17 decembrie 2020, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – Secţia Penală în dosarul nr. 345/64/2016.

În temeiul art. 275 alin. 2 Cod procedură penală, recurenţii inculpaţi Truică Remus, Delcea Valentin, Gheorghiță Dragomira, Popa Caterina, Dicu Corina Teodora, Marcovici Marius Andrei, Andronic Dan Cătălin, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Olteanu Gheorghe, Mateescu Lucian Claudiu, Jecu Nicolae, Mușat Apostol și Dima Niculae vor fi obligaţi la plata cheltuielilor judiciare către stat, conform dispozitivului.

În temeiul dispoziţiilor art. 448 alin. 1 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, *Înalta Curte va admite recursul în casaţie declarat de inculpatul Roșu Robert Mihăiță* împotriva aceleiaşi decizii.

Va desfiinţa, în parte, decizia atacată, numai în ceea ce îl priveşte pe inculpatul Roșu Robert Mihăiță și, în rejudecare:

În baza art. 448 pct. 2 lit. a Cod procedură penală cu referire la art. 396 alin. 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, *va achita pe inculpatul Roșu Robert Mihăiță* pentru săvârşirea infracţiunii de constituire a unui grup infracţional organizat, prev. de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal şi, respectiv, a infracţiunii de complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 297 alin. 1, art. 309 Cod penal și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Va anula formele de executare emise în baza deciziei penale nr. 382/A din data de 17 decembrie 2020, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – Secţia Penală în dosarul nr. 345/64/2016 şi va dispune punerea de îndată în libertate a inculpatului Roşu Robert Mihăiță, dacă nu este arestat în altă cauză.

Va înlătura dispoziţia privind obligarea inculpatului Roşu Robert Mihăiță la plata sumei de 17829,73 euro, contravaloarea în lei la cursul BNR din ziua plății efective, către partea civilă Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, cu titlu de despăgubiri civile.

Va ridica măsurile asigurătorii instituite faţă de inculpatul Roşu Robert Mihăiță, prin ordonanţele procurorului din datele 08.12.2015, 12.02.2016, 11.03.2016 şi 25.03.2016, până la concurența sumei de 17829,73 euro.

Va înlătura dispoziţia privind obligarea inculpatului Roşu Robert Mihăiță la plata cheltuielilor judiciare către stat.

În temeiul art. 443 alin. 1 Cod procedură penală, *Înalta Curte va respinge cererile formulate de intimaţii inculpaţi Tal Silberstein şi Benyamin Steinmetz privind extinderea efectelor recursului în casaţie*.

În temeiul art. 275 alin. 3 Cod procedură penală, cheltuielile judiciare ocazionate de recursul în casaţie declarat de inculpatul Roşu Robert Mihăiță vor rămâne în sarcina statului.

În temeiul art. 275 alin. 6 Cod procedură penală, onorariile cuvenite apărătorilor desemnaţi din oficiu pentru recurenţii inculpaţi Truică Remus,

Delcea Valentin, Gheorghiță Dragomira, Popa Caterina, Dicu Corina Teodora, Marcovici Marius Andrei, Andronic Dan Cătălin, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Olteanu Gheorghe, Mateescu Lucian Claudiu, Jecu Nicolae, Mușat Apostol, Dima Niculae și Roșu Robert Mihăiță şi pentru intimaţii inculpaţi S.C. Reciplia S.R.L, Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz şi Al României Paul Philippe, până la prezentarea apărătorilor aleşi, în cuantum de câte 157 lei, precum şi pentru intimaţii inculpaţi Stoian Ioan, Gostin Marin, Chiriac Theodor, Moshe Agavi şi Sin Gheorghe (decedat), în cuantum de câte 627 lei, vor rămâne în sarcina statului.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E:

I. Respinge, ca nefondate, recursurile în casaţie declarate de inculpaţii **Truică Remus, Delcea Valentin, Gheorghiță Dragomira, Popa Caterina, Dicu Corina Teodora, Marcovici Marius Andrei, Andronic Dan Cătălin, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Olteanu Gheorghe, Mateescu Lucian Claudiu, Jecu Nicolae, Mușat Apostol** și **Dima Niculae** împotriva deciziei penale nr.382/A din data de 17 decembrie 2020, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – Secţia Penală în dosarul nr.345/64/2016.

Obligă recurenţii inculpaţi Truică Remus, Delcea Valentin, Gheorghiță Dragomira, Popa Caterina, Dicu Corina Teodora, Marcovici Marius Andrei, Andronic Dan Cătălin, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Olteanu Gheorghe, Mateescu Lucian Claudiu, Jecu Nicolae, Mușat Apostol și Dima Niculae la plata sumelor de câte 200 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

II. Admite recursul în casaţie declarat de inculpatul **Roșu Robert Mihăiță** împotriva aceleiaşi decizii.

Desfiinţează, în parte, decizia atacată, numai în ceea ce îl priveşte pe inculpatul Roșu Robert Mihăiță şi, în rejudecare:

În baza art.448 pct.2 lit.a Cod procedură penală cu referire la art.396 alin.5 Cod procedură penală raportat la art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală, achită pe inculpatul Roșu Robert Mihăiță pentru săvârşirea infracţiunii de constituire a unui grup infracţional organizat, prev. de art.367 alin.1 și 2 Cod penal, cu aplicarea art.5 Cod penal şi, respectiv, a infracţiunii de complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prev. de art.48 alin.1 Cod penal rap. la art.297 alin.1, art.309 Cod penal și art.13^2 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 Cod penal.

Anulează formele de executare emise în baza deciziei penale nr.382/A din data de 17 decembrie 2020, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – Secţia Penală în dosarul nr.345/64/2016 şi dispune punerea de îndată în libertate a inculpatului Roşu Robert Mihăiță, dacă nu este arestat în altă cauză.

Înlătură dispoziţia privind obligarea inculpatului Roşu Robert Mihăiță la plata sumei de 17829,73 euro, contravaloarea în lei la cursul BNR din ziua plății efective, către partea civilă Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, cu titlu de despăgubiri civile.

Ridică măsurile asigurătorii instituite faţă de inculpatul Roşu Robert Mihăiță, prin ordonanţele procurorului din datele 08.12.2015, 12.02.2016, 11.03.2016 şi 25.03.2016, până la concurența sumei de 17829,73 euro.

Înlătură dispoziţia privind obligarea inculpatului Roşu Robert Mihăiță la plata cheltuielilor judiciare către stat.

III. Respinge cererile formulate de intimaţii inculpaţi Tal Silberstein şi Benyamin Steinmetz privind extinderea efectelor recursului în casaţie.

Cheltuielile judiciare ocazionate de recursul în casaţie declarat de inculpatul Roşu Robert Mihăiță rămân în sarcina statului.

Onorariile cuvenite apărătorilor desemnaţi din oficiu pentru recurenţii inculpaţi Truică Remus, Delcea Valentin, Gheorghiță Dragomira, Popa Caterina, Dicu Corina Teodora, Marcovici Marius Andrei, Andronic Dan Cătălin, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Olteanu Gheorghe, Mateescu Lucian Claudiu, Jecu Nicolae, Mușat Apostol, Dima Niculae și Roșu Robert Mihăiță, precum şi pentru intimaţii inculpaţi S.C. Reciplia S.R.L, Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz şi Al României Paul Philippe, până la prezentarea apărătorilor aleşi, în cuantum de câte 157 lei, rămân în sarcina statului.

Onorariile cuvenite apărătorilor desemnaţi din oficiu pentru intimaţii inculpaţi Stoian Ioan, Gostin Marin, Chiriac Theodor, Moshe Agavi şi Sin Gheorghe (decedat), în cuantum de câte 627 lei, rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi, 23 noiembrie 2021.

PREŞEDINTE,	**JUDECĂTOR,**	**JUDECĂTOR,**
Rodica Cosma	Laura Mihaela Soane	Ştefan Pistol

MAGISTRAT-ASISTENT,
Mihaela Mustaţă

Red. RC/LMS
Tehnored. MM

A.I. 03 Martie 2022